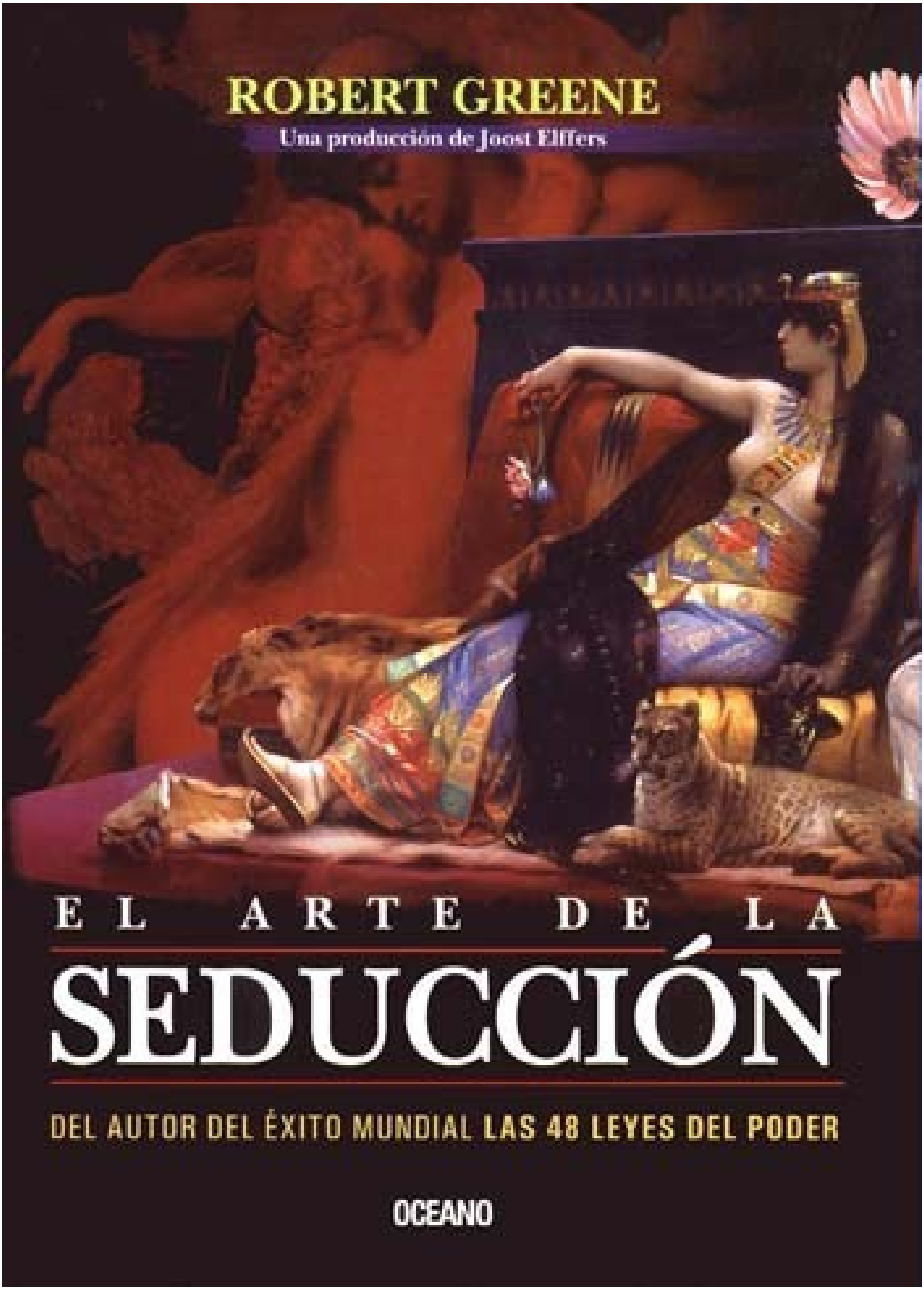

ROBERT GREENE
Una producción de Joost Elffers
EL ARTE DE LA
SEDUCCIÓN
DEL AUTOR DEL ÉXITO MUNDIAL LAS 48 LEYES DEL PODER
OCEANO

Prefață

Cu mii de ani în urmă, puterea a fost cucerită în primul rând prin violență fizică și menținută cu forță brută. Nu era nevoie de subtilitate; Un rege sau un împărat trebuia să fie fără milă. Doar puținii selectați aveau putere, dar în această schemă de lucruri nimeni nu suferea mai mult decât femeile. Nu aveau de unde să concureze, nici o armă la dispoziția lor cu care să-l determine pe un bărbat să facă ceea ce își doreau, politic și social și chiar acasă. Desigur, bărbații aveau o slăbiciune: dorința lor insaciabilă de sex. O femeie se putea juca întotdeauna cu această dorință; dar odată ce a cedat sexului, bărbatul a recăpătat controlul. Și dacă ea a negat sexul, el ar putea pur și simplu să se abată sau să-și exercite forța. Ce a fost bine pentru o putere atât de fragilă și de trecatoare? Cu toate acestea, femeile nu au avut de ales decât să se supună. Dar au fost unii cu o astfel de dorință de putere încât, de-a lungul anilor și datorită enormei lor inteligențe și creativitate, au inventat o modalitate de a modifica complet această dinamică, care a produs o formă de putere mai durabilă și mai eficientă. Femeile alea - ca Bathsheba, din Vechiul Testament; Elena din Troya; sirena chineză Hsi Shi și cea mai mare dintre toate, Cleopatra - a inventat seducția. Mai întâi au atras un bărbat cu ajutorul unei apariții ispititoare, pentru care au conceput machiajul și podoaba lui, pentru a produce imaginea unei zeițe făcute din carne. Afișând doar indicații ale corpului său, au excitat imaginația unui bărbat, stimulând astfel dorința nu numai pentru sex, ci și pentru ceva mai mare: posibilitatea de a deține o *figură fantezistă*. Odată ce au obținut interesul victimelor lor, aceste femei i-au determinat să abandoneze lumea masculină a războiului și a politicii și să petreacă timp în lumea feminină, o sferă de lux, spectacol și plăcere. De asemenea, au putut să ii derapeze literalmente, ducându-i într-o călătorie, la fel cand Cleopatra l-a determinat pe Iulius Cezar să călătorească de-a lungul Nilului. Dar apoi, invariabil, femeile au devenit reci și indiferente și și-au confundat victimele. Tocmai când bărbații doreau mai mult, plăcerile lor au fost retrase. Acest lucru i-a obligat să urmărească și să încerce totul pentru a recupera favorurile pe care le-au gustat odată, ceea ce le-a făcut slabe și emoționale. Bărbații, proprietarii de forță fizică și putere socială - precum regele David, Troian Paris, Julius Cezar, Marco Antonio și regele Fu Chai - au fost văzuți ca sclavi ai unei femei. În mijlocul violenței și al brutalității, aceste femei au făcut din seducție o artă sofisticată, forma supremă de putere și persuasiune. Au învățat să influențeze mintea în primă instanță, stimulând fanteziile, făcând un om să-și dorească mereu mai mult, creând modele de speranță și neliniște: esența seducției. Puterea lui nu era fizică, ci psihologică; nu energic, ci indirect și agitat. Acei primi mari seducători erau ca generalii care plănuiau distrugerea unui inamic; și, de fapt, în descrierile antice, seducția este de obicei comparată cu o *bătălie*, versiunea feminină a războiului. Pentru Cleopatra, a fost un mijloc de consolidare a unui imperiu. În seducție, femeia nu mai era un obiect sexual pasiv; Devenise un agent activ, o figură de putere. Cu puține excepții - poetul latin Ovidiu, trubadurile medievale - bărbații nu s-au ocupat prea mult de artă la fel de frivolă ca seducția.

Mai târziu, în secolul al XVII-lea, a avut loc o mare schimbare: s-au interesat de seducție ca mijloc de a depăși rezistența femeilor tinere la sex. Primii mari seducători ai istoriei - ducele de Lauzun, diferiții spanioli care au inspirat legenda lui Don Juan - au început să adopte metodele folosite în mod tradițional de femei. Au învățat să amețească de aspectul lor (adesea de natură androgină), de a stimula imaginația, de a juca coquette. Au adăugat, de asemenea, un element masculin jocului: limbajul seducător, deoarece descoperiseră slăbiciunea femeilor - cuvintele dulci. Aceste două forme de seducție - utilizarea feminină a aparențelor și folosirea masculină a limbajului - ar trece frecvent granițele sexelor: Casa-nova a umbrit femeile cu hainele lor; Ninon de l'Enclos i-a iubit pe bărbați cu cuvintele sale. În același timp în care bărbații și-au dezvoltat versiunea de seducție, alții au început să adapteze arta în scopuri sociale. În timp ce în Europa sistemul guvernamental feudal a fost pierdut în trecut, curierii au fost nevoiți să treacă prin curte fără a folosi forța. Au învățat că puterea trebuie obținută prin seducerea superiorilor și rivalilor lor

cu jocuri psihologice, cuvinte amabile și puțină cochetărie. Când cultura a fost democratizată, actorii, dandys și artiști au cedat folosind tactica seducției ca o modalitate de a captiva și de a cuceri publicul și mediul lor social. O altă mare schimbare a avut loc în secolul al X-lea: politicieni ca Napoleon s-au conceput în mod conștient ca seducători, la scară largă. Acești bărbați depindeau de arta oratorului seducător, dar au dominat și strategiile considerate cândva feminine: asamblarea unor spectacole mari, utilizarea resurselor teatrale, crearea unei prezențe fizice intense. Toate acestea, au aflat, au fost - și încă este- esența carismei. Seducând masele, au reușit să acumuleze o putere imensă fără utilizarea forței. Acum am atins apogeul în evoluția seducției. Astăzi, mai mult ca niciodată, denaturarea sau brutalitatea de orice fel este descurajată. Toate domeniile vieții sociale cer abilitatea de a convinge oamenii fără a-i jigni sau presiona. Modurile de seducție pot fi găsite peste tot, combinând strategiile masculine și feminine. Publicitatea se infiltrează, predomină vânzarea soft. Dacă vrem să schimbăm părerile oamenilor - și să afectăm opinia este de bază pentru seducție - trebuie să acționăm într-un mod subtil și subliminal. Astăzi nicio strategie politică nu dă rezultate fără seducție. Din vremea lui John F. Kennedy, personalitățile politice trebuie să posede un anumit bob de carismă, o prezență captivantă pentru a menține atenția publicului său, care este jumătate din luptă. Cinema-ul și mass-media creează o galaxie de stele și imagini seducătoare. Suntem saturati de seducție. Dar chiar dacă s-au schimbat mult gradul și domeniul de aplicare, *esența seducției rămâne aceeași: niciodată cea energetică și directă, ci utilizarea plăcerii ca cârlig, pentru a exploata emoțiile oamenilor, a provoca dorință și confuzie și induce predarea psihologică.* În seducție, așa cum s-a practicat astăzi, metodele lui Cleopatra continuă să predomine. Oamenii încearcă constant să ne influențeze, să ne spună ce să facem și, cu aceeași frecvență, o ignorăm, ne opunem rezistenței la încercările lor de convingere. Dar există un moment în viața noastră, când toți acționăm diferit: *când ne îndrăgostim*. Cădem atunci sub un fel de vrajă. Mintea noastră este de obicei abstractizată de grijile noastre; în acel moment, este plin de gânduri ale persoanei iubite. Ne emoționăm, nu putem gândi clar, facem prostii pe care nu le-am face niciodată. Dacă acest lucru durează prea mult, ceva din noi este depășit: ne predăm voinței persoanei iubite și dorinței noastre de a o poseda. Seductorii sunt oameni care cunosc puterea imensă conținută în acele momente de predare. Ei analizează ce se întâmplă când oamenii se îndrăgostesc, studiază componentele psihologice ale acelui proces: ceea ce stimulează imaginația, ceea ce fascinează. Prin instinct și practică domină arta de a-i face pe oameni să se îndrăgostească. După cum știau primii seductori, este mult mai eficient să trezești iubirea decât pasiunea. O persoană îndrăgostită este emoțională, ușor de gestionat și ușor de înșelat. (Originea cuvântului „seducție" este termenul latin care înseamnă „apart.") O persoană pasionată este mai dificil de controlat și, odată satisfăcută, poate pleca. Seducătorii își fac timp, generează farmec și legături iubitoare; astfel încât atunci când ajunge, sexul nu face altceva decât să înrobească victima. Generarea de dragoste și farmec este modelul tuturor seducțiilor: sexuale, sociale și politice. O persoană îndrăgostită va renunța. Este inutil să încercați să vă certați împotriva acestei puteri, să vă imaginați că nu sunteți interesat sau că este rău și respingător. Cu cât doriți să rezistați mai mult ademenirii seducției - ca idee, ca formă de putere - cu atât veți descoperi mai fascinat. Motivul este simplu: majoritatea dintre noi știm puterea de a face pe cineva să se îndrăgostească de noi. Acțiunile și gesturile noastre, ceea ce spunem, totul are efecte pozitive asupra acelei persoane; Este posibil să nu știm bine cum îl tratăm, dar acest sentiment al puterii este în stare de ebrietate. Ne oferă securitate, ceea ce ne face mai mulți înșelători. Putem experimenta acest lucru și într-o situație socială sau de muncă: într-o zi suntem într-o stare de spirit excelentă și oamenii par mai sensibili, mai mulțumiți de noi. Aceste momente de putere sunt efemere, dar rezonează în memorie cu mare intensitate. Le vrem înapoi. Nimanui nu-i place să se simtă penibil, timid sau incapabil să impresioneze oamenii. Cântecul seducător al sirenei este irezistibil, deoarece puterea este irezistibilă, iar în lumea modernă nimic nu vă va oferi mai multă putere decât capacitatea de a seduce. Suprimarea dorinței de a seduce este un fel de reacție isterică, care vă dezvăluie fascinația

profundă pentru acest proces; Singurul lucru pe care îl obțineți este să vă clarificați dorințele. Într-o zi vor ieși la suprafață. A avea această putere nu necesită să vă transformați complet caracterul sau să faceți niciun fel de îmbunătățiri fizice în aspectul dvs. Seducția este un joc de psihologie, nu de frumusețe și stăpânirea acelui joc este disponibilă oricui. Tot ce ai nevoie este să vezi lumea altfel, prin ochii seducătorului.

Un seducător nu activează și nu dezactivează acea putere: *vede toată interacțiunea socială și personală ca o posibilă seducție*. Nu există timp de pierdut. Aceasta este din mai multe motive. Puterea pe care seductorii o exercită asupra unui bărbat sau a unei femei are efect în condițiile sociale, deoarece au învățat să modereze elementul sexual fără a se dispensa de acesta. Chiar dacă cred că le ghiciți intențiile, este atât de frumos să fiți alături de ei încât nu contează. Dorind să vă împărțiți viața în momentele în care veți seduce și altele când vă țineți înapoi nu vă va confunda și vă va limita. Dorința și dragostea erotică pândesc sub suprafața aproape orice întâlnire umană; este mai bine să vă dezlănțuiți abilitățile pentru a încerca să le utilizați exclusiv în dormitor. (*De fapt, seducătorul vede lumea ca dormitorul său.*) Această atitudine generează un impuls magnific seducător, iar cu fiecare seducție obțineți practică și experiență. O seducție socială sau sexuală ușurează următoarele, deoarece securitatea crește și devii mai tentant. Atrageți un număr tot mai mare de oameni când aura seducătorului coboară asupra voastră. Seductorii au o perspectivă războinică asupra vieții. Ei își imaginează fiecare persoană ca un fel de castel zidit pe care îl asediază. Seducția este un proces de penetrare: mintea minții este pătrunsă mai întâi, stația sa inițială de apărare. Odată ce seductorii au pătruns în minte, obținând astfel că scopul lor fantasizează în privința lor, este ușor de a reduce rezistența și de a provoca predarea fizică. Seductoarele nu improvizează; Nu lăsați acest proces la întâmplare.

Ca orice general bun, ei elaborează planuri și strategii, cu accent pe punctele slabe specifice ale țintei lor. Principalul obstacol în a fi seducători este prejudecata noastră absurdă de a considera dragostea și romantismul ca un fel de împărăție magică în care lucrurile se întâmplă pur și simplu. Acest lucru poate părea romantic și pitoresc, dar în realitate nu este decât o scuză pentru lenea noastră. Ceea ce va seduce o persoană este efortul pe care îl investim în ele, deoarece acest lucru arată cât de mult ne pasă, cât de valoros este pentru noi. Lăsarea lucrurilor la întâmplare este în căutarea unor probleme și ne dezvăluie că nu luăm foarte în serios dragostea și romantismul. Efortul pe care l-a investit Casanova, artificiul pe care l-a aplicat fiecărei aventuri, a fost ceea ce l-a făcut atât de seducător diavolist.

Să te îndrăgostești nu este o chestiune de magie, ci de psihologie. Odată ce cunoașteți psihologia obiectivului dvs. și veți elabora strategia în consecință, veți fi mai capabil să exercitați o vraja „magică" asupra acesteia. Un seducător nu vede iubirea ca pe ceva sacru, ci ca pe un război, în care tot merge. Seductorii nu se abstractizează niciodată în sine. Privirea lui arată în exterior, nu în interior. Când întâlnesc pe cineva, primul lor pas este să se identifice cu acea persoană, să vadă lumea prin ochii lor. Există mai multe motive pentru aceasta. În primul rând, autoabsorbția este un semn al nesiguranței, este anti-inductor. Cu toții avem nesiguranțe, dar seducătorii reușesc să le ignore, pentru că terapia lor de a se îndoia constă în a se muta cu lumea. Acest lucru le dă un spirit viu: vrem să fim alături de ei. În al doilea rând, identificarea cu altul, imaginarea a ceea ce se simte a fi el, îl ajută pe seducător să adune informații valoroase, să știe ce îl face pe acea persoană să vibreze, ceea ce îl va face incapabil să gândească clar și să cadă în capcană. Înarmat cu aceste informații, puteți acorda o atenție concentrată și individualizată, ceva rar într-o lume în care majoritatea oamenilor ne văd doar din spatele ecranului prejudecăților lor. Identificarea cu obiectivele este primul pas tactic important în războiul de penetrare. Seductoarele sunt concepute ca o sursă de plăcere, ca niște albine care iau polenul de la unele flori pentru a-l duce la altele. În calitate de copii suntem dedicați în principal jocului și plăcerii. Adulții simt adesea că au fost dați afară din acel paradis, că sunt supraîncărcați de responsabilități. Seducătorul știe că oamenii se

așteaptă cu plăcere, pentru că el nu primește niciodată destul de mulți prieteni și iubiți și nu îl poate obține de la sine. Nu poți rezista unei persoane care intră în viața ta oferind aventură și romantism. Plăcerea este să te simți dus dincolo de propriile limite, să fii copleșit: de o altă persoană, de o experiență. Oamenii strigă să fie copleșiți, pentru că s-au eliberat de încăpățânarea lor obișnuită. Uneori, rezistența ta împotriva noastră este un mod de a spune: „Seduce-mă, te rog”. Seductorii știu că posibilitatea plăcerii va face ca o persoană să le urmeze și că experimentarea ei îi va face deschise, vulnerabile la contact. De asemenea, se pregătesc să fie sensibili la plăcere, pentru că știu că sentimentul plăcerii îi va facilita foarte mult să-i infecteze pe cei din jurul lor. Un seducător vede viața ca un teatru, în care toată lumea sunt actori. Majoritatea dintre noi cred că avem roluri strânse în viață, ceea ce ne face nefericiți. Seducătorii pot fi oricine și își asumă multe roluri. (Arhetipul este, în acest caz, zeul Zeus, seducător insaciabil al domnișoarelor a cărui armă principală a fost capacitatea de a lua forma celui mai frapant persoană sau animal pentru victima sa.) Seductorii obțin plăcerea de a acționa și nu se simt copleșiți de identitatea lor, nu din cauza nevoii de a fi ei înșiși sau de a fi firești. Această libertate a ta, această ușurință a trupului și a spiritului, este ceea ce le face atractive. Ceea ce oamenii au nevoie în viață nu este mai mult realitate, ci iluzie, fantezie, joc. Modul de a se îmbraca seducătorilor, locurile în care te duc, cuvintele și acțiunile lor sunt ușor mari; nu prea teatral, dar cu o margine delicioasă de irealitate, ca și cum tu și tu ai trăi o operă de ficțiune sau ai fi personaje dintr-un film. Seducția este un fel de teatru în viața reală, întâlnirea iluziei și a realității. În cele din urmă, seducătorii sunt complet amorați în modul lor de a vedea viața. Acesta este un distracție, un loc de joacă.

Știind că moraliștii, acei amăgi reprimați care se prăbușesc de perversitățile seducătorului, îi invidiază în secret puterea, nu le pasă de părerile altora. Nu fac comerț cu judecățile morale; Nimic nu putea fi mai puțin seducător. Totul este adaptabil, fluid, ca viața în sine. Seducția este o formă de înșelăciune, dar oamenilor le place să fie induși în eroare, doresc să fie seducați. Dacă nu ar fi așa, seducătorii nu ar găsi atât de multe victime doritoare. Scapă de toate tendințele moralizatoare, adoptă filozofia festivă a seducătorului, iar restul procesului va fi ușor și firesc. Arta seducției a fost concepută pentru a vă oferi armele de persuasiune și farmec, astfel încât cei din jurul vostru să își piardă treptat capacitatea de rezistență, fără să știe cum sau de ce. Aceasta este o artă de război pentru vremuri delicate. Fiecare seducție are două elemente pe care trebuie să le analizezi și să le înțelegi: în primul rând, pe tine însuți și ce este seducător în legătură cu tine, și în al doilea rând, obiectivul tău și acțiunile care îți vor pătrunde apărarea și îți vor produce predarea. Ambele părți sunt la fel de importante. Dacă plănuiești fără să fii atent la trăsăturile personajului tău care îi atrag pe ceilalți, vei fi văzut ca un seducător mecanic, fals și manipulator. Dacă ai încredere în personalitatea ta seducătoare fără a fi atentă la cealaltă persoană, vei face greșeli teribile și îți vei limita potențialul. Prin urmare, arta seducției este împărțită în două părți. În primul, "*Personalitatea seducătoare*" *, sunt descrise cele nouă tipuri de seducătoare, în plus față de antiseructor. Studierea acestor tipuri vă va permite să vă dați seama de inerentul seducător al personalității dvs., factorul de bază al tuturor seducției. A doua parte, " *Procesul de seducție* "include cele douăzeci și patru de manevre și strategii care vă vor învăța să vă creați vraja, să depășiți rezistența oamenilor, să dați agilitate și răsucire la seducția dvs. și să induceți capitularea în obiectivul dvs.. Ca un fel de punte între cei doi petreceri, există un capitol despre cele optsprezece tipuri de victime ale unei seducții, fiecare dintre ele lipsind ceva în viață, leagă un gol pe care îl puteți umple. Știind cu ce tip te ocupi te va ajuta să pui în practică ideile din ambele secțiuni. Dacă ignorați orice parte a acestei cărți, veți fi un seducător incomplet. Ideile și strategiile The Art of Seduction se bazează pe lucrările și relațiile istorice ale celor mai de succes seducători din istorie. Printre aceste surse se numără amintirile seducătorilor (Casanova, Errol Flynn, Natalie Bamey, Marilyn Monroe); biografii (ale lui Cleopatra, Josefina Bonaparte, John F. Kennedy, Duke Ellington); manuale despre acest subiect (în special Arta iubirii lui Ovidiu); și povești imaginare despre seducții (Prieteniile periculoase ale Choder-Lazio; Jurnalul unui seducător, al lui Soren

Kierkegaard; Povestea lui Genji, a lui Murasaki Shikibu). Eroii și eroinele acestor opere literare au, de obicei, adevărate seductoare ca modele. Strategiile pe care le folosesc dezvăluie legătura finală dintre ficțiune și seducție, ceea ce creează iluzie și determină o persoană să continue. Prin implementarea lecții din această carte, veți urma calea marilor maeştri ai acestei arte. În cele din urmă, spiritul care vă va face un seducător împlinit este acelaşi cu care ar trebui să citiți această carte. Filozoful francez Denis Diderot a scris: „Îmi las mintea liberă să urmez prima idee, prostească sau sensibilă, care este prezentată, la fel cum pe Avenue de Foy tinerii noştri dizolvați calcă pe călcâiele unei curve și apoi o las să asedieze la un altul, atacându-i pe toți fără să cadă pentru nimic. Ideile mele sunt curve ”. El a însemnat că s-a lăsat sedus de ideile sale, mergând după cea care îi plăcea până când a apărut una mai bună, infuzându-şi astfel gândurile cu un fel de excitare sexuală. După ce intri în aceste pagini, fă ceea ce sfătuieşte Diderot: lasă-te ispitit de poveştile și ideile lor, cu o minte deschisă și gânduri fluide. În curând o să te vezi absorbind otrava prin pielea ta și vei începe să vezi totul ca seducție, inclusiv modul tău de gândire și modul tău de a vedea lumea. Virtutea este de obicei o pledoarie pentru mai multă seducție.
„Natalie Bamey”.

PARTEA 1

Personalitatea seducătoare

Cu toții avem forța atracției, capacitatea de a captiva oamenii și de a o avea la îndemâna noastră. Dar nu toți suntem conștienți de acest potențial interior și ne imaginăm atracția ca o caracteristică aproape mistică cu care se nasc câțiva selecti și pe care restul nu-i vom avea niciodată. Totuși, singurul lucru pe care trebuie să-l facem pentru a exploata acel potențial este să știm ce iubesc oamenii în mod natural, în caracterul unei persoane și să dezvoltăm acele calități latente din noi. Cazurile de seducție de succes încep rareori cu o manevră sau un plan strategic evident. Acest lucru ar trezi suspiciune, fără îndoială. Seducția satisfăcătoare începe cu personajul tău, capacitatea ta de a radia o calitate care atrage oamenii și provoacă emoții pe care nu le pot controla. Hipnotizată de personalitatea ta seducătoare, victimele tale nu vor observa manipulările tale ulterioare. Înșelăciunea și seducerea lor vor fi apoi o joacă a unui copil. Există nouă tipuri de seductoare în lume. Fiecare dintre ele are o trăsătură de caracter particulară care provine din interior și care exercită o influență seducătoare.

- Sirenele au energie sexuală abundentă și știu să o folosească.
- Libertinele se închină în mod insaciabil la sexul opus, iar dorința lor este contagioasă.
- Iubitorii ideali au o sensibilitate estetică pe care o aplică romantismului.
- Lui Dandys le place să se joace cu imaginea lor, creând o ispită copleșitoare și androgină. Candidații sunt spontani și deschiși.
- Flirturile sunt autosuficiente și posedă o prospețime esențială fascinantă.
- Vrăjitorii vor și știu să mulțumească: sunt creaturi sociale.
- Carismaticii au o siguranță neobișnuită de sine.
- Stelele sunt eterice și sunt înfășurate în mister.

Capitolele din această secțiune vă vor conduce la fiecare dintre cele nouă tipuri. Cel puțin unul dintre aceste capitole ar trebui să joace un șir în tine: să te facă să recunoști o parte din personalitatea ta. Acest capitol va fi cheia dezvoltării puterilor dvs. de atracție. Să presupunem că

ai tendința de a cochetari. Capitolul flirtant vă va învăța să aveți încredere în încrederea în sine și să alternați vehemența și răceala pentru a vă prinde victimele. Te va învăța, de asemenea, să îți duci calitățile naturale în continuare, să devii un coquette grozav, tipul de femeie pentru care luptăm. Ar fi absurd să fii timid, având o calitate seducătoare. Un rastel neacoperit fascinează, iar excesele sale își cer scuze, dar unul reticent nu merită niciun respect. După ce ai cultivat trăsătura ta de caracter excepțională, adăugând puțină artă la ceea ce ți-a oferit natura, poți dezvolta o a doua sau a treia trăsătură, care îți va oferi imaginii mai multă profunzime și mister. În cele din urmă, al zecelea capitol al acestei secțiuni, despre anti-inductor, te va face să realizezi potențialul opus în tine: forța repulsiei. Eradicați cu orice preț tendințele anti-inductive pe care le puteți avea. Concepeți aceste nouă tipuri ca umbre, siluete. Doar dacă îl înmuiați pe unul dintre ei și îi permiteți să crească în interiorul dvs., puteți începe să dezvoltați o personalitate seducătoare, care vă va acorda o putere nelimitată.

I. Sirena

Un bărbat tinde să copleșească în secret rolul pe care trebuie să-l joace: să fie întotdeauna responsabil, dominant și rațional. Sirena este figura finală a fanteziei masculine, deoarece oferă o eliberare totală din limitele vieții. În prezența sa, mereu îmbunătățit și încărcat sexual, omul se simte transportat într-o lume a plăcerii absolute. Este periculoasă și, persecutând-o cu hotărâre, omul își poate pierde controlul asupra sa, lucru pe care vrea să-l facă. Sirena este un miraj: ispitește bărbații cultivând o anumită aparență și atitudine. Într-o lume în care femeile sunt, adesea prea timide pentru a proiecta acea imagine, sirena învață să controleze libidoul bărbaților întruchipând fantezia ei

Sirena spectaculoasa

În 48 î.Hr., Ptolemeu XIV din Egipt a reușit să depună și să-i exileze pe sora și soția sa, regina Cleopatra. El a protejat granițele țării împotriva revenirii sale și a început să guverneze singur. În același an, Iulius Cezar a sosit la Alexandria, pentru a se asigura că, în ciuda luptelor de putere locale, Egiptul a rămas fidel Romei. Într-o noapte, César a vorbit despre strategie cu generalii săi în palatul egiptean, când a sosit un paznic, pentru a raporta că un negustor grec era la ușă cu un cadou imens și valoros pentru șeful roman. César, cu chef de distracție, a autorizat intrarea comerciantului. El a intrat purtând o rogojină mare pe umeri. El a desfăcut frânghia înfășurată și a tins-o cu agilitate, dezvăluind tânăra Cleopatra, ascunsă în interior și care, pe jumătate dezbrăcată, stătea în fața lui Cezar și a oaspeților săi, în timp ce Venus ieșea din valuri. Vederea frumoasei tinere regine (pe atunci abia douăzeci și unu de ani) a uluit pe toată lumea, apărând brusc în fața lor ca într-un vis. Neînfricarea și teatralitatea lor i-au uimit; strecurându-se în port noaptea cu un singur bărbat care să o protejeze, a riscat totul într-un act îndrăzneț. Dar nimeni nu era la fel de fascinat ca Cezar. Potrivit autorului roman Dión Casio, "Cleopatra se afla în plinătatea splendoarei sale. Avea o voce delicioasă, care nu putea să nu-i vrăjească pe cei care o auzeau. Farmecul persoanei sale și cuvintele ei erau astfel încât le-a atras mrejele la cele mai multe rece și hotărât de misogini. César a fost încântat imediat ce a văzut-o și a deschis gura să vorbească. " Cleopatra a devenit iubita lui în aceeași noapte. César avusese deja mulți favoriți până atunci, cu care era distras de rigorile campaniilor sale. Dar întotdeauna se grăbise să scape de ei, să se întoarcă la ceea ce-l făcea să vibreze: intrigă politică, provocările războiului, teatru roman. Văzuse femei încercând totul pentru a-l ține sub vraja lui. Dar nimic nu l-a pregătit pentru Cleopatra. Într-o noapte, ea îi va spune că împreună pot reînvia gloria lui Alexandru cel Mare și vor conduce lumea ca zei. În seara

următoare, o va primi îmbrăcată ca zeița Isis, înconjurată de opulența curții ei. Cleopatra l-a inițiat pe Cezar în cele mai rafinate plăceri, prezentându-se ca întruchiparea exotismului egiptean. Viața lui Cezar cu ea a fost o provocare perenă, la fel de provocatoare ca războiul; pentru că de îndată ce a crezut că o are asigurată, ea se va distanța sau se va supăra, iar el trebuie să găsească o cale de a-și recăpăta favoarea. Săptămânile au trecut. Cezar i-a eliminat pe toți cei care au contestat dragostea Cleopatrei și au găsit scuze pentru a rămâne în Egipt. Ea la dus într-o expediție somptuoasă și istorică de către Nüo. Într-o corabie cu o maiestate de neimaginat - care se afla la șaisprezece metri și jumătate deasupra apei și includea terase pe mai multe niveluri și un templu cu coloane dedicate zeului Dionisos -, Cezar a fost unul dintre puținii romani care a văzut piramidele. Și în timp ce își prelungea șederea în Egipt, departe de tronul său la Roma, în imperiu au izbucnit tot felul de revolte. Asasinat Julius Cezar în 44 î.Hr., a fost succedat de un triumvirat, unul dintre membrii căruia era Marco Antonio, un soldat curajos, care iubea plăcerea și spectacolul și care avea un fel de Dionisie romană. Ani mai târziu, în timp ce se afla în Siria, Cleopatra l-a invitat să o întâlnească în orașul egiptean Tarsus. Acolo, după așteptare, apariția lui a fost la fel de surprinzătoare ca înaintea lui César. O barjă de aur magnifică cu lumânări purpurii a scos râul Kydnos. Călăreții urlau la ritmul muzicii eterice; De-a lungul navei erau frumoase femei tinere îmbrăcate cu nimfe și figuri mitologice. Cleopatra stătea pe punte, înconjurat și împânzit de cupide și caracterizat ca zeița Afrodita, al cărei nume mulțimea a scandat cu entuziasm. Ca și celelalte victime ale Cleopatrei, Marco Antonio a avut sentimente amestecate. Plăcerile exotice pe care le oferea erau greu de rezistat. Dar el a vrut, de asemenea, să o supună: să doboare pe acea femeie ilustră și mândră
i-ar dovedi măreția. Așa că a rămas, ca și Cezar, a căzut încet sub vraja ei. Ea a consimțit toate slăbiciunile lui: jocul, petrecerile agitate, ritualuri complexe, spectacole de lux. Pentru a-l determina să se întoarcă la Roma, Octavio, un alt membru al triumviratului, i-a oferit o soție: sora sa, Octavia, una dintre cele mai frumoase femei din Roma. Faimoasă pentru virtutea și bunătatea ei, fără îndoială că îl va ține pe Marco Antonio departe de „prostituata egipteană". Manevra a intrat în vigoare o perioadă, însă Marco Antonio nu a putut uita Cleopatra, iar trei ani mai târziu s-a întors la ea. De data aceasta a fost pentru totdeauna: a devenit, în esență, un sclav al Cleopatrei, care a acordat această putere enormă, de când a adoptat îmbrăcăminte și obiceiuri egiptene și a renunțat la uzurile Romei. O singură imagine supraviețuiește Cleopatra - un profil abia vizibil pe o monedă - dar avem numeroase descrieri scrise ale acesteia. Fața îi era subțire și alungită, iar nasul oarecum arătat; Caracteristica sa dominantă a fost ochii ei, incredibil de mari. Puterea sa seducătoare nu rezidă în aparența lui; Multe femei din Alexandria erau considerate mai frumoase decât ea. Ceea ce deținea mai mult ca alte femei era capacitatea de a distra un bărbat. De fapt, Cleopatra era obișnuită din punct de vedere fizic și nu avea putere politică, dar Julio César făcea la fel ca Marco Antonio, bărbați curajoși și inteligenți, nu percepeau nimic din asta. Ceea ce au văzut era o femeie care se transforma în fața ochilor,un spectacol de femei. În fiecare zi se îmbrăca și se îmbrăca într-un alt mod, dar avea întotdeauna un aspect îmbunătățit, ca o zeiță. Vocea sa, despre care vorbesc toți autorii, era cadentă și intoxicantă. Cuvintele ei ar putea fi banale, dar le-a spus atât de blând, încât ascultătorii nu și-au amintit ce a spus, ci cum a spus-o. Cleopatra oferea o varietate constantă: tributuri, lupte batjocoritoare, expediții și dansuri de mască orgiastic. Totul a avut o atingere dramatică și a fost realizat cu o imensă energie. Când iubitorii Cleopatrei își puneau capul pe perna de lângă ea, mintea ei era un vârtej de vise și imagini. Și tocmai când s-au gândit că sunt stăpâni ai acelei femei exuberante și versatile, erau departe să se înțeleagă că ea a fost cea care a stabilit condițiile. Cleopatra era imposibil să fie posedată: trebuia să fie adorată. Așa se face că un exil destinat morții premature a reușit să perturbe totul și să conducă Egiptul timp de aproximativ douăzeci de ani. De la Cleopatra aflăm că ceea ce face o sirenă nu este frumusețea, ci vena teatrală, care permite unei femei să întruchipeze fanteziile unui bărbat. Oricât de frumos ar fi, o femeie sfârșește plictisită de un bărbat; El dorește alte plăceri și aventură. Dar tot ce are nevoie

pentru o femeie este să creeze iluzia că oferă doar acea varietate și aventură. Un bărbat este ușor de păcălit cu aparențe; El are o slăbiciune pentru vizual. Dacă creezi prezența fizică a unei sirene (*o ispită sexuală intensă combinată cu o atitudine teatrală și maiestuoasă*), el va fi prins. "Nu se poate plictisi de tine, deci nu te poate părăsi. Continuă distracția și nu-l lăsa niciodată să vadă cine ești cu adevărat. El te va urmări până se va îneca."

Sirena sexului

Norma Jean Mortensen, viitoarea Marilyn Monroe, și-a petrecut o parte din copilărie în orfelinatele din Los Angeles. Și-a dedicat zilele treburilor casnice, nu jocului. La școală s-a izolat, rar zâmbind și visând mult. Într-o zi, când avea treisprezece ani, când s-a îmbrăcat să meargă la școală, și-a dat seama că bluza albă care i se dăduse la orfelinat era ruptă, așa că trebuia să împrumute un pulover de la un coleg de clasă mai tânăr. Puloverul avea dimensiuni mai mici decât ale lui. În acea zi, părea că brusc bărbații o înconjurau oriunde mergea (era foarte dezvoltată pentru vârsta ei). El a scris în jurnalul său: „Au privit puloverul meu ca și cum ar fi o mină de aur". Revelația a fost simplă, dar surprinzătoare. Înainte de a fi ignorată și chiar ridiculizată de ceilalți studenți, Norma Jean a descoperit apoi o modalitate de a atrage atenția, și poate și puterea, pentru că era extrem de ambițioasă. A început să zâmbească mai mult, să se îmbrace, să se îmbrace într-un alt fel. Și în curând a observat ceva la fel de uimitor: fără a fi nevoie să spună sau să facă nimic, băieții s-au îndrăgostit pasional de ea. "Toți fanii mei mi-au spus același lucru diferit", a scris ea. "A fost vina mea că au vrut să mă sărute și să mă îmbrățișeze. Unii au spus că este modul în care i-am privit, cu ochii plini de pasiune. Alții, ceea ce i-a ispitit a fost vocea mea. Alții mai mult, care au emis vibrații care i-au copleșit." Ani mai târziu, Marilyn încerca deja să aibă succes în industria cinematografică. Producătorii i-au spus același lucru: că era foarte atrăgătoare în persoană, dar că chipul ei nu era destul de suficient pentru cinematograf. El a primit de lucru ca un plus, și când a apărut pe ecran - chiar dacă au fost doar câteva secunde - bărbații din public au înnebunit, iar camerele au explodat în fluiere. Dar nimeni nu credea că a urcat o stea. Într-o zi din 1949, când avea doar douăzeci și trei de ani și cariera sa a stagnat, Marilyn a întâlnit pe cineva la o cină care i-a spus că un producător care a selectat distribuția unui nou film din Groucho Marx, Love Happy, căuta o actriță pentru rolul unei blonde explozive capabile să treacă pe lângă Groucho în așa fel încât, a spus ea, „excitați-mi vechea libido și fumați-mă din urechi". După ce a aranjat o audiție, a improvizat acel mod de mers. „Este Mae West, Theda Bara și Bo Peep într-una", a spus Groucho după ce a urmărit-o cum se plimbă. "Vom filma scena mâine dimineață." Așa a creat Marilyn mersul ei tulburător, abia natural dar oferind o combinație ciudată de inocență și sex. În următorii ani, Marilyn a învățat, prin încercare și eroare, să-și accentueze efectul asupra bărbaților. Vocea ei fusese întotdeauna atrăgătoare: era cea a unei fete. Însă, în cinematograf, ea a avut limitări până când cineva a învățat-o să o facă mai serioasă, pe care a înzestrat-o cu tonurile profunde și gâfâitoare care vor deveni semnul distinctiv al puterii sale seducătoare, un amestec dintre fetiță și micuța harpy . Înainte de a apărea pe forum, sau chiar la o petrecere, Marilyn și-a petrecut ore în fața oglinzii. Cei mai mulți credeau că se datorează vanității, că era îndrăgostită de imaginea ei. Adevărul era că această imagine a durat ore în șir. Marilyn a petrecut câțiva ani studiind și practicând arta machiajului. Vocea, rulajul, chipul și privirea au fost invenții, teatru pur. În culmea carierei sale, Marilyn ar fi încântată să meargă la baruri din New York fără să se machieze sau să se pregătească și să treacă neobservată. Succesul a venit în sfârșit, dar odată cu el a venit ceva groaznic: studiourile i-au dat doar roluri de blonde explozive.

Marilyn voia roluri serioase, dar nimeni nu a luat-o în considerare pentru asta, oricât ar fi

deprins calitățile de sirenă pe care le-a dezvoltat. Într-o zi, când a repetat o scenă din The Cherry Garden, profesorul său de actorie, Michael Chekhov, l-a întrebat: „V-ați gândit la sex în timp ce faceți această scenă? Ea a răspuns nu, iar el a continuat: „De-a lungul scenei nu am încetat să mai primesc vibrații sexuale de la tine. Ca și cum ai fi o femeie în strânsoarea pasiunii. [...] acum înțeleg problema ta cu studiul tău, Marilyn. Ești o femeie care emite vibrații sexuale, face sau gândește orice. Întreaga lume a răspuns deja la aceste vibrații. Ei părăsesc ecranul când apăreți pe el. "Marilyn Monroe i-a plăcut efectul pe care corpul ei îl poate avea asupra libidoului masculin. Și-a accentuat prezența fizică ca un instrument, care a sfârșit prin a face sex și a obținut o apariție plină de farmec și luxuriant. Alte femei știau la fel de multe trucuri ca ea pentru a-și crește atractivitatea sexuală, dar ceea ce o distingea pe Marilyn era un element inconștient, biografia ei o priva de ceva decisiv: afecțiune, cea mai mare nevoie a ei era să se simtă iubită și dorită, ceea ce o făcea să pară constant vulnerabilă, ca un copil nerăbdător de protecție. Această nevoie de iubire emana de la ea în fața camerei de luat vederi, era firesc să vină dintr-o sursă autentică și profundă în interiorul ei. O privire sau un gest cu care nu intenționa să provoace dorință pentru asta. dublu puternic, doar pentru a fi spontan; nevinovăția sa a fost tocmai ceea ce a emoționat bărbații. Sirena sexuală are un efect mai urgent și imediat. Încarnarea sexului și a dorinței, nu se deranjează să apeleze la simțurile exterioare sau să creeze o intensitate teatrală. Pare să nu petreacă niciodată timp muncind sau făcând treburile casnice; Dă impresia de a trăi pentru plăcere și a fi mereu disponibil. Ceea ce diferențiază sirena de sexul curtezanei sau prostituatei este atingerea ei de inocență și vulnerabilitate. Acest amestec este pervers satisfăcător: îi oferă omului iluzia crucială de a fi protector, figura tatălui, chiar dacă, în realitate, sirena sexuală este cea care controlează dinamica. O femeie nu trebuie neapărat să se nască cu atributele unei Marilyn Monroe pentru a putea îndeplini rolul de sirena sexuală. Majoritatea elementelor fizice ale acestei personalități sunt inventate; Cheia este aerul nevinovat al școlii. În timp ce o parte dintre voi pare să proclame sex, cealaltă este timidă și naivă, ca și cum nu ai putea înțelege efectul pe care îl exerciti. Atitudinea, vocea și atitudinea dvs. sunt delicioase ambigue: sunteți atât o femeie experimentată, cât și dispusă și o fetiță inocentă.

”Vei ajunge mai întâi la sirene, care încântă bărbați și merg în întâmpinarea lor. [...] Pentru că sunt fermecate de sirene cu cântecul tare, stând într-o pajiște și au în jurul lor o grămadă uriașă de bărbați putrezi a căror piele este consumată. “—Cerce to Odysseus, Odyssey, Canto XII.

Chei de personalitate

Sirena este cel mai vechi seducător dintre toate. Prototipul ei este zeița Afrodita - este în natura ei să dețină o categorie mitică - dar nu credeți că este un lucru al trecutului, sau al legendei și al istoriei: reprezintă fantezia puternică masculină a unei femei foarte sexuale și extraordinar de sigure și ispititoare, care oferă nesfârșit plăcere împreună cu un indiciu de pericol. În prezent, această fantezie atrage și mai puternic psihicul masculin, deoarece astăzi, mai mult decât oricând, omul trăiește într-o lume care-și circumscrie instinctele agresive, făcând totul inofensiv și sigur, o lume care oferă șanse mai mici de risc și aventură decât înainte. În trecut, un om avea ieșiri pentru acele impulsuri: război, marea liberă, intrigă politică. În domeniul sexului, curtenii și îndrăgostiții erau practic o instituție socială, oferindu-le omului varietatea și vânătoarea pe care o dorise. Fără ieșiri, impulsurile lui sunt blocate în el și îl corodează, devenind și mai explozive, deoarece sunt reprimate. Uneori, un om puternic va face cele mai iraționale lucruri, va avea o aventură atunci când aceasta este cea mai puțin indicată, doar din cauza emoției, din cauza pericolului implicat. Iracționalul poate fi extrem de seducător și cu atât mai mult pentru bărbați, ceea ce ar trebui să pară întotdeauna prea rezonabil. Dacă sunteți în căutarea forței de seducție, sirena este cea mai puternică dintre toate. Funcționează pe emoțiile de bază ale unui om; și dacă își joacă corect rolul,

poate transforma un bărbat normal puternic și responsabil în copil și sclav. Sirena acționează cu o eficiență deosebită asupra tipului de bărbat rigid - soldatul sau eroul - în timp ce Cleopatra l-a supărat pe Marco Antonio și Marilyn Monroe pe Joe DiMaggio. Dar nu credeți că tipul este singurul pe care îl poate afecta sirena. Julio César a fost scriitor și gânditor și și-a transferat capacitatea intelectuală pe câmpul de luptă și sfera politică; dramaturgul Arthur Miller a căzut sub vraja lui Marilyn la fel de mult ca DiMaggio. Intelectualul este de obicei cel mai susceptibil la așa-numita plăcere fizică absolută a sirenei, deoarece viața lui îi lipsește. Sirena nu trebuie sa-si faca griji pentru cauta victima potrivita. Magia ei acționează asupra tuturor. În primul rând, o sirenă trebuie să se distingă de alte femei. Este rară și mitică prin natură, unică în grupul ei; Este, de asemenea, un cadou valoros pentru a smulge alți bărbați. Cleopatra s-a remarcat prin sensul ei teatral intens; Apelul împărătesei Josefina Bonaparte a fost un limbaj extrem; Marilyn Monroe, neputința copiilor. Fizicul oferă cele mai bune oportunități în acest caz, întrucât sirena este eminent un spectacol de contemplat. O prezență semnificativ feminină și sexuală, chiar la sfârșitul desenului animat, vă va diferenția imediat, deoarece majoritatea femeilor nu au siguranța pentru a proiecta această imagine. Distribuindu-se de alte femei, sirena trebuie să posede alte două calități critice: capacitatea de a-l determina pe bărbat să o urmărească cu atâta îndrăzneală încât pierde controlul și o atingere de pericol. Pericolul este incredibil de seducător. A-i face pe bărbați să vă vrea este relativ simplu: o prezență sexuală intensă va fi suficientă. Dar nu trebuie să păreți curtenitor sau curvă, pe care bărbații îi persecută doar pentru a pierde în curând tot interesul. Știu în schimb ceva evaziv și îndepărtat, o *fantezie* devenit realitate. Marile sirene ale Renașterii, precum Tullía d'Aragona, au acționat și arătau ca niște zeițe grecești, fantezia vremii. Astăzi ai putea lua ca model o zeiță a cinematografiei, oricine cu aspect luxuriant și chiar impunător. Aceste calități vor face ca un om să vă alunge vehement; și cu cât o va face mai mult, cu atât va crede că va acționa din proprie inițiativă. Acesta este un mod excelent de a ascunde cât de mult îl manipulați. Noțiunea de pericol, de provocare, uneori de moarte, poate părea datată, dar pericolul este esențial în seducție. Adăuga un interes emoțional, iar astăzi este deosebit de atractiv pentru bărbați, de obicei rațional și reprimat. Pericolul este prezent în mitul original al sirenei.

În Odiseea lui Homer, protagonistul, Odysseus, trebuie să parcurgă stâncile în care sirenele, creaturi feminine ciudate, cântă și îi determină pe marinari să le distrugă. Ei cântă gloriile trecutului, ale unei lumi asemănătoare cu copilăria, fără responsabilități, o lume a plăcerii pure. Vocea lui este ca apa, lichidă și incitantă. Marinarii s-au aruncat în apă după ei și s-au înecat; sau, distrași și extași, și-au prăbușit nava împotriva rocilor. Pentru a-și proteja navigatorii împotriva sirenelor, Odysseus își acoperă urechile cu ceară; el, la rândul său, este legat de catarg, pentru a putea să-i audă și să trăiască - o dorință extravagantă, pentru că ceea ce zguduie sirenele este să fie tentat să-i urmeze. La fel cum vechii marinari trebuiau să călărească și să conducă, ignorând toate distragerile, astăzi un om trebuie să muncească și să urmeze o cale dreaptă în viață. Apelul la ceva periculos, emoțional și necunoscut este și mai puternic, deoarece este interzis. Gândiți-vă la victimele marilor sirene ale istoriei: Parisul provoacă un război pentru Helena din Troia; Julio César riscă un imperiu, iar Marco Antonio pierde puterea și viața pentru Cleopatra; Napoleon devine stocul de râs al lui Josefina; DiMaggio nu scapă niciodată de pasiunea sa pentru Marilyn; și Arthur Miller nu poate scrie de ani buni. Un om este de obicei ruinat din cauza unei sirene, dar nu poate să se despartă de ea. (Mulți bărbați puternici au o venă masochistă.) Un element de pericol este ușor de insinuat și va favoriza celelalte caracteristici ale sirenei: atingerea de nebunie a lui Marilyn, de exemplu, că bărbații sunt prinși. Sirenele sunt adesea fantastic de iraționale, ceea ce este foarte atractiv pentru bărbați, oprimați de raționalitatea lor. Un element de frică este, de asemenea, decisiv: păstrarea unui om la o distanță sigură generează respect, astfel încât să nu se apropie suficient de mult pentru a-ți putea privi intențiile sau pentru a-ți cunoaște defectele. Produce această teamă prin schimbarea bruscă a stării de spirit, păstrând un om în afara

echilibrului și uneori intimidându-l cu un comportament capricios. Cel mai important element pentru o sirenă în devenire este întotdeauna fizicul, principalul instrument de putere al sirenei. Calitățile fizice - un parfum, o feminitate intensă evocată de machiaj sau o ținută atentă sau seducătoare - acționează și mai puternic asupra bărbaților, deoarece nu au niciun sens. În imediatitatea lor, eludează procesele raționale și exercită astfel același efect ca o ademenire pentru un animal sau ca mișcarea unei pelerine pentru un taur. Aspectul adecvat al sirenei este deseori confundat cu frumusețea fizică, în special fața. Dar o față drăguță nu face o sirenă; dimpotrivă, produce distanță excesivă și frig. (Nici Cleopatra, nici Marilyn Monroe, cele mai mari două sirene din istorie, nu au fost faimoase pentru că au o față frumoasă.) Deși un zâmbet și un aspect interesant sunt infinit de seducătoare, ele nu ar trebui să domine niciodată aspectul tău. Sunt prea evidente și directe. Sirena trebuie să stimuleze o dorință larg răspândită, iar cea mai bună modalitate de a face acest lucru este de a da o impresie izbitoare și tentantă. Aceasta nu depinde de o anumită caracteristică, ci de o combinație de calități. Voce. Evident o calitate decisivă, după cum indică legenda, vocea sirenei are o prezență imediată a animalelor de o putere incredibilă de provocare. Poate că această putere este regresivă și amintiți-vă capacitatea vocii mamei de a potoli sau emoționa copilul chiar înainte de a înțelege ce a spus. Sirena trebuie să aibă o voce insinuantă care inspiră erotism, mai degrabă subliminar decât deschis. Aproape toată lumea care a cunoscut Cleopatra s-a referit la vocea ei dulce și delicioasă, de o calitate hipnotizantă. Împărăteasa Josefina, unul dintre marii seducători de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, avea o voce leneșă pe care bărbații o considerau exotică și indicatoare a originii ei creative. Marilyn Monroe s-a născut odată cu ea gâfâind vocea copilărească, dar el a învățat să o facă mai serioasă pentru a o face cu adevărat seducătoare. Vocea lui Lauren Bacall este naturală serioasă; Puterea sa seducătoare derivă din revărsarea lentă și sugestivă. Sirena nu vorbește niciodată repede sau brusc, sau cu un ton ascuțit. Vocea ei este calmă și relaxantă, de parcă nu s-ar fi trezit niciodată complet - sau ar fi părăsit patul. Corpul și procesul de îngrijire. Dacă vocea trebuie să amorțească, corpul și procesul său de îngrijire trebuie să orbească. Sirena intenționează să creeze cu hainele sale efectul zeiței pe care Baudelaire a descris-o în eseul „Laudă machiajului”: „Femeia este în regulă și îndeplinește de fapt un fel de datorie, încercând să pară magică și supranaturală. pentru a fi vrăjit și surprins, un idol care trebuie împodobit cu aur pentru a fi închinat. Trebuie să utilizeze toate artele pentru a se ridica deasupra naturii, cel mai bun pentru a subjuga inimile și a tulbura spiritele. " O sirenă cu talent pentru îmbrăcăminte și îngrijire a fost Paulina Bonaparte, sora lui Napoleon. Paulina a insistat intenționat să obțină efectul zeiței, să-și aranjeze părul, machiajul și ținuta pentru a evoca aerul și aspectul lui Venus, zeița iubirii. Nicio altă femeie din istorie nu s-a putut lăuda cu o garderobă atât de extinsă și elaborată. Intrarea sa într-un dans, în 1798, a avut un efect uimitor. O rugase pe gazdă, Madame Permon, să îi permită să se îmbrace în casa ei, astfel încât nimeni să nu o vadă sosind. Când a coborât scările, toată lumea a înghețat într-o tăcere de uimire. Purta tocul bacantes: buchete de struguri aurii impletite în părul ei, aranjate în stil grecesc. Rochia ei greacă, cu tiv brodat din aur, i-a evidențiat figura zeiței. Sub sânii ei purta un tahalî de aur ars, ținut de o bijuterie magnifică. „Nu există cuvinte care să poată exprima frumusețea aspectului ei”, a scris ducesa D'Abrantés. "Camera a strălucit și mai mult când a intrat. Ansamblul era atât de armonios încât aspectul său a fost întâmpinat cu o șoaptă de admirație, care a continuat cu un dispreț manifestat pentru celelalte femei."

Cheia: totul trebuie să orbească, dar trebuie să fie și armonios, astfel încât niciun accesoriu să nu atragă atenția de la sine. Prezența ta trebuie să fie intensă, luxuriantă, o fantezie devenit realitate. Accesoriile servesc pentru a vrăji și distra. Sirena își poate folosi și hainele pentru a insinua sexualitatea, uneori deschis, deși mai întâi sugerând-o proclamând-o, ceea ce te-ar face să pari manipulant. Aceasta este asociată cu noțiunea de revelație selectivă, descoperirea unei singure părți a corpului, care în orice fel excită și trezește imaginația.

La sfârșitul secolului al XVI-lea, Marguerite de Valois, fiica intrigantă a reginei Franței, Catalina de Médicis, a fost una dintre primele femei care a încorporat decolteul în garderoba ei, pur și simplu pentru că deținea cei mai frumoși sâni din regat. În Josefina Bonaparte, lucrul remarcabil a fost brațele, pe care am fost mereu atent să le las gol. Mișcarea și rulmentul. În secolul al V-lea î.Hr., regele Kou Chien a ales pe sirena chineză Hsi Shih printre toate femeile regatului său pentru a seduce și distruge rivalul său, Fu Chai, regele lui Wu; În acest scop, l-a instruit pe tânăra în artele seducției. Cea mai importantă dintre acestea a fost mișcarea: cum să vă mișcați cu grație și sugestiv. Nu văzuse pe nimeni cum se plimbă și se mișca ca ea. El a devenit obsedat de prezența ei tremurătoare, de manierele sale și de aerul său indiferent. Fu Chai s-a îndrăgostit atât de mult de ea încât și-a lăsat regatul să se prăbușească, ceea ce i-a permis lui Kou Chien să o invadeze și să o cucerească fără să dea o singură luptă. Sirena se mișcă grațios și încet. Gesturile, mișcările și purtarea unei sirene potrivite sunt ca vocea ei: implică ceva interesant, evită dorința fără a fi evident. Trebuie să ai un aer leneș, ca și cum ai avea tot timpul pe lume pentru dragoste și plăcere. Dă gesturilor tale o anumită ambiguitate, astfel încât acestea să sugereze ceva atât inocent, cât și erotic. Tot ceea ce nu poate fi înțeles imediat este extrem de seducător, cu atât mai mult dacă îți pătrunde atitudinea.

Simbol: “**Apa”** Cântecul sirenei este lichid și incitant, iar ea însăși mobilă și nelegibilă. Ca marea, sirena te ispitește cu promisiunea aventurii și plăcerii interminabile. Uitând trecutul și viitorul, bărbații o urmăresc spre mare, unde se îneacă.

Pericole

Oricât de iluminată ar fi în timpul ei, nicio femeie nu poate păstra cu ușurință imaginea de a fi devotată plăcerii. Și atât cât încerci să te distanțezi de ea, pata de a fi o femeie ușoară urmărește mereu sirena. Cleopatra era urâtă la Roma, unde era considerată prostituată egipteană. Această ură a dus-o în cele din urmă la ruină, când Octavio și armata au căutat să înlăture stigmatul pentru virilitatea romana pe care a sfârșit să o reprezinte. Chiar și așa, bărbații iartă adesea reputația de sirena. Dar deseori există pericol în invidia pe care o provoacă la alte femei; o mare parte din detestarea Romei de către Cleopatra își are originea în furia care a provocat-o în moașele severe ale acelui oraș. Exagerarea inocenței sale, pozând ca o victimă a dorinței masculine, sirena poate atenua oarecum efectele invidiei feminine. Dar, în general, există puține lucruri care își pot face puterea provine din efectul său asupra bărbaților și trebuie să învețe să accepte sau să ignore, invidia altor femei. În cele din urmă, atenția enormă pe care o atrage sirena poate fi iritantă și chiar mai rău. Uneori, sirena vrea să fie liberă de ea; Alții vor dori să atragă atenția non-sexuală. La fel și, din păcate, frumusețea fizică se usucă; Deși efectul sirenei nu depinde de o față frumoasă, ci de o impresie generală, după o anumită vârstă, această impresie este dificil de proiectat. Acești doi factori au contribuit la sinuciderea lui Marilyn Monroe. Este nevoie de un anumit geniu, precum cel al doamnei de Pompadour, iubita sirenă a regelui Ludovic al XV-lea, pentru a trece la rolul unei femei mature vii, care încă seduce cu farmecele ei imateriale. Cleopatra deținea acea inteligență; și dacă aș fi trăit mai mult, aș fi rămas mult timp un seducător irezistibil. Sirena trebuie să se pregătească pentru bătrânețe, acordând o atenție timpurie formelor de cochetărie mai psihologice, mai puțin fizice, care continuă să-i împuternicească odată ce frumusețea ei începe să scadă.

II. Libertinul

Femeia nu se simte niciodată suficient de dorită și apreciată. Vrea atenție, dar prea des este distrasă și insensibilă. Libertinul este una dintre marile figuri ale fanteziei feminine: atunci când își dorește o femeie, oricât de scurt ar fi acest moment, el va merge la sfârșitul lumii pentru ea. El poate fi infidel, necinstit și amoral, dar asta nu face decât să îi crească atractivitatea. Spre deosebire de bărbatul decent normal, Libertinul este delicios rampant, un sclav al dragostei sale pentru femei. Există, de asemenea, ademenirea reputației sale: atât de multe femei au cedat la el încât trebuie să existe un motiv. Cuvintele sunt slăbiciunea unei femei și este un profesor de limbă seducător. Trezește-ți pofta reprimată a unei femei, adaptându-ți combinația de pericol și plăcere a greblei.

Libertinul pasionat

Pentru curtea lui Ludovic al XIV-lea, ultimii ani ai regelui au fost sumbre: monarhul era bătrân și devenise insuficient religios și neprietenos. Curtea era plictisită și disperată pentru ceva nou. Prin urmare, în 1710, sosirea unui băiat de cincisprezece ani extrem de chipeș și fermecător a avut un efect deosebit de intens asupra doamnelor. Numele său era Fronsac, urmând să fie viitorul duc de Richelieu (nepotul răului Cardinal Richelieu). Era insolent și spătos. Doamnele se îmbătau cu el, dar, în corespondență, ducele îi sărută buzele, în timp ce mâinile sale se aventurau departe de un băiat fără experiență. Când acele mâini s-au pierdut în fustele unei ducese, nu atât de iertătoare, regele s-a înfuriat și l-a trimis pe tânăr în Bastilie, pentru a-l învăța o lecție. Cu toate acestea, doamnele, pentru care fusese atât de amuzant, nu i-au putut rezista absența. În comparație cu cele lucrurile mediocre ale curții, el avea o îndrăzneală incredibilă, ochii pătrunzători și mâinile mai rapede decât era convenabil. Nimic nu-l putea opri; Noutatea lui era irezistibilă. Doamnele curții au implorat, iar șederea lui în Bastilie a fost întreruptă. Ani mai târziu, tânăra Mademoiselie de Vaíois se plimba într-un parc din Paris cu doamna însoțitoare, o bătrână care nu a părăsit-o niciodată. Tatăl ei, ducele de Orleans, se hotărâse să-i protejeze pe cea mai tânără dintre fiicele ei împotriva seducătorilor curții, până când se putea căsători, așa că i s-a încredințat acea doamnă de companie, o femeie de virtute și amărăciune impecabile. Totuși, în parcul acela, Mademoiselie de Valois a văzut că un tânăr o privea și îi aprinde inima. Trecu pe lângă el, dar privirea îi era limpede și intensă. Doamna i-a spus cine este: infamul Duce de Richelieu, blasfem, enamorat și seducător. Cineva de evitat cu orice preț. Zile mai târziu, doamna a condus-o pe Mademoiselie de Valois într-un alt parc și iată, Richelieu și-a croit din nou calea. De data aceasta a fost îmbrăcat ca un cerșetor, dar modul său de a privi era inconfundabil. Mademoiselie de Valois îl privi înapoi: cel puțin ceva interesant în viața sa monotonă. Având în vedere severitatea tatălui său, niciun bărbat nu îndrăznea să se apropie de el. Și acum acel curtean celebru o urmărea, în locul oricărei alte doamne a curții! Ce fior! El o va face să sosească în curând, în secret, mesaje frumoase în care își exprima dorința incontrolabilă pentru ea. Mademoiselle de Valois a răspuns timid, dar într-un timp scurt acele mesaje au fost singurul lucru pentru care a trăit. Într-una dintre ele, ducele a promis că va aranja totul dacă va petrece o noapte cu aceasta; Crezând acest lucru imposibil, nu i-a plăcut să urmeze jocul și să accepte propunerea lui îndrăzneață. Mademoiselie de Valois a avut o servitoare, pe nume Angélique, care a dezbrăcat-o înainte de a merge la culcare și a dormit într-o cameră alăturată. Într-o noapte, în timp ce doamna ei de companie tricotase, Mademoiselie de Valois și-a distras citirea și a văzut-o pe Angélique ducându-se în patul din cameră; dar, împotriva obiceiului său, Angélique se întoarse și îi zâmbi: Era Richelieu, deghizat cu măiestrie de chelneriță! Mademoiselie de Valois era pe punctul de a urla de spaimă, dar s-a împiedicat, dându-și seama de pericolul în care se afla: dacă ar spune ceva, familia ei va afla despre mesaje și despre participarea sa la această problemă.Ce ar putea face? Decise să meargă în camera lui și să-l descurajeze pe tânărul duc de manevra sa, ridicol de periculos. Astfel, el a urat doamnei de

companie noapte bună; dar odată ajuns în dormitorul său, cuvintele sale planificate erau inutile. Când a încercat să raționeze cu Richelieu, a răspuns cu acea privire a lui și a luat-o în brațe. Nu putea să urle, dar nici nu știa ce să facă. Cuvintele lui impetuoase, mângâierile lui, pericolul tuturor: capul ei se învârtea, era pierdută. Care erau virtutea și plictiseala de atunci, comparativ cu o noapte cu cel mai cunoscut libertin al curții? Astfel, în timp ce doamna companie s-a îmbrăcat în depărtare, ducele a inițiat-o în ritualurile desfrânării. După câteva luni, tatăl Mademoiselei de Valois a avut motive să bănuiască că Richelieu a pătruns pe liniile sale defensive. Doamna de companie a fost concediată și măsurile de precauție s-au dublat. Orleans nu a înțeles că pentru Richelieu aceste măsuri au fost o provocare, iar ducele a trăit pentru aceste provocări. A cumpărat casa de alături, sub un nume fals, și a deschis o ușă secretă în același perete care privea dulapul din Orleans. În acest dulap, și pe parcursul următoarelor luni - până la epuizarea noutății - Mademoiselie de Valois și Richelieu s-au bucurat de întâlniri interminabile. Toată lumea din Paris știa despre exploatările lui Richelieu, căci era responsabil să le răspândească cât mai tare. În fiecare săptămână, o nouă anecdotă circula în instanță. Un bărbat își închisese soția într-o noapte în camera de la etaj, îngrijorat că ducele va merge în spatele acesteia; pentru a o întâlni pe doamnă, ducele se târâse în întuneric sub o masă fragilă suspendată între două ferestre ale etajului superior. Două femei care locuiau în aceeași casă, o văduvă, cealaltă căsătorită și foarte religioasă, au descoperit, de groază reciprocă, că ducele s-a îndrăgostit în același timp, lăsând una pe noapte să fie alături de cealaltă. Când lea văzut Richelieu, mereu în căutarea a ceva nou și proprietar al unei buze demonizate, nu și-a cerut scuze sau s-a retras, ci a procedat la convingerea lor despre un ménage a trois, profitând de vanitatea rănită a fiecăreia dintre ele, ceea ce nu a făcut a îndurat ideea de fiecare care îl prefera pe celălalt. An de an poveștile remarcabile despre seducția Ducelui au crescut. O femeie își admira îndrăzneala și curajul, o altă galanterie pentru a contrazice un soț. Femeile s-au întrecut pentru atenția lui: dacă nu voia să le seducă, trebuia să fie ceva în neregulă cu ele. Fiind ținta atenției sale a devenit o mare fantezie. Odată, două doamne au avut un duel de armă pentru el, iar una dintre ele a fost rănită grav. Ducesa de Orleans, cel mai implacabil dușman al ei, a scris: „Dacă aș crede în vrăjitorie, aș crede că ducele are un secret supranatural, pentru că nu am întâlnit niciodată o femeie care a opus cea mai mică rezistență”.

În seducție există de obicei o dilemă: pentru a seduce, este necesar să planificați și să calculați; dar dacă victima suspectează motive ascunse în cealaltă parte, va deveni defensivă. Cu toate acestea, dacă seducătorul pare să predomine, va inspira frică și nu dorință. Pasionatul Rake rezolvă această dilemă într-un mod foarte inteligent. Desigur, trebuie să calculați și să planificați; el trebuie să găsească o modalitate de a evita soțul gelos sau obstacolul în cauză. Aceasta este o muncă obositoare. Dar, prin natură, pasiunea Rake are și avantajul libidoului incontrolabil. Când alungă o femeie, chiar arde cu dorințe pentru ea; victima o simte și fierbe pe rând, chiar în ciuda ei înșiși.

Cum și-ar putea imagina că este un seducător fără inimă, care o va abandona, spunând că s-a confruntat cu atâta înfricoșare cu toate pericolele și obstacolele pentru a o atinge? Și chiar dacă este conștientă de trecutul ei necinstit, de amoralitatea ei incorigibilă, asta nu contează, pentru că își cunoaște și slăbiciunea. El nu se poate controla pe sine; Mai mult, el este sclavul tuturor femeilor. Prin urmare, nu inspiră teamă. Pasionatul libertin ne oferă o lecție simplă: dorința intensă exercită o putere tulburătoare la o femeie, precum cea a prezenței fizice a sirenei la un bărbat. O femeie este de obicei în apărare și poate percepe lipsa de sinceritate sau de calcul. Dar dacă se simte consumată de atenția ta și este sigură că vei face orice pentru ea, nu va vedea nimic altceva în tine sau va găsi o modalitate de a-ți ierta indiscrețiile. Aceasta este scuza perfectă pentru un seducător. Cheia este nr

manifestă cea mai mică ezitare, lasă toată inhibiția, dă drumul, arată că nu te poți controla și că, în esență, ești slab. Nu vă faceți griji pentru a inspira neîncredere; Atâta timp cât ești sclavul

farmecelor ei, ea nu se va gândi la ce urmează.

Libertatinul demonic

La începutul anilor 1880, unii membri ai înaltei societăți romane au început să vorbească despre un tânăr jurnalistă, Gabriele D'Annunzio. Aceasta era a lui, pentru că regalitatea italiană disprețuia foarte mult pe oricine nu aparținea cercului său, iar un reporter social era aproape la fel de vulgar ca și nedemn. De fapt, bărbații cu leagăn înalt au acordat puțină atenție. D'Annunzio nu avea bani și doar câteva relații, deoarece provenea dintr-un mediu de clasă medie strictă. În plus, pentru ei era suveran urât: părul scurt, stâncos, întunecat și tocat și ochii bombați. Bărbații l-au apreciat atât de neatractiv încât i-au permis de bună voie să circule printre soțiile și fiicele sale, sigur că soțiile sale erau în siguranță cu acea adeziune și fericite că ar putea scăpa de un astfel de vânător de bârfe. Nu, nu au fost oamenii care au vorbit despre D'Annunzio; Erau soțiile lui. Prezentate lui D'Annunzio de soții lor, acele ducese și marquesas au sfârșit prin a invita acel bărbat cu aspect ciudat; iar când era singur cu ei, atitudinea lui s-a schimbat brusc. În câteva minute, doamnele au fost rapite. Pentru început, D'Annunzio a avut cea mai minunată voce pe care au auzit-o vreodată: joasă și serioasă, cu articulare de silabă, ritm fluid și intonație aproape muzicală. O femeie ar compara-o cu turnurile de clopot care sună în depărtare. Alții au spus că vocea are un efect „hipnotic". De asemenea, cuvintele pe care le-a dat erau interesante: fiasuri aliate, locații frumoase, imagini poetice și un mod de a lauda capabil să topească inima unei femei. D'Annunzio obținuse stăpânirea artei flatării. Părea să cunoască slăbiciunea fiecărei femei, pe care o numea zeița naturii; pentru un alt artist în devenire incomparabil; la alta, figură romantică ieșită din paginile unui roman. Inima unei femei bătea tare, în timp ce jurnalistul descria efectul pe care l-a avut asupra lui. Totul era sugestiv și făcea aluzie la sex sau romantism. Noaptea, ea se gândi la cuvintele lui și își amintea puțin de ceea ce spusese el, pentru că nu spunea niciodată nimic concret, ci o mare parte din ceea ce îl făcuse să simtă. A doua zi, acea femeie a primit de la el o poezie care părea să fi scris în special pentru ea. (De fapt, D'Annunzio a scris zeci de poezii similare, fiecare adaptându-se victimei sale.) După câțiva ani după ce a început ca reporter social, D'Annunzio s-a căsătorit cu fiica ducelui și cu ducesa de Gallese. La scurt timp, cu sprijinul ferm al doamnelor societății, a început să publice romane și cărți de poezie. Suma cuceririlor sale a fost remarcabilă, dar de asemenea, calitatea: nu numai că marchezele i-au căzut în picioare, ci și mari artiști, precum actrița Eleonora Duse, care l-a ajutat să devină un respectat dramaturg și celebritate literară. Dansatoarea Isadora Duncan, o altă femeie care a sfârșit căzând sub vraja ei, i-ar explica magia: "Gabriele D'Annunzio este poate cel mai bun iubit a timpului nostru. Și asta în ciuda faptului că este scurt, chel și urât (cu excepția momentului în care se confruntă fața el este luminat de entuziasm.) Cu toate acestea, atunci când se adresează unei femei care îi place, chipul i se transfigurează, iar el se transformă brusc în Apollo. [...] Efectul său asupra femeilor este surprinzător. Doamna care îl ascultă simte brusc că spiritul și ființa lui se ridică ". Când a izbucnit primul război mondial, D'Annunzio, pe atunci de cincizeci și doi de ani, s-a înscris în armată. Deși nu avea experiență militară, el a avut tendința de a dramatiza și a ars pentru a-și arăta curajul. A învățat să zboare și a condus misiuni periculoase, deși foarte eficiente. La sfârșitul războiului, a fost cel mai decorat erou din Italia. Exploatările sale i-au făcut glorie națională și, după război, mulțimi s-au adunat în afara hotelului său, în orice oraș italian. El le-a vorbit despre politică de la un balcon și a strigat la rândul său împotriva guvernului italian. Martor al unuia dintre discursurile sale, scriitorul american Walter Starkie, a fost inițial dezamăgit de apariția celebrului D'Annunzio pe un balcon din Veneția: "Cu toate că inițial îmi părea grotesc, încetul cu încetul am început să cad sub fascinația vocii sale, care mi-a pătruns în conștiință [...] Niciodată un gest grăbit, abrupt [...] A impulsat emoțiile mulțimii, la fel ca un violonist împlinit cu un Stradivarius. Ochii a mii de oameni erau fixați asupra lui, ca și cum ar fi hipnotizat de puterea lui. " Sunetul vocii sale și conotațiile poetice ale cuvintelor sale au fost, de asemenea, ceea ce a sedus masele. Pe motiv că

Italia modernă trebuie să pretindă măreția Imperiului Roman, D'Annunzio a inventat sloganuri pe care publicul le-a scandat sau a pus întrebări cu o încărcătură emoțională intensă. A flatat mulțimea, a făcut-o să se simtă parte a unei drame. Totul era vag și sugestiv. Tema momentului a fost deținerea orașului Fiume, chiar peste graniță, în vecina Iugoslavie. Mulți italieni credeau că premiul pentru țara lor pentru alăturarea aliaților în război ar trebui să fie anexarea Fiume. D'Annunzio a apărat această cauză; și având în vedere statutul său de erou de război, armata era pregătită să-l susțină, deși guvernul s-a opus tuturor acțiunilor. În septembrie 1919, înconjurat de soldați, D'Annunzio și-a condus marșul infam pe Fiume. Când un general italian l-a oprit pe drum și a amenințat că îl împușcă, poetul și-a deschis haina pentru a-și afișa medaliile și exclamă el, cu o voce magnetică: „Dacă ai de gând să mă omori, fă-o aici!” Uluit, generalul izbucni în lacrimi. S-a alăturat lui D'Annunzio. Când poetul a intrat în Fiume, el a fost primit ca eliberator. A doua zi a fost declarat șeful statului liber din Fiume. Curând a ținut discursuri în fiecare zi de la un balcon din piața principală a orașului, înfrântând zeci de mii fără ajutorul vorbitorilor. A început tot felul de sărbători și ritualuri amintind de Imperiul Roman. Cetățenii Fiume au dat imitații, în special fațetele lui sexuale; Orașul a devenit un bordel gigantic. El a fost atât de popular încât guvernul italian a ajuns să se teamă de un marș asupra Romei, care, dacă s-ar fi făcut atunci, cu D'Annunzio având sprijinul unei mari părți a armatei, ar fi putut fi finalizat cu succes. Poetul l-ar fi depășit pe Mussolini și ar fi schimbat cursul istoriei. (El nu era fascist, ci un fel de estet socialist.) Dar a decis să rămână în Fiume, care a condus timp de șaisprezece luni, până când regimul italian l-a doborât definitiv, cu forța bombelor.

Seducția este un proces psihologic care transcende sexul, cu excepția celor două domenii cheie în care fiecare gen are propria sa slăbiciune. În mod tradițional, omul este vulnerabil la vedere. Sirena capabilă să inventeze aspectul fizic indicat va seduce în cantități mari. Slăbiciunea femeilor este limbajul și cuvintele; așa cum a scris actrița franceză Simone, una dintre victimele lui D'Annunzio: „Cum ar putea fi explicate cuceririle [ale poetului] decât prin puterea sa verbală extraordinară și timbrul muzical al vocii sale, pus în slujba unei elocvențe excepționale? sexul este susceptibil la cuvinte, ele te fac vrăjitoare, vrei să fii dominat de ele. " Libertinul este la fel de promiscul cu cuvintele ca și cu femeile. Cuvintele Libertinului sunt echivalente cu îmbrăcarea corpului sirenei: sunt un divertisment senzual puternic, un narcotic. Libertinatul folosește în mod demonic limbajul pentru că nu-l concepe pentru a comunica sau a transmite informații, ci pentru a convinge, a flatat și a provoca confuzii emoționale, la fel cum șarpele din grădina Edenului folosea cuvinte pentru a o face pe Eva să cadă în ispită. Cazul lui D'Annunzio dezvăluie legătura dintre schimbătorul erotic, care seduce femeile și libertinul politic, care seduce masele. Ambele depind de cuvinte. Adaptați personalitatea Rakei la propria situație și veți descoperi că utilizarea cuvintelor ca otravă subtilă are aplicații infinite. Nu uitați: ceea ce contează este forma, nu conținutul. Cu cât victimele înțeleg mai puțin ceea ce spuneți și cu cât le faceți să simtă, cu atât efectul dvs. va fi mai seducător. Dă-ți cuvintele tale inaltă aromă spirituală și literară, cel mai bun pentru a insinua dorința în prada voastră involuntară. Dar care este atunci această forță cu care seduce Don Juan? Este dorința, energia dorinței senzuale. El dorește în fiecare femeie totalitatea feminității. Reacția la această pasiune gigantică înfrumusețează și dezvoltă persoana dorită, care este aprinsă într-o frumusețe sporită reflectând-o. La fel cum focul entuziast luminează cu o splendoare fascinantă chiar și cei care au o relație întâmplătoare cu el, tot așa Don Juan transfigurează fiecare femeie într-un sens mult mai profund. "Saren Kierkegaard

Chei de personalitate

În principiu, poate părea ciudat că un bărbat vizibil necinstit, necredincios și fără niciun interes în căsătorie să atragă o femeie. Dar de-a lungul istoriei și în toate culturile, acest tip a avut un efect neobosit. Libertinul oferă ceea ce societatea nu permite în mod normal femeilor: o aventură de plăcere absolută, o atingere captivantă cu pericol. O femeie este adesea copleșită de rolul așteptat de ea. Se presupune a fi o forță delicată civilizatoare a societății și tânjește pentru angajament și loialitate pentru viață. Dar de multe ori căsătoria și relațiile lor nu oferă romantism sau devotament, ci rutină și un cuplu distras invariabil. De aceea, persistă fantezia feminină a unui bărbat capabil să se predea în întregime; un bărbat care trăiește pentru femeie, chiar dacă doar pentru o clipă Această latură întunecată reprimată a dorinței feminine și-a găsit expresia în legenda lui Don Juan. La început, această legendă a fost o fantezie masculină: domnul îndrăzneț care ar putea avea toate femeile pe care și le dorea. Dar în secolele XVII și XVIII, Don Juan a trecut încet de la aventurierul masculin la o versiune mai feminizată: un bărbat care trăia doar pentru femei. Această evoluție a fost un produs al interesului femeilor pentru acel argument și rezultatul dorințelor frustrate ale acestora. Căsătoria a fost pentru ei o formă de servitute prin contract; dar Don Juan oferea plăcere pentru plăcerea în sine, o dorință fără condiții. Când o femeie și-a croit calea, el s-a gândit doar la ea. Dorința ei era atât de puternică încât nu a avut timp să se gândească sau să se îngrijoreze de consecințe. A sosit noaptea, a acordat un moment de neuitat și a dispărut. Poate că până atunci deja cucerise mii de femei, dar asta nu-l făcea decât mai interesant; abandonul a fost mai bun decât a nu fi dorit de un astfel de bărbat. Marii seducători nu oferă plăcerile pașnice pe care societatea le aprobă. Ei ating dorințele inconștiente, reprimate ale unei persoane care pretind că sunt eliberate. Nu credeți că femeile sunt creaturi fragile pe care unora le-ar dori să le fie. La fel ca bărbații, ei sunt, de asemenea, foarte atrași de interzis, periculos, chiar și oarecum pervers. (Don Juan sfârșește mergând în iad, iar cuvântul raice [libertine, în engleză] este derivat din rakehell, omul care aruncă cărbune în iad; componenta diabolică este o parte importantă a acestei fantezii.) **Amintiți-vă întotdeauna**: <u>să acționați ca libertinul, trebuie să transmiți un sentiment de întuneric și risc, pentru a sugera victimei tale că participă la ceva ciudat și șocant - o oportunitate de a-și satisface propriile dorințe lascive.</u>

Pentru a acționa ca un libertin, cea mai evidentă cerință este capacitatea de a da drumul, de a atrage o femeie în perioada pur sexuală în care trecutul și viitorul își pierd sensul. Trebuie să poți părăsi momentul. (Când libertinul Valmont - bazat pe ducele de Richelieu -, în romanul epistolar Lazio, din secolul al XVIII-lea, „The Dangerous Friendship"), scrie scrisori evident calculate pentru a avea un efect asupra victimei sale selecte, Madame de Tourvel, ea presupune că toate îi luminați intențiile, dar atunci când acele melodii o fac să ardă cu pasiune, începe să cedeze.) *Un beneficiu suplimentar al acestei calități este că te face să pari incapabil să te controlezi, arată o slăbiciune care plăcește o femeie. Abandonându-te la seductă, o faci să creadă că tu există doar pentru ea, o senzație care reflectă un adevăr, oricât de temporar ar fi.* Cele mai multe dintre sutele de femei pe care Pablo Picasso, consumator de rake, le-a sedus de-a lungul anilor au avut senzația de a fi singurele pe care le-a iubit cu adevărat. Libertinul nu se îngrijorează niciodată că femeia îi rezistă și, de fapt, niciun alt obstacol în calea sa: un soț, o barieră fizică. Rezistența nu face altceva decât să impulsioneze dorința, să-l incite și mai mult.

Când Picasso l-a sedus pe Francpise Gilot, l-a rugat să reziste; Aveam nevoie de rezistență pentru a crește emoția. În orice caz, un obstacol în calea ta îți oferă posibilitatea de a-ți dovedi valoarea, la fel de mult ca și creativitatea pe care o pui în lucrurile iubirii. În romanul japonez din secolul al XI-lea, Povestea lui Genji, al doamnei de curte Murasaki Shikibu, prințul Niș nu este deranjat de dispariția bruscă a lui Ukifune, femeia pe care o iubește. Ea a fugit pentru că, deși interesată de prinț, este îndrăgostită de un alt bărbat; cu toate acestea, absența lui îi permite lui Niou să facă

chiar și nesperatul să o găsească. Apariția ei bruscă de a o smulge într-o casă adânc în pădure, iar valoarea pe care o arată în acest sens o copleșesc.
Nu uitați: *dacă nu vă confruntați cu rezistența și obstacolele, trebuie să le creați. Seducția nu poate progresa fără ele.*
Libertinul este o personalitate extremă. Obraznic, sarcastic și ingenios, ceea ce cred că alții nu contează. Paradoxal, acest lucru îl face doar mai seducător. În atmosfera atrăgătoare de la Hollywood, pe vremea imperiului studiourilor, când majoritatea actorilor s-au comportat ca niște oi, marele libertin Errol Flynn a ieșit în evidență pentru insolența sa. El i-a provocat pe regizorii studiourilor, a făcut glume imolate și încântat de reputația sa de seducător suprem al Hollywoodului, toate acestea crescând popularitatea sa. Libertinajul are nevoie de fundal convențional - o curte agățată, o căsătorie plictisitoare, o cultură conservatoare - pentru a străluci, pentru a fi apreciat de suflarea aerului proaspăt pe care îl aduce. Nu vă faceți griji să vă depășiți: esența libertinului este să mergeți mai departe decât oricine. Când contele de Rochester, libertinul, pe lângă poet, cel mai cunoscut din Anglia din secolul al XV-lea, a răpit-o pe Elizabeth Malet, una dintre cele mai asediate domnișoare ale curții, a fost pedepsită în mod corespunzător. Dar aici, ani mai târziu, tânăra Elizabeth, deși curtată de cele mai bune petreceri din țară, l-a ales pe Rochester ca soț. Afișându-și dorința îndrăzneață, s-a distins de grămadă. Radicalitatea Libertinului este cuplată cu sentimentul de pericol și tabu și chiar cruzimea care îl înconjoară. Aceasta a fost atracția unui Libertin și poet, unul dintre cei mai mari impuderi din istorie: Lord Byron. Byron ura toate convențiile și o arăta excesiv și bucuros. Când a avut o aventură cu sora sa vitregă, care i-a dat un fiu, s-a asigurat că toată Anglia știe. Ar putea fi extrem de crud, așa cum a fost cu soția sa. Dar toate acestea nu făceau decât să fie mult mai de dorit. Pericolul și tabu-ul apelează la o parte reprimată la femei, care se presupune că reprezintă o forță culturală civilizatoare și moralizatoare. Așa cum un bărbat poate cădea victima Sirenei pentru dorința sa de a se elibera de simțul său masculin de responsabilitate, o femeie poate ceda la Libertin pentru dorința sa de a se elibera de restricțiile virtuții și ale decenței. De obicei, cea mai virtuoasă femeie este cea care se îndrăgostește de cel mai mare grad de dizolvare. Printre cele mai seducătoare calități ale Libertinului este capacitatea lui de a face femeile să-și dorească să-l reformeze.
Câți nu au crezut că îl vor îmblânzi pe Lord Byron! Câți nu s-au gândit a fi cel cu care Picasso își va petrece în sfârșit restul vieții! Exploatați la maxim această tendință. Când sunteți prins într-o dezlănțuire flagrantă, profitați de slăbiciunea voastră: dorința dvs. de schimbare și incapacitatea dvs. de a o atinge. Cu atâtea femei la picioare, ce poți face? Victima ești tu. Ai nevoie de ajutor nici o femeie nu va rata această oportunitate; ele iertă, pentru prezența și simpatia lui. Dorința de a reforma ascunde adevărata natură a dorinței lor, emoția secretă pe care o obțin din ea. Când Bill Clinton a fost prins în deplină dezamăgire, femeile au ieșit imediat în apărarea lui și au găsit toate scuzele posibile în favoarea lui. Faptul că, în felul său ciudat, Libertinul este devotat femeilor îl face adorabil și seducător pentru ele. În cele din urmă, unul dintre cele mai prețioase atuuri ale Libertinului este faima lui. Nu vă lăsați niciodată reputația proastă sau păreați să vă cereți scuze pentru asta. Dimpotrivă: acceptă-l, crește-l. Ea este cea care vă atrage femeile. Există mai multe lucruri pentru care ar trebui să fii cunoscut: farmecul tău irezistibil pentru femei; devotamentul tău incontrolabil față de plăcere (ceea ce te va face să pari slab, dar și o companie interesantă); disprețul tău pentru ce convențional ; o venă rebelă care te face să pari periculos. Acest ultim element poate fi ascuns puțin; La suprafață fiți atenți și amabili, dar nu uitați să știți că în spatele scenei sunteți incorigibili. Ducele de Richelieu și-a dezvăluit cuceririle atât cât a putut, stimulând astfel dorința competitivă a altor femei de a se alătura clubului sedus. Lord Byron și-a atras victimele de bun augur datorită reputației sale proaste. O femeie poate fi ambivalentă față de faima lui Clinton, dar sub această ambivalență există un interes profund. Nu-ți lăsa reputația la întâmplare sau la zvon; Este capodopera ta și trebuie să o produci, să o lustrești și să o afișezi cu

atenția unui artist.

Simbol: “Foc” Libertinul arde în dorințe care îi aprind pe femeia pe care o seduce. Este extrem, incontrolabil și periculoas. Poate ajunge în iad, dar flăcările din jur îl fac de obicei mult mai dorit pentru femei.

Pericole

Ca și cea a sirenei, cel mai mare risc pentru Libertin vine din partea membrilor de același sex, mult mai puțin iertători decât femeile cu mizeria lor constantă de fuste. Pe vremuri, Libertinul era deseori un aristocrat; și oricâte persoane a jignit sau chiar a ucis, până la urmă a fost fără pedeapsă. Astăzi, numai stelele și cei foarte bogați pot acționa ca libertinieni cu impunitate; Restul dintre noi trebuie să fim prudenți. Elvis Presley era timid ca un tânăr. Însă, în scurt timp a ajuns la stâlp și văzând puterea pe care i-a dat-o asupra femeilor, a înnebunit și a devenit un Libertin aproape peste noapte. Ca mulți alții de acest fel, Elvis avea o predilecție pentru femeile deja angajate. În numeroase ocazii, el a fost înconjurat de soți sau iubiti furioși și a primit vânătăi și tăieturi. Acest lucru pare să indice că trebuie să fugi cu mila de prietenii și soții, în special la începutul carierei tale. Dar farmecul Libertinului rezidă în faptul că aceste pericole nu contează pentru el. Nu poți fi un Libertin dacă ești temător și prudent; Bataia ocazională face parte din joc. Chiar și așa, când Elvis a fost la apogeul carierei sale ceva timp mai târziu, niciun soț nu a îndrăznit să-l atingă.
Cel mai mare pericol pentru Libertin nu vine de la soțul extrem de jignit, ci de bărbați nesiguri, care se simt amenințați de figura lui Don Juan. Chiar dacă nu o recunosc, invidiază viața de plăcere a Libertinului; și, ca toți invidioși, vor ataca ascuns, deghizându-și adesea moral asediile. Libertinul își poate vedea cariera în pericol din cauza unor astfel de bărbați (sau a femeii ocazional la fel de nesigure, care este rănită că nu o dorește.) Nu poate face nimic pentru a evita invidia; dacă toată lumea ar fi atât de norocoși seducători, societatea nu ar funcționa. Așa că acceptă invidia ca pe un gaj de onoare. Dar nu fi naiv; Fii viclean. Când un moralist te atacă, nu te lăsa păcălit de cruciada lui; pură și simplă invidie o mișcă. Ai putea să-l neutralizezi arătându-te mai puțin libertin, cerându-ți iertare, asigurându-te că te-ai reformat deja; dar acest lucru vă va deteriora reputația, deoarece vă va face să păreați o dizolvare mai puțin adorabilă. Pe termen lung, cel mai bine este să suferiți atacuri cu demnitate și să mergeți mai departe. <u>Seducția este sursa puterii tale și poți oricând să te bazezi pe îngăduința infinită a femeilor.</u>

III. Amantul ideal

Majoritatea oamenilor au visuri de tinerețe care se desprind sau se uzează odată cu vârsta. Suntem dezamăgiți de oameni, evenimente și realități care nu sunt în conformitate cu aspirațiile noastre tinerești. Iubitorii ideali mediază în acele vise nesatisfăcute, transformate în fantezii de durată. Îți dorești romantism? Cauți aventura? Comuniune spirituală supremă? Iubitul ideal reflectă fantezia ta. Este un expert în crearea iluziei de care ai nevoie, idealizându-ți imaginea. Într-o lume de basenism și dezamăgire, există o putere de seducție nelimitată în a urmări calea iubitului ideal.

Idealul romantic

Într-o noapte din 1760, la opera din orașul Köln, o tânără frumoasă a urmărit publicul așezat în cutia ei. Alături de ea se afla soțul ei, burgomasterul din oraș, un bărbat matur și simpatic, dar plictisit. Cu ochelarii, tânăra a văzut un domn frumos îmbrăcat într-un costum orbitor. Privirea lui era evident avertizată, pentru că după operă a apărut bărbatul: numele lui era Giovanni Giacomo Casanova. Străinul a sărutat mâna femeii. Ea i-a spus că va merge la dans a doua zi; Ți-ar plăcea să participi? - Numai dacă pot să îndrăznesc să aștept, doamnă, răspunse Casanova, să dansezi doar cu mine. În seara următoare după dans, femeia nu se putea gândi decât la Casanova. Părea să-și fi avansat gândurile: fusese atât de plăcut, dar și de atât de îndrăzneț! Zile mai târziu a luat cina la casa doamnei; iar când soțul ei s-a retras pentru a se odihni, i-a arătat reședința. Din dulapul ei, femeia arătă spre o aripă a casei, o capelă, chiar în fața ferestrei. Și, într-adevăr, parcă i-ar fi citit mintea, Casanova a participat a doua zi la Liturghie în capela respectivă; și când a văzut-o pe doamna în teatru în noaptea aceea, a mărturisit că a văzut acolo o ușă care, fără îndoială, a dus în dormitorul său. Râse și se prefăcu surprinsă. Cu cel mai nevinovat dintre tonuri, el a adăugat că va căuta o metodă de a se ascunde în capelă a doua zi și aproape fără să creadă că mormăia că o va vizita acolo odată ce toți s-ar fi dus la culcare. Casanova s-a ascuns apoi în minusculul confesional al capelei, așteptând zi și noapte. Erau șobolani și nu avea unde se mișca; dar când soția burgomasterului a ajuns în sfârșit noaptea târziu, nu s-a plâns, ci a urmat-o în camera ei, fără să facă zgomot. Durumurile sale au continuat câteva zile. De zi, își dorea mult să vină noaptea: în sfârșit avea ceva de trăit, o aventură. I-a lăsat mâncare, cărți și lumânări pentru a-i suporta ședințele lungi și obositoare în capelă; Nu mi s-a părut corect să folosim un templu în acest scop, dar acest lucru a făcut ca chestiunea să fie mai interesantă. Zile mai târziu, însă, a trebuit să facă o călătorie cu soțul ei. La întoarcerea lui, Casanova dispăruse, la fel de repede și de grațios. Ani mai târziu, la Londra, o tânără pe nume Miss Pauline a văzut o reclamă într-un ziar local. Un domn căuta un chiriaș care să închirieze o parte din casa lui. Domnișoara Pauline venea din Portugalia și era a nobilimii; Ea a fugit la Londra cu iubitul său, dar el a trebuit să se întoarcă acasă, iar ea a trebuit să stea un timp înainte să-l poată întâlni. În acea perioadă era singură, avea bani puțini și era deprimată de circumstanțele ei mizerabile; Până la urmă, fusese crescută ca doamnă. El a răspuns la anunț. Domnul s-a dovedit a fi Casanova și a fost un domn! Camera oferită a fost plăcută, iar chiria a fost redusă; Am cerut doar schimbarea ocazională a companiei. Domnișoara Pauline s-a mutat. Au jucat șah, au mers pe cal, au vorbit despre literatură. Era atât de fin, de amabil și de generos! Deși era o femeie serioasă și arogantă, a sfârșit în funcție de prietenia lui; era un bărbat cu care să pot vorbi ore întregi. Apoi, într-o zi, Casanova arăta altfel, enervant, agitat: a mărturisit că este îndrăgostit de ea. Domnișoara Pauline avea să se întoarcă în curând în Portugalia, pentru a se întâlni cu iubitul ei, și nu tocmai asta voia să audă. I-a spus lui Casanova că ar trebui să meargă călare pentru a se calma. În aceeași noapte a primit vestea: Casanova căzuse de pe cal. Simțindu-se responsabil pentru accident, ea a alergat să-l vadă, l-a găsit în pat și s-a aruncat în brațele sale, incapabil să se controleze. În acea noapte au devenit iubiți și au rămas pentru restul

șederii domnișoarei Pauline la Londra. Când a venit timpul să plece în Portugalia, el nu a încercat să o oprească; dimpotrivă, el a mângâiat-o, motivând că fiecare și-au oferit celuilalt antidotul temporar perfect împotriva singurătății sale și că toată viața lui vor fi prieteni. Ani mai târziu, într-un mic oraș spaniol, o tânără frumoasă pe nume Ignacia a părăsit biserica după mărturisire. Casanova se apropie de ea. În drum spre casă, el a explicat că este pasionat de dansul fandango și a invitat-o la un dans pentru noaptea următoare. Era atât de diferit de toată lumea din oraș, încât o plictiseau atât de mult! Eram disperat să plec. Părinții ei s-au opus, dar a convins-o pe mama ei să servească drept doamnă de companie. După o noapte de dans de neuitat (a dansat foarte bine fandango pentru a fi străin), Casanova a mărturisit că este îndrăgostit nebun de ea. Ignacia a răspuns: foarte trist, am avut deja un logodnic. Casanova nu a insistat, însă zilele următoare a dus-o la mai multe dansuri și la taururi. Cu o ocazie, Casanova a prezentat-o unui prieten de-al său, o ducesă, care a flirtat fără rușine cu el; Ignacia a ars de gelozie. Până atunci era îndrăgostită fără speranță de Casanova, dar simțul datoriei și religia ei îi interziceau chiar să se gândească la asta.În cele din urmă, după zile de chin, Ignacia l-a căutat pe Casanova și l-a luat de mână: „Mărturisitorul meu a vrut să mă facă să promit că nu voi mai fi niciodată singură cu tine”, a spus el; "Și din moment ce nu am putut să o fac, el a refuzat să-mi dea absoluția. Este pentru prima dată în viață că mi s-a întâmplat așa ceva. M-am pus în mâinile lui Dumnezeu. Am decis că, în timp ce tu ești aici, voi face orice vreau. , spre regretul meu, părăsi Spania, voi căuta un alt duhovnic. Capriciul meu pentru tine, până la urmă, este doar o nebunie trecătoare. " Casanova este poate cel mai de succes seducător din istorie: puține femei i-au rezistat. Metoda lui era simplă: când a întâlnit o femeie, a studiat-o, a însoțit-o starea de spirit, a întrebat ce îi lipsea în viață și i-a dat-o. A devenit iubitul ideal. Sotia plictisitoare a burgomasterului avea nevoie de aventură și romantism; Am vrut ca cineva să jertfească timp și confort pentru a-l deține. Domnișoara Pauline nu avea prietenie, idealuri ridicate și conversații serioase; Și-a dorit un bărbat de naștere bună și generoasă, care să o trateze ca pe o doamnă. Ignaciei îi lipsea suferința și chinul. Viața ei a fost prea ușoară; Pentru a mă simți cu adevărat viu și pentru a avea ceva real de mărturisit, am avut nevoie să păcătuiesc. În fiecare caz, Casanova s-a adaptat idealurilor femeii respective, a dat viață fanteziei sale. Odată ce a căzut sub vraja ei, un mic truc sau calcul a pecetluit romantismul (într-o zi între șobolani, o cădere artificială a unui cal, o întâlnire cu o altă femeie pentru a o face geloasă pe Ignacia).

Iubitorul ideal este rar în lumea modernă, deoarece acest rol implică efort. Te obligă să te concentrezi intens asupra celeilalte persoane, pentru a examina ceea ce lipsește, ceea ce este cauza dezamăgirii sale. Oamenii dezvăluie acest lucru în moduri subtile: prin gesturi, ton de voce, o privire în ochi. Apărând ceea ce are nevoie, îi vei potrivi idealul. Crearea acestui efect necesită răbdare și atenție la detalii. Majoritatea oamenilor sunt atât de absorbiți de dorințele lor, atât de nerăbdători, încât sunt incapabili să adopte rolul iubitului ideal. Devii faci o sursă de oportunități nesfârșite. Fii o oază în deșertul aceluiași; puțini pot rezista tentației de a urma o persoană care pare atât de aproape de dorințele sale, atât de dispuși să-și aducă fanteziile la viață. Și ca în cazul lui Casanova, reputația ta ca dăruitoare a acestei plăceri te va preceda și îți va face foarte ușor să seduci.

“Cultivarea plăcerilor simțurilor a fost întotdeauna scopul meu principal în viață. Știind că am fost calculat personal pentru a fi pe placul sexului frumos, am încercat întotdeauna să-i fac plăcere.”

Casanova

Frumusețea ideală

În 1730, când Jeanne Poisson avea abia nouă ani, un ghicitor a prezis că într-o bună zi va fi iubita lui Ludovic al XV-lea. Această prezicere era absolut ridicolă, deoarece Jeanne aparținea

clasei de mijloc și, prin tradiție veche, favoritul regelui era ales dintre nobilime. Mai rău, tatăl lui Jeanne era un Libertin cunoscut, iar mama ei fusese curtezană. Din fericire pentru ea, un bărbat bogat care și-a iubit mama s-a îndrăgit de frumoasa fată și a plătit pentru educația ei. Jeanne a învățat să cânte, să cânte pe clavecin, să călărească un cal cu o abilitate unică și să acționeze și să danseze; El a fost instruit în literatură și istorie ca și cum ar fi un bărbat. Dramaturgul Crébillon l-a învățat să stăpânească arta conversației. De parcă toate acestea nu ar fi fost suficiente, Jeanne era frumoasă și avea un har și un farmec care au distins-o curând. În 1741 s-a căsătorit cu un membru al nobilimii inferioare. Cunoscută atunci ca Madame d'Etioles, a putut să satisfacă o mare ambiție: să aibă o sală literară. Toți marii scriitori și filozofi ai vremii își frecventau camera de zi, mulți dintre ei fiind îndrăgostiți de gazdă. Unul dintre obișnuiți a fost Voltaire, prietenul său de viață. În timp ce triumfa, Jeanne nu a uitat niciodată predicția ghicitorului și tot credea că într-o zi va cuceri inima regelui. Și s-a întâmplat ca una dintre fermele rurale ale soțului ei să fi fost alături de terenul de vânătoare preferat al monarhului. Spiona pe gard sau căuta o cale de a-și croi calea, purtând întotdeauna întâmplător o rochie elegantă și atractivă. Curând regele i-a trimis ca cadou câteva trofee de vânătoare. Când a murit iubitul oficial al suveranului, în 1744, frumusețile curții au contestat locul ei; dar s-a trezit că petrece tot mai mult timp cu Madame d'Etioles, uluită de frumusețea și farmecul ei. Spre surprinderea curții, în același an, regele a făcut din acea femeie din clasa de mijloc favoritul său oficial, înnobilând-o cu titlul de Marquise de Pompadour. Nevoia regelui de divertisment era bine cunoscută: un iubit l-a captivat cu frumusețea ei, dar în curând s-a plictisit și a căutat un altul.

După spaima alegerii Jeanne Poisson, curtenii au fost convinși că acest lucru nu poate dura; că monarhul o alesese doar datorită diversității de a avea o iubiă a clasei de mijloc. Nu și-au imaginat niciodată că prima seducție a regelui de către Jeanne nu a fost ultima în care a avut minte. În timp, regele și-a dat seama că își vizita din ce în ce mai mult favorita. În timp ce urca scara secretă care ducea din camerele ei spre a ei din palatul de la Versailles, așteptarea încântărilor care îl așteptau a început să-l supărească. Pentru început, camera era întotdeauna fierbinte și impregnată cu parfumuri plăcute. Apoi au apărut delicii vizuale: Madame de Pompadour și-a purtat întotdeauna o rochie diferită, toate elegante și surprinzătoare în felul ei. Îi plăceau lucrurile frumoase - porțelan fin, fani chinezi, oale de aur; și de fiecare dată când o vizita, era ceva nou și fascinant de văzut. Ea a fost întotdeauna într-o dispoziție grozavă, niciodată defensivă sau resentimentară. Totul arăta spre plăcere. Apoi, a existat conversația lui: de fapt nu fusese în stare să vorbească, nici să râdă, niciodată cu o femeie, dar marchizul vorbea cu abilitate despre orice subiect și era o încântare să-i aud vocea. Dacă conversația s-a stins, s-a așezat la pian, a cântat o melodie și a cântat frumos. Dacă regele ar părea vreodată plictisit sau trist, Madame de Pompadour a propus un proiect, poate construirea unei noi case de țară. El ar trebui să ceară sfaturi cu privire la design, conturul grădinilor, decorațiuni. La Versailles, Madame de Pompadour a preluat hobby-urile palatului și a construit un teatru privat pentru a oferi funcții săptămânale sub conducerea ei. Actorii au fost aleși dintre curtenii, dar rolul principal feminin a căzut întotdeauna la Madame de Pompadour, care a fost una dintre cele mai bune actrițe amatoare din Franța. Regele a devenit obsedat de acest teatru; A așteptat cu nerăbdare programele lor. Odată cu această dobândă a venit o cheltuială tot mai mare în domeniul artelor și în legătură cu filozofia și literatura. Un bărbat care anterior nu-i păsa decât de vânătoare și vânat petrecea tot mai puțin timp cu rudele sale și a devenit un mare patron. Atât de mult, încât a marcat o eră cu stilul său estetic, care ar fi cunoscut sub numele de „Ludovic al XV-lea" și ar rivaliza cu cel asociat cu ilustrul său predecesor, Ludovic al XIV-lea. Astfel, anii au trecut fără ca Luis să se obosească de iubitul său. De fapt, el a făcut-o ducesa, iar puterea și ascendența sa s-au extins de la cultură la politică. Peste douăzeci de ani, Madame de Pompadour a domnit atât în curte, cât și în inima regelui, până la moartea sa prematură, în 1764, la vârsta de patruzeci și trei de ani. Ludovic al XV-lea avea un complex de inferioritate accentuat. Succesorul

lui Ludovic al XIV-lea, cel mai puternic rege din istoria Franței, fusese educat și condiționat pentru tron, dar cine putea să se potrivească cu predecesorul său? În cele din urmă, a încetat să încerce și s-a oferit plăcerilor lumești, care în cele din urmă i-au definit imaginea publică; cei din jurul său știau că îl pot manipula apelând la părțile cele mai ignobile ale personajului său. Madame de Pompadour,cu un dar extraordinar pentru seducție, a înțeles că în Ludovic al XV-lea este un om deosebit dornic să iasă la lumină și că obsesia lui față de tineri frumoși indica o aviditate pentru un tip de frumusețe mai de durată. Primul său pas a fost să remedieze plictiseala neobosită a monarhului. Regii se plictisesc cu ușurință: primesc tot ce își doresc și este rar ca ei să învețe să se satisfacă cu ceea ce au. Marquise de Pompadour a rezolvat acest lucru dând viață la tot felul de fantezii și creând invariabil suspans. Ea deținea multe talente și abilități și a folosit cu atâta ingeniozitate încât nu și-a perceput niciodată limitele. Odată ce a folosit-o pentru plăceri mai rafinate, a apelat la idealuri frustrate din el; în oglinda pe care o ținea în fața monarhului, el și-a văzut aspirația spre măreție, o dorință care, în Franța, a inclus inevitabil conducerea culturii. Seria sa anterioară de îndrăgostiți nu-i mulțumise decât dorințele sale senzuale. În Madame de Pompadour a găsit o femeie care l-a făcut să se simtă minunat. Ceilalți îndrăgostiți au fost ușor de înlocuit, dar nu ar găsi niciodată altă doamnă de Pompadour. Majoritatea oamenilor presupun a fi mai mari decât cred lumea. Are multe idealuri neîmplinite: ar putea fi un artist, un gânditor, un lider, o figură spirituală, dar lumea a asupri, i-a refuzat posibilitatea de a-și lăsa abilitățile să înflorească. Aceasta este cheia pentru a seduce și a menține așa în timp.

Iubitul ideal știe să invoce acest tip de magie. Dacă apelezi doar la partea fizică a oamenilor, așa cum fac mulți seducători amatori, ei îți vor reproșa că le exploatezi instinctele scăzute. Dar apelează la cei mai buni dintre ei, la un nivel mai înalt de frumusețe și cu greu vor observa că i-ai sedus. Faceți-i să se simtă înalți, nobili, spirituali, iar puterea voastră asupra lor va fi nelimitată. Iubirea scoate la iveală calitățile nobile și ascunse ale iubitului, trăsăturile sale rare și excepționale; Astfel, are tendința de a minți despre caracterul său normal.

Friedrich Nietzsche

Cheile personalitatii

Fiecare dintre noi poartă în noi un ideal, despre ceea ce ne-ar plăcea să fim sau despre modul în care am dori ca o altă persoană să fie cu noi. Acest ideal datează din cea mai fragedă copilărie: de la ceea ce am crezut cândva că ne lipsește viața, de la ceea ce nu ne-au oferit alții, de la ceea ce nu ne puteam da noi înșine.Poate că am fost plini de mângâiere și acum dorim pericol și revoltă. Dacă vrem pericol, dar ne sperie, este probabil să căutăm pe cineva care se simte confortabil cu acesta. Sau poate că idealul nostru este mai înalt: vrem să fim mai creativi, mai nobili și mai amabili decât am fost odată. Idealul nostru este ceva ce credem că lipsește în noi. S-ar putea ca acest ideal să fi fost îngropat de dezamăgire, dar pândește sub el, așteptând să fie eliberat. Dacă cineva pare să posede acea calitate ideală sau poate să o facă să apară în noi, ne îndrăgostim. Aceasta este reacția față de iubitorii ideali. Sensibili la ceea ce ne lipsește, la fantezia care ne va reînvia, ei reflectă idealul nostru, iar noi facem restul, proiectând în ele dorințele noastre cele mai profunde și dorul. Casanova și Madame de Pompadour nu numai că și-au tentat victimile de a avea o aventură sexuală: i-au făcut să se îndrăgostească de ei. Cheia de a urmări calea iubitului ideal este capacitatea de a observa. Ignoră cuvintele și comportamentul conștient al țintelor tale; concentrează-te pe tonul tău de voce, un fard aici, o privire acolo: semnalele care trădează ceea ce

cuvintele tale nu vor spune. Idealul este de obicei exprimat în opusul său. Regele Ludovic al XV-lea părea interesat doar după vânarea căprioarelor și a femeilor, dar asta a acoperit doar cât de dezamăgit a fost de sine; Tânjea ca cineva să-i laude calitățile nobile. Niciodată nu a fost atât de oportun să acționeze ca iubitul ideal. Asta pentru că trăim într-o lume în care totul trebuie să pară înalt și bine intenționat. Puterea este subiectul cel mai tabu dintre toate: deși este realitatea pe care o întâlnim în fiecare zi în lupta noastră cu oamenii, nu există nimic nobil, altruist sau spiritual. Iubitorii ideali te fac să te simți mai apreciat, îi fac pe senzual și sexual să pară spiritual și estetic. Ca toți seducătorii, ei se joacă cu puterea, dar își ascund manipulările în spatele fațadei unui ideal. Puțini oameni își percep intențiile, iar seducția lor este mai de durată. Unele idealuri seamănă cu arhetipurile jungiene: au rădăcini culturale adânci, iar influența lor este aproape inconștientă. Un astfel de vis este cel al cavalerului de mers. În tradiția iubirii de curte a Evului Mediu, un trubad / domn a căutat o doamnă, aproape întotdeauna căsătorită și a servit ca vasal. A suferit teribile încercări în favoarea sa, a întreprins pelerinaje periculoase în numele său, a suferit torturi groaznice pentru a-și dovedi dragostea. (Aceasta ar putea include mutilarea fizică, cum ar fi sfâșierea unghiilor, tăierea unei urechi etc.) El a scris și poezii și a cântat melodii frumoase pentru ea, pentru că niciun trubadur nu putea reuși fără o calitate estetică sau spirituală care să-și impresioneze doamna. *Cheia acestui arhetip este un sentiment de devotament absolut.*

Un om care nu permite ca chestiunile de *război, glorie sau bani* să se amestece în fantezia curteniei are o putere nelimitată. Rolul trubadurului este un ideal, deoarece este foarte rar ca cineva să nu-și pună interesele pe primul loc, și el însuși. Atrăgând atenția intensă a unui astfel de bărbat măgulesc mult vanitatea unei femei. În Osaka din secolul al XVIII-lea, un bărbat pe nume Nisan a făcut o plimbare până la Dewa curtezană, deși nu înainte de a fi fost atent să pulverizeze hârtiile drumului cu apă, pentru a arăta ca roua de dimineață. Dewa a fost profund mișcată de această priveliște frumoasă. "Mi s-a spus", a spus el, "că cuplurile de cerbi tind să stea în spatele tufișurilor de trifoi. Cum aș dori să văd ceva de genul acesta!" Acest lucru a fost suficient pentru Nisan. În aceeași zi, el a demolat o secțiune din casa lui Dewa și a ordonat să fie plantate zeci de tufișurilor de trifoi în ceea ce făcuse anterior parte din dormitorul său. În noaptea aceea, i-a rugat pe unii țărani să adune cerbi din munți și să îi ducă în casă. A doua zi la trezire, Dewa a văzut doar scena pe care a descris-o. De îndată ce părea copleșită și zguduită, el a îndepărtat trifoi și cerbi pentru a reconstrui casa. Unul dintre cei mai frumoși iubitori din istorie, Sergey Saltikov, a avut ghinionul de a se îndrăgosti de una dintre cele mai puțin disponibile femei: Marea Ducesă Ecaterina, viitoarea împărăteasă a Rusiei. Fiecare mișcare a Ecaterinei a fost urmărită de soțul ei, Petru, care bănuia că ar fi vrut să-l înșele și a numit servitori pentru a nu-l pierde din vedere. Ducesa era izolată, nu era iubită și nu putea face nimic pentru a o remedia. Saltikov, tânărul și chipeșul ofițer de armată, a decis să fie salvatorul său. În 1752 s-a împrietenit cu Pedro, și cu cuplul care se ocupă de Catalina. Așa că a putut-o vedea și, ocazional, a schimba cu ea unul sau două cuvinte care îi dezvăluia intențiile. A efectuat cele mai nebunești și periculoase manevre pentru a o vedea singură, cum ar fi devierea calului ducesei în timpul unei vânătoare imperiale și călăritul în pădure cu ea. Apoi i-am spus cât de mult am înțeles situația ei dificilă și că voi face orice pentru a o ajuta. Să fii prins în curtea Cătălinei ar fi însemnat moartea, iar de-a lungul timpului, Petru a ajuns să bănuiască că există ceva între soția sa și Saltikov, deși niciodată nu știa sigur. Animozitatea sa nu l-a descurajat pe ofițerul arogant, care a pus și mai multă ingeniozitate și energie în a găsi resurse pentru a face numiri secrete. Ecaterina și Saltikov au fost iubiți timp de doi ani și este clar că el a fost tatăl lui Pavel, fiul Ecaterinei și ulterior împărat al Rusiei. Când Petru a scăpat în sfârșit de Saltikov, trimițându-l în Suedia, vestea galeriei sale a venit înaintea lui, iar femeile s-au topit pentru a fi următoarea lui cucerire. Poate că nu trebuie să te expui la atâtea dificultăți sau riscuri, dar vei primi mereu recompense pentru actele care dezvăluie un sentiment de sacrificiu sau devotament. Personificarea iubitului ideal în anii 1920 a fost Rodolfo Valentino, sau cel puțin

imaginea care a fost creată din el în cinematograf. Tot ce a făcut - cadou de cadouri sau buchete de flori, dans, felul în care a luat mâna unei femei- a dezvăluit o atenție scrupuloasă asupra detaliilor, indicând cât de mult s-a gândit la o femeie. Imaginea era aceea a unui bărbat care a prelungit curtea, ceea ce a făcut din aceasta o experiență estetică. Bărbații îl urau pe Valentino, pentru că femeile au început să se aștepte să se adapteze la idealul de răbdare și atenție pe care îl reprezenta. Ei bine, nimic nu este mai seducător decât atenția pacientului. Face ca aventura să pară onorabilă, estetică, nu doar sexuală. Puterea unui Valentino, în special în zilele noastre, rezidă în faptul că astfel de persoane sunt foarte rare. Arta de a întruchipa idealul unei femei a dispărut aproape complet, ceea ce îl face doar mult mai tentant. Dacă amantul blând rămâne idealul femeilor, bărbații tind să idealizeze fecioara / curvă, o femeie care combină senzualitatea cu un aer de spiritualitate sau inocență. Gândiți-vă la marile curtezane ale Renașterii italiene, cum ar fi Tullía d'Aragona, în esență, o prostituată ca toți curtenii, dar capabilă să-și ascundă rolul social, creând faimă ca poet și filosof. Tullía era ceea ce se numea atunci o „onorabilă curtezană". Onorabilii curtezani s-au dus la biserică, dar au avut un motiv ascuns în acest sens: era pentru bărbați, prezența lor la Liturghie a fost captivantă. Camerele lui erau temple de plăcere, dar ceea ce îi făcea plăcut vizual erau operele sale de artă și rafturile pline de cărți, volumele lui Petrarh și Dante. Pentru bărbat, frisonul, fantezia, era să doarmă cu o femeie pasională sexuală, dar care avea și calitățile ideale ale unei mame și spiritul și intelectul unui artist. În timp ce prostituata pură a excitat dorința, dar și aversiunea, onorabilul curtezan a făcut ca sexul să pară ridicat și nevinovat, ca și cum s-ar întâmpla în Grădina Edenului. Aceste femei exercitau o putere imensă la bărbați. Până în prezent, rămân un ideal, dacă nu pentru altceva, pentru a oferi o asemenea gamă de plăceri. Cheia aici este ambiguitatea: a combina aspectul delicatesei și plăcerile cărnii cu un aer de inocență, spiritualitate și sensibilitate poetică. Acest amestec dintre suprem și abject este extrem de seducător. Dinamica iubitului ideal are posibilități nelimitate, nu toate erotice. În politică, Talleyrand îndeplinea, în esență, rolul iubitului ideal al lui Napoleon, al cărui ideal atât de ministru cât și de prieten era un aristocrat despachetat cu doamnele, chiar opusul lui. În 1798, când Talleyrand era ministrul de Externe al Franței, el a oferit o petrecere în onoarea lui Napoleon după victoriile orbitoare ale marelui general din Italia. Până în ziua morții sale, Napoleon și-a amintit acea petrecere ca fiind cea mai bună la care a participat în viața sa. Era splendid, iar gazda a îmbrăcat un mesaj subtil, aranjând busturi romane în toată casa și spunându-i lui Napoleon că era de datoria lui să reînvie gloriile imperiale ale Romei antice. Acest lucru a aprins o scânteie în viziunea liderului și, într-adevăr, ani mai târziu, Napoleon și-a acordat singur titlul de împărat, ceea ce l-a făcut pe Talleyrand și mai puternic. Cheia acestei puteri a fost capacitatea de a înțelege idealul secret al lui Napoleon: dorința lui de a fi împărat, dictator. Talleyrnd a pus pur și simplu o oglindă în fața tiranului și l-a lăsat să vadă această posibilitate. Oamenii sunt mereu vulnerabili la insinuări de genul acesta, care îi flatează vanitatea, punctul slab al aproape tuturor. Sugerați ceva la care ar trebui să aspirați, manifestați-vă credința într-un potențial irosit pe care îl vedeți în el și în curând îl veți avea mâncând din mână. Dacă iubitorii ideali sunt experți în seducerea oamenilor apelând la cel mai înalt concept al lor de sine, la ceva pierdut în copilărie, politicienii pot beneficia de aplicarea acestei abilități de amploare întregului electorat. Asta a făcut John F. Kennedy în mod deliberat cu poporul american, în special în crearea aurei „Camelot" în jurul său. Termenul „Camelot" nu a fost asociat cu mandatul său prezidențial decât după moartea sa, ci romantismul pe care l-a proiectat în mod conștient pentru tinerețe și donaire a operat pe deplin în timpul vieții sale. Mai subtil, Kennedy a jucat și cu imaginile măreției și idealurilor abandonate ale Statelor Unite. Mulți americani credeau că, odată cu bogăția și confortul de la sfârșitul anilor 1950, au avut loc mari pierderi; acea ușurare și conformitate au pus capăt spiritului de pionierat al națiunii sale. Kennedy a apelat la acele idealuri abandonate prin imaginile din New Frontier, exemplificate de cursa spațială. Instinctul american de aventură a găsit puncte de desfacere acolo, chiar dacă majoritatea erau simbolice. Și au fost și alte apeluri către serviciul public, precum crearea Corpului

Păcii. Prin apeluri ca acestea, Kennedy a reactivat o noțiune de misiune unificatoare, pierdută în Statele Unite de la al doilea război mondial. De asemenea, a produs un răspuns mai emoționant decât ceea ce primeau președinții. Oamenii s-au îndrăgostit literalmente de el și de imaginea lui. Politicienii pot obține puterea de seducție dacă preiau trecutul țării lor, pentru a salva imagini și idealuri uitate și reprimate. Simbolul va fi suficient; nu vor avea să-ți faci griji, de fapt, să recreezi realitatea din spatele ei. Sentimentele bune pe care le ridică vor fi suficiente pentru a asigura o reacție pozitivă.

Simbol: "Portretistul" Sub privirea lui, toate imperfecțiunile tale fizice dispar. El scoate calitățile tale nobile, te încadrează într-un mit, te divinizează, te imortalizează. Pentru capacitatea sa de a crea astfel de fantezii, el este răsplătit cu o putere imensă.

Pericole

Principalele pericole în rolul iubitului ideal sunt consecințele care decurg din a permite realității să alunece în el. Creezi o fantezie care implică idealizarea personajului tău. Și aceasta este o sarcină incertă, pentru că ești om și imperfect. Dacă greșelile dvs. sunt grave sau deranjante, acestea vor izbucni bula pe care ați format-o, iar ținta dvs. vă va răni. De fiecare dată când Tullia d'Aragona era prinsă acționând ... ca o prostituată obișnuită (de exemplu, având o aventură pentru bani), trebuia să părăsească orașul și să se stabilească în altă parte. Fantezia din jurul ei ca figură spirituală s-a evaporat. De asemenea, Casanova s-a confruntat cu acest pericol, dar, de obicei, putea să-l depășească căutând o modalitate ingenioasă de a pune capăt relației înainte ca femeia să-și dea seama că nu era ceea ce și-a imaginat: a găsit un pretext pentru a părăsi orașul sau, mai bine, încă , a ales o victimă care va pleca curând și a cărei conștientizare că aventura va fi efemeră i-a făcut și mai intensă idealizarea. Realitatea și contactul intim prelungit tind să estompeze perfecțiunea unei persoane. În secolul al XIX-lea, poetul Alfred de Musset a fost sedus de scriitorul George Sand, a cărui personalitate debordantă i-a atras natura romantică. Dar când cuplul a vizitat Veneția, iar Sand s-a îmbolnăvit de dizenterie, dintr-o dată el nu mai era o figură idealizată, ci o femeie cu o problemă fizică dezgustătoare. Musset însuși a arătat o parte infantilă și copilărească în acea călătorie, iar iubitorii s-au separat. Odată plecați, însă, s-ar putea idealiza din nou și s-au împăcat luni mai târziu. Când realitatea este în cale, distanța este de obicei o soluție. În politică, pericolele sunt similare. La câțiva ani de la moartea lui Kennedy, o serie de dezvăluiri (aventurile sale sexuale neîncetate; stilul său diplomatic suicid, excesiv de periculos etc.) au negat mitul creat de el. Dar imaginea sa a supraviețuit acelei pete; Un sondaj după altul indică faptul că rămâne obiectul venerației. Kennedy este poate un caz special, deoarece crima sa l-a făcut martir, ceea ce a întărit procesul de idealizare pe care l-a pus în mișcare. Dar al său nu este singurul exemplu de iubitor ideal a cărui atracție supraviețuiește dezvăluiri neplăcute; figuri precum acest declanșează fantezii atât de puternice și oferă mituri și idealuri atât de râvnite, încât de multe ori merită iertare rapidă. Chiar și așa, este întotdeauna rezonabil să fii prudent și să împiedici oamenii să privească partea mai puțin ideală a personajului tău.

Dandy

Aproape toată lumea se simte prinsă în rolurile limitate pe care lumea se așteaptă să le acționeze. Instantaneu suntem atrași de cei care sunt mai dezvoltați, mai ambigue decât noi: cei care își creează propriul caracter. Dandy ne excită pentru că sunt neclasificabili și pentru că implică o libertate pe care o dorim, ei joacă cu masculinitate și feminitate; își inventează imaginea fizică, întotdeauna uimitoare; Sunt misterioși și evazivi. De asemenea, apelează la narcisismul fiecărui sex: pentru o femeie, ele sunt psihologice feminine, pentru un bărbat, ele sunt masculine. Dandys fascinează și seduce în număr mare. Folosește eficacitatea dandy-ului pentru a crea o prezență ambiguă și tentantă, care agită dorințele reprimate.

Dandy feminin

Când în 1913, la vârsta de optsprezece ani, Rodolfo Guglielmi a emigrat din Italia în Statele Unite, nu a avut nicio abilitate deosebită dincolo de aspectul său bun și de capacitatea sa de a dansa. Pentru a profita de aceste calități, a căutat muncă în danses, săli de dans din Manhattan celor care mergeau tineri singuri sau cu prietenii și plăteau un tovarăș de dans pentru a se distra o perioadă. Dansatoarea le-a învârtit pe podea, a galopat și a stat de vorbă cu ei, toate contra cost. În scurt timp, Guglielmi a devenit faimos pentru că este unul dintre cei mai buni: grațios, despachetat și frumos. De când a lucrat ca partener de dans, Guglielmi a petrecut mult timp cu femei. Curând a știut ce le place: cum să fie reflecția lui în moduri subtile, cum să le relaxeze (deși nu prea mult). Astfel, a început să acorde atenție ținutei sale și i s-a creat o apariție scârboasă: a dansat cu un corset sub cămașă pentru a procura o figură zveltă, a purtat un ceas de mână (considerat efeminat în acele zile) și a pretins a fi un marchiz. În 1915 a obținut o slujbă dansând tango în restaurante fanteziste și și-a schimbat numele în cel mai evocator al lui Rodolfo di Valentina. Un an mai târziu s-a mutat la Los Angeles: a vrut să aibă succes la Hollywood. Cunoscut de atunci ca Rodolfo Valentino, Guglielmi a apărut ca un supliment în mai multe filme cu buget redus. El a primit în sfârșit un rol mai important

în Eyes of Youtk (Eyes of Youth, 1919), o casetă în care a jucat un seducător și în care a atras atenția femeilor pentru a fi un heartthrob atât de rar: mișcările sale erau elegante și delicate, pielea lui atât de moale și atât chipul lui era frumos, încât atunci când își dădu cu capul asupra victimei și își înecă protestele cu un sărut, părea mai emoționant decât sinistru. Apoi a venit The Fowr Horsemen of the Apocdlypse (The Four Horsemen of the Apocalypse), în care a jucat rolul principal masculin, Julio, playboy, și l-a transformat peste noapte într-un simbol sexual, din cauza unei secvențe de Tango în care a sedus o tânără ducând-o la dans. Această scenă a condensat esența atracției sale: picioare libere și despachetate, un rulment aproape feminin și, împletit cu ea, o poză de control. Femeile publicului au dispărut literalmente când Valentino și-a pus mâinile unei femei căsătorite pe buze sau când a împărtășit cu iubita lui parfumul unui trandafir. Părea mult mai atent la femei decât la generalitatea bărbaților, dar acea delicatesă combinată cu un indiciu de cruzime și amenințare care a înnebunit femeile. În cel mai cunoscut film al său, Șeicul, Valentino a interpretat un prinț arab (care mai târziu este cunoscut ca un cavaler scoțian abandonat în Sahara de când era un bebeluș), care salvează o doamnă engleză înfiorătoare în deșert, după ceea ce o cucerește într-un mod care se limitează cu violul. Când ea îl întreabă: „De ce m-ai adus aici?”, El răspunde: „Nu ești suficient de feminină ca să știi?” În total, ea ajunge să se îndrăgostească de el, ca femeile din cinematografele din întreaga lume, zguduită de amestecul ei ciudat de masculinitate și feminitate. Într-o altă scenă din The Sheik, doamna engleză indică o armă spre Valentino; reacția lui este să-l punctez cu o duză de țigară delicată. Poartă pantaloni, haine lungi și libere, și machiaj abundent pentru ochi. Filmele ulterioare vor include scene unde Valentino se îmbrăcă și se dezbrăcă, un fel de striptease care expunea sclipiri ale corpului său stilizat. În aproape toate filmele sale, el a întruchipat un personaj de perioadă exotică - un taurier spaniol, o fanta indiană, un șeic arab, un nobil francez - și părea să se bucure de purtarea de

bijuterii și uniforme strânse. În anii 1920, femeile au început să experimenteze cu o nouă libertate sexuală. În loc să aștepte ca un bărbat să se intereseze de ei, au vrut să poată începe relația, deși totuși voiau să se îndrăgostească de el. Valentino a înțeles perfect acest lucru. Viața sa în afara ecranului a coincis cu imaginea sa din cinematograf: a îmbrăcat brățări, îmbrăcat impecabil și, s-a spus, a fost crud cu soția sa și a bătut-o. (Iubitul său public a ignorat cu prudență cele două căsnicii sale eșuate și viața sa sexuală, aparent inexistentă.) Moartea sa bruscă- la New York, în august 1926, la vârsta de treizeci și unu de ani, din cauza complicațiilor unei operații de ulcer - a provocat o reacție neobișnuită: mai mult de o sută de mii de oameni au desfășurat înaintea sicriului său, mulți jale au suferit atacuri de isterie. Nimic de genul acesta nu se întâmplase până acum despre un simplu actor. Există un film al lui Valentino, Monsieur Beaucaire, în care el ilustrează un rol absolut frivol, mult mai efeminat decât cei pe care îi jucase, și fără pericolul său obișnuit. A fost un fiasco. La fel de nebun, Valentino nu a încântat femeile. Au fost șocați de ambiguitatea unui om care a împărtășit multe dintre trăsăturile sale, dar care nu a încetat să fie bărbat. Valentino s-a îmbrăcat ca femeie și s-a jucat cu fizicul său ca și cum ar fi un corp feminin, dar imaginea lui era masculină. El a făcut curte ca femeie dacă ar fi bărbat: pe îndelete și considerabil, acordând atenție detaliilor, stabilind un ritm în loc să grăbească concluzia. Dar când a venit momentul pentru îndrăzneală și cucerire, cadența sa a fost impecabilă și și-a copleșit victima fără să-i ofere posibilitatea de a protesta. În filmele sale, Valentino a practicat aceeași artă a gigolo-ului pentru a lua o femeie, care a dominat încă de când era adolescent pe ringul de dans: vorbește galant și vă rog, dar exercită mereu controlul. Valentino este încă o enigmă. Viața privată și personalitatea lui sunt învăluite în mister; imaginea lui continuă să seducă / așa cum a făcut-o în viață. El a fost modelul lui Elvis Presley, care a fost obsedat de această vedetă silențioasă a filmului, și dandy modern, care joacă „Cu genul, dar păstrează o margine ascuțită de pericol și cruzime. Seducția a fost și va fi întotdeauna forma feminină a puterii și a războiului. Inițial era antidotul împotriva violului și a brutalității. Bărbatul care folosește această formă de putere cu o femeie investește în esență jocul, deoarece folosește arme feminine împotriva lui; fără a-ți pierde identitatea masculină, cu cât devine mai subtil feminină, cu atât este mai eficientă seducția. <u>Nu fiți unul dintre cei care cred că cel mai seducător lucru este să fii devastator masculin.</u> Femeia dandy are un efect mult mai tulburător. Tentează femeia doar cu ceea ce îi place: o prezență binecunoscută, plăcută, elegantă. Deoarece reflectă psihologia feminină, arată o grijă prin aspectul său, sensibilitatea la detalii și un anumit grad de cochetărie, dar și o notă de cruzime masculină.

<u>Femeile sunt narcisiste și se îndrăgostesc de farmecele sexului lor</u>. Prezentându-le cu un farmec feminin, un bărbat le poate hipnotiza și dezarma, și le poate face vulnerabile la un atac masculin îndrăzneț. Femeia dandy poate seduce la scară largă. Nici o femeie nu o deține cu adevărat - este prea evazivă - dar pot fi cu toții fantasmați. Cheia este ambiguitatea: sexualitatea dandy-ului este decisiv heterosexuală, dar corpul și psihologia sa fluctuează delicios între un pol și altul.

Sunt femeie, fiecare artist este o femeie și trebuie să aibă un gust pentru alte femei. Homosexualii nu pot fi adevărați artiști pentru că le plac bărbații și pentru că sunt femei, ei revin la normal.

Pablo Picasso.

Dandy masculin

În anii 1870, pastorul Henrik Gillot a fost copilul răsfățat al inteüigentsiya din Sankt Petersburg. Era tânăr, chipeș și instruit în filozofie și literatură și propovăduia un fel de creștinism. Zeci de tineri au fost înnebuniți de el și s-au agățat de predicile lui doar ca să-l vadă. După ceva timp, în 1878, a întâlnit o femeie care i-a schimbat viața. Numele său era Lou von Salomé (mai târziu

cunoscut sub numele de Lou Andreas-Salomé) și avea șaptesprezece ani; el, patruzeci și doi. Lou era drăguță, cu ochi albaștri radiatori. Citise multe, în special pentru o fată de vârsta ei și era interesată de cele mai serioase chestiuni filozofice și religioase. Pasiunea, inteligența și sensibilitatea sa față de idei l-au fascinat pe Gillot. Când a intrat în biroul său pentru conversațiile ei din ce în ce mai dese, locul părea mai luminos și mai viu. Poate că flirta, în modul inconștient al unei fete; dar când Gillot a recunoscut că s-a îndrăgostit de ea și i-a propus, Lou s-a îngrozit. Pastorul confuz nu a uitat-o niciodată pe Lou von Salome și a fost primul pe o lungă listă de bărbați celebri care a căzut victimă unei iubiri obsesive frustrate și perene pentru ea. În 1882, filosoful german Friedrich Nietzsche a rătăcit singur în Italia. La Genova a primit o scrisoare de la prietenul său Paul Rée, un filosof prusac pe care l-a admirat, în care îi povestea despre dialogurile sale din Roma cu un tânăr rus notabil, Lou von Salomé. Era acolo în vacanță cu mama ei; Rée reușise, fără companie, lungi plimbări în oraș cu ea și au avut parte de ea numeroase conversații. Ideile lui Lou despre Dumnezeu și creștinism au fost foarte asemănătoare cu cele ale lui Nietzsche, iar când Rée i-a spus că celebrul filosof era un prieten de-al lui, ea a insistat să îl invite să se alăture lor. În scrisorile ulterioare, Rée a descris cât de captivantă a fost Lou și cât de dornică să îl întâlnească pe Nietzsche. Filozoful a plecat în curând la Roma. Când Nietzsche a cunoscut-o în cele din urmă pe Lou, el a fost uimit. Avea cei mai frumoși ochi pe care îi văzuse vreodată și în prima conversație lungă, acei ochi străluceau cu o asemenea intensitate, încât nu putea să nu simtă că există ceva erotic în acea emoție. Dar s-a înșelat și el: Lou a ținut distanța și nu a răspuns complimentelor sale. Zile mai târziu, ea i-a citit o poezie, iar el a plâns; Ideile lui Lou despre viață erau foarte asemănătoare cu ale lui. După ce a decis să profite de ocazie, Nietzsche a propus căsătoria. (Am ignorat că Rée a făcut deja același lucru.) Lou a refuzat. A interesat-o filozofia, viața și aventura, nu căsătoria. Impertenită, Nietzsche a continuat să o curteze. Într-o excursie la Lacul Orta cu Rée, Lou și mama sa, a reușit să fie singur cu fata, cu care a urcat pe Muntele Sacro în timp ce ceilalți așteptau. Totul indică faptul că peisajul și cuvintele lui Nietzsche au avut efectul așteptat de pasionat; Într-o scrisoare ulterioară adresată ei, el a descris acea plimbare drept „cel mai frumos vis al vieții mele". Era deja un bărbat posedat: nu se putea gândi decât să se căsătorească cu Lou și să o aibă doar pentru el. Lunile mai târziu, Lou a vizitat Nietzsche în Germania. Au făcut lungi plimbări împreună și au petrecut nopți întregi vorbind despre filozofie. Era reflecția gândurilor ei cele mai profunde, o anticipare a ideilor ei despre religie. Dar când i-a propus din nou, a etichetat-o convențional; Nietzsche compusese o apărare filosofică a supraomului, individul deasupra moravurilor obișnuite, dar Lou era, prin natură, mult mai puțin convențională decât el. Atitudinea sa fermă și fără compromis nu a făcut altceva decât să-i intensifice fascinația față de ea, precum și reveria lui de cruzime. Când Lou l-a abandonat în cele din urmă, precizând că nu avea intenția de a se căsători cu el, Nietzsche a fost devastat. Ca un antidot al durerii sale, el a scris "Astfel a vorbit Zarathustra", o carte plină de erotism sublim și inspirat profund de conversațiile sale cu ea. De atunci, Lou va fi cunoscută în toată Europa ca fiind femeia care rupse inima lui Nietzsche. Lou Andreas-Salomé s-a mutat la Berlin. Curând, principalii intelectuali ai acelui oraș au căzut sub vraja independenței și spiritului lor liber. Jucătorii de teatru Gerhart Hauptmann și Franz Wedekind au fost victime ale vrăjii lor; În 1897, marea poetă austriacă Rainer Maria Rilke s-a îndrăgostit de ea. Până atunci se bucura deja de un prestigiu larg și era un romancier de renume. Fără îndoială, acest lucru a influențat seducția lui Rilke, dar a fost atras și de felul de energie masculină pe care o găsea în ea și pe care nu o văzuse niciodată la o altă femeie. Rilke avea atunci douăzeci și doi de ani, iar Lou treizeci și șase. El a scris scrisori și poezii de dragoste, a urmat-o peste tot și a început cu ea o idilă care va dura câțiva ani. Și-a corectat poezia; a impus disciplină versurilor sale, prea romantice, și a inspirat idei pentru poezii noi. Dar el a cenzurat că el depindea atât de copilăresc de ea, încât era atât de slab. Incapabil să reziste la orice fel de slăbiciune, ea la lăsat în cele din urmă. Consumat de memoria ei, Rilke a continuat să o asedieze mult timp. În 1926, și-a implorat medicii pe patul său de

moarte: "Întreabă-l pe Lou ce este cu mine. Numai ea știe." , Un bărbat a scris despre Lou Andreas-Salome: "Era ceva terifiant în apropierea ei. M-am uitat la ochii albaștri radianti și mi-a spus:„ Primirea materialului seminal este pentru mine înălțimea extazului. "Am avut pofte insaciabil din ea. Era absolut amoral, [...] un vampir ". Psihoterapeutul suedez Poul Bjerre, una dintre cuceririle sale ulterioare, a scris la rândul său: "Cred că Nietzsche a avut dreptate când a spus că Lou a fost o femeie rea. Totuși, rău, în sensul goethian: răul care produce bine. [...] Este posibil să fi distrus vieți și căsătorii, dar prezența sa a fost captivantă. " Cele două emoții pe care aproape toți bărbații le-au simțit în prezența lui Lou Andreas-Salome au fost confuzia și emoția; senzațiile esențiale pentru o seducție de succes. Oamenii erau beți cu amestecul lor ciudat de masculinitate și feminitate; Era frumoasă, cu un zâmbet radiant și o atitudine demnă și sugestivă, dar independența și natura analitică au făcut-o să pară masculin.

Această ambiguitate a fost exprimată în ochii săi, în același timp flirtantă și curios. Confuzia era ceea ce-i mențineau pe bărbați interesați și intrigați: Lou nu semăna cu nicio altă femeie. Au vrut să știe mai multe. Emoția emană din capacitatea ei de a înlătura dorințele reprimate. El era total anti-conformist și intim cu ea însemna să rupă tot felul de tabuuri. Masinitatea sa a făcut ca relația să pară vag homosexuală; vena lui oarecum crudă și dominantă putea incita pofte masochiste, așa cum a făcut-o la Nietzsche. Lou radia o sexualitate interzisă. Efectul său puternic asupra bărbaților - obsesii perene, sinucideri (au existat mai multe), perioade de creativitate intensă, descrieri ale ei ca vampir sau demon - atestă adâncimile întunecate ale psihicului pe care a putut să-l atingă și să-l tulbure. . Dandy masculin triumfă prin a supăra tiparul normal al superiorității masculine în chestiuni de dragoste și seducție. Aparenta independență a bărbatului, capacitatea sa de dispreț, pare adesea să îi ofere avantajul în dinamica dintre bărbați și femei. O femeie pur feminină va trezi dorința, dar va fi întotdeauna vulnerabilă la pierderea capricioasă a interesului bărbatului; o femeie pur masculină, dimpotrivă, nu va stârni acest interes deloc. Urmează, în schimb, calea dandy-ului masculin și vei neutraliza toate puterile unui bărbat. Nu te preda niciodată complet; Chiar dacă ești pasional sexual, păstrează întotdeauna un aer de independență și autocontrol. Ai putea trece apoi la omul următor, sau așa va gândi. Ai lucruri mai importante de făcut, cum ar fi munca. Bărbații nu știu să se descurce cu femeile care își folosesc propriile arme împotriva lor; acest lucru intrigă, îi excită și îi dezarmează. Puțini bărbați pot rezista plăcerilor interzise pe care le oferă bărbații dandy.

Seducția care emană de la o persoană de sex incert sau simulat este impunătoare.

Colette

Cheile personalitatii

Mulți dintre noi ne imaginăm astăzi că libertatea sexuală a avansat în ultimii ani; Totul s-a schimbat, în bine sau mai rău. Aceasta este în mare măsură o iluzie; o trecere în revistă a istoriei dezvăluie perioade cu o debaucherie mult mai mare (Roma imperială, Anglia de la sfârșitul secolului al XVII-lea, „lumea plutitoare” a Japoniei secolului al XV-lea) decât experimentăm astăzi. Rolul de gen se schimbă cu siguranță, dar nu este prima dată când s-a întâmplat acest lucru. Societatea este supusă unei stări de flux permanent, dar există ceva care nu se schimbă: adaptarea marii majorități a oamenilor la ceea ce la timpul lor este considerat normal. Performanța dvs. a rolului care vi s-a atribuit. Conformitatea este o constantă, deoarece ființele umane sunt creaturi sociale în imitație reciprocă neîncetată. S-ar putea ca în anumite momente din istorie să fie la modă să fie altfel și rebel; dar dacă mulți oameni își asumă acest rol, nu există nimic diferit sau rebel în el. Cu toate acestea, nu ar trebui să ne plângem de conformitatea servilă a majorității, deoarece oferă posibilități incalculabile de putere și seducție celor care sunt dispuși să-și asume unele

riscuri. Dandys a fost în toate vârstele și culturile (Alcibiade în Grecia antică, Korechika în Japonia în secolul al X-lea) și peste tot au prosperat datorită rolului conformist al altora. Dandy se mândrește cu o diferență reală și radicală de aspect și atitudine. Având în vedere că aproape toți suntem copleșiți în secret de lipsa libertății, suntem atrași de cei care sunt mai activi decât noi și evităm diferența. Dandys seduce atât social, cât și sexual; în jurul lui se formează grupuri, stilul său este foarte imitat, o întreagă curte sau o mulțime se va îndrăgosti de ei. Când vă adaptați scopurilor dvs. personalitatea dandy-ului, amintiți-vă că sunt, prin natură, o floare rară și frumoasă. Fii diferit atât în mod șocant, cât și estetic, niciodată vulgar; distrați-vă de tendințele și stilurile consacrate, urmați o direcție nouă și nu vă interesează deloc ce fac ceilalți. Majoritatea este nesigură; El te va minuna de ceea ce este capabil să facă și, în timp, va sfârși prin a te admira și a te imita, exprimându-te cu siguranță totală. Păpușile au fost definite în mod tradițional prin modul lor de a se îmbrăca și este clar că majoritatea creează un stil vizual unic. Beau Brummel, cel mai cunoscut dintre dandys, a petrecut ore întregi pregătindu-se, în special nodul designului inimitabil al cravatei sale, ceea ce l-a făcut celebru în Anglia la începutul secolului al XIX-lea. Dar stilul dandy-ului nu poate fi evident, pentru că dandys-urile sunt subtile și nu se încăpățânează să atragă atenția: atenția le vine singură. O ținută flagrant diferită trădează puțin gust sau imaginație. Dandys își manifestă diferența în atingerile mici care le semnalează disprețul pentru convenții: vesta roșie a lui Théo-phile Gautier, costumul de catifea verde al lui Oscar Wilde, perucile de argint ale lui Andy Warhol. Marele premier englez Benjamin Disraeli avea două bețe splendide, unul pentru dimineață și unul pentru după-amiază; Le-am schimbat la prânz, oriunde am fi fost. Dandy funcționează într-un mod similar. Poate adopta îmbrăcăminte pentru bărbați, pentru a spune ceva; dar dacă o face, o atingere aici sau acolo face altceva: niciun bărbat nu s-ar îmbrăca vreodată ca George Sand. Pălăria de sus și cizmele de călărie pe care le-a purtat pe străzile Parisului i-au făcut o vedere demnă de văzut. Nu uitați: trebuie să existe un punct de referință. Dacă stilul tău vizual este total necunoscut, oamenii vor crede în cel mai bun caz că îți place să atragi atenția, iar în cel mai rău vei fi nebun. Inventează-ți propria modă prin adaptarea și modificarea stilurilor predominante, pentru a deveni un obiect de fascinație. Faceți asta bine și veți fi foarte imitat. Earl of Orsay, un fabulos dandy londonez din anii 1830 și 1840, a fost urmărit îndeaproape de oameni de ton bun; Într-o zi, surprins la Londra de o fundă, a cumpărat un pahrok, un fel de haina din lână grea, cu glugă, purtând un marinar olandez. Paltrok a devenit imediat adăpostul rigoarei. Că există oameni care te imită este un semn, desigur, al puterilor tale de seducție. Nonconformitatea dandys-urilor depășește cu mult aparențele. Este o atitudine a vieții care îi distinge; adoptă această atitudine și un cerc de adepți va apărea în jurul tău. Dandys sunt foarte insolenți. În curtea lui Ludovic al XIV-lea, scriitorul La Bruyére a observat că curtenii care s-au străduit să-i placă invariabil au căzut în discordare; Nimic nu poate fi mai anti-inductor decât atât. După cum scria Barbey d'Aurevilly: *„Dandys le place femeilor dezgustându-le”*. Insolența a fost fundamentală în apelul lui Oscar Wilde. Într-o noapte, după premiera operei sale într-un teatru londonez, publicul extatic a strigat pentru prezența autorului pe scenă. Wilde a așteptat mult timp și a ieșit în cele din urmă, fumând o țigară și petrecând o expresie de dispreț. „Poate fi nepoliticos să apară fumând în fața ta, dar este mult mai mult să mă deranjezi când fumez ", și-a recriminat fanii. Earl of Orsay era la fel de insolent. Într-o noapte într-un club din Londra, un Ro-thschild notoriu vulgar a aruncat accidental o monedă de aur și s-a aplecat să o ridice. Orsay a scos-o pe El a făcut o bancă de o mie de franci (mult mai valoroasă decât moneda), a rostogolit-o, a aprins-o ca o lumânare și s-a târât pentru a ajuta la căutare. dorința lui de a cuceri o femeie; nu este interesat de nimic altceva. Cea a dandy-ului, pe de altă parte, indică societatea și convențiile sale.Nu vrea să cucerească o femeie, ci un grup, o lume socială. el este adesea asuprit de obligația de a fi întotdeauna binevoitor și amabil, compania unei persoane care disprețuiește o asemenea nesemnificație îl încântă. Dandys sunt maeștri în arta de a trăi. Ei trăiesc pentru plăcere, nu pentru muncă; Se înconjoară de obiecte frumoase și mănâncă și bea cu aceeași încântare pe care o arată în rochie. Așa l-a sedus pe

împăratul Nero marele scriitor roman Petronio, autorul lui Satiricon. Spre deosebire de blanda Seneca, marele gânditor stoic și îndrumătorul lui Nero, Petronius a știut să facă din fiecare detaliu al vieții o mare aventură estetică, de la o sărbătoare la o simplă conversație. Aceasta nu este o atitudine pe care ar trebui să o impui celor din jurul tău - îți va fi imposibil să te îngreuni; va fi suficient pentru a părea încrezător social și încrezător în gustul tău, astfel încât oamenii să se simtă atrași de tine. Cheia este să transformi totul într-o alegere estetică. Capacitatea ta de a ucide plictiseala făcând din viață o artă îți va face compania mult mai apreciată. Sexul opus este un teritoriu ciudat pe care nu îl vom cunoaște niciodată, iar acest lucru ne excită, produce tensiune sexuală adecvată. Dar este și o sursă de disconfort și frustrare. Bărbații nu înțeleg femeile și invers; Fiecare grup încearcă să-l facă pe celălalt să acționeze ca și cum ar aparține sexului lor. Este posibil ca Dandys să nu fie interesat de plăcere, dar în acest domeniu au un efect plăcut: prin adoptarea trăsăturilor psihologice ale sexului opus, ei apelează la narcisismul nostru inerent. Femeile s-au identificat cu delicatețea lui Rodolfo Valentino, și atenția lui pentru detalii în procesiune; bărbații, cu dezinteresul lui Lou Andreas-Salomé să se comită. În curtea lui Heian din secolul al 11-lea din Japonia, Sei Shónagon, autorul cărții Pillow, a fost foarte seducător pentru bărbați, în special pentru cei de tip literar. A fost extrem de independent, a scris poezii dintre cele mai bune și a păstrat o anumită distanță emoțională. Bărbații voiau mai mult de la ea decât doar să fie prietenii sau tovarășii lui, ca și cum ar fi un alt bărbat; fascinați de empatia sa cu psihologia masculină, s-au îndrăgostit de ea. Acest tip de transvestism mental - capacitatea de a accesa spiritul sexului opus, de a se adapta gândirii lor, de a reflecta gusturile și atitudinile lor - poate fi un element cheie în seducție. Este o modalitate de a vă hipnotiza victima. Potrivit lui Freud, libidoul uman este, în esență, bisexual; majoritatea oamenilor sunt atrași într-un fel sau altul de indivizi de același sex, dar restricții sociale (care variază conform culturii și perioadei istorice) reprimă acele impulsuri. Dandy reprezintă o eliberare de astfel de restricții. În mai multe lucrări ale lui Shakespeare, o tânără (rolurile feminine erau apoi interpretate de bărbați) trebuie să se deghizeze și se îmbracă pentru bărbat, incitând diferite grade de interes sexual la bărbați, care ulterior se încântă să descopere că tânărul este în de fapt o fată. (Gândiți-vă, de exemplu, la Rosalinda de A tu gusto.) Artiști precum Josephine Baker (cunoscută sub numele de La Dandy de Chocolate) și Marlene Dietrich s-au îmbrăcat ca bărbați în prezentările lor, ceea ce le-a făcut foarte populare ... printre bărbați . Pe de altă parte, bărbatul uşor feminizat, băiatul drăguț, a fost întotdeauna seducător pentru femei. Valentino i-a plăcut această calitate. Elvis Presley a avut trăsături feminine (față, șolduri), a purtat tricouri roz și machiaj pentru ochi și a atras în curând atenția feminină. Cineastul Kenneth Anger a spus despre Mick Jagger că farmecul său bisexual constituie o parte importantă a recursului pe care îl exercită asupra femeilor tinere, [...] care acționează asupra inconștientului său. „În cultura occidentală, de secole frumusețea feminină a fost o fetișă într-o măsură mult mai mare decât cea masculină, așa că este de înțeles că o față cu aspect feminin precum Montgomery Clift a avut o putere mai seducătoare decât cea a lui John Wayne. Figura dandy-ului ocupă și un loc în politică.John F. Kennedy a fost un amestec ciudat de masculinitate și feminitate: viril în duritatea sa cu rușii și jocurile sale de fotbal din grădinile Casei Albe, dar feminin în aspect elegant și amețit. Această ambiguitate a constituit o mare parte din apelul său.Israeli era un dandy incredibil în felul său de a se îmbrăca și de a se comporta; în consecință, unii îl bănuiau, dar curajul său de a nu-și face griji pentru ceea ce credeau că oamenii i-au câștigat respectul. Femeile îl iubeau, desigur, pentru că femeile iubesc întotdeauna un dandy. I-au apreciat manierele delicate, simțul ei estetic, pasiunea pentru haine; Cu alte cuvinte, calitățile ei feminine. Sprijinul puterii Disraeli era de fapt un fan: regina Victoria.

Nu vă lăsați păcăliți de dezaprobarea superficială pe care atitudinea voastră dandy o poate provoca. Chiar dacă societatea își răspândește neîncrederea față de androginie (în teologia creștină, Satana este de obicei reprezentat ca androgin), prin aceasta el nu face altceva decât să-și ascundă

fascinația față de ea; Cel mai seducător este adesea cel mai reprimat. Adoptați un dandism festiv și veți fi magnetul dorurilor ascunse nesatisfăcute ale oamenilor. Cheia acestei puteri este ambiguitatea. Într-o societate în care rolurile pe care le jucăm cu toții sunt evidente, refuzul de a se conforma oricărei norme va trezi interes. Fii masculin și feminin. Insolent și fermecător, subtil și extravagant. Lasă-i pe alții să se îngrijoreze că sunt acceptabili social; oamenii aceştia abundă și urmărești o putere mai mare decât își poate imagina ea.

Simbol: "orhideea". Forma și culoarea sa sugerează în mod ciudat cele două sexe și parfumul lor. Este dulce și voluptuos: este o floare tropicală a răului. Fină și foarte cultivată, este apreciată pentru raritatea sa, spre deosebire de orice altă floare.

Pericole

Forța, dar și problema, a dandy-ului este că, de obicei, funcționează prin senzații transgresive ale rolurilor sexuale. Deși extrem de intensă și seducătoare, această activitate este, de asemenea, periculoasă, deoarece atinge o sursă de anxietate și insecuritate mare. Cele mai mari riscuri apar adesea din propriul sex. Valentino a făcut un apel enorm la femei, dar bărbații îl urau. El a fost în mod constant hărțuit cu acuzații de antimisculitate perversă, ceea ce i-a provocat o mare suferință. Lou Andreas-Salomé a fost în același timp dezaprobat de femei; Sora lui Nietzsche, poate cea mai bună prietenă a sa, o considera vrăjitoare malefică și a întreprins o virulentă campanie de presă împotriva ei după moartea filosofului. Se poate face puțin în fața unui astfel de resentiment. Unii dandys pretind să lupte împotriva imaginii pe care ei înșiși au creat-o, dar aceasta este o prostie: pentru a-și demonstra masculinitatea, Valentino a intervenit într-un meci de box. Totuși, tot ce a obținut a fost să pară disperat. Atunci este mai bine să accepți cu eleganță și insolență loviturile ocazionale ale societății. La urma urmei, farmecul dandys-urilor constă tocmai în faptul că nu le pasă ce cred oamenii despre ei. Așa a fost și Andy Warhol: când oamenii s-au săturat de palmele lor sau a apărut un scandal, în loc să încerce să se apere, au adoptat pur și simplu o nouă imagine - boem decadent, portretist al înaltei societăți, etc. - ca să spun, cu un indiciu de dispreț, că problema nu era el, ci capacitatea altora de concentrare. Un alt pericol pentru dandy este că insolența își are limitele. Beau Brummel s-a mândrit cu două lucruri: zveltă a figurii sale și spiritul său înfiorător. Principalul său sponsor social a fost Prințul de Wales, care ani mai târziu a câștigat în greutate. Într-o noapte la o cină, prințul a sunat pe clopot să-l cheme pe majordom, iar Brummel a comentat sarcastic: „Repica, Bíg Ben". Gluma nu s-a amuzat de glumă, dacă Brummel a însoțit ușa și nu i-a mai vorbit niciodată.

Fără un adevărat patron, Brummel a căzut în sărăcie și nebunie. Chiar și un dandy, ca acesta, ar trebui să-și măsoare impudența. Un adevărat dandy cunoaște diferența dintre o batjocură dramatizată a celor puternici și un comentariu rănitor, jignitor sau insultător. Este indicat în special să nu-i insultați pe cei care vă pot dăuna. De fapt, această personalitate are un comportament mai bun pentru cei care își pot permite să jignească artiștii, boemii și așa mai departe. La locul de muncă, este posibil să modificați și să moderați imaginea dandy.

Fii plăcut diferit, o distragere, nu o persoană care pune la îndoială convențiile de grup și îi face pe ceilalți să se simtă nesiguri.

Candidul

Copilăria este paradisul de aur pe care, în mod conștient sau inconștient, încercăm să-l recreăm în

orice moment. Candidatul personifică calitățile mult așteptate ale copilăriei: spontaneitate, sinceritate, simplitate. În prezența unor candidați, ne simțim în largul nostru, smulși de spiritul lor jucăuș, transportat în acea epocă de aur. Ei fac virtutea slabă, pentru că compasiunea pe care o trezesc cu scorurile noastre ne determină să îi protejăm și să îi ajutăm. Ca și la copii, o mare parte din aceasta este naturală, dar o alta este exagerată, o manevră intenționată de seducție. Adoptați atitudinea de candidat pentru a neutraliza rezerva naturală a oamenilor și răspândiți-o din farmecul vostru neajutorat.

Trăsături psihologice ale Candidului

Copiii nu sunt la fel de nevinovați pe cât ne place să ne imaginăm. Suferă de neputință și în curând observă puterea farmecului lor natural pentru a compensa slăbiciunea lor în lumea adulților. Învață un joc: dacă inocența lor naturală își poate convinge părinții să renunțe la dorințele lor, atunci este un lucru pe care îl pot folosi strategic în alte cazuri, exagerandu-l la momentul potrivit pentru a-și croi drum. Dacă vulnerabilitatea și slăbiciunea lor sunt atât de atractive, le pot folosi "pentru a atrage atenția. De ce seducem naturalitatea copiilor? În primul rând, deoarece tot ceea ce este natural are un efect rar asupra noastră.

De la începutul timpului, fenomene naturale - asemănătoare razelor și eclipselor - au insuflat oamenilor un arc încins de frică. Cu cât suntem mai civilizați, cu atât este mai mare efectul pe care evenimentele naturale îl au asupra noastră; Lumea modernă ne înconjoară de atâtea lucruri fabricate și artificiale, încât ceva brusc și inexplicabil ne fascinează. Copii și ei posedă această putere naturală; dar pentru că sunt inofensivi și umani, sunt mai puțin temători decât fermecători. Aproape toți ne străduim să ne mulțumim, dar harul copiilor se întâmplă fără efort, ceea ce sfidează orice explicație logică - iar iraționalul este de obicei periculos de seducător. Mai mult, un copil reprezintă o lume din care am fost alungați pentru totdeauna. Deoarece viața adultă este plictisitoare și plină de acomodare, creăm iluzia că copilăria este un fel de vârstă de aur, deși poate fi adesea o perioadă de mare confuzie și durere. Chiar și așa, este incontestabil faptul că copilăria a avut privilegiile sale și că, în calitate de copii, am avut o atitudine plăcută față de viață. În fața unui copil deosebit de fermecător, tindem să devenim nostalgici: ne amintim trecutul nostru minunat, calitățile pe care le-am pierdut și pe care am dori să le avem din nou. Și în prezența copilului, recuperăm puțin din această minune. Seductorii naturali sunt oameni care au împiedicat cumva experiența adultului să-i priveze de anumite trăsături ale copilăriei. Acești oameni pot fi la fel de seducători ca un copil, pentru că pare ciudat și uimitor faptul că au păstrat acele calități. Ei nu sunt literalmente ca copiii, desigur; asta le-ar face detestabile sau demne de milă. Mai degrabă, spiritul copilului îl păstrează. Nu credeți că această puritate este ceva care este în afara controlului vostru. Seductorii naturali observă curând valoarea păstrării unei anumite calități și puterea de seducție pe care o conține; ele se adaptează și consolidează trăsăturile copilăriei pe care au reușit să le mențină, la fel cum copilul învață să se joace cu farmecul său natural. Aceasta este cheia. Puteți face același lucru, pentru că din noi toți un copil obraznic urmărește să lupte pentru libertate. Pentru a face acest lucru în mod satisfăcător, trebuie să fii capabil să dai drumul la un anumit grad, pentru că nu este nimic mai puțin natural decât să pari nehotărât. Amintiți-vă spiritul pe care l-ați avut odată; Lasă-l să se întoarcă, fără inhibiții. Oamenii sunt mult mai buni cu cei care ajung la extremă, cu cei care par necontrolat ridicoli, decât cu adultul reticent cu o anumită venă din copilărie. Amintiți-vă cum erați înainte de a fi atât de politicos și de retras. Pentru a-ți asuma rolul de candidat, plasează-te mental în fiecare relație de copil, minor. Următoarele sunt principalele tipuri de candidați pentru adulți. Rețineți că marii seducători naturali sunt de obicei o combinație a mai multor dintre aceste calități. Nevinovatul are calitățile primare ale inocenței,care sunt slăbiciunea și ignoranța lumii. Inocența este slabă, deoarece este sortită să dispară într-o lume

aspră și crudă; Copilul nu-și poate proteja nevinovăția sau se agață de ea. Ignoranța este un produs al faptului că copilul ignoră binele și răul și vede totul cu ochi curați. Slăbiciunea copiilor se îndreaptă spre compasiune, ignoranța lor despre lume ne face să râdem și nu există nimic mai seducător decât amestecul de râs și compasiune. Adultul candid nu este cu adevărat nevinovat: este imposibil să crească în această lume și să păstreze inocența totală. Oamenii candidați au atâta timp să țină cont de perspectiva lor nevinovată încât reușesc să mențină iluzia de inocență. Ei exagerează slăbiciunea lor pentru a incita la o compasiune adecvată. Ei acționează ca și cum ar vedea încă lumea cu ochi nevinovați, ceea ce la un adult este de două ori amuzant. O mare parte din acest lucru este conștient, dar pentru a fi eficienți, adulții candidați trebuie să dea impresia că este simplu și subtil; Dacă se va descoperi că vor să pară nevinovați, totul va fi patetic. Astfel, este mai bine să transmiteți slăbiciunea indirect, prin gesturi și priviri sau prin situațiile în care sunt plasate. Întrucât acest tip de inocență este în primul rând o reprezentare, îl puteți adapta cu ușurință la scopurile voastre. Învățați să vă măriți punctele slabe sau defectele naturale. Băiatul obraznic. Copiii neliniștiți au o îndrăzneală pe care adulții au pierdut-o. Acest lucru se datorează faptului că nu văd consecințele acțiunilor lor: că unii oameni ar putea fi jigniți și că, din această cauză, ar putea fi răniți fizic. Copii obraznici sunt desfrânati, fericiți indiferent.

Bucuria este contagioasă. Obligația de a fi curtenitor și atent nu a luat încă energia și spiritul lor natural. Îi invidiem în taină; De asemenea, am dori să fim necinstiți.

Candizii adulți sunt seducători pentru că sunt atât de diferiți de ceilalți dintre noi. Puf de aer proaspăt într-o lume prudentă, plin de năvală ca și cum fagurile lor ar fi incontrolabile și, prin urmare, naturale. Dacă adoptați acest rol, nu vă faceți griji dacă jigniți oamenii din când în când; Ești prea adorabil și inevitabil vei fi iertat. Deci nu vă cereți scuze și nu vă arătați regretul, deoarece acest lucru ar rupe farmecul. Spune sau face orice, păstrează un flash în ochi, pentru a indica faptul că nu iei nimic în serios. Pruncul copilului. Un prodigiu pentru copii are un talent special • inexplicabil: un cadou pentru muzică, matematică, șah sau sport. Atunci când își desfășoară activitatea în câmpul în care au o abilitate excepțională, acești copii par posedați și faptele lor foarte simple. Dacă sunt artiști sau muzicieni, de tip Mozart, performanța lor pare să iasă dintr-un impuls înnăscut și necesită, așadar, o foarte mică premeditare. Dacă ceea ce dețin este un talent fizic, ele sunt înzestrate cu energie, abilitate și spontaneitate unice. În ambele cazuri, par prea talentați pentru vârsta lor. Acest lucru ne fascinează. Adulții risipitori erau de obicei copii risipitori, dar au reușit să-și păstreze remarcabil impulsivitatea și abilitățile de improvizație ale copilului. Spontaneitatea autentică este o raritate delicioasă, deoarece totul în viață conspirează să o dezbrace; Suntem obligați să învățăm să acționăm prudent și încet, să ne gândim cum ne vor vedea alții. Pentru a acționa ca un prodigiu pentru adulți, trebuie să deții o abilitate care pare ușoară și naturală, împreună cu capacitatea de a improviza. Dacă adevărul este că abilitatea ta necesită practică, ascunde asta și învață să faci performanța ta să pară simplă. Cu cât te ascunzi mai mult efortul cu care acționezi, mai natural și mai seducător îți va părea performanța.

Iubitorul accesibil

Când oamenii se maturizează, se protejează de experiențele dureroase, închizându-se. Prețul acestui lucru este rigiditatea fizică și mentală. Însă, copiii sunt, prin natură, neprotejați și dispuși experiment, iar această receptivitate este foarte atractivă. În prezența copiilor devenim mai puțin rigizi, infectați de deschiderea lor. De aceea ne place să fim alături de ei. Iubitorii accesibili au eliminat cumva procesul de auto-protecție și au păstrat spiritul receptiv jucăuș al copiilor. Adesea manifestă acest spirit fizic: sunt grațioși și par să avanseze în vârstă mai puțin repede decât alți oameni. Dintre toate calitățile personalității candide, aceasta este cea mai avantajoasă. Rezerva este mortală în seducție; Fii defensiv, iar cealaltă persoană va fi la fel. Iubitorul accesibil, pe de

altă parte, reduce inhibițiile obiectivului său, o parte critică a seducției. Este important să înveți să nu reacționezi defensiv: cedează în loc să reziste; Fii deschis la influența celorlalți și ei vor cădea mai ușor sub vraja ta.

Exemple de seducătoari naturali

1.- În timpul copilăriei sale în Anglia, Charlie Chaplin a petrecut ani întregi de sărăcie extremă, în special după ce mama sa a fost internată într-un spital mental. În adolescență, forțat să muncească pentru o viață, a obținut un loc de muncă în teatrul soiurilor și, în cele din urmă, a obținut un succes în calitate de comediant. Dar era foarte ambițios, așa că în 1910, când abia avea nouăsprezece ani, a emigrat în Statele Unite, sperând să intre în industria cinematografică. În timp ce-și croia drum la Hollywood, a găsit roluri secundare ocazionale, însă succesul părea evaziv: competiția era acerbă și, deși Chaplin avea repertoriul de gaguri pe care le-a învățat la Vaudeville, nu s-a remarcat în special în umorul fizic, o parte crucială a Comedia tăcută. Nu era gimnastă ca Buster Keaton. În 1914, Chaplin a obținut rolul principal într-un scurtmetraj intitulat Making a Living. Personajul său era un escrocher. Când a experimentat costumele pentru acest rol, a îmbrăcat pantaloni de mai multe dimensiuni mai mari decât ale sale, la care a adăugat o pălărie de bowler, cizme uriașe puse pe
picior greșit, baston și mustață cauciucată. Cu aceste haine un personaj complet nou părea să prindă viață: mai întâi mersul ridicol, apoi învârtirea bastonului, apoi tot felul de gâlci. Mack Sennett, regizorul studioului, „Make a living” nu i s-a părut foarte amuzant și s-a îndoit că Chaplin va avea un viitor în cinema, dar unii critici s-au gândit altfel. Într-o recenzie dintr-o revistă de specialitate, s-a spus: „Interpretul priceput care joacă rolul unui escrocher cool și foarte deștept în acest film este un comediant de top, un actor născut”. Și, de asemenea, publicul a răspuns: filmul a avut succes la box office. Ceea ce pare să fi atins o fibră specială în L'Acúáng a lj 'ving, care îl separă Chaplin de numărul mare de comedianți care lucrau în filme silente, a fost naivitatea aproape emoționantă a personajului său. Simțind că există ceva acolo, în filmele ulterioare Chaplin a dezvoltat acest rol, făcându-l din ce în ce mai candidat. *Cheia a fost că personajul părea să vadă lumea cu ochii unui copil.* În The Bank, Chaplin este portarul unei bănci care visează la fapte mari, în timp ce hoții își fac lucrurile în unitate; în The Pawnbróker, un funcționar improvizat care produce pagube unui ceas de numerar; în Shoul-der Amos (Armele cu umeri), un soldat în tranșeele sângeroase ale Primului Război Mondial, care reacționează la ororile războiului ca un copil nevinovat. Chaplin s-a asigurat să includă actori mai înalți decât el în filmele sale, pentru a-i plasa sublim ca adulți abuzivi și pe el însuși ca un copil neajutorat. Și, pe măsură ce s-a adâncit în rolul său, s-a întâmplat ceva ciudat: persoana „el și omul real au început să urle. Deși Chaplin a avut o copilărie dificilă, era obsedat de ea. (Pentru filmul său Easy Street, el a construit un forum în Hollywood identic cu străzile din Londra pe care l-a întâlnit ca băiat.) El a avut încredere în lumea adulților și a preferat
compania tinerilor sau tinerii la inimă: trei dintre cele patru soții ale sale erau adolescente când s-au căsătorit cu el. Mai mult decât orice alt comediant, Chaplin a provocat un amestec de râs și tristețe. A făcut ca cineva să se identifice cu el ca victimă, să-i pară rău pentru el ca și pentru un câine vagabond. El a râs și a plâns. Și publicul a simțit că rolul pe care Chaplin l-a jucat vine din interior: că este sincer, că el de fapt se interpreteaza. După câțiva ani de la Câștigarea vieții, a fost cel mai faimos actor din lume. Erau păpuși, desene animate și jucării cu figura lui; s-au scris cântece și povești despre el; Chaplin a devenit o icoană universală. În 1921, când s-a întors la Londra pentru prima dată după plecarea sa, a fost primit de mulțimi mari, ca la întoarcerea triumfătoare a unui mare general. Cei mai mari seducători, cei care seduc publicul larg, națiunile, lumea tind să exploateze inconștientul colectiv, astfel încât îi fac pe oameni să reacționeze într-un mod pe care nu-l pot înțelege sau controla. Chaplin a lovit din greșeală această putere când a descoperit efectul pe care l-ar putea avea asupra publicului, exagerand slăbiciunea sa, sugerând că

are mintea unui copil în corpul unui adult. La începutul secolului XX, lumea s-a schimbat radical și rapid. Oamenii munceau tot mai mult în locuri de muncă din ce în ce mai mecanizate; viața a fost din ce în ce mai inumană și crudă, așa cum o demonstrează ravagiile primului război mondial. Prins în mijlocul schimbărilor revoluționare, oamenii tânjeau după o copilărie pierdută pe care și-o imaginau ca un paradis înfloritor. Un copil adult ca Chaplin are o putere imensă de seducție, deoarece dă iluzia că viața a fost cândva simplă și simplă, și că pentru moment, sau în timp ce filmul durează, este posibil să-l recupereze. Într-o lume crudă și amorală, naivitatea are un apel enorm. Cheia este să-l scoți la iveală cu un aer de seriozitate totală, așa cum face omul matur în comedie formală. Dar este și mai important să trezim compasiune. Puterea și puterea explicită sunt rareori seducătoare; Acestea ne fac înțelegători sau invidioși. Drumul real spre seducție este de a accentua neputința și vulnerabilitatea cuiva. Nu faceți acest lucru într-un mod evident; Dacă vi se pare că cerșeți compasiune, veți părea că aveți nevoie, ceea ce este complet anti-inductor. Nu te proclama neputincios sau victimă; dezvăluie-l în atitudinea ta, în nedumerirea ta. Un spectacol de slăbiciune „naturală” te va face instantaneu adorabil, ceea ce va reduce apărările oamenilor și îi va face să se simtă încântător superiori în același timp. Pune-te în situații care te fac să pari slab, în care o altă persoană are avantajul; Ea este cea abuzivă, tu mielul nevinovat. Fără cel mai mic efort din partea ta, oamenii vor simți compasiune pentru tine. Odată ce ochii i se vor înnegri de o ceață sentimentală, nu veți vedea cum o manipulați.
2.- Emma Crouch, născută în 1842 în Plymouth, Anglia, provenea dintr-o familie respectabilă de clasă mijlocie. Tatăl său a fost un compozitor și profesor de muzică și a visat la succes în domeniul operei ușoare. Printre mulții ei copii, Emma era favorita ei: era o fată fermecătoare, plină de viață și flirtată, roșcată și pistruită. Tatăl ei a idolizat-o și a prezis un viitor luminos în teatru. Din păcate, Mister Crouch a avut o parte întunecată: a fost un aventurier, un jucător și un libertin, iar în 1849 și-a abandonat familia și a plecat în Statele Unite. Crouch a suferit apoi mari necazuri. Emmei i s-a spus că tatăl ei murise într-un accident și a fost trimis la o mănăstire. Pierderea tatălui ei a afectat-o profund și, pe măsură ce a trecut timpul, părea că a fost pierdută în trecut, acționând ca și cum ar fi încă o idolizează. Într-o zi în 1856, în timp ce Emma se întorcea acasă de la biserică, un domn elegant a invitat-o la reședința lui să mănânce prajituri. Ea l-a urmat spre locuința lui, unde a procedat la abuzarea ei. A doua zi dimineață, acest bărbat, un negustor de diamante, a promis că o va pune acasă, o va trata bine și îi va da o mulțime de bani. Ea a luat banii, dar l-a lăsat pe negustor, hotărât să facă ceea ce își dorea mereu: să nu-și mai vadă niciodată familia, să nu depindă niciodată de nimeni și să-și dea viața măreață pe care tatăl ei îi promisese. Cu banii pe care i-a dat-o negustorul de diamante, Emma a cumpărat haine colorate și a închiriat un apartament ieftin. După ce a adoptat numele extravagant de Cora Pearl, a început să frecventeze Argyll Rooms din Londra, un club de lux unde prostituatele și domnii se frecau de umeri. Proprietarul Argyll, un domn Mister Bignell, a luat notă de noul venit: era prea despachetat pentru a fi atât de tânăr. La patruzeci și cinci de ani, el a fost mult mai în vârstă decât ea, dar a decis să fie iubitul și protectorul ei, făcând bani și atenție. În anul următor, a dus-o la Paris, în culmea prosperității celui de-al doilea imperiu. Cora a iubit orașul și toate site-urile sale de interes, dar ceea ce a impresionat-o cel mai mult a fost parada mașinilor somptuoase din Bois de Boulogne. Acolo oamenii frumoși au mers să ia fresca: împărăteasa, prințesele și, nu în ultimul rând, marile curtezane, care aveau cele mai opulente trăsuri. Acesta era modul de viață pe care tatăl Corei îl dorise pentru ea. El i-a spus imediat lui Bignell că atunci când se va întoarce la Londra, ea va rămâne acolo singură. Frecventând locurile indicate, Cora a atras în curând atenția domnilor francezi înstăriți. Au urmărit-o să meargă pe străzi într-o rochie roz, care i-a completat părul roșu aprins, fața palidă și pistruii. Au văzut-o în sălbăticie în Bois de Boulogne, făcându-i biciul să crape la dreapta și la stânga.
Au văzut-o în cafenele înconjurată de bărbați, de care insultele lor au determinat-o să râdă. De asemenea, au aflat despre fagurile ei: gustul ei pentru a-și arăta corpul tuturor. Elita societății

pariziene a început să o îmbrățișeze, în special domnii, care deja s-au săturat de curtenii și calculatoarele reci și îi admirau spiritul de copil. Când banii diferitelor sale cuceriri au început să curgă (ducele de Mornay, moștenitor al tronului olandez; prințul Napoleon, vărul împăratului), Cora a cheltuit-o pe cele mai bizare lucruri: o trăsură multicolor trasă de o lovitură de cai de culoare crem. , o cadă de marmură roz cu inițialele sale încorporate în aur. Cavalerii au concurat să o răsfețe. Un iubit irlandez și-a petrecut toată averea pentru ea în doar opt săptămâni. Dar banii nu au putut cumpăra fidelitatea Corei; a lăsat un bărbat la cel mai mic capriciu. Dezlănțuirea lui Cora Pearl și disprețul ei pentru etichetă au avut Parisul cu sufletul într-un fir. În 1864, ea va apărea ca Cupidon în opereta lui Offenbach Orpheus din lumea interlopă. Societatea a murit să vadă ce va face pentru a provoca senzație și a descoperit-o curând: Cora a apărut practic goală, cu excepția diamantelor scumpe aici și acolo care abia o acopereau. În timp ce urca pe scenă, diamantele au căzut, fiecare în valoare de o avere; ea nu s-a aplecat să le ridice, ci le-a lăsat să se rostogolească la faruri. Domnii din public, unii dintre ei îi dăduseră acele diamante, au aplaudat să se înfurie. O nenorocire ca aceasta a făcut din Cora gloria Parisului, iar ea a domnit ca curteană supremă a acelui oraș mai mult de un deceniu, până când războiul franco-prusac din 1870 a pus capăt celui de-al doilea imperiu.

Oamenii greșesc adesea să creadă că ceea ce face ca o persoană să fie dorită și seducătoare este frumusețea fizică, eleganța sau sexualitatea lor sinceră. Dar Cora Pearl nu a fost excepțional de frumoasă; Avea corpul unui băiat, iar stilul său era caisul și lipsit de gust. Chiar și așa, cei mai gălăgioși bărbați din Europa și-au disputat favorurile, adesea căzând în ruină pentru asta. Ceea ce i-a captivat a fost spiritul și atitudinea Corei. Răsfățată de tatăl ei, credea că răsfățarea ei este ceva natural, că toți bărbații ar trebui să facă la fel. Consecința a fost că, când era copil, nu a simțit niciodată că trebuie să facă plăcere.

Aerul său intens de independență a fost ceea ce i-a făcut pe bărbați să vrea să o posede, să o îmblânzească. Nu s-a prefăcut niciodată că este mai mult decât o curtezană, așa că neputința că la o doamnă ar fi fost indecentă, în ea părea firesc și distractiv. Și ca în cazul unei fete răsfățate, a stabilit condițiile în relația cu un bărbat. Imediat ce a încercat să modifice asta, ea a pierdut interesul. Acesta a fost secretul succesului său uimitor. Copiii răsfățați au o reputație rea nemeritată: deși răsfățați cu lucruri materialele sunt de obicei cu adevărat insuficiente, cei răsfățați cu afecțiune știu să fie foarte seducători. Acest lucru devine un avantaj cert atunci când cresc. <u>Potrivit lui Freud (care știa despre ce vorbește, pentru că era copilul răsfățat al mamei sale), copiii răsfățați au o siguranță de sine care durează o viață. Această calitate strălucește, atrage pe alții și, într-un proces circular, îi face pe oameni să consimte și mai mult acești copii. Deoarece spiritul și energia lor naturală nu au fost niciodată copleșite de disciplina părinților lor, adulții sunt îndrăzneți și neînfricați, și adesea răutăcioși sau neînfășurați. Lecția este simplă: s-ar putea să fie prea târziu ca părinții să te răsfățeze, dar niciodată nu vor fi pentru alții. Totul depinde de atitudinea ta. Oamenii sunt atrași de cei care se așteaptă mult la viață, în timp ce tind să nu-i respecte pe cei temători și conformiști. Independența acerbă are un efect provocator asupra noastră; Ne atrage, dar ne oferă și o provocare: vrem să fim cel care îl îmblânzește, făcând persoana plină de viață să depindă de noi. Jumătate din seducție constă în incitarea acestor dorințe conflictuale</u>.

3.- În octombrie 1925, în societatea din Paris, a dominat o mare agitație în urma lansării Revue Négre. Jazzul, și cu adevărat tot ce provenea din negrul Statelor Unite ale Americii, a fost cea mai recentă modă, iar dansatorii și artiștii de pe Broadway care au compus Revue Négre au fost americani americani. În noaptea premierei, artiștii și membrii înaltei societăți au umplut sala. Spectacolul a fost spectaculos, așa cum era de așteptat, dar nimic nu a pregătit publicul pentru ultimul număr, în sarcina unei femei oarecum înfundate, cu picioare lungi și față frumoasă: Josephine Baker, o showgirl în vârstă de douăzeci de ani din East St. Louis. A urcat pe scenă cu

sânii în aer, acoperită cu o fustă de pene deasupra unui bikini din satin și cu pene pe gât și glezne. Deși și-a executat numărul, intitulat Danse Sauvage, împreună cu un alt dansator, îmbrăcat și el cu pene, toți ochii erau fixați pe ea: corpul ei părea animat într-un mod pe care publicul nu îl văzuse niciodată, iar ea își mișca picioarele cu agilitate de pisica. Pe măsură ce dansul continua, părea posedată, ceea ce umplea reacția extatică a oamenilor. Mai era și înfățișarea ei: se distra într-un asemenea fel. A radiat o bucurie care a făcut ca erotismul său dansat să pară ciudat de inocent și totuși puțin amuzant. A doua zi, cuvântul se răspândise: s-a născut o stea. Josephine a devenit inima Revue Négre și Parisul a fost la picioarele ei. Mai puțin de un an mai târziu, chipul ei apărea pe afișe peste tot; erau parfumuri, păpuși și haine ale lui Josephine Baker; femeile franceze elegante și-au netezit părul la Baker, folosind un produs numit Bakerfix. Au încercat chiar să-și întunece pielea. Așa că faima bruscă a reprezentat o schimbare întreagă, pentru că în urmă cu câțiva ani, Josephine era o fată din East St. Louis, unul dintre cele mai proaste cartiere din Statele Unite. Începuse să lucreze la vârsta de opt ani, curățând case pentru o femeie albă care o bătea. Uneori, dormea într-un subsol infestat cu șobolani; Nu se încălzise niciodată iarna. (Ea a învățat să danseze singură, în felul ei sălbatic, să nu simtă frig.) În 1919 a fugit și a plecat la muncă ca artist de varietate part-time și a ajuns la New York doi ani mai târziu, fără bani sau cunoscuți. A avut un anumit succes ca spectacol de comedie, oferind divertisment comic cu ochii încrucișați și fața răsucită, dar nu a ieșit în evidență. A fost invitată apoi la Paris. Alți artiști negri au declinat, temându-se să alerge în Franța mai mult noroc decât în Statele Unite, dar Josephine nu a ratat ocazia. În ciuda succesului cu Revue Négre, Josephine nu a avut iluzii: parizienii erau în mod notoriu. A decis să inverseze relația. În primul rând, el a refuzat să se alinieze oricărui club de noapte și și-a făcut o reputație pentru încălcarea contractelor după bunul plac, pentru a lămuri că este dispus să demisioneze în orice moment. Încă din copilărie se temuse să se bazeze pe cineva; Acum, nimeni nu putea să o asigure. Acest lucru a făcut ca oamenii de afaceri să o persecute și publicul a apreciat-o mai mult. În al doilea rând, știam că, deși cultura neagră era la modă, francezii se îndrăgostiseră de un fel de desene animate. Dacă asta a fost nevoie pentru a reuși, bine; dar Josephine a arătat că nu a luat în serios acel desen animat; astfel, el a întors-o, devenind cea mai la modă franceză, un desen animat nu al rasei negre, ci al celui alb. Totul a fost un rol pentru comediantul, dansatorul primitiv, parizianul ultra-elegant. Iar Josephine a făcut totul cu un spirit atât de vesel, cu atâta lipsă de pretenții, încât a continuat să-i seducă pe francezii căzuți de ani buni. Înmormântarea sa, în 1975, a fost televizată la nivel național, un eveniment cultural. Ea a fost înmormântată cu o somptuozitate rezervată în mod normal șefilor de stat. De la o vârstă fragedă, Josephine Baker nu putea suporta sentimentul de a nu avea control asupra lumii. Dar ce ar putea face ea în fața circumstanțelor sale promițătoare? Unele fete și-au pus toate speranțele asupra unui soț, dar tatăl lui Josephine și-a abandonat mama la scurt timp după ce s-a născut, iar Josephine a văzut căsătoria ca pe ceva care ar face-o doar mai mizerabilă. Soluția ei a fost ceva ce fac de obicei copiii: în fața unui mediu fără speranță, s-a închis în propria sa lume, pentru a uita de groaza care o înconjura. Această lume era plină de dans, comedie, visuri la lucruri grozave. Lasă-i pe alții să plângă și să se plângă; Josephine avea să zâmbească, să rămână în siguranță și independentă. Aproape toți cei care au cunoscut-o, încă din primii ani până la sfârșit, au comentat cât de seducătoare a fost această calitate. Refuzul lui Josephine de a face compromisuri sau de a răspunde așteptărilor celorlalți a făcut tot ceea ce ea a interpretat părea firesc și autentic. Un copil adoră să se joace și să creeze o mică lume autonomă. Când copiii sunt abstractizați de fanteziile lor, ei sunt minunați. Ei infuzează în imaginația sa un sentiment și seriozitate enorme. Adulții candizi fac ceva similar, în special dacă sunt artiști: își creează propria lor lume fantastică și trăiesc în ea ca și cum ar fi cea adevărată. Fantezia este mult mai plăcută decât realitatea și, deoarece majoritatea oamenilor nu au forța sau curajul de a crea o astfel de lume, le place să fie alături de cei care o fac. Amintiți-vă: nu trebuie să acceptați rolul care vă este atribuit în viață. Poți trăi întotdeauna un rol al creației tale proprii, un rol care se potrivește fanteziei tale.

Învață să te joci cu imaginea ta, nu o lua niciodată prea în serios. Cheia este să vă imprimați jocul cu convingerea și sentimentul unui copil, făcându-l să pară firesc. Cu cât parii mai încorporat în lumea ta jubilantă, cu atât vei fi mai seducător. Nu stați la jumătate: faceți fantezia pe care o locuiți cât mai radical și exotic, și veți atrage atenția ca un magnet. JKte.

4.- A fost Festivalul Cireșului în curtea lui Heian, în Japonia, la sfârșitul secolului al X-lea.
În palatul împăratului, mulți curteni erau beți, iar alții dormeau, dar tânăra prințesă Oborozukiyo, cumnata împăratului, se trezea și recitea o poezie: „Ce se poate compara cu luna de primăvara cețoasă?”. Vocea ei era moale și delicată. S-a dus la ușa apartamentului său pentru a privi luna. Deodată simți un miros dulce și o mână prinse mâneca mânecii sale. „Cine ești?”, A întrebat ea speriată. "Nu este nimic de temut", a răspuns o voce a bărbatului, care a continuat cu un poem propriu: "Ne place o lună vagă noaptea. Cravata care ne leagă nu este vagă". Fără să adauge un cuvânt, bărbatul a tras-o pe prințesă, a ridicat-o în brațele sale și a condus-o la o galerie din afara camerei sale, închizând ușor ușa din spatele ei. A fost îngrozită și a încercat să ceară ajutor. În întuneric l-a auzit spunând, de data asta un pic mai tare: "Nu vă va face niciun bine. Mereu îl primesc pe al meu. Taci, te rog." Prințesa a recunoscut apoi vocea și aroma: era Genji, fiul tânăr al concubinei târzii a împăratului, ale cărui veșminte dădea mereu un parfum distinctiv. Acest lucru a liniștit-o puțin, pentru că știa acel bărbat, dar și faima lui: Genji era cel mai incorigibil seducător al curții, un bărbat care nu se oprise la nimic. Era îmbătat, dintr-un moment în altul avea să răsărească, iar paznicii să-și facă curând jocul; Nu voia să fie descoperită cu el. Dar apoi a distins profilul feței sale, atât de frumos, un aspect atât de sincer, fără urmă de răutate.
Apoi au sosit mai multe poezii, recitați „două” cu acea voce minunată și cu asemenea cuvinte insinuante. Imaginile pe care le-a evocat i-au umplut mintea și au distras-o de la aceste mâini. Nu putea rezista.Când ziua s-a limpezit, Genji s-a ridicat în picioare. El a spus cuvinte tandre, a făcut schimb de mângâieri și a fugit. În acea perioadă, femeile serviciului ajunseseră deja în camerele împăratului și, când au văzut că Genji a fugit, parfumul hainelor sale rămase în spatele lui, zâmbeau, știind că acest lucru era tipic trucurilor lui obișnuite; dar niciodată nu și-au imaginat că ar fi îndrăznit să se apropie de sora soției împăratului. În următoarele zile, Oborozukiyo s-a gândit doar la Genji. Știam că am alți iubiți; dar când a încercat să-l scoată din minte, i-a venit o scrisoare, iar ea a recomandat-o. De fapt, ea a inițiat corespondența, copleșită de vizita lui la miezul nopții. A trebuit să o văd din nou. În ciuda riscului de a fi descoperit și a faptului că sora sa Kokiden, soția împăratului, îl ura pe Genji, prințesa a făcut noi întâlniri în camerele ei. Dar într-o noapte, un curtean invidios i-a găsit împreună. Vestea a ajuns la urechile lui Kokiden, care au devenit în mod firesc furioasă. Ea a cerut ca Genji să fie alungat de la curte, iar împăratul nu a avut de ales decât să fie de acord. Genji a plecat și lucrurile s-au calmat. Atunci împăratul a murit, iar fiul său a luat locul lui. Un fel de gol a aterizat pe teren: zeci de femei pe care Genji le-a sedus nu au putut să-i reziste absența și l-au saturat de scrisori. Chiar și femeile care nu-l cunoscuseră au plâns intim pentru fiecare relicvă pe care o lăsase: o rochie, de exemplu, care mirosea a el. Iar tânărul împărat a ratat prezența lui veselă. Și prințesele au ratat muzica pe care a jucat-o în koto. Iar Oborozukiyo a oftat pentru vizitele sale la miezul nopții. În cele din urmă, chiar Kokiden s-a predat, dându-și seama că nu i se poate opune. Astfel, Genji a fost chemat înapoi în instanță. Și nu numai că a fost iertat; De asemenea, i s-a oferit întâmpinarea unui erou. Tânărul împărat însuși l-a primit cu lacrimi în ochi. Viața lui Genji este povestită în romanul din secolul al XI-lea Povestea lui Genji, scrisă de Murasaki Shikibu, o femeie de la curtea lui Heian. Este foarte probabil ca acest personaj să se bazeze pe un bărbat adevărat, Fujiwara no Korechika. De fapt, o altă carte a vremii, Cartea pernei, de Sei Shónagon, descrie o întâlnire între autor și Korechika și dezvăluie farmecul său incredibil și efectul său aproape hipnotic asupra femeilor. Genji este un candid, un iubitor accesibil, un bărbat • obsedat de femei, dar a cărui apreciere și afecțiune pentru ele îl face irezistibil. Așa cum îi spune lui Oborozukiyo în roman: „Mereu îl primesc pe al meu”. Această încredere în sine este jumătate din farmecul lui. Rezistența nu-l pune pe defensivă: se retrage cu

demnitate, recitând o mică poezie; iar când pleacă, parfumul hainelor sale din spatele său, victima lui este surprinsă că i-a fost teamă și de ceea ce a pierdut respingând-o și găsește o modalitate de a-l anunța că data viitoare lucrurile vor fi diferite. Genji nu ia nimic în serios sau la fel de personal; iar la patruzeci de ani, vârsta la care majoritatea bărbaților din secolul al XI-lea arătau deja bătrâni și obosiți, arată în continuare ca un băiat. Puterile sale de seducție nu-l părăsesc niciodată.

Ființele umane sunt foarte sugestive; Ne transmitem cu ușurință dispoziția celor din jurul nostru. De fapt, seducția depinde de mimică, de crearea conștientă a unei dispoziții sau a sentimentului, apoi reprodusă de cealaltă persoană. Dar ezitarea și stângăcia sunt de asemenea contagioase și mortale pentru seducție. Dacă într-un moment cheie pari nehotărât sau inhibat, cealaltă persoană va simți ceea ce crezi despre tine, în loc să fie copleșită de farmecele ei. Vraja se va rupe. Dar la fel cum un iubitor accesibil produce efectul opus: victima ta poate fi nedecisă sau îngrijorată; dar în fața cuiva atât de sigur și firesc, va cădea în această dispoziție. Cum să conduci fără efort un teren de dans, aceasta este o abilitate pe care o poți învăța. Totul este o problemă de a eradica frica și stângăcia acumulată de-a lungul anilor și de a urma o metodă mai elegantă, mai puțin defensivă, când alții par să reziste. Rezistența oamenilor este adesea o modalitate de a te testa pe tine însuți; și dacă manifestați stânjeneală sau ezitări, nu numai că nu veți eșua testul, dar vă prezentați și riscul de a infecta cealaltă persoană cu îndoielile dvs. **Simbol. Mielul Moale și captivant** La două zile după naștere, el se frământă cu grație; Într-o săptămână el joacă deja „Ce face mâna ...” Slăbiciunea lui face parte din farmecul său. Mielul este inocență pură; atât de mult, încât vrem să-l deținem și chiar să-l devorăm.

Pericole

Un personaj copilăresc poate fi fermecător, dar și iritant; Cei nevinovați nu au nicio experiență a lumii, iar dulceața lor poate fi clocotitoare. În romanul lui Milan Kundera “Cartea râsului și uitării”, protagonistul visează să fie prins pe o insulă cu un grup de copii. Curând calitățile lor minunate devin prea enervante pentru el; După câteva zile de contact, nu vă mai puteți raporta deloc cu ei. Visul devine un coșmar și el dorește să fie din nou printre adulți, cu lucruri reale de făcut și de discutat. Deoarece puerilitatea totală se poate răsuci rapid după nervi, cei mai seducători candizi sunt cei care, precum Josephine Baker, combină experiența adultului și înțelepciunea cu o atitudine copilărească. Acest amestec de
Calitățile sunt cele mai tentante. Societatea nu putea tolera prea multe candide. Dacă Perla Coras sau Charlie Chaplin ar fi numărate cu mii, farmecul lor ar fi epuizat în curând. În orice caz, de obicei, doar artiștii sau persoanele cu mult timp liber, care își pot permite să ajungă la extremă. Cea mai bună modalitate de a utiliza tipul candid este cea a situațiilor specifice în care o notă de inocență sau răutăți va contribui la obiectivul dvs. de apărare a apărărilor sale. Un bărbat inteligent îl lovește pe nebun, astfel încât cealaltă persoană are încredere în el și se simte superioară. Această naturalețe prefăcută are nenumărate aplicații în viața de zi cu zi, în
că nimic nu este mai periculos decât să arăți mai șiret decât cel împreună; Poza sinceră este modalitatea perfectă de a-ți disimula ideea. Dar dacă sunteți copilărit necontrolat și nu îl puteți preveni, riscați să păreați patetic și să nu obțineți compasiune, ci milă și dezgust. În același mod, trăsăturile seducătoare ale candidului sunt potrivite pentru cineva încă suficient de tânăr pentru a părea natural. Sunt mult mai puțin indicate pentru o persoană mai în vârstă Cora Pearl nu părea atât de fermecătoare când încă mai purta rochii roz cu îmbrăcăminte la cincizeci de ani. Ducele de Buckingham, care a sedus întreaga curte engleză în anii 1620 (inclusiv regele homosexual Iacob I), a fost extraordinar de copilăresc în aparență și conduită; dar acest lucru s-a dovedit neplăcut și greoi când s-a maturizat și, în final, a făcut atâția dușmani încât a fost ucis. Cu vârsta, atunci, calitățile tale naturale ar trebui să sugereze spiritul deschis al unui copil, mai degrabă decât o inocență care

nu va mai convinge pe nimeni.

Cocheta

Capacitatea de a întârzia satisfacția este arta consumată de seducție: în timp ce așteaptă, victima este subjugată. Cei flirtoși sunt marii profesori ai acestui joc, pentru că orchestrează leagănul dintre speranță și frustrare. Ademenind cu o promisiune de premiu - speranța plăcerii fizice, fericirea, faima pentru asociere, puterea - care este evaziv, dar asta nu face decât să-și urmărească obiectivele. Cele flirtoase par a fi total autosuficiente: nu au nevoie de tine, iar narcisismul lor este atrăgător de diabolic. Vrei să le cucerești, dar au cărțile. Strategia coquette este de a nu oferi niciodată satisfacție totală. Imită vehemența și indiferența alternativă a flirtului și vei păstra seducția în spatele tău.

Flirtul și frigul

În toamna anului 1795, Parisul a căzut într-un vertij ciudat. Domnia terorii care a urmat Revoluției franceze s-a încheiat; zgomotul ghilotinei s-a stins. Orașul respiră un suspin colectiv de ușurare și a dat loc unor sărbători nestrămutate și sărbători interminabile. Tânărul Napoleon Bonaparte, pe atunci de douăzeci și șase de ani, devenise celebru ca un general genial și îndrăzneț, ajutând la stingerea rebeliunii în provincii, dar ambiția lui era nelimitată și ardea de dorința de noi cuceriri. Astfel, când în octombrie din acel an, infamata văduvă Josefina de Beauhar-nais, treizeci și trei de ani de zile, și-a vizitat birourile, nu s-a putut abține să nu fie confuză. Josefina era prea exotică și totul în limbajul ei senin și senzual. (El a valorificat aspectul său ciudat: era din Martinica.) Pe de altă parte, era cunoscut ca o femeie ușoară, iar timidul Napoleon credea în căsătorie. Chiar și așa, când Josefina l-a invitat la una din serile sale săptămânale, a acceptat, spre propria lui surpriză. Seara, Napoleon s-a simțit complet în afara elementului său. Toți marii scriitori și mori ale orașului erau acolo, precum și puținii nobili supraviețuitori; Josefina însăși era veselă și abia scăpase de ghilotină. Femeile erau orbitoare, iar unele dintre ele erau mai frumoase decât gazda; dar bărbații

s-au adunat în jurul Josefinei, atrași de prezența ei distinsă și atitudine maiestuoasă. I-a abandonat de mai multe ori pentru a trece de partea lui Napoleon; El a început să o viziteze. Uneori, ea îl ignora, iar el pleca în mânie. Dar a doua zi a sosit o scrisoare pasională de la Josefina, iar el a alergat să o vadă. Curând și-a petrecut cea mai mare parte a timpului cu ea. Manifestările ocazionale de tristețe ale lui Josefina, izbucnirile ei de furie sau lacrimi, nu au făcut decât să-i adâncească atașamentul. În martie 1796, Napoleon și Josefina s-au căsătorit. La două zile după nunta sa, el și-a propus să conducă o campanie în nordul Italiei, împotriva austriecilor. „Tu ești obiectul constant al gândurilor mele”, i-a scris soției sale din străinătate. "Imaginația mea este obosită ghicind ce faci." Generalii săi sunt distrați: el părăsea întrunirile curând, petrecea ore întregi scriind scrisori sau contemplând miniatura lui Josefina pe care o purta în jurul gâtului. Atinsese o astfel de stare din cauza distanței insuportabile dintre ele și a răcelii ușoare pe care o detecta acum în Josefina: scria rar, iar scrisorile sale aveau pasiune; Nu-l însoțisem nici în Italia. Napoleon trebuie să termine rapid războiul, pentru a se întoarce la partea sa. După ce a luptat împotriva inamicului cu râvnă neobișnuită, a început să greșească. „Trăiesc pentru Josefina!”, A scris el. Lucrez pentru a fi aproape de tine; Mă omor să fiu alături de tine. "Scrisorile ei au devenit mai pasionate și mai erotice; o prietenă a lui Josefina care le-a citit, a scris:„ Scrisoarea [era] aproape nedescifrată, ortografia incertă, stilul grotesc și confuz. [...] Ce poziție pentru femeie! Să fie forța motrice a marșului triumfal al unei armate ".

Au trecut lunile în care Napoleon a rugat-o pe Josefina să meargă în Italia și ea a oferit scuze interminabile. În cele din urmă a fost de acord și a plecat din Paris spre Brescia, unde Napoleon își avea sediul. Dar, pe drum, o întâlnire strânsă cu inamicul a forțat să se abată la Milano. În afară de Brescia în luptă, când Napoleon s-a întors și a descoperit că încă era absent, a dat vina pe inamicul lui, generalul Würmser, și a jurat răzbunare. În lunile următoare, el părea să urmărească două obiective cu îndrăzneală egală: Würmser și Josefina. Soția sa nu a fost niciodată acolo unde trebuia: „Ajung la Milano, alerg la casa ta, lăsând totul deoparte pentru a te ține în brațele mele și nu ești acolo!” Napoleon era furios și gelos; dar când a găsit-o în cele din urmă pe Josefina, cele mai mici favoruri i-au topit inima. El a făcut lungi plimbări cu ea într-o căruță sub acoperire, în timp ce generalii lui au făcut furori; ședințele, ordinele au fost suspendate și strategiile improvizate. „Niciodată”, a scris el mai târziu, „o femeie fusese într-o stăpânire atât de completă a inimii unui bărbat”. Cu toate acestea, timpul petrecut împreună a fost foarte scurt. În timpul unei campanii care a durat aproape un an, Napoleon a petrecut doar cincisprezece nopți cu noua sa soție.
Zvonurile au venit mai târziu de la Napoleon că Josefina a avut un iubit pe când era în Italia. Sentimentele lui pentru ea s-au răcit și el însuși a avut o serie inepuizabilă de îndrăgostiți. Dar Josefina nu a fost niciodată îngrijorată de această amenințare la adresa puterii sale asupra soțului; câteva lacrimi, câteva scene, un pic de răceală din partea lui și era totuși sclavul său. În 1804, el a făcut-o coroana împărătească; și dacă ea i-ar fi dat un fiu, ea ar fi rămas împărăteasă până la sfârșit. Când Napoleon era pe patul său de moarte, ultimul cuvânt pe care l-a rostit a fost „Josefina”.

În timpul Revoluției Franceze, Josefina aproape că și-a pierdut capul în ghilotină. Această experiență a lăsat-o fără iluzii și cu două scopuri în minte: să trăiască o viață de plăcere și să-l caute pe omul care ar putea să-i ofere cel mai bine. Curând a pus ochii pe Napoleon. Era tânăr și avea un viitor luminos. Sub aspectul său senin, a simțit Josefina, era complet emoțional și agresiv, dar acest lucru nu o intimida; aceasta a dezvăluit doar nesiguranța și slăbiciunea sa. Ar fi ușor de înrobit. Josefina s-a adaptat mai întâi la

dispozițiile lui, l-a captivat cu harul ei feminin, l-a emoționat cu privirile și manierele ei. El a vrut să o posede. Și odată ce a ridicat această dorință, puterea ei a fost să amâne satisfacția lui, îndepărtându-se de el, frustrându-l. De fapt, tortura persecuției i-a oferit lui Napoleon o plăcere masochistă. Tânjea să supună spiritul independent al lui Josefina, ca și cum ar fi o inamică în luptă.

„Oamenii sunt în mod pervers. O cucerire ușoară are o valoare mai mică decât una dificilă; în realitate, suntem entuziasmați doar de ceea ce ni se refuză, de ceea ce nu putem avea complet. Cea mai mare putere a ta în seducție este abilitatea ta de a te distanța, de a-i face pe ceilalți să te urmeze, amânând satisfacția lor. Cei mai mulți oameni calculează greșit și renunță prea curând, de teama că celălalt își pierde interesul sau că oferindu-i ceea ce vrea îi dă puterii o anumită putere. Adevărul este invers: odată ce satisfaceți pe cineva, pierdeți inițiativa și vă expuneți la pierderea interesului la cel mai mic capriciu. Amintiți-vă: vanitatea este decisivă în dragoste. Fricați-vă obiectivele că vă veți abate, că nu vă vor mai interesa și vă vor trezi nesiguranța înnăscută; teama că atunci când îi întâlnesc, ei încetează să te mai pornească. Aceste insecurități sunt devastatoare. Apoi, odată ce se simt nesiguri față de tine și de ei înșiși, reluează-i speranța făcându-i să se simtă doriți din nou. Vehementă și răceală, vehementă și răceală: această formă de cochetărie este perversă plăcută, deoarece crește interesul și menține inițiativa de partea ta. Nu te încurci niciodată de furia obiectivului tău: este un semn sigur de sclavie.

"Cel care își păstrează puterea mult timp, trebuie să folosească răul iubitului său."
Ovid

Cochetul rece

În 1952, scriitorul Truman Capote, de succes recent în cercurile literare și sociale, a început să primească un baraj aproape zilnic de corespondență redată de la un tânăr pe nume Andy Warhol. Ilustrator de designeri de încălțăminte, reviste de modă și lucruri de genul acesta, Warhol a realizat desene frumoase și stilizate, dintre care unele le-a trimis lui Capote cu speranța că le va include într-una din cărțile sale. Capote nu a răspuns. Într-o zi, când a ajuns acasă, l-a găsit pe Warhol vorbind cu mama sa, cu care locuia. Apoi, Warhol a început să sune aproape în fiecare zi. La urma urmei, Capote a pus capăt tuturor acestor lucruri: "Arăta ca unul dintre acei oameni săraci pe care știi că nu li se va întâmpla nimic. Un sărac pierzător de naștere ", va spune scriitorul mai târziu. Zece ani mai târziu, Andy Warhol, pictor în devenire, a făcut prima sa expoziție solo, în Manhattan Saber Gallera. Pe pereți erau o serie de amprente bazate pe ciorba Campbell și sticlă de Coca-Cola.
Inaugurare și petrecerea ulterioară, Warhol a rămas pe margine, privirea pierdută și vorbind puțin. Contrasta foarte mult cu generația anterioară de artiști, expresioniștii abstracti, în mare parte băutori și femei, foarte curajoși și agresivi, șarlatani care au dominat lumea artei în ultimii cincisprezece ani. Și s-a schimbat foarte mult de când a importat Capote, precum și dealeri și patroni de artă. Criticii au fost încurcați și intrigați de răceala operei sale; Nu au putut explica ce a simțit artistul pentru subiectele sale. Care a fost poziția ta? Ce încerca să spună? Când a fost întrebat, el a răspuns simplu: „O fac pentru că îmi place" sau „Îmi place ciorba". Criticii au dat frâu liber interpretărilor lor: „O artă ca cea a lui Warhol este neapărat un parazit al miturilor vremii sale", a scris unul; alta: „Decizia de a nu decide este un paradox echivalent cu o idee care nu exprimă nimic, dar care îi conferă dimensiune". Expoziția a avut un mare succes și l-a plasat pe Warhol drept una dintre figurile principale ale unei noi mișcări, arta pop. În 1963, Warhol a închiriat o imensă mansardă în Manhattan, pe care a numit-o

Factor, și care a devenit în curând centrul unui anturaj vast: însoțitori, actori, artiști aspiranți. Acolo, în anumite nopți, Warhol a rătăcit pur și simplu sau a rămas într-un colț. Oamenii s-au adunat în jurul lui, atenția lui a fost contestată, i s-au pus întrebări și a răspuns, în maniera lui evazivă. Dar nimeni nu a reușit să se apropie de el, fizic sau mental; Nu i-a permis. În același timp, dacă trecea pe cineva fără obișnuitul „Hello", era devastat. Warhol nu-l observase; poate că era pe punctul de a fi șters
hartă. Interesat din ce în ce mai mult să facă filme, Warhol și-a inclus prietenii în filmele sale. El le-a oferit de fapt o celebritate instantanee (cele „cincisprezece minute ale lor)
faima "; fraza este a lui. În curând, oamenii au concurat pentru un rol. Warhol a pregătit femeile, în special pentru stardom: Eddie Sedgwick, Viva, Nico. Doar fiind alături de el a conferit un fel de celebritate pentru Asociatia Factorul a devenit locul unde trebuie vazut si vedete precum Judy Garland si Tennessee Williams au participat la petrecerile lor, in care s-au frecat de umeri cu Sedgwick, Viva si lumea interlopa a boemului Warhol s-au imprietenit. să trimită limuzine să-l ducă la al lui părți; Prezența lui a fost suficientă pentru a face o seară un eveniment, deși l-a petrecut aproape fără să vorbească, foarte rezervat și a plecat curând.
În 1967, Warhol a fost rugat să dea prelegeri la mai multe universități. Nu i-a plăcut să vorbească și să nu mai vorbim despre arta lui. „Cu cât trebuie să spui un lucru", a spus el, „cu atât este mai perfect". Dar l-ar plăti bine, iar el a avut întotdeauna greutăți spunând că nu. Soluția sa a fost simplă: i-a cerut unui actor, Alien Midgette, să-l însușească. Midgette era cu părul închis la culoare, bronzat și arăta ca un indian Cherokee. Nu părea nimic ca Warhol. Dar el și prietenii săi l-au făcut praf, i-au pulverizat părul, și-au pus ochelari întunecați și l-au îmbrăcat în haine Warhol. Deoarece Midgette nu știa nimic despre artă, răspunsurile sale la întrebările studenților tindeau să fie la fel de scurte și enigmatice ca cele ale pictorului însuși. Impersonarea a funcționat. Warhol a fost poate o icoană, dar nimeni nu l-a cunoscut; și cum obișnuia să poarte ochelari întunecați, chiar și chipul lui nu era cunoscut în detaliile sale. Publicul conferințelor a mers suficient de mult pentru a pune la îndoială ideea prezenței lor și nimeni nu s-a apropiat suficient pentru a descoperi
înșelăciune. Midgette era evaziv. De la o vârstă fragedă, Andy Warhol a avut emoții amestecate: tânjea să fie celebru, dar era, prin natură, timid și pasiv. "Întotdeauna am avut un conflict", aș spune mai târziu, "pentru că sunt retras, dar îmi place să am foarte mult spațiu personal. Mama mi-a spus în permanență: Nu fiți arogant, dar anunțați toată lumea că sunteți acolo. ",, La început, Warhol a încercat să fie mai agresiv, iar el a insistat să plăcească și să se târăască. Nu a funcționat. După zece ani nereușite, a încetat să încerce și a cedat pasivității sale, numai pentru a descoperi puterea acordată de reticență.
Warhol a început acest proces în opera sa, care s-a schimbat radical la începutul anilor 1960. Noile sale imagini cu conserve de ciorbă, bancnote și alte imagini binecunoscute nu au ghicit spectatorul cu sens; de fapt, sensul său era absolut evaziv, ceea ce nu-i spunea decât fascinația. S-au atras de imediatitatea lor, de forța lor vizuală, de răceala lor. După ce și-a transformat arta, Warhol s-a transformat și el
pentru el însuși: la fel ca tablourile sale, a devenit pură suprafață. Se pregătea să se retragă, să nu mai vorbească.
Lumea este plină de îndrăznețe, de oameni care se impun agresiv. Aceștia pot obține victorii temporare; dar cu cât persistă mai mult, cu atât oamenii vor să se opună. Nu lasă niciun spațiu în jurul lor și fără spațiu nu poate exista seducție. Frigul flirtat generează spațiu rămânând evaziv și făcându-i pe alții să-i alunge. Răceala lui sugerează o securitate confortabilă, a cărei proximitate este captivantă, deși în realitate s-ar putea să nu existe; Liniștea cochetelor reci te face să vrei să vorbești. Conținutul lor, aspectul lor de a nu avea nevoie de alți oameni, ne determină să facem lucruri pentru ei, dornici de cel mai mic semn de recunoaștere și favoare.

Poate că este nebunie să te descurci cu frigul flirtat - ei nu fac niciodată compromisuri, dar nu spun nu, nu permit niciodată apropierea - dar, în cele mai multe cazuri, ajungem la ei, dependenți de frigul pe care îl proiectează. Amintiți-vă: seducția este un proces de ascundere de oameni, de a-i face să dorească să vă alunge și să vă posede. Pretinde distanța și oamenii vor înnebuni pentru a-ți primi favoarea. Ființele umane, la fel ca natura, scârbă de gol și distanța emoțională și tăcerea ne determină să umplem golul cu propriile noastre cuvinte și căldură. În calea lui Warhol, stă departe și lasă-i pe alții să lupte pentru tine. Femeile [narcisiste] sunt cele care fascinează cel mai mult bărbații. [...] Farmecul unui copil constă în mare parte în narcisismul său, în autosuficiența și inaccesibilitatea acestuia, precum și în ceea ce privește anumite animale care par să nu ne intereseze, cum ar fi pisicile. [...] Este ca și cum am invidia capacitatea lor de a păstra o dispoziție fericită, o poziție invulnerabilă în libidoul pe care l-am abandonat deja.
„Sigmund Freud”.

Cheile personalitatii

Egoismul este una dintre cele mai potrivite calități pentru a inspira iubirea.
NATHANIEL HAWTHORNE.
Potrivit înțelepciunii populare, flirturile sunt trucuri împlinite, experți în incitarea dorinței cu o apariție provocatoare sau cu o atitudine tentantă. Dar adevărata esență a flirtului este, de fapt, capacitatea sa de a-i prinde emoțional pe oameni și de a-și menține victimele în strânsoarea lor mult timp după această primă gâscă de dorință. Această abilitate îi plasează în rândurile celor mai eficienți seductori. Succesul lor ar putea părea ciudat, deoarece în esență sunt creaturi reci și îndepărtate; Dacă ați cunoscut bine unul dintre ei, veți percepe fondul său de indiferență și dragoste pentru sine. Poate părea logic că, observând această calitate, să observi manipulările flirtului și să pierzi interesul, dar contrariul este comun. După anii de cochetă ai Josefinei, Napoleon știa foarte bine cât de manipulant era. Dar acest cuceritor de imperii, acest cinic și sceptic, nu putea să o părăsească. Pentru a înțelege puterea particulară a flirtului, trebuie mai întâi să înțelegeți o proprietate critică a iubirii și a dorinței: cu cât veți persecuta mai mult o persoană, cu atât este mai probabil să le alungi. Prea multă atenție poate fi interesantă pentru o perioadă, dar în curând devine cloasă, iar la final este claustrofobă și alarmantă. Indică slăbiciune și nevoie, o combinație puțin seducătoare. Foarte des facem această greșeală, gândindu-ne că prezența noastră persistentă este liniștitoare. Dar flirtul are o cunoaștere inerentă a acestei dinamici. Profesorii de retragere selectivă, sugerează răceală, uneori absentă pentru a-și menține victima în afara echilibrului, surprinși, intrigați. Faldurile lor le fac misterioase și le mărim în imaginația noastră. (Familiaritatea, pe de altă parte, subminează ceea ce ne imaginăm.) O mică distanță compromite mai mult emoțiile; în loc să ne enervăm, ne face nesiguri. Poate că nu cheltuim cu adevărat acea persoană, poate că am pierdut interesul. Odată ce vanitatea noastră este în joc, cedăm la flirtat doar pentru a demonstra că suntem încă de dorit. Amintiți-vă: esența flirtului nu se află în ademenirea și ispita, ci în inversa ulterioară, reticența emoțională. Aceasta este cheia pentru înrobirea dorinței.
Pentru a adopta puterea flirtului, trebuie să înțelegeți o altă calitate: narcisismul. Sigmund Freud a caracterizat-o pe „femeia narcisistă” (obsedată de aspectul ei) drept tipul cu cel mai mare efect asupra bărbaților. Ca copii, explică Freud, trecem printr-o

fază narcisistă extrem de plăcută. Fericit rezervat și introvertit, avem putina nevoie fizica a altor oameni. Apoi, încetul cu încetul socializăm și suntem învățați să acordăm atenție celorlalți, deși „în secret dorim aceste zile fericite. Femeia narcisistă îi amintește unui bărbat de acea perioadă și provoacă invidie. Contactul cu ea ar putea restabili un astfel de sentiment de introversie.
Independența flirtantă provoacă și un bărbat: el vrea să fie cel care o face dependentă, să-i izbucnească bula. Cu toate acestea, este mult mai probabil ca el să ajungă să fie sclavul său, acordându-i o atenție neobosită pentru a-și obține iubirea și a eșua în aceasta. Pentru că femeia narcisistă nu are nevoi emoționale; Este suficient. Și acest lucru este surprinzător de seducător. Stima de sine este decisivă în seducție. (Atitudinea ta față de tine este percepută de cealaltă persoană în moduri subtile și inconștiente.) Stima de sine scăzută respinge, securitatea și încrederea în sine atrag. Cu cât par mai puțin nevoie de ceilalți, cu atât este mai probabil să fie atrași de tine. Înțelegeți importanța acestui lucru în toate relațiile și veți descoperi că nevoia dvs. este mai ușor de suprimat. Dar nu confundați autoabsorbția cu narcisismul seducător. Vorbind despre tine fără oprire este eminamente anti-inductiv, deoarece nu dezvăluie autosuficiență, ci insecuritate. Cocheteria este atribuită în mod tradițional femeilor și cu siguranță această strategie a fost timp de secole una dintre puținele arme pe care le-au avut pentru a atrage și a supune dorința unui bărbat. Unul dintre trucurile flirtante este înlăturarea favorurilor sexuale, un truc pe care femeile l-au folosit de-a lungul istoriei: marele curtezan francez din secolul al XVII-lea, Ninon de l'Enclos, a fost dorit de toți bărbații eminenți din Franța, dar nu
el a atins o putere autentică până când a lămurit că nu va mai dormi cu un bărbat din obligație. Aceasta i-a disperat pe admiratorii ei, condiție pe care i-a ascuțit-o acordându-i temporar favoarea unui bărbat, oferindu-i acces la corpul său timp de câteva luni și apoi întorcându-l la petrecerea nemulțumită. Regina Elisabeta 1 a Angliei a dus cocheteria la extremă, trezindu-și în mod intenționat dorințele curtenilor, dar fără a dormi cu nimeni.
Multă vreme un instrument al puterii sociale a femeilor, cocheteria a fost adaptată treptat de bărbați, în special de marii seducători ai secolelor XVII și XVIII, care au invidiat acea putere feminină. Un seducător al secolului al XVII-lea, ducele de Lauzun, era un învățător care să excite o femeie și să fie îndepărtat după aceea. Femeile au luat-o razna pentru el. Azi, cocheteria nu are sex. Într-o lume care descurajează confruntarea directă, decorul, răceala și distanțarea selectivă sunt o formă de putere indirectă care ascunde în mod genial agresivitatea sa.
Mai presus de toate, cochetul trebuie să poată excita obiectul atenției sale. Atracția poate fi sexuală, sau popularitatea celebrității, orice ar presupune. În același timp, flirtul emite semnale contradictorii care stimulează răspunsurile contradictorii, plonjând victima în confuzie. Protagonistul eponim al romanului francez Metriana din secolul al XV-lea, Metriana, este flirtul consumat. Pentru a merge la biserică, se îmbracă cu bun gust, dar lasă părul oarecum dezordonat. În mijlocul ceremoniei, pare să-și observe nepăsarea și începe să-l remedieze, arătându-și brațul gol în acest sens; acest lucru nu trebuia văzut într-o biserică în secolul al XVIII-lea și ochii tuturor oamenilor sunt fixați în ea acea clipă Tensiunea este mult mai intensă decât dacă ea; erau afară sau ar fi fost îmbrăcate în mod obișnuit. Amintiți-vă: flirtul evident vă va dezvălui intențiile prea clar. Ar fi bine să fii ambiguu și chiar contradictoriu, frustrant în timp ce stimulează. Marele lider spiritual Jiddu Krishnamurti era un flirt involuntar. Referat de către teosofi ca „profesor universal”, Krishnamurti a fost și el un dandy. Îi plăceau hainele elegante și era foarte frumos. În același timp, a practicat

celibatul și a fost îngrozit să fie atins. În 1929 a scandalizat teosofiștii din întreaga lume, proclamând că nu este un zeu sau un guru și că nu dorește adepți. Acest lucru nu a făcut altceva decât să-i crească farmecul: femeile s-au îndrăgostit de el în număr mare, iar consilierii lui au devenit și mai devotați. Fizic și psihologic, Krishnamurti a emis semnale contradictorii.
În timp ce predica dragoste și acceptare răspândită, în viața personală a separat oamenii. Atractivitatea și obsesia sa pentru aspectul său ar fi putut să-i fi atras atenția, dar de la sine nu ar fi făcut ca femeile să se îndrăgostească de el; Lecțiile sale despre celibat și virtutea spirituală ar fi produs discipoli, dar nu și iubire fizică. Însă combinația acestor trăsături a atras și a frustrat oamenii, dinamica cochetăriei care a generat un atașament emoțional și fizic față de un om care a umbrit acele lucruri. Plecarea sa din lume nu a avut alt efect decât să crească devotamentul adepților săi. Coheteria depinde de dezvoltarea unui tipar pentru a menține cealaltă persoană confuză. Această strategie este foarte eficientă. Experimentând o plăcere o dată, dorim să o repetăm; astfel, flirtul ne oferă plăcere, dar apoi o retrage. Alternanța căldurii și frigului este modelul cel mai des întâlnit și are mai multe variații. Coquette chineză din secolul al VIII-lea, Yang Kuei-Fei, l-a înrobit pe împăratul Ming Huang cu un model de bunătate și gravitate: după ce l-a fermecat cu bunătatea sa, el s-a supărat brusc și el
A cenzurat aspru pentru cea mai mică greșeală. Imposibil să trăiască fără plăcerea pe care i-a oferit-o, împăratul a îndreptat capul spre curte pentru a-i face plăcere atunci când s-a supărat sau s-a supărat. Lacrimile ei au avut un efect similar: ce făcuse el, de ce era atât de tristă?
Până la urmă s-a ruinat, și cu el în regatul său, pentru că a încercat să o facă fericită. Lacrimile, mânia și vinovăția sunt toate armele flirtului. O dinamică similară apare în certurile îndrăgostiților: când un cuplu se luptă și apoi se împacă, bucuria reconcilierii nu face decât să intensifice afecțiunea. Orice tristețe este și seducătoare, mai ales dacă pare profundă și chiar spirituală, mai degrabă decât nevoiașă sau patetică: îi face pe oameni să se apropie de tine.
Flirtul nu devine niciodată gelos: acest lucru le-ar submina imaginea de auto-suficiență fundamentală. Dar sunt experți în a provoca gelozie: acordând atenție unui terț, creând astfel un triunghi al dorinței, ei indică victimelor lor că este posibil să nu mai fie atât de interesați de ele. Această triangulație este extrem de seducătoare, atât în contexte sociale, cât și erotice. Intrigat de narcisismul femeilor, Freud însuși îl deținea, iar retragerea lui i-a înnebunit pe ucenicii săi. (Chiar și-au dat numele în acest sens: „complex al lui Dumnezeu”). Comportând ca un fel de mesia, prea înalt pentru emoții banale, Freud a ținut mereu distanța de studenții săi, pe care cu greu i-a invitat la cină, de exemplu, și pe care i-a implicat. Viața ta privată în mister. Cu toate acestea, uneori a ales un acolit în care să aibă încredere: Cari Jung, Otto Rank, Lou Andreas-Salome. Rezultatul a fost că discipolii lui au înnebunit încercând să-i primească favoarea, să fie cei aleși. Gelozia lui când a favorizat brusc unul nu a făcut decât să crească puterea lui Freud asupra lor. Nesiguranțele naturale ale oamenilor sunt accentuate în condiții de grup; Prin păstrarea distanței, flirturile dau naștere unei competiții pentru predilecția lor. Dacă capacitatea de a folosi terți pentru a face geloase obiectivele este o abilitate crucială de seducție, Sigmund Freud a fost un flirt excelent.
Toate tactica cohetă au fost adaptate de către liderii politici pentru ca oamenii să se îndrăgostească. În timp ce încântă masele, acești lideri păstrează o indiferență interne, permițându-le să mențină controlul. Chiar și politologul Roberto Michels i-a numit pe

acești politicieni „flirtul rece”. Napoleon flirta cu francezii: după ce marile succese ale campaniei din Italia l-au făcut un erou iubit, a părăsit Franța pentru a cuceri Egiptul, știind că, în lipsa lui, guvernul va cădea, oamenii vor râvni întoarcerea și această iubire ar servi drept bază pentru agregarea puterii sale. După ce a aprins masele cu un discurs vehement, Mao Tse-Tung a dispărut mult timp, pentru a deveni obiect de cult. Dar nimeni nu a fost mai flirtant decât liderul iugoslav Josip Broz, Tito, care a alternat între distanță și identificarea emoțională cu oamenii săi. Toți acești lideri politici erau narcisiști inveterati. În perioadele dificile, când oamenii se simt nesiguri, efectul unei astfel de cochetării politice este și mai eficient. Trebuie menționat că cocheteria este extrem de eficientă într-un grup, deoarece stimulează gelozia, dragostea și devotamentul intens. Dacă aduceți acest rol cu un grup, nu uitați să păstrați distanța emoțională și fizică. Acest lucru vă va permite să plângeți și să râdeți de voință și să vă proiectați încrederea în sine; și cu o astfel de detașare, te poți juca cu emoțiile oamenilor ca și cum ai cânta la un pian.
Simbol. Umbra Este imposibil de citit. Urmărește-ți umbra și va fugi; întoarce-ți spatele și el te va urmări. Este și partea întunecată a unei persoane, ceea ce o face misterioasă. După ce ne-a oferit plăcere, umbra absenței sale ne face să dorim întoarcerea lui, ca norii cu care soare.

Pericole

Flirtul se confruntă cu un pericol evident: se joacă cu emoții explozive. De fiecare dată când pendulul se balansează, iubirea se schimbă în ură. Astfel, ei trebuie să orchestreze totul cu mare atenție. Absențele sale nu pot fi foarte lungi, mânia lui trebuie urmată curând cu zâmbete. Cei care flirtează își pot menține victimele prinse emoțional mult timp, dar de-a lungul unor luni sau ani, această dinamică ar putea fi obositoare. Jiang Qing, cunoscut mai târziu sub numele de Madame Mao, a folosit cocheteria pentru a cuceri inima lui Mao Tse-Tung; dar zece ani mai târziu, luptele, lacrimile și răceala deveniseră iritante și iritarea mai puternică decât iubirea, astfel încât Mao a luat distanță. Josefina, mai admirabilă flirtată, putea face ajustări și poate petrece un an întreg fără a fi evazivă sau îndepărtată cu Napoleon. Totul vine să știm cum să alegem momentul potrivit. Pe de altă parte, flirtul incită la emoții foarte puternice, iar pauzele sunt de obicei temporare. Dependența cauzelor flirteze: după eșecul planului social al lui Mao, numit Marele Salt Înainte, Madame Mao restaurează-i puterea asupra soțului său devastat. Flirtul rece poate provoca o ură deosebit de profundă. Valerie Solanas a fost o tânără care a căzut sub vraja lui Andy Warhol. Scrisese o piesă care îl distra și avea impresia că o poate duce pe ecran. Și-a imaginat devenind o celebritate. De asemenea, s-a implicat în mișcarea feministă, iar când în iunie 1968 și-a dat seama că Warhol s-a jucat cu ea, și-a îndreptat furia crescândă împotriva bărbaților și l-a împușcat de trei ori, ceea ce l-a ucis aproape. Frigul flirtat poate stimula sentimentele înaintea intelectualului decât pasiunea erotică, mai puțin decât fascinația. Ura pe care o pot stârni este și mai insidioasă și mai riscantă, deoarece nu are o iubire profundă ca contragreutate. Astfel, ei trebuie să înțeleagă limitele jocului și efectele deranjante pe care le pot avea asupra oamenilor instabili.

Cel minunat.

Farmecul este seducția fără sex. Vrăjitorii sunt manipulatori desăvârșiți care își ascund priceperea generând o atmosferă de bunăstare și plăcere. Metoda lor este simplă: abate atenția de la ei înșiși și direcționează-o spre țelul lor. Îți înțeleg spiritul, îți simt mâhnirea, se adaptează stării tale de spirit. În prezența unui fermecător, te simți mai bine. Vrăjitorii nu se ceartă, nu se ceartă, se plâng sau se

enervează: ce ar putea fi mai seducător? Atrăgându-vă cu îngăduința lor, ei te fac să fii dependent de ei și puterea lor crește. Învățați să exercitați vraja fermecătorului arătând punctele slabe primare ale oamenilor: vanitatea și stima de sine.

Arta celui minunat

Sexualitatea este extrem de deranjantă. Nesiguranțele și emoțiile pe care le provoacă pot perturba adesea o relație care altfel ar adânci și îndura. Soluția fermecătorului este de a satisface aspectele ispititoare și dependente ale sexualității - atenție concentrată, mai multă stimă de sine, curtenie plăcută, înțelegere (reală sau iluzorie) - însă scade sexul în sine. Aceasta nu înseamnă că fermecătorul reprima sau descurajează sexualitatea; sub suprafața oricărei încercări de fermecare se ascunde o ademenire sexuală, o posibilitate. Farmecul nu poate exista fără
O oprire a tensiunii sexuale. Dar nici ea nu poate fi susținută decât dacă sexul rămâne în libertate sau în fundal.

Cuvântul „farmec” provine din latinescul incanmmentum, „înșelăciune”, dar și „vrajă”, în sensul „pronunțării formulelor magice”. Vrăjitorul cunoaște implicit acest concept, vrăjindu-le oferind oamenilor ceva care le ține atenția, ceea ce îl fascinează. Și secretul pentru a atrage atenția oamenilor, reducând în același timp facultățile raționale, este să atace ceea ce au mai puțin control asupra lor: ego-ul, vanitatea și stima de sine. După cum spunea Benjamin Disraeli: „Vorbește cu un om despre el însuși și el va asculta ore întregi. "Această strategie nu ar trebui să fie evidentă; subtilitatea este marea capacitate a fermecătorului. Pentru a împiedica obiectivul său să privească eforturile sale, să suspecteze și chiar să se plictisească, o atingere ușoară este esențială. Încântătoarea este ca o rază de lumină care nu afectează în mod direct o țintă, dar o scaldă cu o strălucire plăcut difuză.
Încântarea poate fi aplicată atât unui grup cât și unui individ: un lider poate fermeca oamenii. Dinamica este similară. Următoarele sunt legile farmecului, trase din cazurile celor mai de succes fermecători din istorie.
Faceți obiectivul dvs. centrul de mențiuni. Vrăjitorii se pierd în fundal; Obiectivele dvs. sunt subiectul dvs. de interes. Pentru a fi un fermecător, trebuie să înveți să asculți și să observi. Lasă-ți obiectivele să vorbească și cu asta vor fi expuse. Cunoscându-le mai bine - punctele lor forte, și mai ales punctele slabe ale acestora, poți să-ți individualizezi atenția, să apelezi la dorințele și nevoile lor specifice și să-ți reglezi lingușirea la nesiguranțele lor.
Prin adaptarea la spiritul lor și empatizarea cu suferința lor, îi vei face să se simtă mai bătrâni și mai buni și le vei confirma respectul de sine. Faceți-i vedeta emisiunii și vor încărca dependența și dependența de voi. La nivel masiv, faceți gesturi de sacrificiu (oricât de false) pentru a arăta oamenilor că le împărtășiți durerea și lucrați în interesul lor, deoarece interesul de sine este forma publică de egotism. Fii o sursă de plăcere. Nimeni nu vrea să afle despre problemele și dificultățile tale. Ascultați plângerile obiectivelor dvs., dar, mai ales, distrageți-le de la problemele lor, oferindu-le plăcere. (Faceți acest lucru destul de des și vor cădea sub vraja voastră.)
A fi vesel și distractiv este întotdeauna mai fermecător decât a fi serios și a cenzura. În mod similar, o prezență energetică este mai captivantă decât letargia, ceea ce sugerează plictiseala, un tabu social imens; iar eleganța și stilul vor fi de obicei

impuse vulgarității, deoarece majoritatea oamenilor le place să se asocieze cu ceea ce consideră elevat și cult. În politică, oferă mai degrabă iluzie și mit decât realitate. În loc să ceară altora sacrificarea pentru
Bunul comun vorbește despre probleme morale solemne. Un apel care îi face pe oameni să se simtă bine se va traduce prin voturi și putere.El transformă antagonismul în armonie. Curtea este un calvar de resentimente și invidie, în care amărăciunea unui singur Casio tulburător poate deveni curând conspirație. Vrăjitorul știe să rezolve un conflict. Nu provoca niciodată antagonisme care sunt imune la farmecul tău; în fața celor agresivi, retrageți-vă, lăsați-i să obțină micile lor victorii. Atribuirea și clemența vor determina, prin forța farmecului, orice dușman posibil să-și piardă furia. Nu criticați niciodată în mod deschis oamenii; Acest lucru o va face să se simtă nesigură și va rezista schimbării. Semănă idei, sugerează sugestii. Încântați de abilitățile tale diplomatice, oamenii nu vor observa puterea ta în creștere.Induce-ți victimele la calm și confort. Farmecul este ca trucul hipnotistului cu ceasul oscilant: cu cât vă relaxați mai mult obiectivul, cu atât va fi mai ușor să îl înclinați după voia voastră. Cheia pentru ca victimele tale să se simtă confortabile este să fie reflecția lor, adaptarea la dispozițiile lor. Oamenii sunt narcisici; Sunt atrași de cei care le sunt mai apropiați. Dă impresia că le împărtășiți valorile și gusturile, că le înțelegeți spiritul și că vor cădea sub vraja voastră. Acest lucru dă rezultate excelente dacă sunteți din străinătate: arătați că împărtășiți valorile grupului sau țării de adopție (că ați învățat limba lor, că preferați obiceiurile lor etc.) este foarte fermecător, deoarece această preferință este pentru dvs. o decizie, nu O chestiune de naștere. Niciodată nu hărțuiți sau nu fiți prea persistenți; Aceste calități iritante vor distruge relaxarea de care trebuie să fii vrăjit.Arată seninătate și stăpânire de sine în fața adversității. Adversitatea și neplăcerile oferă, de fapt, condițiile perfecte pentru fermecare. Expunerea unui aspect calm și senin în fața neplăcutului îi relaxează pe alții. Te face să arăți răbdare, ca și cum aștepți soarta să-ți ofere un card mai bun sau sigur că poți captiva norocul în sine. Nu manifestați niciodată furie, dispoziție proastă sau dorință de răzbunare, toate emoțiile nocive care vor pune oamenii pe defensivă. În politica grupurilor mari, el salută adversitatea ca o ocazie de a expune calitățile fermecătoare ale magnanității și alergării. Lasă-i pe alții să se enerveze și să se supere; Contrastul va fi în favoarea dumneavoastră. Nu regreta niciodată, nu te plânge niciodată, nu încearcă niciodată să te justifici. Deveniți utili Dacă o exerciți cu subtilitate, abilitatea ta de a îmbunătăți viața celorlalți va fi seducătoare în mod diabolic. Aptitudinile tale sociale vor fi importante în acest caz: crearea unei rețele largi de aliați îți va oferi puterea de a lega oamenii între ei, ceea ce îi va face să simtă că cunoașterea te face existența mai ușoară. Acest lucru le oferă ceva la care nimeni nu poate rezista. Continuitatea este cheia: mulți oameni vor adora lucruri promițătoare - un loc de muncă mai bun, un contact nou, o mare favoare; dar dacă nu se conformează, vorbesc despre dușmani în loc de prieteni. Oricine poate promite ceva; Ceea ce te distinge și te face fermecător, este capacitatea ta de a-ți îndeplini, de a-ți onora promisiunea cu o acțiune fermă. În schimb, dacă cineva îți face o favoare, exprimă-ți recunoștința într-un mod concret. Într-o lume de fum și descântec, acțiunea reală și adevărata utilitate sunt poate cel mai mare farmec.

Exemple frumoase

1.- La începutul anilor 1870, Victoria Row din Anglia a ajuns într-un moment rău în viața sa. Iubitul ei soț, prințul Albert, murise în 1861, lăsând-o mai mult decât înfigurată. În toate deciziile ei, ea a avut întotdeauna încredere în sfaturile sale; Era prea lipsit de educație și lipsit de experiență pentru a acționa altfel, sau cel puțin se simțise așa. De fapt, odată cu moartea lui Alberto, dezbaterile și afacerile politice au sfârșit prin a-l plictisi în extremă. Victoria s-a abătut treptat de la opinia publică. În consecință, monarhia a pierdut popularitatea și, prin urmare, puterea.
În 1874, partidul conservator și-a asumat guvernul, iar liderul său, Benjamin Disraeli, în vârstă de șaptezeci de ani, a devenit prim-ministru. Protocolul de preluare a fost obligat să apară în palat pentru a avea o întâlnire privată cu regina, pe atunci de cincizeci și cinci de ani. Nu ar fi fost posibil să ne imaginăm încă doi colegi neuniformi: Disraeli, evreiesc de la naștere, avea trăsături întunecate și exotice după standardele engleze; ca tânăr, el fusese dandy, ținuta lui fusese extravagantă și scrisese romane populare într-un stil romantic, ba chiar gotic. Între timp, regina era încăpățânată și încăpățânată, cu o atitudine formală și un gust simplu. Pentru a-i face plăcere, Disraeli a fost sfătuit să-și modereze eleganța naturală; dar el a ignorat ceea ce au spus toți și a apărut în fața ei ca un prinț galant, a căzut pe un genunchi, a luat-o de mână, a sărutat-o și a spus: „Mi-am angajat cuvântul celor mai amabile doamne". El a promis că, de acum încolo, meseria lui va fi să facă visele lui Victoria să devină realitate. El a lăudat calitățile ei atât de exagerat încât a înroșit; dar, oricât de incredibil ar părea, regina nu a apreciat-o ca fiind comică sau jignitoare, ci a ieșit în schimb zâmbind din interviu. Poate că ar trebui să-i ofere acelui om ciudat, se gândi el și așteptat să vadă ce va face în continuare.
Victoria a început curând să primească rapoarte de la Disraeli - despre dezbaterile parlamentare, afacerile politice etc. - complet diferite de cele scrise de alți prim-miniștri. Adresându-se drept „Regina binefăcătoare" și dând diverselor dușmani ale monarhiei tot felul de nume de cod infam, ea și-a umplut notițele cu bârfe. Într-un mesaj despre un nou membru al cabinetului, el a scris: „umple mai mult de nouăzeci de staturi; La fel ca cele ale Sfântului Petru din Roma, nimeni nu repara la început în dimensiunile sale. Însă el posedă sagacitatea elefantului la fel de mult ca figura sa. "Spiritul nepăsător și informal al premierului era în lipsă de respect, dar regina era fascinată.
Și-a citit rapoartele cu o viteză și, aproape fără să-și dea seama, interesul său pentru politică a renăscut.
La începutul relației lor, Disraeli i-a oferit reginei toate romanele ei. Ea i-a prezentat singura carte pe care o scrisese, Journal of Our Life in the Highlands. De atunci, în scrisorile și conversațiile sale cu ea a lansat sintagma „Noi, autorii ...". Regina strălucea de mândrie. La rândul său, l-a surprins lăudându-l în fața altor oameni: ideile sale, bunul simț și intuiția feminină, a spus el, au egalat-o cu Isabel 1. Disraeliții nu erau de acord cu ea. La întâlnirile cu alți miniștri, el s-a întors brusc pentru a cere sfaturi. În 1875, când a reușit să cumpere canalul Suez din jediva puternic îndatorată a Egiptului, Disraeli și-a prezentat regina realizarea ideilor sale privind extinderea Imperiului Britanic. Nu știa de ce, dar încrederea ei în sine crește din ce în ce mai mult. Cu o ocazie, Victoria i-a trimis flori premierului său. I-a

corespuns favoarea ceva timp mai târziu și a trimis primule, o floare atât de comună încât alți destinatari ar fi putut fi jigniți; dar buchetul era însoțit de această notă: „Dintre toate florile, cea care își păstrează frumusețea cea mai lungă este primula dulce”. Disraeliții au învăluit treptat pe Victoria într-o atmosferă de fantezie, în care totul era o metaforă, iar simplitatea acelei flori simboliza desigur regina și, de asemenea, relația dintre cei doi lideri.
Victoria a mușcat cârligul: primorile au fost curând florile ei preferate. De fapt, total ceea ce am făcut a fost meritat de aprobarea lui. Ea i-a permis să se așeze în prezența lui, un privilegiu nemaiauzit. Ambele au început să schimbe cărțile Valentinei în fiecare februarie. Regina a întrebat oamenii ce a spus Disraeli la o petrecere; Când a acordat prea multă atenție împărătesei Augusta din Germania, ea a devenit geloasă. Membrii instanței s-au întrebat ce s-a întâmplat cu: femeia formală și încăpățânată pe care o cunoșteau; Regina a acționat ca o fată infatuată.
În 1876, Disraeli a promovat un proiect de lege în parlament; să declare Victoria „împărăteasă regină”. Suveranul nu se potrivea de bucurie. Pentru recunoștință și, cu siguranță, și pentru stimă, el l-a ridicat pe acel evreu dandy și romancier la demnitatea Domnului, numindu-l contele I de Beaconsfield, realizarea unui vis al vieții.
Disraeli ştia cât de pot fi aparenţele înşelătoare: oamenii îl judecaseră întotdeauna după înfățișarea și modul său de a se îmbrăca și el învățase să nu facă niciodată același lucru cu ea. Astfel, nu i s-a permis să câștige prin aspectul sumbru și serios al reginei Victoria. Sub el, a simțit el, era o femeie care tânjea ca un bărbat să apeleze la latura ei feminină; O femeie afectuoasă, cordială, chiar sexuală. Gradul în care această latură a Victoria a fost reprimată a dezvăluit doar intensitatea sentimentelor pe care le va înlătura odată ce rezerva i se va topi.
Metoda lui Disraeli a constat în apelarea la două aspecte ale personalității Victoria pe care alți indivizi le-au redus la tăcere: încrederea în sine și sexualitatea ei. A fost un învățător să măguleasca; Eul unei persoane. După cum a comentat o prințesă engleză: "Când am ieșit din sala de mese după ce am stat lângă Mister Gladstone, m-am gândit că este cel mai deștept bărbat din Anglia. Dar după ce m-am așezat lângă Mister Disraeli, am crezut că sunt cea mai inteligentă femeie din Anglia “. Disraeli și-a lucrat magia cu o atingere delicată, care a scos la iveală o atmosferă distractivă și relaxată, în special în relație cu politica.
Odată ce regina și-a coborât garda, a înapoiat acea dispoziție ceva mai caldă, ceva mai sugestivă, mai subtil sexuală, deși fără un flirt declarat.
Disraeliții au făcut ca Victoria să se simtă dorită ca femeie și talentată ca monarh. Cum ar putea rezista? Cum aș putea să-i refuz ceva? - Personalitatea noastră este de obicei modelată de felul în care noi ei încearcă: dacă părinții sau soția noastră sunt defensive sau argumentative cu noi, vom avea tendința de a reacționa în același mod. Niciodată confunda trăsăturile externe ale oamenilor cu realitatea, deoarece personajul pe care îl arată la suprafață ar putea fi o simplă reflectare a oamenilor cu care a fost cel mai mult în legătură sau o fațadă care ascunde opusul. O apariție aspră ar putea ascunde o persoană care moare din cauza unei cordialități; Un tip reprimat și cu aspect serios poate face un efort pentru a ascunde emoțiile incontrolabile. Aceasta este cheia vrăjitorului: favorizează pe cei reprimați sau refuzați.
Prin răsfățarea reginei și devenind o sursă de plăcere pentru ea, Disraeli a reușit să înmoaie o femeie care devenise grea și certă. Indulgența este a instrument puternic

de seducție: este dificil să te enervezi sau să te apuci de cineva care pare să fie de acord cu părerile și gusturile tale. Vrăjitorii pot părea mai slabi decât obiectivele lor, dar în cele din urmă sunt partea cea mai puternică, pentru că au lipsit celălalt din capacitatea sa de a rezista. 2.- În 1971, finanțatorul și strategul Partidului Democrat al Statelor Unite, Averell Harriman a văzut că viața sa se apropie de sfârșitul său. Avea șaptezeci și nouă de ani; soția sa, Marie, cu care fusese căsătorită de multă vreme, tocmai murise, iar cariera sa politică părea să se termine, în timp ce democrații erau fără guvernare. Simțindu-se bătrân și deprimat, s-a resemnat să-și petreacă ultimii ani cu nepoții săi, în retragere liniștită. La câteva luni de la moartea lui Marie, Harriman a fost invitat la o petrecere la Washington. Acolo a găsit o prietenă veche, Pamela Churchill, pe care a cunoscut-o în timpul celui de-al doilea război mondial, la Londra, unde a fost trimis ca emisar personal al președintelui Franklin D. Roosevelt. Avea atunci douăzeci și unu de ani și era soția fiului lui Winston Churchill, Randolph. Desigur, în acel oraș erau femei mai frumoase decât ea, dar niciuna nu fusese o companie atât de plăcută: Pamela era foarte atentă, asculta problemele lui Averell, s-a împrietenit cu fiica lui (aveau aceeași vârstă) și l-a calmat. de fiecare dată când se vedeau. Marie rămăsese în Statele Unite, iar Randolph era în armată, așa că, în timp ce ploua bombe peste Londra, Averell și Pamela au început o aventură. Și în mulți ani de după război, ea a ținut legătura: a aflat despre despărțirea ei conjugală și despre seria ei interminabile de romanțe cu cei mai bogați playboy din Europa. Dar nu o mai văzuse de la întoarcerea în Statele Unite, și alături de soția sa. A fost o coincidență ciudată să intri în Pamela tocmai în acel moment din viața ei.
La acea petrecere, Pamela l-a scos pe Harriman din carapacea sa, a râs de glumele sale și l-a indus. Vorbește despre Londra în zilele glorioase de război. Simțea că vechea lui forță se recuperează, el a fost cel care a iubit-o. Zile mai târziu, Pamela a mers să-l vadă la una dintre casele sale în weekend. Harriman a fost unul dintre cei mai bogați oameni din lume, dar nu un om irositor; El și Marie au avut o viață spartană. Pamela nu a făcut niciun comentariu, dar când l-a invitat în casa sa, nu a putut să nu remarce strălucirea și vibrația vieții sale: flori peste tot, așternuturi frumoase, mâncăruri minunate (părea să fie conștientă de toate mesele ei favorit). Averell și-a cunoscut faima de curtezan și a înțeles că propria bogăție a fost o atracție pentru ea, dar a fi alături de ea a fost invigorantă, iar opt săptămâni după acea petrecere s-au căsătorit.
Pamela nu s-a oprit acolo. Ea și-a convins soțul să doneze Național Gallera operele de artă pe care le-a colectat Marie. De asemenea, a reușit să scape de o parte din banii lui: o încredere pentru Winston, fiul ei; Case noi, remodelări constante. Metoda lui era subtilă și răbdătoare; Cumva l-a făcut pe Averell să se simtă bine că i-a oferit ceea ce și-a dorit. În câțiva ani, în viața lor nu au existat aproape urme de Marie.
Harriman a petrecut mai puțin timp cu copiii și nepoții săi. Părea să trăiască o a doua tinerețe.
La Washington, politicienii și soțiile lor au privit-o pe Pamela cu neîncredere. Au crezut că și-au văzut adevăratele scopuri și au fost imuni la farmecul lor, sau așa au crezut. Dar ei mergeau mereu la petrecerile dese pe care le organiza, justificându-se cu ideea că vor participa oameni puternici. Totul la acele petreceri a fost calibrat pentru a crea o atmosferă relaxată și finală. Nimeni nu s-a simțit ignorat: oameni neimportanți au sfârșit prin a vorbi cu Pamela, deschizându-se la acea privire atentă a lui. I-a făcut să se simtă puternici și respectați. Apoi le-am trimis o notă personală sau un cadou, adesea cu referire la ceva ce au menționat în conversația cu ea. Soțiile care o numiseră curtezană și, mai rău, s-au schimbat treptat. Barbatii o considerau nu numai captivanta, ci si utila: relatiile ei din intreaga lume a fost de neprețuit. Le-ar putea pune în legătură cu

persoana potrivită, fără ca acestea să fie nevoite să o ceară. Partidele Harriman au devenit curând evenimente de strângere de fonduri pentru partidul democrat. În largul lor, simțindu-se înălțate de atmosfera aristocratică pe care Pamela le-a creat și de importanța oferită de aceștia, vizitatorii și-au golit portofelele fără să știe de ce. Astfel, bineînțeles, toți bărbații cu care trăise până atunci acționaseră.
Averell Harriman a murit în 1986. Până atunci Pamela era atât de bogată și puternică, încât nu mai avea nevoie de un bărbat lângă ea. În 1993 a fost numită ambasador al Statelor Unite în Franța și și-a transferat cu ușurință farmecul personal și social în lumea diplomației politice. Încă lucra la moarte în 1997.
Adesea recunoaștem fermecătorii ca atare: le simțim ingeniozitatea. (Fără îndoială, Harriman a înțeles că întâlnirea sa cu Pamela Churchill, în 1971, nu a fost o coincidență.) Cu toate acestea, cădem mereu sub vraja lui. Motivul este simplu: sentimentul pe care îl oferă oamenii minunați este atât de rar, încât merită bine. Lumea este plină de oameni absorbiți de ei înșiși. În prezența lor, ştim că totul în relația noastră cu ei se învârte în jurul lor: nesiguranțele, nevoile lor, dorul de atenție. Acest lucru consolidează tendințele noastre egocentrice; Am luat cina pentru a ne proteja.
Acesta este un sindrom care ne face mai neputincioși înaintea fermecătorilor. În primul rând, nu vorbesc prea multe despre ei înșiși, ceea ce le crește misterul și le ascunde limitele. În al doilea rând, se pare că sunt interesați de noi, iar interesul lor este atât de delicios și intens, încât ne relaxăm și le deschidem. În cele din urmă, fermecătorii sunt o companie plăcută. Nu au niciunul dintre defectele majorității oamenilor: nu se muie și nici nu se plâng. Par să știe ce le place. A lui este o căldură difuză: unirea fără sex. (S-ar putea crede că o gheișă este la fel de sexuală și de fermecătoare; dar puterea ei nu constă în favorurile sexuale pe care le oferă, ci în atenția ei rară și modestă.) Inevitabil, devenim dependenți și dependenți. Iar dependența este sursa puterii vrăjitorului.
Oamenii înzestrați cu frumusețe fizică și care exploatează acea frumusețe pentru a genera o prezență sexuală intensă, au o putere mică pe termen lung; floarea tinereții greabănului, există întotdeauna cineva mai tânăr și frumos și, în orice caz, oamenii obosesc de frumusețe fără har social. Dar nu s-a obosit niciodată să simtă stima de sine confirmată. Cunoaște puterea pe care o poți exercita făcând cealaltă persoană să simtă steaua. Cheia este să vă estompați prezența sexuală: să creați o vagă și captivantă senzație de emoție prin intermediul unui flirt generalizat, o sexualitate socială constantă, captivantă și niciodată complet satisfăcută. 3.- În decembrie 1936, Chiang Kai-shek, liderul naționaliștilor chinezi, a fost capturat de un grup de soldați, supărat de măsurile sale: în loc să lupte cu japonezii, care tocmai au invadat China, a continuat în război civil împotriva armatelor comuniste ale lui Mao Tse-Tung. Acești soldați nu au văzut nicio amenințare în Mao; Chiang îi anihilase aproape complet pe comuniști. De fapt, ei credeau că el ar trebui să-și unească forțele cu Mao împotriva dușmanului comun; Acesta a fost adevăratul lucru patriotic de făcut. Soldații credeau că, prin surprinderea lui, îl puteau forța pe Chiang să se răzgândească, dar era un bărbat încăpățânat. Întrucât el a fost principalul impediment pentru un război unificat împotriva japonezilor, soldații au avut în vedere posibilitatea de a-l executa sau de a-l livra comunistilor.
În timp ce Chiang era în închisoare, nu putea să nu-și imagineze ce este mai rău. Zile mai târziu a fost vizitat de Chou En-lai, fost prieten și apoi lider comunist. Politic și respectuos, Chou a argumentat în favoarea unui front unit: comuniști și naționaliști împotriva japonezilor. Dar Chiang nu voia să știe nimic despre asta; Îi

ura pe comuniști cu pasiune și s-a modificat foarte mult. Semnând un acord cu aceștia în aceste condiții, el a strigat, că va fi umilitor și își va pierde onoarea față de armata sa. Imposibil. Să fie uciși dacă credeau că sunt de datoria lor.
Chou a ascultat, a zâmbit și abia a spus un cuvânt. Când Chiang și-a încheiat răsplata, i-a spus că și-a înțeles grija pentru onoare, dar că lucrul onorabil pentru ei a fost să uite diferențele lor și să lupte cu invadatorul. Chiang ar putea conduce ambele armate.
În cele din urmă, Chou a spus că, fără niciun motiv, nu va permite colegilor săi comuniști și nimănui cu adevărat să execute un bărbat la fel de distins ca Chiang Kai-shek. Liderul naționalist a fost uimit și mișcat.
A doua zi, Chiang a părăsit închisoarea escortată de gărzile comuniste, care l-au transferat într-un avion din armata sa și l-au întors în cazărmul său. Aparent, Chou a aplicat această măsură din proprie inițiativă; pentru că atunci când știrea a ajuns la urechile altor lideri comuniști, au fost indignate: Chou trebuie să fi obligat Chiang să lupte împotriva japonezilor sau a ordonat executarea lui; eliberarea fără compromis a fost apogeul pusilanimității și Chou avea să plătească pentru asta. Chou nu a spus nimic și a așteptat. După câteva luni, Chiang a semnat un acord pentru a pune capăt războiului civil și a se alătura comuniștilor împotriva japonezilor. Părea să fi ajuns singură la această decizie și armata lui o respecta; Nu puteam să mă îndoiesc de motivele lui.
Operați în comun, naționaliștii și comuniștii i-au alungat pe japonezi din China. Dar comuniștii, pe care Chiang aproape i-a distrus anterior, au profitat de această perioadă de colaborare pentru a recâștiga forța. Odată ce japonezii au absentat, au întreprins-o împotriva naționaliștilor, care, în 1949, au fost nevoiți să părăsească China continentală pentru insula Formosa, acum Taiwan.
Mao a vizitat apoi Uniunea Sovietică. China se afla într-o stare teribilă și avea nevoie disperată de asistență, dar Stalin a neîncredut chinezii și l-a prezentat pe Mao pentru numeroasele greșeli pe care le-a făcut. Mao s-a apărat. Stalin a decis să-l învețe pe acel tânăr care susține o lecție: nu va da nimic Chinei. Starea de spirit era înălțată. Mao a trimis urgent pentru Chou En-lai, care a sosit a doua zi și a plecat imediat la muncă. În lungi sesiuni de negociere, Chou s-a prefăcut că se bucură de votca gazdelor sale. El nu a argumentat niciodată și, de fapt, a acceptat că chinezii au făcut multe greșeli și au avut multe de învățat de la sovieticii cu experiență: „Tovarășul Stalin", a spus el pentru acesta din urmă, „a noastră este prima mare țară din Asia care a aderat la partea socialistă. , sub îndrumarea ta. " Chou ajunsese pregătit cu tot felul de diagrame și grafice precise, știind că rușilor le plăceau acele lucruri. Stalin s-a entuziasmat de el. Negocierile au continuat, iar zile după sosirea lui Chou, părțile au semnat un tratat de asistență reciprocă, mult mai benefic pentru chinezi decât pentru sovietici.
În 1959, China a fost din nou în dificultăți enorme. Marele Salt Înainte, o încercare de a dezlănțui o revoluție industrială bruscă în China, a fost un eșec devastator. Oamenii s-au înfuriat: au murit de foame, în timp ce birocrații din Beijing trăiau bine. Mulți oficiali din Beijing, printre ei, Chou, s-au întors în orașele lor de origine pentru a încerca să aducă ordine. Majoritatea au făcut-o cu mită „Promitând tot felul de favoruri", dar Chou a procedat într-un alt mod: a vizitat cimitirul strămoșilor săi, unde au fost îngropate generații întregi ale familiei sale și a poruncit să scoată pietrele de mormânt și să îngroape sicriele de mai jos. Pământul ar putea fi apoi cultivat pentru a produce hrană. În termeni confucieni (și Chou era un confucian ascultător), acesta era sacrilegiu, dar toată lumea știa ce înseamnă: că Chou era

dispus să sufere personal. Toată lumea trebuia să se jertfească, chiar și conducătorii. Gestul său a avut un impact simbolic imens.
Când Chou a murit în 1976, o revărsare neoficială și dezorganizată de durere publică a luat guvernul prin surprindere. Nu înțelegea cum un om care lucrase în culise și evocat de închinarea în masă, reușise să cucerească o asemenea afecțiune.
Capturarea lui Chiang Kai-shek a fost un moment crucial în războiul civil. Rulează-l ar fi fost dezastruos: Chiang a ținut armata naționalistă împreună și fără ea ar putea fi împărțit în facțiuni, ceea ce le-ar permite japonezilor să invadeze țara. Forțându-l să semneze un acord nu i-ar fi fost de niciun folos: s-ar fi discreditat în fața armatei sale, nu ar fi onorat niciodată acordul și ar fi făcut tot posibilul să-și răzbune umilirea. Chou știa că executarea sau forțarea unui captiv nu face altceva decât să încurajeze un inamic și are repercusiuni imposibil de controlat. Încântarea, pe de altă parte, este o armă de manipulare care ascunde manevrele sale, care permite obținerea victoriei fără a provoca dorința de răzbunare. Chou l-a influențat perfect pe Chiang, arătându-i respectul, pozându-l ca fiind inferior lui, lăsându-i să treacă de la frica de execuție la ușurarea unei eliberari neașteptate. Generalul naționalist a fost autorizat să plece cu demnitatea sa intactă. Chou știa că toate acestea îl vor înmuia, semănând sămânța ideii că, probabil, comuniștii nu erau atât de răi până la urmă și că își poate schimba părerea despre ei fără să pară slab, mai ales dacă ar face acest lucru în mod independent, Nefiind în închisoare Chou a aplicat aceeași filozofie la fiecare dintre situațiile descrise: a fi inferior, inofensiv și umil. Acest lucru va conta dacă în final veți obține ceea ce doriți: timpul de recuperare dintr-un război civil, un tratat, voia bună a maselor.
Timpul este anul tău principal. Păstrează-ți cu răbdare obiectivul pe termen lung și nici o persoană și nici o armată nu îți pot rezista. Și farmecul este cel mai bun mod de a economisi timp sau de a vă extinde opțiunile în orice situație. Prin farmec îți poți seduce inamicul pentru a-l împinge înapoi, ceea ce îți va oferi spațiul psihologic de care ai nevoie pentru a crea o strategie eficientă de contra. Cheia este să îi determini pe ceilalți să-și depășească emoțiile în timp ce rămâi indiferent. Se pot simți recunoscători, fericiți, mișcați, aroganți: orice, atâta timp cât simt. O persoană emoțională este o persoană distrasă. Dă-i ce vrea, apelează la propriul interes, fă-o să se simtă superioară ta. Când un bebeluș ia un cuțit ascuțit, nu încerca să-l smulgi; În schimb, păstrați-vă calmul, oferiți bomboane și copilul va arunca cuțitul pentru a lua mușcătura ispititoare pe care o dați.
4.- În 1761, împărăteasa Isabel a Rusiei a murit, iar nepotul ei a urcat pe tron, sub numele de Pedro al III-lea. Pedro fusese întotdeauna un copil în fundal - se juca cu soldați de jucării cu mult timp după vârsta potrivită pentru ea - și apoi, ca țar, a putut în sfârșit să facă tot ce și-a dorit și să lase lumea să râdă. Astfel, el a semnat cu Frederic cel Mare un tratat foarte favorabil pentru suveranul străin (Petru s-a închinat lui Frederick, în special disciplina cu care au mers soldații săi prusi). Aceasta a fost o dezacord în fapte; dar în ceea ce privește emoția și eticheta, Petru a fost și mai rănitor: a refuzat să jeleze în mod corespunzător pentru mătușa sa, împărăteasa și si-a reluat jocurile și petrecerile de război la câteva zile după înmormântare. Ce contrast cu soția sa, Catalina! Era respectuoasă în timpul înmormântării, era încă îmbrăcată în negru luni mai târziu și în orice moment a fost văzută lângă mormântul Isabel, rugându-se și plângând. Nu era nici măcar rusă, ci o prințesă germană care venise la est să se căsătorească cu Peter, în 1745, fără să știe un singur cuvânt al limbii naționale. Chiar și cel mai rustic țăran știa că Catherine s-a convertit la Biserica Ortodoxă Rusă și că a învățat să vorbească limba rusă cu o

viteză și o ușurință incredibile. Era în fundal, se credea, mai mult rusesc decât toți acei petimetri ai curții. În acele luni grele, în timp ce Pedro jignea aproape toată lumea din țară, Catherine păstra discret un iubit, Grigori Orlov, locotenent al gărzii regale. Prin Orlov s-a răspândit vestea pietății sale, a patriotismului său, a capacității sale de a guverna; cât de bine era să o urmărești pe femeia aceea decât să-l slujești pe Petru. Noaptea târziu, Catalina și Orlov au discutat, iar el i-a spus că armata este cu ea și a îndemnat-o să ia o lovitură de stat. Ea a ascultat cu atenție, dar a răspuns întotdeauna că nu este timpul pentru astfel de lucruri. Orlov s-a întrebat dacă este prea delicată și pasivă pentru o decizie atât de importantă.
Regimul lui Pedro a fost represiv și au fost acumulate arestări și execuții. De asemenea, a devenit mai abuziv cu soția sa, amenințând că va divorța și că se va căsători cu iubitul său. Într-o noapte de băuturi, lângă el, din cauza tăcerii Catalinei și a incapacității ei de a o provoca, a ordonat arestarea ei. Știrea s-a răspândit curând și Orlov a alergat să o avertizeze pe Catherine că va fi încarcerat sau executat dacă nu va acționa rapid. De data aceasta, Cătălina nu s-a certat: și-a îmbrăcat cea mai simplă rochie de doliu, abia și-a fixat părul, a urmat-o pe Orlov într-o trăsură care o aștepta și s-a repezit la sediul armatei. Acolo soldații s-au prostrat și au sărutat marginea rochiei ei: au auzit multe despre ea, dar nimeni nu a văzut-o în persoană și au crezut că este o statuie a Fecioarei care a ajuns la viață. I-au oferit o uniformă militară, minunându-se de cât de frumos arăta în hainele bărbătești și au mers sub comanda lui Orlov la Palatul de Iarnă.
Procesiunea a crescut în timp ce traversa străzile din Sankt Petersburg. Toată lumea a aplaudat-o pe Catalina, toată lumea a crezut că Pedro ar trebui să fie detronat. În curând au sosit preoți pentru a-i oferi binecuvântării Cătălinei, ceea ce a mișcat și mai mult oamenii. Și în mijlocul tuturor, a păstrat tăcerea și demnitatea, ca și cum ar lăsa totul la destin.
Când Petru a aflat de acea rebeliune pașnică, a devenit isteric și a acceptat să abdice în aceeași noapte. Catherine a devenit împărăteasă fără o singură luptă și nici măcar o lovitură. Pe când era copil, Cătălina fusese inteligentă și veselă. Întrucât mama ei voia mai degrabă o fiică ascultătoare decât amețitoare și că era, așadar, un meci bun, fata a fost supusă unui baraj constant de critici, față de care a dezvoltat o apărare: a învățat să apară total deferential cu alți oameni, ca mod pentru a-i neutraliza agresivitatea. Dacă ar fi răbdător și nu ar fi insistat, în loc să o atace, ar cădea sub vraja lui. Când Catalina a ajuns în Rusia - la șaisprezece ani, fără prieten sau aliat în țară - a aplicat abilitățile pe care le-a învățat în relația dificilă cu mama ei. Înaintea monștrilor curții - impunătoarea împărăteasă Isabel, pruncul său soț Pedro, intrigantul și trădătorii interminabili - ea se plecă, încântată, aștepta și fermecată. Voia de mult timp să domnească ca împărăteasă și știa cât de incorigibilă era soțul ei. Dar care ar fi fost folosirea preluării puterii cu forța, făcând afirmația că, fără îndoială, unii ar considera nelegitimi, și apoi trebuie să se îngrijoreze de a fi detronat la rândul său? Nu, era necesar să aștepte momentul potrivit, iar ea trebuia să-i determine pe oameni să o ducă la putere. Era un stil feminin de revoluție: pasivă și răbdătoare, Catherine a sugerat să nu fie interesată de putere. Efectul a fost liniștitor, minunat. Întotdeauna vor fi oameni dificili de confruntat: nesigurul cronic, obstinația iremediabilă, plângerile isterice. Abilitatea ta de a dezarma acele persoane se va dovedi o abilitate de neprețuit. Dar trebuie să fii atent: dacă te arăți pasiv, ei te vor copleși; Dacă da, îi vei accentua calitățile monstruoase. Seducția și farmecul sunt cele mai eficiente contra-arme. La exterior, fii politicos. Adaptați-vă la dispozițiile voastre. Accesați-vă spiritul. În interior, calculați și așteptați: predarea

dvs. este o strategie, nu un mod de viață. Când va veni timpul - și va veni inevitabil - pozițiile vor fi inversate. Agresivitatea lor îi va pune în dificultate și asta te va pune în situația de a-i salva, cu ajutorul căruia îți vei recăpăta superioritatea. (Ați putea decide, de asemenea, că este suficient și relegeți-le la uitare.) Farmecul dvs. i-a împiedicat să anticipeze sau să suspecteze acest lucru. O întreagă revoluție poate avea loc fără un singur act de violență, așteptând pur și simplu ca mărul să se coacă și să cadă.
Simbol.
Oglinda Spiritul tău ține o oglindă înaintea celorlalți. Când te văd, văd: valorile, gusturile, chiar defectele lor. Dragostea lui eternă pentru imaginea sa este confortabilă și hipnotică: încurajează-o. Nimeni nu vede dincolo de oglindă.

Pericole

Există cei care sunt imuni la vrăjitor, în special cei cinici și încrezătorii, care nu au nevoie de confirmare. Acești oameni presupun de obicei că fermecătorii înșală și nu sunt de încredere și îți pot cauza probleme. Soluția este de a face ceea ce fac majoritatea fermecătorilor prin natură: faceți prieteni și captivați cât mai mulți oameni.
Asigurați-vă numeric puterea și nu va trebui să vă faceți griji pentru puținele pe care nu le puteți seduce. Bunătatea Ecaterina cea Mare cu toți cei pe care i-a cunoscut a produs o mare rezervă de bunăvoință care a plătit mai târziu. De asemenea, uneori este minunat să dezvăluim un defect strategic. Există o persoană care să-ți placă? Mărturisește-l deschis, nu te preface să-l vrăjești pe dușman, iar oamenii te vor crede mai uman, mai puțin evaziv. Disraeli avea acea țap ispășitor în marea sa nemțea, William Gladstone.
Pericolele farmecului politic sunt mai dificil de gestionat: metoda ta conciliantă, mișcătoare și flexibilă de a face politică îți va readuce inamicii pe toți credincioșii rigizi ai unei cauze. Seductorii sociali precum Bill Clinton sau Henry Kissinger pot cuceri adesea cel mai greu adversar cu farmecul lor personal, dar nu pot fi peste tot în același timp. Mulți membri ai parlamentului englez l-au considerat pe Disraeli ca un mașinist suspect; personal, atitudinea lui atrăgătoare ar putea risipi acele opinii, dar nu a putut adresa, unul câte unul, toți membrii parlamentului. În perioadele dificile, când oamenii își doresc ceva ferm și substanțial, fermecătorul politician poate fi în pericol.
Așa cum a demonstrat Catalina la Grande, calendarul este totul. Minunat
ei trebuie să știe când să hiberneze și când puterea lor de convingere este potrivită. Cunoscute pentru flexibilitatea lor, uneori trebuie să fie suficient de flexibile pentru a acționa inflexibil. Chou En-lai, cameleonul consumat, ar putea însuși un comunist în orice moment când i se potrivea. Nu fi niciodată sclav al puterilor tale de fermecare; ține-le sub control, astfel încât să le poți dezactiva și să le activezi după bunul plac.

Carismaticul

Carisma este o prezență care ne încântă. Provine de la o calitate interioară - securitate, energie sexuală, determinare, placiditate - pe care majoritatea oamenilor nu o au și o doresc. Această calitate strălucește și pătrunde în gesturile carismaticelor, făcându-le să pară extraordinare și superioare și inducându-ne să ne imaginăm că sunt mai mari decât par: zei, sfinți, stele. Învață să-și crească carisma cu o privire pătrunzătoare, un oratoriu pasionat și un aer de mister. Ele pot seduce la scară largă.
Creați iluzia carismatică putând radia, dar fără a vă implica.

Carisma si seductia

Carisma este seducția pe un plan masiv. Carismaticii fac ca mulțimile să se

îndrăgostească de ele, apoi să le conducă. Acest proces de îndrăgostire este simplu și urmează o cale similară cu cea a unei seducții între două persoane. Carismaticii au anumite calități foarte atractive care le deosebesc. Ar putea fi credința lor în sine, îndrăzneala lor, seninătatea lor. Ei păstrează sursa acestor calități în mister. Ei nu explică de unde provine securitatea sau satisfacția lor, dar fiecare din partea lor o simte: strălucește, fără impresia unui efort conștient. Fața carismatică este de obicei plină de viață și plină de energie, dorință, alertă: ca aspectul unui iubit, instantaneu atrăgător, chiar vag sexual. Urmăm carismaticele cu plăcere, deoarece ne place să fim ghidați, în special de oameni care oferă aventură sau prosperitate. Ne pierdem în cauza lor, devenim atașați emoțional de ei, ne simțim mai vii crezând în ei: ne îndrăgostim. Carisma exploatează sexualitatea reprimată, creează o încărcătură erotică. Cu toate acestea, acest cuvânt nu este de origine sexuală, ci religios, iar religia rămâne profund înglobată în carisma modernă. Cu mii de ani în urmă, oamenii credeau în zei și spirite, dar foarte puțini puteau spune că au fost martorii unei minuni, o demonstrație fizică a puterii divine. Cu toate acestea, un om care părea posedat de un spirit divin - și care vorbea în limbi, izbucniri de extaz, expresie de viziuni intense - a ieșit în evidență ca cineva pe care zeii l-au ales. Iar acest om, preot sau profet, a câștigat o putere enormă asupra celorlalți. Ce i-a făcut pe evrei să creadă în Moise, să-l urmeze din Egipt și să-i fie credincioși, în ciuda eradicării sale nesfârșite în deșert? Privirea lui Moise, cuvintele sale inspirate și inspirate, chipul lui, care strălucea literalmente când coborâse de pe Muntele Sinăi: toate acestea dădeau impresia că avea o comunicare directă cu Dumnezeu și este sursa autorității sale. Și asta se înțelegea prin „carismă", un cuvânt grecesc în referire la profeți și la Hristos însuși. În creștinismul timpuriu, carisma era un dar sau un talent dăruit de harul lui Dumnezeu și dezvăluit de prezența lui. Cele mai multe dintre marile religii au fost fondate de o persoană carismatică, o persoană care a demonstrat fizic semnele în favoarea lui Dumnezeu.Al paso del tiempo, el mundo se volvió más racional. Finalmente, la gente obtenía poder nu prin dreapta divină, ci pentru că a câștigat voturi sau și-a demonstrat aptitudinea. Cu toate acestea, marele sociolog german al începutului secolului al XX-lea, Max Weber, a remarcat că, în ciuda presupusului nostru progres, atunci au existat mai multe carismate ca niciodată. Ceea ce caracteriza o carismatică modernă, potrivit lui, a fost impresia unei calități extraordinare în caracterul său, echivalent cu un semn al favorului lui Dumnezeu. Cum să explic dacă nu, puterea unui Robes-Pierre sau a unui Lenin? Mai mult decât orice, ceea ce i-a distins pe acești oameni și au constituit sursa puterii lor, a fost forța personalității lor magnetice. Nu vorbeau despre Dumnezeu, ci despre o cauză mare, viziuni despre o societate viitoare. Apelul său a fost emoțional; Păreau posedați. Iar publicul său a reacționat cu atâta euforie ca fostul public înaintea unui profet. Când Lenin a murit, în 1924, în memoria sa s-a format un cult, care s-a transformat la liderul comunist în zeitate.

Astăzi, a oricărei persoane cu prezență, care atrage atenția atunci când intră într-o cameră, se spune că el are carisma. Dar chiar și aceste genuri mai puțin exaltate de carismatică arată o indicație a calității sugerate de sensul inițial al cuvântului. Carisma lui este misterioasă și inexplicabilă, niciodată evidentă. Au o securitate neobișnuită. Au un cadou - ușurința de exprimare, de multe ori - care îi distinge de mulțime. Ele exprimă o viziune. Poate că nu ne dăm seama, dar în prezența lui avem un fel de experiență religioasă: credem în acești oameni, fără a avea dovezi raționale pentru a face acest lucru. Când încerci să forțezi un efect de carismă, nu uita niciodată sursa religioasă a puterii sale. Trebuie să radiați o calitate interioară cu un indiciu de

sfințenie sau spiritualitate.
Ochii tăi ar trebui să strălucească cu focul unui profet. Carisma ta trebuie să pară naturală, ca și cum ar veni din ceva misterios din controlul tău, un dar din partea zeilor. În lumea noastră rațională și dezamăgită, oamenii își doresc o experiență religioasă, în special
nivel de grup Fiecare semn de carismă acționează asupra acestei dorințe de a crede în ceva. Și nu este nimic mai seducător decât să le oferi oamenilor ceva de crezut și de urmat. Carisma trebuie să pară mistică, dar acest lucru nu înseamnă că nu puteți învăța anumite trucuri pentru a crește ceea ce aveți deja sau că acestea dau impresia externă că o aveți. Următoarele sunt calitățile de bază care vă vor ajuta să creați iluzia de carismă. Scop. Dacă oamenii cred că aveți un plan, că știți unde mergeți, vă vor urma instinctiv. Direcția nu contează: alege o cauză, un ideal, o viziune și arată că nu te vei abate de la scopul tău. Oamenii își vor imagina că securitatea ta provine din ceva real, la fel cum vechii evrei au crezut că Moise era în comuniune cu Dumnezeu, pur și simplu pentru că el a arătat semnele exterioare ale acesteia.
Determinarea este dublu carismatică în perioadele dificile. Deoarece majoritatea oamenilor falimentează înainte de a face ceva îndrăzneț (chiar dacă ceea ce se cere este să acționeze), securitatea hotărâtă vă va face centrul atenției. Alții vor crede în tine prin simpla forță a personajului tău. Când Franklin Delano Roosevelt a ajuns la putere în Statele Unite în timpul Marii Depresiuni, mulți oameni se îndoiau că poate face schimbări mari. Dar, în primele sale luni în funcție, el a arătat atâta securitate, atâta decizie și claritate în fața multor probleme ale țării, încât oamenii au început să-l vadă ca salvatorul lor, pe cineva cu o carismă intensă.
Mister. Misterul este în centrul carismului, dar este o clasă particulară: un mister exprimat prin contradicție. Carismaticul poate fi atât proletar, cât și aristocrat (Mao Tse-Tung), crud și amabil (Petru cel Mare), excitabil și indiferent glacial (Charles De Gaulle), intim și îndepărtat (Sigmund Freud). Deoarece majoritatea oamenilor sunt previzibili, efectul acestor contradicții este devastator de carismatic. Te fac dificil de înțeles, adaugă bogăție caracterului tău, îi fac pe oameni să vorbească despre tine. Adesea este mai bine să îți dezvălui contradicțiile încet și subtil: dacă le expui una după alta, alții ar putea crede că ai o personalitate neregulată. Arată-ți taina treptat și cuvântul se va răspândi. De asemenea, ar trebui să ții oamenii la distanță sigură, pentru a le împiedica să te înțeleagă.
Un alt aspect al misterului este o uimire. Impresia de daruri profetice sau psihice va contribui la aura dvs. Previzuiți lucrurile în serios și oamenii își vor imagina adesea că ceea ce ați spus a devenit realitate.
Sfinția. Cei mai mulți dintre noi facem constant compromisuri pentru a supraviețui, nu sfinților. Ei trebuie să-și trăiască idealurile fără să se îngrijoreze de consecințe. Efectul pios conferă carisma.
Sfințenia depășește religia; Politici la fel de disparate ca George Washington și Lenin au devenit faimoși ca sfinți pentru a trăi pur și simplu, în ciuda puterii lor: adaptarea vieții personale la valorile lor politice. Ambele au fost practic divinizate la moarte. Albert Einstein a avut și o aură de sfințenie: copilăresc, reticent în compromisuri, pierdut în propria sa lume. Cheia este că trebuie să aveți anumite valori adânc înrădăcinate; Această parte nu poate fi falsificată, cel puțin nu fără a risca acuzațiile de la Charlataneria care vă vor distruge carisma pe termen lung. Următorul pas este să demonstrezi, cât mai simplu și subtil, că exersezi ceea ce predici. În cele din urmă, impresia de a fi blând și simplu poate deveni în cele din urmă carismă, atâta timp cât

pari total în largul ei. Sursa carismului lui Harry Truman, și chiar a lui Abraham Lincoln, a fost să arate ca o persoană ca oricine altcineva.

Elocvența. O carismatică depinde de puterea cuvintelor. Motivul este simplu: cuvintele sunt cel mai rapid mod de a crea tulburări emoționale. Ele pot înălța, înălța, mânia fără a se referi la nimic real. În timpul războiului civil spaniol, Dolores Ibánuri, cunoscută sub numele de La Pasionaria, a susținut discursuri pro-comuniste cu atâta putere emoțională, încât au determinat câteva momente-cheie ale acelui concurs. Pentru a obține acest tip de elocvență, este util ca vorbitorul să fie la fel de emoțional, la fel de sensibil la cuvinte ca la public. Dar elocvența poate fi învățată: resursele pe care La Pasionaria le-a folosit- sloganuri, sloganuri, reiterari ritmice, fraze pe care le repetă publicul - sunt ușor de achiziționat. Roosevelt, un tip calm și patrician, ar putea deveni un vorbitor dinamic, datorită stilului său de exprimare orală, lent și hipnotic, precum și utilizarea strălucită a imaginilor, aliterațiilor și retoricii biblice. Mulțimile din mitingurile lor obișnuiau să fie mutate în lacrimi. Stilul lent și serios este de obicei mai eficient pe termen lung decât pasiunea, deoarece este mai subtil fascinant și mai puțin obositor.

Teatralitatea. Un carismatic este luxuriant, are o prezență puternică. Actorii au studiat această prezență de secole; Ei știu să stea într-o etapă aglomerată și să atragă atenția. Surprinzător, nu este cel care strigă sau gesticulează cel mai bine cel care exercită această magie, ci cel care păstrează calmul, radiază încredere în sine. Efectul este stricat dacă se depun eforturi prea mari. Este esențial să ai conștientizare de sine, să te poți vedea așa cum te văd alții. De Gaulle știa că această conștientizare de sine era cheia carismului său; în cele mai aglomerate circumstanțe - ocupația nazistă a Franței, reconstrucția națională după cel de-al doilea război mondial, o rebeliune militară în Algeria - a menținut o compostură olimpică care contrasta brusc cu isteria colegilor săi. Când a vorbit, nimeni nu și-a luat ochii de la el. Odată ce știi să obții atenția în acest mod, accentuează efectul care apare în acte și ritualuri ceremoniale pline de imagini emoționante, pentru a părea maiestuoase și divine. Extravaganța nu are nicio legătură cu carisma: atrage un fel de atenție greșit.

Dezinhibare. Majoritatea oamenilor sunt reprimați și au puțin acces la inconștientul lor, o problemă care creează oportunități pentru carismatic, care poate deveni un fel de ecran în care alții își proiectează fanteziile și dorințele secrete. Mai întâi va trebui să arătați că sunteți mai puțin inhibați decât publicul dvs.: că radiați o sexualitate periculoasă, că nu vă temeți de moarte, că sunteți delicios spontan. Chiar și un indiciu al acestor calități îi va face pe oameni să creadă că ești mai puternic decât ești cu adevărat. În anii 1850, o actriță boemă americană, Adah Isaacs Menken, a zguduit lumea cu energia sa sexuală nestăpânită și neînfricarea. A apărut pe jumătate dezbrăcată pe scenă, interpretând acte în care a sfidat moartea; puține femei au putut îndrăzni așa ceva în epoca victoriană, iar o actriță destul de mediocră a devenit o figură de cult.

Ca o extensie a dezinhibării tale, munca și caracterul tău trebuie să posede o calitate a irealității care îți dezvăluie deschiderea față de inconștientul tău. A avea această calitate a fost ceea ce a transformat artiști ca Wagner și Picasso în idoli carismatici. Ceva legat de asta este ușurința corpului și a spiritului; În timp ce cei reprimați sunt rigizi, carismaticul are o seninătate și o adaptabilitate care indică deschiderea lor către experiență.

Fervoare. Trebuie să crezi în ceva și cu o asemenea fermitate încât îți animă toate gesturile și îți pornește privirea. Acest lucru nu poate fi falsificat. Politistii mint

inevitabil; Ceea ce distinge carismaticele este că ei cred în minciunile lor, ceea ce le face mult mai credibile. O condiție prealabilă a credinței înflăcărate este o mare cauză care aduce oamenii împreună, o cruciadă. Deveniți punctul de confluență al nemulțumirilor oamenilor și arată că nu împărtășiți niciunul dintre îndoielile care infestează ființele umane normale. În 1490, florentinul Girolamo Savonarola s-a ridicat împotriva imoralității papei și a bisericii catolice. Asigurându-se că a acționat pe inspirație divină, în timpul predicilor sale a fost atât de încurajat încât isteria a acaparat mulțimea. Savonarola a obținut atât de mulți adepți, încât a asumat scurt controlul orașului, până când Papa l-a prins și a ars pe miza. Oamenii au crezut în el din cauza profunzimii convingerii sale. Astăzi, mai mult decât oricând, exemplul său este relevant: oamenii sunt din ce în ce mai izolați și își doresc experiențe colective. Lăsați-vă credința ferventă și contagioasă, în practic totul, să vă ofere ceva în care să credeți.

Vulnerabilitate. Carismaticii prezintă o nevoie de dragoste și afecțiune. Sunt deschise publicului lor și, de fapt, se hrănesc cu energia lor; publicul este electrificat la rândul său de carismatic, iar curentul crește pe măsură ce vine și merge. Această latură vulnerabilă a carismei se înmoaie pe cea a securității, care poate părea fanatică și alarmantă.

Întrucât carisma implică sentimente similare cu iubirea, trebuie să vă dezvăluiți iubitorilor voștri. Aceasta a fost o componentă cheie a carismei pe care Marilyn Monroe a radiat-o în cameră. Știați că aparține publicului, a scris el în jurnalul său, și a lumii, și nu pentru că era talentat sau frumos, ci pentru că nu aparținea niciodată nimănui și nimănui altcuiva. Publicul era singura familie, singurul prinț albastru și singura casă la care am visat mereu. "În fața camerei de filmat, Marilyn a devenit brusc în viață, flirtând și emoționând publicul ei invizibil. Dacă publicul nu simte această calitate în tine , se va îndepărta, pe de altă parte, nu arăta niciodată manipulant sau nevoiaș. Imaginează-ți publicul ca pe o singură persoană pe care încerci să o seduci: nimic nu este mai seducător pentru oameni decât să te simți dorit.

Îndrăzneala. Carismaticele nu sunt convenționale. Au un aer de aventură și părtinire care atrage plictisitul. Fii îndrăzneț și curajos în acțiunile tale; Fie că vă vor asuma riscuri de dragul altora. Napoleon s-a asigurat că soldații săi l-au văzut lângă tunuri în luptă. Lenin mergea pe străzi, în ciuda amenințărilor cu moartea pe care le primise. Carismaticii prosperă în ape tulburi; o criză le permite să-și evadeze curajul, ceea ce le crește aura. John F. Kennedy s-a întors la sine când s-a confruntat cu criza rachetelor din Cuba, Charles De Gaulle când s-a confruntat cu rebeliunea din Algeria. Amândoi aveau nevoie de acele probleme pentru a părea carismatice și, de fapt, unii i-au acuzat că au provocat situații (Kennedy prin stilul său diplomatic suicid, de exemplu) care i-au exploatat dragostea de aventură. Arată eroism pentru a obține carisma pe viață. În schimb, cel mai mic semn de lașitate sau timiditate va strica carisma pe care o aveți.

Magnetism. Dacă un atribut fizic este crucial pentru seducție, este ochii. Ele dezvăluie emoție, tensiune, detașare, fără cuvinte între ele. Comunicarea indirectă este critică în seducție, dar și în carismă. Comportamentul carismatic poate fi dezvelit și senin, dar ochii lor sunt magnetici; Au o privire pătrunzătoare care tulbură emoțiile obiectivelor lor, exercitând forța fără cuvinte sau fapte. Privirea agresivă a lui Fidel Castro poate reduce adversarii să tace.

Când a fost respins, Benito Mussolini și-a îngustat ochii, arătând ținta într-un mod care speria oamenii. Ahmed Sukarno, președintele Indoneziei, arăta o privire care

părea capabilă să citească gândul. Roosevelt și-a dilatat elevii în voie, ceea ce i-a întors privirea atât hipnotică cât și intimidantă. Ochii carismaticului nu indică niciodată frică sau nervi.
Toate aceste abilități pot fi dobândite. Napoleon a petrecut ore în fața oglinzii, pentru a-și regla privirea la cea a marelui actor contemporan Taima. Cheia este autocontrolul. Aspectul nu trebuie neapărat să fie agresiv; De asemenea, puteți arăta satisfacție.
Amintiți-vă: carisma poate emana din ochii voștri, dar vă pot oferi și ca impostor. Nu lăsați la întâmplare un atribut atât de important. Exersați efectul pe care îl doriți ..
O carismă autentică înseamnă apoi abilitatea de a genera emoții extreme în interior și de a se exprima extern, o capacitate care face pe cineva un obiect de atenție intensă și imitare fără gânduri a celorlalți.
—Liah Greenñeld.
Profetul miraculos. În anul 1425, Joan of Arc, un țăran din orașul francez Domrémy, a avut prima ei viziune: „Aveam treisprezece ani când Dumnezeu a trimis o voce care să mă călăuzească”. Această voce a fost cea a Sfântului Mihail, care a purtat un mesaj divin: Joan fusese ales să scape Franța de invadatorii englezi (care stăpâneau atunci cea mai mare parte a țării) și haosul și războiul rezultat. De asemenea, el a trebuit să restaureze coroana franceză prințului - delfinul, mai târziu Carlos Vil - tatăl său moștenitor de drept. De asemenea, Santa Catalina și Santa Margarita au discutat cu Juana. Viziunile lui erau extraordinar de vii: l-a văzut pe Sfântul Mihail, l-a atins, l-a mirosit.
La început Juana nu a spus nimănui ce a văzut; Pentru toți cei care o cunoșteau, era o fată liniștită de la țară. Dar viziunile au devenit mai intense, așa că în 1429 Domrémy a plecat hotărât să îndeplinească misiunea pentru care Dumnezeu a ales-o. Scopul său era să-l întâlnească pe Carlos în orașul Chinon, unde și-a stabilit curtea în exil. Obstacolele au fost enorme: Chinon era departe, călătoria a fost periculoasă și Carlos, chiar dacă l-a găsit, a fost un tânăr leneș și laș, cu șanse mici de a merge într-o cruciadă împotriva englezilor. Neperturbat, a mers dintr-un sat în altul, explicându-i misiunea soldaților și rugându-i să o escorteze la Chinon. În acea perioadă erau multe fete cu viziuni religioase și în aparența Juanei nu exista nimic care să inspire încredere; cu toate acestea, un soldat, Jean de Metz, a fost intrigat de ea. Ceea ce l-a fascinat a fost detaliul extrem al viziunilor sale: ea va elibera orașul asediat Orleans, l-ar încorona pe rege în catedrala din Reims, va îndrepta armata spre Paris; Știam cum va fi rănit și unde; Cuvintele pe care i le-a atribuit Sf. Mihail erau foarte diferite de limbajul unei fete țărănești și el îi transmitea o securitate atât de senină încât strălucea de convingere. De Metz a căzut sub vraja lui. El a jurat loialitate și a mers cu ea la Chinon. Curând, alții au oferit și asistență, iar în urechile lui Carlos a venit vestea ciudatei tinere după el.
În călătoria de cinci sute cincizeci de kilometri spre Chinon, însoțită doar de o mână de soldați, printr-un teritoriu infestat cu trupe aflate în conflict, Juana nu a arătat nicio teamă sau ezitare. Călătoria a durat câteva luni. Când a ajuns în sfârșit la destinație, delfinul a decis să o primească pe tânăra care a promis că va restaura tronul, în ciuda opiniei consilierilor săi; dar s-a plictisit și și-a dorit distracție, așa că a ales să joace o glumă. ea
avea să-l întâlnească într-o cameră plină de curteni; pentru a-și dovedi puterile profetice, s-a deghizat ca unul dintre ei și s-a îmbrăcat cu un altul. Dar când a sosit Juana, și spre surprinderea mulțimii, s-a îndreptat direct spre Carlos și s-a înclinat:

„He Regele Cerurilor mă trimite la tine cu mesajul că vei fi locotenentul regelui cerurilor, care este și regele Franței. "În conversația care a urmat, Joan părea să răsune cele mai ascunse gânduri ale lui Carlos, în timp ce povestea din nou, cu detalii extraordinare, exploatările pe care le va efectua. Zile mai târziu, acest om indecis și inconstant s-a declarat convins și a dat aprobarea lui Joan să conducă o armată franceză împotriva englezilor. Minuni și sfințenie deoparte, Joan of Arc a avut anumite calități de bază care au făcut-o excepțională. Viziunile lui erau intense; Aș putea să le descriu în detalii, încât trebuie să fie reale. Detaliile au acest efect: ele conferă un simț al realității chiar și celor mai nebunești pretenții. La fel, într-o perioadă de mare tulburare, era extrem de concentrată, ca și cum puterea ei ar veni dintr-o altă lume. A vorbit cu autoritate și a predicat lucrurile pe care oamenii și le doreau: englezii vor fi învinși, prosperitatea se va întoarce. Avea și bunul simț al țăranilor.
Cu siguranță a auzit descrierile lui Carlos în drum spre Chinon; odată ajuns în instanță, a putut să perceapă capcana pe care o pusese și să distingă cu încredere chipul lui conceput de mulțime. În anul următor viziunile ei au abandonat-o, dar și siguranța; A făcut multe greșeli, ceea ce a dus la capturarea sa de către englezi. Era om, într-adevăr.
S-ar putea să nu mai credem în minuni, dar tot ceea ce sugerează puteri ciudate, dintr-o altă lume sau chiar supranatural, va crea carisma. Psihologia este aceeași: aveți viziuni despre viitor și despre lucrurile minunate pe care le puteți realiza. Descrie aceste lucruri în detaliu, cu un aer de autoritate și vei ieși în evidență brusc. Și dacă profeția ta - a prosperității, ca să spun ceva - este doar ceea ce oamenii vor să audă, este probabil să cadă sub vraja ta și să vadă evenimentele mai târziu ca confirmare a prezicerilor tale.
Afișați o securitate remarcabilă și oamenii vor crede că încrederea dvs. provine din cunoștințe reale. Vei genera o profeție care se împlinește de la sine: credința oamenilor în tine va avea ca rezultat acte care vor contribui la viziunile tale. Fiecare indiciu de succes îl va face minuni, puteri uimitoare, strălucirea carismei.
Animalul autentic Într-o zi în 1905, holul contesei Ignatiev din St. Petersburg era neobișnuit de plin. Politicienii, doamnele și curtenii societății sosiseră devreme pentru a aștepta distinsul oaspete de onoare; Grigori Eimovici, Rasputin, un călugăr sibian în vârstă de patruzeci de ani, care devenise celebru în toată Rusia ca tămăduitor, poate sfânt. Când Rasputin a sosit, puțini și-au putut ascunde dezamăgirea: a lui fața îi era urâtă, părul i se încrețise și el însuși era nepoliticos și rustic. S-au întrebat ce fac acolo. Dar apoi Rasputin s-a apropiat de fiecare dintre ei, și-a înfășurat degetele în mâinile uriașe și le-a privit drept în ochi. la
La început, privirea lui era tulburătoare: în timp ce îi privea de la un punct de reper, părea să-i sondeze și să-i judece. Dar deodată expresia lui s-a schimbat și chipul i-a radiat bunătate, bucurie și înțelegere. A îmbrățișat mai multe doamne, cu o evazie extremă. Acest contrast izbitor a avut efecte profunde.
Starea de spirit din cameră a trecut curând de la dezamăgire la emoție. Vocea lui Rasputin era serioasă și senină; și, deși limbajul său era crud, ideile pe care le-a exprimat erau delicioase simple și sunau ca niște mari adevăruri spirituale. Tocmai când oaspeții au început să se relaxeze cu acel țăran cu aspect murdar, starea lui de spirit s-a dus brusc la mânie: „Îi cunosc, pot citi în sufletul lor.
Sunt prea îngroziți. [...] Aceste haine fine și arta lor sunt infile și pernicioase. Bărbații trebuie să învețe să se smerească singuri! Ele trebuie să fie simple, foarte,

foarte simple. Doar atunci Dumnezeu se va apropia de tine. "Fața călugărului era animată, elevii lui se dilatau, părea complet diferit. Privirea lui furioasă era atât de impunătoare, încât își amintea de Iisus aruncând negustorii din templu. Atunci Rasputin s-a calmat, s-a arătat din nou. Blând, dar oaspeții îl vedeau deja ca pe cineva ciudat și remarcabil. Apoi, într-o reprezentație pe care o va repeta în curând în sălile din tot orașul, i-a pus pe invitați să cânte o melodie populară și, în timp ce cântau, a început să danseze, să danseze un dans ciudat și dezinhibat de invenția sa, în timp ce înconjura cele mai atractive femei prezente acolo, pe care le-a invitat cu ochii să i se alăture. Dansul a devenit vag sexual; când cuplurile BUS au căzut sub vraja lui, murmură comentarii sugestive la ureche Dar niciunul nu părea jignit. În lunile următoare, femei din toate nivelurile societății din Sankt Petersburg au vizitat Rasputin în departamentul lor. El a vorbit cu ei despre problemele spirituale, dar apoi, fără o avertizare anterioară, a devenit senzual și a șoptit cele mai grave insinuări. S-a îndreptățit cu dogma spirituală: cum s-ar putea pocăi dacă nu ar fi păcat? Mântuirea ajunge doar la cei care rătăcesc. Una dintre puținele femei care i-au respins avansurile a fost pusă la întrebare de un prieten: „Cum este posibil să refuzi ceva unui sfânt?” „Un sfânt are nevoie de iubire păcătoasă?”, A răspuns ea.
Prietena a răspuns: „E1 face tot ceea ce atinge sacru. Am aparținut deja lui și sunt mândru și mulțumit de asta. ”„ Dar sunteți căsătorit! Ce spune soțul tău? "" El consideră o mare onoare. Dacă Rasputin își dorește o femeie, cu toții îl considerăm o binecuvântare și distincție, soții noștri la fel de mult ca noi înșine ".
Vraja lui Rasputin a fost extinsă în scurt timp la țarul Nicolae și, în special, la soția sa, Țarina Alejandra, după ce se pare că și-a vindecat fiul de o vătămare mortală. Ani mai târziu, a fost cel mai puternic om din Rusia, cu o dominare absolută asupra cuplului regal.
Oamenii sunt mai complexi decât măștile pe care le poartă în societate. Un om care pare nobil și delicat poate ascunde o latură întunecată, care se va manifesta adesea în moduri ciudate; Dacă nobilimea și rafinamentul lui sunt într-adevăr o impostură, mai devreme sau mai târziu adevărul va ieși la iveală, iar ipocrizia lui va dezamăgi și va alunga. Dimpotrivă, suntem atrași de oameni care par mai vag umani, care nu se deranjează să-și ascundă contradicțiile. Aceasta a fost sursa carismei lui Rasputin. Un bărbat atât de autentic, atât de lipsit de apocament sau ipocrizie, era extrem de atrăgător. Răutatea și sfințenia sa au fost atât de extreme încât l-au făcut să se revarsă. Rezultatul a fost o aură carismatică imediată și preverbală; radiat din ochii lui și din contactul mâinilor.
Cei mai mulți dintre noi suntem o combinație între diavol și sfânt, nobilul și ignobul și ne petrecem viața încercând să ne reprimăm partea întunecată. Puțini pot da frâu liber ambelor părți, așa cum a făcut Rasputin, dar putem crea carisma într-o măsură mai mică, eliberându-ne de inhibiții și de disconfortul pe care majoritatea dintre noi îl simțim din cauza naturii noastre complicate. Nu poți să nu fii așa cum ești, deci fii autentic. Aceasta este ceea ce
Suntem atrași de animale: frumoși și cruzi, ei nu se îndoiesc de ei înșiși. Această calitate este de două ori fascinantă pentru ființele umane. Oamenii cărora le place să păstreze aparențele îți pot condamna latura întunecată, însă virtutea nu este singurul lucru care creează carisma; totul extraordinar o va face. Nu vă cereți scuze și nu stați la jumătatea drumului. Cu cât par mai dezbrăcat, cu atât efectul dvs. va fi mai magnetic.
Prin natura sa, existența autorității carismatice este specific instabilă. Titularul poate

fi lipsit de carisma sa; se poate simți „abandonat de Dumnezeul său” ca Isus pe cruce; El le poate arăta adepților săi că „virtutea s-a epuizat”. Misiunea sa s-a stins atunci, iar speranța așteaptă și caută un nou titular al carismelor.
MAX WEBER, de MAX WEBER: TESTE DE SOCIOLOGIE, EDITION HANS GERTH ȘI C WRIGHT MILLS.
Artistul demonic În copilărie, Elvis Presley era considerat un băiat ciudat și foarte rezervat. În liceu, în Memphis, Tennessee, el a atras atenția asupra tufului și a aripilor laterale și a ținutei sale roz și negre, dar cei care au încercat să-i vorbească nu au găsit nimic în el: era teribil de bland sau fără speranță timid. La bal, el a fost singurul care nu a dansat. Părea pierdut într-o lume privată, îndrăgostit de chitara pe care o purta peste tot. La Auditorium Ellis, la finalul unui spectacol de muzică gospel sau wrestling, administratorul concesiunii obișnuia să-l găsească pe scenă imitând un spectacol și primind aplauze din partea unui public imaginar.
Când i-a cerut să plece, Elvis a plecat fără să spună nimic. Era un băiat foarte politicos.
În 1953, tocmai proaspăt ieșit din liceu, Elvis și-a înregistrat prima melodie, la un studio local. A fost un test, o ocazie de a-i auzi vocea. Un an mai târziu, proprietarul studioului, Sam Phillips, l-a chemat să înregistreze două melodii blues cu câțiva muzicieni profesioniști. Au muncit ore întregi, dar nimic nu părea să-și tragă de cap; Elvis era nervos și inhibat. Aproape la sfârșitul serii, uluit de oboseală, și-a dat drumul brusc și a început să sară ca un copil peste tot, într-o clipă de foc complet. Muzicienii i s-au alăturat, melodia a fost din ce în ce mai îndepărtată și ochii lui Phillips s-au luminat: era ceva acolo.
O lună mai târziu, Elvis și-a dat prima funcție publică, într-un parc în aer liber din Memphis. Era la fel de nervos ca fusese în ședința de înregistrare și se bâlbâia abia când trebuia să vorbească; dar de îndată ce a început să cânte, cuvintele au încolțit singure. Mulțimea a reacționat emoționant, atingând punctul culminant în anumite momente. Elvis nu știa ce se întâmplă. "La sfârșitul piesei m-am apropiat de manager", va spune el mai târziu, și l-am întrebat ce a înnebunit publicul. El a răspuns: "Nu știu, dar cred că începe să urle de fiecare dată când îți scuturi piciorul stâng. Orice ar fi. nu te opri '. "
Un single înregistrat de Elvis în 1954 a avut succes. La scurt timp, a vândut mult acum. Mergând pe scenă l-a umplut de anxietate și emoție, în măsura în care a transformat-o în alta, ca și cum eram posedat. "Am stat de vorbă cu câțiva cântăreți și ei devin puțin nervoși, dar ei spun că nervii se calmează când încep să danseze. Nu eu. Este un fel de energie, [...] ceva similar cu sexul, poate. " În următoarele luni, el a descoperit mai multe gesturi și sunete - scuturari de dans, o voce mai tremurătoare - care a înnebunit mulțimile, în special fetele adolescente. Un an mai târziu a fost cel mai popular muzician din Statele Unite. Concertele sale au fost sesiuni de isterie colectivă.
Elvis Presley avea o latură întunecată, o viață secretă. (Unii au atribuit-o morții, la naștere, a fratelui său geamăn.) De tânăr, el a reprimat acea latură întunecată, care a inclus tot felul de fantezii, cărora le-ar putea ceda doar atunci când era singur, deși îmbrăcămintea lui neconvențională poate avea A fost, de asemenea, un simptom al aceluiași. Cu toate acestea, atunci când a acționat, el a putut elibera demonii aceia. Au apărut ca o forță sexuală periculoasă. Spasmodic, androgin, dezinhibat, era un om care îndeplinea fantezii ciudate în fața publicului. Publicul a simțit acest lucru și s-a entuziasmat. Ceea ce i-a dat lui Elvis carisma nu a fost un stil și o înfățișare extravagante, ci expresia electrizantă a turbulenței sale interioare. O mulțime sau un grup de orice fel are o energie unică. Chiar sub suprafață este dorința, o excitare sexuală constantă care trebuie reprimată, pentru că este inacceptabilă din punct de vedere social. Dacă aveți

capacitatea de a trezi acele dorințe, mulțimea va vedea că aveți carisma. Cheia este să înveți să-ți accesezi inconștientul, așa cum a făcut Elvis când a dat drumul. Ești plin de agitație care pare să provină dintr-o sursă internă misterioasă. Dezinhibarea ta va invita alte persoane să se deschidă, ceea ce va declanșa o reacție în lanț: emoția lor te va încuraja și mai mult. Fanteziile pe care le revii nu trebuie neapărat să fie sexuale; orice tabu social, orice este reprimat și urgent o ieșire, va fi suficient. Faceți acest lucru în înregistrările voastre, în operele dvs. de artă, în cărțile voastre. Presiunea socială îi menține pe oameni atât de reprimați încât
Ea va fi atrasă de carisma ta înainte să te întâlnească chiar în persoană.
Mântuitorul În martie 1917, parlamentul rus a obligat conducătorul nației, țarul Nicolae, să abdice și a instituit un guvern provizoriu. Rusia era în ruină. Participarea sa la primul război mondial a fost un dezastru; foamea se răspândea peste tot, imensul câmp era pradă jefuirii și alinării, iar soldații au părăsit masa armatei. Politic, țara era foarte împărțită; principalele facțiuni erau dreapta, social-democrații și revoluționarii de stânga și fiecare dintre aceste grupuri a fost la rândul său afectat de disensiune.
În acest haos a venit Vladimir Ilich Lenin, în vârstă de patruzeci și șapte de ani. Revoluționarul marxist, lider al partidului comunist bolșevic, a suferit un exil de doisprezece ani în Europa până când, recunoscând haosul care a invadat Rusia ca fiind oportunitatea pe care o aștepta de mult timp, s-a grăbit înapoi în țara sa. A chemat atunci să suspende participarea la război și la o revoluție socialistă imediată. În primele săptămâni de la sosirea sa, nimic nu ar fi putut părea mai ridicol. Ca om, Lenin avea caracteristici neimpresive, scurte și grosiere. În plus, a petrecut ani întregi în Europa, izolat de oamenii săi și scufundat în lecturi și discuții intelectuale. Mai mult, partidul său era mic, doar un grup mic al coaliției de stânga, cu o organizare redusă. Puțini l-au luat în serios ca lider național. Neperturbat, Lenin a plecat la muncă. Peste tot, a repetat același mesaj simplu: sfârșitul războiului, instituirea regimului proletariatului, abolirea proprietății private, redistribuirea averii. Epuizat de interminabilele războaie politice ale națiunii și de complexitatea problemelor sale, oamenii au început să asculte. Lenin era atât de hotărât, atât de sigur. Nu și-a pierdut niciodată cumpătul. În dezbaterile dure, el a demolat pur și simplu orice argument al adversarilor cu logica sa. Muncitorii și soldații au fost impresionați de fermitatea lor. Odată, în mijlocul unei tulburări în devenire, și-a uimit șoferul sărind în strâmtoarea mașinii și arătând drumul prin mulțime, cu un risc personal considerabil. Când i-au spus că ideile sale nu au nicio legătură cu realitatea, el a răspuns: „Mai rău pentru realitate!”
Alături de securitatea mesianică a lui Lenin în cauza sa, a fost capacitatea sa de organizare. Exilat în Europa, partidul său s-a dispersat și s-a diminuat; Pentru a o menține împreună, el a dezvoltat abilități practice deosebite. În fața unei mulțimi, el a fost și un vorbitor eficient. Discursul său la primul Congres pan-rus al sovieticilor a provocat a proclamat el senzația: revoluția burgheză sau guvernul, dar nimic între ele; Suficientul aranjamentelor la care a participat stânga. Într-o perioadă în care alți politicieni s-au străduit cu disperare să se adapteze la criza națională, fără a o atinge deloc, Lenin era stabil ca o piatră. Prestigiul său a crescut, la fel ca și numărul membrilor partidului bolșevic.
Cel mai surprinzător a fost efectul lui Lenin asupra muncitorilor, soldaților și țăranilor. El s-a adresat de fiecare dată acestor persoane comune a alergat în ele: pe stradă, sus pe un scaun, cu degetele mari pe gulere, discursul său era un amestec rar de ideologie, aforisme țărănești și sloganuri revoluționare. Au ascultat, extatic. Când Lenin a murit, în 1924 - la șapte ani după ce și-a făcut propriul drum spre Revoluția

din octombrie din 1917, ceea ce l-a adus vertiginos la putere împreună cu bolșevicii - aceiași ruși obișnuiți îmbrăcați în doliu. I s-a dat rugăciunea în mormântul său, unde trupul său era păstrat la vedere; i-au spus povești despre el și astfel au dezvoltat un set de legende populare; Mii de fete nou-născute au fost botezate ca Ninel, Lenin înapoi. Acest cult al lui Lenin și-a asumat proporții religioase.
Există tot felul de confuzii în legătură cu carisma, care, paradoxal, nu fac decât să le crească misticismul. Carisma nu are prea multe de-a face cu un aspect fizic atractiv sau cu o personalitate strălucitoare, calități care stârnesc un interes pe termen scurt. În special în perioadele dificile, oamenii nu caută distracție; Vor securitate, calitate mai bună a vieții, coeziune socială. Credeți sau nu, un bărbat sau o femeie care arată bland, dar cu o viziune clară, determinare și abilități practice poate fi devastator de carismatic, atât timp cât acest lucru este însoțit de un anumit succes. Nu subestimați niciodată puterea succesului de a vă crește aura. Dar într-o lume aglomerată! a trucurilor și contemporanilor a căror indecizie nu generează decât mai multă dezordine, un suflet lucid va fi un magnet al atenției: va avea o carismă. În tratamentul personal sau într-o cafenea din Zürich înainte de revoluție, Lenin nu avea prea puțin carismă. (Siguranța lui a fost atrăgătoare, dar mulți au considerat că stridența lui este iritantă.) El a primit carisma atunci când l-a văzut ca omul care putea salva țara. Carisma: nu este o calitate misterioasă în tine, dincolo de controlul tău; Este o iluzie în ochii celor care văd în tine ceva ce nu au. În special în perioadele dificile, puteți crește această iluzie cu seninătate, rezoluție și o practică intuitivă. De asemenea, este util să aveți un mesaj seducător de simplu. Să-i spunem sindromul El Salvador: odată ce oamenii își imaginează că o poți salva de haos, ea se va îndrăgosti de tine, ca o persoană care se aruncă în brațele ocrotitorului ei. Iar iubirea de masă este egală cu carisma. Cum să explic dacă nu, dragostea pe care rușii obișnuiți o simțeau pentru un bărbat la fel de neclintit și emoționant ca Vladimir Lenin? Guru Conform credințelor Societății Teozofice, la fiecare două mii de ani sau mai mult, spiritul Maestrului Universal, Lordul Maitreya, locuiește corpul unei ființe umane. Prima a fost Sri Krishna, născută cu două mii de ani înainte de Hristos; atunci a fost Isus însuși, iar la începutul secolului XX a fost planificată o altă încarnare. Într-o zi din 1909, teosoful Charles Leadbeater a văzut un băiat pe o plajă din India și a avut o epifanie: acel băiat de paisprezece ani, Jiddu Krishnamurti, va fi următorul vehicul al Maestrului Universal. Leadbeater a fost impresionat de simplitatea băiatului, care părea să nu aibă cea mai mică urmă de egoism. Membrii Societății Teozofice au fost de acord cu evaluarea sa și au adoptat-o pe acel băiat squalid și subnutrit, ai cărui profesori l-au bătut în repetate rânduri pentru prostia lui. L-au hrănit și l-au îmbrăcat și au început instrucțiunea lui spirituală. Aripa aia a devenit un tânăr extrem de chipeș. În 1911, teosofiștii au format Ordinea Stelei din Răsărit, grup destinat să pregătească calea pentru sosirea Maestrului Universal. Krishnamurti a fost numit
Șeful comenzii. A fost dus în Anglia, unde și-a continuat educația și oriunde s-a dus a fost răsfățat și venerat. Aerul său de simplitate și satisfacție nu putea să nu impresioneze.
Curând Krishnamurti a început să aibă viziuni. În 1922, el a declarat: "Am băut din sursa fericirii și frumuseții veșnice. Sunt beat de Dumnezeu." În anii următori a avut experiențe psihice pe care teosofiștii le-au interpretat ca vizite ale Maestrului Universal. Dar Krishnamurti a avut de fapt un alt fel de revelație: adevărul universului venea din interior. Niciun zeu, guru sau dogmă nu ar putea face ca cineva să-l înțeleagă. Nu era un zeu sau mesia, ci un om ca oricine altcineva. Venerația cu care a fost tratat l-a dezgustat. În 1929, spre disperarea adepților săi, a dizolvat Ordinul

Stelei și a demisionat din Societatea Teozofică. Krishnamurti a devenit filosof atunci, hotărât să răspândească adevărul pe care l-a descoperit: acela trebuie să fie simplu, să înlăture ecranul limbajului și experiența trecută. Prin aceste mijloace, oricine poate obține satisfacții de felul în care Krishnamurti radia. Teozofii l-au abandonat, dar a avut mai mulți adepți ca niciodată. În California, unde și-a petrecut mare parte din timp, interesul pentru el s-a mărginit de închinare. Poetul Robinson Jeffers a spus că de fiecare dată când Krishnamurti intra într-o cameră, putea simți o strălucire umplând spațiul. Scriitorul Aldous Huxley l-a întâlnit în Los Angeles și a căzut sub vraja lui. După ce l-a auzit vorbind, a scris: „A fost ca și cum asculta discursul lui Buddha: aceeași putere, aceeași autoritate intrinsecă”. Acesta a iluminat radiații. Actorul John Barrymore i-a cerut să joace rolul lui Buddha într-un film. (Krishnamurti a refuzat politicos.) Când a vizitat India, mâinile au ieșit din mulțime pentru a încerca să-l atingă prin fereastra mașinii descoperite. La gente se postraba ante él. Asqueado por toda esta adoración, Krishnamurti se distanció cada vez más. Incluso hablaba de sí en tercera persona. De hecho, la capacidad para desprenderse del propio pasado y ver al mundo de otra manera formaba parte de su filosofía, pero una vez más el efecto fue contrario al esperado: el cariño y veneración que la gente sentía por : él no nacían sino aumentar. Sus seguidores peleaban celosamente por muestras de su favor. Las mujeres en particular se enamoraban profundamente de él, aunque fue célibe toda la vida.
Krishnamurti no deseaba ser gurú ni carismático, pero descubrió inadvertidamente una ley de la psicología humana que lo perturbó. La gente no quiere oír que tu poder procede de años de esfuerzo o disciplina. Prefiere pensar que proviene de tu personalidad, tu carácter, algo con lo que naciste. Y espera que la proximidad del gurú o carismático le transmita parte de ese poder. No quería tener que leer los libros de Krishnamurti, o pasar años practicando sus lecciones; simplemente quería estar cerca de él, empaparse de su aura, oírlo hablar, sentir la luz que entraba a la sala con él. Krishnamurti defendía la sencillez como una forma de abrirse a la verdad, pero su propia sencillez no hacía más que permitir a la gente ver lo que quería en él, atribuyéndole poderes que él no sólo negaba, sino que también ridiculizaba.
Éste es el efecto del gurú, y es sorprendentemente simple de crear. El aura que persigues en este caso no es la ardiente de la mayoría de los carismáticos, sino un aura de incandescencia, de iluminación. Una persona iluminada ha comprendido algo que le da satisfacción, y esta satisfacción resplandece. Esta es la apariencia que deseas: no necesitas nada ni a nadie, estás pleno. Las personas sienten natural atracción por quienes emiten felicidad; quizá puedan obtenerla de ti. Cuanto menos obvio seas, mejor: que la gente
concluya que eres feliz, en vez de saberlo de ti. Que lo vea en tu pausada actitud, tu amable sonrisa, tu serenidad y bienestar. Da vaguedad a tus palabras, para que la gente imagine lo que quiera. Recuerda: ser ajeno y distante no "hace sino estimular el efecto. La gente peleará por la menor señal de tu interés. Un gurú está satisfecho y apartado, combinación tremendamente carismática.
La santa teatral. Todo comenzó en la radio. A fines de la década de 1930 y principios de la de 1940, las mujeres argentinas oían la voz lastimera y musical de Eva Duarte en algunas de las populares radio-novelas de la época, auténticas superproducciones. Ella nunca hacía reír, pero muy a menudo podía hacer lloran con las quejas de una mujer traicionada, o las últimas palabras de María Antonieta. De sólo pensar en su voz, se sentía un estremecimiento de emoción. Además, era bonita, de largo y suelto

cabello rubio y cara seria, la cual aparecía con frecuencia en las portadas de las revistas de la farándula.
En 1943, esas revistas publicaron un artículo por demás interesante: Eva había iniciado un romance con uno de los miembros más apuestos del nuevo gobierno militar, el coronel Juan Perón. Los argentínos la oían entonces haciendo anuncios de propaganda para el gobierno, loando la "Nueva Argentina" que resplandecía en el futuro.
Și în sfârșit acel basm a ajuns la concluzia perfectă: în 1945 Juan și Eva s-au căsătorit, iar anul următor, frumosul colonel, după multe încercări și necazuri (inclusiv un sezon în închisoare, din care au fost eliberate eforturi de la soția sa devotată) a fost ales președinte. El a fost un apărător al fără cămașă: muncitorii și săracii, printre care soția lui fusese numărată. Doar douăzeci și șase la acea vreme, ea crescuse în sărăcie.
Acum că această stea a fost prima doamnă a republicii, părea să se schimbe. A pierdut multă greutate; rochiile ei au devenit mai puțin extravagante, și chiar sincer austere, iar acel frumos păr desprins era pieptănat înapoi, destul de sever. Era păcat: tânăra stea crescuse. Dar, pe măsură ce argentinii au văzut mai multe din noua Evita, așa cum se știa atunci, noua lor apariție i-a afectat din ce în ce mai puternic. A lor a fost apariția unei femei serioase și evlavioase, care corespundea eficient cu ceea ce soțul ei numea „Podul iubirii” între el și oamenii lui. Acum a apărut la radio tot timpul, iar ascultarea ei a fost la fel de interesantă ca oricând, dar a vorbit magnific și în public. Vocea lui era mai tare și pronunția lui mai lentă; Traversă aerul cu degetele, se întinse pentru a atinge publicul. Și cuvintele lui au străpuns până la miezul: "Am dat la o parte visele mele pentru a veghea asupra viselor celorlalți. [...] Acum îmi așez sufletul lângă sufletul poporului meu. Ofer toate energiile mele, astfel încât corpul meu să fie un pod ridicat spre fericirea tuturor. Treceți pe lângă ea, [...] spre destinul suprem al noii patrii ".
Evita s-a făcut simțită doar prin reviste și radio. Aproape toată lumea a fost atinsă personal de ea într-un fel. Toată lumea părea să știe de cineva care o cunoștea sau o vizitase în biroul ei, unde un rând de solicitanți o făceau prin coridoarele către ușa ei. S-a așezat în spatele biroului său, calm și plin de dragoste Echipajele de filmare și-au filmat actele de caritate: unei femei care pierduse totul, Evita i-a dat o casă; la cineva cu un copil bolnav, îngrijire gratuită în cel mai bun spital. Am muncit atât de mult încât, logic, s-a răspândit zvonul că am fost bolnav.
Și toată lumea știa despre vizitele ei în mahalale și spitale pentru săraci, unde, împotriva dorințelor colaboratorilor ei, îi sărută pe oameni cu tot felul de boli pe obraz (leproși, sifilitici etc.). Odată, un asistent îngrozit de acel obicei a încercat să curețe buzele lui Evita cu alcool, pentru a le steriliza. Dar această femeie sfântă a luat borcanul și l-a aruncat de perete. Da, Evita era o sfântă, o fecioară vie. Prezența lui singură putea vindeca bolnavii. Și când a murit de cancer în 1952, nimeni care nu era argentinian nu ar fi putut înțelege sentimentul de tristețe și pierdere pe care l-a lăsat în urmă. Pentru unii, țara nu și-a revenit niciodată.
Cei mai mulți dintre noi trăim într-o stare de semi-urbanism: ne facem sarcinile zilnice, si zilele zboară Cele două excepții de la aceasta sunt copilăria și momentele în care suntem îndrăgostiți. În ambele cazuri, emoțiile noastre sunt mai angajate, mai deschise și mai active. Și echivalăm emoționalul cu faptul de a ne simți mai în viață. O personalitate care poate afecta emoțiile oamenilor, care le poate face să simtă tristețe, bucurie sau speranță colectivă, are un efect similar. Un apel la emoții este mult mai puternic decât un apel la rațiune.

Eva Perón a cunoscut curând această putere, ca actriță radio. Vocea lui tremurătoare putea face publicul să plângă; de aceea oamenii au văzut în ea o mare carismă. Evita nu a uitat niciodată această experiență. Toate actele sale publice au fost încadrate în motive dramatice și religioase. Teatrul este o emoție condensată, iar religia catolică este o forță care se scufunde în copilărie, ceea ce te influențează acolo unde nu o poți evita. Brațele înăuntru; Opriți-vă pe Evita, actele sale de caritate teatrale, sacrificiile ei pentru oamenii de rând: toate acestea au mers direct la inimă. Carismaticul din ea nu a fost doar bunătatea ei, deși impresia de bunătate este destul de ispititoare. La fel și abilitatea lui de a-i dramatiza bunătatea.
Trebuie să înveți să exploatezi acele două mari surse de emoții: teatru și religie. Teatrul elimină inutilul și banalul vieții și se concentrează pe momente de evlavie și teroare; Religia se ocupă de viață și de moarte. Faceți-vă actele dramatice Caritate, dă cuvintelor tale afectuoase o semnificație religioasă, cufundă totul în ritualuri și mituri care datează din copilărie. Prins în emoțiile pe care le provoci, oamenii vor vedea pe capul tău *harismul.*

listă și bib

Eliberatorul În Harlem, la începutul anilor '50, puțini afro-americani știau multe despre Națiunea Islamului sau chiar au intrat în templul său. Națiunea a predicat că albii au coborât de la diavol și că într-o zi Allah va elibera rasa neagră. Această doctrină nu avea prea multe semnificații pentru harlemiți, care mergeau la biserică pentru confort spiritual și lăsau întrebări practice politicienilor lor locali. Dar în 1954, un nou ministru al Națiunii Islamului a ajuns la Harlem. Numele lui era Malcolm X și era cult și elocvent, dar gesturile și cuvintele sale erau furioase. Curând, cuvântul s-a răspândit: albii l-au aliniat pe tatăl lui Malcolm. El crescuse într-o instalație corecțională și apoi supraviețuise ca un escrocher timpuriu, înainte de a fi arestat pentru jaf și a petrecut șase ani în închisoare. Viața sa scurtă (avea atunci douăzeci și nouă de ani) fusese o lungă confruntare cu legea, dar privește-o tocmai acum: atât de sigură și educată. Nimeni nu-l ajutase; Făcuse totul singur. Harlemitii au inceput sa vada Malcolm X peste tot, predand fluturasi, vorbind cu tinerii. Stătea în afara bisericilor; și pe măsură ce comunitatea s-a împrăștiat, a arătat către predicator și a spus: „El reprezintă zeul albilor, eu zeul negrilor”. Curiosii au început să-l audă predicând într-un templu al Națiunii Islamului. El le-a cerut să examineze condițiile reale ale existenței lor: „Vedeți unde locuiesc și apoi [...] faceți un tur în Parirul Central”. Le-am spus. "Vedeți departamentele albilor. Vedeți Wall Street-ul lor!" Cuvintele sale au fost șocante, în special provenind de la un ministru.
În 1957, un tânăr musulman din Harlem a fost martor la bătaia pe care mai mulți polițiști i-au dat unui bărbat negru beat. Când musulmanul a protestat, poliția l-a bătut până a fost inconștient și dus la închisoare. O mulțime furioasă s-a adunat în afara sediului poliției, gata să provoace tulburări. Când a fost informat că numai Malcolm X poate preveni violența, șeful poliției a trimis după el și i-a spus să împrăștie gloata. Malcolm a refuzat. Moderându-și atitudinea, șeful i-a cerut să se reconsidere. Senin, Malcolm a pus condiții cooperării sale: îngrijiri medicale pentru musulmanul bătut și pedepse corecte pentru poliție. Șeful a fost de acord cu reticență. În afara sediului, Malcolm a explicat acordul și mulțimea s-a risipit. În Harlem și în toată țara, devenise brusc un erou: în sfârșit un om care a făcut ceva. Numărul de membrii templului său au crescut.
Malcolm a început să vorbească în toate Statele Unite. Nu am citit niciodată un text; uitându-se la audiență, a făcut contact vizual cu el, arătând cu degetul. Furia lui era

evidentă, nu atât în tonul lui - era întotdeauna măsurată și articulată - cât în energia lui acerbă, care îi făcea să sară venele gâtului. Mulți lideri negri precedenți folosiseră cuvinte prudente și le-au cerut adepților lor să se ocupe cu răbdare și civilitate de situația lor socială, oricât de nedreaptă ar fi fost. Malcolm a fost o mare ușurare. I-a ridiculizat pe rasi, i-a ridiculizat pe liberali, l-a ridiculizat pe președinte; niciun alb nu i-a scăpat
dispreț. Dacă albii erau violenți, a spus el, ei trebuiau să răspundă cu limbajul violenței, pentru că era singurul pe care îl înțelegeau. „Ostilitatea este bună!”, A exclamat el. „A fost reprimată de multă vreme”. Ca răspuns la popularitatea în creștere a liderului nr
violent Martin Luther King, Jr., Malcolm a spus: "Oricine poate sta. Unul bătrân poate sta. Un laș poate sta. [...] Este nevoie de un om să stea ". Malcolm X a avut un efect tonifiant asupra multor persoane care au simțit aceeași furie ca el, dar care le era frică să o exprime. În înmormântarea sa - a fost ucis în 1965, în timpul unuia dintre discursurile sale -, actorul Ossie Davis a rostit rugăciunea funerară, înaintea unei mulțimi mari și emoționate: „Malcolm”, a spus el, „a fost strălucitul nostru prinț negru”.
Malcolm X a fost un carismatic în stilul lui Moise: un izbăvitor. Puterea acestui tip de carismatic provine din exprimarea emoțiilor negative acumulate în anii de opresiune. În acest sens, eliberatorul oferă celorlalți posibilitatea de a elibera emoții reprimate, ostilitate ascunse de curtoazie și zâmbete forțate. Eliberatorii trebuie să aparțină mulțimii care suferă, dar, chiar mai mult, durerea lor trebuie să fie exemplară. Istoria personală a lui Malcolm a făcut parte integrantă din carisma sa. Lecția sa - că negrii ar trebui să se ajute singuri, să nu aștepte albii pentru a-i răscumpăra - a însemnat mult mai mult din cauza anilor lor în închisoare și că și-a urmat propria doctrină studiind, urcând de jos. Eliberatorul trebuie să fie un exemplu viu de răscumpărare personală.
Esența carismului este o emoție irezistibilă transmisă de gesturile tale, de tonul tău de voce, de semnale subtile, cu atât mai puternic pentru că taci. Simțiți ceva mai profund decât alții și nici o emoție nu este la fel de intensă și capabilă să creeze o reacție carismatică ca ura, mai ales dacă provine din sentimente de opresiune înrădăcinate. Exprimați ceea ce alții le este frică să spună și vor vedea o putere enormă în voi. Spune ce vor să spună, dar nu pot. Nu-ți fie niciodată teamă să mergi prea departe. Dacă reprezentați o eliberare de opresiune, puteți merge chiar mai departe. Moise a vorbit despre violență, despre distrugerea chiar a ultimilor dușmani. O limbă ca aceasta îi unește pe cei asupriți și îi face să se simtă mai vii. Deși acest lucru nu este, ceva pe care nu îl poți controla. Malcolm X a simțit mânia foarte curând, dar numai în interior Închisoarea a fost educată în arta vorbirii publice și cum să-și canalizeze emoțiile. Nimic nu este mai carismatic decât sentimentul că cineva se luptă cu o emoție intensă și nu numai că acceptă acest lucru.
Actorul olimpic La 24 ianuarie 1960 a izbucnit o insurecție în Algeria, încă o colonie franceză. În frunte cu soldați de dreapta francezi, scopul era să blocheze propunerea președintelui Charles De Gaulle de a acorda Algeriei dreptul la autodeterminare. Dacă este necesar, insurgenții ar lua Algeria în numele Franței. Timp de zile încordate, De Gaulle, șaptezeci, a păstrat o tăcere ciudată. Apoi, pe 29 ianuarie, la ora opt noaptea, a apărut la televiziunea națională franceză. Înainte de a rosti chiar un cuvânt, publicul a fost uimit, pentru că purta vechea sa uniformă din cel de-al Doilea Război Mondial, o uniformă pe care toată lumea o recunoaște și

care a produs o reacție emoțională puternică. De Gaulle fusese eroul rezistenței, salvatorul țării în cel mai întunecat moment al său. Dar uniforma aceea nu se mai văzuse de ceva vreme. De Gaulle a vorbit atunci, amintindu-și publicului său, în modul său senin și sigur, tot ce au reușit împreună pentru a elibera Franța de germani. El s-a mutat încet din acele treburi patriotice intense spre rebeliunea din Algeria și spre afrontul pe care îl reprezenta pentru spiritul de eliberare. Și-a încheiat discursul repetând celebrele sale cuvinte din 18 iunie 1940: "Încă o dată, chem francezii, oriunde s-ar afla, oricare ar fi ei, pentru a susține Franța. Trăiește Republica! Trăiește Franța!"
Acest discurs a avut două scopuri. El a arătat că De Gaulle a fost hotărât să nu dea un vârf rebelilor și a ajuns în inima tuturor patrioților francezi, în special în armată. Insurecția s-a stins repede și nimeni nu se îndoia de relația dintre eșecul său și performanța lui De Gaulle la televizor.
În anul următor, francezii au votat copleșitor în favoarea autodeterminării Algeriei. La 11 aprilie 1961, De Gaulle a susținut o conferință de presă în care a precizat că Franța va acorda în curând independența deplină țării respective. Unsprezece zile mai târziu, generalii francezi din Algeria au emis o declarație în care au informat că au preluat controlul țării și să declare starea de asediu. Acesta a fost cel mai bun moment
periculos: înaintea independenței iminente a Algeriei, acei generali de dreapta au ajuns la extremă. Un război civil care ar depune guvernul lui De Gaulle ar putea izbucni.
În seara următoare, De Gaulle a apărut din nou la televizor, purtând din nou vechea uniformă. I-a batjocorit pe generali, pe care i-a comparat cu un consiliu sud-american. Vorbea calm și sever. Deodată, la sfârșitul discursului, vocea i se ridică și chiar tremura, în timp ce exclama publicului său: Frangaises, Frángeos, ai * dez-moil (franceză, franceză, ajută-mă!). A fost cel mai emoționant moment al tuturor aparițiilor sale la televizor. Soldații francezi din Algeria, care ascultau radiourile tranzistorului, s-au simțit copleșiți. A doua zi au organizat o manifestație în masă în favoarea lui De Gaulle. Două zile mai târziu, generalii s-au predat. La 1 iulie 1962, De Gaulle a proclamat independența Algeriei. În 1940, după invazia germană a Franței, De Gaulle a evadat în Anglia pentru a recruta o armată care ulterior se va întoarce în Franța pentru eliberare. La început era singur, iar misiunea lui părea disperată. Dar a avut sprijinul lui Winston Churchill, cu aprobarea cine a dat o serie de discuții radio pe care BBC le-a transmis Franței. Vocea lui ciudată, hipnotică, cu tremolo-urile sale dramatice, a venit noaptea în sălile franceze. Puțini ascultători chiar știau cum este, dar tonul lui era atât de sigur, atât de emoționant, încât recrutase o armată tăcută de susținători. În persoană, De Gaulle era un bărbat ciudat și cavernos, a cărui atitudine încrezătoare se putea irita la fel de ușor pe cât a cucerit-o. Dar la radio acea voce avea o carismă intensă. De Gaulle a fost primul mare maestru al mass-media moderne, pentru că și-a transferat cu ușurință abilitățile dramatice în televiziune, unde răceala, liniștea, stăpânirea lui de sine totală au făcut ca publicul să se simtă mângâiat și inspirat.
Lumea s-a fracturat enorm. O națiune nu se mai întâlnește pe străzi sau în piețe; Se întâlnește în teatre, unde oamenii care se uită la televizor în toată țara pot fi singuri și cu alții în același timp. Carisma trebuie să fie acum transmisă de unde de aer sau nu are putere. Dar, într-un anumit sens, este mai ușor să proiectezi la televizor, atât pentru că vorbește direct cu individul (carismatica pare să te adreseze), cât și pentru că carisma este foarte ușor de falsificat în scurtele momente care sunt trecute în fața

ta.
La aparatul foto După cum știa De Gaulle, atunci când apare la televizor, este mai bine să radiați seninătate și control, să folosim puțin efectele dramatice. Răceala lui De Gaulle a devenit dublă eficientă când a ridicat vocea sau a lăsat o glumă scârboasă. Rămânând calm și redând problema, și-a hipnotizat publicul. (Fața ta se poate exprima mult mai mult dacă vocea ta este mai puțin stridentă.) Ea transmite emoția prin mijloace vizuale - uniforma, poziția - și cu utilizarea anumitor cuvinte încărcate cu sens: eliberare, Joan of Arc. Cu cât se străduia să impresioneze, cu atât părea mai sincer.
Toate acestea trebuie orchestrate cu atenție. Stropeste-ti seninatatea cu surprize; atinge un punct culminant; Fii scurt și laconic. Singurul lucru care nu poate fi falsificat este încrederea în sine, componenta cheie a carismului încă din zilele lui Moise. Dacă aparatele de fotografiat vă trădează nesiguranța, niciun truc în lume nu vă va restabili carisma.
Simbol.
Focusul Fără ca ochiul să-l vadă, un curent care curge printr-un fir într-un vas de sticlă generează o căldură care devine incandescentă. Tot ce vedem este lumina. În întunericul domnesc, lumina reflectoarelor luminează calea Peligros.
Într-o zi plăcută din mai 1794, cetățenii din Paris s-au adunat într-un parc pentru Festivalul Ființei Supreme. În centrul atenției sale a fost Maximilien de Robespierre, șeful Comitetului Mântuirii Publice și care a conceput festivalul. Ideea era simplă: să combată ateismul, „să recunoască existența unei Ființe Supreme și Nemurirea Sufletului ca forțe călăuzitoare ale universului”.
Aceasta a fost ziua de triumf a lui Robespierre. Stând în fața maselor într-un costum albastru cer și șosete albe, a început festivitățile. Mulțimea îl iubea; la urma urmei, el a protejat scopurile Revoluției Franceze în timpul politicii intense ulterioare. Cu un an înainte, el lansase Terrorul, care a eliberat revoluția de dușmanii săi, trimițându-i la ghilotină. Ajunsese, de asemenea, să călăuzească țara printr-un război împotriva austriecilor și prusilor. Cauza acestui lucru mulțimile, și în special femeile, îl iubeau erau virtutea lui incoruptibilă (a trăit foarte modest), refuzul său de a face compromisuri, pasiunea pentru revoluție care era evidentă în tot ceea ce făcea și limbajul romantic al discursurilor sale, care nu puteau Nu mai inspira. Era un zeu. Ziua a fost frumoasă și a prezis un viitor grozav pentru revoluție.
Două luni mai târziu, pe 26 iulie, Robespierre a ținut un discurs care, credea el, își va asigura locul în istorie, întrucât intenționa să sugereze sfârșitul Terorii și o nouă eră pentru Franța. De asemenea, s-a zvonit că ar fi necesar să trimiți o mână finală de oameni la ghilotină, un ultim grup care amenința securitatea revoluției. Când a urcat pe podium pentru a aborda convenția care a condus țara, Robespierre purta aceeași ținută pe care o purtase în ziua festivalului. Discursul său a fost lung, aproape trei ore și a inclus o descriere pasională a valorilor și virtuților pe care le-a ajutat să le proiecteze. El a vorbit și despre conspirații, trădare, dușmani neidentificați.
Reacția a fost entuziastă, dar ceva mai puțin decât de obicei. Discursul a obosit mulți reprezentanți. Apoi s-a ridicat o voce, de la un bărbat supranumit Bourdon, care a vorbit pentru a se opune publicării discursului lui Robespierre, un semn vădit de dezaprobare. Dintr-o dată, alții s-au ridicat peste tot și l-au acuzat de vag: vorbise despre conspirații și amenințări, fără să menționeze vinovații.
Când i s-a cerut să fie specific, el a refuzat, preferând să dea nume mai târziu. A doua zi a ieșit în apărarea discursului său, iar reprezentanții l-au huiduit. După

câteva ore, Robespierre a fost singurul care a fost trimis la ghilotină. Pe 28 iulie, pe fondul unei concentrări de cetățeni care păreau mai jubilători decât Festivalul Ființei Supreme, capul lui Robespierre a căzut în coș, printre urale răsunătoare. Tenorul s-a terminat. Mulți dintre cei care păreau să-l admire pe Robespierre dețineau de fapt o ranchiună profundă: era atât de virtuos, atât de superior, încât era asupritor. Unii dintre acei bărbați s-au convins împotriva lui și se așteptau la cel mai mic semn de slăbiciune, care a apărut în acea zi fatidică când a rostit ultimul său discurs. Refuzând să menționeze dușmanii săi, Robespierre arătase o dorință de a pune capăt vărsării de sânge sau de teama de a fi atacat înainte să îi poată ucide. Instigată de conspiratori, această scânteie a devenit o focă. În două zile, mai întâi un organ de conducere și apoi o națiune s-a transformat împotriva unui carismatic care a fost venerat cu două luni mai devreme.
Carisma este la fel de volatilă ca emoțiile pe care le trezește. În cele mai multe cazuri inspiră sentimente de iubire. Dar aceste sentimente sunt greu de susținut. Psihologii vorbesc despre „oboseala erotică”, momentele după iubire în care te simți obosit de el, resentimente. Realitatea se infiltrează, iubirea devine ură. Oboseala erotică este o amenințare pentru fiecare carismatic. Carismaticul obține de obicei dragoste acționând ca un salvator, salvând oamenii. Am unele circumstanțe dificile; dar odată ce se simte în siguranță, carisma este mai puțin seducătoare pentru ea. Carismaticii au nevoie de pericol și risc. Nu sunt birocrați parsimoniosi; unii păstrează în mod deliberat pericolul, așa cum făceau De Gaulle și Kennedy sau cum făceau Robespierre în timpul Terorii. Dar oamenii s-au săturat de ea și la primul semn de slăbiciune o întreprind pe una. Iubirea de care a dat dovadă înainte va fi însoțită de ura lui de acum.
Singura apărare este să-ți domini carisma. Pasiunea, furia, siguranța ta te fac carismatic, dar prea multă carismă pentru prea mult timp provoacă oboseală și dorința de liniște și ordine. Cel mai bun tip de carismă este creat în mod conștient și ținut sub control. Când este necesar, puteți străluci cu siguranță și fervoare, inspirând masele. Dar după aventură, puteți intra în rutină, nu eliminând vehemența, ci reducând-o. (Este posibil ca Robespierre să fi planificat acest pas, dar a întârziat într-o zi.) Oamenii vă vor admira autocontrolul și adaptabilitatea. Aventura lui de dragoste cu tine va tinde apoi la obișnuita afecțiune dintre soți. Poți părea chiar o hârtie puțin plictisită, puțin simplă, care ar putea părea și carismatică, dacă este executată corect. Amintiți-vă: carisma depinde de succes, iar cea mai bună modalitate de a menține succesul după avalanșa carismatică inițială este să fie practic și chiar prudent. Mao Tse-Tung a fost un om îndepărtat și enigmatic, care pentru mulți a avut o carismă care a inspirat frica reverențială. El a suferit multe neplăceri, ceea ce ar fi reprezentat sfârșitul unui om mai puțin priceput; dar după fiecare întârziere, s-a retras și a devenit practic, tolerant și flexibil, cel puțin pentru un timp. Acest lucru l-a protejat de pericolele unei contrareacții.
Există o altă alternativă: asumarea rolului profetului înarmat. Potrivit lui Machiavelli, un profet poate dobândi putere datorită personalității sale carismatice, dar nu poate supraviețui mult timp fără o forță care susține această personalitate. Are nevoie de o armată. Masele se vor obosi de el; Trebuie să fie forțați. A fi un profet armat nu implică neapărat arme, ci necesită o parte energică în caracterul tău, pe care îl poți susține cu acțiuni. Din păcate, asta înseamnă să fii nemilos cu dușmanii tăi, păstrându-ți puterea. Și nimeni nu-i naște pe dușmani mai implacabili decât carismaticul.
În cele din urmă, nu este nimic mai periculos decât să reușești o carismatică. Aceste

personaje sunt neconvenționale, iar adresa lor este stilul personal, stampilat cu sălbăticia personalității lor. Adesea lasă haosul în urma lor. Cine se întâmplă cu un carismatic, moștenește o mizerie pe care oamenii nu o văd. Îi lipsește inspirația și îl învinovățește pe urmaș. Evitați această situație cu orice preț. Dacă este inevitabil, nu intenționați să continuați ceea ce a început carismatica; Urmează un nou nimbus. Fiind practic, de încredere și sincer poate genera adesea un tip ciudat de carismă prin contrast. Așa a fost Harry Truman
Nu numai că a supraviețuit moștenirii lui Roosevelt, dar și-a stabilit propriul tip de carismă.

Steaua.

Viața de zi cu zi este grea și aproape toată lumea caută în mod constant să fugă de ea în vise și fantezii. Stelele profită de această slăbiciune; deosebindu-se de ceilalți prin stilul lor atractiv și caracteristic, ne împing să le privim. În același timp, sunt vagi și eterici, își păstrează distanța și ne lasăm să ne imaginăm mai mult decât ceea ce există. Irealitatea lui acționează în inconștientul nostru; Nici nu știm cât de mult le imităm. Învață să fii obiectul fascinației proiectând luminosul
și prezența evazivă a stelei.
Într-o zi în 1922, la Berlin, Germania, a fost anunțată o audiție pentru rolul unei tinere voluptuoase într-un film intitulat Tragedia iubirii. Dintre sutele de tinere actrițe care s-au prezentat, majoritatea au făcut totul pentru a atrage atenția regizorului, care a inclus expoziții. Printre ele se număra o tânără din linie care era îmbrăcată pur și simplu și care nu făcea niciunul dintre bufnele disperate ale celorlalte fete. Dar a ieșit în evidență oricum.
Această tânără purta un cățel la lesă, de care atârnase un guler elegant. Regizorul de distribuție a observat-o imediat. O privi cum stătea la coadă, ținând liniștit câinele în brațe și foarte rezervat. Când fuma, gesturile sale erau lente și sugestive. Era fascinat de picioare și față, de sinuositatea mișcărilor sale, de răceala din ochi. Când a ajuns la chirie, el o alesese deja. Numele său era Marlene Dietrich.
Până în 1929, când regizorul austro-american Josef von Stern-berg a ajuns la Berlin pentru a începe să lucreze la filmul Der blaue engel (Îngerul albastru), Marlene, de douăzeci și șapte de ani, era deja cunoscută în lumea cinematografiei și Teatrul din Berlin. Der blaue Engel era despre o femeie, Lola-Lola, care exploatează cu tristețe bărbații, iar toate cele mai bune actrițe din Berlin și-au dorit rolul, cu excepția, se pare, Marlene, care a făcut cunoscut faptul că o considera degradantă; von Sternberg trebuia să aleagă printre celelalte actrițe pe care le avea în minte. La scurt timp după sosirea sa la Berlin, însă, Von Sternberg a insistat asupra funcției unei opere muzicale pentru a vedea un actor pe care l-a considerat pentru Der blaue Engel. Vedeta piesei a fost Dietrich, și în curând
Pe măsură ce a urcat pe scenă, Von Sternberg a descoperit că nu-și poate lua ochii de pe ea. Ea îl privea direct, insolent, ca un bărbat; și apoi erau acele picioare și felul în care ea se rezemă provocator de perete. Von Sternberg a uitat de actorul pe care se dusese să-l vadă. Îl găsise pe. Lola-Lola.
Von Sternberg a reușit să o convingă pe Marlene să accepte rolul, iar acesta s-a pus să funcționeze imediat, modelându-l în conformitate cu imaginația Lola. Și-a schimbat părul, a tras o linie de argint sub nas pentru a-l face să pară mai subțire, l-a învățat să privească camera cu insolența pe care o văzuse pe scenă. Când a început filmările, Von Sternberg a creat un sistem de iluminare doar pentru Marlene: o lumină care a urmat-o peste tot, îmbunătățită strategic de tifon și fum. Obsedat de

„creația” lui, el a mers cu ea oriunde. Nimeni altcineva nu se putea apropia de el. Der blaue Engel a avut un mare succes în Germania. Marlene a fascinat publicul: acea privire rece și brutală în timp ce își întindea picioarele așezate pe un taburet, dezvăluindu-și lenjeria; modul său natural de a atrage atenția pe ecran. În afară de Von Sternberg, alții au devenit și ei obsedați de ea. Un bărbat care suferă de cancer, contele Sascha Kolowrat, a avut o ultimă dorință: să vadă picioarele lui Dietrich în persoană. L-a mulțumit, vizitându-l în spital și ridicându-și fusta; a oftat și a spus: „Mulțumesc. Pot să mor liniștit”. În curând Paramount Studios a dus-o pe Marlene la Hollywood,
unde în scurt timp toată lumea a vorbit despre ea. La petreceri, toate privirile s-au întors să o privească când a intrat în cameră. Escortați de cei mai frumoși bărbați de la Hollywood,purta un set la fel de frumos ca de neobișnuit: un pijamale de șchiop de aur, un costum de marinar cu quepis. A doua zi, aspectul ei a fost imitat de femei din tot orașul; mai târziu a ajuns la reviste și a început astfel o tendință cu totul nouă. Adevăratul obiect al fascinației era, fără îndoială, chipul Marlenei. Ceea ce l-a captivat pe Von Sternberg a fost expresia lui: cu un simplu truc de iluminare, a reușit să obțină acea față pentru a face ceea ce își dorea. Ulterior, Marlene a încetat să lucreze cu Von Sternberg, dar nu a uitat niciodată ceea ce o învățase. Într-o noapte în 1951, Fritz Lang, care era pe punctul de a o direcționa la Rancho Notorius (s-a întâmplat pe un fermier), a trecut pe lângă biroul său când a văzut o lumină care strălucea pe fereastră. Temându-se de un jaf, a coborât din mașină, a urcat scările și a privit prin fisura din ușă: era Marlene, făcând fotografii în oglindă pentru a-i studia fața din toate unghiurile.
Marlene Dietrich putea să se distanțeze: să-și studie fața, picioarele, corpul ca și cum ar fi ale altcuiva. Acest lucru i-a permis să-și modeleze aspectul și să-și transforme aspectul pentru a atrage atenția. El ar putea reprezenta exact în felul în care ar excita cel mai mult un bărbat, căci inexpresivitatea lui i-a permis să o vadă în conformitate cu fantezia sa, cu sadism, voluptate sau pericol. Și toți bărbații care au cunoscut-o sau au văzut-o pe ecran, au fantasizat la nesfârșit cu ea. Acest efect a funcționat și asupra femeilor; în cuvintele unui scriitor, Dietrich a proiectat „sexul fără gen”. Dar această distanță de el i-a dat o anumită răceală, în cinema și în persoană. A fost ca un obiect frumos, ceva de fetișat și admirat în timp ce admirăm o operă de artă.
Fetișul este un obiect care impune o reacție emoțională care ne face să respirăm viață în el. Cum este un obiect, ne putem imagina cu el ceea ce ne dorim. Majoritatea oamenilor sunt prea temperamentali, complexi și reactivi pentru a ne permite să le vedem ca obiecte pe care le putem fetișiza. Puterea stelei fetișate provine din capacitatea sa de a deveni un obiect, deși nu în nimeni, ci un obiect pe care îl fetisăm, care stimulează o mare varietate de fantezii. Stelele fetișilor sunt perfecte, cum ar fi statuia unei zeități grecești. Efectul este uimitor și seducător. Principala sa cerință este distanța de la sine. Dacă vă vedeți ca pe un obiect, vor fi și alții. Un aer eteric și ireal va accentua acest efect.
Sunteți un ecran gol. Plutește prin viață fără a face compromisuri și oamenii vor dori să te prindă și să te consume. Dintre toate părțile corpului tău care atrag atenția fetișistă, cea mai impunătoare este fața; Astfel, învață să-ți perfecționezi fața ca și cum ar fi un instrument, făcând-o să radieze o vaguitate fascinantă și impresionantă. Și cum va trebui să te distingi de alte stele din cer, trebuie să dezvolți un stil care să atragă atenția. Marlene Dietrich a fost marea profesionistă a acestei arte; stilul lui era atât de chic încât amețea, atât de ciudat încât a fermecat. Nu uitați: imaginea și prezența dvs. sunt materiale pe care le puteți controla. Sentimentul că participi la

acest gen de joc îi va face pe oameni să te considere superiori și demni de imitație.
El deținea o situație atât de naturală, [...] o asemenea economie a gesturilor, care era la fel de absorbantă ca un Modigliani. [...] Avea calitatea esențială a stelelor: putea fi splendid fără a face nimic.
—Lili Darvas, actriță din Berlin, despre Marlene Dietrich.

Steaua mitică.

La 2 iulie 1960, cu câteva săptămâni înainte de convenția națională a Partidului Democrat, fostul președinte american Harry Truman a declarat public că John F. Kennedy - care obținuse destui delegați pentru a fi ales candidat al partidului său la președinție - era prea tânăr și lipsit de experiență pentru funcție. Reacția lui Kennedy a fost surprinzătoare: el a sunat la o conferință de presă pentru a fi televizat în direct în întreaga națiune, pe 4 de lulio. Teatralitatea conferinței respective a fost și mai mare datorită faptului că Kennedy era în vacanță, așa că nimeni nu l-a văzut și nu a știut despre el până la evenimentul în sine. La ora convenită, Kennedy a intrat în cameră ca un șerif care a ajuns în Dodge City. A început să spună că a participat la toate alegerile primare de stat, cu o investiție considerabilă de bani și efort și că și-a învins copleșitor adversarii. Cine era Truman pentru a ocoli procesul democratic? "Aceasta este o țară tânără", a continuat el, ridicând §oz-ul, "fondat de tineri, [...] care rămân tineri la suflet. [...] Lumea se schimbă, dar nu metodele vechi. [...] Este timpul pentru o nouă generație de lideri să se confrunte cu noi probleme și oportunități. "
Chiar și dușmanii lui Kennedy au fost de acord
în care discursul său a fost șocant. El a apelat la provocarea lui Truman: problema nu este era propria sa experiență, dar monopolul puterii vechii generații. Stilul lui el a fost la fel de elocvent ca cuvintele sale, pentru că performanța sa a evocat filmele vremii: Alan Ladd din Shane (Shane) în fața rancherilor vechi și corupți, sau James Dean în Rebel fără o cauză. Chiar și Kennedy semăna cu Dean, în special în aerul său de indiferență rece. Mese mai târziu, aprobat deja ca candidat la președinția democratică, Kennedy s-a ferit de adversarul său republican, Richard Nixon, în prima sa dezbatere televizată pentru întreaga națiune. Nixon era invidios; El a cunoscut răspunsurile la întrebări și a dezbătut cu aplomb, citând statistici despre realizările guvernului Eisenhower, în care fusese vicepreședinte. Dar, în lumina camerelor, la televiziunea alb-negru, el era o figură spectrală: barba umflată ascunsă cu machiaj, urme de transpirație pe frunte și obraji, cu fața descompusă de oboseală, ochii neliniștiți și pâlpâitori , rigid corpul. Ce l-a îngrijorat atât de mult? Contrastul cu Kennedy a fost vizibil. Dacă Nixon își vedea doar adversarul, Kennedy privea publicul, făcând contactul vizual cu spectatorii, adresându-le în camera lor de zi așa cum niciun politician nu o făcuse înainte. Dacă Nixon a tratat date și subiecte greoaie de dezbatere,
Kennedy a vorbit despre libertate, despre crearea unei noi societăți, despre recuperarea spiritului de pionierat al Statelor Unite. Atitudinea lui era sinceră și empatică. Cuvintele lui nu erau specifice, dar i-a făcut pe ascultătorii să-și imagineze un viitor minunat.
La o zi după dezbatere, cifrele lui Kennedy din urne s-au ridicat în mod miraculos și peste tot a fost întâmpinat de mulțimi de femei tinere, strigând și sărind. Cu frumoasa sa soție Jackie alături, a fost un fel de prinț democratic. Până atunci, aparițiile sale la televizor erau adevărate evenimente. La timp a fost ales președinte, iar discursul său

de inaugurare, difuzat și la televizor, a fost foarte interesant. Era o zi rece de iarnă. În fundal, așezat, Eisenhower părea bătrân și predat, încolăcit în haina și eșarfa. Pe de altă parte, Kennedy s-a adresat națiunii în picioare, fără pălărie sau haina: "Nu cred că nimeni înlocuiește nicio altă persoană sau generație. Energia, credința, devotamentul pe care îl depunem în acest demers vor lumina țara noastră și tot cel care-l slujește și strălucirea acelei focuri poate lumina cu adevărat lumea ".
În lunile următoare, Kennedy a oferit nenumărate conferințe de presă în direct înaintea camerelor de televiziune, lucru pe care niciun președinte anterior nu a îndrăznit să-l facă. În fața echipei de tragere a lentilelor și a întrebărilor, era neînfricat și vorbea cu seninătate și cu o oarecare ironie. Ce se întâmpla în spatele ochilor, zâmbetul acela? Oamenii voiau să afle mai multe despre el. Revistele i-au bombardat cititorii cu informații: fotografii cu Kennedy cu soția și copiii, sau jucând fotbal în grădina Casei Albe; interviuri care l-au prezentat ca un tată devotat al familiei, deși și-a frecat umerii cu stele strălucitoare. Toate imaginile s-au îmbinat: cursa spațială, Corpul Păcii, Kennedy cu care se confruntă sovieticii în timpul crizei de rachete din Cuba, la fel cum se confruntase Truman.
După asasinarea lui Kennedy, Jackie a spus într-un interviu că, înainte de a merge la culcare, a auzit coloana sonoră a operelor muzicale de pe Broadway și că favoritul lui era Camelot, cu aceste versete: „Nu uitați / că odată a fost / ca un efluvium / un lot Came ". Vor fi din nou președinți, a spus Jackie, dar niciodată „un alt Camelot". Numele „Camelot" părea să-i placă și a făcut ca miile de zile de Kennedy în birou să rezoneze ca un mit.
Seducția poporului american de către Kennedy a fost conștientă și calculată. De asemenea, a fost mai mult ca Hollywoodul decât Washingtonul, ceea ce nu este surprinzător: tatăl lui Kennedy, Joseph, fusese producător de film, iar însuși Kennedy petrecuse timp la Hollywood, trăind cu actori și încercând să știe ce le-a făcut vedete. El a fost impresionat în special de Cary Cooper, Montgomery Clift și Cary Grant; O sunam pe aceasta din urmă pentru sfaturi. Hollywood-ul găsise modalități de a uni întreaga țară în jurul anumitor probleme sau mituri, adesea marele mit american al Occidentului. Marile stele au întruchipat tipuri mitice: John Wayne la patriarh, Clift la rebelul Prometeanului, Jimmy Stewart la nobilul erou, Marilyn Monroe la sirena. Nu erau simple muritori, ci zei și zeițe cu care să viseze și să fantezi. Toate actele lui Kennedy au fost încadrate în convențiile de la Hollywood. Nu s-a certat cu adversarii săi: i-a înfruntat teatral. Punea și în moduri atractive vizual, fie cu soția, copiii sau singur.
A copiat expresiile faciale, prezența unui decan sau a unui Cooper. Nu s-a ocupat de detalii politice, dar a vorbit extatic despre mari probleme mitice, genul de probleme care ar putea uni o națiune divizată. Și toate acestea au fost calculate pentru televiziune, deoarece Kennedy a existat în primul rând ca imagine de televiziune. Imaginea lui îi bântuia pe americani în vise. Cu mult înainte de uciderea sa, el a atras fanteziile electronice ale inocenței pierdute a Statelor Unite, cu apelul la o renaștere a spiritului pionier, o nouă frontieră.
Dintre toate tipurile de personalitate, steaua mitică este poate cea mai șocantă. Oamenii sunt împărțiți în tot felul de categorii de percepție conștientă: rasă, sex, clasă, religie, politică. Astfel, este imposibil să obții putere pe scară largă sau să câștigi alegeri, folosind cunoștințe conștiente; Un apel către orice grup va conduce altul. Dar, în mod inconștient, împărtășim multe lucruri.
Cu toții suntem muritori, cu toții știm frica, cu toții avem amprenta figurilor tatălui nostru; și nimic nu evocă această experiență împărtășită mai bine decât un mit.

Tiparele mitului, născute din sentimentele amestecate de neputință și dorința de nemurire, sunt profund gravate în noi toți.
Stelele mitice sunt figuri ale miturilor care prind viață. Pentru a-și potrivi puterea, trebuie să studiați mai întâi prezența fizică a acestor figuri: cum adoptă un stil distinctiv și cât de incredibile și de amețitoare sunt vizual. Atunci trebuie să-ți asumi atitudinea unei figuri mitice: rebelul, patriarhul sau matriarhul înțelept, aventurierul. (Atitudinea unei stele care a adoptat una dintre acele poziții mitice ar putea fi cheia.) Aceasta face ca aceste asociații să fie vagi; Nu trebuie să fie niciodată evidente pentru mintea conștientă. Cuvintele și acțiunile dvs. ar trebui să invite la interpretarea dincolo de aspectul său superficial; ar trebui să dați impresia că nu sunteți interesat de chestiuni și detalii specifice și banale, ci în probleme de viață și moarte, iubire și ură, autoritate și haos. De asemenea, oponentul tău trebuie încadrat nu doar ca un inamic din motive ideologice sau competitive, ci ca un ticălos, o formă demonică. Oamenii sunt extrem de susceptibili la mit, deci devin protagonistul unei mari drame. Și păstrează-ți distanța: ca oamenii să se identifice cu tine fără să poată să te atingă. Că nu pot decât să privesc și să visez.
Viața lui Jack a avut mai mult de-a face cu mitul, magia, legenda, saga și povestea decât cu teoria sau știința politică.
—Jacqueline Kennedy, la o săptămână după moartea lui John Kennedy.

Cheile personalitatii.

Seducția este o formă de persuasiune care încearcă să eludeze conștiința, incitând în schimb mintea inconștientă. Motivul pentru asta este simplu: suntem înconjurați de atâția stimuli care concurează pentru atenția noastră, bombardându-ne cu mesaje evidente și atât de multe persoane cu interese excesiv politice și manipulatoare, încât rareori iubim sau trișăm. Am devenit din ce în ce mai cinici. Încercați să convingi o persoană apelând la conștiința sa, spunând ce vrei, arătându-ți toate scrisorile și ce speranță ai rămas? Veți fi doar o altă iritare de eliminat.
Pentru a evita această soartă, trebuie să înveți arta insinuării, a atingerii inconștientului. Cea mai vie expresie a inconștientului este visul, care se raportează complex la mit; la trezirea dintr-un vis, imaginile și mesajele lor ambigue rămân adesea în noi. Visele ne obsedează pentru că combină realitatea și irealitatea.
Ele sunt pline de personaje reale și tind să se ocupe de situații reale, dar sunt minunat iraționale, aducând realitatea la extremul delirului. Dacă totul dintr-un vis ar fi realist, nu ar avea putere asupra noastră; dacă totul ar fi ireal, ne-am simți mai puțin implicați în plăcerile și temerile lor. Fuziunea sa a ambelor elemente este ceea ce o deranjează. Aceasta este ceea ce Freud a numit „misteriosul”: ceva care pare ciudat și cunoscut în același timp.
Uneori trăim misteriosul în timp ce este treaz: într-un deja vu, o coincidență miraculoasă, un eveniment rar care amintește de o experiență din copilărie. Oamenii pot avea un efect similar. Gesturile, cuvintele, însăși ființa unor bărbați precum Kennedy sau Andy Warhol, de exemplu, evocă ceva atât real cât și ireal: este posibil să nu ne dăm seama (și cum l-am putea face, într-adevăr), dar acești indivizi sunt ca niște figuri visător pentru noi. Au calități care le ancorează în realitate - sinceritatea, răutatea, senzualitatea - dar în același timp distanța, superioritatea lor, aproape suprarealismul îi fac să pară că au ieșit dintr-un film. Aceste tipuri de oameni au un efect tulburător și obsesiv asupra noastră. În public sau în privat, ei ne seduc și fac că dorim să le posedăm, atât fizic, cât și psihologic. Dar cum putem avea o persoană ieșită

dintr-un vis, sau o stea de film sau politică, sau chiar un fermecător adevărat, ca un Warhol, care ne-ar putea traversa calea? În imposibilitatea de a le avea, devenim obsedați de ei: ne prigonesc în ideile, visele, fanteziile noastre. Îi imităm inconștient. Psihologul Sándor Ferénczi numește această „introjecție”: o persoană devine parte a ego-ului nostru, noi interiorizăm caracter. Aceasta este puterea seducătoare insidioasă a unei stele, o putere pe care o puteți apropia devenind un cod, un amestec dintre real și ireal. Majoritatea oamenilor sunt extrem de banali; adică prea real. Trebuie să devii eteric. Că cuvintele și acțiunile tale par să vină din inconștientul tău, ai o oarecare ușurință. Te vei reține, dar ocazional vei dezvălui o trăsătură care îi va face pe oameni să se întrebe dacă te cunosc cu adevărat. Vedeta este o creație a cinematografiei moderne. Nu este o surpriză: cinematograful recreează lumea viselor. Urmărim un film în întuneric, într-o stare de semisomnolență. Imaginile sunt destul de reale și în diferite grade descriu situații realiste, dar sunt proiecții, lumini intermitente, imagini: știm că nu sunt reale. Este ca și cum am vedea visul altei persoane. Cinematograful, nu teatrul, a creat steaua.
Într-un scenariu, actorii sunt departe, pierduți printre oameni și sunt prea reali în prezența lor trupească. Ceea ce a permis cinematografiei să fabrice vedeta a fost close-up, care separă brusc actorii de contextul lor, umplându-vă mintea cu imaginea lor. Primul-plan pare să dezvăluie ceva nu atât despre personajul pe care actorii îl interpretează despre ei înșiși. Vedem un aspect al lui Greta Garbo însăși când o vedem atât de aproape de față. Nu uita niciodată acest lucru în timp ce te forjezi ca o stea. În primul rând, trebuie să ai o prezență atât de copleșitoare încât să umple mintea țintei tale, în timp ce o clasă completează ecranul. Trebuie să ai un stil sau o prezență care să te distingă de ceilalți. Fii vag și ireal, dar nu îndepărtat sau absent: nu este faptul că oamenii nu te pot contempla sau îți amintesc de tine. Ei trebuie să te vadă în mintea ta când nu ești cu ei.
În al doilea rând, cultivă un chip inexpresiv și misterios, centrul care îți radiază stelaritatea. Acest lucru le va permite oamenilor să vadă în tine ceea ce vor, să-și imagineze că pot observa personajul tău, și chiar sufletul tău. În loc să indice stări de spirit și emoții, în loc să excite sau să se înalțe, steaua trezește interpretări. Aceasta era puterea obsesivă a feței lui Greta sau Marlene și chiar a lui Kennedy, care și-a adaptat expresiile la cele ale lui James Dean.
O ființă vie este dinamică și în schimbare, în timp ce un obiect sau o imagine este pasivă; dar în pasivitatea lui stimulează fanteziile noastre. O persoană poate obține acea putere devenind un fel de obiect. Contele Saint-Germain, mare șarlatan al secolului al XVIII-lea, a fost în multe privințe un precursor al stelei. Apare brusc în oraș, nimeni nu știa unde; Vorbea multe limbi, dar accentul său nu era din nicio țară. Nici nu era cunoscută vârsta lui: nu era tânăr, desigur, dar chipul lui părea sănătos. Am ieșit doar noaptea. Purta mereu negru și purta bijuterii spectaculoase. La sosirea la curtea lui Ludovic al XV-lea, a provocat senzație instantanee; A sugerat averea, dar nimeni nu știa sursa acesteia. El l-a făcut pe rege și pe Madame de Pompadour să creadă că avea puteri fantastice, inclusiv capacitatea de a converti materialele vulgare în aur (darul pietrei filosofului), dar măreția nu a fost niciodată atribuită; Totul a fost un indiciu. niciodată
Am spus da sau nu, doar poate. A stat la cină, dar nu a fost văzut niciodată mâncând mâncare. Odată ce i-a oferit Madamei de Pompadour o cutie de bomboane care și-a schimbat culoarea și aspectul, în funcție de modul în care a fost ținută; acest obiect captivant, a spus ea, i-a amintit de însuși Earl. Saint-Germain a pictat cele mai ciudate tablouri văzute vreodată: culorile erau atât de vii încât, atunci când picta bijuterii,

oamenii credeau că sunt reale. Pictorii disperau să-și cunoască secretele, dar nu le-a dezvăluit niciodată. Pleca din oraș așa cum ajunsese: brusc și tăcut. Cel mai mare fan al său a fost Casanova, care l-a cunoscut și nu l-a uitat niciodată. Nimeni nu a dat credit morții sale; Ani, decenii, un secol mai târziu, oamenii erau încă siguri că se ascundeau undeva. O persoană cu puteri ca a ta nu moare niciodată.
Contele Saint-Germain avea toate calitățile vedetei. Totul despre el era ambiguu și deschis la interpretări. Original și pasionat, s-a distins de mulțime. Oamenii l-au crezut nemuritor, la fel cum o stea pare să nu îmbătrânească sau să dispară niciodată. Cuvintele lui erau ca prezența lui: fascinant, divers, ciudat, cu o semnificație întunecată. Aceasta este puterea pe care o puteți exercita transformându-vă într-un obiect spumos. Andy Warhol a obsedat și pe toți cei care l-au cunoscut. Avea un stil distinctiv
- Aceste peruci de argint - și chipul ei era fără expresie și misterios. Oamenii nu au știut niciodată ce credeau; La fel ca tablourile sale, era de suprafață pură. În calitatea prezenței sale,
Warhol și Saint'Germain își amintesc de marile imagini ale lui trompe l'oeil din secolul al XVII-lea sau gravurile lui M. C. Escher: amestecuri fascinante de realism și imposibilitate, care îi fac pe oameni să se întrebe dacă sunt reale sau imaginare.
O stea trebuie să iasă în evidență, iar aceasta poate implica o anumită venă dramatică, cum este cea pe care Dietrich a dezvăluit-o la apariția la petreceri. Uneori, puteți crea chiar un efect mai tulburător și mai ireal cu atingeri subtile: modul dvs. de fumat, o inflexiune vocală sau un mod de mers. Adesea lucrurile mărunte îi impresionează pe oameni și îi determină să te imite: tuful peste ochiul drept al lacului Veronica, vocea lui Cary Grant, zâmbetul ironic al lui Kennedy. Deși mintea conștientă abia poate înregistra acele nuanțe, subliminal acestea pot fi la fel de atractive ca un obiect de formă izbitoare sau de culoare rară. Ciudat, atragem inconștient lucruri care nu au niciun sens dincolo de aspectul lor fascinant.
Stelele ne fac să vrem să aflăm mai multe despre ele. Trebuie să înveți să trezești curiozitatea oamenilor lăsându-i să privească ceva din viața ta privată, ceva care pare să dezvăluie un element al personalității tale. Las-o să fanteze și să-și imagineze. O caracteristică care declanșează adesea această reacție este un indiciu de spiritualitate, care poate fi extrem de seducător, cum ar fi interesul lui James Dean pentru filozofia estică și oculta. Semnele de bunătate și generozitate pot avea un efect similar. Stelele sunt ca zeii Muntelui Olimp, care trăiesc din dragoste și joacă. Ceea ce vă place - oameni, hobby-uri, animale - dezvăluie genul de frumusețe morală pe care oamenii le place să vadă într-o stea.
Exploatează această dorință arătându-ți viața privată, cauzele cu care te lupți, persoana de care ești îndrăgostit (pentru moment).
Un alt mod în care stelele seduc ne face să ne identificăm cu ele, ceea ce ne oferă un zguduit vicar. Asta a făcut Kennedy în conferința sa de presă despre Truman: localizându-se ca un tânăr rănit de un bătrân, evocând un conflict generațional arhetipal, i-a făcut pe tineri să se identifice cu el. (Popularitatea adolescentului marginalizat și însuflețit al filmelor de la Hollywood l-a servit pentru asta.) Cheia este reprezentarea unui tip, la fel cum Jimmy Stewart a reprezentat americanul mediu și Cary Grant, aristocratul impasibil. Oamenii de acest tip vor gravita spre tine, se vor identifica cu tine, vor împărtăși bucuria sau tristețea ta. Atracția trebuie să fie inconștientă, iar cuvintele tale nu trebuie să o transmită, ci poza, atitudinea ta. Astăzi, mai mult decât oricând oamenii sunt nesiguri, iar identitatea lor se schimbă neîncetat. Ajută-o să decidă asupra unui rol în viață și se va identifica cu tine complet. Faceți

doar tipul dvs. dramatic, vizibil și ușor de imitat. Puterea pe care o vei avea de a influența conceptul de sine al oamenilor în acest fel va fi insidioasă și profundă. Amintiți-vă: toți suntem interpreți. Oamenii nu știu niciodată exact ceea ce simți sau gândești; Te judecă după înfățișarea ta. Ești actor. Iar cei mai eficienți actori au o distanță interioară cu ei: la fel ca Marlene, își pot modela prezența fizică ca și cum ar percepe-o din exterior. Această distanță interioară ne fascinează. Stelele se distrează de la sine, își reglează întotdeauna imaginea, o adaptează la vremuri. Nimic nu este mai de râs decât o imagine care a fost la modă acum zece ani, dar nu mai este. Stelele trebuie să-și reînnoiască constant strălucirea, sau se vor confrunta cu cel mai prost noroc posibil: uitarea.

Simbol. Idolul O piatră sculptată pentru a forma un zeu, poate strălucind cu bijuterii și aur. Ochii credincioșilor îi dau viață, imaginându-și cu puteri reale. Forma lor le permite să vadă ce vor - un zeu - dar este doar o piatră. Dumnezeu trăiește în imaginația sa.

Pericole

Stelele creează iluzii plăcute la vedere. Pericolul este că oamenii se obosesc de ei - că iluzia nu mai fascinează - și se întoarce către o altă stea. Lasă acest lucru să se întâmple și îți va fi foarte dificil să-ți recuperezi locul în galaxie. Trebuie să vă păstrați ochii cu orice preț. Nu vă faceți griji pentru faima rea sau calomnie; Ne iertă foarte mult stelele. După moartea sa, au apărut tot felul de adevăruri neplăcute despre președintele Kennedy: romanțele sale interminabile, dependența de risc și pericol. Nimic din toate acestea nu i-a redus apelul și, de fapt, oamenii îl consideră încă unul dintre marii președinți ai Statelor Unite. Errol Flynn s-a confruntat cu multe scandaluri, inclusiv a faimos caz de viol: i-au mărit imaginea doar ca greblă. Odată ce oamenii recunosc o stea, tot felul de publicitate, chiar și cea rea, pur și simplu își alimentează obsesia. Bineînțeles că o poți exagera: oamenii ca o stea să aibă o frumusețe nelimitată și prea multă slăbiciune umană o va dezamăgi până la urmă. Chiar și așa, publicitatea negativă este mai puțin periculoasă decât să dispară prea mult sau să te distanțezi prea mult. Nu vei putea să alungi oameni în visele lor dacă nu te văd niciodată. În același timp, nu puteți permite publicului să vă cunoască prea mult sau că imaginea dvs. devine predictibilă. Oamenii se vor întoarce împotriva voastră într-o clipă dacă începeți să o plictisiți, pentru că plictiseala este răul social suprem.

Poate cel mai mare pericol cu care se confruntă stelele este atenția neîncetată pe care o atrag. Atenția obsesivă poate deveni neconcertantă și mai rău. Așa cum ar putea atesta orice femeie atrăgătoare, este obositor să fie urmărit tot timpul, iar efectul poate fi distructiv, așa cum demonstrează cazul Marilyn Monroe. Soluția constă în dezvoltarea tipului de distanță pe care Marlene a avut-o de la sine: luați atenție și idolatrie cu rezerve și nu pierdeți obiectivitatea. Abordează-ți jocul cu imaginea. Dar mai presus de toate, să nu fii niciodată obsedat de calitatea obsesivă a interesului oamenilor față de tine.

Antiseductorul

Seductoarele te atrag pentru atenția concentrată și individualizată pe care ți-o acordă. Anti-seducatorii sunt contrariul: nesigur, absorbit de sine și incapabil să înțeleagă psihologia altei persoane; Ei se resping literalmente. Anti-educatorii nu au conștientizare și nu observă niciodată când se enervează, se impun, vorbesc prea mult. Le lipsește subtilitatea pentru a crea presimțirea plăcerii pe care o necesită seducția. Eradicați trăsăturile anti-inductor de la voi și recunoașteți-le în alții; Tratarea cu un antiseructor nu este plăcută sau utilă.

Tipologia anti-seductoare

Anti-inductorii pot lua multe forme și clase, dar aproape toți au un atribut, originea forței respingătoare a acestora: insecuritatea. Cu toții suntem nesiguri și suferim pentru asta. Dar uneori putem depăși acel sentiment: un angajament seducător ne poate scoate din obișnuita noastră absorbție de sine; și în măsura în care seducem sau suntem seduceți, ne simțim pasionați și în siguranță. Anti-inductorii, pe de altă parte, sunt atât de nesiguri încât este imposibil să îi atragem în procesul de seducție. Nevoile lor, anxietățile, apocalipsa le apropie. Ei interpretează cea mai mică ambiguitate din partea ta ca un dispreț pentru ego-ul lor; ei văd simplul indiciu al înstrăinării ca fiind o trădare și este probabil să se plângă amar de asta.
Pare ușor: anti-inductorii se resping, deci se resping: evitați-i. Din păcate, multe anti-inductoare nu pot fi detectate ca atare la prima vedere. Sunt mai subtile și, dacă nu ești atent, te vor prinde într-o relație foarte nesatisfăcătoare. Caută indicii despre autoabsorbția și insecuritatea lui: poate sunt mici sau se ceartă cu tenacitate neobișnuită sau sunt hipercritice. Poate că te umplu de laude nemeritate și își declară dragostea față de tine înainte de a ști ceva despre tine. Sau, mai ales, nu acordă atenție detaliilor. Deoarece nu pot vedea ce te face diferit, sunt incapabili [te surprind cu atenție nuanțată.
Este crucial să recunoaștem caracteristicile anti-inductive nu numai în ceilalți, ci și în noi înșine. În caracterul a aproape toate una sau două dintre trăsăturile antiséctorului sunt latente și în măsura în care le putem eradica în mod conștient, vom fi mai seducători. Lipsa de generozitate, de exemplu, nu indică neapărat anti-inducție dacă este singurul defect al unei persoane; dar o persoană medie este rareori foarte atractivă. Seducția presupune deschiderea dvs., chiar dacă este doar să înșelați; A fi incapabil să dai bani înseamnă de obicei să nu poți da în general. Banalitatea nebuniei Este un impediment la putere și o lipsă gravă de seducție.
Cel mai bine este să scapi de anti-inductori curând, înainte ca tentaculele lor avide să se afunde în tine, deci învață să identifici semnalele care le diferențiază. Acestea sunt principalele tipuri. Bruta Dacă seducția este un fel de ceremonie sau ritual, o parte din plăcere este durata ei: timpul necesar, așteptarea care intensifică așteptarea. Brutele nu au răbdare pentru aceste lucruri; Sunt interesați de plăcerea ta, nu de a ta. A fi răbdător înseamnă a arăta că te gândești la cealaltă persoană, ceea ce nu reușește niciodată să impresioneze.
nerăbdarea are efectul opus: de vreme ce presupun că sunteți atât de interesat de ei încât nu au de ce să aștepte, tâlhăriile jignesc cu egoismul lor. Sub acest egotism există de obicei un complex de inferioritate coroziv, așa că dacă îi disprețuiți sau îi faceți să aștepte, aceștia supraacționează. Dacă bănuiți că aveți de-a face cu o brută, aplicați un test: faceți persoana respectivă să aștepte. Reacția ta îți va spune tot ce trebuie să știi.
Sufocatorul Sufocatorii se îndrăgostesc de tine înainte de a fi chiar conștienți de existența lor. Această înclinație este înșelătoare - s-ar putea să credeți că vă consideră copleșitoare - deoarece faptul este că suferă de un gol interior, un puț profund de nevoi care nu pot fi îndeplinite. Nu te lăsa niciodată încurcat de sufocatori; Este aproape imposibil să scapi de ele fără traume. Ei te bărbieresc până te obligă să te retragi, după care te sufocă cu vinovăția. Avem tendința de a idealiza persoana iubită, dar iubirea necesită timp pentru a se dezvolta. Recunoaște

sufocatorii pentru cât de repede te adoră. Atâta admirație ar putea oferi ego-ului tău un impuls momentan, dar în profunzime vei simți că acele emoții intense nu se raportează la nimic din ceea ce ai făcut. Ai încredere în intuiția ta.
Un subvariant al sufocatorului este matul, persoana care te imită cu slavă. Identificați acest tip în curând văzând dacă este capabil să aibă propria idee. Incapacitatea de a nu fi de acord cu tine este un semn rău.
Moralizatorul Seducția este un joc și ar trebui practicată cu mult umor. În dragoste și seducție totul merge; Moralitatea nu se încadrează niciodată în acest cadru. Dar caracterul moralizatorului este rigid. Acestea sunt persoane care urmează idei fixe și încearcă să te facă să te apleci la standardele lor. Vor să te schimbi, să fii mai bun, astfel încât nu încetează să te critice și să te judece: așa este gustul lor în viață. Adevărul este că ideile lor morale derivă din nefericirea lor, iar aceleași idei ascund dorința moralizatorilor de a-i domina pe cei din jurul lor. Incapacitatea lor de a se adapta și de a se bucura îi face ușor de recunoscut; Rigiditatea ta mentală poate fi însoțită și de tensiune fizică. Este dificil să nu-i iei criticile drept personale, așa că este mai bine să eviți prezența și comentariile sale otrăvitoare. Cel nenorocit. Înțepăturile indică mai mult decât o simplă problemă cu banii. Este un semn al ceva restrâns în caracterul unei persoane, ceva care îl împiedică să-și dea drumul sau să își asume riscuri. Aceasta este caracteristica cea mai antisemită dintre toate și nu vă puteți permite să renunțați la ea. Cei mai mulți mizeri nu își dau seama că au o problemă; Ei cred că atunci când dau cuiva firimituri, sunt generoși. Examinați-vă cu atenție: este posibil să fiți mai zgârcit decât credeți. Încercați să oferiți mai multe, atât bani, cât și dvs., și veți descoperi potențialul de seducție a generozității selective. Desigur, trebuie să vă păstrați generozitatea sub control. A da prea mult ar putea fi un semn de disperare, că vrei să cumperi pe cineva.
Sputterul. Sputterii sunt oameni conștienți de sine, iar conștientizarea lor de sine te accentuează pe ai tăi. La început ai putea crede că ei se gândesc la tine în măsura în care devin stângaci. Dar, de fapt, se gândesc doar la ei înșiși: sunt preocupați de aspectul lor sau de consecințele pentru ei din încercarea lor de a te seduce. Neliniștea lor este de obicei contagioasă: în curând vă veți face griji și pentru dvs. Sputterii ajung rar în ultimele etape ale seducției; dar dacă o fac, ei strică și asta. În seducție, arma cheie este audacitatea, care privește ținta de timp pentru a nu se mai gândi. Sputterii nu au niciun sentiment de oportunitate. Poate părea amuzant să încerci să-i instruiești sau să îi educi; dar dacă continuă să mormăie după o anumită vârstă, cazul lor este foarte probabil să fie iremediabil: nu sunt în stare să se părăsească.
Vorbitorul Seducția cea mai eficientă se realizează cu aspect, acțiuni indirecte, vopsele fizice. Cuvintele ocupă un loc aici, dar prea multe vor rupe de obicei farmecul, accentuând astfel diferențele superficiale și supraîncărcând situația. Oamenii care vorbesc mult vorbesc adesea despre ei înșiși. El nu a dobândit niciodată acea voce interioară care întreabă: „Te-am plictisit?", Să fii vorbăreț are un egoism adânc înrădăcinat.
Reactorul Reactoarele sunt prea sensibile, nu la tine, ci la ego-ul tău. Ei examinează fiecare dintre cuvintele și acțiunile dvs. căutând semne de dezaprobare a vanității lor. Dacă faceți un pas înapoi strategic, întrucât uneori trebuie să o faceți în seducție, ei se vor gândi și vă vor înnebuni. Sunt predispuși la plângeri și plâns, două caracteristici foarte anti-inductive. Puneți-le la încercare spunând o glumă moderată în detrimentul lor: toți ar trebui să fim capabili să râdem un pic de noi înșine, dar reactorii nu pot face acest lucru. Poți ghici resentimente în ochii lui. Elimină toate trăsăturile reactive ale personajului tău: respinge inconștient oamenii. Vulgarul Vulgarii nu acordă atenție

detaliilor, atât de importante în seducție. Puteți verifica acest lucru în aspectul personal - hainele lor sunt de prost gust din orice punct de vedere - și în acțiunile lor: ignoră faptul că uneori este mai bine să se controleze, nu să cedeze propriilor lor impulsuri. Vulgarul: spun totul în public. Nu au niciun sentiment de oportunitate și sunt rareori în armonie cu gusturile tale. Indiscreția este un semn sigur al vulgarului (povestind altora romantismul dintre voi, de exemplu); Acest act poate părea impulsiv, dar adevărata sa sursă este egoismul radical al vulgarului, incapacitatea lor de a se vedea pe ei înșiși așa cum îi văd alții. Mai mult decât evitarea lor, devin opusul lor: atingerea, stilul și atenția la detalii sunt toate cerințele de bază ale unui seducător.

Exemple de antisector

1. Claudio, a cărui bunică a fost marele împărat roman Augustus, a fost considerat un ticălos când era mic și aproape întreaga familie îl maltratase. Nepotul său Caligula, numit împărat în anul 37 A.D., s-a distrat să-l tortureze: l-a forțat să se plimbe în jurul palatului, în grabă, în pedeapsă pentru prostia lui, avea sandale murdare legate de mâini în timpul cinei și așa mai departe. Când a îmbătrânit, Claudio părea să devină și mai stângace; în timp ce toate rudele sale trăiau în continuu

amenințare cu omorul, el a fost lăsat singur. Astfel, el a surprins foarte mult pe toată lumea, inclusiv pe el însuși, că atunci când, în 41 d.Hr., un consiliu militar a ucis Caligula, l-a proclamat și el împărat. Fără să vrea să trimită, el a delegat aproape întregul guvern în confidenți (un grup de liberi) și și-a dedicat timpul să facă ceea ce îi plăcea cel mai mult: să mănânce, să bea, să se joace și să înjunghie.

Soția lui Claudio, Valeria Mesalina, a fost una dintre cele mai frumoase femei din Roma. Deși părea că o iubește, el nu i-a acordat nicio atenție, iar ea a început să aibă aventuri. La început a fost discret; dar de-a lungul anilor, cauzată de neglijarea soțului ei, a devenit din ce în ce mai libertină. El a ordonat să fie construită o cameră în palatul său unde a primit mulți bărbați, încercând tot posibilul să imite pe cea mai cunoscută prostituată din Roma, al cărei nume era scris pe ușă. Cine a respins innuendo-ul său a fost executat. Aproape toată lumea din Roma știa despre aceste farse, dar Claudius nu a spus nimic; El i se părea indiferent.

Atât de mare a fost pasiunea Messalinei pentru iubitul ei preferat, Gayo Silio, care a decis să se căsătorească cu el, deși ambii erau deja căsătoriți. În lipsa lui Claudio, aceștia au organizat o ceremonie de nuntă, autorizată printr-un contract de căsătorie pe care Claudio însuși l-a semnat cu înșelăciunea. După ceremonie, Gaius s-a mutat în palat. De data aceasta, consternarea și revulsiunea întregului oraș l-au obligat în sfârșit pe Claudiu să acționeze, care a ordonat executarea lui Gaius și a altor iubitori ai Messalinei, deși nu din aceasta. Cu toate acestea, o trupă de soldați, inflamată de scandal, a vânat-o și a înjunghiat-o.

Informat despre acest lucru, împăratul a comandat pur și simplu mai mult vin și a continuat să mănânce. Câteva nopți mai târziu și spre uimirea sclavilor săi, el a întrebat de ce împărăteasa nu l-a însoțit la cină.

Nimic nu infurează mai mult decât să nu primești atenție. În procesul de seducție, este posibil să fii nevoit să te întorci uneori și să te îndoiești de [obiectivul tău. Însă neglijarea prelungită nu numai că va rupe farmecul seducției, dar ar putea genera și ura.

Claudio a fost un caz extrem al acestui comportament. Insensibilitatea lui era un produs al necesității: acționând ca un smecher i-a permis să-și ascundă ambiția și să se protejeze între concurenții periculoși. Insensibilitatea a devenit însă o a doua natură. A devenit nepăsător și nu și-a dat seama ce se întâmplă în jurul său. Neglijarea sa a avut un efect profund asupra soției sale: cum a putut să se întrebe un bărbat, Messalina,

Mai ales la fel de neatrăgător ca Claudio, să nu o observi sau să nu-ți faci griji pentru aventurile ei cu alții? Dar nimic din ceea ce a făcut nu părea să conteze.
Claudio reprezintă extremul, dar spectrul neatenției este larg. Multe persoane acordă foarte puțină atenție detaliilor [semnalele pe care le emite o altă persoană. Simțurile tale sunt răspândite de | muncă, dificultăți, autoabsorbție. Această dezactivare a sarcinii seducătoare dintre două persoane este frecvent observată, în special în cuplurile de mulți ani. Luat mai departe, acest lucru provoacă furie, resentimente. Adesea, membrul înșelat al cuplului a fost același care a inițiat dinamica, cu modele de neglijare.
2.- În 1639, o armată franceză a asediat și a luat orașul italian Torino. Doi oficiali francezi, domnul (ulterior contele) din Grammont și prietenul său Matta, au decis îndreaptă-ți atenția către femeile frumoase din acel oraș. Soțiile unora dintre cei mai ilustri bărbați din Torino erau mai mult decât sensibili la asta: soții lor erau ocupați și aveau iubiți. Singura cerință a soțiilor era ca păcălătorii să respecte regulile galeriei. Domnul și Matta au găsit un cuplu foarte rapid: domnul a ales-o pe frumoasa Mademoiselle de Saint-Germain, care va fi promisă în curând în căsătorie, iar Matta și-a oferit serviciile unei femei mai mature și mai experimentate, Madame de Signals. Domnul s-a îmbrăcat în verde, iar Matta în albastru, culorile preferate ale doamnelor sale. În a doua zi de curte, cuplurile au vizitat un palat în afara orașului. Domnul a fost fermecător și a făcut-o pe Mademoiselle: de la Saint-Germain a râs de întâmplările sale, dar Matta nu a făcut așa de bine: nu a avut răbdare pentru galanterie, așa că când Madame de Signals și a făcut o plimbare , el i-a strâns mâna și a declarat cu îndrăzneală afecțiunea ei. Doamna a fost îngrozită, desigur, iar când s-au întors la Torino, a plecat fără să se uite măcar la el. Neștiind că el a jignit-o, Matta a crezut că este copleșită de emoție și s-a simțit oarecum mulțumită. Dar domnul lui Grammont, intrigat de faptul că cuplul se despărțise, a vizitat-o pe Madame de Signals și a întrebat cum se întâmplă totul. Ea i-a spus adevărul: că Marta s-a dispensat de formalitățile și rămâne de dus la culcare. Domnul a râs și s-a gândit la el însuși cât de diferit se va descurca în cazul în care el va fi cel care o va curta pe frumoasa doamnă.
Zilele următoare, Matta a continuat să interpreteze greșit semnalele. Nu l-a vizitat pe soțul madamei de Signs, așa cum a cerut obiceiul. El a încetat să îmbrace culoarea care îi plăcea. Când aveau de gând să călărească împreună, el a început să vâneze iepuri, ca și cum ar fi prada cea mai interesantă, iar când a luat prăjitură nu i-a oferit-o. Între timp, el a continuat să-și facă inovația foarte îndrăzneață. În cele din urmă, Madame s-a săturat și s-a plâns direct de el. Matta și-a cerut scuze; Nu-și observase greșelile. Mișcată de scuzele ei, doamna era mai mult decât dispusă să reia procesiunea; dar zile mai târziu, după eforturi nesemnificative de galanterie, Matta presupunea din nou că era dispusă să meargă la culcare. Spre disperarea ei, Madame a refuzat, ca înainte. - Nu cred că femeile le pot jigni prea mult, îi spuse Matta domnului, că uneori încetăm să glumim pentru a ajunge la acest punct. Dar Madame de Seriantes nu avea nicio legătură cu el; Astfel, cavalerul lui Grammont, văzând o

oportunitate pe care nu o putea trece, a profitat de dezgustul său, curtându-l în mod corespunzător și în secret, și a obținut în cele din urmă favorurile pe care Matta încercase să le forțeze.
Nu există nimic mai mult anti-inductor decât să simți că cineva presupune că ești al lui, că nu poți să-i reziste. Cea mai mică impresie a acestui concept este mortală pentru seducție; Unul trebuie să-și arate valoarea, să-și ia timpul, să câștige inima obiectivului.
Poate te temi că este jignit de ritmul lent sau că își pierde interesul. Dar cel mai probabil, teama ta este o reflectare a nesiguranței tale, iar nesiguranța este întotdeauna anti-educativă. Adevărul este că, mai târziu, cu atât vei arăta mai mult profunzimea interesului tău și cu atât mai intens va fi vraja ta. Într-o lume cu rare formalități și ceremonii, seducția este unul dintre puținele reziduuri ale trecutului care păstrează tiparele antice. Este un ritual și trebuie respectate riturile sale. Graba nu dezvăluie profunzimea sentimentelor, ci gradul de abstractizare. Uneori poate fi posibil să îndemnați pe cineva să iubească, dar în schimb veți obține doar lipsa de plăcere pe care acest tip de iubire o oferă. Dacă sunteți impetuos în natură, faceți tot posibilul să o ascundeți. Destul de ciudat, efortul pe care l-ați depus în conținerea dvs. ar putea fi extrem de seducător pentru obiectivul dvs.
3. - În anii 1730, un tânăr pe nume Meilcour locuia la Paris, care tocmai la vârsta de a avea prima sa poveste de dragoste. O prietenă a mamei sale, Madame de Lursay, văduvă la patruzeci de ani, era frumoasă și fermecătoare, dar avea o reputație de neatins; ca un băiat, Meilcour se infatuase cu ea, dar niciodată nu se aștepta ca dragostea lui să fie reciprocată. Astfel, el a fost foarte surprins și încântat să-și dea seama că, acum când era destul de bătrân, ochii tandri ai doamnei de Lursay păreau să indice un interes mai mult decât matern pentru el.
Timp de două luni, Meilcour a cutremurat în prezența doamnei de Lursay. M-am temut de el și nu știam ce să fac. Într-o noapte au început să vorbească despre o piesă recentă. Cât de bine a declarat un personaj iubirea lui pentru o femeie, a spus Madame. Observând disconfortul evident al lui Meilcour, el a continuat: „Dacă nu mă înșel, o afirmație poate părea dureroasă doar atunci când trebuie să o faci singur”. Doamna știa bine că ea este cauza neplăcerii tânărului, dar glumea foarte mult: „Spune-mi”, a îndemnat el, „cu cine este îndrăgostită”. Meilcour a mărturisit în sfârșit: era doamna pe care și-o dorea. Prietena mamei ei a sfătuit-o să nu se gândească la ea, dar a și suspinat și i-a aruncat o privire lungă și leneșă. Cuvintele lui spuneau un lucru, ochii lui altul; poate că nu era atât de de neatins cum crezuse. Totuși, la sfârșitul serii, Madame de Lursay a spus că se îndoiește că sentimentele sale vor dura și l-a lăsat pe tânărul Meilcour neliniștit pentru că nu a spus nimic despre corespondența cu dragostea lui.
Zilele următoare Meilcour i-a cerut în mod repetat doamnei de Lursay să-i declare dragostea pentru el, iar ea a refuzat în repetate rânduri să facă acest lucru. Tânărul a decis în cele din urmă că i s-a pierdut cauza și a renunțat; dar nopți mai târziu, într-o cămașă de acasă, rochia doamnei părea mai tentantă decât de obicei, iar ochii i-au făcut sângele să fiarbă. Meilcour le-a întors și a urmat-o peste tot, în timp ce a avut grijă să păstreze o anumită distanță, astfel încât nimeni nu a observat ce s-a întâmplat. Cu toate acestea, el a reușit, astfel încât să poată rămâne fără să trezească suspiciuni când ceilalți vizitatori au plecat. În sfârșit singur, ea la făcut să stea lângă ea pe canapea. Abia putea să vorbească; Tăcerea era penibilă. Pentru a-l face să vorbească, Madame a ridicat problema obișnuită: tinerețea lui Meilcour și-a transformat iubirea pentru ea într-un moft trecător. În loc să refuze, el a fost

dezgropat și și-a păstrat distanța politicoasă, până când a exclamat în cele din urmă, cu o ironie evidentă: „Dacă se știa că ești aici cu acordul meu, am aranjat-o în mod voluntar cu tine ... ce nu ar spune oamenii? Dar cât de greșit nu aș fi, pentru că nu ar putea exista cineva mai respectuos decât tine. " Împinsă să acționeze astfel, Meilcour o luă de mână și se uită în ochii ei. Ea se înroși și îi spuse să plece; dar modul în care s-a așezat pe canapea și s-a uitat la el sugera altfel. Chiar și așa, Meilcour ezită; ea îi spusese să plece, și dacă el neasculta, putea face o scenă și poate că nu l-ar ierta niciodată; ar face un prost din sine și toată lumea, chiar și mama lui, ar afla. S-a ridicat imediat, scuzându-și curajul de moment. Privirea ei de uimire, oarecum rece, a indicat că, într-adevăr, a plecat prea departe, și-a imaginat Meilcour, așa că și-a luat rămas bun și a plecat.
Meilcour și Madame de Lursay apar în romanul Los rătăciți din inimă și ingeniozitate, scris în 1738 de Crébillon Jr., care și-a bazat personajele pe swingeri pe care i-a cunoscut în Franța vremii. Pentru Crébillon, fiul, seducția este redusă la semnale: pentru a le putea emite și înțelege. Nu este cazul, deoarece sexualitatea este reprimată și necesită vorbirea în cod. Mai degrabă pun comunicarea fără cuvinte (prin haine, gesturi, acte) este cea mai plăcută, interesantă și seducătoare dintre limbi.
În romanul lui Crébillon Jr., Madame de Lursay este o seducătoare ingenioasă, care este interesant să înceapă tinerii. Dar nici ea nu poate depăși prostia tinerească a lui Meilcour, incapabilă să-și înțeleagă semnalele, fiind absorbită în gândurile ei. În roman reușește să-l educe mai târziu, dar în viața reală există multe Meilcours iremediabile. Sunt prea literale și insensibile la detalii cu puterea seducției.
În loc să se respingă, ele irită și te enervează cu neînțelegerile lor neîncetate, văzând mereu viața din spatele cortinei ego-ului lor și neputând vedea lucrurile așa cum sunt cu adevărat. Meilcour este atât de încorporat în el însuși încât nu observă că Madame se așteaptă ca el să facă pasul îndrăzneț la care ar trebui să cedeze. Ezitarea lui indică faptul că se gândește la el, nu la ea; asta îl îngrijorează cum va arăta și nu că farmecele lui îl copleșesc. Nimic nu poate fi mai anti-inductor decât atât. Recunoaște acest tip; și dacă trece de la vârsta fragedă care ar servi drept pretext, nu te încurca în stânjeneala lui: te va infecta cu îndoială.
3. În curtea lui Heian din Japonia, la sfârșitul secolului al X-lea, tânărul nobil Kaoru, presupusul fiu al marelui seducător Genji, nu a avut parte decât de nenorociri îndrăgostite. Apoi s-a infatuat cu o prințesă tânără, Oigimi, care locuia într-o casă dărăpănată din mediul rural, după dizgrația tatălui său. Într-o zi a avut o întâlnire cu sora lui Oigimi, Nakanokimi, care l-a convins că ea este cea pe care o iubea cu adevărat. Confuz, Kaoru s-a întors la tribunal și nu a vizitat surorile o perioadă. Mai mult târziu, tatăl lor a murit, urmat la scurt timp de însăși Oigimi.
Kaoru și-a dat seama atunci de greșeala lui: el o iubise pe Oigimi pentru totdeauna și ea murise în disperare că nu o dorea. N-ar mai vedea-o niciodată, dar nu a putut face altceva decât să se gândească la ea. Când Nakanokimi, la moartea tatălui său și a surorii sale, a mers să locuiască în instanță, Kaoru a avut casa în care locuiau Oigimi și familia sa.
Într-o zi, Nakanokimi, văzând melancolia în care căzuse Kaoru, i-a spus că are o altă soră, Ukifune, asemănătoare cu iubitul său Oigimi și că locuia ascuns în mediul rural. Kaoru a fost încurajat; poate a avut ocazia să se răscumpere, să schimbe trecutul. Dar cum a putut găsi această femeie? Atunci s-a întâmplat că a vizitat sanctuarul pentru a-și plăti respectul pe dispărutul Oigimi și a aflat că misteriosul Ukifune este și el acolo.

Încântat și agitat, el a reușit să o privească prin fisura unei uși. Vederea lui l-a făcut să-și piardă respirația: deși era o fată obișnuită din mediul rural, în ochii lui Kaoera întruparea vie a Oigimi. Vocea lui semăna și cu cea a lui Nakanokimi, pe care îl iubise și el. Ochii i se umplură de lacrimi.
După câteva luni, Kaoru a găsit casa în munții în care locuia ukifuna. El a vizitat-o acolo, iar el nu a dezamăgit. „Am avut cândva o clipă de tine prin crăpăturile unei uși”, a spus el, „și de atunci mi-ai fost foarte mult în minte”. Apoi a purtat-o în brațe și a dus-o într-o trăsură care îi aștepta. El o va duce înapoi la sanctuar, iar călătoria de acolo va restabili imaginea lui Oigimi; Ochii i se inundau în lacrimi noi. Uitându-se la Ukifune, el a comparat-o în tăcere cu Oigimi: hainele ei erau mai puțin frumoase, dar avea părul frumos.
Când Oigimi a trăit, ea și Kaoru au atins koto-ul împreună, așa că, odată în sanctuar, el a scos kotos. Ukifune nu a jucat la fel de bine ca Oigimi, iar manierele sale au fost mai puțin rafinate. Nu a contat; el i-ar da lecții, ar face-o doamnă. Dar apoi, așa cum făcuse cu Oigimi, Kaoru s-a întors în instanță, lăsând-o pe Ukifune să lenevească în sanctuar. Timpul a trecut înainte să o vizitez din nou; se îmbunătățise, era mai frumoasă decât înainte, dar nu se putea opri să se gândească la Oigimi. Kaoru a abandonat-o din nou, promițând că o va duce în instanță, dar au trecut câteva săptămâni, a fost suficient ca în sfârșit să primească vestea că Ukifune a dispărut, fiind văzut pentru ultima oară în direcția unui râu. Probabil că se sinucisese.
La ceremonia de înmormântare a lui Ukifune, vinovăția l-a chinuit pe Kaoru: de ce nu mai merguse înaintea ei? Ukifune a meritat o destinație mai bună.
Kaoru și celelalte personaje apar în Povestea lui Genji, un roman japonez din secolul al XI-lea, de aristocratul Murasaki Shikibu. Personajele din această carte se bazează pe persoane pe care autorul le-a cunoscut, dar tipul de Kaoru apare în toate culturile și perioadele: aceștia sunt bărbați și femei care aparent caută un partener ideal. Cel în care pătrund nu este niciodată suficient de satisfăcător; o persoană îi excită la prima vedere,
dar în curând găsesc defecte, iar când altul își traversează calea, pare mai bine și uită de primul. Aceste tipuri de oameni încearcă adesea să influențeze muritorul imperfect care i-a încântat, să-l îmbunătățească cultural și moral. Dar acest lucru este foarte nefericit pentru ambele părți.
Adevărul este că aceste tipuri de oameni nu caută un ideal, ci sunt foarte nemulțumiți de ei înșiși. Ai putea confunda nemulțumirea lui cu standardele înalte ale unui perfecționist, dar adevărul este că nimic nu-l va satisface, deoarece nefericirea lui este foarte profundă. Îl poți recunoaște prin trecutul său, plin de romanțe furtunoase efemere. De asemenea, va tinde să vă compare cu alții și să încerce să vă reformeze. La început este posibil să nu știți în ce v-ați implicat, dar oamenii de genul acesta sunt în final anti-educatori, pentru că nu vă pot vedea calitățile individuale. Evitați romantismul înainte să se întâmple. Acest tip de antisector este un sadic al dulapului și vă va tortura cu obiectivele sale de neatins.
5.- În 1762, în orașul Torino, Italia, Giovanni Giacomo Casanova l-a cunoscut pe un anume cont A.B., un domn milanez care aparent îi plăcea foarte mult. Contele i-a scăpat din favoare, iar Casanova i-a împrumutat bani. În semn de recunoștință, contele l-a invitat să rămână cu el și soția sa la Milano. Sotia lui, a spus el, era din Barcelona si era admirat pretutindeni pentru frumusetea lui. El a învățat lui Casanova scrisorile sale, care dețineau un farmec intrigant; Casanova și-a imaginat-o ca un seducător demn. S-a dus la Milano. La sosirea la reședința contelui A.B., Casanova a descoperit că doamna spaniolă era, într-adevăr, foarte frumoasă, dar și

serioasă și liniștită. Ceva din ea l-a deranjat. În timp ce-și despachetă hainele, contesa a văzut printre bunurile sale o rochie roșie orbitoră, cu heruvimi din cebellina martenă. A fost un cadou, a exclamat Casanova pentru doamna milaneză care i-a cucerit inima.
În seara următoare, la cină, contesa a fost brusc cordială, râzând și glumind cu Casanova. Ea a descris rochia ca pe o mită; Casanova l-ar folosi pentru a convinge o femeie să se predea. Dimpotrivă, Casanova a răspuns; a dat daruri doar mai târziu, în apreciere. În noaptea aceea, în trăsura înapoi de la operă, ea a întrebat dacă un prieten bogat de-al lui poate cumpăra rochia; iar când el a răspuns nu, ea a devenit vizibil iritată. Ghicindu-și jocul, Casanova s-a oferit să-i ofere rochia marta dacă i-ar fi bine. Acest lucru a înfuriat-o mai mult și s-au certat.
Casanova s-a săturat de capătul stării de spirit a contesei: a vândut rochia pentru cincisprezece mii de franci prietenului ei bogat, care la rândul ei i-a dat-o, așa cum planifică contesa de la început. Dar pentru a-și demonstra lipsa de interes pentru bani, Casanova i-a spus asta
I-aș da cele cincisprezece mii de franci, fără obligație. - Ești un om rău, a răspuns ea, dar poți să stai, să te distrezi. Contesa și-a reluat cochetele, dar Casanova nu a fost păcălită. "Nu este vina mea, doamnă, că farmecele voastre exercită o putere atât de mică în mine", a spus el. "Iată cincisprezece mii de franci pentru a fi mângâiat."
A pus banii pe o masă și a plecat, în timp ce contesa a făcut furie și a înjurat răzbunare. Când Casanova a cunoscut-o pe doamna spaniolă, două lucruri despre ea l-au respins. În primul rând, mândria ei: în loc să participe la dăruirea și seducerea, ea a cerut subjugarea omului. Mândria poate reflecta securitatea și indică faptul că nu te vei coborî înaintea celorlalți. Dar, cu frecvență egală, este rezultatul unui complex de inferioritate, care solicită altora să se coboare în fața ta. Seducția necesită deschidere față de cealaltă persoană, dispoziție
Pentru a ceda și adapta. Mândria excesivă, cu nimic care să o justifice, este extrem de anti-inductivă. A doua caracteristică care a dezgustat Casanova a fost lăcomia contesei: jocurile ei de cochetărie erau planificate doar pentru a obține rochia; Nu era interesat de romantism. Pentru Casanova, seducția a fost un joc vesel pe care oamenii îl practicau pentru distracție reciprocă. În schema lui de lucruri, nu era nimic în neregulă cu o femeie care-și dorea cadouri și bani; putea înțelege dorința respectivă și era un om generos. Dar am simțit și că aceasta era o dorință pe care o femeie ar trebui să o ascundă, pentru a da impresia că ceea ce urmărea era plăcere. O persoană care caută în mod evident bani sau alte recompense materiale nu se poate abține. Dacă asta este intenția ta, dacă cauți ceva mai mult decât plăcere - putere, bani - nu-l arătați niciodată. Suspectul unui motiv ascuns este anti-inductiv. Nu lăsați niciodată nimic să rupă iluzia.
6.- În 1868, Regina Victoria a Angliei a ținut prima sa întâlnire privată cu Noul prim-ministru al țării, William Gladstone. Îl știam deja și știam despre faima lui de absolutist moral, dar întâlnirea va fi o ceremonie, un simplu schimb de curtoazii. Totuși, Gladstone nu avea răbdare pentru astfel de lucruri. În acea primă întâlnire, el i-a explicat reginei teoria regelui ei: regina, credea ea, trebuia să joace un rol exemplar în Anglia, rol pe care, în datele recente, nu îl îndeplinise, pentru a petrece prea mult timp în privat.
Această predică a stabilit un precedent rău și lucrurile s-au înrăutățit: a primit în curând scrisori de la Gladstone, în care a abundat subiectul. Regina nu s-a deranjat niciodată să citească jumătate din ele și la scurt timp după aceea a făcut tot posibilul pentru a evita contactul cu liderul guvernului său; dacă ar fi trebuit să o văd, a

prescurtat întrunirea cât mai mult posibil. În acest scop, nu i-a permis niciodată să stea în prezența sa, sperând că un bărbat de vârsta lui va obosi curând și va pleca. Pentru că, odată ce se explica într-un subiect scump pentru inima lui, nu observă privirea de lipsă de egoism a celeilalte persoane, nici lacrimile lui căscând. Memoriul său cu privire la chestiuni și mai simple ar trebui să fie tradus în termeni simpli pentru regină de unul dintre asistenții săi. Dar cel mai rău dintre
era tot ce Gladstone se cearta cu ea, iar discuțiile lor au reușit să o facă să se simtă prost. Regina a învățat curând să dea din cap și să dea impresia că este de acord cu orice argument abstract pe care intenționa să-l facă. Într-o scrisoare adresată secretarului ei, referindu-se la ea însăși la persoana a treia, Victoria a scris: „În atitudinea lui Gladstone, a simțit întotdeauna o încăpățânare autoritară și aroganță [...] care niciodată nu am mai experimentat pe nimeni altul și pe care am considerat-o cel mai neplăcut. ”De-a lungul anilor, sentimentul acesta a devenit o ură de nehotărât.
Ca lider al partidului liberal, Gladstone avea o nemese: Benjamin Disraeli, liderul partidului conservator. L-am considerat amoral, un evreu diavolist. Într-o sesiune a Parlamentului, Gladstone s-a aruncat cu ochiul adversarului, punctând punct după punct în timp ce a descris unde vor duce măsurile rivalului. Supărat pe măsură ce înainta (așa cum obișnuia atunci când vorbea despre Disraeli), a lovit podiumul cu o astfel de forță încât pene și frunze au zburat. Între timp, Disraeli părea adormit pe jumătate. Când Gladstone a terminat, a deschis ochii, s-a ridicat și a mers liniștit spre margareta. "Domnul potrivit și onorabil", a spus el, "a vorbit cu multă pasiune, multă elocvență și multă violență". După o lungă pauză, el a continuat: „Dar paguba nu este ireparabilă” și a procedat la colectarea a tot ceea ce căzuse de pe stand și a pus-o la loc. Discursul care a urmat a fost și mai stăpânitor din cauza contrastului său senin și ironic cu cel al lui Gladstone. Membrii parlamentului erau fascinați și toți au fost de acord cu faptul că Disraeli a câștigat ziua. Dacă Disraeli a fost seducătorul consumator și fermecătorul social, Gladstone era antisimulatorul. Desigur, el a avut susținători, în mare parte printre elementele cele mai puritanice ale societății: a învins-o pe Disraeli de două ori la alegerile generale. Dar îi era greu să-și extindă apelul dincolo de cercul credincioșilor săi. În special femeile păreau insuficiente. Desigur, nu au votat atunci, deci au fost o povară politică minoră; dar Gladstone nu avea răbdare pentru punctul de vedere feminin. O femeie, credea el, trebuia să învețe să vadă lucrurile ca pe un bărbat, iar scopul său în viață era să-i educe pe cei pe care îi considera iraționali și abandonați de Dumnezeu.
Nu a trecut mult timp până Gladstone a umplut nervii tuturor. Aceasta este natura oamenilor convinși de un anumit adevăr, dar care nu au răbdare pentru o altă perspectivă sau pentru a trata psihologia altei persoane. Acest tip de antisector este abuziv, iar pe termen scurt obțineți de obicei ceea ce doriți, în special printre cei mai puțin agresivi. Dar provoacă resentimente mari și antipatie mută, care în cele din urmă îi provoacă ruina. Oamenii văd dincolo de rectitudinea lor morală, care este, foarte des, un ecran pentru un joc de putere: moralitatea este o formă de putere. Un seducător mereu
El încearcă să convingă în mod direct, să nu-și defileze niciodată moralul, să nu dea niciodată prelegeri sau să le impună. Totul despre el este subtil, psihologic, indirect.
Simbol: crabul. Într-o lume ostilă, crabul supraviețuiește datorită durității cochiliei sale, a amenințării cuțitelor sale și că săpă în nisip. Nimeni nu îndrăznește să se apropie prea mult. Dar nu poate surprinde inamicul său și are o mobilitate redusă. Forța sa defensivă este suprema sa limitare.

Utilizări ale anti seductiei

Cea mai bună metodă de a evita legăturile cu anti-inductori este să le recunoaștem imediat și să le evităm, dar deseori ne înșală. Legăturile cu aceste tipuri de oameni sunt neplăcute și dificil de dezlănțuit, deoarece cu cât reacția ta este mai emoțională, cu atât pari să fii mai prins. Nu te supăra; Acest lucru nu ar putea decât să-i încurajeze pe acești oameni sau să-și agraveze tendințele anti-inductor. În schimb, arată-te îndepărtat și indiferent, nu le acordă atenție, fă-i să simtă cât de puțin îți pasă. Cel mai bun antidot împotriva unui antiseructor este, de obicei, să fii singur antiseductor. Cleopatra a avut un efect devastator asupra fiecărui bărbat care i-a croit calea. Octavio - viitorul împărat Augustus, care avea să-l învingă și să-l distrugă pe Marco Antonio, iubitor de Cleopatra - și-a cunoscut foarte bine puterea și s-a apărat întotdeauna fiind foarte amabil cu ea, curtenitor până la extrem, dar niciodată manifestând cea mai mică emoție, indiferent de interes. sau dezgust Cu alte cuvinte, el a tratat-o ca orice altă femeie. Față de acea fațadă, nu și-a putut conduce dinții. Octavio și-a făcut anti-educația apărarea împotriva celei mai irezistibile femei din istorie. Amintiți-vă: seducția este un joc de atenție, umplându-vă treptat mintea cu prezența celeilalte persoane. Distanța și neatenția vor produce efectul opus și pot fi utilizate ca tactică, dacă este necesar. În cele din urmă, dacă doriți cu adevărat să vă „anti-reduceți", pur și simplu prefaceți trăsăturile enumerate la începutul acestui capitol. bugs; Vorbeste mult, mai ales despre tine; îmbrăcați-vă cu capul în jos cum îi place celeilalte persoane; nu fiți atenți la detalii; sufocă etc. O singură avertisment: cu vorbăreți, nu se certa niciodată prea mult. Cuvintele vor stârni focul. Adoptați strategia Reginei Victoria: dați din cap, dați impresia că sunt de acord și apoi găsiți o scuză pentru a întrerupe conversația. Aceasta este singura apărare posibilă.

11. Victimele seducătorului: cele optsprezece tipuri.

Toate persoanele din jurul tău sunt posibile victime ale seducției, dar mai întâi trebuie să știi cu ce fel de victimă ai de-a face. Victimele sunt clasificate în funcție de ceea ce cred că le lipsește în viață: aventură, atenție, romantism, o experiență îndrăzneață, stimulare mentală sau fizică și așa mai departe. După ce identificați tipul acestuia, aveți ingredientele necesare pentru
seducție: tu vei fi cel care le dă ceea ce le lipsește și nu poate obține de la sine. Studiind posibilele victime, învățați să vedeți realitatea dincolo de aparență. O persoană timidă ar putea să tânjească să fie o stea; Un prudent ?, dorind o emoție transgresivă. niciodată
Încercați să seduceți pe cineva de acest gen.

Teoria victimei

Nimeni pe lumea asta nu se simte deplin și complet. Cu toții simțim o oarecare gol în caracterul nostru, ceva de care avem nevoie sau dorim, dar nu putem obține singuri.

Când ne îndrăgostim, este de obicei de la cineva care pare să umple acel gol. Acest proces este de obicei inconștient și depinde de avere: avem încredere că persoana potrivită ne va traversa calea, iar atunci când ne îndrăgostim de aceasta, așteptăm să corespundă iubirii noastre. Cu toate acestea, seducătorul nu lasă aceste lucruri la voia întâmplării.

Examinați oamenii din jurul vostru. Uitați fațada socială, trăsăturile sale evidente de caracter; Mergeți mai departe și priviți golurile, piesele care lipsesc din psihicul său. Aceasta este materia primă de seducție. Acordă o atenție deosebită hainelor, gesturilor tale, comentariilor tale casual, lucrurilor din casa ta, anumitor priviri; fă-o să vorbească despre trecutul ei, în special despre romanțele ei. Și puțin câte puțin conturul acestor piese lipsă va fi vizibil. Înțelegeți: oamenii emit semnale constante de ceea ce le lipsește. Ei tânjesc după plinătate, fie că este iluzorie sau reală; și dacă trebuie să vină de la un alt individ, el exercită o putere imensă în ei. Le-am putea numi victime ale seducției, deși sunt aproape întotdeauna victime voluntare.

Acest capitol va descrie cele optsprezece tipuri de victime, fiecare dintre ele având o lipsă dominantă. Deși obiectivul tău poate dezvălui bine caracteristici de mai multe tipuri, acestea sunt

asociate de obicei unei nevoi comune. Cineva vi s-ar putea părea atât un nou prudeleț, cât și o stea pe moarte, dar ceea ce este comun în ambele tipuri este un sentiment de represiune și, în consecință, dorința de a fi îndrăzneț, împreună cu teama de a nu putea sau nu îndrăzni să o facă. Când identificați tipul victimei dvs., aveți grijă să nu vă păcăliți cu aparențe. La fel ca și inconștient, dezvoltăm de obicei o fațadă socială special concepută pentru a deghiza slăbiciunile și neajunsurile noastre. De exemplu, s-ar putea să credeți că aveți de-a face cu cineva greu și cinic, fără să vă dați seama că în adâncime el are o inimă foarte sensibilă și că suspină în secret pentru romantism. Și dacă nu îi identificați tipul și emoțiile pe care le ascunde sub grosolana sa, veți pierde oportunitatea de a-l seduce. Mai mult, abandonează obiceiul urât de a crede că ceilalți au aceleași neajunsuri ca și tine. Poate că implori confort și siguranță; Dar dacă le oferiți cuiva altcineva pentru că presupuneți că au nevoie și de ele, este foarte probabil să se sufoce și să alunge.

Nu încercați niciodată să seduceți pe cineva de acest fel. Vor fi ca două puzzle-uri cărora le lipsește aceleași piese.

Cele optsprezece tipuri

Schimbătorul sau sirena reformată. Oameni de acest tip au fost cândva seducători fără griji, care au făcut ceea ce și-au dorit cu sexul opus. Dar a venit ziua când au fost nevoiți să renunțe la asta: cineva i-a încurcat într-o relație, s-a împiedicat de prea multă ostilitate socială, a îmbătrânit și a decis să se așeze. Oricare ar fi motivul, puteți fi sigur că experimentează o anumită ranchiună și un sentiment de pierdere, de parcă le-ar lipsi un braț sau un picior. Încercăm mereu să recuperăm plăcerile care

Trăim în trecut, dar această ispită este deosebit de mare pentru Libertina sau sirena reformată, deoarece plăcerile pe care le-au găsit în seducție au fost intense. Acești tipi sunt pregătiți pentru recoltă: trebuie doar să vă croiți calea și să le oferiți oportunitatea de a-și recupera obiceiurile libertine sau de sirenă. Sângele lor va fierbe și chemarea tinereții lor îi va copleși.

Cu toate acestea, este crucial să îi facă pe acești tipi să simtă că sunt cei care efectuează seducția. În cazul greblei reformate, ar trebui să-i incitați interesul în mod indirect, apoi să îl lăsați să ardă și să se revină de dorință. Trebuie să oferiți sirenei reformate impresia că are încă puterea irezistibilă de a atrage un bărbat și de a-l face să lase totul pentru ea. Amintiți-vă că ceea ce le oferiți acestor tipuri nu este o altă relație, o altă restricție, ci posibilitatea de a fugi de stiloul lor și de a se distra. Nu vă descurajați dacă au un partener; Un angajament preexistent este de obicei complementul perfect. Dacă ceea ce vrei este să-i prinzi într-o relație, ascunde-l cât de bine poți și înțelege că poate asta nu va fi posibil. Swinger sau sirena este infidelă prin natură; Capacitatea ta de a incita senzații străvechi te dă putere, dar va trebui să trăiești cu consecințele iresponsabilității lor.

Visatorul deziluzionat. În calitate de copii, indivizi de acest tip au petrecut probabil mult timp singuri. Pentru a se distra, au inventat o viață fantezistă convingătoare, alimentată de cărți, filme și alte elemente din cultura populară. Însă crescând, le este din ce în ce mai dificil să-și împace viața fantezistă cu realitatea, așa că sunt deseori dezamăgiți de ceea ce au. Acest lucru este valabil în special în relații. Acești indivizi au visat la personaje, pericole și emoții romantice, dar ceea ce au este un iubitor cu slăbiciuni umane, mici puncte slabe ale vieții de zi cu zi. De-a lungul anilor, ei puteau fi obligați să facă compromisuri, altfel ar fi lăsați în pace; dar sub suprafață sunt amare și încă mai râvnesc ceva grozav și romantic.

Puteți recunoaște acest tip de victimă prin cărțile pe care le citește și filmele pe care le va vedea, modul în care aude când îi spun, adevărate aventuri pe care unii reușesc să le trăiască. În hainele și mobilierul dvs. veți putea vedea un gust pentru dramă sau

romantism exuberant. El este adesea prins în relații monotone, iar anumite comentarii aici și acolo vor dezvălui dezamăgirea și tensiunea interioară.
Aceste persoane pot fi victime excelente și satisfăcătoare. În primul rând, au de obicei o imensă pasiune și energie reprimată, pe care le poți elibera și direcționa către tine. De asemenea, au multă imaginație și vor răspunde la orice vag misterios sau romantic pe care le oferiți. Tot ce trebuie să faceți este să ascundeți în fața lor unele dintre calitățile voastre mai puțin elevate și să le acordați o parte din visul vostru. Aceasta ar putea fi șansa ta de a face aventurile tale o realitate sau de a fi curtat de un spirit politicos. Dacă le oferiți o parte din ceea ce își doresc, își vor imagina restul. Nu permiteți niciun motiv că realitatea distruge iluzia pe care ați creat-o. Un moment de neputință și acești oameni vor pleca, mai amăgit dezamăgiți ca niciodată.
Înălțimea, răsfățată. Acești oameni erau fetele răsfățate clasic. Un tată sau o mamă iubitoare și-au satisfăcut toate gusturile și dorințele: distracții nesfârșite, o paradă de jucării, orice le-ar face fericite una sau două zile. În timp ce mulți copii învață să se distreze, inventează jocuri și caută prieteni, înălțările răsfățate sunt învățate că alții sunt acolo pentru a se distra. Atât de multe contemplații îi fac leneși, iar atunci când cresc și tatăl sau mama nu mai sunt acolo pentru a-i răsfăța, tind să se plictisească și să fie deranjați. Soluția ta este să cauți plăcere în varietate, bazează-te rapid de la o persoană la alta, un loc de muncă la altul, un loc în altul înainte să apară plictiseala. Relațiile nu li se potrivesc, deoarece în ele obiceiurile și rutina sunt inevitabile. Însă căutarea lor continuă pentru soi le obosește și are un preț: probleme de muncă, un șir de romanțe nesatisfăcătoare, prieteni împrăștiați în toată lumea. Nu confundați neliniștea și infidelitatea cu realitatea: ceea ce caută cu adevărat prințul sau prințesa răsfățată este o persoană, figura paternă sau maternă, care continuă să le ofere mimele implorătoare. Pentru a seduce acest tip de victimă, fii pregătit să ofere multă distragere: locuri noi de vizitat, experiențe neobișnuite, culoare, spectacol. Va trebui să păstrezi un aer de mister, surprinzându-ți constant obiectivul cu o nouă latură a personajului tău. Varietatea este cheia. Odată ce înălțările răsfățate cad în capcană, este mai ușor să-i determine să depindă de tine și să-ți reduci efortul. Cu excepția cazului în care răsfățarea copilăriei ce a devenit prea greu și leneș, acest tip este o victimă excelentă: el va fi, la fel de loial ca a fost odată cu mama sau cu tata. Dar va trebui să faceți o mare parte din muncă. Dacă sunteți în căutarea unei relații lungi, ascundeți-o. Oferă o înaltă răsfățare de înaltă calitate și veți provoca o scăpare de panică. Îl recunoaște pe acest tip pentru turbulențele trecutului său - schimbări de muncă, călătorii, relații de scurtă durată - și pentru aerul aristocrației, dincolo de clasa socială, care rezultă din a fi fost tratat vreodată ca rege.
Noul prude. Displica sexuală există încă, deși este mai puțin obișnuită decât înainte. Dar gazmoñería nu se reduce la sex; O persoană prudentă este cineva prea preocupat de aparențe, motiv pentru care societatea consideră un comportament adecvat și acceptabil. Mojigatoții rămân în limitele stricte ale dreptului, deoarece se tem mai mult decât orice de judecata societății. Văzut în această lumină, dezgustul este la fel de frecvent astăzi ca oricând.
Noua prudență este foarte preocupată de normele bunătății, justiției, sensibilității politice, bunului gust, etc. Dar ceea ce caracterizează noul prudele la fel de mult cu cel vechi este că în adâncime el este emoționat și intrigat de plăcerile rușinoase transgresive. Înfricoșat de această atracție, el aleargă în direcția opusă și devine cel mai corect dintre toate. Tinde să se îmbrace cu culori mutate; Nu aș risca niciodată riscuri de modă, desigur. Poate fi foarte critică și critică pentru cei care își asumă riscuri și sunt mai puțin corecți. De asemenea, este dependent de rutină, ceea ce îi

oferă un mijloc de a-și zdrobi turbulențele interioare.
Noii prudenți își oprim în secret corecția și tânjesc să păcătuiască. La fel cum mojigatos-urile sexuale pot fi ținte magnifice pentru o greblă sau o sirenă, noul prudent se va simți foarte mult tratat de cineva cu o latură periculoasă sau îndrăzneață. Dacă vrei o astfel de persoană, nu te lăsa păcălit de judecățile lor despre tine sau de criticile lor. Acesta este pur și simplu un semn al cât de mult o fascinezi: ești în mintea ei. De fapt, o poți atrage adesea la seducție dacă îi oferi ocazia să te critice sau chiar să încerci să te reformeze. Nu luați nimic din ce spune el la inimă, desigur, dar veți avea scuza perfectă pentru a petrece timp cu ea și puteți seduce noile mojigate cu simplul contact. Acest tip este de fapt o victimă excelentă și plină de satisfacții. Odată ce-l înveseliți și-l faceți să-și dea drumul corectării, sentimentului și energiei îl inundă. Ar putea chiar să vă copleșească. Poate că are o relație cu cineva la fel de plictisitor ca el: nu te descuraja. El doar doarme, așteaptă să fie trezit.

Steaua în declin

Cu toții ne dorim atenție, strălucire, dar în majoritatea dintre noi aceste dorințe sunt trecătoare și ușor de mut.
Problema stelelor în descompunere este că la un moment dat în viața lor au devenit centrul atenției - probabil că erau frumoase, fermecătoare și pline de viață; Poate au fost sportivi sau au avut un alt talent - dar acele zile au dispărut. S-ar putea părea că au acceptat acest lucru, dar amintirea de a fi strălucit o dată este dificil de depășit. În general, dând impresia că dorești atenție, că încearcă să iasă în evidență, nu este bine văzut de societatea bună sau de la locul de muncă. Deci, pentru a aduce lucrurile în pace, stelele în descompunere învață să își zdrobească dorințele; dar neacceptând atenția pe care o cred că merită, devin nesfârșite. Îi poți recunoaște pentru anumite momente de nepăsare: primesc brusc atenția într-un cadru social și asta îi face să strălucească; ei menționează zilele lor de glorie și un mic fulger strălucește în ochi; niște vin în sistem, și se înnebunește. Seducerea acestui tip este simplu: întoarce-l la lumina reflectoarelor. Când ești cu el, acționează ca și cum ar fi o stea și te vei încânta cu strălucirea lui. Fă-l să vorbească, în special despre el însuși. În situații sociale, oprește-ți culorile și lasă-l să pară distractiv și radiant în comparație. În general, joacă minunat. Recompensa de a seduce stele în descompunere este că treziți emoții intense. Se vor simți extrem de recunoscători pentru că le-ai lăsat să strălucească. Indiferent de gradul în care s-au simțit anihilați și frustrați, ușurandu-se că durerea eliberează pasiune și forță, în direcția dvs. Se vor îndrăgosti nebunește. Dacă aveți tendințe de stele sau dandy, ar fi indicat să evitați aceste victime. Mai devreme sau mai târziu, aceste tendințe vor ieși la iveală, iar concurența dintre voi va fi neplăcută.
Începătorul Ceea ce distinge începătorii de tinerii nevinovați obișnuiți este faptul că sunt curioși din punct de vedere fatal. Au o experiență mică sau deloc de lume, dar au fost expuse la mâna a doua, în ziare, filme, cărți. Deoarece consideră că inocența lor este o povară, așteaptă cu nerăbdare să fie inițiați în utilizările lumii. Toți îi consideră dulci și inocenți, dar știu că nu este așa: nu pot fi la fel de îngeriți cum cred oamenii.
Seducerea unui începător este ușor. Dar a merge bine necesită puțină artă. Începătorii sunt interesați de persoanele cu experiență, în special cu o notă de depravare și rău. Dă acea atingere prea multă rezistență și îi vei intimida și speria. Ceea ce oferă rezultate mai bune cu un începător este o combinație de calități. Tu însuți trebuie să

fii oarecum copilăresc, obraznic în spirit. În același timp, ar trebui să fie clar că aveți adâncimi ascunse, chiar sinistre. (Acesta a fost secretul succesului Lordului Byron cu atâtea femei nevinovate.) Îți începi principalii nu numai sexual, ci și experiențial, expunându-i la idei noi, ducându-i în locuri noi, noi lumi literare și metaforice. Nu face ca seducția să fie deranjantă sau sordidă; totul trebuie să fie romantic, chiar partea rea sau întunecată a vieții. Tinerii au idealurile lor; Este mai bine să le începeți cu o atingere estetică. Limbajul seducător
Face minuni la începători, la fel ca atenția la detalii. Spectacolele și evenimentele colorate apelează la simțurile delicate. Sunt ușor de păcălit cu aceste tactici, pentru că nu au experiență pentru a-și ghici adevăratele scopuri. Uneori, sunt ceva mai în vârstă și au fost deja educați, cel puțin puțin, în uzul lumii.
Dar ei prefac inocența, pentru că observă puterea pe care o are asupra oamenilor maturi. Aceștia sunt ulterior începători afectați, conștienți de jocul pe care îl practică, dar începători în cele din urmă. Poate fi mai puțin ușor să-i păcălești decât începători puri, dar modul de a-i seduce este aproape același: combină inocența și depravitatea și vei fascina. Cuceritorul Persoanele de acest tip au o cantitate neobișnuită de energie, pe care le consideră greu de controlat. În mod invariabil pândesc oamenii să-i cucerească,
obstacole de depășit. Nu veți trece întotdeauna prin privirile lor: în situații sociale pot părea oarecum timide și au un anumit grad de rezervă. Nu priviți la cuvintele sale sau la aspectul său, ci la acțiunile sale, la muncă și relații. Iubesc puterea și o obțin de loc.
Cuceritorii tind să fie emoționali, dar emoția lor apare abia la început, atunci când este apăsată. În materie de romantism, cel mai rău lucru pe care îl poți face cu ei este să te culci și să fii o pradă ușoară; ar putea profita de slăbiciunea ta, dar în curând te vor arunca și vei pierde afară. Trebuie să le oferiți posibilitatea de a fi agresivi, de a depăși o anumită rezistență sau obstacol, înainte de a crede că v-au copleșit. Trebuie să le acordați o experiență de vânătoare satisfăcătoare. Fiind un pic dificil sau iritabil, servindu-te ca o cochetărie, va funcționa frecvent. Nu fii scufundat de agresivitatea și energia lor; De asta poți profita. Pentru a le înmuia, lăsați-le să se încingă din nou și din nou, ca taurii. Ei vor slăbi până la urmă și vor deveni dependenți, la fel cum Napoleon a devenit sclavul lui Josefina.
Cuceritorul este, de obicei, un bărbat, dar există și mulți cuceritori: Lou Andreas-Salomé și Natalie Barney sunt printre cei mai cunoscuți, cu toate acestea, cuceritorii vor ceda la cochetărie, la fel ca ei.
Fetișistul exotic. Cei mai mulți dintre noi suntem încântați și intrigați de exotic. Ceea ce distinge fetishiștii exotici de restul dintre noi este gradul acestui interes, care pare să guverneze toate deciziile vieții lor. Adevărul este că simt un gol interior și au o doză puternică de dispreț de sine. Le place de unde provin, clasa lor socială (de regulă mijlocie sau înaltă) și cultura lor, pentru că le place.
Acest tip este ușor de recunoscut. Îi place să călătorească; casa lui este plină de obiecte din locuri îndepărtate; Obține muzica sau arta acestei sau acelei culturi străine. De obicei are o venă rebelă puternică. Evident, modul de a-l seduce este de a deveni exotic; Dacă nu pari să provii din cel puțin un mediu sau o rasă diferită sau ai o aură ciudată, nu te deranja. Dar este întotdeauna posibil să accentuezi ceea ce te face exotic, să-l transformi într-un fel de teatru pentru a distra această persoană. Hainele tale, lucrurile tale, despre ce vorbești, locurile în care le porți pot arăta diferența ta. Exagerează puțin și își va imagina restul, pentru că acest tip tinde să se

înșele. Totuși, fetiștii exotici nu sunt deosebit de buni ca victime. Oricare ar fi exotismul tău, vor părea în curând banale și vor dori altceva. Va fi o luptă pentru a vă susține interesul. De asemenea, nesiguranța ta de fond te va menține în suspans.
O variantă de acest tip este bărbatul sau femeia prinși într-o relație sufocantă, o ocupație banală sau un oraș fără stimulente. Situația lor, spre deosebire de o nevroză personală, este cea care îi determină pe acești indivizi să fetișeze exoticul; iar acești fetiști exotici sunt victime mai bune decât tipul care se disprețuiește, pentru că le poți oferi o evadare temporară din ceea ce îi oprimă. Nimic nu va oferi însă adevărați fetiști exotici o evadare de la ei înșiși. Regina dramei Există oameni care nu pot trăi fără o dramă constantă în existența lor: este modul lor de a nu se plictisi. Cea mai mare greșeală pe care o puteți face atunci când seduceți reginele dramei este obținerea unei stabilități și siguranță luxoase. Acest lucru va provoca doar fugi. Foarte des, reginele dramei (și există mulți bărbați din această categorie) se bucură să devină victime. Vor ceva de care să se plângă, le place să sufere. Suferința este o sursă de plăcere pentru ei. În această conjunctură, trebuie să fii dispus și să poți oferi cuibului tratamentul mental pe care persoana îl dorește. Acesta este singurul mod de a o seduce minuțios. Imediat ce vei deveni prietenoasă, va găsi vreun motiv pentru a lupta sau pentru a scăpa de tine.
Veți recunoaște reginele dramei pentru numărul de oameni care i-au rănit, tragediile și traumele care i-au copleșit. Într-un caz extrem, ele pot fi foarte egoiste și anti-inductive, dar în cea mai mare parte sunt relativ inofensive și vor fi mari victime dacă puteți trăi cu sturm und drang. Dacă din orice motiv doriți ceva pe termen lung, va trebui să injectați o dramă constantă în relația voastră. Aceasta poate fi o provocare interesantă pentru unii și o sursă de reînnoire continuă a relației. Totuși, ar trebui să vedeți o legătură cu o regină a dramelor ca fiind ceva efemer și doar un mod de a-ți oferi viața un pic de teatru.
Profesorul Acest tip nu poate ieși din capcana de a analiza și de a critica tot ceea ce îi traversează calea. Mintea ta este hiperdezvoltată și supraestimulată. Chiar dacă vorbește despre dragoste sau sex, o face cu reflecție și analiză enormă. După ce și-a dezvoltat mintea în detrimentul corpului său, multe persoane din această categorie se simt inferior fizic și îl compensează impunându-și superioritatea mentală asupra celorlalți. Conversația lor este de obicei batjocoritoare sau ironică; Nu știi niciodată bine ce spun ei, dar simți că te privesc de sus. Le-ar dori să fugă de închisoarea lor mentală, ar dori purul fizic, fără analiză, dar nu pot realiza acest lucru de la sine. Profesorii stabilesc uneori relații cu profesorii sau cu oameni pe care îi pot trata ca fiind inferiori. Însă, în adânc, ei doresc ca cineva să-i revină cu prezența fizică: o greblă sau o sirena, de exemplu.
Profesorii pot fi victime excelente, deoarece sub puterea lor intelectuală există nesiguranțe corozive. Faceți-i să se simtă Don Juanes sau sirene, chiar și la minim, și vor fi sclavii voștri. Mulți au o venă masochistă care va ieși la lumină odată ce îți trezești simțurile adormite. Oferiți o evadare din minte, așa că completați-o bine: dacă aveți tendințe intelectuale singuri, ascundeți-le. Vor supăra doar starea de spirit competitivă a obiectivului dvs. și vă vor pune capul la treabă. Lasă-ți profesorii să-și păstreze sentimentul de superioritate mentală, ca să te judece. Vei ști ce încearcă să ascundă: că tu ești cel controlat, pentru că le dai ceea ce nimeni altcineva nu poate: stimularea fizică. Frumusețea De la o vârstă foarte fragedă, frumusețea este urmărită de toți. Dorința de a o vedea de la ceilalți este sursa puterii ei, dar și de multă nefericire: este în permanență îngrijorată că puterile ei se vor diminua, nu pentru a atrage mai multă atenție. Dacă este cinstită cu ea, crede, de asemenea, că a fi

închinată numai prin înfățișarea ei este monotonă și nesatisfăcătoare - și din cauza singurătății sale. Frumusețea intimidează mulți bărbați și preferă să o venereze de departe; alții sunt atrași, dar nu tocmai de a vorbi. Frumusețea suferă de izolare.
Deoarece suferă atât de multe neajunsuri, frumusețea este relativ ușor de sedus; și dacă se va dovedi acest lucru, veți fi realizat nu numai dintr-o achiziție foarte prețioasă, ci și de cineva care
Va depinde de ceea ce oferiți. Cel mai important lucru în această seducție este de a pune în valoare părțile frumuseții pe care nimeni nu le apreciază: inteligența sa (în general mai mare decât își imaginează oamenii), abilitățile, caracterul său. Desigur, ar trebui să-i idolatrizeți și corpul - nu puteți provoca insecurități chiar în zona pe care o cunoaște că este cea mai mare forță a ei și de care depinde cel mai mult - dar și ea iubește mintea și sufletul. Stimularea intelectuală va avea un efect asupra frumuseții, deoarece o va distrage de la îndoielile și nesiguranțele ei și va da impresia că apreciați acea latură a personalității sale.
Deoarece este întotdeauna aspect, frumusețea tinde să fie pasivă. Dar pasivitatea ei ascunde adesea frustrarea: și-ar dori să fie mai activă și să vâneze puțin pe ea însăși. Ceva de cochetărie poate funcționa în acest caz: la un moment dat în cultul tău, ai putea deveni puțin rece, invitând-o să te alunge. Învață-o să fie mai activă și vei avea o victimă excelentă. Singurul dezavantaj este că numeroasele lor nesiguranțe necesită atenție și îngrijire constantă.
Băiatul bătrân Unii oameni refuză să crească. Poate că se tem de moarte sau bătrânețe; Poate sunt atașați cu pasiune de viața pe care au dus-o ca fete. În dezgust cu responsabilitatea, insistă să transforme totul în joc și recreere. Vreo douăzeci de ani poate fi minunat, ca treizeci de ani interesanți; dar când ajung la patruzeci, încep să scadă.
Contrar a ceea ce ți-ai putea imagina, un copil bătrân nu vrea să se implice cu altul, deși poate părea că combinația crește șansele de joc și frivolitate. Copilul bătrân nu dorește concurență, ci o figură adultă. Dacă vrei să seduci acest tip, va trebui să fii pregătit să fii serios și responsabil. Acest lucru ar putea semăna cu un mod ciudat de a seduce, dar în acest caz funcționează. Ar trebui să dați impresia că spiritul tineresc al copilului bătrân vă place (ar fi util dacă ar fi într-adevăr așa); Trebuie să te poți împăca cu asta, dar să fii totuși adultul iertător. Fiind responsabil, lăsați copilul liber să se joace. El acționează pe deplin ca un adult afectuos, fără a-și judeca sau critica vreodată comportamentul și se va forma o legătură puternică. Copiii bătrâni pot fi distractivi o perioadă, dar, la fel ca toți copiii, tind să fie foarte narcisici. Acest lucru limitează plăcerea care este posibil să aibă cu ei. Vedeți-le ca pe o distracție de scurtă durată sau o cale de ieșire temporară pentru instinctele dvs. parentale frustrate.
Mântuitorul De multe ori suntem atrași de oameni care par vulnerabili sau slabi; Întristarea sau depresia ta pot fi într-adevăr foarte seducătoare. Cu toate acestea, există oameni care duc acest lucru mult mai departe, deoarece se pare că doar oamenii cu probleme îi atrag. Acest lucru poate părea nobil, însă salvatorii au adesea motive complicate: au adesea o natură sensibilă și doresc cu adevărat să ajute. În același timp, rezolvarea problemelor oamenilor le oferă un fel de putere, de care se bucură; Îi face să se simtă superiori și la comandă. Acesta este și modul perfect de a vă distrage de la propriile probleme.
Îl vei recunoaște pe acest tip pentru empatia sa: știe să asculte și încearcă să te determine să te deschizi și să vorbești. Veți observa, de asemenea, că are o lungă istorie a relațiilor cu persoanele dependente și aflate în conflict.

Salvatorii pot fi victime excelente, în special dacă doriți atenția politicoasă sau maternă. Dacă sunteți femeie, faceți o damă în suferință și veți oferi unui bărbat posibilitatea pe care mulți o doresc: să acționeze ca un domn. Dacă sunteți bărbat, faceți un băiat incapabil să înfrunte această lume crudă; Un salvator te va umple de atenție maternă, obținând satisfacția suplimentară de a te simți mai puternic și de comandă decât bărbații. Un aer de tristețe va atrage unul sau altul gen. Exagerați-vă punctele slabe, dar nu cu cuvinte sau gesturi explicite; că simt că ai primit foarte puțină dragoste, că ai avut un șir de relații proaste, că viața te-a tratat prost. După ce v-a atras salvatorul cu oportunitatea de a vă ajuta, puteți stoca focul relației cu o ofertă permanentă de nevoi și vulnerabilități. Puteți invita și mântuirea morală: sunteți răi. Ai făcut lucruri rele. Ai nevoie de o mână dură, dar amabilă. În acest caz, mântuitorul va simți superioritatea morală, dar și emoția viciană de a relaționa cu o spânzurătoare.
Disolutul Acest tip și-a dat viață grozavă și a experimentat multe plăceri. Probabil are sau are mulți bani pentru a-și finanța viața hedonistă. În exterior, acesta tinde să pară cinic și plictisit, dar sofisticarea lui ascunde adesea un sentimentalism pe care a fost hotărât să-l reprime. Disolutele sunt seducătoare consumate, dar există un tip care le poate seduce cu ușurință: tinerii și nevinovații. Când cresc, își doresc tânărul pierdut; lipsindu-și nevinovăția stricată cu mult timp în urmă, încep să o râvnească în altele.
Dacă doriți să le seduceți, este probabil să fiți încă tineri și să păstrați cel puțin impresia de inocență. Este ușor să o accentuezi: evazează-ți mica experiență a lumii, că vei continua să vezi lucrurile ca un copil. De asemenea, este bine să te facă să crezi că rezisti insinuărilor dizolvatului: ei vor considera că dă viață și interesant să te alunge. Ai putea chiar să te prefaci că îi dezgustezi sau îi încreți; Acest lucru îi va impulsiona cu adevărat. Fiind cel care rezistă, tu ești cel care controlează dinamica. Și din moment ce ai tinerețea că le lipsește, poți păstra conducerea și să îi faci să se îndrăgostească. Adesea vor fi susceptibili să se îndrăgostească astfel, pentru că și-au zdrobit tendințele romantice atât de mult încât, atunci când izbucnesc, își pierd controlul. Nu renunțați niciodată prea curând și nu lăsați niciodată paznicul; Acest tip poate fi periculos. Idolaterul Cu toții simțim o lipsă interioară, dar idolatri au un gol mai mare decât majoritatea. Deoarece nu se pot simți mulțumiți de ei înșiși, merg în jurul lumii în căutarea a ceva ce să se închine, umplându-și astfel golul interior. Aceasta ia de obicei forma unui mare interes pentru problemele spirituale sau într-o cauză demnă; concentrându-se pe ceva presupus elevat, ei sunt distrași de goliciunea lor, de ceea ce le displace în ei înșiși. Idoliștii sunt ușor de identificat: își direcționează toată energia către o cauză sau religie. De multe ori cutreieră ani de zile, trecând de la un cult la altul. Modul de a seduce acest tip este pur și simplu de a deveni obiectul său de cult, de a lua locul cauzei sau religiei căreia îi este atât de devotat. Poate la început va trebui da impresia de a-și împărtăși interesul spiritual, adăugându-i-se cultului sau poate expune-l la o cauză nouă; dar mai târziu îl vei înlocui. Înainte de acest tip, trebuie să-ți ascunzi defecte, sau cel puțin le dau strălucire de milă. Fii banal și idolatri vor trece. El reflectă în schimb calitățile pe care ei aspiră să le aibă și își va transfera treptat venerația către tine.
Păstrează totul pe un plan înalt: că romantismul și religia sunt întemeiate.
Ține cont de două lucruri când seduc în acest tip. În primul rând, tinde să aibă o minte hiperactivă, ceea ce îl poate face foarte suspect. Cum de obicei îi lipsește stimularea fizică și, deoarece acest lucru îl va distrage, dă-i un pic: o excursie la munte, o excursie cu barca sau sexul va funcționa. Dar asta va implica multă muncă, pentru că mintea ta

este întotdeauna în funcțiune. În al doilea rând, el suferă adesea de stimă de sine scăzută. Nu încercați să o creșteți; el va ghici intențiile tale, iar efortul tău de a-l lăuda se va ciocni cu conceptul său de sine. El este cel care ar trebui să te închine, nu tu lui. Idolatri sunt victime foarte potrivite pe termen scurt, dar nevoia lor neîncetată de anchetă îi va duce să caute în sfârșit ceva nou de venerat.
Sensualistul Ceea ce îl caracterizează pe acest tip nu este iubirea lui de plăcere, ci febrilitatea simțurilor sale. Uneori arată această calitate în aspectul său: interesul său pentru modă, culoare, stil. Dar, uneori, este mai subtil: cu cât este atât de sensibil, de obicei este foarte timid și nu va îndrăzni să iasă în evidență sau să fie extravagant. Îl vei recunoaște pentru cât de receptiv este mediul său, pentru că nu a putut fi într-o cameră fără lumina soarelui, pentru că anumite culori îl deprimă sau este agitat de anumite arome. Dar se întâmplă ca acest tip să trăiască într-o cultură care respinge experiența senzuală (cu excepția, poate, pentru simțul vederii). Așadar, ceea ce îi lipsește senzualistului sunt doar experiențe senzuale suficiente pentru a aprecia și a se bucura. Cheia pentru a-l seduce este de a-și viza simțurile, de a-l duce în locuri frumoase, de a-i da atenție detaliilor, de a-l înfășura în emisiuni și de a folosi desigur multe decorațiuni fizice. Sensualiștii sunt animale, pot fi încurajați cu culori și parfumuri. Apelează la cât mai multe dintre simțurile tale, pentru a-ți distrage obiectivele și a fi slabe. Seducția unui senzualist este, de obicei, ușoară și rapidă și puteți folosi aceeași tactică încă o dată pentru a-l menține interesat, deși vă va fi convenabil să vă variați puțin atracțiile senzuale, dacă nu chiar calitatea. Așa a influențat Cleopatra Marco Antonio, un inveterat sensualist. Acest tip poate fi o victimă splendidă, pentru că este relativ îmblânzit dacă îi dai ce vrea.
Liderul singur Cei puternici nu sunt neapărat diferiți de ceilalți, dar sunt tratați diferit, iar acest lucru are un efect puternic asupra personalității lor. Indivizii din jurul lor tind să fie lingușitori și curtenitori, să aibă interes, să își dorească ceva de la ei. Acest lucru îi face să fie suspicioși și neîncrezători și cam greu la prima vedere, dar nu confundați acest lucru aparență cu realitatea: lideri singuri care doresc să fie seducați, pentru ca cineva să-și rupă izolarea și să îi avadeze. Problema este că majoritatea oamenilor sunt prea intimidați în fața lor pentru a încerca sau utiliza felul de tactici - flatarea, farmecul - pe care le prefigurează și le disprețuiesc. Pentru a seduce acest tip, cel mai bine este să acționezi ca egalul sau chiar superiorul său și cu felul de tratament pe care nu îl primește niciodată. Dacă sunteți sincer cu el, veți părea autentic, iar asta vă va mulțumi: sunteți atât de interesat încât sunteți sincer, poate chiar cu un anumit risc. (A fi sincer cu cei puternici poate fi periculos.) Liderii singuri vor primi emoții dacă sunt infligite de oarecare durere, urmată de tandrețe.
Acesta este unul dintre cele mai dificile tipuri de a seduce, nu numai datorită suspiciunii sale, ci și pentru că mintea ta este plină de griji și responsabilități. Are mai puțin spațiu mental pentru seducție. Trebuie să fii răbdător și viclean, umplând încet capul cu tine. Cu toate acestea, reușește și vei câștiga o putere imensă, pentru că în singurătatea lui va sfârși în funcție de tine. Genul plutitor. Cu toții avem o combinație de masculinitate și feminitate în personajul nostru, dar cei mai mulți dintre noi învățăm să dezvoltăm și să prezentăm latura acceptabilă social, în timp ce o reprimăm pe cealaltă. Persoanele de tip flotant de gen consideră că separarea sexelor în cadrul diferitelor sexe este o povară. Uneori se crede că sunt homosexuali reprimați sau latenți, dar este o neînțelegere: pot fi foarte heterosexuali, dar laturile lor masculine și feminine variază continuu; și întrucât acest lucru îi poate dezamăgi pe alții dacă o arată, învață să o reprime, ajungând poate la un capăt. Le-ar plăcea cu adevărat să poată juca cu genul lor, să dea expresie deplină ambelor părți. Multe persoane aparțin acestui tip, fără ca acesta să fie evident: o femeie

poate avea energie masculină, un bărbat cu o latură estetică dezvoltată. Nu căutați semne evidente, pentru că acest tip de obicei se ascunde și păstrează un secret. Acest lucru îl face vulnerabil la seducție intensă.
Ceea ce caută cu adevărat tipul genului plutitor este o altă persoană de gen incert, echivalentul său de sex opus. Arată-i că în prezența ta și se poate relaxa, exprimă partea reprimată a personajului său. Dacă ai același hobby, acesta este singurul caz în care cel mai bine ar fi să seduci o persoană de același tip de sex opus. Fiecare va stârni dorințele reprimate în cealaltă și va avea dintr-o dată libertatea de a explora toate tipurile de combinații de gen, fără teama de a fi judecat. Dacă nu sunteți de genul plutitor, lăsați acest tip în pace. O veți inhiba doar și veți provoca mai mult disconfort.

PARTEA 2.

Procesul de seductie

Cei mai mulți dintre noi înțelegem că anumite acte din partea noastră vor avea un efect plăcut și seducător asupra persoanei pe care vrem să o seducem. Problema este că, în general, suntem prea absorbiți de noi înșine: credem noi, mai mult în ceea ce vrem de la alți oameni decât în ceea ce ar putea să-și dorească de la noi. Poate uneori facem ceva seducător, dar deseori continuăm cu un act egoist sau agresiv (ne grăbim să realizăm ceea ce ne dorim); sau, fără să știm, arătăm o latură mică și banală, înlăturând astfel iluziile sau fanteziile pe care le-ar putea avea o persoană despre noi. Încercările noastre de seducție nu durează de obicei suficient de mult pentru a produce efect.
Nu vei seduce pe nimeni în funcție de personalitatea ta captivantă sau, ocazional, făcând ceva nobil sau atractiv. Seducția este un proces care se întâmplă în timp: cu cât îți avansi mai târziu și mai lent, cu atât vei ajunge mai adânc în mintea victimei tale. Aceasta este o artă care necesită răbdare, concentrare și gândire strategică. Ar trebui să fii întotdeauna cu un pas înaintea victimei tale, amețind-o, bătând-o, debifându-o.
Cele douăzeci și patru de capitole ale acestei secțiuni te vor înarma cu o serie de tactici care te vor ajuta să ieși din tine și să intri în mintea victimei tale, astfel încât să o poți juca ca și cum ar fi un instrument. Aceste capitole urmează o ordine flexibilă, care merge de la contactul inițial cu victima dvs. până la încheierea cu succes a seducției. O astfel de ordine se bazează pe anumite legi eterne ale
psihologie umană Întrucât ideile oamenilor tind să se învârtă în jurul preocupărilor și nesiguranțelor lor de zi cu zi, nu le vei putea seduce până nu-și vor amortiza încet anxietățile și îți vei umple mintea distrasă cu idei de la tine. Primele capitole te vor ajuta să obții asta. În relații este firesc ca oamenii să se familiarizeze atât de mult încât apar plictiseala și stagnarea. Misterul este sufletul seducției, iar pentru a-l păstra trebuie să-ți surprinzi constant victimele, să zdruncină lucrurile, chiar să le scuturi. Seducția nu trebuie să se obișnuiască niciodată cu rutina confortabilă. Capitolele intermediare și finale te vor instrui în arta alternării speranței și disperării, plăcerii și durerii, până când victimele tale vor slăbi și vor ceda. În fiecare caz, o tactică servește ca bază pentru următoarele, care vă va permite să continuați cu ceva mai puternic și mai îndrăzneț. Un seducător nu poate fi timid sau compătimitor.
Pentru a vă ajuta să avansați în seducție, aceste capitole au fost aranjate în patru faze, fiecare având un scop anume: să facă victima să se gândească la voi; ai acces la emoțiile tale, creând momente de plăcere și confuzie; Obțineți mai adânc, acționând asupra dorințelor reprimate inconștiente și stimulatoare și inducând în cele din urmă predarea fizică. (Aceste faze sunt clar indicate și explicate cu o scurtă introducere.) Dacă urmați aceste faze, veți opera mai eficient în mintea victimei dvs. și veți crea ritmul lent și hipnotic al unui ritual. De fapt, procesul de seducție poate fi conceput ca un fel de ritual inițiatic, în care îi faci pe oameni să se detașeze de obiceiurile lor, să oferi experiențe noi și să le pui la încercare înainte de a le introduce într-o nouă viață.
Cel mai bine este să citiți toate capitolele și să obțineți cât mai multe cunoștințe. Când va veni momentul să aplici aceste tactici, trebuie să le alegi pe cele adecvate pentru victima ta specifică; Uneori, câteva vor fi suficiente, în funcție de gradul de rezistență pe care îl întâlnești și de complexitatea problemelor victimei tale. Aceste tactici se aplică în mod egal seducției sociale decât politicii, mai puțin în cazul componentei sexuale din faza a patra.
Bate bate cu orice preț tentația de a grăbi punctul culminant al seducției sau de a improviza. În această împrejurare, nu ai fi seducător, ci egoist. În viața de zi cu zi totul este grăbit și improvizație și trebuie să oferi ceva diferit. Dacă îți iei timpul și respecți procesul de seducție, nu numai că vei rupe rezistența victimei tale, ci te vei îndrăgosti și de ea.

Faza unu

Separarea:

Incitarea interesului și a dorinței

Victimele tale trăiesc în propria lor lume, iar mintea lor este ocupată de [anxietățile și preocupările zilnice. Scopul dvs. în această fază inițială este să le separați treptat de acea lume închisă și să completați mintea lui cu idei de la tine. După ce ai decis pe cine să seducă (1: alege-ți victima potrivită), prima ta sarcină va fi să îți atragi atenția victimei, să te trezești în interesul lor față de tine.

Dacă rezistă sau devine dificil, va trebui să urmați o metodă mai îndelungată și mai voalată și să cuceriți mai întâi prietenia lor (2: Creează un fals [sentiment de securitate: Abordare indirect); dacă te plictisești și ești mai puțin dificil de abordat, o metodă dramatică va fi utilă pentru a o fascina o prezență misterioasă (3: emite semnale contradictorii); sau pentru a da impresia că ești cineva pe care alții îl râvnesc și pentru care luptă (4: Pare a fi un obiect al dorinței: formează triunghiuri).
După ce victima ta este intrigată, transformă-i interesul în ceva mai intens: dorința. Dorința este precedată, de obicei, de sentimente de goliciune, că ceva lipsește în interior care trebuie oferit. Infuzează în mod deliberat aceste senzații, fă-ți victima să-și dea seama că lipsește romantism și aventură în viața ta (5: Generați o nevoie: provoacă anxietate și nemulțumire). Dacă te vede ca pe unul care îi va umple golul, interesul va înflori și va deveni dorință. Acest lucru va fi alimentat de semănat subtil în capul victimei dvs., indicii ale plăcerilor seducătoare care îl așteaptă (6: Stăpânește arta insinuării). Reflectarea valorilor victimei tale, cedarea dorințelor și dispozițiilor lor va încânta și încânta (7: Penetrează-i spiritul) Fără să-și dea seama, ideile lui se vor învârti din ce în ce mai mult în jurul tău. Atunci a venit momentul pentru ceva mai intens. Atrage-l cu o plăcere sau aventură irezistibilă (8: Creează ispită) și te va urma.
1.- Alegeți victima corectă.
Totul depinde de scopul seducției tale. Studiați-vă prada în detaliu și alegeți numai cele care vor fi sensibile la farmecele voastre. Victimele corecte sunt cele în care puteți umple un gol, cele pe care le vedeți
Ești ceva exotic. Adesea sunt izolate sau cel puțin oarecum nefericite (poate din cauza circumstanțelor adverse recente) sau pot fi ușor duse la acel punct, deoarece persoana este complet satisfăcută este aproape imposibil de sedus. Victima perfectă are o anumită calitate înnăscută care te atrage. Emoțiile intense pe care le inspiră această calitate vor contribui la a face manevrele de seducție să pară mai naturale și dinamic. Victima perfectă are ca rezultat vânarea perfectă.

Pregătirea pentru vânătoare

Tânărul vâscont din Valmont a fost un cunoscut libertin din Paris în anii 1770, ruina a mai mult de o fată și un ingenios seducător al soțiilor de aristocrați ilustri. Dar după un timp, rutina tuturor acestor lucruri a început să-l plictisească; Succesele sale au devenit prea ușoare. Într-un an, în timpul lunii și lente a lunii august, a decis să se odihnească la Paris și să-și viziteze mătușa în castelul său din provincie. Viața nu era ce făcea: făceau plimbări în mediul rural, discuții cu vicarul local, jocuri de cărți. Prietenii săi din oraș, în special de asemenea libertinul Marquise de Merteuil, confidentul său, au presupus că va reveni în curând.
La chateau au fost însă alți oaspeți, printre care se număra și guvernatorul Tourvel, o femeie de douăzeci și doi de ani al cărei soț absenta temporar, din motive de muncă. Domnitorul zvâcni în castel, în așteptarea soțului ei. Valmont o cunoștea deja; Era frumoasă, fără îndoială, dar avea o reputație de prudent și era dedicată total soțului ei. Nu era o doamnă a curții; Avea un gust atroce de purtat (îi acoperea mereu gâtul cu ornamente înspăimântătoare), iar conversația lui îi lipsea ingeniozitatea. Totuși, din anumite motive, departe de Paris, Valmont a început să vadă aceste particularități într-o lumină nouă. L-am urmat pe domnitor până la capelă, unde mergeam în fiecare dimineață să mă rog. El a reușit să o vadă abia la cină sau să se joace cu părul gri. Spre deosebire de doamnele din Paris, părea să ignore propriile farmecuri; Acest Valmont l-a încântat. Din cauza căldurii, Madame de Tourvel și-a îmbrăcat o rochie simplă de in, care i-a expus figura. Un tifon îi acoperea sânii, ceea ce îi permitea lui Valmont mai mult decât să-și imagineze. Părul ei, în afara modei, din cauza unei tulburări ușoare, a evocat dormitorul. Iar chipul lui ... nu observase niciodată cât de expresiv era. Trăsăturile lui s-au luminat când a dat pomană unui cerșetor; se înroși la cel mai mic compliment. Era natural și dezinhibat. Și când vorbea despre soțul ei sau despre lucruri religioase, Valmont putea simți profunzimea sentimentelor sale. Dacă ar fi fost posibil să redirecționeze natura aceea pasională într-o aventură de dragoste ...!
I Valmont și-a prelungit șederea la chat, spre marea încântare a mătușii sale, care nu ar fi putut ghici motivul. Și i-a scris Marquise de Merteuil, explicându-i noua ei ambiție: să o seducă pe Madame de Tourvel. Marchizul nu-i venea să creadă. Voia Valmont să seducă acea gazmoña? Dacă ar reuși, ea îi va oferi foarte puțină plăcere; Dacă nu a reușit, oh, nenorocire! Că marele înotător nu a putut să seducă o femeie al cărui soț era departe! El a răspuns cu o scrisoare sarcastică, care nu l-a inflamat decât pe Valmont mai mult. A cucerit acea doamnă notorie

virtuoasă, a propus el, ar fi punctul culminant al puterilor ei de seducție. Faima lui nu ar face altceva decât să crească.

Dar a existat un obstacol care părea să facă succesul aproape imposibil: toată lumea știa reputația lui Valmont, inclusiv guvernatorul. Știa cât de periculos era să fii singur cu el, că oamenii vorbeau despre cea mai mică asociere cu Valmont. A făcut totul pentru a-și nega faima, în măsura în care a participat la ceremonii religioase și a arătat regret pentru obiceiurile sale. Consilierul a observat, dar a păstrat totuși distanța. Provocarea pe care a reprezentat-o pentru Valmont a fost irezistibilă, dar, putea să-l bată?

Valmont a decis să scufunde apele. Într-o zi a organizat o scurtă plimbare cu guvernatorul și mătușa sa. A ales un drum minunat pe care nu l-au urmat niciodată, dar într-un anumit loc au ajuns la un mic șanț pe care o doamnă nu l-a putut traversa singură. Valmont a spus că restul călătoriei este prea drăguț ca să se întoarcă, așa că și-a călcat mătușa în brațe și a condus-o spre cealaltă parte a șanțului, provocând râsete puternice în conducător. Dar apoi a fost rândul ei, iar Valmont a acuzat-o în mod intenționat cu o relativă penibilă, care a forțat-o să o apuce de brațe; și în timp ce o apăsă pe pieptul lui, el simți că inima îi bate mai repede și o văzu roșind. Mătușa ei a văzut-o și a exclamat: "Fata este speriată!" Dar Valmont s-a gândit altfel. Știa atunci că este posibil să depășească provocarea, să-l cucerească pe guvernator. Seducția ar putea continua.

Interpretare. Valmont, guvernatorul de Tourvel și Marquise de Merteuil sunt personaje din romanul francez din secolul al XVIII-lea The Dangerous Friendship, de Choderlos de Lazio. (Personajul de Valmont s-a inspirat din mai multe libertine regale ale vremii, dintre care cel mai proeminent a fost ducele de Richelieu.) În ficțiune, Valmont este preocupat de faptul că seducțiile sale au devenit mecanice; face un pas, iar femeia reacționează aproape întotdeauna în același mod. Dar fiecare seducție trebuie să fie diferită; Un alt obiectiv trebuie să modifice întreaga dinamică. Problema lui Valmont este că el seduce întotdeauna același tip de victimă, un tip greșit. El își dă seama când o întâlnește pe Madame de Tourvel.

El nu decide să o seducă pentru că soțul ei este un condei, se îmbracă elegant sau alți bărbați o doresc: motivele obișnuite. El o alege pentru că, în felul ei, ea l-a sedus deja. Un braț gol, un râs spontan, o atitudine jucăușă: toate acestea au atras atenția lui Valmont, pentru că nimic nu este artificial. După ce va cădea sub vraja lui, forța dorinței sale va face ca manevrele sale ulterioare să pară mai puțin calculate; Aparent este incapabil să-i evite. Și emoțiile ei intense o vor infecta puțin câte puțin. Dincolo de efectul pe care guvernatorul îl are asupra Valmont, ea are alte caracteristici care o fac victima perfectă. Se plictisește, ceea ce o împinge spre aventură. Este naivă și nu este în stare să privească intențiile trucurilor sale. În sfârșit, călcâiul lui Ahile: se crede imun la seducție. Aproape toți suntem vulnerabili la atracții ale altor persoane și luăm măsuri de precauție împotriva alunecărilor nedorite. Madame de Tourvel nu ia nimic. Odată ce Valmont a testat-o în șanț și a dovedit că este vulnerabilă fizic, știe că va cădea în cele din urmă. Viața este scurtă și nu trebuie irosită alungând și seducând oamenii greșiți. Selectarea țintei este crucială; Este baza seducției și va determina tot ceea ce urmează. Victima perfectă nu are trăsături specifice sau același gust muzical ca tine, sau obiective similare în viață. Acestea sunt criteriile seducătorului banal pentru a-și alege obiectivele. Victima perfectă este persoana care te incită într-un mod care nu poate fi explicat cu cuvinte, al cărui efect asupra ta nu are nicio legătură cu superficialitățile. Acea persoană va avea de obicei o calitate de care îți lipsește și pe care poate o invidiezi în secret; guvernatorul, de exemplu, are o [inocență pe care Valmont a pierdut-o cu mult timp în urmă sau nu a mai avut-o niciodată. Trebuie să existe o anumită tensiune; victima s-ar putea să se teamă de tine, sau chiar | te resping ușor. Această tensiune este plină de potențial erotic și [va face seducția mult mai vie. Fii mai creativ în alegerea pradei tale și vei fi răsplătit cu o seducție mai interesantă. Desigur, acest lucru nu înseamnă nimic dacă posibila victimă nu este deschisă influenței tale. Testați persoana întâi. După ce simți că este și ea vulnerabilă la tine, vânătoarea poate începe.

Este un atac de noroc să găsești pe cineva care merită să-l seducă. [...] Majoritatea oamenilor se grăbesc, comit sau fac alte prostii și într-o clipă totul se termină și știi ce a câștigat sau a pierdut.
„Soren Kierkcgaard”.

Cheile personalitatii

Ne petrecem viața trebuind să convingem oamenii, trebuind să-i seducem. Unele dintre ele vor fi relativ deschise influenței noastre, chiar și în moduri subtile, în timp ce altele vor părea impermeabile farmecelor noastre. Este posibil să credem că acesta este un mister dincolo de controlul nostru, dar acesta este un mod ineficient de a înfrunta viața. Seductorii, fie ei sexuali sau sociali, preferă să-și selecteze cotele. Pe cât posibil, aceștia persecută persoanele care îi trădează o anumită vulnerabilitate și îi evită pe cei care nu pot emoționa. Lăsarea celor care sunt inaccesibili pentru tine este o cale sensibilă; Nu poți seduce pe toți. Pe de altă parte, căutați activ ca barajul să reacționeze în mod corect. Acest lucru vă va face seducțiile mult mai plăcute și mai satisfăcătoare. Cum îți poți recunoaște victimele? Din cauza modului în care reacționează la tine. Nu acorda multă atenție reacțiilor tale conștiente; Este probabil ca o persoană care, în mod evident, încearcă să te placă sau să te iubească, joacă cu vanitatea ta și vrea ceva de la tine. În schimb, acordați mai multă atenție reacțiilor în afara controlului conștient: un fard, o reflecție involuntară a unui gest de-al tău, o stare de oboseală neobișnuită, poate un fulger de furie sau resentiment. Toate acestea indică faptul că aveți un efect asupra unei persoane care este deschisă influenței voastre.
Ca și Valmont, puteți, de asemenea, să vă recunoașteți obiectivele corecte pentru efectul pe care îl au în tine. Poate te fac neliniștit; Poate că corespund unui ideal înrădăcinat al copilăriei tale, sau reprezintă un fel de tabu personal care te excită, sau sugerează persoanei care crezi că ai fi dacă ai fi de sex opus. Faptul că o persoană are un efect atât de profund asupra ta transformă toate manevrele tale ulterioare. Fața și gesturile tale câștigă animație. Ai mai multă energie; Dacă victima rezistă la tine (așa cum trebuie să fie orice victimă bună), vei fi mai creativ, te vei simți mai motivat să depășești această rezistență. Seducția va avansa ca joc. Dorința ta intensă îți va infecta țelul și îți va oferi sentimentul periculos de a avea putere asupra ta. Desigur, sunteți care este în cele din urmă la comandă, de vreme ce vă faceți victima emoțională la orele indicate, luând-o dintr-o parte în alta. Seducătorii buni aleg obiective care îi inspiră, dar știu cum și când să se conțină.
Nu vă aruncați niciodată în brațele anxioase ale primei persoane pe care vi se pare că le place. Aceasta nu este seducția, ci insecuritatea. Nevoia care vă atrage va produce o relație de calitate scăzută, iar interesul ambelor părți va scădea. Uită-te la tipurile de victime pe care nu le-ai avut în vedere până acum; Acolo vei găsi provocare și aventură. Vânătorii experimentați nu își aleg prada, deoarece este ușor să o prindă; își doresc zguduirea persecuției, o luptă pentru viață și moarte și cu cât este mai aprig cu atât mai bine.

Deși victima perfectă pentru tine depinde de tine, anumite tipuri se pretează la o seducție mai satisfăcătoare. Casanova îi plăcea fetele nefericite sau care suferiseră o nenorocire recentă. Aceste femei au apelat la dorința lor de a trece prin Salvador, dar o asemenea preferință a răspuns și la nevoia: oamenii fericiți sunt mult mai greu de sedus. Fericirea lor îi face inaccesibili. I Este întotdeauna mai ușor să pescuiești în ape tulburi. Asemănător deci, un aer de tristețe este în sine extrem de seducător; Genji, protagonistul romanului japonez Povestea lui Genji, nu a putut rezista unei femei cu un aer melancolic. În Jurnalul unui seducător, de Kierkegaard, naratorul, Johannes, stabilește o cerință importantă pentru victima: trebuie să aibă imaginație. De aceea, el alege o femeie care trăiește într-o lume fantezistă, care își va înfășura fiecare gest în poezie, imaginându-și mult mai mult din ceea ce există. Ca și o persoană fericită, este și dificil să seduci o persoană care nu are imaginație.

Pentru femei, bărbatul blând este de obicei victima perfectă. Marco Antonio era de acest tip: adora plăcerea, era foarte emoționant și, când era vorba de femei, îi era greu să gândească clar. Cleopatra a fost ușor de manipulat. Odată ce a preluat controlul asupra emoțiilor, a ținut-o permanent în mâinile ei. O femeie nu trebuie niciodată descurajată că un bărbat pare prea agresiv. El este adesea victima perfectă.

Cu câteva trucuri flirtante, îi va fi ușor să deranjeze o astfel de agresiune și să-l transforme pe acel bărbat în sclava ei. Bărbaților le place, de fapt, să fie obligați să alunge o femeie.

Aveți grijă de apariții. O persoană care pare pasional vulcanic ascunde adesea nesiguranța și autoabsorbția. Acest lucru l-au perceput majoritatea bărbaților care au tratat-o în Lola Montez, curtezanul secolului al XIX-lea. Părea extrem de dramatică și emoționantă. Adevărul este că era o femeie tulburată, obsedată de ea însăși, însă, când bărbații l-au descoperit, era deja prea târziu: s-

au încurcat cu ea și nu se puteau detașa fără luni de dramă și tortură. Oamenii îndepărtați sau timizi sunt de obicei o țintă mai bună decât cei extrovertiți. El moare pentru că este comunicativ și o furtună încă se agită în interior.

Persoanele cu mult timp pe mâini sunt extrem de sensibile la seducție. Au un spațiu mental abundent pentru a fi umplut de tine. Tullia d'Aragona, infamul curtezan italian din secolul al XVI-lea, a preferat tinerii ca victime; în afară de motivul fizic pentru asta, erau mai nepricepuți decât oamenii harnici și, prin urmare, mai lipsiți de apărare în fața unui seducător ingenios. Pe de altă parte, evită, în general, persoanele îngrijorate de activitatea lor sau de munca lor; seducția necesită atenție, iar oamenii foarte ocupați îți oferă puțin spațiu mental de umplut.

Potrivit lui Freud, seducția începe devreme în viață, în relația noastră cu părinții. Ne seduc fizic, la fel și cu contactul cu corpul care satisface dorințele precum foamea și, la rândul nostru, încercăm să le seducem, astfel încât să ne acorde atenție. Suntem, prin natură, creaturi vulnerabile la seducție de-a lungul vieții. Cu toții vrem să fim seducați; Dorim să fim siliți din noi, din rutina noastră și pentru a intra în drama erosului. Și nimic nu ne atrage mai mult decât sentimentul că cineva are ceva ce ne lipsește, o calitate pe care o dorim. Victimele tale perfecte sunt de obicei persoane care cred că ai ceva ce nu le face și că vor fi încântați că le dai. Poate că acele victime au un temperament complet opus față de al tău, iar această diferență va crea o tensiune interesantă.

Când Jiang Qing, numită mai târziu Madame Mao, a cunoscut-o pe Mao Tse-Tung în 1937, în refugiul său muntoasă din vestul Chinei, a simțit cât de disperat era pentru puțină culoare și gust în viața sa; toate femeile din tabără se îmbrăcau ca bărbații și renunțaseră la orice gală feminină. Jiang fusese actriță în Shanghai și era altceva decât auster. El i-a oferit lui Mao ceea ce îi lipsea și i-a acordat fiorul suplimentar de a-l putea educa în comunism, apelând la complexul său Pigmaleon: dorința de a domina, controla și reforma o persoană. În realitate, Jiang Qing a fost cel care și-a controlat viitorul soț.

Cea mai mare lipsă dintre toate este aceea a emoției și a aventurii, exact ceea ce oferă seducția. În 1964, actorul chinez Shi Pei Pu, care a câștigat faima ca interpret al rolurilor feminine, l-a cunoscut pe Bernard Bouriscout, un tânăr diplomat desemnat la ambasada Franței în China. Bouriscout plecase în China în căutarea aventurii și a fost dezamăgit de faptul că nu prea avea contact cu chinezii. Se preface că este o femeie care, de copil, fusese forțată să trăiască ca un copil „Familia ar fi avut deja prea multe fiice", Shi Pei Pu a folosit dezgustul și nemulțumirea tânărului francez pentru a-l manipula. După ce a inventat o poveste despre fașa prin care a trebuit să treacă, l-a atras încet pe Bouriscout de o romantism care va dura ani întregi. (Diplomatul a avut întâlniri homosexuale anterioare, dar s-a considerat heterosexual.) După ceva timp, Bouriscout a fost indus să spioneze chinezii.

În tot acest timp, el a crezut că Shi Pei Pu este o femeie; dorința sa plină de aventură îl făcuse atât de vulnerabil. Tipurile reprimate sunt victime perfecte pentru seducerea intensă.

Oamenii care suprimă pofta de plăcere sunt o victimă ideală, în special la o vârstă înaintată. Ming Huang, împărat chinez al secolului al VIII-lea, și-a petrecut mare parte din domnia sa încercând să-și dezbrace curtea de dependența sa scumpă de lux și a fost un model de austeritate și virtute. Dar de îndată ce a văzut concubina Yang Kuei-fei scăldat într-un lac din palat, totul s-a schimbat. Yang a fost cea mai fermecătoare femeie din regat, dar și iubitul fiului împăratului. Exercitându-și puterea, el a smuls-o, pentru a deveni sclavul său cel mai predat.

Selecția victimei potrivite este la fel de importantă în politică. Seductorii de masă precum Napoleon și John F. Kennedy oferă oamenilor ceea ce le lipsește. Când Napoleon a ajuns la putere, mândria poporului francez era pe pământ, respinsă de repercusiunile sângeroase ale Revoluției franceze. El a oferit glorie și cucerire. Kennedy a perceput asta americanii erau plini de confortul sufocant al anilor Eisenhower; Le-a dat aventură și risc. Mai mult, el și-a adaptat apelul către cel mai vulnerabil grup pentru ea: tânăra generație. Politicienii de succes știu că nu toată lumea va fi sensibilă la farmecul lor; dar dacă găsesc un grup de eventuali susținători cu nevoia de a le satisface, vor avea adepți care îi vor susține fără condiții.

Simbol. Jocul cel mare. Leii sunt periculoși; a-i prinde înseamnă a cunoaște fiorul riscului.

Leopardii sunt deștepți și rapide și oferă fiorul unei vânătoare dificile. Nu vă grăbiți niciodată în vânătoare. Întâlnește-ți prada și alege-o cu atenție. Nu pierde timpul la vânatul mic: iepurii care cad în capcană, nurca închisă în stocurile parfumate. Provocarea este plăcerea.

Reversa.

Nu este posibilă inversarea în acest caz. Nimic nu va câștiga încercând să seducă sau nu o persoană închisă Vă poate oferi plăcerea și vânătoarea de care aveți nevoie. 2.- Creează un fals sentiment de securitate:

Abordare indirectă.

Dacă la început sunteți prea direcți, riscați să provocați o rezistență care nu va da naștere niciodată. Când începeți,
Nu trebuie să fie nimic seducător în atitudinea ta. Seducția trebuie inițiată dintr-un unghi, indirect, astfel încât obiectivul să devină treptat conștient de tine. Rotiți periferia vieții țintei dvs.: abordați-vă printr-un terț sau pretindeți să cultivați o relație oarecum neutră, trecând treptat de la prieten la iubit.
Trasezi o întâlnire „întâmplătoare”, ca și cum ți-ai propus să te întâlnești; nimic nu este mai seducător Ce sentiment de destin. Faceți ca ținta să se simtă în siguranță, apoi să atace.

De la prieten la iubit

Anne-Marie-Louise de Orleans, ducesa de Montpensier, cunoscută în Franța secolului al XV-lea ca La Grande lAademoiseUe, nu cunoscuse niciodată dragostea. Mama lui murise când era mică; tatăl ei s-a recăsătorit și a ignorat-o. Ducesa provenea dintr-una dintre cele mai ilustre familii din Europa: regele Henric al IV-lea fusese bunicul său; viitorul rege Ludovic al XIV-lea era vărul său. Când era tânără, au existat propuneri de căsătorie cu regele văduv al Spaniei, fiul monarhului Sfântului Imperiu Roman, și chiar cu vărul său Luis, printre multe altele. Dar toate aceste nunți au urmărit scopuri politice sau bogăția enormă a familiei sale. Nimeni nu s-a deranjat s-o călărească; A fost chiar ciudat că i-a cunoscut pe truditori. Mai rău, Marea Mademoiselle era un idealist care credea în valorile învechite ale cavaleriei: vitejie, onestitate, dreptate. Ura intrigile ale căror motive în curtea ei erau, în cel mai bun caz, suspecți. În cine aș putea avea încredere? Una câte una, a găsit un motiv să le respingă. Singuritatea părea a fi destinul lui.
În aprilie 1669, Grande Mademoiselle, pe atunci în vârstă de patruzeci și doi de ani, a întâlnit unul dintre cei mai ciudați bărbați de talie: marchizul Antonin Péguilin, cunoscut mai târziu ca Ducele de Lauzun. Favorit al lui Ludovic al XIV-lea, marchizul, în vârstă de treizeci și șase de ani, era un soldat curajos, cu un spirit acid. A fost și un Don Juan incurabil. Deși scurt și, fără îndoială, nerecunoscător, manierele sale insolente și faptele sale militare l-au făcut irezistibil pentru femei. La Grande Mademoiselle îl observase cu ani în urmă și îi admira eleganța și îndrăzneala. Dar tocmai atunci, în 1669, a avut o conversație autentică cu el, deși pe scurt; și, deși știa reputația lui pentru tenorio, a găsit-o fermecătoare. Zile mai târziu s-au întâlnit din nou; de data aceasta conversația a fost mai lungă și Lauzun s-a dovedit a fi mai inteligent decât își imaginase: vorbeau despre dramaturgul Comedie (favorita ducesei), eroism și alte probleme înalte. Apoi, întâlnirile lor au devenit mai frecvente. Deveniseră prieteni. Anne-Marie a scris în jurnalul său că conversațiile cu Lauzun,
când s-au întâmplat, au fost cel mai bun moment al zilei sale; când el nu era în instanță, simți absența lui. Întâlnirile lor erau prea frecvente pentru a fi casual de Lauzun, dar el părea mereu surprins să o vadă. În același timp, a plecat așezată că s-a simțit neliniștită: emoții ciudate au năvălit-o și nu știa de ce.
Timpul a trecut și într-o zi, Grande Mademoiselle a trebuit să plece din Paris pentru o săptămână sau două. Lauzun s-a apropiat apoi de ea, fără avertisment, și l-a rugat încântat să-l considere confidentul său, marele prieten care avea să execute orice misiune în absența lui. Era poetic și blând, dar ce însemna el cu adevărat? În jurnalul ei, Anne-Marie s-a confruntat în sfârșit cu emoțiile care îi stârneau încă de la prima conversație cu el: "Mi-am spus: acestea nu sunt meditații vagi; trebuie să existe un obiect în toate aceste sentimente și nu îmi puteam imagina cine este. [...] În sfârșit, după ce m-a chinuit câteva zile, mi-am dat seama că a fost M. de Lauzun pe care l-am iubit, că el a fost cumva alunecat la inima mea și l-a prins ".
Cunoscând sursa sentimentelor ei, Grande Mademoiselle a devenit mai directă. Dacă Lauzun avea să-i fie confident, ea putea să-i spună despre căsătorie, despre nunți care încă erau oferite. Acest

subiect i-ar putea oferi posibilitatea de a-și exprima sentimentele; Poate chiar ar fi gelos. Din păcate, Lauzun nu părea să surprindă aluzia. În schimb, l-a întrebat pe ducesă de ce, pentru început, s-a gândit să se căsătorească; Părea foarte fericit așa cum era. În plus, cine ar putea fi demn de ea? Aceasta a durat câteva săptămâni. Ducesa nu putea smulge nimic personal de la ea. Într-un anumit sens, ea a înțeles: diferențele de rang (era mult superioară lui) și vârsta (avea șase ani mai mare) erau prezente. O lună mai târziu, soția fratelui regelui a murit, iar Luis i-a sugerat Marii Doamne să-l înlocuiască pe cumnata sa târzie; adică să se căsătorească cu fratele său. Anne-Marie era indignată; era evident că fratele regelui voia să pună mâna pe averea lui. I-a cerut lui Lauzun o opinie. În calitate de slujitori fideli ai regelui, el a răspuns, ei trebuie să se supună dorinței reale. Acest răspuns nu a fost pe placul ducesei și, pentru a-l depăși, a încetat să o viziteze, ca și cum ar fi nepotrivit să rămână prieteni. Aceasta a fost picatura care a vărsat paharul. Marea Doamnă a spus regelui că nu se va căsători cu fratele ei, perioada.
Anne Marie s-a întâlnit apoi cu Lauzun și i-a spus că va scrie pe o foaie numele domnului cu care voia mereu să se căsătorească. A trebuit să pună acea foaie sub pernă și să o citească a doua zi dimineață. Când a făcut-o, a dat peste cuvintele C'est vous (Ești tu). Văzând-o pe Grande Mademoiselle în noaptea următoare, Lauzun i-a spus că trebuie să glumească:
Ar fi stocul de râs al instanței. Dar ea a insistat că el era serios. Părea șocat și surprins, deși nu la fel de mult ca restul instanței când, săptămâni mai târziu,
A fost anunțat angajamentul dintre acest Don Juan cu rang relativ scăzut și cea de-a doua doamnă cu cel mai înalt rang din Franța, cunoscut la fel pentru virtutea ei, precum și pentru capacitatea ei de a
apăra-o.
Interpretare. Ducele de Lauzun este unul dintre cei mai mari seducători; din istorie, iar seducerea sa lentă și susținută a Marii Doamne a fost capodopera sa. Metoda lui era simplă: indirectă. După ce a observat în prima discuție că ea era interesată de el, el a decis să o captiveze cu prietenia lui. Ar fi cel mai loial prieten al său. La început, acest lucru a fost minunat: un bărbat și-a dat timp să-i vorbească despre poezie, istorie, fețe de război - subiectele sale preferate. Treptat, a început să aibă încredere în el. Apoi, aproape fără ca ducesa să-și dea seama, sentimentele ei s-au schimbat: femeia aceea consumată era interesată doar de prietenie? Nu l-a atras ca femeie? Aceste idei „m-au făcut să observ că s-a îndrăgostit de el. Acest lucru a fost în parte ceea ce l-a determinat ulterior să respingă nunta cu fratele regelui, o decizie iscusită și indusă indirect de însuși Lauzun, refuzând să o viziteze. Și cum ar putea să caute bani și poziție sau sex, când nu a făcut niciodată niciun pas în această direcție? Nu, lucrul genial despre seducția lui Lauzun a fost că Grande Mademoiselle credea că ea a fost cea care a făcut toți pașii. După ce ai ales victima potrivită, trebuie să le atragi atenția și să le trezești dorința. Trecerea de la prietenie la iubire poate produce efect fără a trăda manevra. În primul rând, conversațiile prietenoase cu obiectivul tău îți vor oferi informații valoroase despre caracterul tău, gusturile, punctele slabe, dorințele copiilor care îți guvernează comportamentul adultului. (Lauzun, de exemplu, a reușit să se adapteze inteligent la gusturile Annei Marie după ce a studiat-o îndeaproape.) În al doilea rând, petrecând timp cu ținta ta, o poți face să se simtă în largul tău cu tine. Crezând că nu sunteți interesat decât de ideile lui, compania lui își va modera rezistența, disipând tensiunea obișnuită dintre sexe. Atunci va fi vulnerabil, pentru că prietenia ta cu el i-ar fi deschis ușa de aur corpului său: mintea lui. În acel moment, la fiecare comentariu ocazional, fiecare contact fizic ușor va provoca o idee diferită, care vă va lua prin surprindere: poate ar putea exista ceva între voi. Odată ce sentimentul este motivat, obiectivul dvs. vă va întreba de ce nu ați făcut pasul și veți lua inițiativa, bucurându-vă de iluzia că acesta este cel care este responsabil. Nu este nimic mai eficient în seducție decât să-l faci pe seducător să creadă seducător.
Nu mă apropii de ea, mă mărginesc doar cu periferia existenței ei [...] Aceasta este prima pânză de păianjen pe care trebuie să cadă.
„Soren Kierkegaard".

Cheile seductiei

Ceea ce cauți ca seducător este abilitatea de a-i direcționa pe ceilalți acolo unde vrei. Dar acest joc este periculos; De îndată ce ei suspectează că acționează sub influența ta, vor ține o ranchiună

împotriva ta. Suntem creaturi care nu pot suporta sentimentul că se supun unei voințe extraterestre. Dacă obiectivele tale o vor descoperi, mai devreme sau mai târziu se vor întoarce împotriva ta. Dar dacă i-ai putea determina să facă ceea ce vrei fără să-ți dai seama? Dacă ar crede că sunt la comandă? Aceasta este puterea metodei indirecte și niciun seducător nu își poate lucra magia fără el.

Primul pas spre stăpânire este simplu: după ce ai ales persoana potrivită, trebuie să faci ca obiectivul să vină la tine. Dacă în etapele inițiale reușești să-l faci să creadă că el este cel care face prima abordare, ai câștigat jocul. Nu vor exista resentimente, reacții contra-perverse sau paranoia. Obținerea obiectivului dvs. pentru a veni la voi înseamnă a-i oferi spațiu. Acest lucru poate fi obținut din mai multe moduri. Poți să ocoliți periferia existenței sale, astfel încât să te vadă în diferite locuri fără să te apropii vreodată de el. În acest fel le veți atrage atenția; iar dacă vrea să treacă podul, va trebui să ajungă la tine. Poți să-ți devii prieten, așa cum a fost Lauzun de la Grande Mademoiselle, și să te apropii din ce în ce mai mult, deși păstrând mereu distanța adecvată între prietenii de sex opus. Puteți juca, de asemenea, pisica și mouse-ul cu el, arătând mai întâi interesat și apoi răspunzând, pentru a-l încuraja activ să vă urmeze web-ul. Orice ai face și orice fel de seducție practici, evită cu orice preț tendința naturală de a-ți hărțui ținta. Nu faceți greșeala de a crede că veți pierde interesul decât dacă îl apăsați sau că un torent de atenție vă va mulțumi. Prea multă atenție prematură va sugera de fapt doar nesiguranță și va provoca îndoieli cu privire la motivele tale. Mai rău încă, nu va oferi spațiului tău obiectiv să-ți imaginezi. Fă un pas înapoi; Lasă ideile pe care le ridici să vină la el ca și cum ar fi ale lui. Acest lucru este dublu important dacă ai de-a face cu cineva care are un efect profund asupra ta. De fapt, nu putem înțelege niciodată sexul opus. Pentru noi va fi întotdeauna un mister și acest mister aduce tensiunea delicioasă a seducției, dar este și o sursă de îngrijorare. Freud și-a pus faimoasa întrebare despre ce își doresc cu adevărat femeile; Chiar și pentru cel mai insufletitor gânditor al psihologiei, sexul opus era un teritoriu necunoscut. Atât bărbații cât și femeile există sentimente înrădăcinate de teamă și anxietate în raport cu sexul opus. În etapele inițiale ale seducției, atunci, trebuie să găsiți o modalitate de a placa orice sentiment de neîncredere pe care îl poate experimenta cealaltă persoană. (Simțirea fricii și a pericolului poate accentua seducția mai târziu, dar dacă veți provoca aceste emoții în fazele incipiente, cel mai probabil vă veți alunga victima departe.) Setați o distanță neutră, păreați inofensivă și lăsați-vă loc pentru manevră. Casanova a cultivat o ușoară feminitate în caracterul ei - interesul pentru îmbrăcăminte, teatru, afacerile interne - pe care tinerele le considerau reconfortante. Curtezanul Renașterii Tullia d'Aragona, care s-a împrietenit cu marii gânditori și poeți ai vremii sale, a vorbit despre literatură și filozofie, despre toate, decât pe îmbrăcăminte (și orice altceva decât bani, care a fost și scopul lui). Johannes, naratorul Jurnalului unui seducător, de S0ren Kier-kegaard, își urmărește obiectivul, Cordelia, în depărtare; când câinii lui se încrucișează, este amabil și aparent timid. Când Cordelia îl cunoaște, nu o sperie. De fapt, el este atât de inofensiv încât ea începe să-și dorească să fie mai puțin.

Duke Ellington, marele jazz și seducătorul reușit, a uimit inițial pe doamne cu aspectul său bun, hainele elegante și carisma. Dar, odată singură cu o femeie, s-a îndepărtat puțin și a devenit excesiv de amabilă, ocupându-se doar de lucruri nesemnificative. Conversația banală poate fi o tactică strălucitoare: hipnotizează ținta. Monotonia fațadei tale conferă o putere mai mare sugestiilor subtile, celui mai mic aspect. Dacă nu vorbești niciodată despre iubire, absența ta va deveni expresivă: victima ta se va întreba de ce nu faci niciodată aluzie la emoțiile tale; și când vă gândiți la asta, veți merge și mai departe și vă imaginați ce se întâmplă altceva în mintea voastră. Ea va fi cea care va pune problema iubirii sau a afecțiunii. Monotonia deliberată are multe aplicații. În psihoterapie, medicul răspunde cu monosilabii pentru a atrage pacientul, făcându-l să se relaxeze și să fie deschis. În negocierile internaționale, Henry Kissinger a copleșit diplomații cu detalii enervante, după care a făcut cereri îndrăznețe. La începutul seducției, cuvintele monocrome sunt de obicei mai eficiente decât cele trăite: obiectivul este deconectat, te privește în față, începe să-ți imaginezi, fantezie și cade sub vraja ta.

Atingerea obiectivelor prin alte persoane este foarte eficientă: infiltrați-vă cercul și veți înceta să mai fiți străin. Înainte de a face un singur pas, contele de Grammont, seducător al secolului al XVII-lea, s-a împrietenit cu camerista, asistentul de cameră, un prieten și chiar un iubitor al țintei sale. În acest fel, el putea să adune informații și să caute modalități de abordare inofensivă a lui.

De asemenea, putea să semene idei, spunând lucruri pe care al treilea probabil că le va repeta, Lucruri care ar intriga doamna, în special dacă provin de la cineva pe care îl cunoștea Ninon de L'Enclos, curteanul și strategul de seducție din secolul al XVII-lea, credea că deghizarea intențiilor cuiva nu numai că era necesară: crește plăcerea jocului. Un bărbat nu ar trebui să-și declare niciodată sentimentele, se gândi ea, în special la început. Acest lucru este iritant și provoacă neîncredere. „Ceea ce presupune că convinge o femeie mult mai mult să fie îndrăgostită decât ceea ce aude", a comentat el. Frecvent, graba unei persoane de a-și declara sentimentele rezultă dintr-o dorință falsă de a face plăcere, crezând că acest lucru îl va flata pe celălalt. Dar dorința de a vă rog poate jigni și enerva. Copiii, pisicile și flirturile ne atrag pentru că nu încercăm în aparență și chiar suntem indiferenți. Învață să-ți acoperi sentimentele și să le lași pe oameni să descopere singuri ce se întâmplă.

În toate domeniile vieții, nu dați niciodată impresia că căutați ceva; Aceasta va produce o rezistență pe care nu o vei supune niciodată. Învață să te apropii de oamenii de partea ta. Opriți-vă culorile, treceți neobservate, pretindeți-vă că sunt inofensive și aveți mai mult loc pentru manevră. La fel se întâmplă și în politică, unde ambiția manifestă tinde să sperie oamenii. La prima vedere, Vladimir Ilich Lenin părea un rus obișnuit: s-a îmbrăcat ca muncitor, a vorbit cu accent țărănesc, nu și-a dat un aer de măreție. Acest lucru i-a făcut pe oameni să se simtă confortabil și să se identifice cu el. Dar, sub acest aspect aparent neclar, a existat, desigur, un om foarte priceput, care a continuat să manevreze.

Când oamenii au observat acest lucru, era prea târziu.

Simbol. Pânză de păianjen Păianjenul caută un colț inofensiv unde să-și țese pânza. Cu cât durează mai mult, cu atât este mai fabuloasă construcția sa, dar puțini o observă: firele sale slabe sunt aproape invizibile. Păianjenul nu trebuie să vâneze pentru a mânca; Nici măcar nu vă mișcați. Stă liniștit într-un colț, așteptând ca victimele sale să ajungă singure și să cadă în plasa lui.

Reversa.

În război ai nevoie de spațiu pentru a-ți alinia trupele, spațiul pentru manevră. Cu cât ai mai mult spațiu, cu atât mai complexă poate fi strategia ta. Dar uneori este mai bine să copleșești inamicul, să nu-i dai timp să gândească sau să reacționeze. Deși Casanova și-a adaptat strategiile la femeia în cauză, a încercat adesea să facă o impresie imediată, pentru a incita dorința de la prima întâlnire. El a acționat galagios și a salvat o femeie în pericol; S-a îmbrăcat într-un anumit fel, astfel încât obiectivul său să-l distingă de mulțime. În orice caz, odată ce a atras atenția unei femei, a avansat cu viteza fulgerului. O sirenă ca Cleopatra încearcă să exercite imediat un efect fizic asupra bărbaților, pentru a nu le oferi victimelor timp sau spațiu pentru a se retrage. Ea folosește factorul surpriză. Prima perioadă a contactului cu cineva ar putea implica un grad de dorință care nu se va repeta niciodată; audacitatea va predomina.

Cu toate acestea, aceste seducții sunt scurte. Sirenele și Casanovas obțin doar plăcere din numărul victimelor lor, trecând rapid de la o cucerire la alta, iar acest lucru poate fi obositor. Casanova a sfârșit epuizat; Sirenele, insaciabile, nu sunt niciodată satisfăcute. Seducția indirectă, executată cu atenție, poate reduce numărul cuceririlor tale, dar te va compensa mai mult decât calitatea.

3.- Emite semnale contradictorii.

Odată ce oamenii vă percep prezența și chiar se simt vag intrigați, ar trebui să le încurajați interesul înainte de a-l direcționa către altul. Evidentul și frapantul îți pot atrage atenția la început, dar acea atenție este de obicei efemeră; Pe termen lung, ambiguitatea este mult mai puternică. Cei mai mulți dintre noi suntem prea evidenti; Ești greu de înțeles. Emite semnale contradictorii: greu și moale, spiritual și pământesc, viclean și nevinovat. Un amestec de calități sugerează profunzime, care fascinează atât cât confundă. O aura evazivă și enigmatică îi va face pe oameni să dorească să știe mai multe, iar acest lucru îi va atrage în cercul tău. Creează această forță sugerând că există ceva contradictoriu în tine.

Bun și rău.

În 1806, când Prusia și Franța se aflau în război, Augustus, frumosul prinț al Prusiei și nepotul lui Frederic cel Mare, în vârstă de douăzeci și patru de ani, a fost capturat de Napoleon. În loc să-l întemnițeze, Napoleon i-a permis să rătăcească pe teritoriul francez, urmărindu-l foarte periculoasă cu spionii. Prințul era devotat plăcerii și își petrecea timpul mergând dintr-un oraș în altul și seducând femei tinere. În 1807 a decis să viziteze Château de Coppet, în Elveția, unde locuia

marea scriitoare franceză Madame de Staél. Augusto a fost primit de gazda sa cu întreaga ceremonie de care era capabilă. După ce l-au prezentat celorlalți oaspeți, toată lumea s-a retras într-o cameră, unde au vorbit despre războiul lui Napoleon din Spania, despre moda la Paris și despre așa ceva. Deodată, ușa s-a deschis și a intrat un alt oaspete, o femeie care, din anumite motive, rămăsese în camera ei în timpul agitației de la sosirea prințului. a fost
Madame Récamier, treizeci de ani, cea mai bună prietenă a madamei de Staél. S-a prezentat prințului și s-a retras imediat în dormitorul ei.
Augusto știa că Madame Récamier era în casă. De fapt, auzise multe povești despre acea femeie infamă, care, în anii de după Revoluția Franceză, se considera cea mai frumoasă din Franța. Bărbații au înnebunit pentru ea, în special în dansuri, când și-a scos șalul și au dezvăluit rochiile albe diafane pe care le-a devenit faimoasă și au dansat cu sălbăticie. Pictorii Gérard și David i-au imortalizat chipul și modul de a se îmbrăca, ba chiar și picioarele lui, au considerat-o pe cea mai frumoasă pe care nimeni nu o văzuse vreodată; în afară de aceasta, ea rupse inima lui Lucien Bonaparte, fratele împăratului Napoleon. Augusto îi plăcea femeile mai tinere decât Madame Récamier și plecase la chat pentru a se odihni. Dar acele scurte momente în care ea a atras atenția cu intrarea ei bruscă l-au luat prin surprindere: a fost la fel de frumoasă ca oamenii; dar și mai impresionant că frumusețea ei era aspectul ei, care părea foarte dulce, cu adevărat ceresc, cu un indiciu de tristețe. Ceilalți oaspeți continuau să vorbească, dar Augusto nu se putea gândi decât la Madame Récamier.
În timpul cinei în noaptea aceea, el a urmărit-o. Nu vorbea prea mult și își ținu ochii în jos, dar se întoarse o dată sau de două ori, direct spre prinț. După cină, oaspeții s-au adunat în galerie, iar cineva a purtat o harpă. Spre deliciul prințului, Madame Récamier a început să cânte, cântând o melodie de dragoste. Apoi, ea s-a schimbat brusc: în ochii ei a apărut o răutate când l-a văzut. Vocea îngerească, privirile, energia care-i însuflețea fața îl făceau pe prinț să simtă că capul se învârte. Eram confuz. Când s-a întâmplat la fel în noaptea următoare, Augusto a decis să-și prelungească șederea la chat.
În zilele următoare, prințul și madam Récamier au mers împreună, au îmbrăcat în lac și au participat la dansuri, în care el a avut-o în sfârșit în brațe. Au discutat bine noaptea. Dar nimic nu-i era clar: părea foarte spiritual, foarte nobil, dar apoi se auzi o atingere a mâinii, un comentariu brusc insinuant. După două săptămâni la chat, cel mai râvnit single din Europa și-a uitat obiceiurile de deșert și și-a propus căsătoria cu Madame Récamier. Ea s-ar converti la catolicism, religia ei, iar Madame s-ar separa de soțul ei vechi. (Ea îi spusese că mariajul său nu a fost niciodată consumat și, prin urmare, biserica catolică ar putea să-l anuleze.) Doamna Récamier va merge să locuiască cu el în Prusia. Ea a promis că va face ce vrea. Prințul a fugit în Prusia, căutând aprobarea familiei sale, iar Madame s-a întors la Paris pentru a obține anularea necesară. Augustus a copleșit-o cu scrisori de dragoste și a așteptat. Timpul a trecut; A crezut că o ia razna. Apoi, în cele din urmă, o scrisoare: se răzgândise. După câteva luni, Madame Récamier i-a trimis lui Augusto un cadou: celebrul tablou de Gérard în care apărea întins pe o canapea. Prințul petrecea ore în șir în fața lui, încercând să pătrundă misterul din spatele acelei priviri. Se alătură companiei cuceririlor Madame Récamier; pentru bărbați precum scriitorul Benjamin Cons-tant, care a spus despre ea: „A fost ultima mea iubire. Restul vieții mele, am fost ca un copac lovit de fulgere".
Interpretare. Lista cuceririlor doamnei Récamier a devenit din ce în ce mai impresionantă pe măsură ce vârsta ei a evoluat: a fost prințul Metternich, ducele de Wellington, scriitorii Constant și Chateaubriand. Pentru toți acești bărbați, Madame Récamier era o obsesie, care nu s-a intensificat decât atunci când s-au îndepărtat de ea. Sursa de putere a doamnei era dublă. În primul rând, el a posedat un chip înger, care a atras bărbații. Chipul acela a apelat la instinctul său patern, încântându-l cu nevinovăția sa. Dar apoi a apărut o a doua calitate, în privirile insinuante, dansul sălbatic, bucuria bruscă: toate acestea i-au luat pe oameni prin surprindere. Era evident că era mai mult decât credeau ei, o complexitate enigmatică. Când s-au aflat singuri, s-au trezit să se gândească la aceste contradicții, ca și cum o otravă le-ar trece prin sânge. Madame Récamier era o ghicitoare, o problemă de rezolvat.
Dacă vreți un diavol flirtat sau o zeiță de neatins, aș putea fi, se pare. Fără îndoială, Madame a încurajat această iluzie păstrând bărbații la o oarecare distanță, pentru a nu o putea descifra niciodată. Și ea a fost regina efectului calculat, așa cum arată intrarea surpriză în Château de

Coppet, ceea ce a făcut-o centrul atenției, chiar dacă au fost doar câteva secunde.
Procesul de seducție presupune umplerea minții cuiva cu imaginea ta. Inocența, frumusețea sau cochetăria poate atrage atenția acelei persoane, dar nu și obsesia ei; Ea va trece în curând la următoarea imagine șocantă. Pentru a vă aprofunda interesul, ar trebui să sugerați o complexitate imposibil de înțeles într-una sau două săptămâni. Ești un mister evaziv, o poftă irezistibil, care oferă o mare plăcere tuturor celor care îl pot deține. Odată ce ceilalți încep să fantaseze despre tine, ei se află la marginea pârtiei evazive de seducție și nu pot evita alunecarea.

Artificial si natural.

Cel mai mare succes de pe Broadway, în 1881, a fost opereta Patience (Patience), de Gilbert și Sullivan, o satiră a lumii boemice a dandys-urilor și a estetelor de atunci în vogă la Londra. Pentru a profita de această modă, promotorii operetei au decis să invite unul dintre cei mai notorii esteti ai [Angliei: Oscar Wilde la un turneu de conferințe în Statele Unite. La doar douăzeci și șapte în acele zile, Wilde era mai faimos ca personalitate publică decât prin micul set de lucrări ale sale. Promotorii americani erau siguri că publicul lor va fi fascinat de acel bărbat, pe care și-l imaginau mergând mereu cu o floare în mână, dar nu se așteptau ca acest efect să fie de durată; ar da câteva prelegeri, noutatea va trece și l-au îmbarcat înapoi în țara sa. Suma oferită a fost substanțială și Wilde a acceptat. La sosirea la New York, un funcționar vamal l-a întrebat dacă are ceva pe care l-au declarat „Nu am nimic de declarat”, a răspuns el, „cu excepția geniului meu”.
Invitațiile au plouat: societatea din New York a fost curioasă să întâmpine această raritate. Femeile l-au găsit pe Wilde fermecător, dar ziarele erau mai puțin prietenoase; Noua York Times a numit-o „farsă estetică”. La o săptămână după sosirea sa, Wilde a susținut prima prelegere. Camera era să izbucnească; Au participat peste o mie de oameni, mulți dintre ei doar pentru a vedea cum era. Și nu au fost dezamăgiți. Wilde nu purta o floare și era mai înalt decât se presupunea, dar avea un păr lung și desfăcut și purta un costum de catifea verde cu papion, precum și pantaloni de călărie și ciorapi de mătase. Mulți din public au fost dezlănțuiți; când îl privea de pe scaunele sale, combinația dintre marea sa statură și ținuta frumoasă era oarecum respingătoare. Unii au râs sincer, iar alții nu și-au putut ascunde disconfortul. Ei au presupus că omul le va fi urât. Dar apoi a început să vorbească.
Tema a fost „Renașterea engleză”, mișcarea „arta pentru artă” a Angliei la sfârșitul secolului XIX. Vocea lui Wilde era hipnotică; A vorbit îndeaproape, într-un mod afectat și artificial, și puțini au înțeles cu adevărat ce spunea, dar discursul său a fost foarte ingenios și a curge. Apariția lui a fost ciudată, fără îndoială, dar niciun New Yorker nu a văzut sau auzit vreodată un om atât de enigmatic, iar conferința a avut un mare succes. Chiar și ziarele
Au înveselit-o. Săptămâni mai târziu, la Boston, aproximativ șaizeci de băieți de la Harvard au pregătit o ambuscadă: aveau să se distreze de poetul acela efeminat, purtând pantaloni de călărie, purtând flori și aplaudându-și intrarea. Wilde nu s-a modificat în niciun caz. Publicul a râs isteric de comentariile sale improvizate; iar când tinerii l-au întrerupt, el și-a păstrat demnitatea, fără a da nicio mânie. Încă o dată, contrastul dintre atitudinea și aspectul său a făcut să pară destul de extraordinar. Mulți au fost profund impresionați și Wilde a fost pe cale să devină o senzație. Turul scurt al conferinței a devenit un eveniment național. În San Francisco, vorbitorul vizitator de artă și estetică a reușit să bată pe toți beând și să joace poker, ceea ce i-a făcut succesul sezonului. La întoarcerea de pe coasta de vest, Wilde făcea opriri în Colorado; dar poetul poet a fost avertizat că, dacă ar îndrăzni să apară în orașul minier Leadville, va fi spânzurat de cel mai înalt copac. Aceasta a fost o invitație pe care Wilde nu a putut să o refuze. La sosirea în Leadville, a ignorat privirile impertinente și neplăcute; A vizitat minele, a băut și a jucat cărți, apoi a vorbit despre Botticelli și Cellini în taverne. Ca toți ceilalți, minerii au căzut și ei sub vraja lor, în măsura în care au botezat o mină cu numele lor. Un cowboy a fost auzit spunând: „Acest prieten va fi foarte artist, dar ne poate bate bând pe toți și să ne ducă ducându-ne acasă doi câte doi”. Interpretare. Într-o fabulă pe care a improvizat la o cină, Oscar Wilde a spus că filajele din oțel au dorința bruscă de a vizita un imam din apropiere. În timp ce vorbeau despre asta, au descoperit că se apropiau mai mult de magnet, fără să știe cum sau de ce.

În cele din urmă, au fost trase în vrac pe una din laturile magnetului. Apoi imamul a zâmbit, pentru că înregistrările au fost absolut sigure că au făcut acea vizită de acord. Același lucru a fost efectul pe care Wilde însuși l-a avut asupra tuturor celor din jurul său.
Apelul lui Wilde a fost mai mult decât un simplu produs secundar al caracterului său: a fost calculat în totalitate. Închinându-se paradoxului, el și-a exagerat conștiincios raritatea și ambiguitatea, contrastul dintre aspectul său sălbatic și performanța sa ingenioasă și fluidă. În mod natural cordial și spontan, El a creat o imagine care a fost împotriva naturii sale. Oamenii s-au simțit respinși, confuzați, intrigați și, în sfârșit, atrași de acel om, care părea imposibil de înțeles.
Paradoxul este seducător, deoarece joacă cu sens. Suntem asupriți în secret de raționalitatea vieții noastre, în care totul este menit să însemne ceva; seducția, în schimb, prospera în ambiguitate, în indicii contradictorii, în tot ceea ce evită interpretarea. Majoritatea oamenilor sunt exasperant de evidente. Dacă personajul său este extravagant, am putea atrage pentru moment, dar atracția va trece; nu există adâncime, nu există mișcare împotriva ei, care ne atrage. Cheia atragerii și menținerii atenției este aceea de a radia misterul. Și nimeni nu este misterios prin natură, cel puțin nu de mult; Misterul este ceva pe care trebuie să lucrezi, o trupă din partea ta și ceva care ar trebui folosit curând în seducție. Arătați o parte din personajul dvs., pentru ca toată lumea să observe. (În cazul lui Wilde, aceasta a fost afectarea zorilor transmise de hainele și pozele sale.) Dar el emite și un alt semnal: un semn că nu ești ceea ce pari, un paradox. Nu vă faceți griji dacă această calitate ascunsă este negativă, cum ar fi pericolul, cruzimea sau amoralitatea; oamenii vor fi oricum atrași de ghicitoare și este rar ca bunătatea pură să fie seducătoare.
Paradoxul era în cazul lui doar adevărul pus pe capul său pentru a atrage atenția.
—Richard Le Gallienne, despre prietenul său Oscar Wilde.

Cheile seductiei

Seducția nu va avansa niciodată decât dacă puteți atrage și menține atenția victimei dvs., transformându-vă prezența fizică într-o prezență mentală obsesivă. De fapt este foarte ușor să creezi acea primă incitație: un mod tentant de a te îmbrăca, un aspect sugestiv, ceva extrem în tine. Dar ce se întâmplă în continuare? Mintea noastră primește un bombardament de imagini, nu numai din media, ci și din tulburarea vieții de zi cu zi. Și multe dintre aceste imagini sunt foarte izbitoare. Apoi devii doar un lucru care atrage atenția; apelul tău se va încheia dacă nu activezi un fel de vraja mai îndelungat care îi face pe oameni să se gândească la tine în lipsa ta. Aceasta înseamnă să-i captivezi imaginația, făcând-o să creadă că există mai mult în tine decât vede. Odată ce oamenii încep să-ți decoreze imaginea cu fanteziile lor, vor fi prinși.
Acest lucru trebuie făcut curând, înainte ca obiectivele dvs. să știe prea multe și să vă fie stabilite impresii. Ar trebui să se întâmple imediat ce și-au pus ochii pe tine. Emitând semnale contradictorii în acea primă întâlnire, creezi o anumită surpriză, o ușoară tensiune: par să fii ceva (nevinovat, neînfășurat, intelectual, ințelept), dar arunci și un fulger din altceva (diabolic, timid, spontan, trist). Păstrați subtilitatea: dacă a doua calitate este prea puternică, veți părea schizofrenic. Dar fă-i pe oameni să se întrebe de ce ești timid sau trist sub ingeniozitatea ta intelectuală dezvoltată și vei primi atenția lor. Dă-i o ambiguitate care-l face să vadă ce vrea, să-i prindă imaginația cu niște imagini voeristas ale sufletului tău întunecat. Filozoful grec Socrate a fost unul dintre cei mai mari seducători din istorie; tinerii care l-au urmat ca studenți nu numai că au fost fascinați de ideile lui: s-au îndrăgostit de el. Unul dintre ei a fost Alci-bíades, cunoscutul playboy care avea să devină o figură politică puternică spre sfârșitul secolului al V-lea î.Hr. În Simpozionul Platon, Alcibia-des descrie puterile seducătoare ale lui Socrate comparând-o cu figurinele Sileno care au fost făcute atunci. În mitul grecesc, Sileno era foarte urât, dar și un profet înțelept. În consecință, statuile lor erau goale; iar când au fost demontate, în interior erau figurine ale zeilor: adevărul și frumusețea interioară sub exteriorul neatractiv. Pentru Alcibiades, același lucru s-a întâmplat și cu Socrate, care a fost atât de urât încât a fost respingător, dar a cărui față i-a radiat frumusețea interioară și satisfacția. Efectul a fost confuz și atractiv. Un alt mare seducător al antichității, Cleopatra, a emis și semnale contradictorii: tentant din punct de vedere fizic să le spună tuturor - cu voce, față, corp și atitudine - a avut și o minte plină de activitate, ceea ce pentru mulți autori ai vremii a făcut-o par a fi un spirit oarecum masculin.

Aceste calități opuse i-au dat complexitate, iar complexitatea i-a dat putere. Pentru a capta și menține atenția celorlalți, trebuie să arătați atribute care se împotrivesc aspectului dvs., care vor produce profunzime și mister. Dacă ai o față dulce și un aer inocent, emite semne de ceva întunecat și chiar vag crud, în personajul tău. Acest lucru nu trebuie anunțat în cuvintele tale, ci în atitudinea ta. Actorul Errol Flynn avea un copil înger ca un copil și un ușor aer de tristețe. Însă sub această aparență, femeile au perceput o cruzime profundă, o venă criminală, un fel de pericol interesant. Această interacțiune de calități opuse a atras un interes obsesiv. Echivalentul feminin este tipul personificat de Marilyn Monroe: avea fața și vocea unui copil, dar ceva puternic și îndrăzneț și sexual emana de la ea. Madame Récamier a făcut totul cu ochii: privirea unui înger, deodată tulburată de ceva senzual și insinuant.
Jocul cu rolurile de gen este un fel de paradox enigmatic, cu o istorie lungă în seducție. Cei mai mari donjuani au avut întotdeauna o notă de înțelepciune și feminitate, iar cei mai atrăgători curtoazii un șir masculin. Cu toate acestea, această strategie este eficientă numai atunci când calitatea ascunsă este cu greu sugerată; Dacă amestecul este prea evident sau strălucitor, va părea ciudat și chiar amenințător. Ninon de l'Enclos, marele curtezan francez al secolului al XVII-lea, a fost decisiv feminin în aparență, dar toți cei care o cunoșteau au fost impresionați de un indiciu de agresivitate și independență din ea, deși a rămas doar unul. Gabriele d'Annunzio, romancierul italian de la sfârșitul secolului XIX, a fost cu siguranță masculin în relațiile sale; dar în el era o delicatesă, o considerație, un plus și un interes pentru galele feminine. Combinațiile pot fi realizate în orice fel: Oscar Wilde era foarte feminin în aparență și atitudine, dar sugestia care stă la baza faptului că era de fapt foarte masculin a atras bărbați și femei.
O variantă puternică pe acest subiect este amestecul de vehemență fizică și răceală emoțională. Dandys precum Beau Brummel și Andy Warhol combină un aspect fizic impozant cu un fel de atitudine rece, la o distanță de orice și de toată lumea. Sunt amândoi [captivanți și evazivi în același timp, iar oamenii își petrec viața alungând bărbați ca aceia, încercând să le distrugă incapacitatea. (Puterea oamenilor aparent insuportabili este extrem de seducătoare; vrem să fim cei care îi dărâmă.)
ambiguitate și mister, fie să vorbești prea puțin sau să o faci doar pe probleme superficiale, ceea ce dezvăluie o profunzime a caracterului imposibil de realizat. Când Marlene Dietrich a intrat într-o cameră sau a ajuns la o petrecere, toate privirile s-au întors inevitabil spre ea. Mai întâi a fost ținuta sa uimitoare, aleasă pentru a atrage atenția. Apoi, aerul său de indiferență lipsită de griji. Bărbații, dar și femeile, au devenit obsedați de ea și și-au amintit mult timp după ce alte amintiri din acea noapte au dispărut. Amintiți-vă: prima impresie, acea intrare, este crucială. A arăta dorința excesivă de atenție indică nesiguranță și de multe ori îi va alunga pe oameni; Arată-te prea rece și dezinteresat, pe de altă parte, și nimeni nu se va deranja să te apropie. Trucul este de a combina cele două atitudini în același timp. Aceasta este esența cochetăriei.
S-ar putea să fiți celebru pentru o anumită calitate, care îmi vine imediat în minte când vă văd alții. Îți vei păstra atenția mai bine dacă sugerezi că în spatele acestei faime se ascunde o altă calitate. Nimeni nu a avut o reputație mai rea și păcătoasă decât Lord Byron. Ceea ce a înnebunit femeile a fost că, în spatele aspectului lor oarecum rece și disprețuitor, au simțit că era de fapt foarte romantic și chiar spiritual. Byron a exagerat acest lucru cu aerul său melancolic și al lui ocazional lucrări bune. Paralizată și confuză, multe femei au crezut că ar putea fi oricine l-a recuperat pentru bunătate, l-a făcut un iubit credincios. „Odată ce o femeie și-a adăpostit această idee, a fost cu totul vrăjitoare. Nu este dificil să creezi acel efect seducător. Dacă sunteți cunoscuți ca eminamente raționali, să spuneți ceva, implică ceva irațional. Johannes, naratorul Jurnalului unui seducător al lui Kierkegaard, o tratează pe tânăra Cordelia în primul rând cu amabilitate formală, în timp ce ea îl așteaptă pentru faima lui. Însă Cordelia o aude curând din întâmplare, făcând comentarii care sugerează o venă rampantă, poetică în personajul său, și asta intrigă și îl emoționează.
Aceste principii au aplicații dincolo de seducția sexuală. Pentru a păstra atenția unui grup mare, pentru a-l seduce și a te gândi doar la tine, trebuie să-ți diversifici semnalele. Prezintă o calitate prea mare - chiar dacă este nobil, ca cunoaștere sau eficiență - și oamenii vor simți că nu sunteți destul de uman. Suntem cu toții complexe și ambigue, suntem Unul dintre impulsurile

contradictorii; dacă arăți doar una dintre părțile tale, chiar dacă este partea ta bună, vei irita oamenii. El va bănui că ești un ipocrit. Mahatma Gandhi, o figură sacră, a mărturisit deschis sentimente de furie și răzbunare. John E Kennedy, cea mai seducătoare figură publică americană a timpurilor moderne, a fost un paradox de mers: un aristocrat al coastei de est, cu apreciere pentru oamenii obișnuiți, un bărbat evident masculin - un erou de război - cu o vulnerabilitate care a fost ghicită sub piele, un intelectual care adora cultura populară. Oamenii au fost atrași de el, ca filajele din oțel ale fabulei lui Wilde. O suprafață strălucitoare poate avea farmec decorativ, dar ceea ce te face să te întorci pentru a vedea un tablou este adâncimea câmpului, o ambiguitate inexpresibilă, o complexitate suprarealistă.

Simbol. Cortina Pe scenă, pliurile sale roșii grele se ridică atrag privirea cu suprafața sa hipnotică. Dar ceea ce te atrage și te fascinează este ceea ce crezi că se întâmplă în urmă: lumina care apare, sugestia unui secret, ceva ce se va întâmpla. Simți că zguduirea unui voyeur este pe punctul de a vedea o funcție.

Reversa.

Complexitatea pe care o proiectezi asupra altor oameni îi va afecta în mod corespunzător numai dacă sunt capabili să se bucure de mister. Unora le place lucrurile simple și nu au răbdare pentru a persecuta pe cineva care le confundă. Ele preferă să fie amețite și debordate.

Marele curtezan al Belle Époque, cunoscut sub numele de La Bella Otero, a exercitat o magie complexă asupra artiștilor și figurilor politice care i-au făcut milă de ea, dar bărbații mai puțin complicați și mai senzuali i-au lăsat uimiți de spectacolul și frumusețea lor. Când a cunoscut o femeie, Casanova ar putea purta cea mai fantastică ținută, cu bijuterii și culori strălucitoare pentru a amezi ochiul; a folosit reacția victimei pentru a ști dacă cere o seducție mai complexă. Unele dintre victimele lor, în special cele tinere, nu aveau nevoie de mai mult decât aspectul sclipitor și vrăjitor, ceea ce își doreau cu adevărat, iar seducția a rămas în acel plan.

Totul depinde de ținta dvs.: nu vă deranjați să creați profunzime pentru persoane insensibile la acestea sau pentru cei care chiar vă pot deranja sau deranja. Recunoaște aceste tipuri pentru înclinația lor către cele mai simple plăceri ale vieții, lipsa lor de răbdare pentru circumstanțe mai nuanțate.

Cu ei, fii simplu

4.- Pare a fi un obiect al dorinței: Formați triunghiuri.

Puțini sunt atrași de o persoană pe care alții o evită sau o retrogradează; oamenii se adună în jurul celor care trezesc interes. Vrem ceea ce vor alții. Pentru a atrage mai multe victime și pentru a le provoca dorința de a te poseda, trebuie să creezi o aură de dezirabilitate: dacă este necesar și curtat de mulți. Va fi o chestiune de vanitate să deveniți obiectul preferat al atenției voastre, să vă cuceriți peste o multitudine de admiratori. Creați iluzia popularității înconjurați-vă de oameni de sex opus: prieteni, teste, trădători. Formați triunghiuri care stimulează rivalitatea și vă crește valoarea. Deveniți o faimă care vă preced: dacă mulți au cedat farmecelor voastre, trebuie să existe un motiv.

Formarea triunghiurilor

Într-o noapte în 1882, Paul Rée, un filosof prusac în vârstă de treizeci și doi de ani, care locuia atunci la Roma, a vizitat casa unei femei care a fost în ani care avea o cameră de scriitori și artiști. Rée a observat un nou venit acolo, un rus de douăzeci și unu de ani pe nume Lou von Salome, care plecase la Roma în vacanță cu mama ei. Rée s-a arătat și a început o conversație care a durat până seara târziu. Ideile ei despre Dumnezeu și moravurile erau similare cu ale lui; Vorbea cu multă pasiune, dar în același timp, ochii lui păreau să flirteze. Zilele următoare, Rée și Salomé au făcut lungi plimbări în oraș.

Intrigat de mintea lui, dar confuz de emoțiile pe care le-a provocat, a vrut să petreacă mai mult timp cu ea. Într-o zi, ea l-a surprins cu o propunere: știa că este un bun prieten al filosofului Friedrich Nietzsche, vizitând apoi și Italia. Toți trei, a spus ea, trebuie să călătorească împreună; nu, chiar trebuiau să trăiască împreună, într-un fel de ménage a trois de filozofi. Fierce critic al moralei creștine, Rée a găsit această idee excelentă. El i-a scris prietenului său despre Salome,

descriind cât de neliniștit era să-l întâlnească. După mai multe scrisori, Nietzsche s-a repezit la Roma.
Rée făcuse această invitație de a-i face plăcere lui Salome și de a o impresiona; Am vrut și eu să văd dacă Nietzsche și-a împărtășit entuziasmul pentru ideile tinerei. Dar de îndată ce Nietzsche a sosit, s-a întâmplat ceva neplăcut :) Marele filosof, care fusese întotdeauna un singur, a fost în mod evident gajat de Salome. În locul celor trei care împărtășeau conversații intelectuale, Nietzsche părea să conspire să fie singură cu fata.
Când Rée și-a dat seama că Nietzsche și Salome vorbeau fără să-l includă, simți frisoane de gelozie. La naiba cu ménage a trois printre filozofi: Salome era al lui, îl descoperise și nu avea să-l împărtășească, nici măcar cu bunul său prieten. Cumva, trebuia să fie singur cu ea. Abia atunci a putut să o curteze și să o cucerească.
Madame Salome plănuise să o ducă pe fiica ei înapoi în Rusia, dar Salome voia să rămână în Europa. Rée a intervenit, oferindu-se să călătorească cu Salome în Germania și să le prezinte mamei sale, care, a promis, va avea grijă de fată și va acționa ca o doamnă însoțitoare. (Rée știa că mama ei va fi un tutore puțin strict, în cel mai bun caz.) Madame Salomé a fost de acord cu această propunere, dar a fost mai greu să-l scuture pe Nietzsche: a decis să-i însoțească în călătoria lor spre nord spre casa lui Rée. în Prusia La un moment dat în timpul călătoriei, Nietzsche și Salome au făcut o plimbare singură; iar când s-au întors, Rée a avut senzația că s-a întâmplat ceva fizic între ei. Sângele îi fierbea; Salome se strecură din mâini.
În cele din urmă grupul s-a despărțit: mama s-a întors în Rusia, Nietzsche la casa de vară din Tautenburg, iar Rée și Salome au rămas la casa lui. Dar Salome nu a stat acolo mult timp: a acceptat o invitație de la Nietzsche să-l viziteze, fără companie, în Tautenburg. În lipsa lui, îndoielile și furia l-au consumat pe Rée. El o iubea mai mult ca oricând și era dispus să-și dubleze eforturile. Când s-a întors în cele din urmă, Rée și-a dat frâu liber rancelor sale: a strigat împotriva lui Nietzsche, a criticat filozofia și și-a pus sub semnul întrebării motivele cu fata. Dar Salome s-a confruntat cu Nietzsche. Rée disperat; Credea că o pierduse pentru totdeauna. Dar zile mai târziu, l-a surprins din nou: el a decis că vrea să locuiască cu el, doar cu el.
În cele din urmă, Rée a avut ce-și dorea, sau așa a crezut. Cuplul s-a stabilit la Berlin, unde au închiriat un apartament. Dar apoi, spre disperarea lui Rée, vechiul model a fost repetat.
Locuiau împreună, dar Salome a fost curtat peste tot de tineri. Fata răsfățată a intelectualilor din Berlin, care i-a admirat spiritul independent, refuzul ei de a face compromisuri, a fost înconjurată constant de un harem de bărbați, care au numit-o „Excelența Sa". Încă o dată, Rée a concurat pentru atenția sa. În afara lui, a abandonat-o ani mai târziu, iar ulterior s-a sinucis. În 1911, Sigmund Freud l-a întâlnit pe Salome (deja cunoscut sub numele de Lou Andreas-Salomé) la un congres din Germania. Ea a vrut să se dedice mișcării psihanalitice, a spus ea, iar Freud a găsit-o fermecătoare, deși, ca toată lumea, știa povestea aventurii sale trist sărbătorite cu Nietzsche (vezi pagina 82, „Dandy") - Salome nu avea experiență în
psihanaliza sau în terapiile oricărei alte specii, dar Freud a recunoscut-o în cercul intim al adepților săi participând la conferințele private. La scurt timp după ce a intrat în cerc, unul dintre cei mai promițători și strălucitori studenți ai lui Freud, dr. Victor
Tausk, cu șaisprezece ani mai tânăr decât Salome, s-a îndrăgostit de ea. Relația lui Salome cu Freud fusese platonică, dar luase multă dragoste. El a devenit deprimat când a ratat o conferință și i-a trimis note și flori. Înțelegerea sa într-o aventură cu Tausk i-a provocat o mare gelozie și a început să concureze pentru atenția sa. Tausk fusese ca un fiu pentru el, dar fiul amenința că va fura iubitul platonic al tatălui. Cu toate acestea, Salome a părăsit curând Tausk. Prietenia sa cu Freud a devenit mai fermă ca niciodată și a durat până la moartea sa, în 1937.
Interpretare. Bărbații nu numai că s-au îndrăgostit de Lou Andreas-Salome: s-au simțit copleșiți de dorința de a o poseda, de a o lua departe de ceilalți, de a fi mândrul proprietar al corpului și spiritului ei. Rareori o vedeau singură; într-un fel sau altul, ea se înconjura mereu de bărbați. Când a văzut că Rée era interesată de ea, și-a menționat dorința de a o întâlni pe Nietzsche. Aceasta a supărat-o pe Rée și l-a făcut să vrea să se căsătorească cu ea și să o țină singură, dar Lou a insistat să-și întâlnească prietenul. Scrisorile sale către Nietzsche i-au trădat dorința pentru acea femeie, iar aceasta la rândul său a aprins dorința lui Nietzsche pentru ea, chiar înainte de a o întâlni. De fiecare dată când unul dintre cei doi era singur cu ea, celălalt rămânea în fundal. Mai târziu,

majoritatea bărbaților care au cunoscut-o știau de aventura ei infamă cu Nietzsche, dar acest lucru nu a făcut decât să-și mărească dorința de a o poseda, de a concura cu memoria filozofului. De asemenea, afecțiunea lui Freud pentru ea a devenit o dorință puternică atunci când a trebuit să rivalizeze cu Tausk pentru atenția sa. Salome era inteligent și atrăgător; dar strategia ei constantă de a impune un triunghi de relații pretendenților ei a făcut-o și mai dorită. Și în timp ce se luptau pentru ea, Lou a avut puterea, fiind dorit de toți, fără a fi supus vreunei.
Dorința noastră pentru o altă persoană implică aproape întotdeauna considerații sociale: suntem atrași de cei care sunt atractivi pentru ceilalți. Vrem să le deținem și să le smulgem. Puteți crede toate prostiile sentimentale pe care le doriți despre dorință; Dar în cele din urmă, o mare parte din ea are legătură cu vanitatea și lăcomia. Nu vă plângeți și nu moralizați despre egoismul oamenilor; folosește-l pur și simplu în beneficiul tău. Iluzia pe care și-o doresc alții te va face mai atractiv pentru victimele tale decât fața ta frumoasă sau corpul tău perfect. Și cel mai eficient mod de a crea acea iluzie este de a forma un triunghi: impune-ți o altă persoană între victima ta și tu și anunță-ți în mod subtil victima acea persoană te iubește. Al treilea punct din triunghi nu trebuie neapărat să fie un singur individ: înconjoară-te de admiratori, dezvăluie-ți cuceririle din trecut; Cu alte cuvinte, înfășurați-vă într-o aură de debarabilitate. Faceți / obiectivele dvs. să concureze cu trecutul și prezentul vostru.
Ei vor tânji să te posede singuri, ceea ce îți va oferi o putere enormă evitând totodată controlul lor. Dacă de la început nu devii un obiect al dorinței, vei ajunge să fii nefericitul sclav al capriciilor iubitelor tale: ei te vor abandona imediat ce își vor pierde interesul. [O persoană] va dori un obiect în timp ce este convinsă că o altă persoană îl vrea, asta admira.
—Rene Girard.

Cheile seductiei

Suntem animale sociale, iar gusturile și dorințele altor oameni exercită o influență imensă asupra noastră. Imaginează-ți o întâlnire foarte aglomerată. Vezi un bărbat singur, cu care nimeni nu vorbește chiar din greșeală și care rătăcește dintr-o parte în alta, fără companie; Nu există un fel de izolare de sine în sine? De ce este singur, de ce este evitat? Trebuie să existe un motiv. Până când cineva va face milă de acel bărbat și va începe o conversație cu el, va părea nedorit și nedorit. Dar acolo, într-un alt colț »o femeie este înconjurată de un număr mare de oameni. Râd de comentariile lor și, făcând acest lucru, alții se alătură grupului, atrași de bucuria lor. Când schimbă locurile, oamenii o urmăresc. Fața lui strălucește din cauza atenției pe care o primește. Trebuie să existe un motiv.

În ambele cazuri, desigur, nu trebuie să existe un motiv deloc. Este posibil ca omul disprețuit să posede calități fermecătoare, presupunând că veți vorbi vreodată cu el; dar cel mai probabil nu o vei face. Dezirabilitatea este o iluzie socială. Sursa sa este mai puțin ceea ce spui sau faci, sau orice fel de lăudare sau auto-promovare, decât sentimentul că ceilalți oameni te doresc. Pentru a transforma interesul obiectivelor tale în ceva mai profund, în dorință, trebuie să le faci să te vadă ca pe o persoană pe care ceilalți o apreciază și să o râvnească. Dorința este atât imitativă (ne place ceea ce le place alții), cât și competitivă (vrem să îndepărtăm de la alții ceea ce au). În calitate de copii, vrem să monopolizăm atenția unuia dintre părinți, departe de ceilalți frați. Acest sentiment de rivalitate domină dorința umană și se repetă de-a lungul vieții noastre. Faceți-i pe oameni să concureze pentru atenția voastră, să vă vadă ca pe cineva pe care-l persecută toți. Aura dorinței te va învălui.

Fanii tăi pot fi prieteni și chiar suprinzători. Să-l numim efectul harem. Paulina Bonaparte, sora lui Napoleon, și-a mărit curajul în ochii bărbaților, având mereu un grup de închinători în jurul ei la dansuri și petreceri. Dacă am făcut o plimbare, n-am făcut-o niciodată cu un singur om, întotdeauna cu doi sau trei. Poate erau doar prieteni, sau chiar piese decorative și sateliți; vederea

ei era suficientă pentru a sugera că este apreciată și dorită, o femeie pentru care merită să lupte. Andy Warhol s-a înconjurat și el de cei mai strălucitori și interesanți oameni posibili. Să fii parte din ultimul tău cerc însemna și să fii de dorit.

Stând în centru, dar rămânând ignorat de toate, i-a făcut pe toți să concureze pentru atenția sa. Conținându-se pe sine, i-a încurajat pe ceilalți să-l dorească. Practici precum acestea nu numai că stimulează dorințele competitive; Ei indică principala slăbiciune a oamenilor: vanitatea și respectul de sine. Rezistem că o altă persoană are mai mult talent sau bani, dar sentimentul că un rival este mai de dorit decât noi este insuficient. La începutul secolului al XVIII-lea, ducele de Richelieu, un mare libertin, a reușit să seducă o tânără oarecum religioasă, dar al cărei soț, care era un idiot, lipsea frecvent. Apoi a procedat să-și seducă vecinul de la etaj, o tânără văduvă. Când amândoi au descoperit că el trecea de la unul la altul în aceeași noapte, l-au pretins. Un om cu valoare mai mică ar fi fugit, dar nu ducele; cunostea dinamica vanitatii si a dorintei. Niciuna dintre aceste femei nu voia să simtă că o preferă pe cealaltă. Astfel, el a aranjat un mic ménage a trois, știind că atunci se vor lupta reciproc pentru a fi favoritele. Când vanitatea oamenilor este în pericol, îi puteți determina să facă ceea ce doriți. Potrivit Stendhal, dacă sunteți interesat de o femeie, curtează-o pe sora ei. Asta va provoca o dorință triunghiulară.

Faima ta - ilustrul tău trecut ca seducător - este un mod eficient de a crea o aură de dezirabilitate. Femeile s-au aruncat la picioarele lui Erro Flynn nu din cauza feței sale frumoase, cu atât mai puțin din cauza abilităților sale de actorie, ci din cauza reputației sale. Știau că alții îl găseau irezistibil. Odată ce a stabilit această faimă, Flynn nu a trebuit să continue alergarea femei: au venit la el. Bărbații și cred că faima swingerilor le va face pe femei să se teamă sau să le încredere și că ar trebui să fie reduse, sunt foarte greșite. Dimpotrivă: asta le face mai atractive. Viitoasa ducesă de Montpensier, Marea Mademoiselle din Franța secolului al XVII-lea, a început să se bucure de prietenia libertinului Lauzun, dar în curând i s-a produs o idee tulburătoare: dacă un bărbat cu trecutul lui Lauzun nu o vedea ca pe un posibil iubit, ceva El trebuia să greșească cu ea. Această anxietate a împins-o în cele din urmă în brațele lui. A face parte din clubul de cucerire al unui mare seducător poate fi o chestiune de vanitate și mândrie. Ne place să ne spunem reciproc în acea companie, să facem ca numele nostru să se răspândească ca iubitor al unui astfel de bărbat sau femeie. Chiar dacă faima ta nu este atât de tentantă, trebuie să găsești o modalitate de a sugera victimei tale că alții, mulți alții, te consideră de dorit. Acest lucru este liniștitor. Nu există nimic ca un restaurant plin de mese goale care să te convingă să nu intri.

O variantă a strategiei triunghiului este utilizarea contrastelor: exploatarea atentă a persoanelor izolate sau neatractive vă poate favoriza dorința în comparație. Cu o ocazie socială, de exemplu, asigurați-vă că ținta dvs. de chat cu persoana cea mai plictisitoare dintre cei prezenți. El vine la salvarea ta și te va încânta. În Jurnalul unui seducător, de S0ren Kierkegaard, Johannes are design-uri pe inocenta și tânăra Cordelia. Știind că prietenul său, Edward, este fără speranță timid și bland, el îl încurajează să o uimească; Câteva săptămâni din atenția lui Edward vor face ca ochii lui Cordelia să rătăcească în căutarea unei alte persoane, oricine, iar Johannes se va asigura că se uită la el. Johannes a optat pentru strategie și manevră, dar aproape orice social media va conține contrastele pe care le puteți folos aproape natural. Nell Gwyn, o actriță engleză din secolul al XVII-lea, a fost principala iubită a regelui Charles al II-lea, deoarece umorul și simplitatea ei au făcut-o mult mai dorită printre doamnele întinse și pretențioase ale curții. Când actrița din Shanghai, Jiang Qing, a cunoscut-o pe Mao Tse-Tung în 1937, ea nu a trebuit să facă mare lucru pentru a-l seduce; celelalte femei din tabăra lor montană din Yenan s-au îmbrăcat ca bărbați și au fost hotărât nefemine. Singura vedere a lui Jiang a fost suficientă pentru a-l seduce pe Mao, care și-a lăsat curând soția pentru ea. Pentru a folosi contrastele, dezvoltați și afișați atributele atractive (umor, vivacitate etc.) care sunt cele mai rare în grupul dvs. social sau alegeți un grup în care calitățile dvs. naturale sunt rare și vor străluci. Utilizarea contrastelor are vaste ramificări politice, deoarece o figură politică trebuie să seducă și să pară de dorit. Învață să accentuezi calitățile de care lipsesc rivalii tăi. Petru al II-lea, țar în Rusia secolului al XVIII-lea, era arogant și iresponsabil, așa că soția sa, Ecaterina cea Mare, a făcut tot posibilul să pară modest și de încredere. Când Vladimir Ilich Lenin s-a întors în Rusia în 1917 după depunerea țarului Nicolae al II-lea, el a evazat determinarea și disciplina, exact ceea ce nici un lider nu avea atunci. În cursa

prezidențială din SUA din 1980, lipsa de rezoluție a lui Jimmy Carter a făcut ca hotărârea lui Ronald Reagan să pară de dorit. Contrastele sunt eminamente seducătoare, deoarece nu depind de cuvintele tale sau de auto-promovare. Oamenii îi percep inconștient și văd ce vor să vadă.

În cele din urmă, aparenta dorită de către alții va crește valoarea dvs.; Dar de multe ori comportamentul tău îl va influența. Nu lăsați albii să vă vadă foarte des; Păstrează-ți distanța, pare insuportabilă, la îndemână. Un obiect rar și dificil de obținut este de obicei mai prețios.

Simbol. Trofeul Vrei să-l câștigi și crezi că este valoros pentru că îi vezi pe ceilalți concurenți. Unii și-ar dori, pentru bunătate, să răsplătească toată lumea pentru efortul depus, dar trofeul și-ar pierde valoarea. Trebuie să reprezinte nu numai victoria ta, ci și înfrângerea celorlalți.

Reversa

Nu este posibilă inversarea în acest caz. Este esențial să apară de dorit în ochii celorlalți. 5.- Generează o nevoie: provoacă anxietate și nemulțumire.

O persoană complet satisfăcută nu poate fi sedusă. Trebuie să insufli tensiune și disonanță în mintea obiectivelor tale. Le trezește sentimente de nemulțumire, dezgust față de circumstanțele lor și de ei înșiși: viața lor le lipsește aventură, s-au abătut de la idealurile lor de tinerețe, s-au plictisit. Sentimentele de inadecvare pe care le credeți vă vor oferi posibilitatea de a vă insinua, de a le face să vă vadă ca soluția problemelor lor. Angoasa și anxietatea sunt precursorii adecvați ai plăcerii. Învață să inventezi nevoia pe care o poți satisface.

Deschide o rană

În orașul minier Easton, în centrul Angliei, David Herbert Lawrence era considerat un băiat oarecum ciudat. Pale și delicat, nu avea timp pentru jocuri sau hobby-uri pentru tineret, dar era interesat de literatură; și a preferat compania femeilor, care a format majoritatea grupului de prieteni. Lawrence a vizitat frecvent familia Chambers, care fusese vecinul său până când s-a mutat de la Easton la o fermă nu departe. Îi plăcea să studieze cu surorile Chambers, în special cu Jessie; Era timidă și serioasă, iar a-l determina să se deschidă și să aibă încredere în el era o provocare plăcută. Jessie a luat multă dragoste de-a lungul anilor și au devenit prieteni buni.
Într-o zi în 1906, Lawrence, care avea atunci douăzeci și unu, nu a apărut la ora obișnuită pentru ședința sa de studiu cu Jessie. A sosit mult mai târziu, cu un umor pe care nu-l văzuse niciodată: îngrijorat și tăcut. De data asta a fost să o deschidă. În cele din urmă, a vorbit: a simțit că ea era prea atașată de el. Și viitorul lui Jessie? Cu cine s-ar căsători? Fără îndoială, nu cu el, a spus Lawrence, pentru că erau doar prieteni. Dar era nedrept că l-a împiedicat să-i trateze pe ceilalți. Desigur, ar trebui să fie prieteni și să vorbească, deși poate mai puțin frecvent. Când a terminat și a plecat, simți o golire ciudată. Dar a trebuit să mă gândesc mult la dragoste sau căsătorie. Deodată am avut îndoieli.
Care ar fi viitorul tău? De ce nu m-am gândit la asta? Se simțea neliniștită și dezgustată, fără să știe de ce. Lawrence a continuat să o viziteze, dar totul s-a schimbat. El a criticat-o pentru asta și pentru asta. Nu i s-a dat foarte mult contactul fizic. Ce fel de soție ar fi atunci? Un bărbat avea nevoie a unei femei mai mult decât o simplă conversație. El a comparat-o cu o călugăriță. Au început să arate din ce în ce mai puțin. Când, ceva timp mai târziu, Lawrence a acceptat o funcție de predare la o școală din afara Londrei, a fost ușurată în parte pentru a scăpa de el un timp. Dar când Lawrence și-a luat la revedere și a presupus că aceasta ar putea fi ultima dată când se vor vedea reciproc, ea s-a destrămat și a plâns.
Apoi, a început să trimită scrisori în fiecare săptămână. Scriam despre femeile cu care m-am întâlnit; Poate că una dintre ele ar fi soția lui. Mai târziu, la cererea sa, l-a vizitat la Londra. S-au înțeles bine, ca pe vremuri, dar el a continuat să o enerveze cu viitorul ei, îndepărtând vechea rană. La Crăciun, Jessie era din nou în Easton, iar când a vizitat-o, părea jubilantă. Se hotărâse să se căsătorească cu ea, care îl atrasese întotdeauna. Au trebuit să-l păstreze un secret un timp; Deși cariera literară a lui Lawrence începea deja (primul său roman a fost pe punctul de a fi publicat), el a avut nevoie să strângă mai mulți bani. Luată prin surprindere cu acel anunț brusc și revărsat de fericire, Jessie a fost de acord cu totul și au devenit iubiți. Curând, însă, s-a repetat

binecunoscutul tipar: critici, rupturi, anunțuri pe care le-a angajat cu un altul. Acest lucru nu a făcut decât să întărească controlul pe care Lawrence îl exercita asupra ei. Abia în 1912, Jessie a decis să nu-l mai vadă niciodată, afectat de portretul pe care i l-a făcut în romanul autobiografic Children and Lovers. Dar Lawrence a menținut o obsesie de-a lungul vieții cu ea.
În 1913, o tânără engleză, pe nume Ivy Low, care citise romanele lui Lawrence, a început o relație epistolară cu el, cu scrisori revărsate de admirație. Până atunci Lawrence era deja căsătorit, cu un german, baroneasa Frieda von Richthofen. Spre surprinderea lui Ivy, Lawrence a invitat-o să le viziteze în Italia. Știa că este probabil că el era un pic din don Juan, dar tânjea să-l întâlnească și a acceptat invitația. Lawrence nu era așa cum se aștepta: vocea lui era ascuțită, privirea lui pătrunzând și era ceva vag feminin în privința lui. Curând au făcut plimbări împreună, în care Lawrence a avut încredere în ea. Ivy a simțit că devin prieteni și i-a plăcut asta. Dar deodată, chiar înainte de a pleca, a pornit o serie de critici împotriva lui: el a fost mai puțin spontan, previzibil, mai puțin uman decât robotul. Devastată de acel atac neașteptat, Ivy a trebuit să o accepte oricum: ceea ce spusese el era adevărat. Ce ar fi putut vedea la ea în primul rând? Cine era ea, la toate acestea? Ivy a părăsit Italia simțindu-se goală, dar Lawrence continua să-i scrie, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Curând și-a dat seama că s-a îndrăgostit fără speranță de el, în ciuda a tot ce spusese Lawrence. Sau nu era în ciuda celor spuse, ci din cauza asta?
În 1914, scriitorul John Middleton-Murry a primit o scrisoare de la bunul său prieten Lawrence. În ea, în mod intenționat, l-a criticat pentru că este un pasionat și nu este suficient de galant cu soția sa, romanciera Katherine Mansfield. Middleton-Murry avea să scrie mai târziu: "Nu am simțit niciodată pentru un om ceea ce scrisoarea lui Lawrence m-a făcut să simt pentru el. Era ceva nou, unic, în experiența mea; și va rămâne unic." El a simțit că, sub critica lui Lawrence, există un fel de afecțiune rară. De acum înainte, de fiecare dată când îl vedeam pe Lawrence, am simțit o atracție fizică ciudată pe care nu mi-am putut-o explica.
Interpretare. Numărul de femei și bărbați, care au căzut sub vraja lui Lawrence, este uimitor, având în vedere cât de neplăcut ar putea fi. În aproape toate cazurile relația a început în prietenie, cu conversații sincere, schimb de confidențe, o legătură spirituală. Apoi, invariabil, el s-a aruncat brusc spre ei, exprimând o critică personală crudă. Pe atunci le cunoșteam bine, iar criticile obișnuiau să fie corecte și atingeau o fibră sensibilă. Inevitabil, acest lucru a declanșat confuzie în victimele lor și un sentiment de anxietate, că ceva despre ele nu era în regulă. Dezbrăcați violent de sentimentul lor obișnuit de normalitate, s-au simțit împărțiți în ai lor
interior. Cu jumătate din minte, s-au întrebat de ce a făcut asta și au considerat că este nedrept; cu celălalt, credeau că totul este adevărat. Apoi, în acele momente de neîncredere în sine, au primit o scrisoare sau o vizită de la el, în care Lawrence era la fel de fermecător ca înainte. Până atunci, victimele sale îl vedeau altfel. În acel moment, erau slabi și vulnerabili, aveau nevoie de ceva; el, pe de altă parte, părea foarte puternic. Pentru acel moment,
i-a atras și sentimentele de prietenie au devenit afecțiune și dorință. Odată ce s-au simțit nesiguri față de ei înșiși, au fost susceptibili să se îndrăgostească. Cei mai mulți dintre noi ne protejăm de nepolitica vieții cedând la rutine și orientări, apropiindu-ne de ceilalți. Dar în aceste obiceiuri există un imens sentiment de nesiguranță și defensivitate. Ne-am simțit ca și cum nu am fi cu adevărat vii. Seducătorul trebuie să înlăture acea rană și să ducă conștiința deplină la acele idei semi-conștiente. Asta a făcut Lawrence: loviturile sale bruște, brusc, neașteptate au rănit oamenii în locul lor slab.
Deși Lawrence a avut un mare succes cu metoda sa frontală, este deseori mai bine să ridici indirect idei de inadecvare și incertitudine, sugerând comparații cu tine sau cu ceilalți și insinuând într-un fel că viața victimelor tale este mai puțin mare „zeiță”. decât își imaginează. Trebuie să-i faci să se simtă în război cu ei înșiși, sfâșiați în două direcții și neliniștiți de asta. F anxietatea, un sentiment de lipsă și nevoie, este antecedentul oricărei dorințe. Aceste zguduitoare în mintea victimei tale lasă loc pentru a-ți sugera otrava, apelul la aventură sau la realizarea sirenelor care o vor face să-ți urmeze rețeaua. Fără anxietate și senzație de lipsă nu poate exista seducție.
Dorința și iubirea sunt orientate către lucruri sau calități de care un om nu are în acest moment, dar care îi lipsește.
-Socrates.

Cheile seductiei

Cu toții purtăm o mască în societate; Ne prefacem că suntem mai siguri de noi înșine decât suntem. Nu dorim ca alții să se agațe de acea ființă neîncrezătoare din noi. În adevăr, ego-ul și personalitatea noastră sunt mult mai fragile decât par; ascunde sentimente de confuzie și de gol. Ca seducător, nu confundați niciodată aspectul unei persoane cu realitatea. Oamenii sunt mereu susceptibili de a fi seducați, pentru că, de fapt, tuturor ne lipsește sentimentul de plenitudine, simțim că la final ceva lipsește. Răsturnați îndoielile și anxietățile oamenilor și puteți să le conduceți și să le determinați să vă urmeze.
Nimeni nu te poate vedea ca pe cineva de care să urmezi sau să te îndrăgostești decât dacă te reflecte la tine și ceea ce îți lipsește. Pentru ca seducția să apară, trebuie să puneți o oglindă în fața celorlalți, în care să-și vadă golirea interioară. Conștienți de o lipsă, ei se pot concentra apoi asupra ta ca persoana capabilă să umple acel gol. Amintiți-vă: majoritatea dintre noi suntem leneși. Ameliorarea sentimentului de plictiseală sau insuficiență implică mult efort; Să lași pe cineva să facă asta este mai ușor și mai interesant. Dorința ca cineva să ne umple golul este slăbiciunea de care profită toți seducătorii. Faceți-i pe oameni să se simtă neliniștiți de viitor, să se deprime, să-și pună la îndoială identitatea, să simtă tediul care le corodează viața. Terenul este gata. Semințele de seducție pot fi semănate.
În Simpozionul lui Platon - cel mai vechi tratat occidental despre dragoste și un text care a avut o influență decisivă asupra ideilor noastre despre dorință - curtea Diotima îi explică lui Socrate originea lui Eros, zeul iubirii. Tatăl lui Eros era Ingenio, sau Cunning, și mama sa Sărăcia sau Necesitatea. Eros le-a ieșit: este în continuă nevoie și reușește neîncetat să o satisfacă. Ca zeu al iubirii, știe că nu poate fi indus în altă persoană decât dacă se simte nevoiaș. Și asta fac săgețile: străpungând corpul unui individ, îl fac să experimenteze o lipsă, o durere, o dorință. Aceasta este esența sarcinii tale ca seducător. La fel ca Eros, trebuie să produci o rană asupra victimei tale, orientându-l spre punctul său slab, fisura din stima lui de sine. Dacă este blocat, fă-o să se simtă mai profund, referindu-se „inocent” la chestiune și vorbind despre el. Ceea ce ai nevoie este o rană, o nesiguranță pe care o poți extinde puțin, o anxietate a cărei ușurare ideală este să te raportezi la o altă persoană, adică tu. Victima ta trebuie să simtă rana respectivă pentru a se îndrăgosti. Vedeți cum Lawrence a generat anxietate, atacând mereu punctul slab al victimelor sale: în Jessie Chambers, răceala lui fizică; în Ivy Low, lipsa lui de spontaneitate; în Middleton-Murry, absența sa de galanterie, Cleopatra l-a determinat pe Julius Cezar să doarmă cu ea în noaptea în care s-au întâlnit, dar adevărata seducție, care l-a făcut sclavul său, a început mai târziu. În conversațiile ei ulterioare, a vorbit din nou și din nou despre Alexandru cel Mare, eroul de la care trebuia să coboare. Nimeni nu se putea compara cu el. Implicat, ea l-a făcut pe César să se simtă inferior. Înțelegând că, sub bravado, Cezar era nesigur, Cleopatra a trezit în el o neliniște, o dorință de a-și demonstra măreția. Odată ce a simțit așa, a fost ușor să avanseze în seducția sa. Îndoielile lui despre masculinitate erau punctul său slab.
Asasinat César, Cleopatra s-a uitat înapoi la Marco Antonio, unul dintre succesorii săi în conduita Romei. Marco Antonio a iubit plăcerea și spectacolul, iar gusturile sale au fost Großer. Ea a apărut în fața lui mai întâi în barza sa regală, apoi i-a dat băutură și mâncare și motive de sărbătoare. Toate acestea au căutat să-l facă pe Marco Antonio să vadă superioritatea modului de viață egiptean față de roman, cel puțin în raport cu plăcerea. Romanii s-au plictisit și nesofisticat în comparație. Și odată ce Marco Antonio a fost făcut să simtă cât de mult s-a pierdut petrecerea timpului cu soldații săi blânzi și soția sa romană matronă, a fost posibil să vadă Cleopatra ca întruchiparea a tot ceea ce este interesant. El a devenit sclavul lui.
p Acesta este apelul exoticului. În rolul tău de seducător, încearcă să te localizezi ca venind din afară, un străin, ca să zic așa. Reprezentați schimbarea, diferența, o pauză în rutine.
Faceți-vă victimelor să simtă că, în comparație, viața lor este plictisitoare, iar prietenii lor sunt mai puțin interesanți decât au crezut. Lawrence i-a făcut pe albi să se simtă personal inadecvați; Dacă îți este dificil să fii atât de brutal, concentrează-te pe prietenii tăi, pe circumstanțele tale, în exteriorul vieții tale. Există multe legende despre Don Juan, dar îl descriu adesea seducând o fată din sat cu trucul de a-l face să simtă că viața lui este oribil de provincie. Între timp, poartă haine

strălucitoare și are un purtător aristocratic. Ciudat și exotic, este întotdeauna din altă parte. Ea simte mai întâi plictiseala vieții sale și apoi îl vede ca pe mântuirea ei. Amintiți-vă: oamenii preferă să simtă că, dacă viața lor le lipsește interesul, nu este din cauza acesteia, ci din cauza circumstanțelor lor, a persoanelor insipide pe care le cunosc, a orașului în care s-au născut. Odată ce îl vei face să simtă apelul exoticului, seducția va fi ușoară.

Un alt domeniu seducător diabolic de atac este trecutul victimei. Creșterea este renunțarea sau compromiterea idealurilor de tineret, devenind mai puțin spontan, mai puțin viu într-un fel. Această certitudine rămâne adormită în noi toți. Ca seducător, trebuie să-l suprafețezi, să lămurești cât de mulți oameni s-au îndepărtat de obiectivele și idealurile lor trecute. Arătați-vă ca un reprezentant al acelui ideal, care oferă posibilitatea de a recupera tinerețea pierdută prin aventură, seducție. La maturitate, regina Elisabeta I a Angliei a devenit faimoasă ca un conducător oarecum sever și exigent. El și-a propus să nu-i permită curtenilor să vadă ceva moale sau slab în ea. Dar apoi Robert Devereux, cel de-al doilea conte al lui Essex, a venit în instanță. Mult mai tânără decât regina, galbenul Es-sex cenzura adesea proasta dispoziție a lui Isabel. Regina l-a iertat; el a revărsat viața, a fost spontan, nu s-a putut controla. Dar comentariile lui au mers adânc; în prezența lui Essex, își amintea idealurile ei de tinerețe - farmecul rece, feminin - care de atunci dispăruse în viața ei. De asemenea, am simțit o mică întoarcere a acelui spirit tineresc când eram cu el. Devereux a devenit în scurt timp favorita lui, iar în scurt timp s-a îndrăgostit de el. Bătrânețea seduce mereu tinerețea; Dar, în primul rând, tinerii trebuie să fie clar despre ce le lipsește persoanele în vârstă, cum și-au pierdut idealurile. Doar atunci cei din urmă vor simți că prezența tinerilor le va permite să recupereze acea scânteie, spiritul rebel pe care vârsta și societatea au conspirat să-l reprime. Acest concept are aplicații infinite. Întreprinderile și politicienii știu că nu pot seduce oamenii pentru a cumpăra sau a face ceea ce vor decât dacă trezesc un sentiment de nevoie sau nemulțumire. Se întoarce nesiguranța identității sale maselor și puteți contribui la definirea ei de către ei. Acest lucru este valabil pentru grupuri sau națiuni ca și pentru indivizi: nu este posibil să-i seducă fără să-i facem să simtă o lipsă. O parte din strategia electorală a lui John E Kennedy, în 1960, a fost de a provoca nemulțumirea americanilor până în anii 1950 și de gradul în care țara s-a îndepărtat de idealurile sale. Când a vorbit despre anii cincizeci, Kennedy nu a menționat stabilitatea economică a națiunii sau apariția ei ca superputere. În schimb, aceasta a presupus că această perioadă a fost marcată de conformitate, lipsa de risc și aventură, pierderea valorilor de pionierat. Votarea pentru Kennedy a fost să pornească într-o aventură colectivă, să revină la idealurile abandonate. Dar pentru ca cineva să se alăture cruciadei sale, trebuia să fie conștient de cât de mult a pierdut, de ceea ce îi lipsea. Un grup, ca un individ, se poate bloca în rutină și poate pierde din vedere obiectivele sale inițiale. Prea multă prosperitate detrage de la ea. Poți seduce o întreagă națiune arătând nesiguranța sa colectivă, acel sentiment latent că nimic nu este ceea ce pare. Cauzarea nemulțumirii față de prezent și reamintirea oamenilor de trecutul lor glorios le poate modifica sentimentul de identitate. Poți fi apoi cel care o redefinesc: o mare seducție.

Simbol: săgeata lui Cupidon. Ceea ce trezește dorința în seducție nu este o atingere moale sau o senzație plăcută: este o rană. Săgeata produce durere, durere, nevoie de ușurare. Pentru că trebuie să existe dorință, trebuie să existe întristare. Diregeți săgeata spre punctul slab al victimei și provocați o rană pe care o puteți deschide și redeschide.

Reversa.

Dacă mergeți prea departe în reducerea stimei de sine a obiectivelor dvs., s-ar putea să se simtă prea nesiguri pentru a vă accesa seducția. Nu fi stângace; Ca și Lawrence, el urmează întotdeauna atacul dureros cu un gest liniștitor. În caz contrar, le vei lua pur și simplu de la tine.

Farmecul este de obicei o cale mai subtilă și mai eficientă de seducție. Primul ministru victorian Benjamin Disraeli i-a făcut mereu pe oameni să se simtă bine. El a avut deferențe, a făcut-o centrul atenției, a făcut-o să se simtă ingenioasă și radiantă. Aceasta a flatat vanitatea oamenilor, care au devenit dependenți de el. Seducția de acest tip este difuză: îi lipsește tensiunea și emoțiile profunde pe care le produce soiul sexual și evită dorința oamenilor, nevoia lor de un anumit tip de realizare. Dar dacă ești subtil și viclean, poate fi și o modalitate de a-i determina pe ceilalți să-și coboare apărarea, apelând la formarea unei prietenii inofensive.

Odată ce sunt sub vraja ta în acest fel, poți deschide rana.
După ce Disraeli a încântat-o pe regina Victoria și a întretăiat o prietenie cu ea, a făcut-o să se simtă vag insuficientă în stabilirea imperiului și în satisfacerea ei idealuri. Totul depinde de obiectiv. Oamenii plini de nesiguranțe pot necesita varietate moderată. De îndată ce se simte confortabil cu tine, orientează-ți săgețile.

Stăpânește arta insinuării

Faptul că îți faci sentimentele nemulțumite și ai nevoie de atenția ta este esențial; dar dacă ești prea evident, îți vor da seama de intenția ta și vor deveni defensivi. Cu toate acestea, nu există încă o apărare cunoscută împotriva insinuării, arta de a semăna idei în mintea altora, eliberând aluzii evazive care se înrădăcinează zile mai târziu, până când li se pare că sunt propriile lor idei. Sugestia este mijlocul suprem de a influența oamenii. Creați un limbaj - declarații îndrăznețe urmate de retrageri și scuze pentru comentarii ambigue, discuții banale combinate cu priviri ispititoare - care intră în inconștientul țintei dvs. pentru a vă transmite adevărata intenție. Toate returnările sugestive.

Sugestie de dorință

Într-o noapte în anii 1770, un tânăr a mers la Opera din Paris pentru a-și întâlni iubita, contesa din. Se luptaseră, așa că tânjea să o mai vadă. Contesa nu ajunsese încă în cutia ei, dar, de la o ușă, o prietenă a ei, Madame de T_ l-a chemat pe tânăr să se apropie, comentând că a fost o lovitură excelentă de noroc pe care o întâlniseră în acea noapte: el trebuia să o însoțească într-o călătorie pe care trebuia să o facă. Tânărul a fost îndemnat să o vadă pe contesa, dar Madame era fermecătoare și insistentă, iar el a acceptat să meargă cu ea. Înainte să poată întreba de ce sau unde, Madame l-a condus la trăsura lui, pe care a lăsat-o în grabă.
Tânărul și-a încurajat apoi gazda să-i spună unde îl duce. La început doar a râs, dar în cele din urmă i-a spus: la chatul soțului ei. Cuplul se distanțase, dar hotărâse să se împace; soțul ei era totuși un ticălos și simțea că un tânăr fermecător ca el va anima situația. Tânărul era intrigat: Madame era o femeie mai în vârstă, cu reputația că era mai degrabă formală, deși știa și că are o iubită, un marchiz. De ce îl alesese pentru excursia respectivă? Povestea doamnei nu era prea credibilă. În timp ce călătoreau, ea a sugerat să se uite pe fereastră pentru a vedea peisajul, așa cum a făcut-o. El trebuia să se aplece asupra ei pentru a o realiza; și tocmai când a făcut-o, trăsura a clătinat. Doamna l-a prins de mână și a căzut în brațe. A stat acolo o clipă și apoi a dat drumul, oarecum brusc. După o liniște penibilă, ea a întrebat: „Intenționezi să mă convingi de imprudența mea cu tine?” El a susținut că episodul a fost un accident și l-a asigurat că se va comporta. Adevărul, însă, a fost că o avea în brațe îl făcuse să creadă altfel. Au ajuns la castel. Soțul a ieșit în întâmpinarea lor, iar tânărul și-a exprimat admirația pentru clădire. - Ceea ce vezi nu-i nimic, îl întrerupse Madame; - Trebuie să-l duc la departamentul de Monsieur. Înainte să poată întreba ce înseamnă, a schimbat repede subiectul. Soțul era într-adevăr un ticălos, dar se scuză după cină. Atunci Madame și tânărul au fost singuri. Ea l-a invitat să se plimbe în grădini; A fost o noapte splendidă și în timp ce mergeau, Madame și-a strecurat brațul în al său. Nu i-a fost teamă că va face abuz de ea, a spus el, pentru că știa despre dragostea pe care contesa lui o profesa bunului său prieten. Au vorbit despre alte lucruri, dar mai târziu Madame a revenit la tema iubitei sale, contesa: "Te face fericit? O, mă tem de contrariul și asta mă afectează ... Nu de multe ori ești o victimă a ciudatelor tale capricii? ? " Spre surprinderea tânărului, Madame a început să vorbească despre contesă într-un mod care presupunea că ea a fost infidelă (lucru pe care îl bănuia).
Doamna oftă; Îi părea rău să spună acele lucruri despre prietena ei și i-a cerut să o ierte; apoi, ca și cum ar fi venit cu o idee nouă, a menționat un pavilion din apropiere, un loc delicios, plin de amintiri plăcute. Dar răul era că era închisă, iar ea nu avea cheia. Chiar și așa au ajuns în pavilion și de acolo ușa era deschisă. În interior era întuneric, dar tânărul a simțit că este un loc de întâlnire. Au intrat și s-au scufundat pe o canapea; și înainte să realizeze nimic, a luat-o în brațe. Madame părea să-l respingă, dar apoi a cedat. În cele din urmă, s-a întors la ea însăși: au trebuit să se întoarcă în casă. Venise el prea departe? El trebuie să încerce să se controleze.
Când s-au întors în reședință, Madame a comentat: „Ce noapte delicioasă am petrecut!” A vrut să spună ce s-a întâmplat în pavilion? - Există o încăpere mai fermecătoare în castel, continuă el, dar nu vă mai pot învăța nimic, adăugă el, implicând că fusese prea îndrăzneț. Madame menționase deja acea cameră („departamentul Monsieur”) de mai multe ori; nu și-a imaginat ce ar putea fi interesant, dar până la acel moment murea să-l vadă și a insistat să-i arate asta. - Dacă promite să

fie bun, răspunse Madame, lărgind ochii. Ea l-a condus prin întunericul casei în acea cameră, care, spre deliciul lui, era un fel de templu al plăcerii: pe pereți erau oglinzi, imagini cu Voeü trompe evocând o scenă din pădure și chiar o grotă Întuneric și o statuie punte a lui Eros. Invadat de atmosfera locului, tânărul a reluat instantaneu ceea ce începuse în pavilion și ar fi pierdut toată noțiunea de timp dacă o domnisoară nu s-ar fi spart pentru a-i avertiza că era deja zorile: în curând Monsieur va sta în picioare.
S-au separat imediat. Mai târziu, în timp ce tânărul se pregătea să plece, gazda lui a spus: "La revedere, domnule. Îți datorez atâtea plăceri! Dar v-am plătit cu vise dulci. Acum iubirea voastră o cere înapoi ... Nu o dați pe contesa cauza să mă cert cu mine ". Reflectând din nou asupra experienței sale, nu a putut înțelege ce înseamnă aceasta. Avea un sentiment vag că fusese folosit, dar plăcerile pe care și le amintea erau mai mari decât îndoielile sale. Interpretare. Madame de T este un personaj din povestea libertină
din secolul al XVIII-lea „Mâine nu”, de Vivant Denon. Tânărul este povestitorul. Deși fictive, tehnicile lui Madame s-au bazat în mod clar pe cele ale mai multor cunoscute libertine ale vremii, stăpâni ai jocului seducției. Iar cea mai periculoasă dintre armele sale a fost insinuarea: mijlocul prin care Madame îl încântă pe tânăr, îl face să pară agresorul, obține noaptea de plăcere pe care și-o dorea și își păstrează faima nevinovată, deodată. La urma urmei, el a fost cel care a inițiat contactul fizic, sau așa părea. Pentru că adevărul este că ea era cea însărcinată, semănând în mintea tânărului doar ideile pe care și le dorea. Acea primă întâlnire fizică din trăsură, de exemplu, pe care a aranjat-o să-l invite să se apropie: mai târziu l-a mustrat pentru îndrăzneala ei, dar ceea ce a persistat în mintea băiatului a fost emoția momentului. Vorbele ei despre contesa l-au confundat și l-au făcut să se simtă vinovat; dar mai târziu Madame a făcut-o să înțeleagă că iubitul ei era infidel, semănând astfel în mintea ei o sământă diferită: furia și dorința de răzbunare. Ulterior, ea i-a cerut să uite ce s-a spus și să o ierte pentru că a făcut acest lucru, o tactică cheie de insinuare: „Vă rog să uitați ce am spus,
dar știu că nu o poți face; ideea va rămâne în mintea ta. "Cauzat în acest fel, era inevitabil să-l închidă în pavilion. Doamna a menționat de câteva ori camera chateau-ului; a insistat, desigur, să meargă acolo. Ea a înfășurat noaptea într-un aer de ambiguitate.
Chiar și cuvintele sale „Dacă promite să fie bun” ar putea fi interpretate în mai multe moduri. Capul și inima tânărului au fost reînviate cu toate sentimentele - nemulțumire, confuzie, dorință - că ea a infuzat indirect în el.
În special în stadiile incipiente ale seducției, învață să transformi tot ceea ce spui și faci într-un fel de insinuare. Infuzează îndoieli cu un comentariu aici și acolo asupra altor persoane din viața victimei tale, făcând-o să se simtă vulnerabilă. Contactul fizic ușor sugerează dorința, la fel ca un aspect trecător, dar de neuitat sau un ton neobișnuit de cordial de voce, ambele pentru momente foarte scurte. Un comentariu întâmplător sugerează că există ceva despre victima ta care te interesează; dar continuați subtil, astfel încât cuvintele tale să dezvăluie o posibilitate, să creeze o îndoială. Semănați astfel de semințe care vor rădăcina în săptămânile următoare. Când nu ești prezent, obiectivele tale vor fantasa în privința ideilor pe care le-ai stimulat și îți vor rumeni îndoielile. Le vei duce încet pe web, fără ca aceștia să știe că ești responsabil. Cum ar putea să reziste sau să devină defensive dacă nici nu își dau seama ce se întâmplă?
Ceea ce distinge o sugestie de alte tipuri de influență psihică, cum ar fi o ordine sau transmiterea unei știri sau a unei instrucțiuni, este că, în cazul sugestiei, o idee a cărei origine nu este examinată, ci mai degrabă este stimulată în mintea altei persoane aceasta este acceptată de parcă ar fi încolțit spontan în mintea aceea.
„Sigmund Freud”.

Cheile seductiei

Este imposibil să treci prin viață fără să încerci să convingi oamenii de ceva, într-un fel sau altul. Urmărește ruca directă, spunând exact ce vrei, iar onestitatea ta te poate face să te simți bine, dar probabil că nu vei ajunge nicăieri. Oamenii au propriile lor idei, solidificate după obicei; Cuvintele tale, la intrarea în minte, concurează cu mii de noțiuni preconcepute deja acolo și nu merg nicăieri. În plus, oamenii vor resentimenta încercarea dvs. de a o convinge, ca și cum nu ar fi în măsură să decidă pentru ea însăși și sunteți singura pregătită. Luați în considerare puterea de insinuare și

sugestie. Acest lucru necesită puțină artă și răbdare, dar rezultatele merită.
Modul în care funcționează innuendo-ul este simplu: deghizat în mijlocul unui comentariu sau întâlnire banală, un indiciu este eliberat. Aceasta ar trebui să se refere la o problemă emoțională: o posibilă plăcere care nu a fost încă obținută, lipsa de animație în viața unei persoane. Sugestia este înregistrată în spatele minții țintei, înțepături subtile la nesiguranțele lor; Sursa aluziei este curând uitată. Este prea subtil pentru a fi memorabil în acest moment; și apoi, când s-a înrădăcinat și s-a dezvoltat, pare să fi apărut în mod natural în mintea țintei, ca și cum ar fi fost mereu acolo.
Insinuarea face posibilă evitarea rezistenței naturale a oamenilor, deoarece par să audă doar ceea ce provine de la ei. Este un limbaj în sine, care comunică direct cu inconștientul. Niciun seducător, nici un inductor nu se poate aștepta să reușească fără să stăpânească limba și arta insinuării.
Odată ajuns un străin la curtea lui Ludovic al XV-lea. Nimeni nu știa nimic despre el, iar accentul și vârsta lui erau imprevizibile. El a spus că numele său este contele de Saint-Germain. Era evident bogat; tot felul de nestemate și diamante străluceau în haina lui, mânecile, pantofii, degetele. A cântat perfect la vioară, a pictat magnific. Dar cel mai înrăutățit lucru din el a fost conversația lui. Adevărul este că contele a fost cel mai mare șarlatan al secolului al XVII-lea, un om care a dominat arta insinuării. În timp ce vorbea, alunecă un cuvânt pe ici și colo: o vagă aluzie la piatra filosofului, care transforma toate metalele în aur sau elixirul tinereții veșnice. El nu a spus că deține acele lucruri, dar a fost capabil să fie asociat cu puterile sale. Dacă ar fi pretins că le are, nimeni nu l-ar fi crezut și oamenii s-ar fi abatut de la el. Contele putea vorbi despre un om ucis cu patruzeci de ani mai devreme, ca și cum l-ar fi întâlnit în persoană; Dar dacă acesta ar fi fost cazul, el ar fi trecut de peste optzeci de ani și părea să fie în patruzeci de ani.
El a menționat elixirul tinereții veșnice ... pare atât de tânăr ...
Cheia cuvintelor contelui a fost vagitudinea. Își lăsa mereu în evidență indicii în mijlocul unei conversații pline de viață, note amuzante într-o melodie neîncetată. Abia mai târziu, ceilalți au reflectat la ceea ce spusese. După un timp, oamenii au început să-l caute, întrebându-se despre piatra filosofului și elixirul tinereții veșnice, indiferent de cine a fost acela care a semănat acele idei în mintea lui. Amintiți-vă: pentru a semăna o idee seducătoare, trebuie să captivați imaginația oamenilor, fanteziile lor, dorurile lor cele mai profunde. Ceea ce pune în mișcare mecanismul este să sugerezi lucruri pe care oamenii doresc să le audă: posibilitatea plăcerii, bogăției, sănătății, aventurii. În cele din urmă, acele lucruri bune se dovedesc a fi doar ceea ce par a oferi. Te va căuta de parcă din proprie inițiativă, fără să știe că ai insuflat ideea în capul ei.
În 1807, Napoleon Bonaparte a decis că este crucial pentru el să cucerească pentru cauza sa țarul rus Alexandru I. El a dorit de la el două lucruri: un tratat de pace în care Europa și Orientul Mijlociu au convenit să se împartă și o alianță de căsătorie conform căreia el El avea să divorțeze de Josefina și s-ar căsători cu un membru al familiei țarului. În loc să propună direct aceste lucruri, Napoleon a decis să-l seducă pe Alejandro. Folosind adunări sociale civilizate și conversații prietenoase ca câmpuri de luptă, s-a apucat să lucreze. Un lapsus aparent Unguae a dezvăluit că Josefina nu ar putea avea copii; Napoleon a schimbat repede subiectul. Un comentariu aici și altul păreau să sugereze asocierea destinelor Franței și Rusiei. Chiar înainte de a-și lua la revedere într-o noapte, Napoleon a vorbit despre dorința lui de a avea copii, a oftat trist și el s-a scuzat să se retragă pentru a dormi, lăsând țarul să consulte problema cu perna. Apoi l-a dus pe Alejandro la o piesă ale cărei teme erau gloria, onoarea și imperiul; apoi, în conversațiile ulterioare, își putea deghiza insinuările sub ecranul de a comenta acea lucrare. Săptămâni mai târziu, țarul le-a vorbit miniștrilor săi despre o alianță de căsătorie și un tratat cu Franța, ca și cum ar fi ideile sale. Lapsus Unguae, comentarii aparent inadvertente pentru „consultarea cu perna", referințe tentante, afirmații pe care le scuzați instantaneu: toate acestea au o imensă putere de insinuare. Cala la fel de adânc în oameni ca o otravă și devine viu de unul singur. Cheia succesului cu insinuările tale este să le faci atunci când obiectivele tale sunt mai relaxate sau distrase, astfel încât nu știu ce se întâmplă. Glumele politicoase sunt adesea o idee perfectă pentru acest lucru; alții se gândesc la ce vor spune în continuare sau sunt absorbiți de ideile lor. Insinuările tale abia vor fi înregistrate, ceea ce îți dorești.
Într-una din primele sale campanii, John E Kennedy a vorbit cu un grup de veterani. Faptele sale curajoase din timpul celui de-al doilea război mondial - incidentul PT-109 îl făcuse un erou de război - erau cunoscute de toată lumea; Dar în discursul său, Kennedy s-a referit la
alți bărbați de pe acea navă, nu se menționează niciodată. ; Știa, totuși, că ceea ce făcuse era în mintea

tuturor, pentru că, în realitate, îl punea acolo. Tăcerea sa cu privire la acest subiect a făcut ca nu numai cei prezenți să se gândească la el pentru ei înșiși, ci și că i se păreau umili și modici, calități care merg bine cu eroismul. În seducție, așa cum a sfătuit curtoazia franceză Ninón de I'Encíos, este mai bine să nu verbalizezi iubirea pentru cealaltă persoană. Că ținta ta o percepe în atitudinea ta. Tăcerea ta va avea mai multă putere insinuantă decât vocea ta.

Nu numai cuvintele aluzie; Acordați atenție privirilor și gesturilor. Tehnica preferată a doamnei Récamier a fost aceea a cuvintelor banale neîncetate și a privirii ispititoare. Fluxul conversației i-a împiedicat pe bărbați să se gândească mult la acele priviri ocazionale, dar au devenit obsedați de ei. Lord Byron avea faimoasa sa „privire laterală”: în timp ce vorbea despre un subiect bland, el înclină capul, dar dintr-o dată o tânără (ținta lui) l-a surprins uitându-se la ea, înclinându-și în continuare capul. Era o privire care părea periculoasă, provocatoare, dar și ambiguă; Multe femei au fost prinse de ea. Fața își vorbește propria limbă. Încercăm de obicei să interpretăm fețele oamenilor, care este de obicei un indicator mai bun al sentimentelor lor decât ceea ce spun ei, ceva care este ușor de controlat. Pe măsură ce oamenii interpretează întotdeauna privirile tale, folosește-le pentru a transmite semnale insinuante la alegere.

În cele din urmă, motivul pentru care insinuarea dă rezultate atât de bune nu este doar faptul că evită rezistența naturală a oamenilor. De asemenea, acesta este limbajul plăcerii. În lume există foarte puțin mister; Prea multe persoane spun exact ce simt sau își doresc. Ne dorim ceva enigmatic, ceva care ne hrănește fanteziile. Având în vedere lipsa de sugestie și ambiguitate în viața de zi cu zi, cine le folosește deodată pare să posede ceva tentant și plin de omene. Acesta este un fel de joc interesant: la ce se ocupă acea persoană? Ce se propune? Indirectele, sugestiile și insinuările creează o atmosferă seducătoare, ceea ce indică faptul că victima nu mai participă la rutinele vieții de zi cu zi, ci a intrat într-o altă sferă.

Simbol. Sământa Pământul este pregătit cu seriozitate. Semințele sunt semănate cu luni înainte. Odată ajuns pe pământ, nimeni nu știe ce mână i-a aruncat acolo. Ei fac parte din pământ. Ascundeți-vă manipulările semănând semințele care se rădăcină singure.

Reversa

Pericolul insinuării este că, atunci când optezi pentru ambiguitate, obiectivul tău poate avea interpretări greșite. Există momente, în special în stadii avansate de seducție, când este mai bine să comunici direct o idee, mai ales după ce știi că ținta ta o va accepta. Casanova obișnuia să procedeze astfel. Când a observat că o femeie îl dorea și că are nevoie de puțină pregătire, a folosit un comentariu sincer, sincer și efuziv, care i-a venit direct în cap, ca un drog și a făcut-o să cadă sub vraja lui. Când libertinistul și scriitorul Gabriele D'Annunzio a cunoscut o femeie pe care și-o dorea, era rar că pierde timpul. Lăbușul îi ieșea din gură ^ stiloul. Își iubea „sinceritatea” (care poate fi falsificată, printre multe alte planuri). Acest lucru funcționează numai atunci când simțiți că obiectivul va fi al vostru cu ușurință. În caz contrar, apărările și suspiciunile cauzate de atacul direct îți vor face seducerea imposibilă. În caz de îndoială, metoda indirectă este cea mai bună cale.

Penetrează-ți spiritul

Aproape toți oamenii sunt închiși în lumea lor, ceea ce îi face încăpățânați și dificil de convingut. mod a le scoate din cochilia lor și a începe seducția ta înseamnă a le pătrunde în spirit. Joacă-te în conformitate cu regulile lor, ca ceea ce le place, adaptează-te la dispoziția lor. Îi vei flata narcisismul înrădăcinat și îi vei reduce apărările.

Hipnotizate de imaginea în oglindă pe care le prezentați, se vor deschide și vor fi vulnerabile la influența voastră subtilă. În curând veți putea să schimbați dinamica: după ce le-ați pătruns spiritul, le puteți pătrunde pe ale voastre, când este prea târziu să se întoarcă. Renunță la orice capriciu și capriciu al țintelor tale, pentru a nu le da motive să reacționeze sau să reziste.

Strategia linistita

În octombrie 1961, jurnalistul american Cindy Adams a primit un interviú exclusiv cu Ahmed Sukarno, președintele Indoneziei. A fost o lovitură notabilă, pentru că Adams era atunci un jurnalist puțin cunoscut, în timp ce Sukarno era o figură mondială în plină criză. Fiind unul dintre liderii luptei de independență 1 a Indoneziei, el a fost președinte al acestei țări din 1949, când olandezii și-au dat demisia definitiv din colonie. Până la începutul anilor 1960, îndrăzneața sa

politică externă îl făcuse odios pentru Statele Unite, în măsura în care a fost numit Hitler al Asiei. Adams a decis că, de dragul unui interviu interesant, el nu ar trebui să fie intimidat sau ascuns de Sukarno și a început să glumească [conversația cu el. Spre surprinderea sa, tactica sa de a sparge gheața părea să funcționeze a câștigat simpatia lui Sukarno. El a permis interviul să dureze mult mai mult de o oră, iar la final l-a umplut cu cadouri. Succesul lui Adams a fost extraordinar, dar cu atât mai mult au fost scrisorile prietenoase pe care a început să le primească de la Sukarno după ce s-a întors la New York în compania soțului ei. Ani mai târziu, Sukarno a propus să colaboreze cu el în autobiografia sa.

Obișnuit să creeze articole gratuite de la celebrități de clasa a treia, Adams s-a simțit confuz. Știa că Sukarno avea o reputație de diavol Don Juan; K grand seducteur, francezul l-a numit. Avusese patru neveste și sute de cuceriri. El era chipeș și, evident, a apelat la el, dar de ce o alesese pentru acea prestigioasă sarcină? Poate că libidoul său era prea puternic pentru ca el să se îngrijoreze de acele lucruri. Cu toate acestea, era o ofertă pe care nu putea să o refuze.

În ianuarie 1964, Adams a revenit în Indonezia. Strategia lui, hotărâse el, va rămâne aceeași: să fie doamna sinceră și neînfășurată, care se pare că a încântat Sukarno în urmă cu trei ani. În primul său interviu cu el pentru carte, Adams s-a plâns cu ceva energie din camerele pe care i se dăduse să rămână. Ca și cum ar fi secretarul ei, ea a dictat o scrisoare, pe care a semnat-o; încredere, care a detaliat tratamentul special pe care Adams ar trebui să-l primească de la toată lumea. Spre surprinderea lui, a luat cu stăpânire dictatura și a semnat scrisoarea. Următorul lucru din programul Adams a fost un turneu în Indonezia pentru a intervieva oameni care l-au cunoscut pe Sukarno în tinerețe. Așa că ea s-a plâns cu privire la avionul pe care va trebui să zboare, care, a spus el, nu era sigur. „O să-ți spun ceva, dragă”, i-a spus: „Cred că ar trebui să-mi dai un avion pentru mine”. avioane și un elicopter și un pilot personal, unul bun. Sukarno a fost de acord asupra a tot. Liderul Indoneziei părea a fi nu doar intimidat de Adams, ci și total sub vraja sa.

Și-a lăudat inteligența și ingeniozitatea. La un moment dat, el a mărturisit: „Știi de ce îmi fac autobiografia? ... Numai pentru tine, de aceea”. Și-a observat hainele, și-a lăudat combinațiile, a observat orice schimbare în ele. Era mai mult un pretendent măgulitor decât „Hitlerul Asiei”.

Inevitabil, desigur, Sukarno a făcut propuneri. Adams era o femeie atrăgătoare. Mai întâi punea mâna pe a ei, apoi un sărut furat. Ea l-a respins mereu, lăsând să se înțeleagă că este căsătorită fericit, dar asta îl îngrijora: dacă tot ce-și dorea era o aventură, subiectul cărții putea să se destrame. Încă o dată, strategia sa directă părea a fi cea mai potrivită. Surprinzător, s-a descurcat, fără furie sau resentimente. El a promis că afecțiunea lui pentru ea va rămâne platonică. Ea trebuia să recunoască că el nu era deloc așa cum se așteptase sau așa cum fusese descris. Poate că îi plăcea să fie dominat de o femeie.

Interviurile au continuat câteva luni, iar Adams a observat modificări ușoare în el. Ea a continuat să-l trateze cu familiaritate, stropind conversația cu comentarii îndrăznețe, dar acum le-a întors, încântându-se de felul acesta de glume picante. El și-a asumat același spirit viu pe care ea l-a impus prin strategie. La început, Sukarno a purtat o uniformă militară sau costume italiene. Acum s-a îmbrăcat informal, și chiar a apărut desculț, în conformitate cu stilul relaxat al relației dintre ei. Într-o noapte i-a spus că îi place culoarea părului. Ea a explicat Clairol, negru albăstrui. El dorea la fel; Trebuia să-i ia un borcan.

Adams a făcut ceea ce a cerut, imaginându-și că glumește, dar zile mai târziu și-a cerut prezența în palat pentru a-și vopsi părul. A făcut-o și apoi amândoi aveau exact aceeași culoare a părului. Cartea, Sukarno: O autofeiografie ca Tola, pentru Cindy Adams, a fost publicată în 1965. Spre uimirea cititorilor americani, Sukarno a dat impresia că este adorabil și fermecător, așa cum Adams a descris-o tuturor. Dacă cineva a protestat, Adams a spus că nu îl cunosc la fel de bine ca ea. Sukarno a fost extrem de mulțumit și a avut

Rezervați peste tot. Acest lucru l-a ajutat să obțină simpatie în Indonezia, unde o lovitură militară l-a amenințat la acea vreme. Pentru el, nimic din toate acestea nu a fost o surpriză: a știut întotdeauna că Adams va face o treabă mult mai bună cu amintirile sale decât orice jurnalist „serios”.

Interpretare. Cine a sedus cine? Seducătorul a fost Sukarno, iar seducția lui de Adams a îndeplinit o secvență clasică. În primul rând, a ales victima potrivită. Un jurnalist experimentat ar fi rezistat ademenirii unei relații personale cu subiectul, iar un bărbat ar fi fost mai puțin sensibil la farmecul său. Astfel, Sukarno a selectat o femeie și una a cărei experiență jurnalistică locuia într-o altă zonă.

În prima sa întâlnire cu Adams, el a emis semnale contradictorii: a fost prietenos, dar a sugerat și un alt tip de interes. Apoi, după ce i-a insuflat o îndoială în minte („El vrea doar o aventură?"), A continuat să fie reflecția lui. El a cedat fiecăruia dintre capriciile lui, împăturindu-se de fiecare dată când se plângea. Acordarea unei persoane este o modalitate de a-i pătrunde spiritul, permițându-i să domine pentru moment.
r Poate că propunerile pe care Sukarno le-a făcut lui Adams au arătat libidoul său incontrolabil în acțiune, dar probabil că erau mai ingenioase. 0 era cunoscut sub numele de Donjuán; a nu face o propunere i-ar fi rănit sentimentele. (Femeile sunt adesea jignite mai puțin decât se crede că sunt considerate atractive, iar Sukarno a fost suficient de inteligent pentru a oferi fiecăreia dintre cele patru soții sale impresia că ea era favorita.) După ce a respectat propuneri, a avansat în spiritul lui Adams, asumându-și aerul informal și chiar ușor feminizând adoptând culoarea părului. Rezultatul a fost că Adams a decis că el nu era așa cum se așteptase sau se temuse. Nu era deloc amenințător și, până la urmă, ea era cea care se ocupa. Ceea ce Adams nu a observat a fost că, odată ce apărările sale au fost reduse, el și-a compromis foarte mult emoțiile. Nu ea a fost cel care l-a iubit, ci mai degrabă contrariul. Sukarno a realizat ceea ce fusese propus de la început: ca amintirile sale personale să fie scrise de un străin receptiv, care a oferit lumii un portret destul de atrăgător al unui bărbat de care mulți au încredut.t Dintre toate tactica de seducție, penetrarea spiritului cuiva este poate cea mai diabolică. Dă-le victimelor tale impresia că te seduc. Faptul că le cedați, le imitați, le penetrați spiritul, sugerează că vă aflați sub vraja lor. Nu ești un seducător periculos de care să ai grijă, ci cineva ascultător și inofensiv. Atenția pe care le acordați este în stare de ebrietate: pe măsură ce ești reflecția lor, tot ceea ce văd și aud în tine reproduce ego-ul și gusturile lor. Ce compliment pentru vanitatea lui! Toate acestea pregătesc seducția, seria de manevre care vor modifica radical dinamica. Odată ce apărările lor sunt depuse, acestea vor fi deschise influenței tale subtile. În curând veți începe să preiați dansul; și fără să observe măcar schimbarea, ei se vor descoperi pătrunzând spiritul tău. Atunci cercul se va închide.
Femeile se simt doar confortabil cu cei care riscă să le pătrundă spiritul.
—Ninon de l'Enclos.

Cheile seductiei

Una dintre cele mai mari surse de frustrare este obstinația celorlalți. Cât de greu de înțeles cu ei, să îi facem să vadă lucrurile în felul nostru! Adesea avem impresia că atunci când par să ne asculte și să se armonizeze cu noi, totul este superficial: imediat ce plecăm, ei revin la ideile lor. Ne petrecem viața bătând în oameni, ca și cum ar fi un zid de piatră. Dar în loc să te plângi că nu te înțeleg sau chiar te ignoră, de ce nu-ți schimbi tehnica: în loc să-i judeci pe ceilalți ca răniți sau indiferenți, în loc să încerci să înțelegi de ce acționează așa, privește-i cu ochii amăgitor. Modul de a-i face pe oameni să-și abandoneze încăpățânarea naturală și obsesia pentru ei înșiși este să pătrundă în spiritul lor.
Cu toții suntem narcisiști. Ca copii, narcisismul nostru era fizic: eram interesați de imaginea noastră, de corpul nostru, de parcă ar fi o ființă diferită. Când creștem, narcisismul nostru devine mai psihologic: ne abstractizăm după gusturile, opiniile, experiențele noastre. În jurul nostru se formează o coajă dură. Paradoxal, modul de a scoate oamenii din carapacea lor este să semene cu ea, să fie de fapt un fel de imagine în oglindă. Nu trebuie să petreci zile în care îți studiezi mintea; Doar adaptează-te la starea ta de spirit, adaptează-te la gusturile tale, acceptă tot ceea ce dai. Procedând astfel, îi vei reduce defensivitatea naturală. Stima ta de sine nu se va simți amenințată de diferența sau de obiceiurile tale diferite. Oamenii se iubesc foarte mult, dar ceea ce le place cel mai mult este să-și vadă gusturile și ideile reflectate într-o altă persoană. Acest lucru îi conferă validitate. Nesiguranța sa obișnuită dispare. Hipnotizată de imaginea sa în oglindă, se relaxează. Când peretele său interior s-a prăbușit, îl puteți face să iasă puțin câte puțin și, în sfârșit, să inversați dinamica. Odată ce s-a deschis cu tine, îți va fi ușor să-l răspândești cu spiritul și pasiunea ta. Penetrarea spiritului unei alte persoane este un fel de hipnoză; Este cea mai insidioasă și eficientă formă de convingere cunoscută de ființele umane.
În Dream in the Red Pavilion, un roman chinez din secolul al 18-lea, toate tinerele din casa

înfloritoare Chia sunt îndrăgostite de înotătorul Pao Yu. Este frumos, fără îndoială, dar ceea ce îl face irezistibil este capacitatea sa misterioasă de a pătrunde în spiritul unei tinere. Pao Yu și-a petrecut tinerețea printre fete, a căror companie a preferat-o întotdeauna. În consecință, el nu este niciodată amenințător sau agresiv. Are voie să intre în camerele fetelor, îl văd peste tot și cu cât îl văd cu atât mai mult cu cât cad sub vraja lui. Nu este că el este feminin; El este încă un bărbat, dar poate fi mai mult sau mai puțin masculin, așa cum cere situația. Familiaritatea cu femeile tinere îi oferă flexibilitatea de a pătrunde în spiritul său.
Acesta este un mare avantaj. Diferența dintre sexe este ceea ce face posibilă dragostea și seducția, dar implică și un element de teamă și neîncredere. O femeie se poate teme de agresiunea și violența masculină; un om este de obicei incapabil să pătrundă în spiritul; o femeie și, prin urmare, nu încetează să fie ciudată și amenințătoare. Cei mai mari seducători din istorie, de la Casanova la John F. Kennedy, au crescut înconjurați de femei și au avut un indiciu de feminitate. Filozoful S0ren Kierkegaard, în jurnalul său de seducător, recomandă să petreci mai mult timp cu sexul opus, pentru a întâmpina „dușmanul" și slăbiciunile sale, astfel încât să poți folosi acea cunoaștere în favoarea ta. Ninon de l'Enclos, unul dintre cei mai mari seducători din istorie, avea calități masculine incontestabile. El putea să impresioneze un om cu marea sa acuitate filozofică și să-l încânte împărtășind cu el [interesul său pentru politică și război. Mulți bărbați au întărit mai întâi o prietenie fermă cu ea, doar pentru ca mai târziu să se îndrăgostească nebunește. Masculinul la o femeie este pentru un bărbat la fel de liniștitor ca și femininul într-un bărbat pentru ei. La un bărbat, diferența dintre femei poate produce frustrare și chiar ostilitate. Poți fi atras de o întâlnire sexuală, dar o vraja de durată nu poate exista fără o seducție mentală complementară. Cheia este să îți pătrundă spiritul. De multe ori bărbații se simt seducați de elementul masculin în comportamentul sau caracterul unei femei.
În piesa Clarissa (1748), de Samuel Richardson, tânăra și de-votată Clarissa Harlowe este curtată de cunoscuta Libertină Lovela-ce. Clarissa este conștientă de faima lui Lovelace, dar el nu a procedat aproape niciodată așa cum s-ar fi așteptat: este politicos, pare puțin trist și confuz. Descoperi brusc că a făcut cea mai nobilă și caritabilă lucrare pentru binele unei familii aflate în suferință, dând bani tatălui, ajutând-o pe fiică să se căsătorească, dând sfaturi bune. Lovelace mărturisește în cele din urmă ceea ce bănuia ea: că vrea să se pocăiască, să schimbe obiceiurile. Scrisorile sale sunt emoționante, aproape religioase în pasiunea sa. Este ea poate cea care îl conduce la neprihănire? Dar Lovelace i-a pus o capcană, desigur: el folosește tactica seducătorului pentru a reflecta gusturile ei, în acest caz spiritualitatea lui. Odată ce Clarissa coboară garda, odată ce crede că o poate reforma, ea este pierdută: el poate să-și înțeleagă încet propriul spirit în scrisorile și întâlnirile cu ea. Nu uitați: cuvântul cheie este „spirit" și este chiar acolo unde ar trebui să vă înscrieți în general. Dând impresia că reflectați valorile spirituale ale cuiva, puteți stabili o armonie profundă cu acestea, pe care apoi le puteți transfera pe planul fizic.
Când Josephine Baker s-a mutat la Paris în 1925, ca parte a unui spectacol în care au intervenit doar artiști negri, exotismul ei a făcut din ea o senzație peste noapte. Însă francezii sunt în mod notabil, și Baker a simțit că interesul său pentru ea va trece în curând la altul. Pentru a-i seduce pentru totdeauna, el a pătruns în spiritul său. A învățat franceza și a început să cânte în acea limbă. El a început să se îmbrace și să acționeze în maniera a
elegantă doamnă franceză, ca și cum ar spune că prefera stilul de viață francez față de Statele Unite. Țările sunt ca oamenii: au mari nesiguranțe și se simt amenințați de alte obiceiuri. Pentru o persoană este de obicei foarte seducător să vezi un străin să-și adopte obiceiurile. Benjamin Disraeli s-a născut și a trăit mereu în Anglia, dar era evreu de la naștere și avea trăsături exotice; Englezii provinciali îl considerau un străin. Dar după gusturile și manierele tale el era mai englez decât majoritatea, iar acest lucru făcea parte din farmecul său, pe care l-a demonstrat devenind liderul partidului conservator. Dacă sunteți un străin (așa cum sunt cei mai mulți dintre noi în cele din urmă), folosiți asta în avantajul vostru: exploatați-vă natura rară, astfel încât să puteți arăta grupului cât preferați gusturile și obiceiurile lor.
În 1752, celebra Libertină Saltikov a decis să fie primul bărbat din curtea rusă care a sedus marea ducesă, douăzeci și trei, viitoarea împărăteasă Ecaterina cea Mare. Știa că este singură: soțul ei, Pedro, a ignorat-o, la fel ca mulți curteni. Dar obstacolele erau imense: Catalina era spionată zi și noapte. Chiar și așa, Saltikov a reușit să se împrietenească cu tânăra și a intrat în cercul ei foarte

mic. În cele din urmă, a reușit să fie singură cu ea și a anunțat-o că și-a înțeles singurătatea, cât de mult își disprețuiește soțul și că și-a împărtășit interesul pentru noile idei care se răspândeau în Europa. Curând a reușit să organizeze noi întâlniri, în care a dat impresia că, atunci când era cu ea, nimic altceva în lume nu a contat.
Catalina s-a îndrăgostit profund de el, iar el a fost de fapt primul ei iubit. Saltikov pătrunsese în spiritul său.
Când ești o reflecție a oamenilor, le dai o atenție intensă. Vor simți efortul dvs., iar acest lucru va părea măgulitor. Evident, le-ai ales, despărțindu-le de restul. Se pare că nu există nimic altceva în viață decât ei: starea de spirit, gusturile, spiritul lor. Cu cât vă concentrați mai mult asupra lor, cu atât vraja vă produce și efectul stăpânitor veți avea asupra vanității voastre. Mulți dintre noi avem dificultăți în a împăca cine suntem cu ceea ce vrem să fim. Suntem dezamăgiți că ne-au compromis idealurile de tinerețe și continuăm să ne imaginăm pe noi înșine ca acea promisiune tânără, în care circumstanțele au împiedicat-o să fie îndeplinită. Când ești o reflecție a cuiva, nu te opri din ceea ce a devenit acea persoană; pătrunde spiritul persoanei ideale pe care voia să fie.
Așa a reușit scriitorul francez Chateaubriand să devină un mare seducător, în ciuda urâțeniei sale fizice. Ca tânăr, la sfârșitul secolului al XVIII-lea, moda romantismului a început, iar multe femei au fost foarte asuprate de lipsa de romantism din viața lor. Chateaubriand a renăscut în ele fantezia sa tinerească de a se îndrăgosti, de a satisface idealurile romantice. Acest mod de a pătrunde în spiritul altuia este poate cel mai eficient de acest fel, deoarece îi face pe oameni să se simtă bine. În prezența ta, ea trăiește viața cine ar fi vrut să fie: un mare iubitor, un personaj romantic, orice. Descoperă aceste idealuri abandonate și reflectă-le, readucându-le la viață proiectându-le în scopul tău. Puțini pot rezista la această poftă. Simbol. Oglinda vânătorului.
Alunul este o pasăre suculentă, dar greu de prins. Pe câmp, vânătorul pune o oglindă într-o zonă. Lânga coboară în fața lui, se mișcă înainte și înapoi, extatic prin imaginea sa din mișcare și pentru dansul nupțial imitativ pe care îl vede alergând în fața ochilor. Hipnotizată, ea pierde orice contact cu împrejurimile, până când plasa vânătorului o prinde de oglindă.

Reversa

În 1897, la Berlin, poetul Rainer María Rilke, a cărui faimă avea să ducă mai târziu în întreaga lume, l-a cunoscut pe Lou Andreas-Salomé, scriitorul și frumusețea de origine rusă faimos pentru că a rupt inima lui Nietzsche. Era fata răsfățată a intelectualilor din Berlin; și deși Rilke avea douăzeci și doi de ani și Lou treizeci și șase, el s-a îndrăgostit de ea. El a umplut-o cu scrisori de dragoste, confirmându-i că și-a citit toate cărțile și că îi știe gusturile în mod intim. Au devenit prieteni. Curând Lou și-a corectat poezia și a atârnat fiecare cuvânt din ea. Salome a fost măgulit că Rilke a fost o reflectare a spiritului său și a iubit atenția intensă pe care a acordat-o și comuniunea spirituală pe care au dezvoltat-o. El a devenit iubitul său. Dar se îngrijora de viitorul său; A fost greu să-și câștige viața ca poet, iar ea l-a încurajat să învețe rusa, limba sa maternă, să fie traducător. El și-a urmat sfatul atât de nerăbdător, încât luni mai târziu vorbea deja rusă. Au vizitat Rusia împreună și Rilke a fost uimit de ceea ce a văzut: țăranii, obiceiurile populare, arta, arhitectura. Înapoi la Berlin, și-a transformat încăperile într-un fel de sanctuar dedicat Rusiei și a îmbrăcat bluze țărănești rusești și i-a stropit conversația cu expresii în acea limbă. Apoi, farmecul reflecției sale s-a stins curând. La început Salome fusese măgulit că și-a împărtășit interesele atât de intens, dar până atunci părea altceva: că nu avea o identitate reală. Stima lui de sine sfârșise bazându-se pe ea. Totul era servil. În 1899, mult spre groaza lui Rilke, Lou a pus capăt relației.
Lecția este simplă: intrarea ta în spiritul unui individ trebuie să fie o tactică, un mod de a o supune vrăjii tale. Nu puteți fi pur și simplu un burete, puteți absorbi starea de spirit a celeilalte persoane. Fii reflecția ta multă vreme și ea îți va percepe intențiile și te va respinge. Sub asemănarea cu ea pe care o faci să o vadă, trebuie să dețineți o noțiune fermă de identitate. Când va veni timpul, va trebui să-l introduci în spiritul tău; Nu poți trăi pe cheltuiala ta. Deci, nu luați niciodată reflecția prea departe. Este utilă numai în prima fază de seducție; la un moment dat, dinamica trebuie inversată.

Creează ispită.

Aduceți ținta în seducția dvs. creând ispita potrivită: un fulger de plăceri care vor veni. Așa cum șarpele a ispitit-o pe Eva cu promisiunea cunoașterii interzise, trebuie să trezești în scopurile tale o dorință pe care ei nu o pot controla. Găsiți-vă slăbiciunea, acea fantezie încă de atins și implicați că o puteți realiza. Ar putea fi bogăție, ar putea fi aventură, puteau fi interzise și plăceri rușinoase; Cheia este că totul este vag. Puneți

premiul în fața ochilor, amânând satisfacția și poate mintea voastră să facă restul. Viitorul va părea plin de posibilități. Stimulează o curiozitate mai intensă decât îndoielile și anxietățile care o însoțesc și te vor urma.

Obiectul ispititor

Într-o zi din anii 1880, domnul Don Juan de Todellas se plimba printr-un parc din Madrid, când a văzut o femeie, la începutul anilor douăzeci, ieșind dintr-o mașină, urmată de un băiat de doi ani și unul de aya. Tânăra era îmbrăcată elegant, dar ceea ce i-a jefuit respirația lui Don Juan a fost asemănarea ei cu o femeie pe care o întâlnise cu trei ani mai devreme. Pentru el era imposibil să fie aceeași persoană. Acea altă femeie, Cristeta Moreruela, era spectacolă într-un teatru de rang secund. Era orfan și foarte sărac; circumstanțele lor nu s-ar fi putut schimba atât de mult. Don Juan s-a apropiat: aceeași față frumoasă. Și apoi i-a auzit vocea. Era atât de speriat încât trebuia să stea: era într-adevăr aceeași femeie.
Don Juan a fost un seducător incorigibil, cu nenumărate cuceriri din întreaga lume. Dar și-a amintit clar aventura sa cu Cristeta, din cauza tinereții ei extreme; Era cea mai fermecătoare fată pe care o întâlnise vreodată. O văzuse în teatru, curtată asiduu și reușise să-l convingă să călătorească cu el într-un oraș de coastă. Deși aveau camere separate, nimic nu-l putea opri pe Don Juan: el a inventat o istorie a problemelor de afaceri, și-a câștigat simpatia și într-un moment de tandrețe a abuzat de slăbiciunea ei. Zile mai târziu a părăsit-o, sub pretextul de a avea o afacere. Nu a crezut niciodată că a văzut-o din nou.
Simțindu-se puțin vinovat - ceva ciudat despre el - i-a trimis cinci mii de pesetas, făcându-l să creadă că o va întâlni mai târziu. În schimb, s-a dus la Paris. Chiar recent se întorsese la Madrid.
> În timp ce își amintea toate acestea, stătea acolo, și-a făcut o idee: băiatul. Ar putea fi copilul lui? În caz contrar, ea trebuie să se căsătorească aproape imediat după aventura ei.
Cum ar fi putut face așa ceva? Acum era bogată, evident. Cine ar putea fi soțul ei?
Și-ar fi cunoscut trecutul? Confuzia lui s-a amestecat cu dorința intensă. Cristeta era foarte Tânăr și frumos De ce renunțase la ea atât de ușor? El a trebuit să o readucă la orice cale, chiar dacă era căsătorită.
Don Juan a început să frecventeze parcul în fiecare zi. O văzu de câteva ori; ochii lor s-au întâlnit, dar ea a prefăcut că nu-l vede. După ce a urmărit-o pe una din misiunile sale, a început o discuție cu ea și l-a întrebat despre soțul amantei sale. Aya i-a spus că este domnul Martinez și că a făcut o călătorie lungă de afaceri în acele zile; El i-a spus și el unde locuia Cristeta până atunci. Don Juan i-a dat o notă pentru a-i da amantei sale. Apoi a trecut prin casa Cristetei, un palat frumos. Cele mai grave suspiciuni ale sale au fost confirmate: se căsătorise cu bani. Cristeta a refuzat să o primească. A persistat, trimițând mai multe note. În cele din urmă, pentru a evita o scenă, ea a fost de acord să-l întâlnească, o singură dată, în parc. El s-a pregătit cu atenție pentru întâlnire: seducerea ei din nou ar fi o operație delicată. Dar când a văzut-o apropiindu-se de el, înfășurat în hainele sale frumoase, emoțiile și pofta lui, l-au întrecut. Nu a putut să-i aparțină decât el și niciun alt bărbat, a spus el. Cristeta a luat-o de ofensă; era evident că noile lor circumstanțe împiedicau încă o întâlnire. Chiar și așa, sub răceala lui putea simți emoții intense. I-a rugat să se vadă din nou, dar ea a plecat fără să promită nimic. Don Juan i-a trimis mai multe scrisori, în timp ce-și ridica creierul încercând să reconstruiască totul: cine era acel domn Martinez? De ce se căsătorise cu un showgirl? Cum ar putea Cristeta să scape de el? Cristeta a acceptat în sfârșit să-l întâlnească pe Don Juan din nou în teatru, unde nu va îndrăzni să-și asume riscul unui scandal. Au luat o cutie unde au putut vorbi. Ea l-a asigurat că nu era tatăl copilului. El a afirmat că a iubit-o doar pentru că el aparținea deja altuia, pentru că nu putea să o facă a ei. Nu, a spus el, s-a schimbat; Aș face orice pentru a-l recupera. Uluitor, uneori, ochii ei păreau să-l sugereze. Dar atunci părea că era pe punctul de a plânge și și-a pus capul pe umăr, doar pentru a se ridica instantaneu, de parcă și-ar da seama că asta a fost o greșeală. Aceasta a fost ultima lor întâlnire, a spus ea și a fugit în grabă. Don Juan era lângă el. Cristeta s-a jucat cu el; A fost un flirt. El a spus că s-a schimbat doar vorbind, dar poate că era adevărat: o femeie nu l-a tratat niciodată așa. Nu mi-aș fi permis niciodată. În nopțile următoare, Don Juan abia a dormit. Nu mă puteam gândi decât la Cristeta. A avut coșmaruri în care și-a ucis soțul, a îmbătrânit și a fost lăsată în pace. Era prea mult. A trebuit să părăsesc orașul. El a trimis o notă de rămas bun și, spre surprinderea lui, a răspuns: a vrut să o vadă, avea ceva de spus. Pe atunci era prea slab ca să reziste. După cum o ceruse, el a văzut-o pe un pod într-o noapte. De data aceasta, Cristeta nu a făcut niciun efort să se controleze: da, ea încă îl iubea și era dispusă să fugă cu el. Dar a trebuit să se arate la casa lui a doua zi, în lumina zilei largi, și să o ia. Nu putea exista niciun secret. În afara bucuriei, Don Juan a fost de acord cu motivele sale. A doua zi s-a prezentat la palatul său la ora stabilită și a cerut-o pe doamna Martinez. Nu era nimeni acolo cu acest nume, femeia a răspuns la ușă. Don Juan a insistat: numele lui era Cristeta. - Ah, Cristeta, a spus femeia. „Trăiește cu

ceilalți chiriași”. Confuz, Don Juan s-a dus în spatele palatului. Acolo s-a gândit că îl vede pe fiul ei, jucându-se în stradă cu zăbrele. Dar nu, și-a spus el însuși, trebuie să fie un alt copil. Ajunse la ușa Cristetei și, în locul servitoarei, s-a deschis. Don Juan a intrat. Era camera unei persoane sărace. Atârnate de un suport pentru haine improvizate erau hainele elegante ale Cristetei. Ca într-un vis, s-a așezat, a uimit și a ascultat în timp ce ea dezvăluia adevărul. Nu eram căsătorit, nu aveam copii. La câteva luni după ce a abandonat-o, și-a dat seama că a fost victima unui seducător împlinit. Încă l-am iubit, dar am fost hotărât să îl scot. Știind printr-un prieten reciproc că s-a întors la Madrid, a folosit cele cinci sute de pesetas pe care le trimisese pentru a cumpăra haine scumpe. El a împrumutat pe fiul unui vecin, i-a cerut vărului său să însușească o mașină și a închiriat o mașină, totul pentru a crea fantezia elaborată care exista doar în mintea lui Don Juan. Cristeta nici nu ar fi trebuit să minte: nu a spus niciodată că este căsătorită sau că are un copil. Știa că imposibilitatea de a o face a lui îl va determina să o iubească mai mult ca niciodată. Era singura modalitate de a seduce un bărbat ca el.
Copleșit de cât de departe a ajuns și de emoțiile pe care le-a indus atât de inteligent în el, Don Juan a iertat-o pe Cristeta și s-a oferit să se căsătorească cu ea. Spre surprinderea ei și, probabil, pentru ușurarea ei, a refuzat politicos. Imediat ce s-au căsătorit, a spus el, ochii lui vor privi în altă parte. Doar dacă ar rămâne așa cum erau, ea ar păstra avantajul. Don Juan nu a avut de ales decât să accepte.
Interpretare. Cristeta și Don Juan sunt personaje din romanul Sweet and Tasty (1891), al scriitorului spaniol Jacinto Octavio Picón. Cea mai mare parte a lucrărilor lui Picón este despre seductori și victimele lor, subiect pe care l-a studiat și pe care îl cunoștea foarte bine. Abandonată de Don Juan și reflectând asupra naturii sale, Cristeta a decis să ucidă două păsări cu o singură piatră: se va răzbuna și îl va recupera. Dar cum ar putea să atragă un astfel de bărbat? A respins fructele odată gustate. Ceea ce a primit sau a căzut în brațe le-a dat cu ușurință nici o ispită. Ceea ce l-ar fi tentat pe Don Juan să-și dorească din nou Cristeta, să o persecute, ar fi să știe că era din alt fruct, interzis. Aceasta a fost slăbiciunea lui: de aceea a persecutat fecioarele și femeile căsătorite, femei care nu trebuiau să le facă a lor. Un bărbat, a argumentat ea, nu este niciodată mulțumit de norocul ei. Cristeta avea să devină acel obiect îndepărtat și tentant la îndemână, incitându-l, producând emoții pe care nu le putea controla. Don [Juan știa cât de fermecător și de dorit fusese cândva pentru el. `` Ideea de a o stăpâni din nou și plăcerea pe care și-a imaginat-o primirea, au fost prea mult pentru el: el a înghițit cârligul.Ispita este un proces dublu. Mai întâi ești flirtant, galant; Stimulezi dorința promițând plăcere și distragere de la viața de zi cu zi. În același timp, îți dai seama clar obiectivelor tale că nu pot fă-ți al tău, cel puțin nu în acel moment. Stabiliți o barieră, un fel de tensiune. Înainte, era ușor să creezi aceste bariere, profitând de obstacole sociale preexistente: clasă, rasă, căsătorie, religie. Astăzi barierele trebuie să fie mai psihologice: inima ta aparține altuia; obiectivul nu te interesează cu adevărat; un secret te oprește; nu este momentul; nu ești demn de cealaltă persoană; Cealaltă persoană nu este demnă de tine etc. În schimb, ai putea alege pe cineva cu o barieră implicită: aparține altuia, nu trebuie să te iubească. Aceste bariere sunt mai subtile decât cele ale soiului social sau religios, dar bariere până la sfârșit, iar psihologia rămâne aceeași. Oamenii sunt pervers de încântat de ceea ce nu pot sau nu ar trebui să aibă. Creează acest conflict interior - există emoție și interes, dar ești inaccesibil - și îl vei avea după tine, ca Tantalum de apă. Și la fel ca Don Juan și Cristeta, cu atât atingeți mai multe obiective te persecută, cu atât mai mult își închipuie că sunt agresorii. Seducția ta va avea costumul perfect.
Singura modalitate de a scăpa de ispită este să vă predați.
„Oscar Wilde”.

Cheile seductiei

În majoritatea cazurilor, oamenii se străduiesc să-și păstreze siguranța și un sentiment de echilibru în viața lor. Dacă mergea mereu după fiecare persoană nouă sau fantezie care trece pe lângă el, nu putea supraviețui luptei zilnice. De obicei își vede eforturile încununate, dar realizarea acestuia nu este ușor. Lumea este plină de ispite. Oamenii citesc oameni care au mai mult decât ei, aventuri ale altora, persoane fizice care au găsit bogăție și fericire. Securitatea pentru care se luptă și pe care pare să o aibă, este într-adevăr o iluzie. Acoperă o tensiune constantă.
Ca seducător, nu confundați niciodată aspectul cu realitatea. Știți că lupta oamenilor de a menține ordinea în viața lor este epuizantă și că sunt încorporați de îndoială și resentimente. Este dificil să fii bun și virtuos, fiind mereu nevoit să reprimi cele mai puternice dorințe. În acest sens, seducția este mai ușoară. Ceea ce vor alții nu este ispita; Ispita este un lucru cotidian. Ceea ce vor ei este să cedeze ispitei, să renunțe. Doar așa pot scăpa de tensiunea care există în viața lor. Este nevoie de mult mai multă muncă pentru a rezista ispitei decât a te preda.

Sarcina ta, atunci, este de a crea o ispită mai intensă decât varietatea de zi cu zi. Ar trebui să vă concentrați asupra celorlalți, să-i indicați ca indivizi, spre slăbiciunea lor. Înțeleg: toate
Avem o slăbiciune dominantă, din care provine restul. Găsiți acea nesiguranță a copilului, acea lipsă în viața oamenilor și veți avea cheia pentru a-i ispiti. Slăbiciunea lor poate fi lăcomia, vanitatea, plictiseala, o dorință reprimată conștiincios, pofta de un fruct interzis. Oamenii arată că în mici detalii care scapă de controlul lor conștient: modul lor de a se îmbrăca, un comentariu întâmplător. Trecutul tău, și mai ales romanțele tale, vor fi pline de indicii. Încercați-i cu ardoare, într-o manieră ajustată la slăbiciunea lor și veți face ca speranța plăcerii pe care le treziți în ele să apară mai proeminent decât îndoielile și anxietățile care o însoțesc.
În 1621, regele Felipe 111 al Spaniei tânjea să stabilească o alianță cu Anglia prin căsătoria fiicei sale cu scionul regelui englez, James. Părea să accepte ideea, dar a oprit-o pentru a câștiga timp. Ambasadorului Spaniei în curtea engleză, unul Gondomar, i sa dat sarcina de a promova planul lui Felipe. Gondomar și-a aruncat ochii asupra favoritului regelui, ducele (fost contele) din Buckingham.
Gondomar cunoștea principala slăbiciune a Ducelui: vanitatea. Buckingham a dorit glorie și aventură pentru a-i spori faima; era plictisit de sarcinile sale limitate și se zbătea și se plângea de asta. Mai întâi, ambasadorul l-a măgulit profund: ducele era cel mai potrivit om din țară și era păcat că i s-a atribuit atât de puțin de făcut. Apoi a început să șoptească o aventură grozavă. Ducesul, așa cum știa Gondomar, era în favoarea nunții cu prințesa spaniolă, dar acele nenorocite negocieri de căsătorie cu regele James au durat mult timp și nu au ajuns nicăieri. * Și dacă ducele a însoțit fiul regelui, bunul său prieten prințul Charles, în Spania? Desigur, acest lucru ar trebui făcut în secret, fără paznici sau escortați, astfel încât guvernul englez și miniștrii săi să nu sancționeze călătoria. Dar asta a făcut totul mai periculos și mai romantic. Odată ajuns la Madrid, prințul s-a putut arunca la picioarele prințesei Maria, să-și declare dragostea imperisibilă și să o ducă în triumf în Anglia. Ar fi o probă cavalerească și totul pentru dragoste. Ducele ar lua creditul, iar acest lucru i-ar face numele celebru timp de secole. Ducele a scăpat de idee și l-a convins pe Carlos să o susțină; După multe discuții, l-au convins și pe reticentul rege James. Călătoria a fost aproape de a fi un dezastru (Carlos ar fi trebuit să se convertească la catolicism pentru a o cuceri pe Maria), iar căsătoria nu a fost realizată niciodată, dar Gondomar și-a îndeplinit misiunea. Nu a mituit ducele cu oferte de bani sau putere; Arăta spre partea sa infantilă, care nu crescuse niciodată. Un copil are puține puteri pentru a rezista. Vrea acum totul și este rar pentru el să se gândească la consecințe. În noi toți, un copil urmărește: o plăcere care ne-a fost refuzată, o dorință reprimată. Atingeți acea fibră pe alții, aveți-le cu jucăria potrivită (aventură, bani, distracție) și vor abandona simțul lor adult normal. Identificați slăbiciunea lor din orice comportament al copilului pe care îl dezvăluie în viața de zi cu zi: acesta este vârful aisbergului.
Napoleon Bonaparte a fost numit general suprem al armatei franceze în 1796. Sarcina sa a fost să învingă forțele austriece care luaseră nordul Italiei. Obstacolul era imens: Napoleon avea atunci abia douăzeci și șase de ani; generalii sub ordinele sale au invidiat poziția sa și s-au îndoit de aptitudinile sale. Soldații lui erau extenuați, flămânzi, prost plătiți și dezgustați. Cum ar putea motiva acel grup să lupte cu armata austriacă foarte experimentată? În timp ce se pregătea să traverseze Alpii în direcția Italiei, el a rostit trupelor sale un discurs care ar fi putut reprezenta momentul decisiv al carierei sale și al vieții sale: „j Soldații 1 Știu că sunt aproape înfometați și pe jumătate dezbrăcați. Le datorează mult,
Dar el nu poate face nimic pentru tine. Răbdarea, curajul lor, se onorează, dar nu le dau slavă. [...] Vă voi ghida spre cele mai fertile câmpii de pe Pământ. Aici veți găsi orașe înfloritoare, provincii abundente. Acolo vor culege onoarea, gloria și bogăția. "Acest discurs a avut un efect foarte puternic. Zile mai târziu, aceiași soldați, după ascensiunea anevoioasă a munților, au contemplat Valea Piemontului. Cuvintele lui Napoleon au răsunat în urechile sale și o trupă zdrențuită și plicticoasă, a devenit o armată inspirată care avea să adune cu Italia de nord în urmărirea austriecilor.
Utilizarea ispitei de către Napoleon a avut două elemente: „În spatele tău este un trecut sumbr; în fața ta, un viitor de glorie și bogăție, dacă mă urmezi”. O demonstrație clară că
obiectivul nu are nimic de pierdut și tot ce trebuie câștigat este esențial în strategia ispitei. Prezentul oferă puține speranțe, viitorul ar putea fi plin de plăcere și emoție. Nu uitați să descrieți

vag beneficiile viitoare și să le puneți relativ la îndemână. Fii prea specific și vei dezamăgi; Puneți promisiunea prea mult la îndemână și nu veți putea să vă amânați satisfacția suficient pentru a obține ceea ce doriți.
Barierele și tensiunile ispitei sunt acolo pentru a împiedica oamenii să cedeze prea ușor sau superficial. Trebuie să-l faci să lupte, să reziste, să fie neliniștit. Regina Victoria s-a îndrăgostit, fără îndoială, de premierul ei, Benjamin Disraeli, dar printre ele se aflau bariere de religie (el era evreu, cu pielea întunecată), de clasă (era, desigur, regină) și de gust social (era un paragon al virtuților, el un cunoscut dandy). Relația nu a fost consumată niciodată, dar acele bariere și-au umplut întâlnirile zilnice de încântare, pline de flirturi continue.
Multe dintre aceste bariere sociale au dispărut astăzi, așa că trebuie să le inventați: numai în acest fel puteți seduce seducția. Tabo-urile de tot felul sunt o sursă de tensiune, iar acum sunt psihologice, nu religioase. Caută represiunea, o dorință secretă care să-ți facă victima să se întristeze, dacă o lovești, dar care o va ispiti și mai mult. Cercetează-ți trecutul; Ceea ce pare a se teme sau a evita poate fi cheia. Ar putea fi un dor de o figură de mamă sau de tată sau o dorință homosexuală latentă. Poate că poți satisface dorința asta prezentându-te ca femeie de sex masculin sau bărbat de sex feminin. Cu alții o fac Lolita sau Papi, cineva care nu se presupune că poate să-și facă propria, latura întunecată a personalității sale. Asocierea trebuie să fie vagă; trebuie să-i determinați pe alții să urmărească ceva evaziv, ceva din propria lor minte.
În 1769, Casanova a întâlnit o tânără pe nume Charpillon la Londra. Era mult mai tânără decât el, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată și avea reputația de a distruge bărbații. Într-una din primele sale întâlniri, Charpillon i-a spus că se va îndrăgosti de ea și că va fi ruina lui. Spre necredința tuturor, Casanova a urmărit-o. În fiecare întâlnire a înțeles că poate renunța; poate data viitoare, dacă era bun cu ea. Charpillon și-a emoționat curiozitatea: ce plăceri ar aduce; el va fi primul, o va îmblânzi. „Otrăvul dorinței a pătruns în toată ființa mea atât de amănunțit”, a scris Casanova mai târziu, „încât ar fi avut-o
Dragă, m-aș fi dezbrăcat de tot ce dețineam. Aș fi acceptat mizeria în schimbul unui singur sărut. „Această,, aventură ”a fost într-adevăr ruina lui; în ziua în care l-a umilit. Charpillon a apreciat corect că slăbiciunea principală a lui Casanova era nevoia lui de a cuceri, de a depăși provocările, de a încercați ceea ce niciun alt bărbat nu a încercat vreodată.De dedesubt, a existat un fel de masochism, o plăcere în durerea pe care o femeie i-ar putea-o inflama. să simți obiectivul că ești o provocare, un premiu pentru câștig, prin posesia ta, vei obține ceea ce nimeni altcineva n-a avut, ai putea chiar să dureri, dar durerea este aproape de plăcere și oferă propriile tentații.! În Vechiul Testament se citește că „David se ridică din patul său, [...] se plimba prin acoperișul casei regale când a văzut de pe acoperiș o femeie care se spăla, ceea ce era foarte frumos”. Era Bașeba. David a chemat-o, (presupus) a sedus-o și a procedat să scape de soțul ei, Uriah, în luptă. Cu toate acestea, Bathsheba l-a sedus pe David. S-a scăldat pe acoperișul său la o oră când a știut că va fi pe balconul său. După ce a ispitit un bărbat a cărui slăbiciune pentru femei a cunoscut-o, a devenit flirtantă, pentru a-l forța să o alunge. Aceasta este strategia oportunității: oferă unui individ slab posibilitatea de a avea ceea ce râvnește, punându-și pur și simplu la îndemână, ca și cum ar fi întâmplător. Ispita este de obicei [o chestiune de oportunitate, de a traversa calea celor slabi la momentul potrivit pentru a-i da șansa să renunțe.
Bathsheba și-a folosit întregul corp ca o poftă, dar de obicei este mai eficient să folosești doar o parte, creând astfel un efect fetiș. Doamna Récamier a lăsat-o să-și vadă corpul sub rochiile fine pe care le-a purtat, dar numai pentru o clipă, când și-a scos șalul pentru a dansa. Bărbații au plecat în noaptea aceea visând ce puțin au văzut. Împărăteasa Josefina a avut grijă să-și dezbrace brațele frumoase în public. Dă-ți obiectivului tău doar o parte din tine, pentru ca el să fanteze; În acest fel, veți crea o ispită constantă în mintea voastră.
Simbol. Mărul din Grădina Edenului. Fructul este incitant și nu trebuie să-l mănânci: este interzis.

Dar de aceea te gândești la el zi și noapte. O vezi, dar nu o poți face a ta. Singura modalitate de a scăpa de
Ispita renunță și încearcă.

Reversa

Opusul ispitei este securitatea sau satisfacția și ambele sunt fatale pentru seducție. Dacă nu poți ispiti pe cineva din confortul obișnuit, nu poți fi sedus. Dacă satisfaceți dorința pe care ați trezit-o, seducția se încheie. Ispita nu are invers. Deși unele dintre etapele sale pot fi trecute cu vederea, seducția nu va continua niciodată fără o formă de ispită, de aceea este întotdeauna mai bine să o planificați cu atenție, ajustând-o la slăbiciunea și puerilitatea țintei dvs. specifice.

Astray

Provocarea plăcerii și confuziei

Victimele dvs. sunt deja suficient de intrigate și vă doresc din ce în ce mai mult, dar atașamentul lor este slab și, în orice moment, pot decide să renunțe. Scopul fraudei este de a-ți induce în eroare victimele într-un astfel de mod - păstrându-le emoționate și confuze, oferindu-le plăcere, dar făcându-le să dorească mai mult - această retragere este imposibilă. Dându-le o surpriză plăcută, îi vei determina să te judece în mod minunat imprevizibil, dar îi vei controla și pe ei (9: Păstrează-i în suspans: Ce urmează?). Utilizarea ingenioasă a cuvintelor dulci și plăcute îi va intoxica și va stimula fanteziile din ea (10: Folosește puterea malefică a cuvintelor pentru a semăna confuzie). Atingeri estetice și mici ritualuri plăcute îți vor trezi simțurile și îți vor distrage mintea (11: Fii atent la detalii).
Cel mai mare risc în această fază este simpla indicație de rutină sau familiaritate. Trebuie să păstrați o oarecare mister, să păstrați o anumită distanță, astfel încât, în absența M, victimele voastre să fie obsedate de voi (12: Poetizați-vă prezența,). S-ar putea să-și dea seama că se îndrăgostesc de tine, dar nu trebuie să suspecteze niciodată cât de mult se datorează manipulărilor tale. O demonstrație în timp util a slăbiciunii emoționale pe care le-ați devenit sub influența sa, vă va ajuta să nu lăsați nici o urmă (13: Dezarmarea cu slăbiciunea și vulnerabilitatea strategică). Pentru a vă excita și a vă excita victimele într-un mare grad, faceți-le să simtă asta în realitate ele îndeplinesc unele dintre fanteziile pe care le-ați incitat în imaginația voastră (14: Amestecați dorința și realitatea: iluzia perfectă). Acordându-le doar o parte din acea fantezie, nu vei înceta niciodată să te întorci. Concentrându-le asupra atenției tale, astfel încât restul lumii să dispară și chiar să le duci într-o călătorie, îi va duce la rătăcire (15: Izolează victima). Nu se întoarce.

Mențineți-le în așteptare: Ce urmează?

De îndată ce oamenii cred că știu la ce să se aștepte de la tine, vraja ta s-a terminat. Mai mult decât atât: i-ai dat putere. Singura modalitate de a ieși în fața sedusului și a m
enține acel avantaj este de a genera suspans, o surpriză calculată. Oamenii iubesc misterul și aceasta este cheia pentru a-l atrage și mai mult pe web.
Acționează în așa fel încât continuă să se întrebe: "Ce complot?" Făcând ceva ce alții nu se așteaptă de la tine, le vei oferi un delicios sentiment de spontaneitate: nu pot ști ce urmează. Tu ești întotdeauna cu un pas înainte și la comandă. Zguduie victima cu o schimbare bruscă de direcție.

Surpriza calculată

În 1753, Giovanni Giacomo Casanova, pe atunci în vârstă de douăzeci și opt de ani, a întâlnit o tânără pe nume Caterina, de care s-a îndrăgostit. Tatăl ei știa ce fel de bărbat este Casanova și pentru a preveni orice neajuns care să-i permită să se căsătorească cu Caterina, el a trimis-o la un mănăstire de pe insula venețiană Murano, unde va rămâne patru ani.
Cu toate acestea, Casanova nu a fost ușor de intimidat. A trimis în secret scrisori către Caterina. A început să participe la Liturghie în acea mănăstire de mai multe ori pe săptămână, pentru a o vedea, chiar dacă abia era lateral. Călugărițele au început să vorbească între ele: cine era asta
un tânăr chipeș care a apărut atât de des? Într-o dimineață, când Casanova, la plecarea din

Liturghie, era pe punctul de a urca într-o gondolă, o domnișoară de la mănăstire a trecut pe lângă ea și a lăsat o scrisoare la picioarele ei. Crezând că poate fi de la Caterina, a ridicat-o. I s-a adresat, într-adevăr, dar nu era de la Caterina; autorul ei era o călugăriță din mănăstire, care îl observase, în numeroasele sale vizite și voia să-l întâlnească.
Era interesat? Dacă da, el trebuia să apară la sala mănăstirii la un moment dat, când călugărița avea să primească un vizitator din lumea exterioară, o prietenă de-a lui care era contesa. Putea să țină o distanță, să o privească și să decidă dacă era pe placul ei.
Casanova era extrem de intrigat de scrisoare: stilul său era circumspect, dar era și ceva răutăcios, în special provenit de la o călugăriță. A trebuit să investigheze mai multe. În ziua și ora stabilite, stătea lângă sala mănăstirii și văzu că o femeie îmbrăcată elegant vorbea cu o călugăriță așezată în spatele unui raft. A auzit numele călugăriței menționate și a rămas uimit: era Mathilde M., o venețiană celebră care avea puțin peste douăzeci de ani, a cărei decizie de a intra într-o mănăstire surprinsese întregul oraș. Dar ceea ce l-a surprins cel mai mult a fost că, sub obișnuința sa de călugăriță, distingea o tânără frumoasă, mai ales prin ochii lui, de un albastru strălucitor.
Poate că trebuia să i se facă o favoare și și-a dorit ca el să servească drept instrument. Curiozitatea l-a bătut. Zile mai târziu s-a întors la mănăstire și a cerut să o vadă. În timp ce o aștepta, inima îi bătea repede; Nu știam la ce să mă aștept. În cele din urmă a apărut și s-a așezat la raft. Erau singuri la sediu, iar ea a spus că poate aranja cina împreună într-un mic oraș din apropiere. Casanova a fost încântat, dar s-a întrebat ce fel de călugărițe avea de-a face. „Nu ai mai iubit decât mine?”, A întrebat el. "Am un prieten, care este și proprietarul meu absolut", a răspuns ea. „Îi datorez averea mea”. A întrebat dacă are un iubit. Da, a răspuns Casanova. Ea a spus atunci, pe un ton misterios: „Vă avertizez că, dacă îmi veți permite vreodată să-i iau locul în inima voastră, nicio putere de pe Pământ nu mă va putea îndepărta de el”. Apoi i-a dat cheia vilei și i-a spus să o caute acolo în două nopți. El a sărutat-o lângă raft și a plecat uluită. "Am petrecut următoarele două zile într-o stare de nerăbdare febrilă", ar scrie el, "incapabil să doarmă sau să mănânce. Pe lângă pătuțul, frumusețea și ingeniozitatea, noua mea cucerire avea un farmec suplimentar: era un fruct interzis. Eram pe punctul de a a deveni un rival al Bisericii ". El și-a imaginat-o în obiceiul ei și cu un cap bărbierit.
A ajuns la vilă la ora convenită. Mathilde se aștepta deja. Spre surprinderea ei, purta o rochie elegantă și, din anumite motive, o împiedicase să fie bărbierită, pentru că purta părul într-un chongo magnific. Casanova a început să o sărute. Ea a rezistat, doar puțin, și apoi s-a întors, spunând că mâncarea este gata. În timpul cinei, el l-a informat despre alte lucruri: banii lui i-au permis să mituiască anumite persoane, pentru a putea scăpa din timp în timp din mănăstire. Îi spusese lui Casanova despre prietenul și proprietarul său, iar el a aprobat relația lor. Era bătrân? Întrebă Casa-nova. Nu, a răspuns ea, cu o scânteie în ochi: avea patruzeci și ceva de ani și foarte chipeș. După cină, a sunat un clopot; era semnul că Mathilde ar trebui să se grăbească înapoi la mănăstire sau că o vor descoperi. Și-a pus obiceiul înapoi și a plecat.
O panoramă frumoasă părea atunci să se întindă înaintea lui Casanova, de câteva luni petrecute în sat cu acea creatură delicioasă, cu amabilitatea misteriosului proprietar care a plătit totul. Curând s-a întors la mănăstire pentru a aranja următoarea întâlnire. S-ar întâlni într-o piață din Veneția, apoi s-ar retrage în sat. La ora și locul programate, Casanova a văzut un bărbat care se apropie de el. Temându-se că era prietenul ei misterios sau că un alt bărbat trimis să-l omoare, el s-a întors. Bărbatul l-a urmat, învârtind, apoi s-a apropiat: a fost Mathilde, care a purtat o mască și haine pentru bărbați. Ea râse de spaima pe care i-o dăduse. Ce călugăriță diavolă! A trebuit să recunoască faptul că îmbrăcat ca bărbat îl excita și mai mult. Casanova a început să bănuiască că nimic nu părea. Pentru început, a găsit în casa lui Mathilde o colecție de romane și pliante pline de poftă. Apoi, a făcut comentarii hulitoare, de exemplu despre bucuria pe care ar fi avut-o împreună în timpul Postului, „murindu-și carnea”. Până atunci Mathilde se referea deja la prietena ei misterioasă ca fiind iubita ei. Un plan a evoluat în mintea lui Casanova, pentru a-l îndepărta de omul respectiv și de mănăstire, evadând cu ea și

stăpânind-o.
Zile mai târziu a primit o scrisoare de la ea, în care a făcut o mărturisire: în timpul uneia dintre cele mai pasionante întâlniri din vilă, iubitul său se ascunsese într-un dulap, văzând totul. Iubitul, a spus el, a fost ambasadorul francez la Veneția, iar Casanova îl impresionase. Dar nu s-a lăsat înșelat de asta și a doua zi a fost din nou în mănăstire, făcând o altă numire în mod submisiv. De data aceasta s-a arătat la ora aranjată, iar el a îmbrățișat-o, doar pentru a descoperi că o îngusta pe Caterina, îmbrăcată în hainele lui Mathilde. Acesta din urmă s-a împrietenit cu Caterina și a cunoscut povestea ei. Aparent milă de ea, el a avut grijă să plece noaptea din mănăstire pentru a-l întâlni pe Casanova. Cu doar câteva luni înainte se îndrăgostise de această femeie, dar o uitase. Comparativ cu ingenioasa Mathilde, Caterina era o conservă cu un zâmbet prost. Nu-și putea ascunde confuzia. Ardea să-l vadă pe Mathilde.
Gluma lui Mathilde a înfuriat-o pe Casanova, dar zile mai târziu a văzut-o din nou și totul a fost uitat. Așa cum a prezis în primul interviu, puterea ei asupra lui era completă. Casanova devenise sclava ei, dependentă de capriciile sale și de plăcerile periculoase pe care le oferea. Cine știe ce neglijență nu ar fi putut să comite pentru ea dacă aventura lui nu ar fi fost întreruptă de circumstanțe.
Interpretare. Casanova era aproape întotdeauna la comandă în seducțiile sale. El a fost cel care a condus, ducându-și victima într-o călătorie către o destinație necunoscută, atrăgând-o pe web. În memoriile sale, Mathilde este singura seducție în care condițiile sunt fericite inversate: el este seducătorul, victima nedumerită.
Casanova a devenit sclavul lui Mathilde cu aceeași tactică pe care o folosise cu nenumărați tineri: atracția irezistibilă de a fi purtat de o altă persoană, zguduirea de a fi surprinsă, puterea misterului. De fiecare dată când se separa de Mathilde, capul se învârtea, copleșit de întrebări. Abilitatea ei de a nu-l surprinde o ținea mereu în minte, adâncindu-și vraja și ștergând-o pe Caterina. Efectul fiecărei surprize a fost calculat cu atenție. Prima și neașteptată scrisoare a stârnit curiozitatea lui Casanova, așa cum a făcut prima ei observație în hol; Văzând-o îmbrăcată brusc ca o doamnă elegantă a determinat o dorință ascuțită; apoi, văzând-o îmbrăcată ca un bărbat a intensificat natura emoționantă transgresivă a relației lor. Surprizele l-au controlat, dar l-au lăsat tremurând cu așteptare pentru următorul. Chiar și o surpriză neplăcută, precum întâlnirea cu Caterina aranjată de Mathilde, l-a mișcat și l-a slăbit.
Găsește-l pe Caterina oarecum neplăcut în acel moment nu făcea decât să-și dorească mult mai mult Mathilde. În seducție trebuie să creezi tensiune constantă și suspans, un sentiment că nimic cu tine nu este previzibil. Nu concepeți asta ca pe o provocare enervantă. Generați o dramă în viața reală, așa că puneți toată energia creatoare în ea, distrați-vă puțin. Există multe tipuri de surprize calculate pe care le puteți oferi victimelor: trimiteți o scrisoare fără niciun motiv aparent, prezentați-vă pe neașteptate, duceți-le într-un loc în care nu au fost niciodată. Dar cele mai bune sunt surprizele care dezvăluie ceva nou în personajul tău. Acest lucru trebuie pregătit. În primele săptămâni, țintele tale vor avea tendința de a face judecăți pripite asupra ta, pe baza aparențelor. Poți fi considerat timid, practic, puritanic. Știi că acesta nu este sinele tău adevărat, ci modul în care acționezi în situații sociale. Cu toate acestea, lasă-le să aibă acea impresie și, de fapt, accentuează-o puțin, fără exagerare: de exemplu, pare să fie ceva mai rezervat decât de obicei. Astfel, vei avea loc să îi surprinzi cu un act îndrăzneț, poetic sau îndrăzneț. După ce s-au răzgândit despre tine, surprinde-i din nou, așa cum a făcut Mathilde cu Casanova: mai întâi o călugăriță cu dorință de aventură, apoi libertină, apoi venă sadică seducătoare. În timp ce se străduiesc să te înțeleagă, ei se vor gândi tot timpul la tine și vor dori să afle mai multe despre tine. Curiozitatea lor îi va atrage și mai mult pe web, până nu este prea târziu pentru a reveni.
Aceasta este întotdeauna legea interesantului [...] Dacă știi să surprinzi, câștigi mereu jocul. Energia persoanei implicate este suspendată temporar; Este imposibil să acționezi. „Soren Kierkegaard”.

Cheile seductiei

Un copil este de obicei o creatură încăpățânată și încăpățânată, care va face în mod deliberat contrariul a ceea ce cerem. Există însă un scenariu în care copiii vor renunța bucuroși la încăpățânarea lor obișnuită: când li se promite o surpriză. Ar putea fi un cadou ascuns într-o cutie, un joc de final imprevizibil, o călătorie către o destinație necunoscută, o poveste de suspans neașteptată. În momentele în care copiii așteaptă o surpriză, voința lor se va opri. Vă vor trimite în timp ce expuneți o posibilitate înaintea lor. Acest obicei din copilărie este adânc înrădăcinat în noi și este sursa unei plăceri umane elementare: aceea de a fi purtată de o persoană care știe unde merge și care ne călăuzește într-o călătorie. (Poate că această plăcere de a fi condus implică o amintire ascunsă de a fi călăuzit literalmente, de către unul dintre părinții noștri, când eram copii.) Simțim un zguduit similar când privim un film sau citim un thriller: suntem în mâinile unui regizor sau autor care conduceți, ghidându-ne în jurul virajelor. Rămânem așezați. Întoarcem paginile, fericiți înrobați de suspans. Aceasta este plăcerea pe care o experimentează o femeie atunci când este condusă de o dansatoare expertă, eliberându-se de orice apărare pe care o poate simți și lăsând cealaltă persoană să facă treaba. Să te îndrăgostești implică așteptare: suntem pe cale să urmăm un nou curs, să începem o viață nouă, în care totul va fi ciudat. Sedusul vrea să fie luat, să fie condus ca un copil. Dacă ești previzibil, farmecul se termină; Viața de zi cu zi este. În One Thousand and One Nights, regele Schahriar ia în fiecare seară o fecioară pentru soție și o omoară a doua zi dimineața. Unul dintre ei, Shahrazad, reușește să scape în acel destin, spunându-i lui Ky o poveste care trebuie completată a doua zi. O face
deci noapte după noapte, ținând regele în suspans constant. Când se termină o poveste, alta începe repede. Durează aproximativ trei ani, până când regele decide să-și ierte viața. Ești ca Shahrazad: fără povești noi, fără sentiment de așteptare, seducția ta va fi stinsă. Atiza focul noaptea spre noapte. Scopurile tale nu ar trebui să știe niciodată ce urmează, ce surprize ai pentru ei. La fel ca regele Schahriar, ei vor fi sub controlul vostru atâta timp cât îi veți păstra ghicitori.En 1765, Casanova conoció a una joven condesa italiana llamada Clementina, care locuia cu cele două surori ale sale într-un castel. Lui Clementina îi plăcea să citească și avea puțin interes pentru bărbații care se învârteau în jurul ei. Casanova s-a alăturat numărului ei, cumpărând cărți, implicând-o în conversații literare, dar nu era mai puțin indiferentă pentru el decât pentru ei. Într-o zi, Casanova a invitat toate surorile la o mică excursie. Nu le-a spus unde mergeau. S-au înghesuit în trăsură, încercând să-și ghicească soarta pe parcursul călătoriei. După câteva ore au ajuns la Milano, ce bucurie !, surorile nu au fost niciodată acolo. Casanova le-a dus în apartamentul său, unde erau aranjate trei rochii: cele mai splendide haine pe care le-au văzut vreodată fetele. Le-a spus una pentru fiecare dintre surori, iar cea verde a fost pentru Clementina. Uimit, a pus-o pe ea și i s-a luminat chipul. Surprizele nu s-au încheiat aici: a existat și o masă delicioasă, șampanie, jocuri. Când s-au întors la castel noaptea târziu, Clementina s-a îndrăgostit fără speranță de Casanova.
Motivul a fost simplu: surpriza debutează într-o perioadă în care oamenii își reduc apărările și emoțiile noi se pot rupe. Dacă surpriza este plăcută, otrava de seducție intră în venele oamenilor fără să observe. Fiecare eveniment brusc are un efect similar, deoarece ne atinge direct emoțiile înainte de a deveni defensivi. Schimbătorii cunosc bine această putere.
O tânără căsătorită, de la curtea lui Ludovic al XV-lea, din Franța secolului al XVIII-lea, a văzut că un tânăr curtenitor frumos a privit-o, mai întâi la operă, apoi la biserică. La întrebări, a descoperit că era ducele de Richelieu, cel mai cunoscut libertin din Franța. Nici o femeie nu era în siguranță cu acel bărbat, a fost avertizat; era imposibil să-i reziste și trebuia să-l evite cu orice preț. Prostii, a răspuns ea; Eram fericit căsătorit. Era imposibil să o seducă. Când l-a văzut din nou, a râs de persistența lui. S-a deghizat ca cerșetor să se apropie de ea în parc, sau mașina lui a ajuns brusc la a ei. Nu a fost

niciodată agresiv și părea total inofensiv. Mi-a permis să vorbesc cu ea în instanță; Era fermecătoare și vrăjitoare și chiar a rugat să-și întâlnească soțul. Săptămânile au trecut, iar femeia și-a dat seama că a greșit: aștepta cu nerăbdare întâlnirile cu ducele. Coborâse paza. Asta trebuia să se oprească. A început să o evite și părea să-și respecte sentimentele: a încetat să o deranjeze. Săptămâni mai târziu, a fost la casa de țară a unui prieten când a apărut brusc ducele. Se înroși, tremura, se îndepărtă; înfățișarea ei neașteptată o luase de sub gardă, așezând-o pe marginea prăpastiei. Zile mai târziu, doamna a devenit una dintre victimele lui Riche-lieu. Sigur că pregătise totul, inclusiv presupusa întâlnire surpriză. În plus față de producerea unui zbucium seducător, brusc ascunde manipulările. Apare neașteptat, spune sau face ceva brusc, iar oamenii nu vor avea timp să observe că actul tău a fost calculat. Du-o într-un loc nou, ca și cum se întâmplă, dezvăluie brusc un secret. Faceți-o vulnerabilă din punct de vedere emoțional și va fi prea copleșită pentru a vă da seama de intențiile voastre. Tot ce se întâmplă dintr-o dată pare natural și tot ceea ce pare natural are un farmec seducător.
La doar câteva luni de la sosirea sa la 1926 la Paris, Josephine Baker a fermecat și a sedus publicul francez cu dansul său sălbatic. Dar mai puțin de un an mai târziu, ea a observat că interesul scade. Încă din copilărie, ura să simtă că viața lui îi scapă de sub control. De ce să fii la mila publicului? A părăsit Parisul și s-a întors un an mai târziu, cu o atitudine total diferită: a jucat până atunci rolul unei franceze elegante> care a fost din întâmplare un ingenios dansator și artist. Francezul \ s-a îndrăgostit din nou de ea; puterea era din nou de partea sa. Dacă sunteți expus ochiului public, aflați din trucul surprizei. Oamenii se plictisesc, nu numai din viața lor, ci și din oameni dedicați să-și evite plictisul. De îndată ce crede că vă poate prezice următorul pas, vă va mânca în viață. Pictorul Andy Warhol a trecut de la o personificare la alta, și nimeni nu a putut prevedea următoarele: artist, cineast, om al societății. Aveți întotdeauna o surpriză în mânecă. Pentru a păstra atenția oamenilor, faceți-i să conjectureze la nesfârșit. Moșii moralizați vă pot acuza de nesimțire, că nu aveți niciun fond sau centru. Adevărul este că sunt gelosi de libertatea și nepăsarea pe care o manifestați în personalitatea voastră publică.
În cele din urmă, s-ar putea să credeți că este mai sensibil să vă prezentați ca pe cineva de încredere, nu pe capriciu. Dacă da, ești cu adevărat timid. Este nevoie de curaj și efort pentru a călători într-o seducție. Fiabilitatea este bine pentru a atrage oameni, dar rămâneți de încredere și veți fi insuficienți. Câinii sunt de încredere, nu un seducător. Dacă, dimpotrivă, preferi să improvizezi, imaginându-ți că toată planificarea sau calculul este antiteza spiritului surpriză, faci o greșeală gravă. Improvizație incesantă inseamnă pur și simplu că ești leneș și că te gândești doar la tine. Ceea ce seduce de obicei o persoană este sentimentul că ai investit efort în ea. Nu trebuie să o proclamați celor patru vânturi, ci lăsați-o să fie văzută în cadourile pe care le faceți, micile călătorii pe care le planificați, micile trucuri cu care atrageți oamenii. Micile eforturi ca acestea vor fi mult mai mult decât răsplătite pe larg pentru cucerirea inimii și a voinței seduși.
Simbol. Coasterul rusesc Mașina se ridică încet spre vârf și dintr-odată tu aruncă în spațiu, te agită, îndreaptă-ți capul în toate direcțiile. Pasagerii râd și strigă. Ceea ce îi zguduie este să dai drumul, să renunți la control altuia, care îi propulsează în direcții neașteptate. Ce emoție nouă te așteaptă după colțul următor?

Reversa

Surpriza încetează să mai fie o surpriză dacă faceți același lucru încă o dată. Jiang Qing a încercat să-l uimească pe soțul ei, Mao Tse-Tung, cu schimbări bruște de dispoziție, de la nepoliticos la bunătate și spate. Aceasta la captivat la început; Îi plăcea senzația de a nu știi niciodată ce urma. Dar lucrurile au continuat așa ani de zile și a fost întotdeauna la fel. În curând, presupusele schimbări ale dispoziției imprevizibile ale Madamei Mao nu l-au iritat decât. Variază metoda surprizelor tale. Când Madame de Pompadour
Era un iubitor al regelui Ludovic al XV-lea extrem de plictisitor, făcând fiecare surpriză diferită: o nouă distracție, un joc inedit, o nouă modă, o nouă dispoziție. Nu a putut niciodată să prezică ce va urma; și în timp ce aștepta noua surpriză, a lui se va opri temporar. Niciun bărbat nu a fost mai mult un sclav al unei

femei decât Luis de Madame de Pompadour. Când schimbați direcția, asigurați-vă că noua este cu adevărat.
10.- Folosește puterea malefică a cuvintelor pentru a semăna confuzia.
Este greu să-i determine pe oameni să asculte; dorințele și gândurile ei o consumă și nu are timp pentru a ta. Trucul pentru el să participe este să-i spui ce vrea să audă, să-și umple urechile cu ceea ce îi place. Aceasta este esența limbajului de seducție. Încurajați emoțiile oamenilor cu indicii, găsiți-le, ușurați-le nesiguranțele, înfășurați-le cu fantezii, cuvinte dulci și promisiuni și nu numai că vă vor asculta: vor pierde Dorința de a rezista. Dă-i vagitate limbii tale, pentru ca alții să găsească în ea ceea ce își doresc. Folosiți scrisul pentru a trezi fantezii și pentru a crea un portret idealizat al dvs. înșivă.

Oratoriu seducător

La 13 mai 1958, francezii de dreapta și susținătorii lor în armată au preluat controlul asupra Algeriei, la acea vreme colonie franceză. Ei se temeau că guvernul socialist francez îi va acorda independenței Algeria. Apoi, cu Algeria sub controlul lor, au amenințat că vor lua toată Franța. Războiul civil părea iminent.

În acel moment grav, toate privirile s-au îndreptat către generalul Charles De Gauile, eroul celui de-al Doilea Război Mondial care a jucat un rol decisiv în eliberarea Franței de naziști. În ultimii zece ani, De Gaulle s-a îndepărtat de politică, dezgustat de războaiele interne dintre diferitele partide. Era încă [foarte popular și era de obicei văzut ca singurul om capabil să unească țara; dar era și conservator, iar drepții erau siguri că, dacă va ajunge la putere, își va susține cauza. Zile după lovitura de stat din 13 mai, guvernul francez
- a patra republică - s-a prăbușit, iar parlamentul l-a chemat pe De Gaulle să formeze un nou guvern, a cincea republică. El a solicitat și a primit puteri complete timp de patru luni. Pe 4 iunie, zile după ce a devenit șef de guvern, De Gaulle a zburat în Algeria. Coloniștii francezi erau extași. Lovitura lui care l-a adus indirect pe De Gaulle la putere; fără îndoială, și-au imaginat, el era acolo pentru a-i mulțumi și pentru a confirma că Algeria va continua: fiind franceză. Când De Gaulle a ajuns la Alger, mii de oameni au umplut piața principală a orașului. Starea de spirit a fost copleșitor de festivă: au fost pancarte, muzică și sloganuri interminabile ale frangezelor Ajerie, deviza coloniștilor francezi. De Gaulle a apărut brusc pe un balcon cu vedere la piață. Mulțimea a devenit sălbatică. Generalul, impresionant de înalt, și-a ridicat brațele deasupra capului, iar sloganurile și-au redobândit volumul. Mulțimea l-a rugat să o însoțească. În schimb, și-a coborât brațele până când a fost liniște, apoi le-a deschis larg și a recitat încet, cu vocea sa joasă: Je vous ai cuprins: „Te-am înțeles”. A urmat un moment de reculegere și apoi, în timp
vorbele lui erau asimilate, un urlet asurzitor: le înțelesese. Asta era tot ce aveau nevoie să audă.
De Gaulle a continuat să vorbească despre măreția Franței. Mai multe urale. El a promis că vor fi noi alegeri și că „cu aleșii vom vedea cum să facem restul”. Da, un nou guvern, exact ceea ce a dorit mulțimea, mai multe urale. El ar căuta „locul Algeriei” în „setul” francez. Trebuie să existe „disciplină totală, fără rezerve sau condiții”; Cine ar putea discuta asta? S-a închis cu un apel puternic: Trăiește Republica! Trăiește Francel, motto-ul emoțional care fusese strigătul de luptă în lupta împotriva naziștilor. Toată lumea a scandat-o. Zilele următoare, De Gaulle a ținut discursuri similare în toată Algeria, înaintea mulțimilor la fel de delirante.
Abia când De Gaulle s-a întors în Franța, cuvintele discursurilor sale au fost înțelese: în niciun moment nu a promis că Algeria va rămâne franceză. De fapt, el a arătat că va acorda votul arabilor și că va acorda o amnistie rebelilor algerieni care luptaseră pentru alungarea francezilor din țară. Din anumite motive, în mijlocul emoției pe care le-au creat cuvintele sale, coloniștii nu au observat ce însemnau cu adevărat. De Gaulle îi păcălise. Și, într-adevăr, în următoarele luni, a lucrat pentru a-i acorda independenței Algeriei, sarcină pe care a finalizat-o definitiv în 1962.
Interpretare. De Gaulle nu-i păsa prea mult de acea fostă colonie franceză și ce

simboliza pentru unii francezi. Nici el nu a simțit simpatie pentru cei care au promovat războiul civil. Singura sa preocupare era să facă din Franța o putere modernă. Astfel, când a plecat la Alger, a avut un plan pe termen lung: slăbirea dreptăștilor punându-i să se lupte între ei și să lucreze pentru independența Algeriei.
Obiectivul său pe termen scurt ar trebui să fie reducerea tensiunii și câștigul de timp. Nu a mințit coloniștii spunându-le că le susține cauza; Asta ar fi generat probleme în patrie. În schimb, i-a coaxat cu oratoriu seducător, i-a intoxicat cu cuvinte. Faimosul său „I-am înțeles" ar fi putut cu ușurință să însemne: „Am înțeles pericolul pe care îl reprezintă". Dar o mulțime veselă care aștepta sprijinul ei a interpretat asta așa cum și-a dorit. Pentru a-l păstra pe un ton febril, De Gaulle a făcut referiri emoționante: la Rezistența franceză în timpul celui de-al doilea război mondial, de exemplu, și la nevoia de „disciplină", un cuvânt cu un mare apel către drepți. Și-a umplut urechile cu promisiuni: o nouă guvernare un viitor glorios. Le-a scandat, creând o legătură emoțională. Vorbea cu un ton dramatic și o emoție tremurătoare. Cuvintele lui au provocat un fel de delir. De Gaulle nu a căutat să-și exprime sentimentele sau să spună adevărul: a vrut să producă un efect. Aceasta este cheia oratoriei seducătoare. Indiferent dacă vorbești cu un singur individ sau cu o mulțime, fă un mic experiment: restrânge-ți dorința de a-ți exprima opinia. Înainte de a deschide gura, pune-ți o întrebare: „Ce pot să spun așa pentru că
au cel mai plăcut efect asupra ascultătorilor mei? "Acest lucru implică adesea flatarea ego-ului lor, diminuarea nesiguranțelor lor, oferindu-le speranțe vagi pentru viitor, înțelegerea întristărilor lor („ le-am înțeles "). Începeți cu ceva plăcut și totul va fi ușor: Oamenii își vor coborî apărarea.
Va fi bine pregătit, deschis la sugestii. Concepeți-vă cuvintele ca pe un drog intoxicant care va încânta și încurca oamenii. Faceți-vă limbajul vag și ambiguu, permițându-le ascultătorilor să umple golurile cu fanteziile și imaginația lor. În loc să înceteze să te asculte, să te enervezi, să devii defensivi și să disperezi tăcerea ta, ei se vor plia, fericiți de cuvintele tale dulci.

Scrierea seducătoare

Într-o după-amiază de primăvară, la sfârșitul anilor 1830, pe o stradă din Copenhaga, un bărbat pe nume Johannes a văzut o tânără frumoasă în lateral. Ensimismada, dar delicioasă inocentă, l-a fascinat, iar el a urmat-o, în depărtare, și a întrebat unde a locuit. Numele lui era Cordelia Wahl și locuia împreună cu mătușa sa. Amândoi au condus la o existență liniștită; Lui Cordelia îi plăcea să citească și să fie singură. Seducarea femeilor tinere era specialitatea lui Johannes, însă Cordelia ar fi o achiziție foarte importantă: respinsese mai multe partide bune.
Joahnnes și-a imaginat că Cordelia tânjea după altceva în viață, ceva grozav, asemănător cărților pe care le-a citit și viselor care, probabil, i-au umplut singurătatea. A organizat o prezentare și a început să își frecventeze casa, însoțit de un prieten de-al său, Edward. Băiatul acesta a avut propria sa intenție de a o călări pe Cordelia, dar a fost dezamăgit și a încercat prea mult să o mulțumească, Johannes, dimpotrivă, practic a ignorat-o și, în schimb, s-a împrietenit cu mătușa lui. Au vorbit despre cele mai banale lucruri: viața la fermă, știrile momentului. Ocazional, Johannes s-a angajat într-o conversație mai filozofică, pentru că, cu colțul ochiului, observase că, de aceste ori, Cordelia asculta atent, deși se prefăcea că îl aude pe Edward.
Lucrurile au continuat așa timp de câteva săptămâni. Johannes și Cordelia abia vorbeau între ei, dar era aproape sigur că era intrigat și că Edward îl irita extrem. Într-o dimineață, știind că mătușa lui era afară, a vizitat casa. Era pentru prima dată când el și Cordelia erau singuri. Oricât de uscat și curtenitor a putut, a procedat la propunerea căsătoriei. Inutil să spun, s-a speriat și s-a uimit. Un bărbat care nu arătase nici cel mai mic interes pentru ea voia brusc să se căsătorească? El a fost atât de surprins încât a trimis problema mătușii sale, care, așa cum se aștepta Johannes, și-a dat aprobarea.

Dacă Cordelia ar rezista, mătușa ei și-ar respecta dorințele; dar Cordelia nu.
La exterior, totul se schimbase. Cuplul s-a logodit. Johannes a sosit abia atunci la casă, s-a așezat cu Cordelia, a luat mâna și a discutat cu ea. Dar în interior, el s-a asigurat că lucrurile rămân la fel. A rămas îndepărtat și amabil. Uneori era încurajat, mai ales când vorbea despre literatură (subiectul preferat al lui Cordelia); dar la un moment dat, el a revenit întotdeauna la chestiuni mai prozaice. Am cunoscut-o pe Cordelia frustrată, care se aştepta să fie altfel. Dar chiar și când au ieșit împreună, el a dus-o la adunări sociale formale pentru cupluri logodite. Cât de convențional! Asta trebuia să fie dragoste și căsătorie, oameni în vârstă prematură vorbind despre case și despre un viitor cenușiu? Cordelia, care nu s-a caracterizat tocmai prin hotărârea ei, i-a cerut lui Johannes să înceteze să o tragă în acele evenimente.
Câmpul de luptă era gata. Cordelia era confuză și neliniștită. Săptămâni după logodnă, Johannes i-a trimis o scrisoare. În ea a descris starea sufletului său și siguranța lui că a iubit-o. Vorbea cu metafore, sugerând că a așteptat ani întregi, lanternă în mână, apariția lui Cordelia; metaforele s-au contopit cu realitatea, într-o legătură continuă. Stilul era poetic, cuvintele radiau dorință, dar setul era divin ambiguu; Cordelia putea reciti scrisoarea de zece ori fără să fie sigură de ceea ce a spus. A doua zi, Johannes a primit un răspuns. Formularea era simplă și simplă, dar plină de sentiment: scrisoarea lui o făcuse foarte fericită, scria Cordelia și nu își imaginase acea latură a personajului său. El a răspuns scriind că s-a schimbat. Nu a spus cum sau de ce, dar implicația era că totul i se datora. Apoi i-a dat scrisori aproape zilnic. Erau în mare parte de aceeași lungime, cu un stil poetic care avea o oarecare nebunie, ca și cum Johannes ar fi fost îmbătat de dragoste. Vorbea despre miturile grecești, comparând Cordelia cu o nimfă și el însuși cu un râu așezat pe o fată. Sufletul său, a spus el, nu a făcut decât să reflecte imaginea ei; ea era tot ceea ce putea vedea sau ceea ce el putea crede. Între timp, Johannes a detectat schimbări în Cordelia: scrisorile ei erau din ce în ce mai poetice, mai puțin sobre. Fără să-și dea seama, ea și-a repetat ideile, imitându-i stilul și imaginile ca și cum ar fi ale lui. De asemenea, când s-au văzut în persoană, a fost nervoasă. Era atent să rămână la fel, îndepărtat și maiestuos, dar era aproape sigur că ea îl vedea în alt fel, simțind în el adâncimi pe care nu le putea înțelege. În public, ea atârna de fiecare cuvânt al lui. Cordelia trebuie să-și fi memorat scrisorile, pentru că se referea constant la ele în conversațiile sale. Era o viață secretă pe care o împărtășeau. Când o luă de mână, o strânse mai mult decât înainte. Ochii lui exprimau nerăbdare, ca și cum ar fi așteptat momentul în care a făcut ceva îndrăzneț.
Johannes și-a prescurtat scrisorile, dar le-a făcut și mai numeroase, trimitând uneori mai multe într-o singură zi. Imaginile au devenit mai fizice și mai sugestive, stilul mai disociat, de parcă abia și-ar putea organiza ideile. Uneori, am trimis o notă cu doar una sau două propoziții. Odată, la o petrecere la casa lui Cordelia, a aruncat una dintre acele note în coșul de țesături și a urmărit-o să alerge să o citească, înroșind. În scrisorile ei, el vedea semne de emoție și agitație. Răspunzând un sentiment pe care l-a arătat într-o scrisoare anterioară, ea a scris că toată această problemă de logodnă i se părea scârbă: era mult sub iubirea ei. Totul a fost apoi aranjat corespunzător. În curând, ea va fi a lui, așa cum a dorit el.
Cordelia ar rupe logodna. O întâlnire pe teren ar fi ușor de aranjat; De fapt, ea ar propune-o. Aceasta ar fi cea mai iscusită seducție a lui John. Interpretare. Johannes și Cordelia sunt protagoniștii jurnalului unui seducător (1843), text vagi autobiografic al filosofului danez S0ren Kierkegaard. Johannes este un seducător foarte experimentat, care este specializat în a acționa pe mintea victimei sale. Acest lucru este exact ceea ce nu au făcut președinții precedenți ai Cordeliei: au început să se impună, o greșeală foarte frecventă. Credem că fiind persistenti, copleșindu-ne obiectivele cu atenție romantică, îi vom convinge de afecțiunea noastră. Dar adevărul este că îi convingem de nerăbdarea și nesiguranța noastră.
O atenție energică nu este măgulitoare, pentru că nu a fost personalizată. Este libidul nestingherit în acțiune; Scopul presupune. Johannes este prea inteligent pentru a începe

atât de evident. În schimb, faceți un pas înapoi, intrigându-l pe Cordelia acționând cu o oarecare răcoare și dând cu atenție impresia de a fi un om formal, oarecum rezervat. Abia atunci el o surprinde cu prima sa scrisoare.
Evident, în el există mai mult decât credea ea; și odată ce ajunge să creadă asta, imaginația ei se revărsă. El o poate intoxica apoi cu scrisorile sale, creând o prezență care o înconjoară ca o fantomă. Cuvintele lui Johannes, cu imaginile și referințele sale poetice, sunt în mintea lui Cordelia. Și aceasta este seducția supremă: dețineți-vă mintea înainte de a continua să vă cuceriți corpul. Povestea lui Johannes arată ce armă grozavă din arsenalul seducătorului poate fi o scrisoare. Dar este important să învățați să încorporați litere în seducție. Cel mai bine este să nu vă întreprindeți corespondența până la cel puțin câteva săptămâni după contactul inițial cu cealaltă persoană. Permiteți-vă victimelor să vă facă o impresie: păreți enigmatic, dar nu manifestați un interes deosebit pentru ele. Când simți că se gândesc la tine, este timpul să îi ataci cu prima carte. Orice dorință pe care o exprimați pentru ei va fi o surpriză; Vanitatea voastră va fi flatată și veți dori mai mult. Apoi, faceți-vă scrisorile mai frecvente, de fapt mai frecvente decât aparițiile personale. Acest lucru va oferi victimelor timp și spațiu pentru idealizare, ceea ce ar fi mai dificil dacă ai fi mereu în fața lor. După ce au căzut sub vraja ta, poți să te întorci în orice moment, reducându-ți cărțile: fă-i să creadă că pierzi interesul pentru ei și vor pofti mai mult.
Ideiți-vă scrisorile ca un tribut adus victimelor voastre. Faceți ca tot ce scrieți să le conducă, ca și cum ar fi singurul lucru la care vă puteți gândi: un efect delirant. Dacă spuneți o anecdotă, faceți-o legată de ele într-un fel. Corespondența dvs. este un fel de oglindă pe care o țineți în fața lor; Victimele tale se vor reflecta în cele din urmă în dorința ta. Dacă dintr-un motiv oarecare nu vă plac, scrieți ca și cum ar fi invers.
Amintiți-vă: tonul literelor dvs. este ceea ce va atinge fundul ființei voastre. Dacă limbajul tău este înalt, poetic, creativ în complimentele sale, îți va infecta victimele în ciuda lor. Nu te certa niciodată, nu te apăra niciodată, nu-i acuză niciodată că sunt cruzi. Aceasta ar strica vraja.
O scrisoare poate sugera emoție care arată dezordonat, care trece de la un subiect la altul. Este evident că ai probleme cu gândirea, iubirea te-a supărat. Ideile dezordonate sunt gânduri emoționante. Nu pierde timpul cu informații
Obiectiv: concentrați-vă pe sentimente și senzații, folosind expresii revărsate de conotații. Semănați ideile picurând indirect, scriind sugestiv fără să explicați. Niciodată predici, nu arăta niciodată intelectual sau superior; Acest lucru te-ar face doar voluminos, ceea ce este fatal. Este mult mai bine să vorbești colocvial, deși cu o margine poetică pentru a ridica limba deasupra locului comun. Nu te simți sentimental: obosește și este prea direct. Sugerați-vă efectul pe care ținta dvs. îl are asupra voastră, în loc să jucați cum vă simțiți. Fii vag și ambiguu și vei oferi cititorului spațiu pentru a-ți imagina și fantasa. Scopul scrisului tău nu trebuie să fie să te exprimi, ci să produci emoție în cititor, să răspândești confuzie și dorință.
Vei ști că scrisorile tale au efectul adecvat atunci când obiectivele tale ajung să fie o reflectare a ideilor tale, repetând ceea ce ai scris, fie în scrisorile tale, fie în persoană. Acesta va fi momentul pentru a trece la cele fizice și erotice. Folosiți un limbaj care se scutură din conotațiile lor sexuale sau, mai bine, sugerează sexualitatea prin prescurtarea scrisorilor dvs. și făcându-le mai frecvente și chiar mai dezordonate decât înainte. Nu există nimic mai erotic decât nota scurtă și bruscă. Ideile tale sunt neconcludente: ele nu pot fi completate decât de cealaltă persoană.
SGANARELLE ÎN DON JUAN: În credința mea, trebuie să spun ... nu știu ce să spun, pentru că întorci lucrurile într-un mod în care par să ai dreptate, și cu toate acestea este indubitabil că ai Am păstrat cele mai frumoase gânduri din lume și discursurile tale au încurcat totul.
-Moliere.

Cheile seductiei

Mai rar ne gândim înainte de a vorbi. Este tipic naturii umane a spune primul lucru care vine în minte și, de obicei, primul lucru care vine este ceva despre noi înșine. Folosim cuvinte pentru a ne exprima sentimentele, ideile și opiniile în primul rând.
(De asemenea, să ne plângem și să discutăm.) Acest lucru se datorează faptului că de obicei suntem absorbiți de noi înșine: persoana care ne interesează cel mai mult este noi înșine. Într-o anumită măsură, acest lucru este inevitabil și în mare parte din viața noastră nu are aproape nimic rău; Putem opera foarte bine în acest mod. Dar în seducție, asta ne limitează potențialul.
Nu veți putea seduce fără capacitatea de a vă părăsi pielea și de a intra în cea a celeilalte persoane, pătrunzându-și psihologia. Cheia limbajului seducător nu este cuvintele pe care le spui și nici tonul vocii tale: este o schimbare radicală a perspectivei și obiceiurilor. Trebuie să încetați să spuneți primul lucru care vă vine în minte; trebuie să controlați impulsul de a păcăli și să vă dezlănțuiți părerile. Cheia este de a vedea cuvintele ca un instrument nu pentru a comunica idei și sentimente autentice, ci pentru a confunda, încânta și intoxica.
Diferența dintre limbajul normal și limbajul seducător este asemănător între zgomot și muzică. Zgomotul este o constantă în viața modernă, ceva iritant pe care îl încetăm să auzim dacă putem. Limbajul nostru normal este ca zgomotul: oamenii ne pot asculta la jumătatea drumului în timp ce vorbim despre noi, dar aproape întotdeauna gândurile lor vor fi la milioane de kilometri distanță. Ocazional, ea va asculta când vom spune ceva care face aluzie la ea, dar acest lucru va dura doar până când vom reveni la o altă poveste despre noi. Încă din copilărie învățăm să ne deconectăm de acest tip de zgomot (mai ales dacă este vorba de părinții noștri).
„Muzica, dimpotrivă, este seducătoare și se strecoară în noi. Scopul său este plăcerea. O melodie sau un ritm rămâne în noi câteva zile după ce am auzit-o, modificându-ne starea de spirit și emoțiile, relaxându-ne sau tremurând. Pentru a face muzică în loc de zgomot, trebuie să spuneți lucruri care vă plac: lucruri care se referă la viața oamenilor, care le ating vanitatea. Dacă are multe probleme, veți produce același efect distragând-o, distorsionându-i atenția spunând lucruri ingenioase și distractive sau făcând viitorul să pară luminos și plin de speranță. Promisiunile și complimentele sunt muzică pentru urechile oricui. Acesta este un limbaj conceput pentru a motiva oamenii și pentru a reduce rezistența lor. Un limbaj conceput pentru ea, nu îndreptat către ea. Scriitoarea italiană Gabriele D'Annunzio era neatractivă din punct de vedere fizic, dar femeile nu puteau rezista lui. Chiar și cei care i-au cunoscut reputația de Don Juan și l-au repudiat pentru asta (actrița Eleonora Duse și dansatoarea Isadora Duncan, pentru exemplu) au căzut sub vraja lui. Secretul era torentul cuvintelor în care era înfășurată o femeie. Vocea lui era muzicală, limbajul său poetic și, cel mai devastator dintre toate, știa să flateze. Complimentele ei au indicat tocmai punctele slabe ale unei femei, aspectele în care avea nevoie de confirmare. Era o femeie frumoasă, dar nesigură de spiritul și inteligența ei? D'Annunzio s-a asigurat că a spus că este vrăjit nu de frumusețea lui, ci de mintea lui. El a comparat-o cu o eroină a literaturii sau cu o figură mitologică atent selectată. Vorbind cu el, ego-ul ei s-a dublat ca mărime.
Flattery este un limbaj seducător în forma sa cea mai pură. Scopul său nu este să exprime un adevăr sau un sentiment autentic, ci doar să producă un efect asupra

destinatarului. La fel ca D'Annunzio, învață să îți îndrepți lauda direct către nesiguranțele unei persoane. De exemplu, dacă un bărbat este un actor excelent și se simte încrezător în abilitățile sale profesionale, măgulirea pentru performanțele sale va avea un efect mic și poate duce chiar la opus: ar putea simți mai presus de nevoia ego-ului său de a fi exaltat, iar lauda ta pare să spună altceva. Dar să presupunem că acest actor este și un muzician sau pictor amator. Își face treaba singur, fără sprijin profesional sau publicitate și știe că alții își duc viața ca asta. Mângâierea aspirațiilor sale artistice va merge direct în capul său și vă va câștiga un dublu punct. Învață să percepi părțile ego-ului unei persoane care au nevoie de confirmare. Transformă asta într-o surpriză, lucru pe care nimeni altcineva nu s-a gândit să-l laude; ceva ce poți descrie ca un talent sau o calitate pozitivă pe care alții nu au observat-o. Vorbește cu ceva tremur, de parcă farmecele obiectivelor tale te copleșesc și te excită.
Flattery poate fi un fel de preludiu verbal. Puterile de seducție a Afroditei despre care s-a spus că provin din magnifica centură pe care o purta, implicau dulceață în limbaj, capacitatea de a gestiona cuvinte moi și lingușitoare, care deschid calea către idei erotice. Nesiguranțele și neîncrederea de sine enervante au un efect descurajant asupra libidoului. Faceți-vă țintele - simțiți-vă în siguranță și ispititor grație cuvintelor tale măgulitoare și rezistența lor se va topi.
Uneori, cel mai plăcut lucru de auzit este promisiunea a ceva minunat, un viitor vag, dar optimist, chiar după colț. Președintele Franklin Delano Roosevelt, în discursurile sale publice, a vorbit puțin despre programe specifice împotriva Marii Depresiuni; în schimb, a folosit retorica vehementă pentru a picta o imagine a viitorului glorios al Statelor Unite. În legendele diverse ale lui Don Juan, marele seducător a îndrumat imediat atenția femeilor spre viitor, o lume fantastică la care a promis că le va lua. Ajustează-ți cuvintele dulci la probleme și fantezii
particular al obiectivelor tale. Promite ceva realizabil, posibil, dar nu fii prea specific; Îi invitați să viseze. Dacă sunt blocați în marea rutină, vorbiți despre aventură, de preferință cu voi. Nu spuneți cum se va realiza asta; Vorbește ca și cum ar exista deja magic, într-un moment viitor. Încarcă ideile oamenilor pe nori și se vor relaxa, vor coborî apărările și va fi mult mai ușor de manevrat și deraiat. Cuvintele tale vor fi un fel de drog exultant. Cea mai anti-educativă formă de limbaj este discuția. Câți dușmani ascunși creăm argumentând? Există o modalitate superioară de a face pe oameni să asculte și să fie convinși: umorul și o atingere de lejeritate. Politicianul englez din secolul XLX, Benjamin Disraeli, a fost un maestru al acestui joc. În parlament, a nu răspunde unei acuzații sau a unor comentarii calomnioase a fost o greșeală gravă: tăcerea însemna că acuzatorul avea dreptate. Dar a răspunde furios, a intra într-un argument, a fost de a risca să par amenințător și defensiv. Disraeli a folosit o altă tactică: a păstrat calmul.
Când a venit momentul să răspundă la un atac, el și-a făcut încet drumul către marginea, a întrerupt și a expulzat o replică plină de umor sau sarcastic. Toată lumea râdea. După ce i-a încurajat pe cei prezenți, a procedat la respingerea inamicului, introducând în continuare comentarii amuzante; sau pur și simplu s-a întâmplat cu un alt subiect, ca și cum ar fi mai presus de toate. Starea sa de spirit a înlăturat otrava împotriva oricărui atac împotriva lui. Râsul și aplauzele au un efect domino: odată ce ascultătorii tăi râd, sunt mult mai susceptibili să o facă din nou. Datorită acestei dispoziții bune, sunt, de asemenea, mai multe șanse să asculte. O atingere subtilă și puțină ironie îți oferă loc să îi convingi, să îi pui de partea ta, să te distrezi de dușmani. Acesta este modul seducător de a discuta.
* La scurt timp după uciderea lui Julio César, șeful bandei de conspiratori care l-au ucis, Brutus, a vorbit în fața unei gloate furioase. El a încercat să raționeze cu ea, explicând că a vrut să salveze publicul roman de la dictatură. Oamenii erau

convinși în acest moment; Da, Brutus arăta ca un om decent. Apoi Marco Antonio s-a urcat pe tribună și, la rândul său, i-a dat un compliment din partea lui Cezar. Părea copleșit de emoție.

El a vorbit despre dragostea lui pentru César și despre iubirea lui César pentru poporul roman. El a menționat voința lui César; mulțimea a strigat că vrea să o audă, dar Marco Antonio a spus că nu, pentru că, dacă l-ar citi, oamenii vor ști cât de mult l-a aruncat César și cât de ruină a fost crima lui. Mulțimea a insistat să citească testamentul; în schimb, arătă mantaua sângeroasă a lui Cezar, arătând spre lacrimile și lacrimile lui. Acolo a spus că Brutus l-a înjunghiat pe marele general, a spus el; Casio îl înjunghia acolo. În cele din urmă, a citit testamentul, care spunea câtă bogăție a lăsat Cezar poporului roman. Acesta a fost lovitura de grație: mulțimea s-a întors împotriva conspiratorilor și a continuat să-i lincească. Marco Antonio era un om inteligent, care știa să excite o mulțime. Potrivit istoricului grec Plutarh, "când a văzut că orația lui a fermecat oamenii și a fost profund mișcat de cuvintele sale, a început să introducă în lauda sa [a decedatului] o notă de durere și indignare pentru soarta lui Cezar". Limbajul seducător indică emoțiile oamenilor, deoarece indivizii excitați sunt mai ușor de înșelat. Marco Antonio a folosit mai multe resurse pentru a încânta mulțimea: un tremur în voce, un ton consternat și apoi furios. O voce emoțională are un efect contagios imediat asupra ascultării. De asemenea, Marco Antonio a îndemnat mulțimea cu voința, lăsându-și lectura până la sfârșit, știind că îi va duce pe oameni la limită. Când a arătat mantaua, imaginile lui au devenit viscerale. Poate că nu trebuie să conduci o mulțime spre frenezie; trebuie doar să pui oamenii de partea ta. Alege-ți cu atenție strategia și cuvintele. Poate crezi că este de preferat să rațiuni cu oamenii, să-ți explici ideile. Dar pentru public este dificil să stabilească dacă un argument este rezonabil în timp ce te aude. El ar trebui să se concentreze și să asculte cu atenție, ceea ce necesită eforturi mari. Oamenii se distrag ușor de alți stimuli; și dacă pierde o parte din argumentul tău, se va simți confuz, inferior din punct de vedere intelectual și vag nesigur. Este mai convingător să apelezi la inimă dintre oamenii care la capul tău. Toți împărtășim emoții și nimeni nu se simte inferior unui vorbitor care își trezește sentimentele. Mulțimea se unește, infectată de emoție. Marco Antonio a vorbit despre César ca și cum el și ascultătorii lui ar experimenta o crimă din punctul de vedere al lui César. Ce ar putea fi mai interesant? Utilizați acele schimbări de perspectivă pentru ca ascultătorii să simtă ce spuneți. Orchestrează-ți efectele. Este mai eficient să treci de la o emoție la alta decât să joci o singură notă. Contrastul dintre afecțiunea lui Marco Antonio pentru César și ultrajul său față de ucigași a fost mult mai puternic decât dacă ar fi făcut doar aluzie la unul dintre aceste sentimente.

Emoțiile pe care încercați să le treziți trebuie să fie intense. Nu vorbiți despre prietenie și dezacord; Vorbeste despre dragoste si ura. Și este crucial să încerci să simți unele dintre emoțiile pe care vrei să le ridici. Vei fi mai credibil în acest fel. Acest lucru nu ar trebui să fie dificil: înainte de a vorbi, imaginați-vă motivele pentru a iubi sau a ura. Dacă este necesar, gândește-te la ceva din trecutul tău care te umple de furie. Emoțiile sunt contagioase: este mai ușor să faci pe cineva să plângă dacă plângi. Faceți-vă vocea un instrument și educați-o pentru a comunica emoțiile. Învață să par sincer. Napoleon a studiat cei mai mari actori ai timpului său, iar când era singur a exersat tonul emoțional al vocii sale.

Scopul discursului seducător este de obicei să genereze un fel de hipnoză: să distragă oamenii, să-și reducă apărarea, să îi facă mai vulnerabili la sugestie.

Aflați lecțiile de repetare și afirmare a hipnotizatorului, elemente cheie pentru a dormi un subiect. Repetarea implică folosirea acelorași cuvinte încă o dată, de preferat un termen de conținut emoțional: „taxe”, „liberali”, „fanatici”. Efectul este hipnotic: simpla repetare a ideilor poate fi suficientă pentru a le instala fix în

inconștientul oamenilor. Afirmația se referă la realizarea unor declarații pozitive puternice, cum ar fi ordinele hipnotizatorului. Limbajul seducător trebuie să aibă un fel de neînfricare, care va acoperi multe deficiențe. Publicul tău va fi atât de prins de limbajul tău intrudibil, încât nu va avea timp să reflecte dacă este adevărat sau nu. Nu spuneți niciodată: „Nu cred că cealaltă parte mănâncă o decizie bună **; spuneți:„ Merităm mai bine ”sau„ Au făcut o mizerie. ”Limbajul afirmativ este activ, plin de verbe, imperative și fraze scurte. „Cred că…”, „Poate…”, „În opinia mea ...” Mergeți direct la acest punct. Înveți să vorbești un alt tip de limbă. Majoritatea oamenilor folosesc un limbaj simbolic: cuvintele lor reprezintă ceva real, sentimentele, ideile și credințele pe care le au cu adevărat. Sau reprezintă lucruri concrete din lumea reală. (Originea cuvântului „simbolic” rezidă în termenul grec care înseamnă „a uni lucrurile; în acest caz, un cuvânt și ceva real.) Ca seducător, trebuie să folosiți contrariul: limbajul diabolic. Cuvintele dvs. nu reprezintă nimic real; sunetul lor și sentimentele pe care le evocă sunt mai importante decât ceea ce ar trebui să însemne. (Cuvântul „diabolic” înseamnă în cele din urmă separarea, separarea; aici, cuvintele și realitatea.) Cu cât realizează mai mult că ceilalți se concentrează pe limbajul tău dulce și în iluziile și fanteziile la care face aluzie, cu atât îți vei diminua contactul cu realitatea. Urcă-le în nori, unde este dificil să distingi adevărul de minciună, real de ireal. Folosește cuvinte vagi și ambigue, pentru că oamenii nu știu niciodată ce vreți să înțelegeți. Înfășurați-l într-un limbaj diabolic și nu va fi posibil să vă concentrați asupra manevrelor dvs., posibilelor consecințe ale seducției dvs. Și cu cât îl pierdeți mai mult în iluzie, cu atât va fi mai ușor să-l deraiați și să-l seduceți.
Simbol. Nori. În ele este dificil să vezi forma exactă a lucrurilor. Totul pare vag; imaginația devine sălbatică, văzând ceea ce nu există. Cuvintele tale ar trebui să urce oamenii în nori, unde se vor pierde cu ușurință.

Reversa

Nu confundați limbajul înflorit cu seducția; Folosind un limbaj cu flori, riscați să exasperați oamenii, să arate pretențioși. Cuvintele excesive sunt un semn de egoism sau incapacitate de a vă restrânge tendințele naturale. Adesea, în limbaj mai puțin este mai mult: o frază evazivă, vagă, ambiguă lasă ascultătorului mai mult loc imaginației decât o propoziție voluminoasă și plăcută de sine.
Întotdeauna gândește-ți mai întâi la țintele tale, ce va fi pe placul urechilor. Vor fi multe ori când tăcerea este cea mai bună. Ceea ce nu spui poate fi sugestiv și elocvent și te va arăta ca mistere. În cartea cu perne, de Sei Shdnagon, jurnalul
Curtea japoneză din secolul al XI-lea, consilierul Yoshichika este intrigat de o doamnă care vede într-o trăsură, liniștită și frumoasă. El îi trimite o notă, iar ea răspunde cu alta; el este singurul care a citit-o, dar, prin reacția sa, toată lumea presupune că a fost de prost gust sau că este slab scrisă. Acest lucru strică efectul frumuseții doamnei. Sei Shónagon scrie: „Am auzit că oamenii sugerează că niciun răspuns nu este mai bun decât unul rău”. Dacă nu ești elocvent, dacă nu poți stăpâni un limbaj seducător, învață măcar să-ți conții limba: folosește tăcerea pentru a cultiva o prezență enigmatică.
În cele din urmă, seducția are busolă și ritm. În prima fază, fiți prudent și indirect. Adesea este mai bine să vă ascundeți intențiile, să vă asigurați obiectivul cu cuvinte neutre în mod deliberat. Conversația ta ar trebui să fie inofensivă, chiar oarecum neclară. În a doua fază, mergeți la atac; Acesta este momentul limbajului seducător. Apoi înfășurați-vă ținta în cuvinte și litere seducătoare va fi o surpriză plăcută. Îi vei acorda sentimentul enorm de plăcut că el este cel care inspiră brusc acea poezie, acele cuvinte istovite.

Atenție la detalii.

Cuvintele nobile de dragoste și gesturile impunătoare pot fi suspecte: de ce insiști atât de mult să plăcești? Detaliile unei seducții - gesturi subtile, ceea ce faci fără să te gândești - sunt de obicei mai fascinante și revelatoare. Învățați să vă distrageți victimele cu mii de ritualuri mici și plăcute: cadouri amabile doar pentru ele, haine și accesorii destinate să le mulțumească, acte care îmbunătățesc timpul și atenția pe care le acordați. Toate simțurile tale participă la detaliile pe care le orchestrezi. Creați spectacole care îi amețesc; Hipnotizați de ceea ce văd, nu vor observa ceea ce vă propuneți cu adevărat. Învață să sugerezi în detaliu

sentimentele și starea de spirit adecvate

Efectul hipnotic

În decembrie 1898, soțiile celor șapte ambasadori occidentali principali din China au primit o invitație ciudată: împărăteasa văduvă Tzu Hsi, în vârstă de șaizeci și trei de ani, va oferi o sărbătoare în onoarea ei în Orașul Interzis din Beijing. Ambasadorii au fost foarte supărați de împărăteasa Dowager, din mai multe motive. Era Manchu, [o rasă nordică care a cucerit China la începutul secolului al XVII-lea, [înființând dinastia Ching și conducând țara timp de aproape trei sute de ani. Până în anii 1890, puterile occidentale "începuseră să împartă părți din China, țară pe care o considerau întârziată. Ei doreau China să se modernizeze, dar Manchus erau conservatoare și s-au opus oricărei reforme. La începutul anului 1898, Împăratul chinez, Kuang Hsu, nepotul împărătesei Dowager, douăzeci și șapte, a întreprins o serie de reforme, cu aprobarea Occidentului. La o sută de zile după începerea acestei perioade, din Orașul Interzis, zvonul a ajuns la diplomații occidentali că împăratul era foarte bolnav și că împărăteasa văduvă a preluat puterea. Se presupunea că se juca prost; era posibil ca împărăteasa să fi acționat pentru a opri reforma. Împăratul a fost maltratat, poate chiar otrăvit; poate era deja mort.

Când soțiile celor șapte ambasadori se pregăteau pentru vizita lor neobișnuită, soții lor i-au avertizat să nu aibă încredere în împărăteasa Dowager. O femeie vicleană cu o venă crudă, ieșise din întuneric pentru a deveni concubină a împăratului anterior și, în timp, reușise să acumuleze o putere enormă. Într-o măsură mult mai mare decât împăratul, ea era cea mai temută persoană din China.
În ziua planificată, femeile au fost transferate în Orașul Interzis într-o procesiune de palanquini încărcați de eunucuri în instanță înfundate în uniforme orbitoare. Ei înșiși, ca să nu fie lăsați în urmă, au purtat cea mai recentă modă occidentală: corsete strâmte, rochii lungi din catifea cu mâneci tip ham, crinoline, pălării înalte cu pene. Locuitorii orașului interzis s-au uitat la uimirea hainelor lor, în special felul în care rochiile le-au arătat bustul proeminent. Soțiile erau sigure că și-au impresionat gazdele. În sala de judecată au fost primiți de prinți și prințese, precum și de drepturi reduse. Chinezii au purtat costume magnifice magnifice cu tradițională toc negru încrustat cu bijuterii; Au urmat o ordine ierarhică, care se reflecta în nuanța rochiilor lor, curcubeu uimitor de culori.
Nevestele au fost servite ceai în cele mai delicate cani de porțelan și apoi au dus la prezența împărăteasa Dowager. Vederea le-a luat respirația. Împărăteasa stătea pe Tronul Dragonului, împânzită cu bijuterii. Purta haine cu decorațiuni de brocart, o coafură maiestuoasă acoperită cu diamante, perle și jaduri și un colier uriaș de perle perfect combinat. Era mic; dar pe tron, cu acea ținută, părea un uriaș. El le-a zâmbit doamnelor cu vizibilă cordialitate și sinceritate. Pentru ușurarea acestuia din urmă, așezat sub ea pe un tron mai mic era nepotul ei împăratul. Părea palid, dar le primea cu entuziasm și părea cu spirit bun. Poate că era adevărat că era pur și simplu bolnav.
Împărăteasa a dat mâna cu fiecare dintre femei. În timp ce el a făcut acest lucru, un eunuc din anturajul său i-a înmânat un inel de aur uriaș, care avea un set de perle uriaș, pe care l-a alunecat în mâna fiecărei femei. După această introducere, soțiile au fost duse într-o altă cameră, unde au băut din nou ceai, apoi au fost duse într-o sală de banchete, unde împărăteasa s-a așezat pe un scaun galben din satin, galbenul fiind culoarea imperială. Le-a vorbit o vreme; Avea o voce frumoasă. (S-a spus că, cu ea, ar putea literalmente să atragă păsări din copaci.) La sfârșitul conversației, el a întins din nou mâna către fiecare femeie și, cu mare emoție, le-a spus: „O familie, o familie mare”. Atunci femeile au văzut o funcție în teatrul imperial. În cele din urmă, împărăteasa le-a primit pentru ultima dată. El și-a cerut scuze pentru funcția pe care tocmai o văzuseră, cu siguranță inferioară celor pe care o obișnuiau în Occident. Mai era încă o rundă de ceai și, cu această ocazie, după cum a relatat soția ambasadorului SUA, împărăteasa „s-a apropiat, și-a luat fiecare ceașcă la buze și a luat o înghițitură, apoi a oferit-o în celălalt capăt, spre buzele noastre, spunând din nou: „O

singură familie, o familie mare”. " Femeile au primit mai multe cadouri și apoi au fost conduse din nou la palanquins și în afara orașului Prohibida.

Femeile le-au transmis soților lor convingerea fermă că au făcut o greșeală completă în ceea ce privește împărăteasa. Soția ambasadorului SUA a relatat: "Era radiantă și fericită, iar chipul îi strălucea de bună voință. Nu a existat nicio urmă de cruzime de descoperit. [...] Acțiunile ei au fost pline de generozitate și căldură. [...] [Am plecat] plină de admirație pentru maiestatea sa și speranța pentru China. " La rândul lor, soții au raportat guvernelor lor: împăratul era bine, iar împărăteasa era de încredere.

Interpretare. Contingentul străin din China nu știa ce se întâmplă cu adevărat în Orașul Interzis. Adevărul era că împăratul conspirase să-l aresteze și să-l omoare pe mătușa lui. După ce a descoperit complotul, o crimă groaznică în termeni confucieni, ea l-a obligat să semneze propria abdicare, l-a făcut să tace și i-a spus lumii exterioare că este bolnav. Ca parte a pedepsei sale, el trebuia să apară în ceremonii oficiale și să acționeze ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Împărăteasa Dowager îi ura pe occidentali, pe care îi considera barbari. Nu-i plăcea nevestele ambasadorilor, în mod urât și în modurile lor absurde. Banchetul era o ostentație, o seducție, pentru a potoli puterile occidentale, care amenințau să invadeze dacă împăratul ar fi fost ucis. Scopul acestei seducții era simplu: soții orbitoare cu culori, spectacol, teatru. Împărăteasa și-a aplicat toată experiența în această sarcină și a avut un cadou pentru detalii. Ea a planificat spectacolele în ordine crescătoare: eunucurile în uniformă mai întâi, apoi doamnele Manchu cu coafurile, iar în sfârșit ea. Era teatru pur și era copleșitor. Mai târziu, împărăteasa a scăzut tonul emisiunii, umanizându-l cu cadouri, salutări cordiale, prezența liniștitoare a impăratului, ceaiuri și divertisment, deloc inferioare celor din Occident. El a încheiat banchetul cu o altă notă înaltă: mica dramă a împărtășirii cuștilor, urmată de daruri și mai luxoase. Femeile au întors capul când au plecat. Într-adevăr, nu văzuseră niciodată o asemenea splendoare exotică și nu știu niciodată cât de atent împărăteasa a orchestrat toate detaliile. Incantati de spectacol, si-au transferat satisfactia catre imparateasa si i-au dat aprobarea, exact ceea ce avea nevoie.

Cheia distragerii oamenilor (seducția este distragerea) este să-și umple ochii și urechile cu detalii, ritualuri mici, obiecte colorate. Detaliul este ceea ce face ca lucrurile să pară reale și substanțiale. Un cadou ponderat nu va părea să aibă un motiv ascuns. Un ritual plin de acțiuni minuscule și fermecătoare este un spectacol extrem de plăcut. Bijuteriile, accesoriile frumoase, atingerile de culoare de pe haine amețesc ochiul. Este o slăbiciune copilărească a noastră: preferăm să privim detalii frumoase decât în imaginea de ansamblu. Cu cât este mai mare numărul simțurilor la care apelați, cu atât efectul va fi mai hipnotic. Obiectele pe care le folosești pentru a seduce (cadouri, haine etc.) vorbesc un limbaj propriu, eficient. Nu ignorați niciodată un detaliu și nu lăsați-l la voia întâmplării. Orchestrează-le într-un spectacol și nimeni nu va observa cât de manipulant ești.

Efectul sensual

Într-o zi, un mesager i-a spus prințului Genji - seducătorul matur, dar încă împlinit al curții Heian din Japonia, la sfârșitul secolului al X-lea - că una dintre cuceririle sale din tinerețe a murit brusc, lăsând-o orfană pe o tânără pe nume Tamakazura. Genji nu era tatăl lui Tamakazura, dar el a decis să o ducă în instanță și să fie oricum protectorul lui. La scurt timp după sosirea ei, bărbați de rangul cel mai înalt au început să o uimească. Genji spusese că era fiica lui, pierdută; în consecință, ei au presupus că este frumoasă, pentru că el era cel mai chipeș om în instanță. (La acea vreme era foarte rar ca bărbații să vadă fața unei tinere înainte de căsătorie; în teorie, li s-a permis să vorbească cu ea doar pe partea cealaltă a ecranului.) Genji a umplut-o cu atenție și a ajutat-o să verifice toată Scrisori de dragoste pe care le-a primit, sfătuind-o despre cuplul potrivit.

În calitate de protector al lui Tamakazura, Genji și-a putut vedea fața, și chiar a fost frumos. El s-a îndrăgostit de ea. Păcat, se gândi el, trebuia să dea acea adorabilă creatură unui alt bărbat. Într-o noapte, copleșit de farmecele sale, a luat-o de mână și i-a spus cât de mult seamănă cu mama sa, pe care o iubise cândva. Tremura, dar nu de emoție, ci de frică, pentru că, deși el nu era tatăl ei, ea trebuia să fie protectorul său, nu un pretendent. Anturajul său plecase și a fost o noapte frumoasă.

Genji își scoase în tăcere mantaua parfumată și-l întinse pe Tamakazura în partea sa. A început să plângă și să reziste. Întotdeauna un domn, Genji i-a spus că va respecta

dorințele ei și va avea grijă de ea fără greș și că nu are de ce să se teamă. Apoi, s-a scuzat politicos.
Zile mai târziu, Genji l-a ajutat pe Tamakazura cu corespondența sa, când a citit o scrisoare de dragoste a fratelui său mai mic, prințul Hotaru, care se număra printre pretendenții săi. În scrisoare, Hotaru a mustrat-o pentru că nu i-a permis să se apropie suficient pentru a vorbi și a-și exprima sentimentele. Tamakazura nu răspunsese; ignorată de uzurile instanței, se simțise conștientă de sine și intimidată. Ca și cum ar fi ajutat-o, Genji i-a scris uneia dintre servitoarele lui Hotaru în numele Tamakazura. În scrisoare, scrisă pe hârtie parfumată frumoasă, prințul a fost invitat cordial să o viziteze. Hotaru a apărut la ora programată. A simțit o tămâie captivantă, seducătoare și misterioasă. (Combinat cu acest parfum era parfumul propriu al lui Genji.) Prințul simțea un val de emoție. După ce s-a apropiat de ecranul din spatele căruia stătea Tamakazura, și-a mărturisit dragostea. Fără să facă zgomot, s-a retras pe un alt ecran, mai departe. Dintr-o dată, a apărut un flash, ca și cum o lanternă ar clipi, iar Hotaru și-a văzut profilul în spatele ecranului: era mai frumos decât își imaginase. Două lucruri l-au încântat pe prinț: fulgerul brusc, enigmatic, și scurta privire a iubitului său. S-a îndrăgostit cu adevărat atunci. Hotaru a început să facă curte în Tamakazura în mod regulat. Între timp, sigur că Genji nu o mai urmărea, o vedea mai des pe protectorul ei. Astfel, el nu a putut să nu remarce mici detalii: mantoasele lui Genji păreau să strălucească, cu culori plăcute și radiante, de parcă vopsite de mâinile ultra-pământene. Hotaru a părut oprit în comparație. Și parfumurile impregnate în hainele lui Genji, cât de înflăcărate erau! Nimeni altcineva nu și-a spus la revedere de la aceste arome. Scrisorile lui Hotaru erau politicoase și bine scrise, dar în care Genji l-a trimis, întruchipat într-o hârtie magnifică, parfumat și cu cerneală, au fost citate versete, mereu surprinzătoare, dar întotdeauna potrivite pentru ocazie. Genji a cultivat și a tăiat flori -
Garoafe sălbatice, de exemplu - pe care le-a oferit ca dar și care păreau să simbolizeze farmecul său excepțional.
Într-o noapte, Genji i-a propus lui Tamakazura să-l învețe să joace koto-ul. Era încântată. A fost fascinată citind romane romantice și, de fiecare dată când Genji cânta la koto, se simțea transportată la una dintre cărțile ei. Nimeni nu cânta acel instrument mai bine decât Genji; Se simțea onorată să afle de la el. El a văzut-o des atunci, iar metoda lecțiilor ei a fost simplă: a ales o piesă pentru a-l juca, apoi a încercat să o imite. După ce s-au jucat, s-au așezat unul lângă altul, așezându-și capul pe koto, pentru a contempla luna. Genji a făcut distribuirea
torțe în grădină, pentru a oferi priveliștii o strălucire slabă. Cu cât cunoștea mai bine curtea - prințul Hotaru, ceilalți pretinși, împăratul însuși - cu atât mai mult Tamakazura și-a dat seama că nimeni nu se poate compara cu Genji. Trebuia să fie protectorul lui, da, adevărat, dar a fost un păcat să te îndrăgostești de el? Confuză-o, s-a trezit cedând sărutărilor și mângâierilor cu care a început să o surprindă, acum că era prea slabă ca să reziste.
Interpretare. Genji este protagonista filmului Povestea lui Genji, romanul din secolul al 11-lea scris de Murasaki Shikibu, o femeie de la curtea lui Heian. Este foarte probabil ca acest personaj să fie inspirat de seducătorul real fijiwara no Korechika. Pentru a seduce Tamakazura, strategia lui Genji a fost simplă: a făcut-o să observe indirect cât de fermecător și irezistibil el o înconjura cu detalii mute. El a pus-o și în legătură cu fratele ei; comparația cu acea figură rigidă și gri a lămurit superioritatea lui Genji. În noaptea în care Hotaru a vizitat-o pentru prima dată, GenjiTo a aranjat totul, ca și cum să o ajute pe Hotaru să o seducă: parfumul misterios, blițul prin ecran. (Această lumină a venit dintr-un efect inedit: înainte de căderea nopții, Genji a adunat sute de licurici într-un sac. La momentul potrivit, le-a eliberat.) Dar când Tamakazura a văzut că Genji l-a încurajat pe Hotaru să meargă după ea, apărarea împotriva protectorului său s-a relaxat, permițând astfel acelui maestru al efectelor seducătoare să-și sature simțurile. Genji a orchestrat toate detaliile posibile: hârtia parfumată, mantoanele colorate, luminile din grădină, garoafe sălbatice, poezia potrivită, lecțiile koto care au indus un sentiment irezistibil de

armonie. Tamakazura a fost apoi târât într-un vârtej senzual. Evitând timiditatea și neîncrederea că cuvintele sau actele s-ar fi accentuat doar, Genji și-a înconjurat elevul cu obiecte, priveliști, sunete și parfumuri care simbolizează plăcerea companiei sale mult mai bine decât prezența sa fizică autentică; de fapt, prezența lui nu putea fi decât amenințătoare. Știam că simțurile unei femei tinere sunt punctul ei cel mai vulnerabil. Cheia pentru orchestrarea magistrală a detaliilor de către Genji și-a îndreptat atenția spre ținta seducției sale. Ca și Genji, acordați-vă simțurile cu cele ale obiectivelor dvs., urmărindu-le îndeaproape, adaptându-vă dispoziției. Vei percepe când sunt în defensivă și în retragere. De asemenea, când cedează și merg mai departe. Între ambele extreme, detaliile pe care le oferiți - cadouri, divertisment, hainele pe care le purtați, florile pe care le alegeți- va indica cu exactitate gusturile și preferințele tale. Genji știa că se ocupă de un tânăr închinător al romanelor romantice; florile ei sălbatice, execuția de koto și poezie au dat viață lumii respective pentru ea. Participă la fiecare mişcare și dorință a țintelor tale și dezvăluie-ți atenția asupra detaliilor și obiectelor cu care le înconjoară, ocupându-și simțurile cu spiritul pe care dorești să-l inspire. Aceștia pot respinge cuvintele tale, dar nu și efectul pe care îl exercitați asupra simțurilor lor.
După părerea mea, atunci când curteanul doreşte să-și declare dragostea, el trebuie să facă asta mai degrabă cu acte decât cu cuvinte, pentru că uneori sentimentele unui om sunt dezvăluite mai clar [...] cu un spectacol de respect sau o anumită timiditate care Cu volume de cuvinte.
„Baltasar De Castiglione”.

Cheile seductiei

În calitate de copii, simțurile noastre erau mult mai active. Culorile unei jucării noi, sau un spectacol precum un circ, ne-au subjugat; Un miros sau un sunet ne-ar putea fascina. În jocurile pe care le-am inventat, multe dintre ele reproducând ceva din lumea adulților la o scară mai mică, ce plăcere ne-a oferit să orchestrăm fiecare detaliu! Ne-am uitat la tot. Când creștem, simțurile noastre devin plictisitoare. Nu mai arătăm atât de mult, pentru că invariabil ne grăbim, facem lucruri, trecem la următoarea sarcină. În seducție, încerci mereu să-ți recuperezi obiectivul la momentele de aur ale copilăriei. Un copil este mai puțin rațional, mai uşor de înşelat. De asemenea, este mai în ton cu plăcerile simțurilor. Deci, atunci când obiectivele tale sunt cu tine, nu ar trebui să le dai niciodată sentimentul pe care îl primesc în mod normal în lumea reală, unde suntem cu toții grăbiți, încordate, în afara noastră. Întârzieți în mod deliberat lucrurile și readuceți albii în momentele simple ale copilăriei lor. Detaliile pe care le orchestrezi - culori, cadouri, mici ceremonii - îți indică simțurile și încântarea copiilor pe care farmecele imediate ale lumii naturale ni le oferă. Plini de încântare a simțurilor, ei vor fi mai puțin capabili de judecată și raționalitate. Acordă atenție detaliilor și te vei trezi că îți asumi un ritm mai lent; obiectivele tale nu vor fi fixate în ceea ce ai putea urmări (favoruri sexuale, putere etc.), pentru că pari foarte atent, foarte atent. Pe tărâmul copilului din simțurile în care le înfăşurați, acestea capătă un sentiment clar că le cufundați în altceva decât realitatea, ingredient esențial al seducției. Amintiți-vă: cu cât veți determina oamenii să se concentreze asupra lucrurilor mici, cu atât veți observa adresa finală. Seducția va adopta pasul lent și hipnotic al unui ritual, în care detaliile sunt accentuate și fiecare moment revărsă solemnitate.
În China secolului al VIII-lea, împăratul Ming Huang a văzut o tânără frumoasă pieptănându-și părul lângă un iaz imperial. Numele lui era Yang Kuei-fei; și, deși era concubina fiului său, el a trebuit să o facă a lui. Deoarece era împăratul, nimeni nu-l putea opri. Ming era un bărbat practic: avea multe concubine și toate aveau propriile lor farmecuri, dar nu-și pierduse niciodată mintea pentru o femeie. Yang Kuei-fei a fost diferit. Corpul său exsudă parfumul cel mai rafinat. Purta rochii făcute cu cel mai fin șifon de mătase, fiecare brodat cu flori diferite, în funcție de anotimp. În timp ce pășea, părea să plutească, invizibilul ei pași minusculi sub rochia ei. A dansat la desăvârșire, a scris

cântece în cinstea împăratului, care a cântat frumos; Avea un mod de a-l privi care-i făcea sângele să fiarbă cu dorință. Ea a devenit repede favorita lui.
Yang Kuei-fei l-a distras pe împărat. El a construit palate, și-a petrecut tot timpul cu ea, satisfăcut fiecare dintre capriciile sale. În scurt timp, regatul său s-a rupt și a fost distrus.
Yang Kuei-fei era un seducător iscusit, cu un efect devastator asupra tuturor bărbaților care i-au croit calea. Erau atât de multe moduri în care prezența lui iubea: mirosurile, vocea, mișcările, conversația ingenioasă, privirile pline de artă, rochiile brodate. Aceste detalii plăcute au făcut ca un bebeluș distras să devină un rege puternic.
Din vremuri imemoriale, femeile au știut că în bărbatul aparent mai senin există un animal pe care îl pot direcționa dacă își umplu simțurile cu atracțiile fizice adecvate. Cheia este să ataci cât mai multe fronturi. Nu ignorați vocea, gesturile, mersul, hainele, privirile. Unele dintre cele mai ispititoare femei din istorie și-au distras atât de mult victimele cu detalii senzuale, încât bărbații nu și-au dat seama că totul era iluzie.
Din anii 1940 până la începutul anilor 1960, Pamela Churchill Harriman a ținut o serie de romanțe cu unii dintre cei mai proeminenți și bogați bărbați din lume: Averell Harriman (cu care s-ar căsători cu ani mai târziu), Gianni Agnelli
(moștenitor al averii Fiat), baronul Elie de Rothschild. Ceea ce i-a atras pe acești bărbați și i-a ținut subjugați, nu a fost frumusețea, linia sau personalitatea vie a Pamelei, ci atenția ei extraordinară asupra detaliilor. Totul a început cu ochiul său atent când a auzit fiecare cuvânt de la ei, pentru a-i înfunda gusturile. Odată ce și-a croit drum spre casă, l-a umplut cu florile preferate ale acestor bărbați, l-a făcut pe bucătar să gătească mâncăruri pe care le-au încercat doar în cele mai bune restaurantev au menționat un artist pe placul lor? Zile mai târziu, acel artist a participat la una dintre petrecerile sale. A găsit antichitățile perfecte, îmbrăcate așa cum le plăcea și emoționau și a făcut acest lucru fără ca ei să spună un cuvânt: a spionat, a adunat informații de la terți, i-a auzit vorbind cu alții. Atentia Pamelei asupra detaliilor a avut un efect intoxicant asupra tuturor barbatilor prezenti in viata ei. Aceasta avea ceva în comun cu răsfățul unei mame, pentru a da ordine și confort vieții lor, satisfacându-le nevoile. Viața este crudă și competitivă. Adresați-vă detaliile
O modalitate de relaxare pentru o altă persoană o face dependentă de tine. Cheia este să vă sondați nevoile nu prea evident; astfel încât atunci când faci cu exactitate

Gest corect, pare misterios, de parcă i-ai fi citit mintea. Acesta este un alt mod de a-ți întoarce obiectivele în copilărie, când toate nevoile tale au fost îndeplinite.
În ochii femeilor din întreaga lume, Rodolfo Valentino a domnit ca Mare Iubitor pentru o mare parte din anii 1920. Calitățile din spatele apelului său cuprindeau cu siguranță chipul său galben și aproape frumos, abilitățile sale de dans, vena curios emoționantă a cruzimii în atitudinea ta Dar poate cea mai atrăgătoare caracteristică a lui a fost metoda sa îndelungată de curte. În filmele sale a apărut lent seducând o femeie, cu detalii atente: trimite flori (alegând soiul care să se potrivească cu starea de spirit pe care voia să o inducă), ia mâna, aprinde o țigară, o duce în locuri romantice, o duce în ring de dans
Erau filme tăcute, iar publicul nu l-a auzit niciodată vorbind; Totul a fost în gesturile lui.
Bărbații au sfârșit prin a-l detesta, pentru că soțiile și prietenele lor se așteptau deja de la ei tratamentul lent și atent al lui Valentino.
Valentino deținea o venă feminină: se spunea că a curtat o femeie așa cum ar face-o alta.
Dar feminitatea nu apare neapărat în această metodă de seducție. La începutul anilor 1770, prințul Grigori Potemkin a început o aventură cu împărăteasa Ecaterina cea Mare a Rusiei, care va dura mulți ani. Potemkin era un bărbat bărbătesc, deși nimic chipeș. Dar a reușit să cucerească inima împărătesei, cu micile lucruri pe care le-a făcut și că a continuat să facă mult după începerea romantismului. El a răsfățat-o cu daruri splendide, nu s-a săturat niciodată să scrie scrisori lungi, a aranjat tot felul de divertisment pentru ea, a compus cântece la frumusețea ei. Cu toate acestea, înaintea ei a apărut desculță, dezgolit, cu haine încrețite. În atenția lui nu era nimic meticulos, care, totuși, arăta că va ajunge la sfârșitul lumii prin Catherine. Simțurile unei femei sunt mai rafinate decât cele ale unui bărbat; Pentru o femeie, apelul senzual explicit al lui Yang Kuei-fei ar părea prea grăbit și simplu.

Totuși, acest lucru înseamnă că singurul lucru pe care omul trebuie să-l facă este să ia lucrurile încet, transformând seducția într-un ritual plin de tot felul de lucruri mici pe care trebuie să le facă pentru victima sa. Dacă vă luați timpul, îl veți mânca din mână. Totul în seducție este un semn și nimic nu este mai mult decât haine. Nu că trebuie să te îmbraci într-un mod rar, elegant sau provocator, ci trebuie să te îmbraci pentru obiectivul tău: trebuie să apelezi la gusturile lor. În timp ce Cleopatra l-a sedus pe Marco Antonio, ținuta ei nu a fost declarată sexuală; s-a îmbrăcat ca o zeiță greacă, cunoscând slăbiciunea lui pentru acele figuri de fantezie. Madame de Pompadour, amanta regelui Louis XV, își cunoștea slăbiciunea, plictiseala cronică; Și-a schimbat în mod constant hainele, nu numai prin culoare, ci și prin stil, oferindu-i regelui o sărbătoare nemărginită vizuală. Pamela Harriman a fost moderată în modă, în funcție de rolul ei de gheiză de înaltă societate și în reflectarea gusturilor sobre ale bărbaților pe care i-a sedus. Contrastul funcționează bine în acest caz; la serviciu sau acasă, te-ai putea îmbrăca informal - Marilyn Monroe, de exemplu, îmbrăcați blugi și cămăși acasă; dar când ești cu ținta ta, folosește ceva elaborat, ca și cum te-ai deghizat. Transformarea dvs. în stilul Cenușăresei va provoca emoție și senzația că ați făcut ceva doar pentru persoana cu care sunteți. De fiecare dată când atenția ta este individualizată (nu te-ai îmbrăca așa pentru nimeni altfel), este infinit mai seducătoare.

În anii 1870, regina Victoria a fost curtată de Benjamin Disraeli, prim-ministrul ei. Cuvintele lui Disraeli erau lingușitoare și atitudinea lui insinuantă; de asemenea, el a trimis flori reginei, carduri de Valentine, cadouri; dar nu doar orice floare și orice cadou, tipul pe care i-ar trimite majoritatea bărbaților. Florile erau primule, simbol al prieteniei lor simple, dar frumoase. De acum înainte, de fiecare dată când Victoria vedea primule, se gândea la Disraeli. Sau, el a scris pe cardul unui Valentin: „Nu deja în apusul soarelui, ci în amurgul existenței mele, am întâlnit o viață de neliniște și efort; pentru cele mai blânde dintre ființe! " Sau aş putea să-i trimit o cutie mică fără nicio inscripție, dar cu o inimă străpunsă de o săgeată pe o parte și cuvântul FideUter, sau „Fidelitate”, pe cealaltă parte. Victoria s-a îndrăgostit de el.

Un cadou are o imensă putere seducătoare, dar obiectul în sine este mai puțin important decât gestul, iar gândul sau emoția subtilă pe care le comunică. Poate că alegerea se referă la ceva din trecutul obiectivului, sau simbolizează ceva dintre voi sau reprezintă doar ceea ce sunteți dispus să faceți pe plac. Nu banii pe care i-a cheltuit Disraeli au impresionat-o pe Victoria, ci timpul pe care l-a petrecut căutând lucrurile corecte sau făcând gestul potrivit. Cadourile scumpe nu poartă nicio senzație; Aceștia își pot excita temporar receptorul, dar uită curând, deoarece un copil uită de o jucărie nouă. Un obiect care reflectă atenția celui care îi oferă o putere sentimentală de durată care reaparează de fiecare dată când proprietarul său o vede.

În 1919, scriitorul și eroul de război italian Gabriele D'Annunzio a reușit să adune o trupă de susținători și să ia orașul Fiume, pe coasta Adriaticii (acum parte a Sloveniei). Acolo și-au stabilit propriul guvern, care a durat mai mult de un an.

D’Annunzio a început apoi o serie de emisiuni publice care ar exercita o influență mare asupra politicienilor din alte părți. Acesta a fost adresat publicului de la un balcon cu vedere la piața principală a orașului, plin de pancarte colorate, steaguri, simboluri religioase păgâne și, noaptea, torțe. Discursurile au fost urmate de procesiuni. Deși D'Annunzio nu era deloc fascist, ceea ce a făcut în Fiume ar avea un efect crucial asupra lui Benito Mussolini, care a adoptat salutul său roman, a simbolurilor și modului discursurilor publice. Spectacole ca acestea au fost folosite de atunci de către guvernele de pretutindeni, chiar democratice. Impresia lor generală poate fi mare, dar detaliile orchestrate le determină să funcționeze: numărul de simțuri la care apelează, varietatea de emoții pe care le ridică. Vrei să distragi oamenii și nimic nu distrage mai mult decât abundența de detalii: artificii, steaguri, muzică, uniforme, parade militare, senzația de mulțimi aglomerate.

Astfel devine dificil să gândim clar, în special dacă simbolurile și detaliile stârnesc emoții patriotice. În cele din urmă, cuvintele sunt importante în seducție și au o putere enormă de

a confunda, de a distrage și de a flata vanitatea obiectivului. Dar pe termen lung, cel mai seducător este ceea ce nu spuneți, ceea ce comunicați indirect. Cuvintele sunt ușor de prezentat, iar oamenii le încredă. Oricine poate spune frazele indicate; și odată spus, nimic nu-i obligă să se conformeze, ba chiar este posibil să le uităm cu totul. Gestul, darul ponderat, micile detalii par mult mai reale și substanțiale. De asemenea, sunt mult mai fermecători decât cuvintele nobile de iubire, tocmai pentru că vorbesc de la sine și lasă pe seduși să vadă în ei mai mult decât conțin. Nu spune niciodată cuiva ce simți; Am ghicit în privirile și gesturile tale. Acesta este cel mai convingător limbaj.
Simbol. Banchetul S-a pregătit o sărbătoare în onoarea ta. Totul a fost bine coordonat: flori, ornamente, selecție de invitați, dansatori, muzică, mâncare cu cinci feluri, vin inepuizabil. Banchetul îți eliberează limba și te eliberează de inhibițiile tale.

Reversa

Nu există. Detaliile sunt esențiale pentru orice seducție reușită și nu pot fi ignorate.

Poetizează-ți prezența

Când obiectivele tale sunt singure, se întâmplă lucruri importante: cel mai mic sentiment de ușurare că nu ești acolo și totul s-a terminat. Familiaritatea și supraexpunerea
Ele sunt cauza acestui răspuns. Fii evaziv, astfel încât, atunci când ești departe, așteaptă cu nerăbdare să te revedem și te vor asocia doar cu idei plăcute. Ocupați mintea țintelor dvs. alternând o prezență incitantă cu o distanță rece, momente euforice cu absențe calculate. Partener cu imagini și lucruri poetice, astfel încât atunci când se gândesc la tine, încep să te vadă printr-un halou idealizat. Cu cât sunt mai multe cifre în Mintea ta, mai multe te vor înfășura în fantezii seducătoare. Alimentați aceste fantezii cu inconsistențe subtile și schimbări în comportamentul dvs.

Prezență și absență poetică

În 1943, armata argentiniană a răsturnat guvernul. Un popular colonel în vârstă de patruzeci și opt de ani, Juan Perón, a fost numit secretar al Muncii și Afacerilor Sociale. Perón era văduv cu drag pentru femeile tinere; în momentul numirii sale, a menținut o relație cu un adolescent, pe care l-a prezentat tuturor ca fiică a sa.
Într-o noapte din ianuarie 1944, Perón era așezat printre ceilalți lideri militari pe un stadion din Buenos Aires, participând la un festival artistic. Era deja târziu și erau niște scaune goale în jur; De la bun la început, două tinere și frumoase actrițe au cerut permisiunea să se așeze. A fost o glumă? Aș fi încântat. El a recunoscut-o pe una dintre actrițe: era Eva Duarte, vedeta telenovelelor a cărei fotografie a apărut pe coperta tabloidelor. Cealaltă actriță era mai tânără și mai drăguță, dar Perón nu putea să-și ia ochii de Eva, care vorbea cu un alt colonel. De fapt, ea nu era deloc tipul lui. Avea douăzeci și patru de ani, prea mare pentru gustul lui; Era îmbrăcată oarecum vulgar și era ceva înghețat în atitudinea ei. Dar ea se întoarse să-l vadă uneori și privirea lui îl mișcă. S-a uitat departe pentru o clipă, iar când a aflat că ea a schimbat deja scaunele și a fost alături. Au început să vorbească. Ea urmărea fiecare din cuvintele lui. Da, tot ce a spus a coincis exact cu ceea ce credea ea: săracii, muncitorii, ei erau viitorul Argentinei. Eva cunoscuse sărăcia. În ochii lui erau aproape lacrimi când spunea, la finalul conversației: „Mulțumesc că ai existat”. Zilele următoare, Eva a reușit să scape de „fiica” lui Perón și să se stabilească în apartamentul ei. Oriunde s-a uitat, ea era acolo, hrănindu-l, având grijă de el când s-a îmbolnăvit, sfătuindu-l în politică. De ce a lăsat-o să rămână? De obicei, el avea o aventură cu o tânără superficială și apoi scăpa de ea când părea că rămăsese deja prea mult timp. Dar în Eva nu era nimic superficial. Pe

măsură ce trece timpul, și-a dat seama că se transformă dependent de sentimentul pe care i l-a transmis. Eva era absolut loială și reflectă fiecare dintre ideile ei, extrăgându-l la nesfârșit. Se simțea mai masculin în prezența sa, adică și mai puternic; ea credea că el era liderul ideal al țării și această certitudine l-a afectat. Eva era ca femeile tangoului, care îi plăceau atât de mult: femeile suferite de pe străzi, care au devenit figuri mame sacre și au avut grijă de bărbații lor. Perón o vedea în fiecare zi, dar nu a simțit niciodată că o cunoaște complet; într-o zi, comentariile ei au fost oarecum obscene, iar a doua a fost doamna perfectă. El era îngrijorat pentru un lucru: ea voia să se căsătorească, iar el nu a putut-o face niciodată soția lui - era o actriță cu un trecut întunecat. Ceilalți coloneli erau deja scandalizați de relația lor cu ea. Cu toate acestea, aventura a continuat. În 1945, Perón a fost demis și închis. Colonelii s-au temut de popularitatea sa tot mai mare și au neîncredut puterea iubitului său, care părea să exercite o influență totală asupra lui. Era pentru prima dată în aproape doi ani că era într-adevăr singur și se separa efectiv de Eva. Deodată a simțit că emoțiile noi îl invadează: a umplut peretele cu fotografii cu ea. În afara unor greve importante au fost organizate pentru a protesta la închisoare, dar el nu se putea gândi decât la Eva. Era o sfântă, o femeie predestinată, un erou. El a scris: „Doar prin faptul că suntem departe de cei dragi, ne putem măsura afecțiunea. Din ziua în care te-am părăsit [...] nu am reușit să-mi liniștesc inima tristă. . De data aceasta a promis că se va căsători cu ea.
Grevele au crescut în intensitate. Opt zile mai târziu, Perón a fost eliberat; S-a căsătorit curând cu Eva. Lunile mai târziu a fost ales președinte. Ca primă doamnă, Eva a participat la ceremonii oficiale cu haine și bijuterii oarecum crude; A fost considerată o exacerbare a garderobei copioase. Apoi, în 1947, a vizitat Europa, iar argentinarii i-au urmărit fiecare mișcare - mulțimile extatice care au primit-o în Spania, publicul său cu papa; în lipsa lui, opinia lui despre ea s-a schimbat. Cât de bine a reprezentat spiritul argentinian, simplitatea sa nobilă, stilul său dramatic! Când s-a întors săptămâni mai târziu, a fost plină de atenție.
Eva s-a schimbat și în timpul călătoriei în Europa: și-a ridicat părul blond vopsit într-un chongo sever și purta costume de croitorie. Era o apariție serioasă, potrivită pentru o femeie care ar fi salvatorul săracilor. Curând a fost posibil să-i vedem imaginea peste tot: inițialele sale pe pereți, cearșafuri, prosoape de spital pentru săraci; profilul ei pe tricourile jucătorilor unei echipe de fotbal din cea mai săracă parte a Argentinei, al cărei club a sponsorizat-o; chipul său zâmbet gigantic care acoperea părțile laterale ale clădirilor. De când a investigat ceva personal despre ea a devenit imposibil, au început să apară tot felul de fantezii elaborate strungul lui Iar când cancerul și-a reapărut viața, în 1952, la treizeci și trei de ani (vârsta lui Hristos la moarte), țara s-a îmbrăcat în doliu. Milioane au defilat înaintea trupului său îmbălsămat. Nu mai era actriță de radio, soție, primă doamnă, ci Evita, o sfântă.
Interpretare. Eva Duarte era o fiică nelegitimă și crescuse în sărăcie, a fugit la Buenos Aires pentru a fi actriță și a trebuit să facă multe lucruri rele pentru a supraviețui și a merge mai departe în lumea teatrului. Visul lui era să scape de toate restricțiile asupra viitorului său, pentru că era extrem de ambițios. Perón era victima perfectă. Se credea un mare lider, dar adevărul era că era pe cale să devină un bătrân libidinos prea slab pentru a se înălța. Eva a injectat poezie în viața ei. Limbajul său era înflorit și teatral; El a fost înconjurat de atenție, până în punctul de înroșire, dar slujirea harnică a femeilor pentru un bărbat mare era o imagine clasică, sărbătorită în nenumărate tangouri. Cu toate acestea, a reușit să rămână evaziv, misterios, ca o stea de film care este văzută tot timpul pe ecran, dar niciodată cunoscută. Iar când Perón era în sfârșit singur, în închisoare, aceste imagini și asociații poetice i-au explodat în minte. El a idealizat-o fără limită; Cât despre el, Eva nu mai era o actriță din trecutul întunecat. Ea a sedus o întreagă națiune în același mod. Secretul era prezența sa poetică dramatică, combinată cu un indiciu de distanță evazivă; În timp, s-a arătat ce și-a dorit. Până în prezent oamenii continuă să fanteze despre cum a fost Eva cu adevărat. Familiaritatea distruge seducția. Este rar ca acest lucru să se întâmple în curând; Există multe de știut despre o persoană nouă. Dar

poate veni un moment în care obiectivul începe să idealizeze și să fantezeze despre tine, doar pentru a descoperi că nu ești ceea ce credea el. Acest lucru nu se datorează faptului că ești văzut prea mult, ești prea disponibil, așa cum își imaginează unii. De fapt, dacă obiectivele dvs. vă văd foarte puțin, nu le veți da nimic pentru a se întreține, iar altcineva le-ar putea atrage atenția; Trebuie să vă ocupați mintea. Asta mai degrabă pentru că ești prea coerent, prea evident, excesiv de uman și real. Țintele tale nu te pot idealiza dacă știu multe despre tine, dacă încep să te vadă ca fiind prea uman. Nu trebuie să menții doar un anumit grad de distanță; Trebuie să existe și ceva fantastic și vrăjitor, care dezlănțuie în mintea ta tot felul de posibilități delicioase. Posibilitatea pe care Eva a reprezentat-o era să fie ceea ce în cultura argentiniană se considera femeia ideală - devorează, mamă, sfântă-, dar există nenumărate idealuri poetice pe care puteți încerca să le puneți laolaltă. Cavalerismul, aventura, romantismul și altele sunt idealuri la fel de puternice; și dacă ai un aer din ele, poți respira suficient poezie pentru a umple capetele altora cu vise și fantezii. Cu orice preț, trebuie să personificați ceva, chiar dacă este rău și nesigur.
Toate pentru a evita pata de familiaritate și obișnuință.
Ceea ce am nevoie este o femeie care este ceva, orice: foarte frumoasă sau foarte bună sau, în cele din urmă, foarte rea; Foarte ingenios sau foarte prost, dar ceva.
„Alfred De Masse”.

Cheile seductiei

Conceptul nostru despre noi înșine este invariabil mai măgulitor decât realitatea: credem că suntem mai generoși, dezinteresați, sinceri, buni, inteligenți sau frumoși decât suntem cu adevărat. Este foarte dificil pentru noi să fim sinceri cu noi despre limitările noastre: avem nevoia disperată de a ne idealiza. După cum subliniază scriitoarea Angela Carter, am prefera să ne aliniem cu îngerii decât cu primatele superioare din care coborâm efectiv.
Această nevoie de idealizare se extinde și la încurcăturile noastre romantice, pentru că atunci când ne îndrăgostim sau cădem sub vraja altei persoane, vedem o reflectare a noastră. Decizia pe care o luăm atunci când alegem să interacționăm cu o altă persoană dezvăluie ceva de-al nostru, intim și important; rezistăm să ne vedem îndrăgostiți de cineva obișnuit, crud sau neclar, pentru că asta ar fi o reflectare neplăcută a noastră. În plus, de obicei, ne îndrăgostim de cineva care, într-un fel, seamănă cu noi. Dacă persoana respectivă ar fi deficitară sau, mai rău, obișnuită, am crede că există ceva obișnuit și deficitar în noi. Nu, persoana iubită trebuie să fie supraevaluată și idealizată cu orice preț, cel puțin pentru dragostea noastră de sine. De altfel, într-o lume crudă plină de dezamăgiri, este o mare plăcere să poți fantasa despre persoana cu care interacționezi.
Acest lucru facilitează sarcina seducătorului: oamenii mor pentru oportunitatea de a fantasa despre tine. Nu strică această ocazie de aur prin supraexpunerea de tine, sau prin a deveni atât de familiar și banal, încât obiectivul tău te vede exact așa cum ești. Nu trebuie să fii un înger, sau o paragină a virtuților; Ar fi foarte plictisitor. Poți fi periculos, îndrăzneț, chiar oarecum vulgar, în funcție de gusturile victimei tale. Dar niciodată obișnuit sau limitat. În poezie (spre deosebire de realitate), totul este posibil.
La scurt timp după ce cădem sub vraja unei persoane, ne formăm o imagine în mintea noastră despre ceea ce este ea și despre plăcerile pe care ni le-ar putea oferi. Când ne gândim la ea singură, avem tendința de a idealiza din ce în ce mai mult această imagine. Romancierul Stendhal, în cartea sa despre dragoste, numește acest fenomen „cristalizare” și spune povestea că, în Salzburg, Austria, era obișnuit să arunce o ramură fără frunze în adâncurile abandonate ale unei soluții saline în mijlocul iernii. Când ramura este am scos luni mai târziu, a fost acoperit cu cristale spectaculoase. Acest lucru se întâmplă cu persoana iubită din mintea noastră.
Dar, potrivit lui Stendhal, există două cristalizări. Primul apare atunci când întâlnim persoana. A doua, și mai importantă, se întâmplă mai târziu, când se scurge o mică îndoială: vrei ca cealaltă persoană, dar ea te eludează, nu ești sigur că este a ta. Această înțelegere de

îndoială este crucială; Îți face imaginația să funcționeze de două ori, accentuează procesul de poetizare. În secolul al XVII-lea, ducele de Lauzun, marele libertin, a obținut una dintre cele mai spectaculoase seducții din istorie: cea a Grande Mademoiselle, vărul regelui Ludovic al XIV-lea și cea mai bogată și mai puternică femeie din Franța. El a stimulat-o imaginația cu scurte întâlniri în instanță, lăsându-l să vadă străluciri ale ingeniozității sale, îndrăzneala, atitudinea lui afectabilă. Se gândi la el când era singură. Apoi a început să se poticnească mai des cu el în instanță și au avut conversații sau plimbări scurte. La sfârșitul acestor întâlniri, Grande Mademoiselle a rămas fără îndoială: „Îl interesează sau nu?
El a început să-l idealizeze în orice proporție, pentru că ducele era un rascal incorigibil. Amintiți-vă: dacă sunteți ușor de obținut, nu puteți să meritați mult. Este greu să poetizezi o astfel de persoană obișnuită. Dacă, după interesul inițial, lăsați clar că nu sunteți sigur, dacă incitați un pic de îndoială, obiectivul dvs. vă va imagina că există ceva special, onorabil și de neatins în voi. Imaginea ta se va cristaliza în mintea celuilalt.
Cleopatra știa că nu era cu adevărat diferită de nicio femeie și, de fapt, chipul ei nu era deosebit de frumos. Dar știam și că bărbații tind să supravaloreze o femeie. Este suficient atunci să presupunem că există ceva diferit în tine pentru a fi asociat cu ceva grozav și poetic. Ea l-a anunțat pe Cezar că a venit din marii regi și regine din trecutul Egiptului; cu Marco Antonio a creat fantezia că a coborât din Afrodita însăși. Acești bărbați s-au îmbrăcat nu doar cu o femeie tenace, ci și cu un fel de zeiță. Astăzi poate fi dificil să forjăm acele asociații, dar oamenii continuă să obțină o plăcere enormă de a asocia pe alții cu un fel de figură fantastică din copilăria lor. John F. Kennedy s-a prezentat ca o figură cavalerească: nobil, curajos, fermecător. Pablo Picasso nu a fost doar un mare pictor cu sete de femei tinere; A fost Minotaurul legendei grecești sau figura diavolistă a trucului care a sedus atât de mult doamnele. Aceste asociații nu ar trebui realizate în curând; Acestea sunt eficiente numai după ce ținta a început să cadă sub vraja ta și este vulnerabilă la sugestie. Un bărbat care tocmai se întâlnise cu Cleopatra ar fi considerat ridicarea asocierii sale cu Afrodita. Dar cineva care se îndrăgostește va crede aproape totul. Trucul este să-ți asociezi imaginea cu ceva mitic, prin hainele pe care le porți, lucrurile pe care le spui, locurile în care mergi.
În romanul lui Marcel Proust În căutarea timpului pierdut, personajul lui Swann este treptat sedus de o femeie care nu este chiar de tipul ei. Este un estet și iubește cele mai rafinate lucruri din viață. Este de clasă inferioară, mai puțin rafinată, chiar și de prost gust. Ceea ce poetul în mintea lui este o serie de momente euforice pe care le împărtășesc, momente pe care le asociază cu acea femeie. Unul dintre sunt un concert într-o sală la care participă amândoi, în care se îmbată cu o mică melodie a unei sonate. De fiecare dată când te gândești la asta, amintește-ți acea frază scurtă. Micile cadouri pe care i le-a oferit, obiectele pe care le-a atins sau manipulat, încep să prindă viață de unul singur. O experiență intensă de orice fel, artistică sau spirituală, rămâne în minte mult mai mult decât experiența normală. Trebuie să găsești o modalitate de a împărtăși acele momente cu obiectivele tale - un concert, o piesă de teatru, o întâlnire spirituală, orice - pentru a asocia ceva înalt cu tine. Momentele de efuziune împărtășită au o influență seducătoare enormă. De asemenea, orice fel de obiect poate fi imobilizat cu rezonanță poetică și asociații sentimentale, așa cum s-a menționat în capitolul precedent. Darurile pe care le faceți și alte lucruri pot fi imbuiate cu prezența voastră; dacă sunt asociate cu amintiri plăcute, ale lor
Vista vă va păstra în minte victima și va accelera procesul de poetizare. Deși absența se spune că înmoaie inima, o absență precoce este fatală procesului de cristalizare. Ca și Eva Perón, înconjoară-ți obiectivele de atenție concentrată; astfel încât în acele momente critice în care sunt singuri, mintea lor se transformă în mijlocul unui fel de copac. Fă tot ce poți pentru a-ți ține ținta gândindu-te la tine. Scrisori, amintiri, cadouri, întâlniri neașteptate: acest lucru vă oferă omniprezență. Totul trebuie să vă reamintească.
În sfârșit, dacă țintele tale sunt să te vadă ca fiind ceva înalt și poetic, sunt multe de câștigat dacă le faci să se simtă elevate și poetizate. Scriitorul francez Chateaubriand a făcut ca o femeie să se simtă ca o zeiță, atât de puternic a fost efectul pe care l-a exercitat asupra sa. Îi trimitea poezii, pe care ea presupusese că le-a inspirat. Pentru ca regina Victoria să se simtă la fel ca o femeie seducătoare ca un mare lider, Benjamin Disraeli a comparat-o cu figurile

mitologice și cu marii predecesori, precum Regina Elisabeta I. Prin idealizarea obiectivelor tale în acest fel, îi vei face să idealizeze Odată, trebuie să fii la fel de grozav pentru a putea aprecia și percepe calitățile sale excelente. De asemenea, vor deveni dependenți de senzația înaltă pe care o obțineți pentru ei.

Simbol.

Halo Încet, când obiectivul este singur, începe să-ți imaginezi o ușoară strălucire în jurul capului tău, format din toate plăcerile pe care le poți oferi, strălucirea prezenței tale intense, calitățile tale nobile. Acest hal te distinge de ceilalți. Nu-l face să dispară devenind familiar și obișnuit.

Reversa

S-ar putea părea că tactica opusă ar fi să dezvălui totul despre tine, să fii complet sincer cu privire la defectele și virtuțile tale. Acest tip de sinceritate era o calitate a Lordului Byron: aproape că se cutremură, în timp ce-și dezvăluia trăsăturile oribile și dezgustătoare, în măsura și mai vechi, spunând oamenilor relațiile sale incestuoase cu sora sa jumătate. Acest tip de intimitate periculoasă poate fi foarte seducător. Obiectivul

îți va poetiza viciile și onestitatea ta cu el; Vei începe să vezi mai multe din ceea ce ai în fața ta. Cu alte cuvinte, procesul de idealizare este inevitabil. Singurul lucru care nu poate fi idealizat este mediocritatea, pentru că nu există nimic seducător. Nu există nicio cale de a seduce fără a crea un fel de fantezie și poetizare.

Dezarmarea cu slăbiciunea și vulnerabilitatea strategică

Prea multa manipulare a părții dvs. poate stârni suspiciuni. Cel mai bun lucru pentru a-ți acoperi piesele este de a face cealaltă persoană să se simtă superioară și mai puternică. Dacă dai impresia că ești slab, vulnerabil, sclav al celuilalt și incapabil să te controlezi, acțiunile tale vor părea mai naturale, mai puțin calculate. Slăbiciunea fizică - lacrimi, rușine, paloare - va contribui la acest efect. Pentru a merita mai multă încredere, schimbă onestitatea prin virtute: stabilește-ți „sinceritatea” mărturisind un anumit păcat; Nu trebuie să fie real. Sinceritatea este mai importantă decât bunătatea. Deveniți victima, apoi transformați compasiunea obiectivului dvs. în dragoste.

Strategia victimii

În acel august înăbușitor din anii 1770 în care guvernatorul de la Tourvel a vizitat castelul vechiului ei prieten Madame de Rosemonde, după ce și-a lăsat soțul acasă, spera să se bucure de liniștea și liniștea vieții rurale mai mult sau mai puțin singure . Dar îi plăceau plăcerile simple, iar în curând viața sa zilnică în castel a adoptat o orientare confortabilă: masă zilnică, plimbări prin țară, organizații de caritate în orașele vecine, jocuri de cărți noaptea. Astfel, când nepotul madamei de Rosemonde a venit să o viziteze, consilierul a simțit o supărare, dar și o curiozitate.

Nepotul, vesnicul Valmont, era cel mai cunoscut libertin din Paris. Era chipeș, fără îndoială, dar nu așa cum se aștepta: părea trist, oarecum abătut și, cel mai ciudat, cu greu i-a dat atenție. Domnitorul nu era un flirt; S-a îmbrăcat simplu, a ignorat moda și și-a iubit soțul. Chiar și așa, era tânără și drăguță și obișnuia să respingă atenția bărbaților. În spatele minții, îl tulbura oarecum încât observă atât de puțin în ea. Într-o zi, văd Valmont la masa aparent absorbită în rugăciuni. I s-a părut că trece printr-o perioadă de examinare a conștiinței.

De îndată ce s-a aflat că Valmont se afla în chat, guvernatorul primise o scrisoare de la un prieten în care el o împiedica împotriva acelui bărbat periculos. Dar s-a crezut însăși ultima femeie din lume care ar putea fi vulnerabilă la el. De altfel, părea Valmont este pe punctul de a regreta trecutul său rău; poate că ar putea ajuta la mișcarea în această direcție. Ce minunată victorie pentru Dumnezeu ar fi! Astfel, consilierul a luat act de venirile și plecările lui Valmont, încercând să înțeleagă ce se întâmplă în capul ei. Era ciudat, de exemplu, că ieșea deseori dimineața la vânătoare, dar nu se întorcea niciodată cu un baraj. Într-o zi, a decis să o facă pe slujnica să facă niște spionaje inofensive și a fost surprinsă și încântată să știe că Valmont nu plecase deloc la vânătoare: vizitase un

oraș local, unde dăduse bani unui
Familia săracă pe cale să fie aruncată din casa lor. Da, avea dreptate: sufletul său pasionat a trecut de la senzualitate la virtute. Ce fericită a făcut-o!

În acea noapte, Valmont și consilierul au fost singuri pentru prima dată, iar Valmont a lansat brusc o mărturisire uimitoare. Era îndrăgostit nebunește de ea și de o dragoste pe care nu o mai experimentase niciodată: virtutea, bunătatea lui, frumusețea, felurile sale amabile îl copleșiseră complet. Generozitatea lui cu
săracul din acea după-amiază fusese pentru ea; poate inspirat de ea, poate ceva mai sinistru: să o impresioneze. N-ar fi mărturisit niciodată acest lucru, dar văzându-se singur cu ea, nu și-a putut controla emoțiile. Apoi s-a ridicat în genunchi și l-a rugat să-l ajute, să-l ghideze în nenorocirea lui.
Luat prin surprindere, consilierul a început să plângă. Extrem de supărată, a fugit din local, iar zilele următoare s-a prefăcut că este bolnavă. Nu știa cum să reacționeze la scrisorile pe care Valmont a început să-l trimită atunci, implorându-l să-l ierte. El a lăudat chipul ei frumos și sufletul ei frumos și a asigurat că ea l-a făcut să-și reconsidere întreaga viață. Aceste scrisori emoționante au produs emoții tulburătoare, iar Tourvel s-a mândrit cu seninătatea și prudența sa. Știam că ar trebui
insista sa paraseasca castelul si i-a scris in acest scop; el a acceptat, cu reticență, deși cu o singură condiție: să-i permită să-i scrie de la Paris. Ea a consimțit, atât timp cât cărțile nu erau jignitoare. Când i-a spus madamei de Rosemonde că pleacă,
guvernatorul simți o remușcare: gazda și mătușa ei i-ar lipsi, iar el părea atât de palid ... Era evident că suferea.

Cheile seductiei

Cu toții avem slăbiciuni, vulnerabilități, puncte slabe ale caracterului. Poate suntem timizi sau prea susceptibili sau avem nevoie de atenție; Indiferent de slăbiciunea noastră, este ceva ce nu putem controla. Putem încerca să o compensăm sau să o ascundem, dar aceasta este adesea o greșeală: oamenii percep ceva fals sau forțat. Amintiți-vă: naturalul din personajul dvs. este în mod inerent seducător. Vulnerabilitatea unei persoane, care pare să nu poată controla, este de obicei cea mai seducătoare în el. Oamenii care nu prezintă slăbiciuni, pe de altă parte, adesea provoacă invidie, frică și furie: vrem să-i sabotăm, doar să-i facem să cadă.
Nu luptați împotriva vulnerabilităților dvs. sau încercați să le suprimați, ci puneți-le în joc. Învață să le transformi în putere. Acest joc este subtil; Dacă te încântă cu slăbiciunea ta, dacă îți porți mâna, vei fi judecat nerăbdător pentru compasiune sau, mai rău, patetic. Nu, cel mai bine este să le permiteți oamenilor să aibă un flash ocazional din partea slabă și fragilă a personajului dvs., de obicei atunci când au deja timp să vă întâlnească. Acest flash te va umaniza, ceea ce va reduce neîncrederea celorlalți și va pregăti terenul pentru o legătură mai puternică. În mod normal puternic și la comandă, dă drumul uneori, cedează-te slăbiciunilor tale, lasă-le să vadă.
Valmont și-a folosit slăbiciunea în acest fel. Își pierduse inocența cu mult timp în urmă, dar, undeva în interior, a regretat. Era vulnerabil la cineva cu adevărat nevinovat. Seducția sa de guvernator a avut succes, deoarece nu a fost complet o performanță; era o adevărată slăbiciune din partea lui, ceea ce îi permitea chiar să plângă uneori. El a lăsat guvernatorul să vadă această parte a lui în momente cheie, pentru a o dezarma. Ca și Valmont, poți acționa și fi sincer în același timp.
Să presupunem că ești cu adevărat timid; în anumite momente, acordă mai multă greutate timidității tale, exagerează-o. Ar trebui să vă fie ușor să decorați o caracteristică pe care o dețineți deja.
După ce Lord Byron a publicat primul său mare poem, în 1812, a devenit imediat celebru. Pe lângă faptul că era un scriitor talentat, era chipeș, chiar frumos și la fel de tulburător și enigmatic ca personajele pe care le-a scris. Femeile au luat-o razna pentru el.

Avea o „privire laterală” infamă: își înclină ușor capul și se uită la o femeie, făcând-o să tremure. Dar avea și alte caracteristici; era imposibil pentru cei care-l cunoșteau să nu-și observe mișcările neliniștite, hainele improprii, timiditatea lui ciudată și zarva lui notabilă. Acest om infam, care disprețuia toate convențiile și părea atât de periculos, era personal nesigur și vulnerabil.

În poemul lui Byron Don Juan, protagonistul este mai puțin un seducător al femeilor decât un bărbat persecutat în permanență de ele. A fost un poem autobiografic; femeile voiau să aibă grijă de acel bărbat oarecum fragil, care părea să nu aibă prea puțin control asupra emoțiilor sale. Mai bine de un secol mai târziu, John F. Kennedy a devenit obsedat ca tânăr cu Byron, omul pe care și-l dorea cel mai mult să-l imite. A încercat chiar să se potrivească din „privirea sa de sine stătătoare”. Kennedy era un tânăr slab, cu probleme de sănătate constante. De asemenea, a fost oarecum frumos, iar prietenii lui au văzut ceva feminin în el. Slăbiciunile sale: - fizice și mentale, pentru că era și el nesigur, timid și prea susceptibil - erau exact ceea ce atrăgea femeile. Dacă Byron și Kennedy ar fi încercat să-și ascundă vulnerabilitățile sub aroganța masculină, nu ar fi avut niciun farmec seducător. În schimb, au învățat să-și prezinte subtil punctele slabe, lăsând femeile să-și perceapă latura fragilă.

Există temeri și nesiguranțe specifice fiecărui sex: utilizarea voastră de slăbiciune strategică trebuie să țină cont întotdeauna de aceste diferențe. O femeie, de exemplu, ar putea fi atrasă de forța și securitatea unui bărbat, dar, de asemenea, un exces din aceasta poate provoca frică, și pare forțată și chiar neplăcută. În special [intimidarea este percepția că un om este rece și insensibil. S-ar putea să se teamă că el caută doar sex și nimic altceva. Seductorii au învățat de mult să fie mai feminini: să-și arate emoțiile și să pară interesați de viața victimelor lor. Trubaduri medievali au fost primii care au stăpânit această strategie: au scris poezie în onoarea femeilor, și-au extras la nesfârșit sentimentele și-au petrecut ore întregi în toaletele doamnelor lor, ascultând plângerile femeilor și trezindu-și spiritul. În schimbul dorinței lor de a deveni slabi, trubadorii au obținut dreptul la iubire.

De atunci s-a schimbat puțin. Unii dintre cei mai mari seducători din istoria recentă - Gabriele D'Annunzio, Duke Ellington, Errol Flynn - au înțeles valoarea de a acționa cu slavă cu o femeie, ca un trubadur îngenuncheat. Cheia este să renunți la partea ta slabă în timp ce rămâi cât mai masculin. Aceasta ar putea include o demonstrație ocazională de rușine, considerată de filosoful S0ren Kierkegaard o tactică extrem de seducătoare pentru un bărbat: oferă femeilor un sentiment de confort și chiar superioritate. Amintiți-vă, totuși, pentru a fi moderat. Un indiciu de timiditate este suficient; Prea mult, iar ținta va dispera, temându-se că trebuie să facă toată munca.

Temerile și nesiguranțele unui bărbat privesc de obicei sentimentul său de masculinitate; De obicei, se simte amenințat de o femeie care este prea manipulatoare, prea la comandă. Cei mai mari seducători din istorie au știut să-și ascundă manipulările devenind fete care au nevoie de protecție masculină. O celebră curtezană din China antică, Su Shou, obișnuia să se machieze pentru a părea deosebit de slabă și palidă. El a mers și el într-un mod care a făcut-o să pară flămândă. Marea curtezană a secolului al XIX-lea, Cora Pearl s-a îmbrăcat literalmente și a acționat ca un copil. Marilyn Monroe a știut să dea impresia că depinde de puterea unui bărbat pentru a supraviețui. În toate aceste cazuri, femeile au fost cele care au controlat dinamica, stimulând sentimentul de masculinitate al unui bărbat pentru a-l încerca în cele din urmă. Pentru a face acest lucru mai eficient, o femeie a trebuit

par atât nevoia de protecție, cât și excitat sexual, oferindu-i astfel omului cea mai mare fantezie. Împărăteasa Josefina, soția lui Napoleon Bonaparte, a câștigat în scurt timp stăpânirea asupra soțului ei printr-o coheterie calculată. Apoi s-a agățat de acea putere prin constanta sa - și nu atât de nevinovată - folosirea lacrimilor. A vedea pe cineva care plânge are adesea un efect imediat asupra emoțiilor noastre: nu putem rămâne neutri. Simțim compasiune și foarte des vom face orice pentru a opri lacrimile, inclusiv lucruri pe care nu le-am face în mod normal. Plânsul este o tactică incredibil de eficientă, dar

cine plânge nu este întotdeauna atât de nevinovat. De obicei, există ceva real în spatele lacrimilor, dar poate exista și un element de acțiune, de a se preface că impresionează. (Și dacă ținta percepe acest lucru, tactica este sortită eșecului.) Dincolo de impactul emoțional al lacrimilor, există ceva seducător în tristețe. Vrem să-l mângâiem pe cealaltă persoană și, așa cum a descoperit Tourvel, dorința devine în curând dragoste. Afectă tristețea, chiar plânge uneori, are o valoare strategică enormă, chiar și la un bărbat. Aceasta este o abilitate pe care o puteți învăța. Amintit protagonistul lui Marianne, romanul francez din secolul al XVIII-lea de Ma-rivaux ceva trist în ceea ce privește trecutul său pentru a putea plânge și arata trist în prezent.
Utilizați lacrimile în mod modest și salvați-le pentru momentul potrivit. Poate că acesta ar putea fi un moment în care ținta dvs. pare să vă neîncredere motivele, sau când vă faceți griji pentru a nu avea niciun efect asupra lui. Lacrimile sunt un barometru sigur al cât de îndrăgostit este cealaltă persoană cu tine. Dacă pare furioasă sau rezistă la mușcarea cârligului, cazul tău este probabil să fie iremediabil.
În situații sociale și politice, căutarea prea ambițioasă sau prea controlată îi va face pe oameni să se teamă de tine; Este crucial să-ți arăți partea slabă. Manifestarea unei slăbiciuni va ascunde mai multe manipulări. Emoția și chiar lacrimile vor funcționa și aici. Cel mai seducător lucru este să devii victima. Pentru primul său discurs în parlament, Benjamin Disraeli a pregătit un discurs elaborat, dar când a susținut opoziția a strigat și a râs atât de tare încât aproape nimic nu a putut fi auzit. El a mers înainte și a rostit discursul complet, dar când s-a așezat a simțit că a eșuat mizerabil. Spre surprinderea sa, colegii lui i-au spus că discursul său a fost un succes. Ar fi fost un fiasco dacă s-ar fi plâns și s-ar fi predat; dar continuând așa cum a făcut, a rămas victima unei facțiuni crude și nerezonabile. Aproape toată lumea a avut milă de el atunci, ceea ce ar fi foarte util pe viitor. Atacul adversarilor voștri malefici te poate face să pari și violent; În schimb, îndurați-vă loviturile și deveniți victima. Oamenii vor ajunge de partea ta, într-o reacție emoțională care va pune bazele unei mari seducții politice.
Simbol. Imperfectiunea. O față drăguță este o încântare pentru ochi, dar dacă este prea perfectă ne va lăsa rece, ba chiar oarecum intimidată. Este alunița mică, semnul frumos, care face fața umană și adorabilă. Deci, nu ascunde toate imperfecțiunile tale. Aveți nevoie de ele pentru a vă înmuia caracteristicile și pentru a induce tandrețe.

Reversa

Simțul oportunității este totul în seducție; Caută întotdeauna semne că ținta se încadrează sub vraja ta. O persoană care se îndrăgostește tinde să ignore slăbiciunile celuilalt sau să le judece atractiv. O persoană care nu este sedusă, rațională, pe de altă parte, ar putea considera rușinea și izbucnirile emoționale patetice. Există, de asemenea, anumite puncte slabe care nu au o valoare seducătoare, indiferent cât de îndrăgostit este obiectivul.
Marele curtezan din secolul al XVII-lea, Ninon de l'Enclos îi plăceau bărbaților cu o partea slabă Dar, uneori, un bărbat a mers prea departe, plângându-se că nu-l iubea suficient, era prea neclintit și independent, iar el era maltratat și agresat. Pentru Ninon, acel comportament a rupt vraja, iar ea a pus capăt în scurt timp relației. Plângerile, plânsul, destituirea și cererea de compasiune nu vor părea obiectivelor tale slăbiciuni fermecătoare, ci încercări de manipulare cu un fel de putere negativă. Deci, atunci când devii victima, fă-o subtil, fără excese. Singurele puncte slabe care merită să exagerezi sunt cele care te vor face adorabili. Toate celelalte trebuie reprimate și eradicate în orice moment.

Amestecați dorința și realitatea: iluzia perfectă.

Pentru a compensa dificultățile vieții, oamenii petrec mult timp visând, imaginându-și un viitor plin de aventuri, succes și romantism. Dacă poți crea iluzia că, datorită ție, ea își poate îndeplini visele, o vei avea la mila ta. Este important să începi încet, să-ți câștigi încrederea și să falsifici treptat fantezia în funcție de dorințele tale. Scopul dorințelor secrete frustrate sau reprimate, de a provoca emoții incontrolabile și de a-ți descoperi rațiunea. Iluzia perfectă este aceea care nu se îndepărtează prea mult de realitate, ci are doar o notă de irealitate, cum ar fi visul de zi. Este dus sedusul până la un punct de confuzie în care nu mai poate face distincția între iluzie și realitate.

Fantezie de carne și sânge.

În 1964, un francez de douăzeci de ani pe nume Bernard Bouriscout a ajuns la Beijing, China, pentru a lucra ca contabil la ambasada Franței. Primele sale săptămâni nu au fost cele așteptate. Bouriscout crescuse în provincia franceză, visând la călătorii și aventură. Când a fost destinată Chinei, în mintea lui i-au dansat imagini cu Orașul Interzis și cu garitoții Macau. Dar aceasta era China: comunistă, iar contactul dintre occidentali și chinezi era aproape imposibil la acea vreme. Bouriscout a trebuit să socializeze cu ceilalți europeni prezenți în oraș și altfel erau plictisitori și exclusivi. Era singur, regretă că a acceptat poziția și a început să-și facă planuri de plecare.

Apoi, la o petrecere de Crăciun în acel an, un tânăr chinez într-un colț a atras privirea. Nu văzusem niciodată un singur chinez în acele întâlniri. Bărbatul era enigmatic: zvelt și scurt, puțin rezervat, avea o prezență atractivă. Bouriscout s-a apropiat și s-a prezentat. Acest individ, Shi Pei Pu, s-a dovedit a fi autorul libretelor pentru opera chineză, precum și un profesor chinez al membrilor ambasadei franceze. Douăzeci și șase de ani, vorbea franceză perfectă. Totul despre el l-a fascinat pe Bouriscout: vocea lui era ca muzica, moale și șoptit, lăsându-l să vrea să afle mai multe despre el.

Deși de obicei timid, Bouriscout a insistat pe schimbul de numere de telefon. Poate Pei Pu ar fi tutorele dvs. chinez.

S-au întâlnit zile mai târziu într-un restaurant. Bouriscout era singurul occidental de acolo: în sfârșit un gust de ceva real și exotic. S-a dovedit că Pei Pu fusese un actor celebru al operelor chineze și că provenea dintr-o familie legată de fosta dinastie conducătoare. Până atunci a scris opere despre lucrători, deși a spus asta cu o privire de ironie. Au început să se întâlnească în mod regulat, iar Pei Pu a învățat Bouriscout obiectivele turistice din Beijing. Bouriscout îi plăceau poveștile; Pei Pu vorbea încet și fiecare detaliu istoric părea să prindă viață în timp ce vorbea, fluturând mâinile pentru a-și decora cuvintele. „Acolo”, a spus el, de exemplu, „este locul în care s-a spânzurat ultimul împărat Ming”, arătând spre locul și povestind în același timp povestea. Sau, „Cheful restaurantului în care tocmai am mâncat a lucrat în palatul ultimului împărat” și a urmat o altă poveste magnifică. Pei Pu a vorbit și despre viața în Opera de la Beijing, unde bărbații jucau deseori rolurile feminine, ceea ce uneori le făcea celebre.

Au devenit prieteni. Contactul chinezilor cu străinii a fost restricționat, dar au reușit să găsească modalități de întâlnire. Într-o noapte Bouriscout a însoțit-o pe Pei Pu la casa unui oficial francez pentru a-i învăța pe copiii săi. L-a auzit spunându-le „Povestea fluturelui”, o poveste a operei chinezești: o tânără este dornică să urmeze o școală imperială, dar nu acceptă femeile. Se deghizează ca bărbat, trece examene și intră la școală. Un partener se îndrăgostește de ea, iar tânăra este atrasă de el, așa că el mărturisește că este o femeie. Ca aproape toate poveștile de acest fel, se termină tragic. I-a spus Pei Pu cu o emoție neobișnuită; de fapt, la operă jucase rolul fetei. Nopți mai târziu, în timp ce se plimbau în fața porților Orașului Interzis, Pei Pu a revenit la „Povestea fluturelui”: „Uită-te la mâinile mele”, a spus el. "Uită-te la fața mea. Povestea fluturelui este și povestea mea." Cu enunțarea sa lentă și dramatică, el a explicat că primii doi descendenți ai mamei sale fuseseră fete. Copiii erau mult mai importanți în China; dacă al treilea descendent era fată, tatăl

Ar trebui să iau o a doua soție. A sosit a treia descendentă: o altă femeie. Mama însă s-a temut să dezvăluie adevărul și a ajuns la un acord cu moașa: ei vor spune că este un copil, iar el va fi educat ca atare. Al treilea descendent a fost Pei Pu.

De-a lungul anilor, Pei Pu a trebuit să-și ia drumul pentru a-și ascunde sexul. Nu a intrat niciodată în toalete publice, cu fruntea bărbierită, astfel încât să pară că era chel și așa mai departe. Bouriscout a fost încântat de acea poveste și, de asemenea, s-a ușurat, pentru că, la fel ca băiatul din povestea fluturilor, în adânc, a fost atras de Pei Pu. Atunci totul a avut sens; mâinile mici, vocea ascuțită, gâtul delicat. Se îndrăgostise de ea și, se pare, sentimentele lui erau reciproce.

Pei Pu a început să viziteze departamentul Bouriscout și în curând dormeau împreună. Ea a continuat să se îmbrace ca bărbat, chiar și în apartamentul său, dar femeile din

China au purtat oricum haine pentru bărbați, iar Pei Pu a acționat mai mult ca o femeie decât a văzut vreun Bouriscout chinez. În pat, avea o timiditate și un mod de a-și îndrepta mâinile care erau atât emoționante, cât și feminine. Totul a făcut-o romantică și intensă. Când nu era cu ea, fiecare dintre cuvintele și gesturile lui Pei Pu răsunau în mintea lui. Ceea ce a făcut aventura și mai interesantă a fost faptul că ar trebui să o păstreze un secret.
În decembrie 1965, Bouriscout a părăsit Beijingul și s-a întors la Paris. A călătorit, a avut și alte aventuri, dar gândurile i-au revenit în Pei Pu. Revoluția culturală a izbucnit în China, iar el a pierdut contactul cu ea. Înainte de a pleca, ea îi spusese că este însărcinată. Nu știa dacă băiatul era deja născut. Obsesia lui pentru ea a crescut și, în 1969, Bouriscout a reușit să obțină o altă poziție guvernamentală la Beijing.
Contactul cu străinii a fost apoi descurajat mai mult decât la prima vizită, dar a reușit să-l localizeze pe Pei Pu. Ea i-a spus că a născut un fiu, în 1966, dar că, așa cum arăta el, și având în vedere ura tot mai mare a străinilor din China și nevoia ei de a păstra secretul sexului ei, a trebuit să-l trimită la O regiune izolată în apropierea Rusiei. Era foarte frig acolo; Poate că fiul său era mort. A arătat fotografii ale lui Bouriscout cu băiatul și a observat, într-adevăr, o anumită asemănare. În săptămânile următoare au reușit să se vadă aici și acolo, apoi Bouriscout și-a făcut o idee: a simpatizat Revoluția Culturală și a vrut să eludeze interdicțiile care el a împiedicat să-l vadă pe Pei Pu, așa că s-a oferit voluntar ca spion. Oferta a fost transmisă persoanei potrivite și în curând Bouriscout a furat documente pentru comuniști. Fiul, al cărui nume era Bertrand, a fost chemat la Beijing, iar Bouriscout l-a cunoscut în cele din urmă.

O triplă aventură

Așa s-a umplut viața lui Bouriscout: ispititorul Peí Pu, emoția de a fi spion și fiul ilicit, pe care voia să-l ducă în Franța. În 1972, Bouriscout a părăsit Beijingul. Anii următori a încercat în mod repetat să-l ducă pe Pei Pu și pe fiul său în Franța, iar un deceniu mai târziu a reușit în cele din urmă: cei trei au format o familie. În 1983, însă, autoritățile franceze au bănuit această relație între un oficial al Ministerului de Externe și un chinez, iar după ce au cercetat puțin au descoperit spionajul lui Bouriscout. A fost arestat și a făcut în curând o mărturisire uimitoare: bărbatul cu care a trăit era de fapt o femeie. Confuzi, francezii au ordonat examinarea lui Pei Pu; după cum se presupunea, era un om complet. Bouriscout a mers la închisoare.
Chiar și după ce a auzit mărturisirea fostului său iubit, Bouriscout era încă convins că Pei Pu era o femeie. Corpul său moale, relația sa intimă: cum ar putea greși? Doar când Pei Pu, încarcerat în aceeași închisoare, i-a arătat dovada incontestabilă a sexului său, Bouriscout la acceptat în cele din urmă.
Interpretare. Imediat ce Pei Pu l-a întâlnit pe Bouriscout, a observat că a găsit victima perfectă. Bouriscout era singur, plictisit, disperat. Modul în care a reacționat la Pei Pu a sugerat că este probabil și homosexual, sau poate bisexual; sau cel puțin, eram derutat. (De fapt, Bouriscout a avut întâlniri cu băieți homosexuali; simțindu-se vinovat, a încercat să suprime acea latură a lui.) Pei Pu a făcut roluri feminine înainte și a fost foarte bun la el: zvelt și efeminat, fizic, asta nu era o exagerare. . Dar cine ar fi crezut povestea lui sau cel puțin nu ar fi fost sceptic în privința asta?
Componenta critică a seducției de Bouriscout de Pei Pu, în care a dat viață fanteziei de aventură a francezilor, a fost să înceapă mic și să stabilească o idee în mintea victimei sale. În franceza lui perfectă (oricât de plină de expresii chinezesti interesante), el a folosit Bouriscout pentru a auzi povești și povești, unele adevărate, altele nu, dar toate enunțate pe tonul său dramatic, dar plauzibil. Apoi a semănat ideea transformării de gen cu „Povestea lui fluture”. Până când a mărturisit „adevărul” despre genul său, îl fermecase deja pe Bouriscout.
Acesta din urmă a fost împiedicat împotriva oricărei suspiciuni pentru că voia să creadă în povestea lui Pei Pu. Toate celelalte erau ușoare. Pei Pu a falsificat perioadele sale; Nu a fost nevoie de mulți bani pentru a obține un copil pe care l-ar putea trece în mod rezonabil ca fiul lor. Mai mult, el a dus la extremă execuția rolului său fantezist, pentru

că nu a încetat să fie evaziv și misterios (așa cum s-ar fi așteptat un occidental de la o femeie asiatică) în timp ce își înfășura trecutul și, de fapt, întreaga experiență a ambelor, în povești emoționante. . După cum a explicat mai târziu Bouriscout: "Pei Pu mi-a spălat creierul. [...] Am avut relații, iar în ideile, visele mele, eram la ani lumină de la adevăr." Bouriscout a crezut că are o aventură exotică, ceea ce pentru el era o fantezie de durată. Mai puțin conștient, a avut o cale de ieșire pentru homosexualitatea sa reprimată. Pei Pu și-a întruchipat fantezia, i-a oferit corp, acționând mai întâi pe mintea lui. Mintea are două tendințe: vrea să creadă ceea ce este plăcut să crezi, dar prin auto-protecție are nevoia de a neîncreda. Dacă începi să fii prea teatral, depunând un efort mare pentru a crea o fantezie, vei alimenta acea latură neîncrezătoare a minții; și odată hrănit acesta, îndoielile nu vor dispărea. În schimb, ar trebui să începi să crezi încredere, lăsându-i pe oameni să vadă o ușoară atingere de ceva ciudat sau interesant în tine pentru a-și susține interesul. Apoi puteți să vă construiți povestea, ca orice joc de acțiune. Ai pus bazele încrederii; Astfel, fanteziile și visele în care îi învelești pe alții sunt brusc credibile. Amintiți-vă: oamenii vor să creadă în extraordinar; Cu câteva fundații, un anumit preludiu mental, se vor îndrăgosti de iluzia ta. Exagerează în orice caz partea realității: folosește recuzite reale (cum ar fi fiul Pei Pu arătat Bouriscout) și adaugă atingeri fantastice cu cuvintele tale sau cu un gest ocazional care îți oferă o ușoară irealitate. Odată ce simțiți oameni prinși, vă puteți intensifica vraja, merge mai departe și mai departe în fantezie. În acel moment, ea va fi ajuns atât de departe în mintea ei, încât nu va mai trebui să te deranjezi cu probabilitatea.

Îndeplinirea dorinței

În 1762, Catherine, soția țarului Petru al III-lea, a lovit o lovitură împotriva soțului său incapabil și s-a proclamat împărăteasa Rusiei. Anii următori a condus singur, dar a avut o serie de îndrăgostiți. Rușii îi numesc vremienchíki, „bărbații momentului”, iar în 1774 bărbatul momentului era Grigori Potemkin, un locotenent în vârstă de treizeci și cinci de ani, cu zece ani mai tânăr decât Catherine și cel mai neobișnuit candidat pentru acest rol. Potemkin era grosier și deloc frumos (pierduse un ochi într-un accident). Dar a știut să o facă pe Catalina să râdă, iar el a iubit-o atât de mult, încât a cedat în cele din urmă. A devenit repede dragostea vieții sale.

Cătălina a urcat tot mai mult la Potemkin în ierarhie, până a deveni guvernatorul Rusiei Albe, imensă zonă a sud-vestului care includea Ucraina. Ca guvernator, Potemkin a trebuit să părăsească Sankt Petersburg și să se mute în sud. Știa că Catalina nu poate fi fără companie masculină, așa că și-a asumat responsabilitatea de a-și numi următoarea vremeienchúá. Nu numai că a aprobat această prevedere, dar a precizat că Potemkin va fi întotdeauna favorita ei.

Visul Ecaterinei a fost să ducă un război cu Turcia, să recupereze Constantinopolul pentru biserica ortodoxă și să îi alunge pe turci din Europa. El s-a oferit să împărtășească această cruciadă cu tânărul împărat habsburgic, Iosif al II-lea, dar nu a fost niciodată convins să semneze tratatul care îi va uni la război. Nerăbdător, în 1783, Cătălina a anexat Crimeea, o peninsulă de sud populată în principal de tătari musulmani.

L-a rugat pe Potemkin să facă ceea ce a realizat deja în Ucraina: a scăpa zona de bandiți, a construi drumuri, a moderniza porturile, a aduce prosperitate săracilor. Odată rezolvată, Crimeea va fi punctul de lansare perfect pentru războiul împotriva Turciei.

Crimeea a fost un pustiu înapoi, dar lui Potemkin i-a plăcut provocarea. Lucrând la o sută de proiecte diferite, s-a îmbătat cu viziuni despre minunile pe care le va face acolo. Acesta ar înființa o capitală de-a lungul râului Nipru, Ekaterinoslav (Slava Ecaterinei), care ar rivaliza cu Sankt-Petersburg și ar găzdui o universitate care va umbri oricare dintre Europa. Câmpul ar adăposti nesfârșite câmpuri de grâu, livezi de fructe rare din est, ferme de viermi de mătase, orașe noi cu piețe pline de viață. La o vizită la împărăteasa din 1785, Potemkin a vorbit despre aceste lucruri ca și cum ar exista deja, precum și despre descrierile sale. Împărăteasa era încântată, dar slujitorii ei erau sceptici;

Potemkin a fost rostit.
Ignorând avertismentele sale, în 1787 Cătălina a solicitat un tur al zonei. L-a rugat pe Iosif al II-lea să o însoțească; el va fi atât de impresionat de modernizarea Crimeei, încât va semna imediat războiul împotriva Turciei. Potemkin, desigur, trebuia să organizeze întreaga problemă.
Astfel, în luna mai a acelui an, după desfășurarea Niprului, Catherine s-a pregătit să facă o călătorie de la Kiev, în Ucraina, la Sevastopol, în Crimeea. Potemkin a aranjat șapte palate plutitoare pentru a transporta Catalina și anturajul ei de-a lungul râului. Călătoria a început și, privind spre băncile de pe fiecare parte, Cătălina, José și curtenii au găsit arcade de triumf în fața orașelor cu aspect îngrijit, și-au pictat proaspăt pereții; bovine cu aspect sănătos care pășesc în pășuni; torentele de trupe desfășurate pe drumuri; clădiri care se ridicau peste tot. La amurg, au fost distrați de fermieri îmbrăcați în haine strălucitoare și de fete zâmbitoare, cu flori în păr, care dansau pe mal. Cătălina a călătorit zona cu mulți ani în urmă, iar sărăcia țărănimii o întristase; A decis atunci că își va schimba cumva soarta. Văzând în fața ochilor lui semnele acelei transformări au depășit-o și i-a admonestat pe criticii lui Potemkin: „Uite ce a făcut favoritul meu, vezi aceste minuni!”. Pe drum au ancorat în trei orașe, rămânând de fiecare dată într-un magnific palat nou construit, cu cascade artificiale în grădini în stil englezesc. Pe uscat au vizitat orașe cu piețe pline de viață; țăranii munceau bucuroși, construiau și reparau. Peste tot unde au petrecut noaptea, unele spectacole și-au ocupat vederea: dansuri, paradele, retablele mitologice, vulcani artificiali care iluminau grădinile maure. În cele din urmă, la sfârșitul călătoriei, în palatul Sevastopol, Catalina și José au vorbit despre războiul cu Turcia. José și-a reiterat îngrijorarea. Dintr-o dată, Potemkin a întrerupt: „Am o sută de mii de soldați care așteaptă să-mi spună:„ Pleacă! ”. În acel moment, ferestrele palatului s-au deschis, iar spre sunetul urletului de tunuri s-au uitat la rânduri de soldați, cât a putut vedea ochiul și o flotă navală care ocupă portul. Șocat de priveliște și cu imagini cu orașe din estul Europei recuperate de la turci dansând în capul său, Iosif al II-lea a semnat în sfârșit tratatul. Catalina era extatică, iar dragostea ei pentru Potemkin a atins noi culmi. Își făcuse visele să devină realitate.
Cătălina nu a bănuit niciodată că aproape tot ce văzuse era falsă pură, poate iluzia complexă evocată vreodată de un bărbat.
Interpretare. În cei patru ani ai săi de guvernator al Crimeei, Potemkin făcuse puține lucruri, pentru că a durat zeci de ani să compună acel loc înapoi lângă mare. Dar în câteva luni anterioare vizitei Catalinei, ea a făcut următoarele: fiecare clădire cu vedere la drum sau malul râului a primit o nouă haină de vopsea; arborii artificiali au fost plasați pentru a ascunde puncte necorespunzătoare; acoperișurile sparte au fost reparate cu plăci ușoare pictate în așa fel încât să pară dale; toată lumea pe care anturajul ar vedea a fost instruită să le poarte cele mai bune haine și să pară fericită; vârstnicii și bolnavii ar trebui să stea acasă. Plutind în palatele sale de Nipru, anturajul imperial a văzut orașe noi, dar majoritatea clădirilor erau doar fațade. Turmele de bovine au fost luate de departe și s-au mutat noaptea pe câmpuri noi pe parcurs. Dansatorii țărănești au fost instruiți în spectacolele lor; apoi, fiecare a fost încărcat în căruțe și transportat în grabă într-un alt loc în aval, așa cum erau soldații de paradă, care păreau să fie peste tot. Grădinile noilor palate au fost umplute cu copaci transplantați care s-au uscat zile mai târziu. Palatele în sine au fost rapid și prost construite, dar atât de magnific mobilate încât nimeni nu a observat. O cetate de pe șosea a fost construită cu nisip și a fost demolată la scurt timp după o furtună.
Costul acestei vaste iluzii a fost enorm, iar războiul cu Turcia ar fi un eșec, dar Potemkin și-a îndeplinit obiectivul. Pentru observator, desigur, de-a lungul traseului, existau semne că nimic nu părea; dar când împărăteasa a insistat că totul este real și glorios, curierii nu au putut să nu fie de acord. Aceasta a fost esența seducției: Catherine dorea atât de mult să fie considerată un conducător benign și progresist, care îi va învinge pe turci și va elibera Europa, încât, atunci când va vedea semne de schimbare în Crimeea, mintea ei a completat imaginea.

Când emoțiile noastre interferează, adesea avem probleme să vedem lucrurile așa cum sunt. Dragostea ne poate îngrozi viziunea, făcându-ne evenimente de culoare care să corespundă dorințelor noastre. Pentru a face oamenii să creadă în iluziile în care credeți, trebuie să alimentați emoțiile asupra cărora aveți mai puțin control. Adesea, cel mai bun mod de a face acest lucru este de a determina dorințele dvs. nemulțumite, dorințele voastre care pretind împlinirea. Poate că și-ar dori să se vadă pe sine ca nobilă sau romantică, dar viața a împiedicat-o. Poate vrei o aventură. Dacă ceva pare să valideze această aspirație, ea va fi emoționată și va deveni irațională, aproape până la punctul de halucinație. Amintiți-vă să o înfășurați în iluzia dvs. puțin câte puțin. Potemkin nu a început cu spectacole grozave, ci cu vederi simple pe parcurs, cum ar fi pășunarea bovinelor. Apoi i-a dus pe oameni pe jos, intensificând drama, până la punctul culminant calculat în care ferestrele s-au deschis pentru a dezvălui un dispozitiv puternic de război: în realitate, o mie mică de bărbați și nave s-au aliniat în așa fel încât au sugerat multe altele. Ca și Potemkin, ia-ți obiectivul într-o călătorie, fizică sau altfel. Sentimentul unei aventuri partajate este generos în asocieri fantastice. Fă-l să simtă că vede și trăiește ceva legat de dorurile sale cele mai profunde și că va vedea sate prospere și fericite, unde există doar fațade.
Acolo a început adevărata călătorie prin țara Potemkin. A fost ca un vis: reveria unui mag care a descoperit secretul pentru a-și materializa viziunile. [...] [Catalina] și tovarășii ei au lăsat în urmă lumea realității [...] Au vorbit despre Ifigenia și zeii antici, iar Catherine s-a simțit în același timp pe Alexandru și Cleopatra.
—Gina KauS.

Cheile seductiei

Realitatea poate fi neobosită: lucrurile se întâmplă peste care avem puțin control, altele ignoră sentimentele noastre în efortul de a obține ceea ce au nevoie, timpul se termină înainte de a împlini ceea ce ne dorim. Dacă ne-am opri vreodată să examinăm prezentul și viitorul într-un mod cu totul obiectiv, am dispera.
Din fericire, am dezvoltat curând obiceiul de a visa. În această altă lume mentală pe care o locuim, viitorul este plin de posibilități optimiste. Poate că mâine vă vom convinge de acea idee strălucitoare sau vom întâlni persoana care ne va schimba viața. Cultura noastră stimulează aceste fantezii cu imagini și povești constante cu evenimente minunate și romanțe fericite.
Problema este că aceste imagini și fantezii există doar în mintea noastră sau pe ecran. Dar, în adevăr, acestea nu sunt suficiente: dorim realul, nu acea reverie și ispită nesfârșită. Sarcina ta ca seducător este să dai corpului vieții fantastice a cuiva care întruchipează o figură fantezistă sau crearea unui scenariu care seamănă cu visele acelei persoane. Nimeni nu poate rezista forței unei dorințe secrete care a prins viață înaintea ochilor lor. Mai întâi alege obiective care au o anumită represiune
sau vis neîmplinit, întotdeauna cele mai probabile victime ale seducției. Încet și treptat, el forjează iluzia că ei văd și simt și își trăiesc visele. Odată ce vor avea acest sentiment, vor pierde contactul cu realitatea și vor începe să vă vadă fantezia ca fiind ceva mai real decât orice. Și de îndată ce vor pierde contactul cu realitatea, vor fi (ca să-l citez pe Stendhal despre victimele lui Lord Byron) ca niște lăstari prăjiți în gură.
Majoritatea oamenilor au o idee falsă despre iluzie. După cum știe orice magician, nu este necesar să îl găsești în ceva grozav sau teatral; Marele și teatrul poate fi de fapt distructiv, atrăgând multă atenție asupra ta și a trucurilor tale. În schimb, dă impresia de normalitate. Odată ce obiectivele tale se vor simți în siguranță - nimic nu este ieșit din comun - vei avea loc să le păcălești. Pei Pu nu a spus imediat minciuna despre sexul său; Își luă timpul, îl făcu pe Bouriscout să se apropie de el. Când Bouriscout a pus mâna pe cazul său, Pei Pu a continuat să poarte haine pentru bărbați. Când animați o fantezie, marea greșeală este să vă imaginați că aceasta trebuie să fie debordantă. Acest lucru ar face graniță cu tabăra, care este distractivă, dar rareori seducătoare. Dimpotrivă,

ceea ce vizați este ceea ce Freud a numit „misteriosul”, ceva ciudat și familiar în același timp, precum o déjă sau o amintire din copilărie: ceva ușor irațional și visător. Misteriosul, amestecul dintre real și ireal, are o putere imensă asupra imaginației noastre. Fanteziile pe care le oferiți vieții obiectivelor dvs. nu trebuie să fie extravagante sau excepționale; ele trebuie să fie înrădăcinate în realitate, cu un indiciu de ciudățenie, teatralitate, ocultism (vorbim despre destin, de exemplu). Amintește-i vag celorlalți de copilăria lor sau de un personaj dintr-un film sau carte. Chiar înainte ca Bouriscout să cunoască povestea lui Pei Pu, el avea sentimentul misterios de ceva remarcabil și fantastic în acel bărbat cu aspect normal. Secretul creării unui efect misterios este să fie subtil și sugestiv. Emma Hart a avut un trecut prozaic: tatăl ei fusese un fierar din sat în Anglia secolului al XVIII-lea. Emma era frumoasă, dar nu aveam alt talent care să o avizez. Cu toate acestea, ea s-a ridicat pentru a deveni unul dintre cei mai mari seducători din istorie, seducând mai întâi pe Sir William Hamilton, ambasadorul englez la curtea de la Napóles și apoi (în calitate de Lady Hamilton, soția lui Sir William) la viceamiralul Lord Nelson. Lucrul ciudat de a o întâlni a fost sentimentul misterios că era o figură a trecutului, o femeie ieșită din mitologia greacă sau din istoria antică. Sir William a colectat antichități grecești și romane; pentru a-l seduce, Emma semăna cu abilitate cu o statuie greacă și cu figuri mitice în tablourile vremii. Nu a fost doar felul în care s-a pieptănat sau s-a îmbrăcat, ci pozițiile sale, modul în care s-a comportat. Era ca și cum unul dintre tablourile pe care Sir [William le-a colectat ar fi prins viață. Curând a început să dea petreceri în casa sa din Napóles, în care Emma a îmbrăcat costume și a adoptat poze, recreând imagini ale mitologiei și povestea Zeci de bărbați s-au îndrăgostit de ea, pentru că a întruchipat o imagine a copilăriei sale, o imagine a frumuseții și a perfecțiunii. Cheia acestei creații fanteziste a fost o asociere culturală comună: mitologie, seductori istorici precum Cleopatra. Fiecare cultură are o rezervă a acestor figuri din trecutul îndepărtat și nu atât de îndepărtat. Sugerezi o asemănare, în spirit și înfățișare, dar ești carne și sânge.
Ce ar putea fi mai șocant decât sentimentul de a fi în prezența unei figuri fantastice provenind din cele mai îndepărtate amintiri ale tale?
Într-o noapte, Paulina Bonaparte, sora lui Napoleon, a oferit o cină de gală la ea acasă. La un moment dat, un ofițer german frumos s-a apropiat de ea în grădină și i-a cerut ajutor în transmiterea unei cereri către împărat. Paulina a spus că va face tot ce a putut și, cu o privire oarecum misterioasă, i-a cerut să se întoarcă în acel loc a doua noapte. Ofițerul s-a întors și a fost primit de o tânără care l-a dus în niște încăperi din apropierea grădinii și apoi într-o sală magnifică, cu tot și cu o baie extravagantă. Momente mai târziu, o altă tânără a intrat printr-o ușă laterală, îmbrăcată în cele mai frumoase haine. Era Paulina. Clopotele au sunat, s-au aruncat funii și au apărut servitoarele, care au pregătit baia, dând ofițerului o haină și au dispărut. Ulterior, ofițerul a descris seara ca o plecare dintr-un basm și a avut senzația că Paulina a jucat în mod deliberat rolul unui seducător mitic. Era suficient de frumoasă și puternică pentru a obține aproape fiecare om pe care și-l dorea și nu era interesată să-l ducă doar la pat; Am vrut să-l învăluiesc într-o aventură romantică, să-i seduc mintea. O parte a aventurii a fost sentimentul că a jucat un rol și și-a invitat obiectivul la acea fantezie împărtășită.
A face teatru improvizat este extrem de plăcut. Atracția sa se întoarce încă din copilărie, când cunoaștem emoția de a interpreta diferite roluri, imitând adulții sau personaje fictive. Când creștem și societatea ne stabilește un rol, o parte dintre noi își dorește atitudinea jucăușă pe care o aveam, măștile pe care le puteam purta. Încă vrem să practicăm acel joc, să jucăm un rol diferit în viață. Efectuați această dorință a țintelor dvs., făcând clar că reprezentați un rol și apoi invitați-i să vă însoțească într-o fantezie împărtășită. Cu cât faci mai multe lucruri ca și cum ar fi o piesă sau o ficțiune, cu atât mai bine. Uite cum Paulina a început seducția cu o cerere misterioasă pe care ofițerul reapare în noaptea următoare; apoi, o a doua femeie l-a dus în seria magică de camere. Paulina și-a întârziat intrarea și, când a apărut, nu a menționat afacerea ofițerului cu Napoleon și nici nimic de la distanță banal. Avea un aer eteric; L-am invitat să intre

într-un basm. Seara a fost reală, dar a avut o asemănare misterioasă cu un vis erotic. Casanova a dus teatrul și mai departe. Călătorea cu un dulap imens și un portbagaj plin de recuzite, multe dintre ele cadouri pentru victimele sale: fani,bijuterii și alte accesorii. Și o parte din ceea ce a spus și a luat din romanele pe care le-a citit și din poveștile pe care le-a auzit. A implicat femeile într-o atmosferă romantică, exagerată, dar foarte reală pentru simțurile lor. Ca și Casanova, vede lumea ca un fel de teatru. Injectați o oarecare lejeritate rolurilor pe care le jucați; încercați să creați un sentiment de dramă și iluzie; confundă oamenii cu ușoară irealitate a cuvintelor și gesturilor inspirate de ficțiune; În viața de zi cu zi, fiți un actor împlinit. Cultura noastră îi venerează pentru libertatea lor de a interpreta roluri. Este un lucru pe care îl invidiem cu toții.
Ani de zile, cardinalul lui Rohan s-a temut că ar fi jignit cumva regina sa, Marie Antoinette. Abia se uita la el. În 1784, contesa de Lamotte-Valois a sugerat că regina era dispusă nu numai să schimbe această situație, ci chiar să fie prietena ei. Regina, a spus Lamotte-Valois, ar fi indicat-o în următoarea ei recepție formală, dând din cap în direcția ei într-un mod anume.
În timpul recepției, Rohan a observat într-adevăr o ușoară schimbare în comportamentul reginei față de el și o privire abia perceptibilă asupra persoanei sale. Acest lucru i-a provocat o mare bucurie. Contesa i-a sugerat apoi schimbul de scrisori, iar Rohan a petrecut zile în șir și a rescris prima ei scrisoare către regină. Spre deliciul său, a primit un răspuns. Atunci regina a solicitat un interviu privat cu el, în grădinile de la Versailles. Rohan nu a avut nici o binecuvântare și neliniște. La amurg, a întâlnit-o pe regină în grădini, s-a culcat și a sărutat marginea rochiei ei. „Te poți aștepta ca trecutul să fie uitat”, el
spuse ea. În acea clipă, au auzit voci apropiindu-se, iar regina, frică de cineva care îi va vedea împreună, a fugit în grabă cu slujitorii ei. Dar Rohan a primit curând o cerere de la el, din nou prin contesă: tânjea să dobândească cel mai frumos colier de diamante creat vreodată. Avea nevoie de un intermediar care să-l cumpere pentru ea, întrucât regele îl considera prea scump. O alesese pe Rohan pentru sarcină. Cardinalul era mai mult decât doritor; îndeplinind această funcție el își va arăta loialitatea, iar regina îi va fi îndatorată pentru totdeauna. Rohan a achiziționat colierul, contesa urma să-l livreze reginei. Rohan a așteptat apoi ca suveranul să-i mulțumească și să-l plătească puțin câte puțin.
Dar acest lucru nu s-a întâmplat niciodată. De fapt, contesa era o mare escrocherie: regina nu a arătat niciodată nimic către Rohan, ci doar și-o imaginase. Scrisorile pe care le primise de la ea erau falsuri, nici măcar foarte bune. Femeia pe care o văzuse în parc era o prostituată, plătită să se îmbrace și să acționeze. Colierul era real, desigur; dar odată ce Rohan a plătit-o și a înmânat-o contesei, a dispărut. Acesta a fost împărțit în părți, care au fost oferite în toată Europa la cantități foarte mari. Și când Rohan in cele din urmă, s-a plâns reginei, vestea extravagantului cumpărare s-a răspândit rapid. Oamenii au crezut în povestea lui Rohan: că regina a cumpărat colierul și s-a prefăcut altfel. Această ficțiune a fost primul pas în ruinarea reputației monarhului.
Cu toții am pierdut ceva în viață, am simțit bătaia dezamăgirii. Ideea că putem recupera ceva, că o greșeală poate fi corectată, este foarte seducătoare. Sub impresia că regina era dispusă să ierte o oarecare greșeală pe care a făcut-o, Rohan a halucinat tot felul de lucruri: semne care nu existau, scrisori care erau cele mai grave falsuri, o prostituată transformată în Marie Antoinette. Mintea este infinit vulnerabilă la sugestii, mai ales atunci când sunt implicate dorințe puternice. Și nimic nu este mai puternic decât dorința de a schimba trecutul, de a remedia o greșeală, de a repara o dezamăgire. Găsiți acele dorințe în victimele voastre și vă va fi simplu să creați o fantezie credibilă: puțini au puterea de a identifica o iluzie în care doresc cu disperare să creadă. Simbol. Shangri-La. Cu toții avem în minte o viziune a unui loc perfect în care oamenii sunt buni și nobili, unde visele se pot realiza și dorințele se împlinesc, unde viața este plină de aventuri și romantism. Fă o călătorie acolo către ținta ta, lasă-l să-l vadă pe Shangri-La în ceața

muntelui și se va îndrăgosti.

Reversa

În acest capitol nu există nicio inversare. Seducția nu va continua niciodată fără a crea iluzie, senzația unei lumi reale, în afară de realitate.

15.- **Izolați victima.**

O persoană izolată este slabă. Prin izolarea lentă a victimelor, le faceți mai vulnerabile la influența ta Izolarea lor poate fi psihologică: umplându-și câmpul vizual cu atenția plăcută pe care le acordați, veți obține orice altceva din mintea lor. Vino și gândește-te doar la tine. Izolarea poate fi și fizică: îndepărtează-le de mediul lor normal (prieteni, familie, casă).

Fă-i să se simtă marginalizați, în limbo: lasă o lume în urmă și intră în alta. Odată separați în acest fel, le lipsește sprijin extern și în confuzia lor va fi ușor să le induceți în eroare. Faceți ca seductul să cadă în bârlogul dvs., unde nimic nu este familiar.

Izolarea: Efectul exotic.

La începutul secolului al V-lea î.Hr., Fu Chai, regele chinez al lui Wu, și-a învins marele său dușman, Kou Chien, regele lui Yueh, într-o serie de bătălii. Kou Chien a fost capturat și forțat să servească ca ospătar în grajdurile din Fu Chai. În cele din urmă i s-a permis să se întoarcă în țara sa, dar în fiecare an a trebuit să plătească un mare tribut în bani și cadouri lui Fu Chai. De-a lungul anilor, acest tribut a crescut, așa că regatul lui Wu a prosperat și Fu Chai a devenit bogat.

Un an, Kou Chien a trimis o delegație în Fu Chai: a vrut să știe dacă va accepta drept cadou două domnișoare frumoase ca parte a tributului. Fu Chai era curios și a acceptat oferta. Femeile au sosit zile mai târziu, pe fondul așteptărilor mari, iar regele le-a primit în palatul său. Amândoi s-au apropiat de tron: erau superb pieptănați, în stilul „norilor", împodobiți cu pansamente de perle și pene regine. Când mergeau, cerceii de jad care atârnau de corsetele lor făceau sunetul cel mai delicat. Aerul era umplut cu un parfum rafinat. Regele se simțea extrem de mulțumit. Frumusețea uneia dintre fete o depășea cu mult pe cea a celeilalte; Numele lui era Hsi Shih. Îl privi pe rege în ochi, fără urmă de timiditate; De fapt, era în siguranță și flirtat, lucru cu care nu era obișnuit să vadă la fete vârsta lui.

Fu Chai a cerut festivități pentru a comemora ocazia. Sălile palatului erau pline de bullangueros; înălțat de vin, Hsi Shih a dansat în fața regelui. A cântat, iar vocea lui era frumoasă. Întinsă pe o canapea albă de jad, părea o zeiță. Regele nu se putea separa de partea sa. A doua zi a plecat după ea peste tot. Spre surprinderea lui, era inteligent, ascuțit și educat și putea cita clasicii mai bine decât el. Când a trebuit să o lase să se ocupe de treburile lui reale, mintea i se revărsa imaginea. Curând a luat-o cu el la întâlnirile sale și a cerut sfaturi cu privire la chestiuni importante. Ea ia spus să asculte mai puțin de miniștrii săi; era mai înțelept decât ei și judecata sa superioară.

Puterea lui Hsi Shih a crescut zi de zi. Dar ea nu era ușor de mulțumit: dacă regele nu-și acorda niciuna din dorințele lui, ochii i se plesneau în lacrimi, iar inima i se înmuiase și el renunța. Într-o zi, ea l-a rugat să ridice un palat în afara capitalei. El a plăcut-o, desigur. Iar când a vizitat palatul, măreția lui l-a uimit; Deși plătise pentru toate, Hsi Shih îl completase cu cele mai extravagante accesorii. Grădinile aveau un lac artificial cu poduri de marmură care îl traversau. Fu Chai petrecea tot mai mult timp acolo, stând lângă un iaz, urmărind pieptene Hsi Shih, cu iazul prin oglindă. Am privit-o cum se joacă cu păsările ei, în cuștile ei bijuterii sau pur și simplu mergând prin palat, pentru că se mișca ca o salcie în adiere. Lunile trecute; A rămas în palat. El a absentat de la întâlniri, și-a ignorat familia și prietenii, și-a neglijat îndatoririle publice.

A pierdut urmele timpului. Când o delegație a ajuns să-i vorbească despre probleme urgente, a fost prea distrasă pentru a asculta. Dacă altceva decât Hsi Shih și-a ocupat timpul, el a fost foarte deranjat că ea era furios. În cele din urmă, i-a venit vestea unei

crize în creștere: averea pe care o cheltuise în palat distrusese comoara, iar orașul nu era fericit. S-a întors în capitală, dar era prea târziu: o armată din regatul Yueh invadase Wu și ajunsese în capitală. Totul a fost pierdut. Fu Chai nu a avut timp să se întâlnească cu iubitul său Hsi Shih. În loc să fie capturat de regele lui Yueh, omul care a servit cândva în grajdurile sale, s-a sinucis.
Nu și-a imaginat niciodată că Kou Chien a trasat această invazie de ani buni și că seducția elaborată a lui Hsi Shih a fost partea principală a planului său.
Interpretare. Kou Chien a vrut să se asigure că invazia lui Wu nu a eșuat. Inamicul său nu era armatele lui Fu Chai, nici averea și resursele sale, ci mintea lui. Dacă ar putea să-l distragă complet, să-și umple mintea cu altceva decât treburile statului, ar cădea ca un fruct copt.
Kou Chien a căutat cea mai frumoasă fată din regatul său. Timp de trei ani, a educat-o în toate artele: nu numai cântând, dansând și caligrafind, ci și pentru a se îmbrăca, a vorbi, a fi flirtat. Și a funcționat: Hsi Shih nu i-a oferit lui Fu Chai un moment de odihnă. Totul despre ea era exotic și necunoscut. Cu cât îi acorda mai multă atenție părului, stării de spirit, privirilor sale, modului în care se mișca, cu atât mai puțin se gândea la diplomație și război. Se înnebunise.
Astăzi suntem cu toții monarhi care protejează regatul minuscul al vieții noastre, încărcați de tot felul de responsabilități, înconjurați de miniștri și consilieri. În jurul nostru se formează un zid: suntem imuni la influența altora, pentru că suntem foarte îngrijorați. Ca și Hsi Shih, atunci ar trebui să vă îndepărtați obiectivele, delicat și încet, departe de problemele care vă ocupă mintea. Și ceea ce îi face mai bine să părăsească castelele este aroma exotică. Oferă-le ceva necunoscut care îi fascinează și le vei păstra atenția. Fiți diferiți în atitudinea și aspectul dvs. și înfășurați-i treptat în acea lume diferită a voastră. Decontrolează-ți țintele cu modificări sufletești sugestive. Nu vă faceți griji pentru asta le reprezinți emoțional: acesta este un semn al slăbiciunii lor în creștere. Majoritatea oamenilor sunt ambivalenți: pe de o parte se simt confortabil cu obiceiurile și îndatoririle, dar pe de altă parte se plictisesc și sunt pregătiți pentru orice, care pare exotic, care pare să vină din altă parte. S-ar putea opune sau avea îndoieli, dar plăcerile exotice sunt irezistibile. Cu cât reușești să îi duci în lumea ta, cu atât vor deveni mai slabi. Și ca regele lui Wu, când își vor da seama ce s-a întâmplat, va fi prea târziu.

Izolare: Efectul „Doar tu”.
În 1948, actrița Rita Hayworth, în vârstă de douăzeci și nouă de ani, cunoscută sub numele de Zeița iubirii de la Hollywood, trecea printr-o perioadă proastă în viața ei. Căsătoria lui cu Orson Welles s-a dizolvat, mama lui murise și cariera lui părea stagnată. Că vara a plecat în Europa. Welles se afla atunci în Italia și, în adâncul ei, a visat la o împăcare.
Rita a făcut o primă escală pe Riviera Franceză. Invitațiile au plouat, în special din partea bărbaților bogați, pentru că la acea vreme era considerată cea mai frumoasă femeie din lume. Aristotel Onassis și Șahul Iranului vorbeau cu el la telefon aproape în fiecare zi, implorându-l pentru o programare. Ea le-a respins pe toate. La câteva zile de la sosirea sa, el a primit o invitație de la Elsa Maxwell, gazda înaltei societăți, care va da o mică petrecere la Cannes. Rita a refuzat, dar Maxwell a insistat, spunându-i să-și cumpere o rochie nouă, să sosească puțin târziu și să facă o intrare grandioasă.
Rita a fost de acord și a ajuns la petrecere într-o rochie albă grecească, cu părul roșu vărsat pe umerii goi. Ea a fost întâmpinată de o reacție la care era deja obișnuită: toate conversațiile au fost întrerupte în timp ce bărbații și femeile se întorceau! scaune, păreau surprinși, sunt geloși. Un bărbat s-a grăbit să stea lângă el și a însoțit-o la masa lui. El a fost prințul Ali Kan, treizeci și șapte, fiul lui Aga Kan III, liderul mondial al sectei islamice ismailite și unul dintre cei mai bogați oameni din lume. Rita fusese prevenită împotriva lui Ali Kan, cunoscut libertin. Spre disperarea lor, s-au așezat împreună, iar el nu a părăsit niciodată partea lui. El a pus milioane de întrebări: despre Hollywood,

interesele sale și așa mai departe. A început să se relaxeze puțin și să se deschidă. Au fost și alte femei frumoase, prințese, actrițe, dar Ali Kan le-a ignorat pe toate, conducând ca și cum Rita ar fi singura femeie din loc. El a condus-o la dans; și, deși era o dansatoare expertă, se simțea inconfortabilă: Ali o ținea puțin prea aproape. Chiar și așa, când el s-a oferit să o ducă înapoi la hotelul ei, a acceptat. Au traversat Marea Comiche cu viteză maximă; A fost o noapte frumoasă. În cursul serii, Rita a fost în măsură să uite de multe probleme și a fost recunoscătoare, dar era încă îndrăgostită de Weiles, iar o aventură cu un rake ca Ali Kan nu era ceea ce avea nevoie.
Ali Kan a trebuit să facă o călătorie de afaceri câteva zile; i-a cerut Ritei să rămână Riviera Franceză până la întoarcerea sa. În timp ce era plecat, îl chema constant. În fiecare dimineață, venea un buchet gigant de flori. La telefon părea deosebit de supărat că șahul Iranului era atât de hotărât să o vadă și l-a făcut să promită că nu va veni la numirea la care a fost de acord. În acea perioadă, o tigancă a vizitat hotelul, iar Rita a acceptat să-i citească norocul. „Ești pe cale să începi cea mai mare romantism din viața ta”, a spus țiganul. "Este cineva pe care îl cunoașteți deja ... Trebuie să vă cedați și să vă predați complet lui. Numai atunci veți găsi fericirea." Neștiind cine poate fi acel om, Rita, care avea o slăbiciune pentru ocult, a decis să-și prelungească șederea. Ali Kan s-a întors; El i-a spus că castelul său cu vedere la Mediterană este locul perfect pentru a scăpa de presă și a uita problemele sale și că se va comporta. Ea se descurcă. Viața în castel era ca un basm: de fiecare dată când Rita se întorcea, ajutoarele sale indiene erau acolo pentru a satisface chiar și cea mai mică dorință a ei. Noaptea, el a dus-o în imensul său hol, unde au dansat complet singuri. A fost poate omul la care s-a referit ghicitorul? Ali Kan și-a invitat prietenii să se întâlnească cu ea. Printre acea companie ciudată, ea s-a simțit din nou singură și deprimată; A decis să părăsească castelul. Chiar atunci, de parcă i-ar fi citit mintea, Ali Kan a dus-o în Spania, țara pe care Rita i-a plăcut cel mai bine. Presa a aflat despre romantism și a început să-i persecute în Spania: Rita a avut o fiică cu Weiles, oare așa era modalitatea de a se comporta de mamă? Faima lui Ali Kan nu a ajutat, dar el a rămas lângă ea, protejând-o de presă cât a putut. Atunci era mai singură ca niciodată și depindea complet de el.
Aproape la sfârșitul călătoriei, Ali Kan i-a propus. Rita l-a respins; Nu credeam că era genul de bărbat cu care se căsătorește o femeie. El a urmat-o la Hollywood, unde prietenii ei de altădată erau cu ea mai puțin prietenoși decât de obicei. Slavă Domnului că a avut Ali Kan să o ajute. Un an mai târziu a cedat în cele din urmă: și-a abandonat cariera, s-a mutat în castelul Ali Kan și s-a căsătorit cu el.
Fetiță, sora mea, \ Gândește-te la dulceața \ Să trăiești împreună departe! \ Iubind plăcere, \ Iubind și murind \ într-un loc ca tine! \ Soarele umed, \ Los
Interpretare. La fel ca mulți alți bărbați, Ali Kan s-a îndrăgostit de Rita Hayworth imediat ce a văzut filmul Gilda, în 1948. El a decis să o seducă așa cum ar fi. De îndată ce a aflat că se ducea în Coasta de Azur, a făcut-o pe prietena ei Elsa Maxwell să o atragă la petrecere și să o așeze lângă el. Știa de ruperea lui căsătorită și cât de vulnerabilă era. Strategia lui era să șteargă din mintea lui Rita orice altceva din lumea lui: probleme, alți bărbați, suspiciuni despre el și motivele sale ș.a. Campania sa a început cu afișarea unui interes intens pentru viața sa: apeluri telefonice constante, flori, cadouri, toate pe care să le țină minte. El a folosit ghicitorul pentru a semăna sămânța. Când Rita a început să se îndrăgostească de el, a prezentat-o prietenilor ei, știind că se va simți ciudat printre ei și, prin urmare, depinde de el. Dependența ei a fost accentuată odată cu călătoria în Spania, unde se afla pe un teritoriu necunoscut, asigurată de reporteri și obligată să se agațe de el pentru ajutor. Ali Kan și-a stăpânit în sfârșit gândurile puțin câte puțin. Unde s-a uitat, acolo era. El a cedat în cele din urmă, din slăbiciune și laudă vanității sale pe care o reprezenta atenția sa. Sub vraja ei, Rita și-a uitat faima oribilă, renunțând la bănuieli care erau singurul lucru care îl proteja de el. Bogăția sau aspectul lui Ali Ali nu l-au făcut un mare seducător. Nu era cu adevărat chipeș și bogăția lui era mai mult decât neutralizată de proasta reputație. Succesul său a fost strategic: și-a izolat victimele, operând atât de încet și de subtil încât nu și-au dat seama. Intensitatea atenției sale a făcut ca o femeie să

simtă că, în ochii ei, în acel moment, era singura femeie din lume. Această izolare a fost experimentată ca plăcere; femeia nu a observat dependența ei din ce în ce mai mare cum felul în care și-a umplut mintea cu atenția lui a izolat-o treptat de prietenii și mediul ei. Neîncrederea lui naturală față de om a fost înecată de efectul său intoxicant asupra eului ei. Ali Kan aproape că a ascuns seducția ducând-o pe femeie într-un loc fermecat din lume, pe care îl știa bine, dar în care se simțea pierdută.
Nu acordați obiectivelor timp sau spațiu pentru a vă face griji, neîncredere sau rezistență. Inundați-le cu felul de atenție care lasă afară toate gândurile, preocupările și problemele. Amintiți-vă: în secret, oamenii doresc să fie conduși în rătăcire de cineva care știe unde merg. Poate fi o plăcere să dai drumul și chiar să te simți tulburat și slab, dacă seducția are loc încet și cu grație.
Du-i într-un punct pe care nu-l pot părăsi și vor muri înainte să poată scăpa.
-Sun-Tzu.

Cheile seductiei

Cei din jurul tău pot părea puternici și mai mult sau mai puțin la comanda vieții tale, dar aceasta este o simplă fațadă. În adâncime, oamenii sunt mai fragili decât spun ei. Ceea ce o face să pară puternică este seria de cuiburi și plase de siguranță care o înconjoară: prietenii, familia, rutinele ei zilnice, ceea ce îi conferă un sentiment de continuitate, securitate și control. Mutați brusc covorașul și lăsați-l în pace într-o țară străină, unde semnele cunoscute au dispărut sau s-au schimbat și veți vedea o altă persoană.
Un obiectiv puternic și hotărât este greu de sedus. Dar chiar și oamenii puternici pot deveni vulnerabili dacă îi puteți izola de cuiburile și plasele lor de siguranță. Ștergeți-vă prietenii și familia din mintea dvs. cu prezența voastră constantă, îndepărtați-i de lumea cu care sunt obișnuiți și duceți-i în locuri pe care nu le cunosc. Fă-i să petreacă timp în mediul tău. Le tulbură în mod deliberat obiceiurile, determină-i să facă lucruri pe care nu le-au făcut niciodată. Vor fi entuziasmați, ceea ce vă va face mai ușor să-i induceți în eroare. Ascundeți toate acestea sub forma unei experiențe plăcute și într-o bună zi obiectivele dvs. se vor trezi distanțate de tot ceea ce vă mângâie în mod normal. Apoi se vor întoarce la tine pentru ajutor, ca un copil care își sună mama când îi vezi
Ei ies. În seducție, ca și în război, obiectivul izolat este slab și vulnerabil.
În Clarissa, de Samuel Richardson, scrisă în 1748, libertinele Lovelace încearcă să seducă frumoasa protagonistă a poveștii. Clarissa este tânără, virtuoasă și foarte protejată de familia ei. Dar Lovelace este un seducător intrigant. Mai întâi sora Clarisei, Arabella. Nunta dintre ei pare probabilă. Deodată își îndreaptă atenția către Clarissa, exploatând rivalitatea dintre surori pentru a-l înfuria pe Arabella.Fratele lor, James, este deranjat de schimbarea sentimentelor lui Lovelace; Se luptă cu el și este rănit. Întreaga familie protestează furios, împreună
împotriva lui Lovelace, care reușește totuși să trimită scrisori către Clarissa în secret și o vizitează când este la casa unui prieten. Familia o descoperă și o acuză de neloialitate. Clarissa este nevinovată; Nu a încurajat scrisorile sau vizitele lui Lovelace. Dar atunci părinții ei sunt hotărâți să se căsătorească cu ea, cu un bătrân bogat. Singură în lume, pe punctul de a fi căsătorită cu un bărbat pe care îl consideră respingător, se transformă în Lovelace ca fiind singurul care o poate salva de dezastru. Până la urmă, o salvează ducând-o la Londra, unde poate scăpa de temuta ei căsătorie, dar unde este, de asemenea, izolat fără speranță. În aceste condiții, sentimentele lui pentru el se înmoaie. Toate acestea au fost orchestrate magistral de către Lovelace însuși: agitație în familie, separarea finală a lui Clarissa de ea, întreaga etapă.
Cei mai răi dușmani ai tăi într-o seducție sunt de obicei familia și prietenii obiectivelor tale. Ele sunt în afara cercului tău și sunt imune la farmecele tale; Ei pot da vocea rațiunii celor seduceți. Lucrați liniștit și subtil pentru a vă îndepărta de ei
obiectiv. Acesta sugerează că sunt geloși de norocul țintei dvs. că te găsesc sau că sunt figuri tată care și-au pierdut gustul pentru aventură. Acest ultim argument

Este extrem de eficient cu tinerii, a căror identitate este în permanentă schimbare și care sunt mai mult decât dispuși să se revolte împotriva oricărei persoane, în special a părinților lor. Reprezinți pasiunea și viața; Prieteni și părinți, obișnuință și plictiseală.
În tragedia lui Ricardo al III-lea, de Shakespeare, Ricardo, pe când era încă Ducele de Gloucester, a ucis pe regele Henric al VI-lea și pe fiul său, prințul Edward. La scurt timp după ce o hărțuiește pe Lady Ana, văduva prințului, care știe ce a făcut cu cei doi bărbați cei mai apropiați de ea și care îl urăște cât poate de femeie. Dar Ricardo încearcă să o seducă. Metoda lui este simplă: el îi spune că ceea ce a făcut el, el a făcut-o pentru dragostea ei. Nu a vrut pe nimeni în viața lui decât el. Sentimentele lui erau atât de intense încât l-au împins să ucidă. Desigur, Lady Ana nu numai că se opune acestei linii de raționament, dar îl urăște pe Ricardo. Dar el persistă. Ana se află într-un moment de extremă vulnerabilitate: singură în lume, fără să o facă nimeni
susține-o, în culmea suferinței. Incredibil, cuvintele sale încep să intre în vigoare. Crima nu este o tactică de seducție, dar seducătorul execută un fel de omucidere, de natură psihologică. Relațiile noastre din trecut sunt o barieră în prezent. Chiar și oamenii pe care îi lăsăm în urmă ne pot influența în continuare. Ca seducător, veți fi împotrivă trecutului, veți fi comparați cu pretenții precedenți și veți putea fi considerați inferiori. Nu lăsa lucrurile să ajungă până la acel punct. Parcurgeți trecutul cu atenția prezentă. Dacă este necesar, găsiți o cale de a
discreditați iubitorii anteriori, subtil sau nu, în funcție de situație. Chiar ajunge până la deschiderea rănilor vechi, făcând victima să simtă dureri vechi și să vadă, în contrast, cât de bine este prezentul. Cu cât îl poți izola mai mult de trecutul său, cu atât se va scufunda cu tine în prezent.
Principiul izolării poate fi aplicat literal prin smulgerea țintei dintr-un loc exotic. Aceasta a fost metoda lui Alí Kan: o insulă îndepărtată a fost cea mai bună și, în realitate, insulele, departe de restul lumii, au fost întotdeauna asociate cu căutarea plăcerilor senzuale. Împăratul roman Tiberius s-a dat disipat odată ce și-a făcut casa pe insula Capri. Pericolul călătoriei este că obiectivele tale sunt expuse intim; astfel, este dificil să păstrezi un mister Irire. Dar dacă îi duci într-un loc suficient de tentant pentru a-i distrage atenția, îi vei împiedica să privească ceva banal despre personajul tău. Cleopatra l-a determinat pe Iulius Cezar să facă o călătorie pe Nil. La intrarea în Egipt, s-a izolat mai mult de Roma, iar Cleopatra s-a dus.
Și mai seducător. Natalie Barney, lesbiana seducătoare de la începutul secolului XX, a avut o aventură în episoade recurente cu poetul Renée Vivien; pentru a-și recupera afecțiunea, a dus-o într-o excursie pe insula Lesbos, un site pe care Natalie îl vizitase de nenumărate ori. Făcând acest lucru, el nu numai că a izolat-o pe Renée, dar a dezarmat-o și a distras-o de asociațiile acelui loc, acasă al legendarului poet lesbian Safo. Vivien a început să-și imagineze chiar că Natalie este chiar Safo. Nu luați ținta nicăieri; Alegeți site-ul cu cele mai eficiente asociații.
Puterea seducătoare de izolare depășește tărâmul sexual. Când noii membri s-au alăturat cercului de adepți devotați ai lui Mahatma Gandhi, au fost încurajați să-și taie legăturile cu trecutul: cu familia și prietenii. Acest tip de renunțare a fost o cerință a multor secte religioase de-a lungul secolelor. Oamenii care se izolează în acest fel sunt mult mai vulnerabili la influență și persuasiune. Un politician carismatic hrănește și chiar încurajează sentimentul de depărtare de oameni. John F. Kennedy a provocat o senzație în acest fel discreditând subtil anii lui Eisenhower; confortul anilor '50, a implicat el, a compromis idealurile Statelor Unite, i-a invitat pe americani să-l însoțească la o nouă viața, într-o „nouă frontieră”, plină de pericol și emoție. Aceasta a fost o ademenire extraordinar de seducătoare, în special pentru tineri, cei mai entuziaști susținători ai lui Kennedy.
În cele din urmă, la un moment dat în seducție trebuie să existe un indiciu de pericol în amestec. Țintele tale ar trebui să simtă că câștigă o aventură grozavă urmărindu-te, dar și că pierd ceva: o parte din trecutul lor, confortul lor apreciat. Încurajați activ aceste sentimente ambivalente. Un element al fricii este condimentul adecvat; Deși teama prea mare se epuizează, în doze mici ne face să ne simțim în viață. Ca și cum ai sări dintr-un avion, este

interesant, şocant, la fel de puțin alarmant. Și singura persoană acolo care întrerupe căderea sau oprește victima, ești tu. Simbol. Flutistul Prieten vesel cu pelerina sa roșie și galbenă, îi duce pe copii acasă cu sunetele încântătoare ale flautului său. Incantati, nu observa cat de departe merg, ca isi lasa familia in urma. Nici măcar nu observă peștera în care le pune în sfârșit și asta se închide în spatele lor pentru totdeauna.

Reversa

Riscurile acestei strategii sunt simple: izolați pe cineva prea curând și veți induce un sentiment de panică, care s-ar putea încheia în scăparea țintei. Izolarea pe care o practici ar trebui să fie treptată și disimulează-te de plăcere: plăcerea de a te întâlni, a lăsa lumea în urmă. În orice caz, unele persoane sunt prea fragile pentru a fi detașate de baza lor de sprijin. Marea curtezană modernă Pamela Harriman a avut o soluție la această problemă: și-a izolat victimele de familia sa, de soțiile sale trecute sau prezente, iar în schimbul acelor relații vechi, a stabilit rapid noi conforturi pentru iubitorii săi. El le-a umplut cu atenție, satisfăcând fiecare dintre nevoile lor. În cazul Averell Harriman, miliardarul cu care s-ar căsători în cele din urmă, ea a înființat literalmente o nouă casă, fără asocieri cu trecutul și plină de plăcerile din președință. Este o prostie să păstrezi seducția prea mult timp, fără să se știe nimic sau să fie confortabil la vedere. Înlocuiește lucrurile familiare din care l-ați detașat pentru o casă nouă, o nouă serie de conforturi.

Prăpastia

Intensificarea efectului cu măsuri extreme.

Scopul acestei faze este de a intensifica totul: efectul pe care îl ai asupra minții victimelor tale, sentimentele de iubire și atașament, tensiunea din ele. Odată ajunși în ghearele tale, le poți gestiona așa cum dorești, între speranță și disperare, până când le slăbesc și le rup. Subliniați cât de departe sunteți dispus să mergeți pentru ei, făcând o lucrare nobilă sau cavalerească. (16: Arătați de ce sunteți capabil), va purta o zdruncinătură puternică, va declanșa o reacție extrem de pozitivă. Cu toții avem cicatrici, dorințe reprimate și probleme pendulare din copilărie. Ia aceste dorințe și răni la suprafață, fă-ți victimele să simtă că primesc ceea ce nu au avut niciodată ca copii și vei pătrunde adânc în psihicul lor, vei trezi emoții incontrolabile. (17: Realizează o regresie). Apoi, puteți face ca victimele să fie suprasolicitate, să reprezinte laturile lor mai întunecate, ceea ce va adăuga un sentiment de pericol pentru seducerea voastră. (18: Promovează încălcările și interzise).
Trebuie să accentuați vraja și nimic nu vă va încurca și încânta victimele mai mult decât să le oferiți seducției un aspect spiritual. Nu lascivitatea te motivează, ci destinul, ideile divine și tot ceea ce este înalt. (19: Folosiți dispozitive spirituale). Eroticul pândește sub spiritual. Victimele tale vor fi bine pregătite. Aflându-le în mod deliberat, insuflându-le frici și neliniști în ele, le vei duce la marginea stâncii, de unde le va fi ușor să le împingi și să le faci să cadă. (20: Combinați plăcerea și durerea). Ei vor simți o tensiune enormă și vor poftă de ușurare.
16 Arată ce ești capabil. Cei mai mulți vor să fie seducați. Dacă rezistă în fața ta eforturi, poate pentru că nu ai mers suficient de departe pentru a le risipi îndoielile, cu privire la motivele tale, profunzimea sentimentelor tale și așa mai departe. O acțiune în timp util care arată cât de departe sunteți dispus să mergeți pentru a cuceri vă va dispărea îndoielile. Nu te deranjează să pari ridicol sau să faci o greșeală; orice act de auto-negare pentru obiectivele tale vă va copleși emoțiile în așa fel încât să nu observați nimic altceva. Nu vă arătați niciodată descurajare pentru rezistența oamenilor sau plângeri. În schimb, înfruntați provocarea făcând ceva extrem sau curtenitor. În schimb, încurajeaza altora pentru a-și dovedi valoarea devenind dificil de atins, imbatabil, contestabil.

Dovadă seducătoare

Oricine nu poate spune nimic, spune lucruri onorabile despre sentimentele sale, insistă asupra cât de mult ne iubește, precum și a tuturor oamenilor asupriți din cele mai îndepărtate limită ale planetei. Dar dacă nu se va comporta niciodată într-un mod care îi confirmă cuvintele, vom începe să ne îndoim de sinceritatea lui; poate avem de-a face cu un șarlatan, un ipocrit
Sau un laş. Flattery şi cuvinte drăguțe nu pot merge prea departe. Dar va veni un moment în care va trebui să-i arăți victimei câteva dovezi, potriviți-vă cuvintele cu acțiunile dvs.
Acest tip de dovezi îndeplinește două funcții. În primul rând, eliminați orice îndoieli care persistă în

legătură cu dvs. În al doilea rând, o acțiune care dezvăluie o calitate pozitivă în tine este extrem de seducătoare în sine. Pestele eroice sau dezinteresate produc o reacție emoțională puternică și pozitivă. Nu vă faceți griji: nu este necesar ca acțiunile voastre să fie atât de curajoase și de dezinteresate încât să pierdeți totul din cauza asta. Aspectul nobilimii va fi suficient. De fapt, într-o lume în care oamenii analizează prea mult și vorbesc prea mult, orice acțiune are un efect tonifiant și seducător. În cursul unei seducții este normal să se găsească rezistență. Cu cât depășiți mai multe obstacole, desigur, cu atât este mai mare plăcerea care vă așteaptă, dar mai mult de o seducție nu reușește, deoarece seducătorul nu interpretează corect rezistența obiectivului. De cele mai multe ori renunți prea ușor. În primul rând cuprinde o lege de bază a seducției: rezistența este un semn că emoțiile celeilalte persoane sunt implicate în proces. Singurul individ pe care nu-l poți seduce este frigul și distanța. Rezistența este emoțională și poate fi transformată în opusul ei, la fel ca în jujitsu rezistența fizică a adversarului poate fi folosită pentru a-l face să cadă. Dacă oamenii se împotrivesc pentru că nu au încredere în tine, un act aparent dezinteresat care indică cât de departe sunteți dispus să mergeți pentru a dovedi valoarea dvs. va fi un remediu eficient. Dacă rezistă pentru că este virtuos sau prin loialitate față de o altă persoană, cu atât mai bine: virtutea și dorința reprimată sunt ușor de depășit cu acțiuni. După cum scria marea seducătoare Natalie Barney: „Virtutea este de obicei o pledoarie pentru mai multă seducție”.

Există două moduri de a arăta de ce ești capabil. În primul rând, acțiune spontană: apare o situație în care obiectivul necesită ajutor, trebuie să rezolve o problemă sau pur și simplu ai nevoie de o favoare. Nu puteți anticipa aceste situații, dar trebuie să fiți gata pentru ele, deoarece acestea pot apărea oricând. Impresionați obiectivul mergând mai departe decât este necesar: sacrificarea mai multor bani, timp, efort decât se aștepta. Ținta dvs. va folosi deseori aceste momente, sau chiar le va inventa, ca un fel de dovadă: vă veți retrage? Sau vei trăi la curent cu circumstanțele? Nu poți ezita sau protesta, nici măcar un moment, sau totul se va pierde. Dacă este necesar, faceți ca actul să pară că v-a costat mai mult decât a fost, niciodată cu cuvinte, ci indirect: aspect de epuizare, versiuni împrăștiate de terți, orice ar fi nevoie.

Al doilea mod de a arăta de ce ești capabil este feat heroic pe care îl planifici și îl execuți în avans, singur și la momentul potrivit, de preferință deja seducție, când orice îndoială că victima continuă să aibă de la tine este mai periculoasă decât înainte . Alegeți un act dramatic și dificil care dezvăluie mult timp și efort implicat. Pericolul poate fi foarte seducător. Îndreptați-vă în siguranță victima către o criză, un moment de pericol sau așezați-o indirect într-o poziție penibilă și puteți face din ea un salvator, un domn galant. Sentimentele și emoțiile puternice pe care le incită pot fi redirecționate cu ușurință către iubire.

Câteva exemple

1.- În Franța anilor 1640, Marión de l'Orme era cel mai râvnit curtezan. Renumită pentru frumusețea ei, a fost iubită a cardinalului Richelieu, printre alte figuri politice și militare notabile. Cucerirea patului său a fost un semn de succes.

Conducătorul libertin Grammont l-a curtat pe De l'Orme săptămâni întregi, iar ea i-a dat în cele din urmă o întâlnire, pentru o noapte. Contele s-a pregătit pentru o întâlnire minunată, dar în ziua întâlnirii a primit o scrisoare în care a exprimat, în termeni politici și delicate, greutatea ei groaznică suferea o durere de cap atroce și a trebuit să țină patul în noaptea aceea. Numirea dvs. ar trebui să fie amânată. Contele era sigur că altul îl deplasa, pentru că De l'Orme era la fel de capricios pe cât de frumos.

Grammont nu a ezitat. La amurg, a călătorit spre Marais, unde locuia De l'Orme, și a explorat împrejurimile. Într-un pătrat de lângă casa ei a văzut un bărbat apropiindu-se pe jos. După ce l-a recunoscut pe ducele de Bríssac, a știut imediat că îl va însuși în patul curtezanei. Brissac părea dezgustat să călătorească peste conte, așa că Grammont s-a apropiat grăbit de el și i-a spus: „Brissac, prietene, trebuie să-mi faci o favoare de cea mai mare importanță: am o întâlnire, pentru prima dată, cu o femeie care trăiește aproape de aici și, întrucât această vizită este doar pentru a aranja măsuri, șederea mea va fi foarte scurtă. Vă rugăm să-mi împrumutați pelerina dvs. și să faceți o plimbare până la calul meu până mă întorc, dar, mai ales, nu stați departe de acest site. " Fără să aștepte un răspuns, Grammont luă pelerina ducelui și-i înmânase căpățâna calului. Când s-a întors, a văzut că Brissac îl privea, așa că s-a prefăcut că intră într-o casă, a lăsat în urmă, s-a întors și a ajuns la casa lui De rorme, fără a fi văzut.

A bătut la ușă și o servitoare, confundându-l cu ducele, a lăsat-o să treacă. Mergând

direct în camera doamnei, el a găsit-o întinsă pe o canapea, purtând o rochie fină. El scoase mantia lui Brissac, iar ea urlă de spaimă. „Ce se întâmplă, frumos?” A întrebat el. „Se pare că capul lui nu mai doare ...”. Părea ofensată, a exclamat că încă suferă și a insistat să se retragă. Putea, a spus el, să facă sau să întrerupă programări. "Doamnă", a răspuns Grammont cu calm, "știu ce îl îngrijorează: se teme că Brissac mă va găsi aici; dar poate fi calm în acest sens." A deschis apoi fereastra și l-a lăsat pe Brissac să vadă afară, în piață, plimbând cu sârguință un cal, ca orice băiat stabil. Părea ridicol; De l’Orme a râs, și-a aruncat brațele la contel și a exclamat: "Dragul meu domn! Nu mai pot; sunteți prea amabil și excentric să nu fiți iertați." El i-a spus setul, iar ea i-a promis că ducele poate exercita caii toată noaptea, pentru că nu-l va lăsa să intre. Au făcut o programare pentru noaptea următoare. Afară, contele a înapoiat mantia, și-a cerut scuze că a durat atât de mult și a mulțumit ducelui. Brissac a fost extrem de blând și chiar a apucat calul lui Grammont pentru ca el să călărească și și-a luat la revedere la plecare.
Interpretare. Contele Grammont știa că majoritatea seducătorilor aspiranți renunță foarte ușor, confundând capriciul sau răceala aparentă cu un semn de lipsă autentică de interes. De fapt, asta poate însemna o mulțime de lucruri: poate persoana respectivă te testează, întrebându-te dacă ești serios. Comportamentul obraznic corespunde tocmai acestui tip de test; Dacă renunți la primul semn de dificultate, este evident că nu îți iubești atât de mult victima. Sau s-ar putea ca ea să fie nesigur despre tine sau încearcă să alegi între o altă persoană și tine. În orice caz, este absurd să renunți. Un eșantion incontestabil de cât de departe sunteți dispus să ajungeți va zdrobi toate îndoielile. Și vă va învinge și rivalii, pentru că majoritatea oamenilor sunt timizi, fricați să facă un prost de la sine și își asumă rareori riscuri.
Atunci când aveți de-a face cu obiective dificile sau reticente, este mai bine să improvizați, așa cum a făcut Grammont. Dacă acțiunea dvs. pare bruscă și surprinzătoare, îi va excita mai mult, îi relaxa. Un pic de colectare indirectă de informații - unele spionaj - este întotdeauna o idee bună. Dar cel mai important este spiritul cu care îți grăbești testul. Dacă aveți o dispoziție bună și plină de viață, dacă faceți ținta să râdă, arătându-vă valoarea și distrați-vă în același timp, nu va conta dacă stricați totul sau dacă vede că ați folosit câteva trucuri. Acesta va ceda la dispoziția plăcută pe care ați creat-o. El avertizează că contele nu s-a plâns niciodată, nici nu s-a supărat și nici nu s-a făcut defensiv. Nu trebuia decât să tragă perdeaua și să-l lase pe duc să vadă calul mergând, topind rezistența lui De l'Orme cu râsul. Într-un act bine executat, el a demonstrat ce a fost în stare să facă pentru o noapte de favoruri.
2.- Paulina Bonaparte, sora lui Napoleon, a avut multe aventuri cu bărbați de-a lungul anilor, pe care medicii s-au temut pentru sănătatea ei. Nu putea sta cu un bărbat mai mult de câteva săptămâni; Noutatea era singura lui plăcere. După Napoleon cazul cu prințul Camiloo Dorgfíese, în 1803, aventurile sale nu s-au înmulțit decât. Astfel, când l-a cunoscut pe Gallardo Major Jules de Canouville, în 1810, toată lumea a presupus că această aventură nu va mai dura decât celelalte. Desigur, cel mai în vârstă era un soldat decorat, un om educat și un dansator împlinit, precum și unul dintre cei mai frumoși cavaleri din armată. Dar Paulina, în vârstă de treizeci de ani în acea vreme, avusese romanțe cu zeci de bărbați care ar fi putut să se asorteze cu acel curriculum.
Cu câteva zile după începerea romantismului, stomatologul imperial a ajuns la casa Paulinei. O durere de dinți a provocat nopți nedormite și dentistul a stabilit că trebuie să îndepărteze dintele rău imediat. În acel moment, nu au fost folosite antichigene; și în timp ce bărbatul începea să-și scoată diferitele instrumente, Paulina era îngrozită.
În ciuda durerilor de dinți, s-a răzgândit și a refuzat să fie intervenit.
Maiorul Canouville zăcea pe o canapea, cu o manta de mătase. Când și-a dat seama de toate, a încercat să o încurajeze pe Paulina să transmită: „Un moment sau două de durere și asta se va termina pentru totdeauna ... O fată ar îndura-o fără glumă”. - Aș vrea să te văd cum o faci, a răspuns ea. Canouville s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de stomatolog, a ales un dinte în partea de jos a gurii sale și a ordonat scoaterea lui. Un dinte perfect sănătos a fost extras și Canouville abia a clipit. După aceasta, Paulina nu

numai că l-a lăsat pe dentist să-și facă treaba, dar, de asemenea, opinia ei despre Canouville s-a schimbat: niciun bărbat nu a făcut vreodată ceva similar pentru ea. Această romantism a fost menită să dureze câteva săptămâni; dar apoi s-a prelungit. Asta nu a fost pe placul lui Napoleon. Paulina era o femeie căsătorită; Romane scurte au fost permise, dar o relație serioasă a fost jenantă. El a trimis Canouville în Spania, pentru a duce un mesaj unui general. Misiunea avea să dureze săptămâni, iar între timp Paulina avea să găsească alta. Dar Canouville nu a fost un iubitor mediu. Călătorind zi și noapte, fără să se oprească să mănânce sau să doarmă, a ajuns în câteva zile la Salamanca. Acolo a aflat că nu poate merge mai departe, întrucât comunicările erau întrerupte, așa că, fără a aștepta noi comenzi, s-a întors la Paris, fără escortă, pe teritoriul inamic. Abia o putea întâlni pe Paulina pe scurt; Napoleon l-a trimis înapoi în Spania. Au trecut luni înainte de a i se permite să revină; dar când a făcut-o, Paulina și-a reluat imediat romantismul, un act de loialitate fără precedent din partea ei. De această dată Napoleon a trimis Canouville în Germania și, în sfârșit, în Rusia, unde a murit curajos în bătălia din 1812. Era singurul iubit pe care Paulina îl aștepta și singurul pe care l-a jelit.
Interpretare. În seducție, vine un moment în care ținta începe să se îndrăgostească de tine, dar brusc se retrage. Motivele tale au început să pară îndoielnice; Poate că urmărești doar favoruri sexuale, putere sau bani. Aproape toți oamenii sunt nesiguri și îndoieli ca acestea pot distruge iluzia seducției. În cazul ei, Paulina Bona-parte obișnuia să folosească bărbații pentru plăcere și știa perfect că, din partea lor, o foloseau și ei. A fost total cinic. Dar oamenii folosesc adesea cinismul pentru a-și acoperi nesiguranța. Anxietatea secretă a Paulinei era că niciunul dintre iubitorii ei nu o iubise cu adevărat; că bărbații nu-și doreau decât favoruri sexuale sau politice de la ea. Când Canouville a arătat, cu acte concrete, sacrificiile pe care le putea face pentru ea - dinții, cariera, viața lui - el a transformat o femeie extrem de egoistă într-un iubit fervent. Reacția ei nu a fost în totalitate dezinteresată: acțiunile lui Canouville i-au flatat vanitatea. Dacă Paulina ar putea inspira astfel de acțiuni în el, trebuie să merite. Dar dacă el ar face apel la latura nobilă a naturii ei, ea a trebuit să trăiască și să-și arate demnitatea prin a fi credincioasă. A-ți face faza cât mai galant și politicos posibil va ridica seducția la un nou nivel, va incita emoții profunde și va deghiza toate motivele ascunse pe care le puteți avea. Jertfele voastre trebuie să fie vizibile; Vorbește despre ei sau să explici ce te costă, va părea prezumție. Nu mai dormi, te enervezi, pierde timpul prețios, pune-ți cariera în pericol, cheltuiește mai mulți bani decât îți poți permite. Exagerați toate acestea pentru a impresiona, dar nu fiți surprinși lăudându-vă sau milați-vă: provocați dificultăți și lăsați-l să vadă. Întrucât aproape toată lumea pare să-și caute beneficiul, actul tău nobil și dezinteresat va fi irezistibil.
3.- În anii 1890 și până la începutul secolului XX, Gabriele D'Annunzio a fost considerată una dintre cele mai bune romanciere și dramaturg din Italia. Dar mulți italieni nu au putut să o suporte. Scrisul său era florist și, în persoană, părea foarte plătit de el însuși, suprareaționat: a călcat dezbrăcat pe plajă, s-a prefăcut că este un om renascentist și lucruri de genul acesta. Romanele sale obișnuiau să se ocupe de război și de gloria înfruntării și înfrângerii morții, un subiect distractiv pentru cineva care nu făcuse niciodată așa ceva. Astfel, la începutul Primului Război Mondial, nimeni nu a fost surprins că D'Annunzio a condus apelul la încorporarea Italiei în Aliați și la intrarea lor în fraie. Oriunde s-a uitat, a fost acolo, susținând un discurs în favoarea războiului, o campanie care a reușit în 1915, când Italia a declarat în sfârșit războiul Germaniei și Austriei, Până atunci rolul lui D'Annunzio era cu totul previzibil. Dar ceea ce i-a surprins pe italieni a fost ceea ce a făcut acel bărbat în vârstă de cincizeci și doi de ani mai târziu: să se înroleze în armată. Nu a servit niciodată în armată, era amețit pe nave, dar era imposibil să-l descurajezi. În cele din urmă, autoritățile i-au acordat o poziție într-o divizie de cavalerie, în speranța de a-l ține departe de luptă. Italia a avut puțină experiență de război, iar armata sa era oarecum haotică. Din anumite motive, generalii au pierdut vederea lui D'Annunzio, care oricum hotărâse să părăsească divizia de cavalerie și să-și formeze propriile unități. (Până la urmă, a fost un artist și nu a fost

posibil să-l supunem disciplinei militare.) Numindu-se Commandante, și-a biruit amețelile obișnuite și a făcut o serie de atacuri îndrăznețe, direcționând grupuri de bărci cu motor împotriva miezului nopții Porturile austriece și tragerea torpilelor pe navele ancorate. De asemenea, a învățat să zboare și a început să conducă misiuni periculoase. În august 1915 a zburat peste orașul Trieste, apoi în mâinile inamicului și a aruncat steaguri italiene și mii de pliante cu un mesaj de speranță, scris în stilul său inimitabil: "Sfârșitul martiriului său este aproape! Zorii zilei lui fericirea este iminentă. Din culmile cerului, pe aripile Italiei, arunc această promisiune, acest mesaj din inima mea ". Zbura pe înălțimi fără precedent pentru timp și în mijlocul focului inamic închis. Austriecii i-au pus un preț pe cap.
Într-o misiune din 1916, D'Annunzio a căzut pe mitraliera sa, rănind definitiv un ochi și rănind grav celălalt. Când i s-a spus că zilele sale zburătoare s-au terminat, el a convalesizat la casa sa din Veneția. În acea perioadă se credea, în general, că cea mai frumoasă și elegantă femeie din Italia era contesa Morosini, fostă kaiseră germană. Palatul său se afla pe Canalul Mare, în fața casei lui D'Annunzio. A fost asediată apoi de scrisori și poezii ale scriitorilor soldați, în care a combinat detalii despre exploatările sale de zbor cu declarații de dragoste Sub atacuri aeriene împotriva Veneției, a traversat canalul, urmărind cu un singur ochi, să-și livreze cea mai recentă poezie. Condiția lui D'Annunzio era cu mult inferioară celei a lui Morosino, un simplu scriitor, dar dorința lui de a face față cu tot ceea ce a făcut-o a cucerit-o. Faptul că comportamentul lui nechibzuit i-ar putea costa viața în orice moment nu a făcut altceva decât să grăbească seducția.
D'Annunzio a ignorat sfatul medicilor și a zburat din nou, făcând atacuri chiar mai îndrăznețe decât înainte. La sfârșitul războiului, a fost cel mai decorat erou din Italia. Oriunde mergea în Italia, oamenii umpleau piețele pentru a-i auzi discursurile.
După război, a condus un marș pe Fiume, pe coasta Adriaticii. În cadrul negocierilor de pace, italienii au crezut că merită cetatea ca recompensă, dar aliații nu au fost de acord. Forțele lui D'Annunzio au luat Fiume, iar poetul a devenit lider, conducând Fiume mai mult de un an ca republică autonomă.
Până atunci, toată lumea uitase trecutul său mai puțin glorios ca un scriitor decadent. El era deja incapabil să facă ceva rău. Interpretacion. Atragerea seducției este că ne separă de rutinele noastre normale și ne permite să experimentăm zguduirea necunoscutului. Moartea este necunoscuta prin excelenta. În perioadele de haos, confuzie și moarte - ciumele care au măturat Europa în Evul Mediu, Teroarea Revoluției Franceze, atacurile aeriene asupra Londrei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial - oamenii își abandonează deseori prudența obișnuită și fac lucruri care Nu aș face-o niciodată în alte circumstanțe.
Experimentează apoi un fel de delir. Există ceva foarte seducător în pericol, în lansarea în necunoscut. Arată-ți că ai o venă nesăbuită și o natură neînfricată, că îți lipsește teama obișnuită de moarte și vei fascina instantaneu cea mai mare parte a umanității.
Ceea ce expui în acest caz nu este ceea ce simți pentru o altă persoană, ci ceva din tine: că ești dispus să te aventurezi. Nu mai ești vorbăreț și bluf. Aceasta este o rețetă pentru carisma instantanee. Orice persoană politică - Churchill, De Gaulle, Kennedy - care a fost testată pe câmpul de luptă are un apel de neegalat.
Mulți credeau că D'Annunzio era o femeie grasă; experiența sa în război i-a oferit un luciu eroic, o aură napoleonică. De fapt, el a fost întotdeauna un seducător eficient, dar apoi a devenit mult mai atractiv. Nu trebuie neapărat să riscați să muriți, dar expunerea la el vă va oferi o povară seducătoare. (Adesea este mai bine să faceți deja această seducție, moment în care acel act va fi o surpriză plăcută.) Sunteți dispus să intrați în necunoscut. Nu există o persoană mai seducătoare decât cea care a avut o legătură cu moartea. Oamenii vor fi atrași de tine; S-ar putea să mă aștept ca o parte din spiritul vostru aventuros să se lipească de ea.
4.- Conform unei versiuni a legendei arthurice, marele cavaler Lance-lot a văzut o dată pe regina Guinevere, soția regelui Arthur și cu asta a fost suficient: s-a îndrăgostit

nebunește. Astfel, când a primit vestea că regina fusese răpită de un cavaler malefic, nu a ezitat: și-a uitat celelalte sarcini cavalerești și s-a grăbit să caute. Calul său nu a rezistat goana, așa că a continuat pe jos.
Până la urmă părea să fie aproape, dar era epuizat și nu mai putea să o ia. O căruță trasă de cai trecea pe lângă; Era plin de bărbați înlănțuiți, cu aspect dezgustător. În acele zile era tradiția să aruncăm criminali - asasini, trădători, lași, hoți - în căruțe de genul acesta, care apoi călătoreau pe fiecare stradă din oraș pentru a vedea oamenii. Odată ce cineva călătorea în căruță, și-a pierdut toate drepturile feudale pentru tot restul vieții. Căruța era un simbol atât de cumplit încât, văzând unul gol, oamenii tremurau și se încrucișau. Chiar și așa, Lancelot s-a apropiat de șofer, un pitic: "În numele lui Dumnezeu, spuneți-mi dacă ați văzut-o pe doamna mea, regina coborând pe acest drum!" - Dacă vrei să te urci în căruța asta, răspunse piticul, mâine vei ști ce s-a întâmplat cu regina. Și avansat. Lancelot ezită după două trepte de cal, dar apoi alergă după căruță și urcă pe el. Oriunde trecea vagonul, localnicii l-au impregnat. Erau curioși în special despre domnul dintre pasageri. Care a fost crima lui? Cum ar muri?
¿Jupuită? ¿Sufocare? Ars la miza? În cele din urmă, piticul i-a lăsat să coboare, fără un cuvânt despre locul unde se află regina. Mai rău, nimeni nu s-a apropiat și nu a vorbit cu Lancelot, pentru că fusese în cărucior. El a căutat regina și peste tot a fost insultat, scuipat și provocat de alți cavaleri. El a dezonorat cavaleria când călătorea în căruță. Dar nimeni nu l-a putut opri sau întârzia, și a descoperit în cele din urmă că răpitorul reginei era maleficul Meleagante. L-a vânat și s-a confruntat cu duel. Încă slăbit de căutări, părea că Lancelot urma să fie învins; dar când a aflat că regina a fost martora bătăliei, el și-a recăpătat puterea și a fost pe cale să-l ucidă pe Meleagante când a fost declarată armistițiu. Guinevere a fost predat.
Lancelot abia putea să conțină binecuvântarea la gândul că el era în sfârșit în prezența doamnei sale, dar pentru disperarea ei, părea supărat și nu se uita la salvatorul ei. Ea a spus tatălui lui Meleagante: „Doamne, într-adevăr el și-a irosit eforturile.
Voi nega întotdeauna că sunt recunoscător. "Acest Lancelot a murit, dar nu s-a plâns. Mult mai târziu, după ce a îndurat nenumărate alte teste, Guinevere a cedat în cele din urmă și au devenit iubiți. Într-o zi l-a întrebat dacă a fost răpit de Meleagante știa. povestea căruței și că a dezonorat cavaleria. Acesta era motivul pentru care ea îl tratase atât de rece în acea zi? Regina a răspuns: "Făcând doi pași, ți-ai arătat reticența de a urca. De fapt, acesta a fost motivul pentru care nu voiam să te văd sau să vorbesc cu tine."
Interpretare. Oportunitatea de a executa actul tău dezinteresat se prezintă de obicei brusc. Trebuie să vă demonstrați valoarea într-o clipă, la fața locului. Ar putea fi o situație de salvare, un cadou sau o favoare care trebuie făcută, o solicitare bruscă de a lăsa totul în ajutor. Nu contează dacă procedezi nepoliticos, faci o greșeală sau faci ceva ridicol, dar acționează în beneficiul celuilalt, fără să te gândești la tine sau la consecințe. Uneori, așa, o ezitare, chiar și pentru câteva secunde, poate strică lucrarea atentă a seducției tale și dezvăluie că ești absorbit în tine, că ești un laș și nu ești politicos. Aceasta este cel puțin moralul versiunii Chrétien de Troyes, din secolul al XII-lea, a istoriei lui Lancelot. Nu uitați: nu contează doar ceea ce faceți, ci și modul în care o faceți. Dacă sunteți absorbit în mod natural, învățați să-l ascundeți. Reacționează cât se poate de spontan și exagerează efectul arătând nervos, supraexcitat și chiar ridicol; Dragostea te-a dus până în acel punct. Dacă trebuie să sari în plutitor de dragul lui Guinevere, asigură-te că vede că o faci fără cea mai mică ezitare.
5.- La Roma, în jurul anului 1531, s-a răspândit cuvântul despre o tânără senzațională, pe nume Tullia d’Aragona. Conform standardelor perioadei, Tullia nu era o frumusețe clasică: era înaltă și subțire, într-o perioadă în care femeia robustă și voluptuoasă era considerată ideală. În plus, i-a lipsit empalago-ul și chicotelile majorității tinerelor care au dorit atenția masculină. Nu, calitatea lui era mai nobilă. Limba sa latină era perfectă, putea vorbi despre cea mai recentă literatură, cânta laut și cânta. Cu alte cuvinte, a fost o noutate; și întrucât asta căutau aproape toți bărbații, au venit să-l viziteze în număr mare.

Avea un iubit, un diplomat și ideea că un bărbat i-a cucerit favorurile fizice a înnebunit pe toți. Vizitatorii săi au început să concureze pentru atenția sa, scriind poezii în onoarea sa, jucând titlul de favorit. Nimeni nu l-a obținut, dar au încercat.
Desigur, au fost cei care s-au simțit jigniți de ea și că, în public, ei au spus că Tullia nu a fost altceva decât o curvă a clasei înalte. Au repetat zvonul (poate adevărat) că i-a făcut pe bătrâni să danseze în timp ce cânta laut; și dacă dansul ei o plăcea, o puteau îmbrățișa. Pentru adepții săi credincioși, toți de naștere nobilă, aceasta a fost calomnie.
Au scris un document care a fost distribuit peste tot: „Doamna noastră cinstită, doamna bine-născută și onorabilă Tullia d'Aragona, depășește toate doamnele trecutului, prezentului și viitorului pentru calitățile ei amețitoare. [...] Cine refuză pentru a respecta această afirmație, trebuie să intrați în liza cu unul dintre domnii subsemnați, care vă vor convinge în mod obișnuit. "Tullia a părăsit Roma în 1535, mai întâi în favoarea Veneției, unde poetul Tasso a devenit iubitul său, iar după Ferrara, poate apoi cea mai civilizată curte din Italia.
Ce senzație a provocat acolo! Vocea, cântarea, chiar și poeziile sale erau lăudate peste tot. A înființat o academie literară dedicată ideilor gândirii libere. S-a numit muză și, la fel ca la Roma, s-a adunat în jurul său un grup de tineri. Au urmat-o în tot orașul, înscriindu-și numele în copaci, scriind sonete în cinstea ei și cântându-le oricui îi asculta. Un tânăr nobil a scăpat de acel cult închinător: se pare că toată lumea îl iubea pe Tullia, dar nimeni nu-i primea dragostea în schimb. Rezolvat să o răpească și să se căsătorească cu ea, acest tânăr a reușit cu înșelăciunea că îi va permite să o viziteze într-o noapte. El a proclamat devoțiunea ei neîndoielnică, a umplut-o cu bijuterii și cadouri și i-a cerut mâna. Ea a refuzat. El a scos un cuțit, dar ea a refuzat din nou, așa că s-a înjunghiat. Tânărul a supraviețuit, dar faima lui Tullia era atunci mai mare decât înainte: nici măcar banii nu-i puteau cumpăra favorurile, sau așa părea. Pe măsură ce anii treceau și frumusețea ei dispărea, un poet sau un intelectual ieșea mereu în apărarea ei și o proteja. Puțini dintre ei chiar au considerat realitatea; că Tullia era, de fapt, o curtezană, una dintre cele mai populare și mai bine plătite în profesia ei.
Interpretare. Cu toții avem defecte de un fel sau altul. Suntem născuți cu unii dintre ei și nu îi putem evita. Tullia a avut multe dintre aceste defecte. Fizic, nu a fost idealul Renașterii. De asemenea, mama ei fusese curtezană și era nelegitimă. Dar bărbaților care au căzut sub vraja lui nu le pasă. Erau prea supărați de imaginea lui: cea a unei femei înalte, pentru a cuceri pe care trebuia să lupte. Atitudinea sa a venit direct din Evul Mediu, din zilele cavalerilor și trubadurilor. Apoi, o femeie, de obicei căsătorită, a putut controla dinamica puterii între sexe, retrăgându-i favorurile până când domnul și-a demonstrat cumva valoarea și sinceritatea sentimentelor. El ar putea fi trimis la o căutare, sau forțat să trăiască printre leproși sau să concureze pentru onoarea ei într-un drept doar fatal. Și a trebuit să fac asta fără să mă plâng.
Deși zilele trubadurilor s-au stins cu mult timp în urmă, modelul rămâne: omului îi place foarte mult să-și poată demonstra curajul, să fie provocat, să concureze, să sufere încercări și necazuri și să iasă învingător. Are vena masochistă; O parte din tine îi place să sufere. Și ciudat, cu cât o femeie cere mai mult, cu atât pare mai demnă. O femeie ușor de obținut nu poate valora mult.
Fă-i pe alții să concureze pentru atenția ta, arătați într-un fel ceea ce sunt capabili și veți vedea cum acceptă provocarea. Vehemența seducției crește odată cu aceste provocări: „Arată-mi că mă iubești cu adevărat". Când o persoană (de orice sex) trăiește în conformitate cu circumstanțele, celălalt este de obicei așteptat să facă același lucru, iar seducția devine mai acută. Prin faptul că oamenii își dovedesc valoarea,
îți mărești și valoarea și îți acoperi defectele. Obiectivele dvs. sunt prea ocupate încercând să vă observați defectele și imperfecțiunile.
Simbol. Turneul Pe câmp, cu pancartele strălucitoare și caii îmbrăcați, doamna îi vede pe cavaleri să lupte pentru mâna ei. I-a auzit spunându-și dragostea în genunchi, melodiile lor nesfârșite și promisiunile frumoase. Sunt foarte buni pentru asta. Dar apoi sună trompeta și începe lupta. În turneu nu poate exista farsă sau ezitare. Domnul pe care îl

alege trebuie să aibă sânge pe față și câteva fracturi.

Reversa

Când încercați să demonstrați că sunteți demni de obiectivul dvs., nu uitați că fiecare țintă vede lucrurile diferit. Un afișaj de abilități fizice nu va impresiona pe cineva care nu apreciază abilitatea fizică; Va indica doar că căutați atenție, lăudați-vă. Seductorii trebuie să-și adapteze modul de a arăta de ce sunt capabili la îndoielile și slăbiciunile seducătorilor. Pentru unii, cuvintele frumoase sunt o dovadă mai bună decât faptele imprudente, mai ales dacă au fost scrise. Cu acești oameni, exprimă-ți sentimentele într-o scrisoare: un alt tip de test fizic, cu un apel mai poetic decât acțiune ostentativă. Cunoaște-ți bine obiectivul și direcționează-ți dovezile seducătoare către sursa îndoielilor și rezistenței tale.

17. Realizează o regresie.

Oamenii care au experimentat un anumit tip de plăcere în trecut vor încerca să o repete sau să-și amintească. Cele mai înrădăcinate și plăcute amintiri sunt de obicei cele ale copilăriei timpurii, adesea asociate inconștient cu figura tatălui sau a mamei. Obțineți-vă obiectivele înapoi în acele momente, infiltrându-vă triunghiul oedipal și punându-le ca copilul la nevoie. Ignoranți de cauza reacției lor emoționale, se vor îndrăgosti de tine. Sau, puteți experimenta, de asemenea, o regresie, lăsând albii să joace rolul mamelor protectoare, de protecție. Într-un caz sau altul, oferiți fantezia supremă: posibilitatea de a avea o relație intimă cu mama sau tata, fiul sau fiica.

Regresia erotică

Ca adulți tindem să ne supraestimăm copilăria. În dependența și neputința lor, copiii suferă cu adevărat; dar când creștem, uităm convenabil de asta și sentimentalizăm presupusul paradis pe care îl lăsăm în urmă. Uităm de durere și ne amintim doar de plăcere. De ce? Deoarece responsabilitățile vieții de adult sunt uneori o povară atât de asuprită, încât dorim în secret să depindem de copilărie, de acea persoană care era conștientă de fiecare dintre nevoile noastre, ceea ce ne-a făcut interesele și preocupările. Această reverie a noastră are o componentă erotică puternică, deoarece senzația copilului de a se baza pe mama lui este încărcată de nuanțe sexuale. Transmite către oameni un sentiment similar cu acel sentiment de protecție și dependență al copilăriei și va proiecta în tine tot felul de fantezii, inclusiv sentimente de dragoste sau atracție sexuală pe care le vei atribui altceva. Deși nu recunoaștem, este un fapt că dorim să experimentăm o regresie, vărsăm aspectul nostru adult și evităm emoțiile din copilărie care persistă sub suprafață.

La începutul carierei sale, Sigmund Freud s-a confruntat cu o problemă ciudată: mulți dintre pacienții săi s-au îndrăgostit de el. El a crezut că știe ce se întâmplă: încurajat de Freud, pacientul aflat în copilărie, sursa, desigur, a bolii sau nevrozei ei.

A vorbit despre relația sa cu tatăl său, despre primele sale experiențe de tandrețe și iubire, dar și de nepăsare și abandon. Acest proces a declanșat emoții și amintiri puternice. Într-un fel, a fost transportată în copilărie. Intensificarea acestui efect a fost motivul pentru care Freud a vorbit puțin și a devenit oarecum rece și îndepărtat, deși părea afectuos; cu alte cuvinte, că seamănă cu figura tradițională a tatălui. Între timp, pacientul era întins pe o canapea, într-o poziție de neputință sau pasivitate, astfel încât situația reproducea rolurile tată-fiică.

În cele din urmă, a început să-l direcționeze pe Freud însuși o parte din emoțiile confuze cu care s-a confruntat. Fără să știe ce se întâmplă, ea l-a legat de tatăl ei. Pacientul a cunoscut o regresie și s-a îndrăgostit. Freud a numit acest fenomen de transfer, care va deveni o parte activă a terapiei sale. Dându-i pacienților săi să-și transfere o parte din sentimentele reprimate terapeutului, el și-a expus problemele, unde s-ar putea confrunta reciproc la nivel conștient.

Efectul de transfer a fost atât de puternic încât Freud nu a fost adesea incapabil să-i determine pe pacienții săi să-și depășească infatuarea. De fapt, transferul este un mod eficient de a crea o legătură emoțională, scopul seducției. Această metodă are aplicații

infinite în afara psihanalizei. Pentru a o practica în realitate, trebuie să acționezi ca terapeut, încurajând oamenii să vorbească despre copilăria lor. Majoritatea dintre noi ar face-o cu plăcere; iar amintirile noastre sunt atât de vii și emoționale încât o parte dintre noi experimentează o regresie doar vorbind despre primii ani. De asemenea, în cursul acelei conversații, mici secrete evadează de obicei: dezvăluim tot felul de informații valoroase despre slăbiciunile și caracterul nostru, informații la care trebuie să participați și să vă amintiți. Nu credeți tot ce spun obiectivele voastre; de multe ori își vor îndulci sau supradramatiza evenimentele din copilărie. Dar atenție la tonul vocii, la orice tic nervos atunci când vorbești și, în special, la tot ceea ce nu vrei să menționezi, la tot ceea ce refuzi sau te entuziaști. Multe afirmații înseamnă cu adevărat contrariul; dacă spun că și-au urât tatăl, de exemplu, poți fi sigur că ascund o dezamăgire uriașă: că adevărul este că și-au iubit prea mult tatăl și că poate nu au primit niciodată ceea ce și-au dorit de la el. Acordați o atenție deosebită temelor și poveștilor recurente. Mai presus de toate, învață să analizezi reacțiile emoționale și să descoperi ce se află în spatele lor. În timp ce albii tăi vorbesc, păstrează atitudinea terapeutului: atent, dar liniștit, făcând comentarii ocazionale, fără a critica. Fii afectuos, dar îndepărtat - de fapt oarecum indiferent - și vor începe să transfere emoții și să proiecteze fantezii în tine. Cu informațiile pe care le-ați adunat despre copilăria dvs. și legătura de încredere pe care ați falsificat-o cu aceștia, puteți începe să efectuați regresul. Este posibil să fi descoperit un atașament puternic față de tată sau mamă, un frate sau un profesor sau o infatuare timpurie, cu o persoană care aruncă o umbră în viața sa actuală. Știind cum a fost persoana respectivă care te-a afectat atât de mult, poți adopta acest rol. Sau poate ai auzit despre o goliciune uriașă în copilărie: un tată neglijent, de exemplu. El acționează atunci ca acel tată, dar înlocuiește nepăsarea inițială cu atenția și afecțiunea pe care tatăl regal nu i-a oferit-o niciodată. Cu toții avem probleme în așteptarea copilăriei: dezamăgiri, lipsuri, amintiri dureroase. Finalizează ceea ce a rămas neterminat.

Descoperiți ce obiectiv nu a avut niciodată și veți avea ingredientele necesare pentru o seducție profundă.

Cheia este să nu vorbim doar de amintiri; Asta ar fi insuficient. Ceea ce ar trebui să faceți este să îi determinați pe oameni să acționeze asupra problemelor prezente ale trecutului lor, fără a fi conștienți de ceea ce se întâmplă. Regresiile pe care le puteți face sunt împărțite în patru tipuri principale.

Regresia copiilor. Prima legătură - legătura dintre mamă și fiul ei - este cea mai puternică dintre toate. Spre deosebire de alte animale, bebelușii umani au o perioadă lungă de neputință, timp în care depindem de mama noastră, ceea ce generează un atașament care influențează restul vieții noastre. Cheia pentru efectuarea acestei regresii este reproducerea sentimentului iubirii necondiționate a mamei pentru copilul ei. Nu-ți judeca niciodată țintele; lasă-i să facă ceea ce vor, chiar comportându-se greșit; În același timp, înconjurați-i cu atenție iubitoare, mângâiați-i. O parte din ei vor face o regresie la acei ani de început, când mama lor a avut grijă de toate și rareori i-a lăsat în pace. Acest lucru funcționează pentru aproape toată lumea, deoarece iubirea necondiționată este cea mai rară și cea mai prețioasă formă de iubire. Nici nu va trebui să vă ajustați comportamentul la ceva specific scopurilor dvs. în copilărie; Cei mai mulți dintre noi au experimentat acest tip de atenție. Între timp, creați atmosfere care consolidează senzația pe care o generați: medii calde, activități distractive, culori luminoase și vesele.

Regresia edipală. După legătura dintre mamă și fiu vine triunghiul edipal mama, tatăl, fiul. Acest triunghi se formează în perioada primelor fantezii erotice ale copilului. Un băiat își dorește mama pentru sine, o fată tatăl său, dar nu reușesc niciodată, deoarece o mamă sau un tată vor avea întotdeauna relații rivale cu soțul sau alți adulți. Dragostea necondiționată a dispărut; Acum, inevitabil, tatăl sau mama pot nega uneori ceea ce își dorește copilul. Transportați-vă victima în acea perioadă. Joacă rolul paternal, fii afectuos, dar uneori, de asemenea, sperie și insufle o anumită disciplină. Copiilor le place foarte mult o mică disciplină; Îi face să simtă că adultul îi pasă de ei. Și copiii adulți vor tremura, de asemenea, pentru a vă amesteca tandrețea cu puțină duritate și pedeapsă.

Spre deosebire de regresia din copilărie, oedipal trebuie să se potrivească scopului tău. Această regresie depinde de informațiile pe care le-ați adunat. Fără să știi suficient, ai putea trata o persoană ca un copil, certându-i din când în când, doar pentru a descoperi că dau naștere la amintiri neplăcute: aveau prea multă disciplină ca un copil. Sau ai putea genera amintiri despre un tată scârbos, iar ea îți va transfera acele sentimente. Nu continuați cu regresul până când nu ați aflat cât mai multe despre copilăria țintei voastre: ce a avut prea mult, ceea ce îi lipsea și așa mai departe. Dacă obiectivul era atașat ferm de p / m-adre-ul tău, dar atașamentul era parțial negativ, strategia de regresie edipală poate fi oricum foarte eficientă. Ne simțim întotdeauna ambivalenți în fața tatălui sau a mamei noastre; Chiar dacă îl iubim, resentim că trebuie să depindem de el. Nu vă faceți griji dacă incitați aceste ambivalențe, care nu ne împiedică să ne conectăm cu părinții. Nu uitați să includeți o componentă erotică în comportamentul dvs. patern. Acum, obiectivele tale nu numai că au mama sau tatăl lor singuri; Au și altceva, interzise anterior și permise astăzi.
Regresia eului ideal. În calitate de copii, formăm de obicei o figură ideală din visele și ambițiile noastre. În primul rând, acea figură ideală este persoana care vrem să fim. Ne imaginăm ca niște aventurieri curajoși, figuri romantice. Apoi în
adolescența noastră, ne îndreptăm atenția către ceilalți, proiectându-le deseori asupra lor idealurile noastre. Primul băiat de care ne-am îndrăgostit ne-ar fi putut da impresia că posedăm calitățile ideale pe care ni le doream pentru noi înșine sau ne-ar fi putut face să simțim că putem juca acel rol ideal în raport cu acesta. Cei mai mulți dintre noi purtăm acele idealuri cu noi, ascunse chiar sub suprafață. Suntem în secret dezamăgiți cât am avut de compromis, cât de jos am căzut din idealul nostru pe măsură ce ne maturăm. Fă-ți obiectivele tale să simtă că își îndeplinesc idealul de tinerețe și sunt aproape de a fi ceea ce și-au dorit, și vei efectua un alt tip de regresie, creând un sentiment care amintește de adolescență. Relația dintre
seduceți și sunteți mai echitabili în acest caz decât în clasele anterioare de regresie, mai mult ca afecțiunea dintre frați. De fapt, idealul se bazează de obicei pe un frate sau o soră. Pentru a crea acest efect, străduiește-te să reproduc atmosfera intensă și inocentă a unei infatuări a tinereții.

Regresie paternă sau maternă inversă. Aici ești cel care experimentează o regresie: joci în mod deliberat rolul copilului drăguț, adorabil, dar și încărcat sexual. Persoanele în vârstă consideră întotdeauna tinerii incredibil de seducători. În prezența tinerilor, ei simt o mică revenire din propria tinerețe; dar sunt mai în vârstă și, împreună cu înviorarea pe care o experimentează în compania tinerilor, este plăcerea lor să înfăptuiască o mamă sau un tată. Dacă un copil experimentează sentimente erotice față de mama sau tatăl său, care sunt reprimați rapid, tatăl sau mama se confruntă cu aceeași problemă, invers. Asuma-ti rolul copilului cu obiectivele tale si ei vor externaliza unele dintre acele sentimente erotice reprimate. S-ar putea părea că această strategie implică diferență de vârstă, dar acest lucru nu este crucial. Calitățile exagerate ale Marilyn Monroe au funcționat perfect cu bărbații de vârsta ei. Accentuarea unei slăbiciuni sau a unei vulnerabilități din partea dvs. va oferi țintei posibilitatea de a acționa ca un protector.

Câteva exemple

1. Părinții lui Victor Hugo s-au despărțit la scurt timp după ce s-a născut romancierul, în 1802. Mama lui Hugo, Sofia, a avut o aventură cu superiorul soțului ei, un general. A luat cei trei copii ai lui Hugo de la tatăl ei și a plecat la Paris pentru a-i educa singuri. Copiii au dus apoi o viață zbuciumată, cu șuvițe de sărăcie, mișcare frecventă și aventura continuă a mamei lor cu generalul. Dintre aceștia, Victor a fost cel care a devenit mai atașat de mama sa, adoptând toate ideile și hobby-urile sale, în special ura față de tatăl său. Dar în mijlocul tuturor tulburărilor copilăriei sale, nu a simțit niciodată că primește suficientă dragoste și atenție din partea mamei pe care o adora. Când a murit, în 1821, sărac și plin de datorii, s-a simțit devastat.
În anul următor, Hugo s-a căsătorit cu iubita copilăriei sale, Adéle, similar fizic cu mama sa. Căsătoria a fost fericită o perioadă, dar în curând Adéle a sfârșit asemănându-se cu mama lui Hugo în mai multe feluri decât una: în 1832, a descoperit că a avut o aventură cu critica literară SainteBeuve, întâmplător cel mai bun prieten al

lui Hugo la acea vreme. . Hugo era deja un scriitor celebru, dar nu era tipul de calcul. Își arăta sentimentele. Dar nu puteam avea încredere în nimeni cu aventura lui Adéle; A fost prea umilitor. Singura sa soluție a fost să aibă aventuri în sine, cu actrițe, curtezane, femei căsătorite. Avea un apetit prodigios; Uneori am vizitat trei femei într-o singură zi.
Până la sfârșitul anului 1832 a început producția uneia dintre piesele lui Hugo, el trebuind să supravegheze distribuția. O actriță în vârstă de douăzeci și șase de ani, numită Juliette Drouet, a audiat pentru unul dintre rolurile minore. În mod normal abil cu doamnele, Hugo el a fost bâlbâit în prezența Juliettei. Ea era pur și simplu cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată și asta și seninătatea lui îl intimideau. Desigur, Juliette a primit rolul. S-a trezit că se gândește la ea tot timpul. Părea să fie mereu înconjurată de un grup de închinători. Era evident că nu îl interesează, și așa credea Hugo. Dar într-o noapte, după o reprezentație, a urmat-o până la casa sa, pentru a descoperi că nu o enervează și nici nu o surprinde: de fapt, l-a invitat să urce în apartamentul său. A petrecut noaptea acolo și în curând aproape toate au trecut.
Hugo a fost din nou fericit. Spre deliciul său, Juliette și-a părăsit cariera în teatru, și-a părăsit foștii prieteni și a învățat să gătească. Avea idolizate haine elegante și activități sociale; dar apoi a devenit secretarul lui Hugo, părăsind rar apartamentul în care o instalase și părea să locuiască doar pentru vizitele pe care le-a făcut. După un timp, Hugo s-a întors la vechile sale obiceiuri și a început să aibă mici aventuri. Nu s-a plâns, atâta timp cât a rămas femeia la care s-a întors. Și, de fapt, Hugo depindea foarte mult de ea.
În 1843, fiica iubită a lui Hugo a murit într-un accident, iar acesta s-a scufundat în depresie. Singurul mijloc prin care știa să-și remedieze durerea era să aibă o nouă aventură. Astfel, la scurt timp după ce s-a îndrăgostit de un tânăr aristocrat căsătorit pe nume Léonie d'Aunet.
De fiecare dată am văzut Juliette mai puțin. Ani mai târziu, Léonie, simțind sigur că era favorita, i-a dat un ultimatum: fie a încetat să o vadă pe Juliette complet, fie s-a terminat. Hugo a refuzat. În schimb, a decis să organizeze un concurs: va continua să le vadă pe amândouă, iar în câteva luni, inima lui îi va spune pe care îl preferă. Leonie a înfuriat-o, dar nu a avut de ales. Aventura lui cu Hugo îi stricase deja căsătoria și poziția socială; Depinde de el. Oricum, îi era imposibil să piardă: era în prim-planul vieții, în timp ce Juliette pieptăna deja părul gri. Astfel, s-a prefăcut că acceptă jocul, deși de-a lungul timpului s-a resentit din ce în ce mai mult și s-a plâns. Juliette s-a comportat din partea ei ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. De fiecare dată când o vizita, îl trata ca de obicei, făcând totul pentru a-l mângâia și răsfăța. Concursul a durat câțiva ani. În 1851, Hugo a avut probleme cu Luis Napoleón, vărul lui Napoleon Bonaparte și apoi președinte al Franței. Hugo și-a atacat tendințele dictatoriale în presă, fără încetare și poate din neglijență, pentru că Luis Napoleon era un bărbat vindecător. Temându-se de viața scriitoarei, Juliette a reușit să o ascundă în casa unei prietene și a obținut un pașaport fals, o deghizare și un bilet sigur la Bruxelles. Totul a mers conform planului; Juliette l-a cunoscut zile mai târziu, luându-i cele mai valoroase obiecte. Inutil să spun, actele sale eroice i-au câștigat concursul.
Cu toate acestea, când noua viață a noului Hugo s-a încheiat, el și-a reluat aventurile. În cele din urmă, temându-se de sănătatea lui și îngrijorată că nu mai poate concura cu un alt flirt în vârstă de douăzeci de ani, Juliette a făcut o cerere liniștită, dar severă: nu mai sunt femei sau ea îl va părăsi. Luat complet prin surprindere, dar sigur că era serios, Hugo s-a stricat și a suspinat. Deja bătrân atunci, a îngenuncheat și a înjurat, pe Biblie și apoi pe o copie a celebrului său roman The Miserable, care nu se va mai disipa. Până la moartea Juliettei, în 1883, vraja ei asupra lui a fost absolută.
Interpretare. Viața de dragoste a lui Hugo a fost determinată de relația cu mama sa. Nu a simțit niciodată că îl iubește suficient. Aproape toate femeile cu care a avut aventuri aveau o asemănare fizică cu ea; cumva, el a compensat lipsa de dragoste maternă cu volumul mare. Când Juliette l-a cunoscut, ea nu ar fi putut ști toate acestea, dar a

sesizat cu siguranță două lucruri: că a fost extrem de dezamăgit de soția sa și că nu a crescut niciodată cu adevărat. Izbucnirile sale emoționale și nevoia sa de atenție l-au făcut mai mult băiat decât bărbat. Ea a câștigat strămoșeală asupra lui pentru tot restul vieții oferindu-i singurul lucru pe care nu l-a avut niciodată: iubirea completă și necondiționată a mamei.
Juliette nu l-a judecat niciodată pe Hugo și nici nu l-a criticat pentru îndrăzneala sa. Îi dădea atenție; Vizitarea ei era ca și cum te-ai întoarce în pântece. În prezența sa, de fapt, a fost mai mult copil ca niciodată. Cum ar putea să-i refuze o favoare sau chiar să o părăsească? Iar când, în sfârșit, a amenințat că-l va părăsi, a fost redus la starea unui băiat plângător care plângea pentru mama lui. La final, ea a avut putere absolută asupra lui.
Iubirea necondiționată este rară și greu de găsit, dar este ceea ce implorăm cu toții, fie pentru că am experimentat-o cândva, fie pentru că am fi dorit să fie așa. Nu trebuie să mergeți cât Juliette Drouet; simplul indiciu de atenție ferventă, de a-ți accepta iubiții așa cum sunt, de a le satisface nevoile, îi va plasa într-o poziție copilărească. Sentimentul de dependență i-ar putea speria puțin și pot experimenta un fundal de ambivalență, o nevoie de a se afirma periodic, așa cum a făcut Hugo în aventurile sale. Dar legăturile lor cu tine vor fi ferme și vor continua să se întoarcă pentru mai multe, legate de iluzia că vor recâștiga iubirea maternă pe care aparent le-au pierdut pentru totdeauna sau nu au avut-o niciodată.
2.- La începutul secolului XX, profesorul Mut, profesor al unui institut pentru bărbați dintr-un oraș mic din Germania, a început să simtă o ură profundă pentru elevii săi. Mut urma să împlinească șaizeci de ani și lucrase mult timp la aceeași școală. A predat limba greacă și latina și a fost un specialist remarcat în studiile clasice. Întotdeauna simțise nevoia să impună disciplină, dar situația devenise alarmantă: elevii pur și simplu nu mai erau interesați de Homer. Au ascultat muzică proastă și le-a plăcut doar literatura modernă. Deși erau rebeli, Mut îi considera leneși și nedisciplinați. Am vrut să le învăț o lecție și să le amară existența; modul său obișnuit de a face față perioadelor de izbucnire a fost o intimidare extremă și a funcționat aproape întotdeauna.
Într-o zi, un student Mut îl ura - un băiat tânăr și bine îmbrăcat, numit Lohmann - s-a ridicat în clasă și a spus: „Nu pot continua să lucrez în această cameră, domnule profesor. „Fut” a fost modul în care băieții l-au poreclit pe profesorul Mut. Profesorul l-a luat pe Lohmann de braț, l-a răsucit sever și l-a aruncat afară din clasă. Apoi și-a dat seama că Lohmann și-a părăsit carnetul de exerciții și, în timp ce a trecut prin ea, a văzut un paragraf despre o actriță pe nume Rosa Fróhlich. O intrigă a fost apoi incubată în mintea lui Mut: l-ar fi surprins pe Lohmann să se frământe cu acea actriță, fără îndoială, o femeie cu reputație proastă și l-ar alunga pe băiat de la școală.
Mai întâi el a trebuit să afle unde a acționat ea. A căutat peste tot, până când în cele din urmă și-a găsit numele în afara unui cabaret numit Îngerul Albastru. El a intrat Locul era plin de fum, plin de subiecte din clasa muncitoare pe care le disprețuia. Rosa era pe scenă. Am cântat o melodie; felul în care arăta publicul în ochi era destul de desfrânat, dar, din anumite motive, Mut îl părea fermecător. S-a relaxat puțin, a băut niște vin. După spectacolul lui Rosa, și-a croit drum spre dressingul său, hotărât să o pună la îndoială despre Lohmann. Odată ajuns acolo, s-a simțit ciudat de inconfortabil, dar a luat curaj, a acuzat-o de pervertirea școlilor și a amenințat că va duce poliția pentru a închide locul. Dar Rosa nu era năucită. A inversat toate frazele lui Mut: poate el a fost cel care i-a pervertit pe băieți. Tonul lui era măgulitor și batjocoritor. Da, Lohamnn și-a cumpărat flori și șampanie, deci ce? Nimeni nu vorbise vreodată cu Mut în acest fel; tonul său autoritar obișnuia să îi facă pe oameni să cedeze. El trebuie să fie jignit: ea era de clasă joasă și de sex feminin, iar el era profesor, dar Rosa îi vorbea de parcă ar fi la fel. Totuși, nu s-a supărat și nu a plecat. Ceva l-a obligat să rămână.
Ea tăcea. Luă o ciorapie și începu să o întunece, ignorând-o; ochii i-au urmat fiecare mișcare, în special modul în care își freca genunchiul gol. În cele din urmă, a făcut

aluzie din nou la Lohmann și la poliție. „Nu ai idee cum este viața asta”, i-a spus ea. "Toți cei care vin aici se cred că sunt regii lumii. Dacă nu le oferiți ceea ce vor, vă amenință cu poliția!" - Îmi pare rău că am rănit sentimentele unei doamne, răspunse el, jenat. Când s-a ridicat de pe scaun și amândouă genunchii s-au ciocnit, el a simțit un fior urcându-și coloana vertebrală. Ea s-a comportat din nou cu amabilitate și i-a mai turnat vin. L-a invitat să se întoarcă și s-a retras brusc, pentru a prezenta un alt număr. A doua zi, Mut a continuat să se gândească la cuvintele sale, la privirile sale. Gândindu-te la ea în timp ce învăța îi dădea un fel de frison. În noaptea aceea, s-a întors în cabaret, încă hotărât să-l surprindă pe Lohmann la fața locului și, din nou, s-a văzut în dressingul lui Rosa, bea vin și devenind ciudat de pasiv. Ea i-a cerut să o ajute să se îmbrace; Părea o mare onoare și el îi plăcea. Când a ajutat-o cu corsetul și machiajul, a uitat de Lohmann. A simțit că începe într-o lume nouă. Ea înfipse obrajii și-i mângâie bărbia și-l lăsa ocazional să-și vadă piciorul gol în timp ce desfășura un ciorap.

Profesorul Mut a apărut apoi noaptea după noapte, ajutând-o să se îmbrace, urmărindu-și performanțele, toate cu un rar fel de mândrie. Era acolo atât de des încât Lohmann și prietenii săi nu mai apăreau. Îi luase locul; El a fost cel care i-a adus flori lui Rosa, și-a plătit șampania, a participat la ea. Da, un bătrân ca el îl învinsese pe tânărul Lohmann, care se credea atât de mult! I-a plăcut când i-a mângâiat bărbia, l-a lăudat că a făcut lucrurile bine, dar s-a simțit și mai încântat când l-a certat, suflându-i praf pe față sau trăgându-l de pe scaun. Am vrut să spun că i-a plăcut. Astfel, treptat, Mut a început să-și plătească toate capriciile. Îi costa bani buni, dar a ținut-o departe de alți bărbați. În cele din urmă, el a propus căsătoria. S-au căsătorit și scandalul a izbucnit: și-a pierdut slujba și în curând toți banii; A ajuns în închisoare. Totuși, până la urmă nu a putut niciodată să se enerveze pe Rosa. Dimpotrivă, se simțea vinovat: nu făcuse niciodată suficient pentru ea.

Interpretare. Profesorul Mut și Rosa Frohlich sunt protagoniștii romanului Der Blaue Engel, scris de Heinrich Mann în 1905 și ulterior jucat pe marele ecran de Marlene Dietrich. Seducția Mut de către Rosa urmează modelul clasic al regresiei edipiene. În primul rând, ea îl tratează ca și cum o mamă ar trata un copil. Îl certă, dar certul nu este amenințător, ci tandru, are o parte batjocoritoare. Ca mamă, știe că are de-a face cu cineva slab, care nu poate să facă rău. El amestecă cu pulpa lui multe complimente și aprobări. Odată ce el începe să experimenteze o regresie, ea adaugă stimulare fizică: unele contacte pentru a-l excita, nuanțe sexuale subtile. Ca o recompensă pentru regresul său, el poate obține tremurul de a dormi în sfârșit cu mama sa. Dar există întotdeauna un element de competență, pe care mama îl crede subliniat. Reușește să-l aibă singur, lucru pe care nu l-ar fi putut face dacă tatăl său i-ar fi luat în cale, dar pentru prima dată trebuie să-l ia de la alții. Cheia acestui tip de regresie este să vă vedeți și să tratați obiectivele dvs. ca fiind copii. Nimic din ele nu te intimidează, pentru mai multă autoritate sau poziție socială pe care o au. Atitudinea ta îi lasă vedeți clar că credeți că sunteți partea puternică. Pentru a realiza acest lucru, ar putea fi util să le imaginați sau să le vizualizați ca fetele când au fost; Dintr-o dată, cei puternici nu par așa, nici atât de amenințători, atunci când îi supui unei regresii în imaginația ta. Rețineți că anumite tipuri de persoane sunt mai vulnerabile la o regresie edipală. Caută-i pe cei care, ca și profesorul Mut, par mai maturi: oameni puritani, serioși, puțin plătiți pentru ei înșiși. Acești oameni depun un efort enorm pentru a-și suprima tendințele regresive, supracompensându-și astfel punctele slabe. Frecvent, cei care par să aibă mai mult control asupra lor sunt cei mai potriviți pentru regresie. De fapt, ei își doresc în secret, deoarece puterea, poziția și responsabilitățile lor sunt mai mult o povară decât o plăcere.

3.- Născut în 1768, scriitorul francez Francois-René de Chateaubriand a crescut într-un castel medieval din Bretania. Castelul era rece și înfricoșător, parcă locuit de fantome din trecut. Familia locuia acolo în semi-izolare. Chateaubriand și-a petrecut mare parte din timp cu sora sa Lucile, iar atașamentul său față de ea a fost atât de ferm, încât au

circulat zvonuri de incest. Dar când avea aproximativ cincisprezece ani, o nouă femeie, pe nume Sylphide, a intrat în viața lui: o femeie pe care a creat-o în imaginația sa, un amalgam cu toate eroinele, zeițele și curtenii pe care le citise în cărți. Își vedea în mod constant trăsăturile în minte și îi auzi vocea. Curând ea
Mergeam cu el și vorbeau. El și-a imaginat-o nevinovată și ridicată, dar, uneori, nu erau lucruri atât de inocente. El a menținut această relație timp de doi ani, până a mers la Paris și a înlocuit-o pe Sylphide cu femei din carne și sânge.
Publicul francez, plin de teroare din anii 1790, a primit cu entuziasm primele cărți ale lui Chateaubriand, simțind un spirit nou în ele. Romanele sale erau pline de castele aruncate de vânt, eroi tulburători și eroine pasionale. Romantismul era în aer. Chateaubriand însuși arăta ca personajele din romanele sale și, în ciuda aspectului lor neatractiv, femeile au înnebunit peste el: cu Chateaubriand puteau fugi de căsătoria lor plictisitoare și să trăiască genul de romantism turbulent despre care a scris. Porecla de Chateaubriand a fost Ericrumteur; și deși era căsătorit și era un catolic fervent, numărul aventurilor sale a crescut de-a lungul anilor. Cu toate acestea, a avut o natură neliniștită: a călătorit în Orientul Mijlociu, în Statele Unite, în toată Europa. El ar putea găsește ce căuta el peste tot și nici femeia potrivită nici: când noutatea unei aventuri s-a terminat, a plecat. Până în 1807 avusese atâtea romanțe și încă se simțea atât de nemulțumit încât a decis să se retragă în moșia sa rurală, numită Vallée aux Loups. A umplut locul cu copaci din întreaga lume, transformând grădinile în ceva din romanele sale. Acolo a început să scrie memoriile care, prevedea el, vor fi capodopera lui. Cu toate acestea, până în 1817, viața lui Chateaubriand se prăbușise. Problemele cu banii îl determinaseră să vândă Vallée aux Loups. Cu aproape cincizeci de ani, s-a simțit brusc bătrân și și-a epuizat inspirația. În acel an a vizitat-o pe scriitoarea Madame de Staél, care era bolnavă și aproape de moarte. A stat câteva zile la noptieră, în compania celei mai bune prietene a doamnei, Juliette Récamier. Aventurile Madame Récamier au fost sărbătorite cu tristețe. Căsătorit cu un bărbat mult mai bătrân decât ea, nu mai trăiau de mult timp; ea a rupt inimile celor mai ilustri bărbați din Europa, cum ar fi prințul Metternich, ducele de Wellington și scriitorul Benjamin Constant. De asemenea, se zvonea că, în ciuda flirtului, ea era încă o fecioară. Avea atunci aproape patruzeci de ani, dar era tipul de femeie care pare tânără la orice vârstă. Atrasă de durere pentru moartea lui Staél, ea și Chateaubriand au devenit prieteni. Ea l-a ascultat cu atâta atenție, adoptându-i starea de spirit și răsunând sentimentele lui, pe care le-a simțit că a întâlnit în sfârșit o femeie care l-a înțeles. De asemenea, în Madame Récamier a existat ceva oarecum eteric. Mersul ei, vocea, ochii ei: mai mult de un bărbat o comparaseră cu un înger ceresc. Chateaubriand a ars curând în dorința de a o poseda fizic.
Anul de la începutul prieteniei sale, a avut o surpriză: a convins un prieten să cumpere Vallée aux Loups. Prietenul va fi plecat câteva săptămâni, iar ea l-a invitat să petreacă un sezon împreună în vechea moșie. Chateaubriand a acceptat cu bucurie. I-a arătat proprietatea, explicându-i ce însemna pentru el fiecare porțiune mică, amintirile pe care le-a evocat locul. Chateaubriand a fost invadat de sentimente din tinerețe, senzații pe care le-a uitat. A investigat mai mult în trecutul său, descriind fapte din copilăria sa. Uneori, mergând cu Madame Récamier și uitându-mă la acei ochi amabili, simțeam un fior de recunoaștere, dar nu-l puteam identifica deloc. Tot ce știam era că ar trebui să mă întorc la amintirile pe care le-am lăsat deoparte, „încerc să petrec puținul timp pe care l-am mai rămas pentru a-mi descrie tinerețea", a spus el, „în timp ce esența ei îmi rămâne palpabilă".
Părea că Madame Récamier corespundea dragostei lui Chateaubriand, dar, ca de obicei, era încăpățânată să păstreze o romantism spiritual. Cu toate acestea, Enchanteur purta porecla. Poezia ei, aerul său de melancolie și persistența lor au predominat în cele din urmă și a cedat, poate pentru prima dată în viața ei. Deci, ca iubitori, erau nedespărțiți. Dar, cum a fost întotdeauna în cazul lui Chateaubriand, o femeie nu a fost suficientă în timp. Spiritul neliniștit reia. A început să aibă din nou aventuri. Récamier și el s-au oprit să ne vedem la scurt timp după aceea.

În 1832, Chateaubriand călătorea în Elveția. Încă o dată, viața lui a suferit o schimbare; Abia atunci era cu adevărat bătrân, trup și suflet. În Alpi, gândurile ciudate ale tinereții sale au început să-l atace, amintiri ale castelului din Bretania. A aflat că Madame Récamier era în zonă. Nu o văzuse de ani buni și a fugit la hanul unde stătea. Ea a mers cu el la fel de blând ca întotdeauna; În timpul zilei au făcut lungi plimbări împreună, iar noaptea au stat de vorbă până foarte târziu. Într-o zi, Chateaubriand i-a spus că a decis în sfârșit să-și încheie memoriile. Și a avut o mărturisire de făcut: i-a spus povestea lui Sylphide, iubita sa imaginară de copil. Sperase cândva să o întâlnească pe Sylphide în viața reală, dar femeile pe care le-a cunoscut s-au împiedicat în comparație. De-a lungul anilor și-a uitat iubitul imaginar; dar acum era bătrân și nu numai că s-a gândit din nou la ea, dar a putut să-i vadă chipul și să-i audă vocea. Cu aceste amintiri și-a dat seama că a cunoscut-o pe Syplhide în viața reală: era Madame Récamier. Fața și vocea arătau la fel. Mai mult, exista același spirit senin, calitatea inocentă și virgină. Când a citit rugăciunea lui Sylphide, care tocmai scrisese, i-a spus că vrea să fie din nou tânăr și că văzând-o i-a restabilit tinerețea. Reconciliat cu Madame Récamier, Chateaubriand a început să lucreze din nou în memoriile sale, care au fost publicate în cele din urmă sub titlul Memories of the after life. Cei mai mulți critici au fost de acord că această carte a fost capodopera lor. Amintirile au fost dedicate doamnei Récamier, căreia a rămas devotat până la propria moarte, în 1848.

Interpretare. Cu toții purtăm în interior o imagine a unui tip ideal de persoană pe care am dori să o cunoaștem și să o iubim. Prea adesea acel tip este o combinație de fragmente și piese ale diferitelor persoane ale tinereții noastre, ba chiar personaje din cărți și filme. Persoanele care ne-au influențat profund - un profesor, de exemplu - și-ar putea da seama în el. Trăsăturile lui nu au nicio legătură cu interesele superficiale. Mai degrabă, sunt inconștienți, greu de verbalizat. Căutăm din greu acel tip ideal în adolescența noastră, când suntem mai idealisti. De multe ori primele noastre iubiri posedă aceste trăsături într-o măsură mai mare decât cele ulterioare. În cazul lui Chateaubriand, care locuia cu familia în castelul său izolat, prima sa iubire a fost sora sa Lucile, pe care a închinat-o și a idealizat-o. Dar, întrucât dragostea cu ea era imposibilă, el a creat o figură din imaginația sa, cu toate atributele pozitive ale Lucilei: noblețe de spirit, inocență, curaj.

Madame Récamier nu ar fi putut ști nimic despre tipul ideal de Chateaubriand, dar știa ceva despre el, cu mult înainte ca ea să-l întâlnească. Îi citise toate cărțile, iar personajele sale erau foarte autobiografice. Știa de obsesia lui pentru tinerețea pierdută; și toată lumea era conștientă de aventurile sale nesfârșite și nesatisfăcătoare cu femeile, de spiritul său foarte neliniștit. Madame Récamier a știut să fie o reflectare a oamenilor, să intre în spiritul ei, iar unul dintre primele ei acte a fost să-l ducă pe Chateaubriand la Vallée aux Loups, unde a crezut că a părăsit o parte din tinerețe. Invadat de amintiri, a trăit o regresie și mai intensă în copilărie, până în zilele din castel. Ea l-a încurajat activ la asta. Mai mult, el întruchipa un spirit care îi era firesc, dar care conspira cu spiritul său de tinerețe: nevinovat, nobil, amabil. (Faptul că atât de mulți bărbați s-au îndrăgostit de ea sugerează că mulți aveau aceleași idealuri.) Madame Récamier era Lucile / Sylphide. A fost nevoie de Chateaubriand ani pentru a observa acest lucru; dar când a făcut-o, vraja ei asupra lui a fost totală. Este aproape imposibil să personificați pe deplin idealul cuiva. Dar dacă vă apropiați destul de mult de altcineva, dacă evocați ceva din acel spirit ideal, îl puteți duce la o seducție profundă. Pentru a efectua această regresie, trebuie să joci rolul de terapeut. Faceți-vă obiectivele deschise în ceea ce privește trecutul său, în special iubirile sale anterioare și cu atât mai mult față de prima sa iubire. Acordați atenție oricărei expresii de nedumerire, cum această persoană sau acea persoană nu le-a oferit ceea ce și-a dorit. Du-i în locuri care le evocă tinerețea. În această regresie nu creați atât o relație de dependență și imaturitate, cât spiritul adolescent al unei prime iubiri. Există o notă de inocență în relație. O mare parte din viața de adult implică concesii, mașinații și o anumită duritate. Creați atmosfera ideală lăsând afară acele lucruri, atrăgând cealaltă

persoană la un fel de slăbiciune reciprocă, evocând o a doua virginitate. Trebuie să existe o calitate visătoare în acest sens, ca și cum obiectivul a reînviat prima iubire, dar nu ar putea să o creadă. Lasă totul să se desfășoare încet, permite fiecărei întâlniri să dezvăluie noi calități ideale. Sentimentul de a retrăi plăcerea din trecut este pur și simplu imposibil de rezistat.
4.- În vara anului 1614, mai mulți membri ai înaltei nobilimi a Angliei, inclusiv arhiepiscopul de Canterbury, s-au întâlnit pentru a decide ce să facă cu contele de Somerset, favoritul regelui James I, care avea atunci patruzeci și opt de ani. ani După opt ani ca favorit, tânărul conte acumulase atât de multă putere și bogăție și atâtea titluri, încât nu a lăsat nimic pentru nimeni altcineva. Dar cum să scapi de acel bărbat puternic? În acest moment, conspiratorii nu au avut niciun răspuns.
Săptămâni mai târziu, în timp ce inspecta grajdurile regale, a văzut un nou tânăr în curte, George Villiers, douăzeci și doi, un membru al nobilimii joase. Curtenii care l-au însoțit pe rege au observat interesul cu care regele l-a urmat pe Villiers cu ochii, și au întrebat despre el. Toată lumea trebuia să recunoască că, de fapt, era un tânăr foarte chipeș, cu un chip de înger și o atitudine fermecătoare copilărească. Când veștile despre interesul regelui pentru Villiers au ajuns la urechile conspiratorilor, au știut instantaneu că au găsit ceea ce căutau: un băiat capabil să seducă regele și să suplinească temutul favorit. Dar lăsată în natură, seducția nu va avea loc niciodată. Ar trebui să-l ajute. Astfel, fără a comunica planul lui Villiers, s-au împrietenit cu el.
Regele James era fiul Mariei, regina Scoției. Copilăria lui fusese un coșmar: tatăl său, favoritul mamei sale și propriii regenți fuseseră uciși; mama lui, mai întâi fusese exilată, apoi executată. Jacobo, când era tânăr, pentru a scăpa de bănuieli, se prefăcuse nebun. Uram să văd o sabie și nu puteam purta nici cel mai mic semn de dezacord. Când vărul său, regina Elisabeta I, a murit în 1603, fără a lăsa moștenitor, a devenit rege al Angliei. Jacobo s-a înconjurat de bărbați tineri cu spirit bun și spirit și părea că preferă compania băieților. În 1612, fiul său, prințul Henry, a murit. Regele era incontolabil. Avea nevoie de distragere și de spirit bun, iar favoritul său, contele de Somerset, nu mai era atât de tânăr și atractiv pentru a le oferi. Timpul pentru o seducție a fost perfect. Astfel, conspiratorii au pornit să lucreze la Villiers, în măsură să-l ajute să urce în instanță. Au furnizat un dulap magnific, bijuterii, o trăsură strălucitoare, genul de lucruri pe care le-a observat regele. Ei au retras practica Sa de călărit, scrimă, tenis, dans, precum și abilitățile sale cu păsări și câini. El a fost instruit <în arta conversației: cum să flateze, să spună o glumă, să suspin la momentul potrivit. Din fericire, a fost ușor să lucreze cu Villiers: a avut o atitudine naturală plină de viață și nimic nu părea să-l deranjeze. În același an, conspiratorii au reușit să fie numiți purtători regali ai cupei: în fiecare seară servea vin regelui, astfel încât să poată vedea de aproape. Săptămâni mai târziu, regele era îndrăgostit. Băiatul părea să își dorească atenția și tandrețea, exact ceea ce tânjea să ofere. Cât de minunat ar fi să-l modelezi și să-l educi! Și ce figură perfectă a avut!
Conspiratorii l-au convins pe Villiers să-și încalce angajamentul față de o tânără: regele era foarte hotărât în afecțiunile sale și nu tolera concurența. Curând, Jacobo a dorit să fie tot timpul cu Villiers, pentru că avea calitățile pe care le admira: inocență și spirit de inimă vesel. Regele l-a numit cavaler al camerei regale, ceea ce le-a permis să fie singuri. Ceea ce i-a plăcut în mod deosebit lui Jacobo a fost că Villiers nu a cerut niciodată nimic, ceea ce a făcut și mai delicios să-i răsfăț.
Până în 1616, Villiers înlocuise complet favoritul anterior. A fost apoi contele de Buckingham și membru al consiliului regal. Deși spre consternarea conspiratorilor, el a acumulat rapid chiar și mai multe privilegii decât contele de Somerset. Regele a spus „miere” în public, și-a fixat jubonele, a pieptănat-o. Jacobo și-a protejat gelos favoritul, dornic să păstreze inocența tânărului. A satisfăcut fiecare capriciu al băiatului, el a fost de fapt sclavul său. De fapt, regele părea să experimenteze o regresie: de fiecare dată când Stee-nie, după cum i-a spus lui Villiers, a intrat în cameră, a început să acționeze ca un copil. Au fost inseparabile până la moartea regelui, în 1625.

Interpretare. Fără îndoială, părinții noștri ne modelează pentru totdeauna, în moduri pe care nu le înțelegem niciodată pe deplin. Dar părinții sunt la fel de influențați și seducați de fiul lor. Ei pot îndeplini rolul de protectori, dar între timp absorb spiritul și energia copilului, reînvie o parte din propria copilărie. La fel cum fiul se luptă cu senzații sexuale față de tată sau mamă, tatăl sau mama trebuie să reprime senzații erotice comparabile, prezente chiar sub tandrețea pe care o experimentează. Cel mai bun și cel mai insidios mod de a seduce oamenii este de obicei să te plasezi ca fiu. Imagistica mai puternică, mai la comandă, va fi atrasă de rețeaua ta. Vei simți că nu ai de ce să te temi. Subliniați imaturitatea, slăbiciunea voastră și lăsați-o să cedeze fanteziei pe care o protejează și o educă, o dorință intensă când oamenii sunt mai în vârstă. Ceea ce el nu percepe este că ajungi la fundul ființei sale, insinuându-ți: copilul este cel care controlează adultul. Inocența ta îi face pe ceilalți să-și dorească să te protejeze, dar este și taxat sexual. Inocența este foarte seducătoare; sunt cei care tânjesc chiar să-l corupă. Trezește-ți senzațiile sexuale latente și le poți derama în speranța de a satisface o fantezie intensă, dar reprimată: pat cu figura filială. De asemenea, în prezența ta, vor începe să experimenteze și o regresie, infectată de spiritul tău răutăcios și copilăresc. Aproape toate acestea au fost naturale în Villiers, dar este probabil să folosiți un anumit calcul. Din fericire, cu toții avem tendințe puternice în copilărie, ușor de accesat și exagerat. Faceți ca gesturile voastre să pară spontane și neprevăzute. Fiecare element sexual al comportamentului tău ar trebui să pară nevinovat, inconștient. Ca și Villiers, nu cereți favoruri. Părinții preferă să strice copiii care nu cer lucruri, ci îi invită să își găsească atitudinea. Dând impresia că nu cenzurezi sau îi critici pe cei din jurul tău, vei face totul pentru a te face să pari natural și naiv. Acesta adoptă un comportament vesel, curajos, deși cu o margine ascuțită. Subliniați orice puncte slabe pe care le puteți avea, lucrurile pe care nu le puteți controla. Amintiți-vă: cei mai mulți dintre noi ne aducem aminte de primii ani cu dragoste, dar, paradoxal, de multe ori mai mulți oameni
atașat de acea vreme este cel care a avut o copilărie cea mai dificilă. De fapt, circumstanțele l-au împiedicat să fie un copil, așa că nu crește niciodată și pune în aplicare paradisul pe care nu l-ar putea experimenta niciodată. Jacobo I face parte din această categorie. Oamenii de acest tip sunt ținte ideale pentru regresie inversă.
Simbol. Patul Întins singur în pat, copilul se simte neprotejat, temător, nevoiaș. Într-o cameră din apropiere este patul lui m / p-adre. Este un loc mare și necuvenit, care nu trebuie să știe el. **Transmite celor seduși ambele senzații - neputință și transgresie - la minciună și plimbare.**

Reversa

Pentru a inversa strategiile de regresie, părțile unei seducții ar trebui să mențină o atitudine a adultului în timpul procesului. Dar acest lucru este nu numai rar, ci și neplăcut. Seducția înseamnă a face anumite fantezii să devină realitate. A fi un adult responsabil și matur nu este o fantezie, ci este o necesitate. În plus, o persoană care menține o atitudine adultă în raport cu tine este dificil de sedus. În tot felul de seducții - politice, media, personale - obiectivul trebuie să fie supus regresiei. Singurul pericol este ca fiul, obosit de dependență, să se întoarcă împotriva tatălui și a mamei și să se răzvrătească. Trebuie să fii pregătit pentru asta; și, spre deosebire de un tată sau o mamă, nu-l luați niciodată ca fiind personal.

Promovează fărădelegile și interzise.

Întotdeauna există limite sociale la ceea ce se poate face. Unele dintre ele, cele mai elementare tabuuri, datează de secole; altele sunt mai superficiale și pur și simplu definesc un comportament politicos și acceptabil. A-ți face să simți că obiectivele le depășești peste orice limită este extrem de seducător. Oamenii își doresc să exploreze partea lor întunecată. Nu totul din dragostea romantică ar trebui să fie tandru și delicat; sugerează deținerea unei vene crude, chiar sadice. Nu respecta diferențele de vârstă,

juramele soțului, legăturile familiale.
Odată ce dorința de transgresiune îți va atrage țintele către tine, le va fi greu să se oprească. Du-le mai departe decât ți-ai imaginat; sentimentul comun de vinovăție și complicitate va crea o legătură puternică.

M-a pierdut

În martie 1812, George Gordon Byron, pe atunci în vârstă de douăzeci și patru de ani, a publicat primele melodii ale poemului său Childe Harold. Poezia aceasta era plină de binecunoscute imagini gotice - o abație stricată, disiparea, călătorii în Orientul misterios - dar ceea ce a făcut-o diferită a fost că protagonistul său a fost și un ticălos: Harold era un om care a dus o viață de viciu, disprețuitor. convențiile societății, deși cumva a rămas nepedepsită. De asemenea, poezia nu a fost localizată într-un loc îndepărtat, ci în Anglia vremii. Childe Harold a provocat imediat o senzație și a devenit vorba despre Londra. Prima ediție s-a vândut rapid. Zile mai târziu a început să circule un zvon: poemul, despre un tânăr nobil disipat, era de fapt autobiografic.
Crema și crema societății au strigat apoi să-l întâlnească pe Lord Byron și mulți dintre membrii săi și-au lăsat cărțile de vizită la reședința poetului. Curând, s-a prezentat la casele sale. Ciudat, ți-a depășit așteptările. Byron era extrem de chipeș, cu părul cret și chipul unui înger. Ținuta ei neagră i-a făcut pielea să iasă în evidență. Nu a vorbit prea mult, ceea ce în sine a făcut o impresie; iar când a făcut-o, vocea lui era scăzută și hipnotică, iar tonul său era oarecum respingător. El a fost șchiopătând (s-a născut cu un picior deformat), așa că atunci când o orchestră a executat un vals (dansul la modă în 1812), a pășit deoparte, și-a pierdut ochii. Doamnele au înnebunit după el. După ce l-a întâlnit, Lady Roseberry a simțit inima bătând atât de violent (un amestec de teamă și emoție) încât a trebuit să se retragă. Femeile s-au luptat să stea lângă el, să-și câștige atenția, să fie seduse de el. Era adevărat că a comis un păcat secret, ca protagonist al poemului său?
Lady Caroline Lamb - soția lui William Lamb, fiul lui Lord și al Lady Melbourne - a fost o tânără radiantă pe scena socială, dar în adânc era nefericită. De copil visasem la aventuri, romanțe, călătorii. Dar atunci era de așteptat să joace rolul de soție civilizată și asta nu a mers cu ea. Lady Caroline a fost una dintre primele care a citit-o pe Childe Harold și ceva mai mult decât \ noutatea ei a stimulat-o. Când l-a văzut pe Lord Byron la o cină, înconjurat de femei, l-a privit în față și a plecat; În noaptea aceea, a scris despre el în jurnalul său: „Demented, bad guy and danger to know him”. Și a adăugat: „Acea frumoasă față palidă este destinul meu”.
A doua zi, spre surprinderea doamnei Caroline, Lord Byron s-a arătat în vizită.
Evident, o văzuse plecând și timiditatea lui îl intrigase: îi displăceau femeile energice, care continuau să meargă în spatele lui, întrucât părea să dispreționeze totul, chiar și succesul său. Curând a sfârșit vizitând Lady Caroline în fiecare zi. S-a distrat singur rochia ei, s-a jucat cu copiii, a ajutat-o să-și aleagă rochia. Ea a insistat să-i spună viața lui: el a descris tatăl său brutal, decesele premature care păreau a fi un blestem al familiei, abația ruinatoare pe care o moștenise, aventurile sale în Turcia și Grecia. Viața sa a fost într-adevăr la fel de gotică ca cea a lui Childe Harold.
În câteva zile au devenit iubitori. Dar apoi situația s-a inversat: Lady Caroline îl urmărea pe Byron cu un dinamism impropriu al unei doamne. S-a îmbrăcat ca o pagină și s-a strecurat în trăsura lui, a scris scrisori extravagant emoționante, și-a evazat romantismul. În sfârșit, o oportunitate de a juca marele rol romantic al fanteziilor tale adolescente! Byron a început să se predispună împotriva ei. Acum îi plăcea să facă scandal; de data aceasta a mărturisit natura păcatului secret la care a făcut aluzie în Childe Harold: aventurile sale homosexuale în timpul călătoriilor. El a făcut comentarii crude, a fost indiferent. Dar, se pare, acest lucru a determinat-o doar pe Lady Caroline și mai mult. I-a trimis încuietorul obișnuit, dar de la pubisul său; L-am urmat pe stradă, am făcut scene în public; familia ei a trimis-o în cele din urmă în străinătate, pentru a evita scandaluri

suplimentare. Când Byron a lămurit
că încheierea sa, ea s-a scufundat într-o nebunie care va dura câțiva ani. În 1813, un vechi prieten al lui Byron, James Webster, l-a invitat pe poet să rămână în moșia sa. Webster avea o soție tânără frumoasă, Lady Frances și știa faima lui Byron ca seducătoare, dar soția lui era castă și liniștită: cu siguranță va rezista tentației unui bărbat precum Byron. Spre ușurarea lui Webster, Byron abia a vorbit cu franceza,
care i se părea la fel de insensibil. Dar deja șederea lui Byron a fost avansată, a reușit să fie singură cu el în holul piscinei, unde i-a pus o întrebare:
Cum ar putea o femeie căreia i-a plăcut un bărbat să o anunțe când nu l-a perceput? Byron scrută un răspuns picant pe o bucată de hârtie, care o făcu să roșească în timp ce o citea. La scurt timp, el a invitat cuplul să-l viziteze în infamia lui abație. Acolo, doamna franceză corectă și formală l-a văzut să bea vin într-un craniu uman. Cei doi au rămas târziu într-una din camerele secrete ale abației, citind poezie și sărutându-se. Cu Byron, se părea că Lady Frances era mai mult decât dispusă să exploreze adulterul.
În același an, vitregul lordului Byron, Augusta, a ajuns la Londra, fugind de soțul ei, care avea probleme cu banii. Byron nu o mai văzuse pe Augusta. Arătau la fel: aceeași față, aceleași gesturi; ea era Lord Byron înăuntru
femeie. Iar comportamentul lui cu ea a fost mai mult decât fratern. El a dus-o la teatru, a dansat, a primit-o acasă, a tratat-o cu o intimitate pe care Augusta i-a corespuns curând. Într-adevăr, atenția tandră și amabilă cu care a umplut-o Byron a devenit curând fizică. Augusta a fost o soție ferventă și mamă a trei copii, dar s-a predat la ideile vitregului ei vitreg. Cum aș fi putut să o evit? El a trezit o pasiune ciudată în ea, o pasiune mai puternică decât a simțit-o pentru orice alt bărbat, inclusiv soțul ei. Pentru Byron, relația cu Augusta a fost cel mai mare, suprem păcat al vieții sale. Și la scurt timp după ce le-a scris prietenilor mărturisindu-l deschis. De fapt, a fost încântat de răspunsurile sale îngrozite, iar lungul său poem narativ Mireasa lui Abydos are ca temă incestul dintre frați.
Apoi au început să se răspândească zvonuri despre relațiile lui Byron cu Augusta, care era deja însărcinată cu el. Societatea bună l-a respins, dar femeile au fost atrase de el mai mult decât înainte, iar cărțile sale au fost mai populare ca niciodată.
Eu, Annabella Milbanke, vărul lui Lady Caroline Lamb, am cunoscut-o pe Byron în primele luni ale anului 1812, când Londra s-a înveselit. Annabella era serioasă și practică, iar interesele ei erau știința și religia. Dar a fost ceva despre Byron care a apelat la ea. Și sentimentul părea să fie reciproc: nu numai că s-au împrietenit, dar, pentru deznodământul lui Annabella, a arătat un alt interes pentru ea, în măsura în care a propus căsătorie. Acest lucru s-a întâmplat pe fondul scandalului lui Byron și Caroline Lamb, iar Annabella nu a luat propunerea în serios. În următoarele luni, ea și-a continuat cariera la distanță și a aflat despre zvonurile tulburătoare ale incestului. Cu tot ceea ce în 1813 îi scria mătușii sale: „Consider tratamentul lui atât de de dorit încât aș risca să fiu numit Coquette pentru a mă bucura de el". Citind noile ei poezii, ea a scris că „descrierea ei despre Iubire aproape că m-a făcut să mă îndrăgostesc de el. El a dezvoltat o obsesie pentru Byron, până când unele dintre ele au ajuns în curând la urechile lor. Ei și-au reînnoit prietenia, iar în 1814 i-a propus-o din nou, de data aceasta, a acceptat Byron ca a fost un înger căzut și ea avea să o modifice.
Dar nu a fost așa. Byron sperase că viața căsătorită îl va calma, dar după ceremonie și-a dat seama că a greșit. El i-a spus lui Annabella: „Acum vei descoperi că te-ai căsătorit cu un demon". Câțiva ani mai târziu căsătoria s-a despărțit. În 1816, Byron a părăsit Anglia, pentru a nu se mai întoarce niciodată. A călătorit o perioadă în Italia; Toată lumea știa povestea lui: romanțele sale, incestul, cruzimea față de iubitele sale. Dar, oriunde s-a dus, italienii, în special nobilii căsătoriți, l-au urmărit, lăsându-l să vadă în felul său cât de dispuși să fie următoarea sa victimă. Femeile deveniseră cu adevărat agresoare. Așa cum spunea Byron poetului Shelley: „Nimeni nu a fost mai disputat decât sărmanul drag al meu: m-au răpit mai des decât oricine de la războiul troian".
Interpretare. Femeile din epoca Byron tânjeau să joace un rol diferit decât le permitea societatea. Trebuiau să fie forța decentă și moralizatoare a culturii; Doar bărbații au avut

ieşiri pentru impulsurile lor cele mai întunecate. În cadrul restricțiilor sociale asupra femeilor, probabil că a existat teama părții amorale și fugite din psihicul feminin. Simțindu-se reprimate şi neliniștite, doamnele din acea vreme au devorat romane gotice, povești în care femeile erau îndrăznețe şi aveau aceeași capacitate de bine şi de rău ca bărbații. Cărți precum cele care au contribuit la declanșarea unei revolte, în care femeile ca Lady Caroline au făcut ca o parte din viața fantezistă din adolescența sa să devină realitate, când acest lucru a fost permis într-o oarecare măsură. Byron a fost pe scena la momentul potrivit. El a devenit fulgerul dorințelor fără legătură ale femeilor; cu el, ei puteau depăşi limitele pe care societatea le impusese. Pentru unii, apelul a fost adulter, pentru alții o rebeliune romantică sau posibilitatea de a fi irațional şi necivilizat. (Dorința de a reforma Byron nu a făcut decât să ascundă adevărul: dorința ca el să-i copleșească.) În toate aceste circumstanțe, a fost prezentă atragerea interzisului, care în acest caz a fost mai mult decât o simplă ispită superficială: o dată o femeie s-a implicat cu Byron, el a dus-o mai departe decât și-a imaginat sau și-ar fi dorit, pentru că nu știa limite. Femeile nu numai că s-au îndrăgostit de Byron: i-au permis să-și pună viața pe cap și chiar le-au dus la ruină. Au preferat acea soartă la limitele sigure ale căsătoriei. Într-un anumit sens, situația femeilor la începutul secolului al XIX-lea a devenit larg răspândită la începutul secolului XXI. Ieșirile pentru comportamente incorecte de sex masculin - război, politică murdară, instituția iubitorilor și a curtenilor - au căzut în uz; Astăzi, nu numai femeile, ci și bărbații se presupune că sunt eminamente civilizate și rezonabile. Și mulți le este greu să realizeze asta.
Când copiilor li se permite să se descarce partea întunecată a personajului nostru, o latură pe care o avem cu toții. Dar din cauza presiunii societății (inițial sub forma părinților noştri), reprimăm treptat șirurile îndrăznețe, rebele, perverse ale caracterului nostru. Pentru a trăi împreună, învățăm să ne reprimăm partea întunecată, care devine un fel de sine pierdut, o parte din psihicul nostru îngropat sub aspectul nostru politicos.
Ca adulți, dorim în secret să recuperăm acel sine pierdut, partea noastră cea mai îndrăzneață, cel mai puțin respectuoasă. Suntem atrași de cei care își trăiesc sinele pierdut ca adulți, chiar dacă acest lucru implică un anumit rău sau distrugere. Ca și Byron, poți fi fulgerul dorințelor respective. Cu toate acestea, trebuie să înveți să păstrezi potențialul sub control și să îl folosești strategic. În timp ce aura celor interzise din jurul tău atrage ținte pe site-ul tău, nu exagerează pericolul sau le vei alunga. o
După ce simțiți că au căzut sub vraja voastră, vă puteți da frâu liber. Dacă încep să vă imite, așa cum a făcut Lady Caroline cu Byron, mergeți mai departe: introduceți o mică cruzime, implicați-le în păcate, imoralități, activități interzise, orice este necesar. Dezlănțuiți-vă sinele pierdut în țintele dvs.: cu cât îl eliberează mai mult, cu atât influența dvs. asupra acestora este mai mare. A rămâne la jumătatea drumului ar rupe farmecul și ar produce inhibiții. Ajungi cât mai departe.
Minusculitatea îi atrage pe toată lumea.
„Johann Wolfgang Goethe”.

Cheile seductiei

Societatea și cultura se bazează pe limite: acest tip de comportament este acceptabil, altul nu. Limitele sunt variabile și se schimbă în timp, dar există întotdeauna. Alternativa este anarhia, tulburarea naturii, de care ne temem. Dar suntem animale ciudate: de îndată ce orice fel de limită este impusă, fizică sau psihologică, suntem curioși. O parte dintre noi vrea să o treacă, să exploreze interzisul.
Dacă ca niște copii ni se spune să nu depășim o anumită limită a pădurii, tocmai acolo vom merge. Dar pe măsură ce creştem și devenim civili și respectuosi, un număr tot mai mare de granițe ne obstrucționează viața. Nu confundați orașul cu fericirea, ci ascunde frustrarea, o concesie nedorită. Cum putem explora partea întunecată a personalității noastre fără a suporta pedeapsa sau ostracismul? Acea parte se prelinge în visele noastre. Uneori ne trezim cu un sentiment de vinovăție pentru crimele, incestul, adulterul și

haosul care apar în visele noastre, până când ne dăm seama că nimeni nu trebuie să știe decât noi. Dar oferă unei persoane sentimentul că vei avea ocazia să explorezi cele mai îndepărtate granițe
de comportament acceptabil și civilizat, că poți da loc unei părți din personalitatea ta cloiestrată și vei genera ingredientele necesare pentru o seducție profundă și intensă.
Va trebui să depășești doar incitarea unei persoane cu o fantezie evazivă. Impactul și puterea seducătoare vor proveni din realitatea pe care o oferiți. Ca și Byron, la un moment dat o poți duce chiar mai departe de unde vrea să meargă. Dacă te-a urmărit din curiozitate pură, poate simte o anumită teamă și ezitare; dar odată prins, îi va fi greu să reziste, deoarece este dificil să se întoarcă la o limită odată ce este transgresat și transferat. Ființa umană strigă pentru mai mult și nu știe când să se oprească. Veți stabili pentru cealaltă persoană când este timpul să vă opriți.
De îndată ce oamenii simt că ceva este interzis, o parte din ei vor dori acest lucru. Acest lucru face ca bărbații și femeile căsătorite să fie un obiectiv de dorit: cu cât este mai interzis cineva, cu atât dorința este mai mare. George Villiers, contele de Buckingham, era favoritul regelui James I, iar după fiul său, regele Charles I. Nimic nu a fost refuzat. În 1625, într-o vizită în Franța, a cunoscut-o pe frumoasa regină Anne și s-a îndrăgostit fără speranță de ea. Ce ar putea fi mai puțin posibil, să fie mai la îndemână, decât regina unei puteri rivale? Ar fi putut avea aproape orice altă femeie, dar natura interzisă a reginei a fascinat-o complet, chiar stânjenindu-se pe ea și pe țara ei, încercând să o sărute în public. Întrucât interzisul este dorit, trebuie să păreți cumva interzis. Cel mai evident mod de a face acest lucru este să adopți un comportament care îți oferă o aură întunecată și interzisă. În teorie, ești cineva de evitat; De fapt, ești prea seducător pentru a fi rezistat. Acesta a fost farmecul actorului Errol Flynn, care, la fel ca Byron, a fost descoperit adesea a fi persecutat, nu persecutor. Flynn era foarte chipeș, dar avea altceva: o venă criminală incontestabilă. În tinerețea sa nestăvilită, participase la tot felul de activități năstrușnice. În anii '50 a fost acuzat de viol, o pată permanentă asupra faimei sale, deși a fost achitat; dar popularitatea sa în rândul femeilor a crescut doar. Exagerați partea întunecată și veți avea un efect similar. Din punct de vedere al obiectivelor tale, a interacționa cu tine înseamnă a trece dincolo de limitele lor, a face ceva îndrăzneț și inacceptabil pentru societate, pentru semenii lor. Pentru mulți, acesta este un motiv pentru a mușca cârligul.
În romanul Quicksand, de Junichiro Tanizaki, publicat în 1928, Sonoko Kakiuchi, soția unui avocat respectabil, se plictisește și decide să ia cursuri de pictură pentru a trece timpul. Acolo este fascinată de un partener, frumoasa Mitsuko, care îi devine prietenă și apoi o seduce. Kakiuchi este obligat să-i spună nenumărate minciuni soțului ei despre relația cu Mitsuko și despre programările frecvente. Mitsuko o învăluie treptat în tot felul de activități atroce, inclusiv un triunghi de dragoste cu un tânăr excentric. De fiecare dată când Kakiuchi este forțat să exploreze o plăcere interzisă, Mitsuko o provoacă să meargă mai departe. Kakiuchi ezită, simte regretul; Știe că este în strânsoarea unui tânăr diavol seducător, care a profitat de plictiseala pentru a o perverti. Dar, pe scurt, nu poate să nu-l urmărească pe Mitsuko; fiecare act transgresiv o face să își dorească mai mult. Odată ce obiectivele tale sunt atrase de ademenirea interzisului, provoacă-le să te potrivească în comportament transgresiv. Tot felul de provocări este seducător. Deplasați-vă încet și nu accentuați provocarea până când țintele dvs. nu vor da semne de a vă preda. De îndată ce sunt sub vraja ta, s-ar putea să nu realizeze nici măcar aventura extremă la care i-ai dus. Ducele de Richelieu, marele libertin al secolului al XVIII-lea, avea o predilecție pentru tinerele femei și adeseori a crescut seducția prin implicarea lor într-un comportament transgresiv, la care tinerii sunt deosebit de sensibili. De exemplu, el căuta o modalitate de a intra în casa fetei și de a o atrage în patul ei; părinții erau doar puțin dincolo de sală, ceea ce adăuga condimentul adecvat. Uneori, el acționa de parcă ar fi fost pe cale de a fi descoperit, iar spaima momentană a ascuțit zguduirea implicită. În toate cazurile, el a încercat să o întoarcă pe tânăra împotriva părinților ei, ridiculizându-i zelul religios, gazmoñería sau comportamentul evlavios. Strategia Ducelui a fost să atace valorile pe

care obiectivele sale le-au apreciat mai mult, doar valorile care reprezintă o limită. La un tânăr, legăturile de familie, legăturile religioase și așa mai departe sunt utile pentru seducător; tinerii au nevoie cu greu de un motiv pentru a se revolta împotriva lor. Deși această strategie poate fi aplicată unei persoane de orice vârstă: pentru fiecare valoare extrem de apreciată există o latură sumbră, o îndoială, dorința de a explora ceea ce această valoare interzice. În Italia Renașterii, o prostituată s-a îmbrăcat ca o doamnă și a mers la biserică. Nimic nu a fost mai interesant pentru un bărbat decât schimbul de priviri cu o femeie pe care o cunoaște drept curvă, în timp ce era înconjurat de soția sa, familia, prietenii și preoții.
Fiecare religie sau sistem de valori naște o latură întunecată, regatul sumbru a tot ceea ce interzice. Induce-ți obiectivele, fă-le să flirteze cu tot ceea ce își transgresează valorile familiale, adesea emoționale, dar superficiale, din moment ce sunt impuse din afară.
Unul dintre cei mai seducători bărbați ai secolului XX, Rodolfo Valentino, a fost cunoscut sub numele de Amenințarea sexuală. Farmecul său pentru femei era dublu: putea fi blând și atent, dar a sugerat și cruzime. În orice moment el putea fi periculos de nepoliticos, poate oarecum violent. Studiile au exagerat cât de mult a putut această dublă imagine: când se știa că și-a maltratat soția, de exemplu, au exploatat cazul. Un amestec de masculinitate și feminitate, violență și tandrețe, va părea întotdeauna transgresiv și atractiv. Dragostea se presupune a fi tandră și delicată, dar, de fapt, poate elibera emoții violente și distructive; iar posibila violență a iubirii, modul în care aceasta ne atrofiază raționalitatea normală, este exact ceea ce ne atrage. Abordează partea violentă a romantismului amestecând o venă crudă cu atenția ta tandră, în special în etapele avansate de seducție, când ai deja ținta în ghearele tale. Curtezanul Lola Montez a fost celebru pentru recurgerea la violență, folosind ocazional biciul, iar Lou Andreas-Salome ar putea fi excepțional de crud față de bărbații ei, practicând cochetă, devenind alternativ glaciare și exigentă. Cruzimea lui nu i-a făcut decât să-și revină albii pentru mai mult. O relație masochistică reprezintă o mare eliberare transgresivă.
Cu cât îți pare seducția mai ilegală, cu atât efectul ei va fi mai puternic. Dă-ți țintei sentimentul că comite un fel de crimă, o faptă a cărei vinovăție o împărtășește cu tine. Creați situații publice în care amândoi știu ceva pe care alții îl ignoră. Ar putea fi fraze și priviri pe care doar tu le recunoașteți, un secret. Căci farmecul seducător al doamnei franceze era legat de apropierea soțului; în compania lui, de exemplu, ea ascundea în piept o scrisoare de dragoste de la Lord Byron.
Johannes, protagonistul Jurnalului unui seducător al S0ren Kierkegaard, i-a trimis un mesaj către tinta sa, tânăra Cordelia, în mijlocul unei mese la care au participat amândoi; ea nu a putut dezvălui celorlalți oaspeți că este a lui, pentru că atunci va trebui să dea o explicație. De asemenea, putea să spună în public ceva care avea un sens special pentru ea, din moment ce se referea la ceva dintr-una din scrisorile ei. Toate acestea au adus o aromă romantică lor, deoarece confereau un sentiment de secret împărtășit și chiar ceva jenant. Este esențial să exploatăm în public tensiuni ca acestea, pentru a crea un sentiment de complicitate și coluzie împotriva lumii.
În legenda lui Tristan și Isolde, acești celebri iubiți ating culmile binecuvântării și înălțării doar din cauza tabuurilor pe care le rup. Isolde se angajează cu regele Marcu; În curând va fi o femeie căsătorită. Tristan este un subiect loial și un războinic în slujba regelui Marcos, de vârsta tatălui său. Întregul lucru lasă un sentiment de furt de la soție la tată. Deoarece condensează conceptul de iubire a lumii occidentale, această legendă a exercitat o influență enormă de-a lungul secolelor, iar o parte crucială a acesteia este ideea că, fără obstacole, fără un sentiment de transgresie, iubirea este slabă și fără gust .
Există persoane care se străduiesc să înlăture restricțiile privind conduita lor privată, să facă totul mai liber, în lumea de azi, dar acest lucru face ca seducția să fie mai dificilă și mai puțin interesantă. Faceți tot posibilul pentru a reimplanta un sentiment de transgresie și criminalitate, chiar dacă este doar psihologic și iluzoriu. Trebuie să existe obstacole de depășit, norme sociale de neascultare, legi care trebuie încălcate, astfel încât seducția să poată fi consumată. S-ar putea părea că o societate permisivă impune puține limite; Caută

unii.
Întotdeauna vor exista limite, vaci sacre, reguli de conduită: materie inepuizabilă care încurajează fărădelegile și încălcarea tabuurilor. Simbol. Pădurea Copiilor li se spune să nu meargă în pădure chiar dincolo de limitele casei lor sigure. Nu există ordine, doar junglă, animale sălbatice și criminali. Dar posibilitatea de a explora, întunericul ispititor și faptul că acest lucru este interzis este imposibil de rezistat. Și odată acolo, copiii vor să meargă mai departe și mai departe.

Reversa

Reversul favorizării interzise ar fi să rămână în limitele unui comportament acceptabil. Dar acest lucru ar duce la o seducție foarte caldă. Ceea ce nu înseamnă că numai răul sau conduita incorectă sunt seducătoare; bunătatea, bunătatea și o aură de spiritualitate pot fi extrem de atractive, deoarece sunt calități rare. Dar el avertizează că jocul este același. O persoană amabilă, bună sau spirituală, în limitele prescrise de societate, nu are atracții. Aceia care ajung la extremă - Gandhis, Krishnamurtis - ne seduc. Ei nu numai că prezintă un stil de viață spiritual, dar și dispensă de tot confortul material pentru a-și îndeplini idealurile ascetice. De asemenea, acestea depășesc limitele, transgred comportamentul acceptabil, deoarece societăților le-ar fi greu să funcționeze dacă toată lumea ar merge atât de departe. În seducție, nu obțineți nici cel mai mic beneficiu de a respecta limitele și limitele.
18. Folosiți decoruri spirituale.
Să ne îndoim și de nesiguranță, despre corpul nostru, despre respectul de sine, despre sexualitate. Dacă seducția ta apelează exclusiv la fizic, vei ridica aceste îndoieli și vei inhiba obiectivele tale. Eliberați-le în locul nesiguranțelor lor, îndreptându-le atenția către ceva sublim și spiritual: o experiență religioasă, o operă de artă eminentă, oculta. Exagerați-vă calitățile divine; adoptă un aer de nemulțumire cu lucrurile materiale; Vorbeste despre stele, destin, complotul ascuns care te unește cu obiectul seducției tale. Pierdut într-o ceață spirituală, obiectivul se va simți ușor și dezinhibat. Accentuează efectul seducției tale făcând culmea ei sexuală să semene cu unirea spirituală a două suflete.

Obiectul cultului

Liane de Pougy a fost curtea domnească la Paris în anii 1890. Sveltă și androgină, era o noutate, iar cei mai bogați oameni din Europa s-au întrecut să o dețină. Până la sfârșitul acelui deceniu, totuși, s-a săturat de toate. „Ce viață aridă”, i-a scris o prietenă. "Întotdeauna aceeași rutină: Bois, testele curse, haine și pentru a termina o zi insipidă: cină!" Ceea ce a deranjat cel mai mult curtea a fost atenția constantă a fanilor ei, care doreau să o monopolizeze farmecele fizice.
Într-o zi de primăvară din 1899, Liane călărea într-o trăsură deschisă prin Bois de Boulogne. Ca de obicei, bărbații și-au ridicat pălăria când a trecut pe lângă ea. Dar unul dintre acei fani a luat-o prin surprindere: o tânără cu părul lung și blond, care i-a dat un aspect intens de adorație. Liane îi zâmbi, iar ea îi zâmbi și se plecă.
Zile mai târziu, Liane a început să primească cărți și flori de la o americancă în vârstă de douăzeci și trei de ani, pe nume Natalie Barney, care s-a identificat ca fanul blondului din Bois de Boulogne și a cerut o programare. Liane a invitat-o pe Natalie să o viziteze, dar să se distreze - a decis să joace o mică glumă: o prietenă avea să-i ia locul, culcată în patul ei în întunericul buldoir, în timp ce Liane se ascundea în spatele unui ecran.
Natalie a ajuns la ora convenită. Era îmbrăcată într-o pagină florentină și purta un buchet de flori. Îngenuncheat înaintea patului, el a început să laude curtea, comparând-o cu un tablou de Fray Angelica. Curând a auzit pe cineva râzând și, când s-a ridicat, și-a dat seama de gluma care i s-a jucat. Se înroși și se îndreptă spre ușă. Când Liane s-a grăbit de pe ecran, Nata-lie a mustrat-o:
Curtezanul arăta ca un înger, dar aparent nu spiritul. Cu regret, Liane mormăi: - Reveniți mâine dimineață. Voi fi singură.
Tânăra americană a apărut a doua zi, purtând aceeași ținută. Era vrăjitoare și vehementă; Liane s-a relaxat în prezența ei și a invitat-o să rămână pentru ritualul de dimineață al

unei curtezane: machiajul elaborat, hainele și bijuteriile pe care le-a purtat înainte de a ieși în lume. Notând cu respect, Natalie a comentat că adora frumusețea și că Liane era cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată. În rolul unei pagini, o urmă pe Liane spre mașină, deschise ușa cu un arc și o însoțea în călătoria ei obișnuită prin Bois de Boulogne. Odată ajuns în parc, Natalie a îngenuncheat, fără să fie văzută de domnii trecuți, ridicând pălăria în fața curtezanei. El a recitat poezii pe care le-a scris în onoarea lui Liare și i-a spus că el a considerat misiunea lui de a o salva de la mijloacele sordide în care a căzut.

În noaptea aceea, Natalie a dus-o la teatru pentru a o vedea pe Sarah Bernhardt jucând Hamlet. La mijloc i-a spus lui Liane că s-a identificat cu Hamlet: dorul său de sublim, ura lui de tiranie, care, pentru ea, era tirania bărbaților față de femei. Zilele următoare, Liane a primit un flux continuu de flori de la Natalie și telegrame cu poezii mici în onoarea ei. Treptat, cuvintele și privirile de venerație au devenit mai fizice, cu contactul ocazional, apoi o mângâiere, chiar un sărut - și

un sărut care părea diferit de oricare altă Liane a experimentat până atunci. Într-o dimineață, în prezența lui Natalie, Liane s-a pregătit să facă baie. În timp ce își scoase cămașa de noapte, Natalie se culcă brusc la picioarele ei, sărutându-și gleznele. Curtezanul s-a eliberat și a fugit în cadă, doar pentru ca Natalie să-și scoată hainele și să o însoțească. În câteva zile, toată Parisul știa că Liane de Pougy are o nouă iubită: Natalie Barney. Liane nu a făcut niciun efort să-și ascundă noua aventură, publicând un roman, Idylle Saphique, în care a detaliat toate aspectele legate de seducția lui Natalie. Nu a mai avut niciodată o aventură cu o femeie și a descris relația sa cu Natalie ca fiind ceva ca o experiență mistică. Chiar la sfârșitul lungii sale vieți, el și-a amintit această aventură ca, de departe, cea mai intensă dintre toate.

Renée Vivien era o tânără engleză care plecase la Paris să scrie poezie și să fugă de căsătoria pe care tatăl ei încerca să i-o impună. Renée era obsedată de moarte; De asemenea, a simțit că ceva nu este în regulă cu ea, pentru că a trăit momente de dezamăgire intensă de sine. În 1900 a cunoscut-o pe Natalie în teatru. Ceva în felul înfățișat al americanului i-a topit rezerva normală și a început să-i trimită poezii lui Natalie, care a răspuns cu propriile poezii. Curând au devenit prieteni. Renée a mărturisit că a avut o prietenie foarte intensă cu o femeie, dar întotdeauna platonică: ideea unei relații fizice l-a dezgustat. Natalie i-a povestit despre poetul grec Safo, care a celebrat dragostea dintre femei ca fiind singura nevinovată și pură. Într-o noapte, Renée, inspirată de conversațiile cu Natalie, a invitat-o la apartamentul ei, pe care îl transformase într-un fel de capelă. Camera era plină de lumânări și crini albi, florile pe care le-a asociat cu Natalie. În acea noapte au devenit iubitori. La scurt timp au trăit deja împreună; dar când Renée a observat că Natalie nu poate fi credincioasă, dragostea ei a devenit ură. El a rupt relația, s-a mișcat și a jurat să nu o mai văd niciodată.

În lunile următoare Natalie i-a trimis scrisori și poezii și a apărut în noua sa casă, dar a fost în zadar. Renée nu voia nimic de-a face cu ea. Cu toate acestea, într-o noapte la operă, Natalie s-a așezat lângă ea și i-a oferit o poezie pe care a scris-o în onoarea ei. El și-a exprimat regretul pentru trecut și, de asemenea, o simplă solicitare: să facă un pelerinaj pe insula greacă Lesbos, casa Safo. Doar acolo s-ar putea purifica și purifica relația lor. Renée nu a putut rezista. Pe acea insulă au urmat pe urmele poetului și și-au imaginat transportate în zilele păgâne și inocente ale Greciei antice. Pentru Renée, Natalie devenise însăși Safo. Când s-au întors în sfârșit la Paris, Renée a scris: „Sirena blondă: nu vreau să fii ca cei care locuiesc pe Pământ. [...] Vreau să rămâi tu însuți, pentru că așa mă vrăjești”. Amintirea lor a durat până la moartea Renée, în 1909.

Interpretare. Liane de Pougy și Renée Vivien au suferit o opresiune similară: amândoi au fost absorbiți de ei înșiși, hiperconștienți de ei. Sursa acestui obicei din Liane a fost atenția constantă pe care oamenii le-au acordat corpului său. Nu a putut scăpa niciodată din ochi, ceea ce o chinuia cu o senzație de greutate. Între timp, Renée s-a gândit prea mult la problemele sale: represiunea lesbianismului său, mortalitatea lui. Se simțea consumată de urâciunea de sine.

Natalie Barney, pe de altă parte, era optimistă, veselă și absorbită în lumea din jurul ei. Toate seducțiile sale - care până la sfârșitul vieții au fost numărate în sute - au avut o calitate similară: a scos victima din sine și și-a îndreptat atenția către frumusețe, poezie, inocența iubirii sanco. Și-a invitat femeile să participe la un fel de cult, în care se închinau acelor sublimități. Pentru a intensifica senzația de închinare, i-a făcut să participe la mici ritualuri: au pus nume noi, au trimis poezii în telegrame zilnice, s-au deghizat, au făcut pelerinaje în locurile sacre. În mod inevitabil, două lucruri s-au întâmplat: femeile au început să conducă o parte din venerația pe care o experimentau pe Natalie, care părea la fel de demnă și de frumoasă ca lucrurile pe care le oferea în cult; și, plăcut distras în acea împărăție spiritualizată, au pierdut și toată greutatea pe care o simțiseră în corpul lor, ființa lor, identitatea lor. Reprimarea sexualității lor a dispărut. Când Natalie îi săruta sau îi mângâia, acest lucru părea oarecum nevinovat, pur, ca și cum s-ar fi întors în Grădina Edenului înainte de cădere. Religia este marele balsam al existenței, pentru că ne scoate din noi înșine, ne pune în relație cu ceva mai mare. Când vom contempla obiectul de cult (Dumnezeu, natura), sarcinile noastre vor fi ușoare. Este minunat să te simți înălțat pe pământ, să experimentezi acel tip de ușurință. Oricât de progresist sunt vremurile, mulți dintre noi ne simțim inconfortabil cu corpul nostru, cu instinctele noastre animale. Un seducător care acordă prea multă atenție fizicului va provoca inhibare și un reziduu de dezgust. Astfel, îndreaptă-ți atenția către altceva. Invită cealaltă persoană să se închine la ceva frumos din lume. Ar putea fi natura, o operă de artă sau chiar Dumnezeu (sau zeii: păgânismul nu iese niciodată din stil); Oamenii mor pentru că cred în ceva. Adăugați câteva ritualuri. Dacă vă puteți asemăna cu ceea ce vă închinați - dacă sunteți naturali, estetici, nobili și sublimi - obiectivele dvs. vor transfera închinarea lor către voi.

Religia și spiritualitatea sunt pline de nuanțe sexuale, care pot ieși la suprafață odată ce ai făcut ca țintele tale să-și piardă inhibarea. De la extaz spiritual la sexual există un singur pas.

Vino după mine, în curând și ia-mă. Purificați-mă cu un mare foc de dragoste divină, nu de tip animal. Ești spirit curat atunci când vrei să fii, când îl simți; ferește-mă de corpul meu.

-Liane De Poug y

Cheile seductiei

Religia este cel mai seducător sistem creat de umanitate. Moartea este cea mai mare teamă a noastră, iar religia ne dă iluzia că suntem nemuritori, că ceva dintre noi va supraviețui. Ideea că suntem o parte infinitesimă a unui univers vast și indiferent este îngrozitoare; Religia umanizează acest univers, ne face să ne simțim importanți și iubiți. Nu suntem animale guvernate de instincte incontrolabile, animale care mor fără un motiv aparent, ci creaturi făcute după chipul unei ființe supreme. De asemenea, putem fi sublimi, raționali și buni. Tot ceea ce alimentează o dorință sau o iluzie este seducător și nimic nu se potrivește cu religia în acest domeniu.

Plăcerea este cârligul pe care îl folosești pentru a atrage o persoană pe web. Dar la fel de inteligent pe cât ești un seducător, în partea de jos a minții tale obiectivele tale știu care este sfârșitul, concluzia fizică la care te adresezi. S-ar putea să credeți că obiectivul dvs. nu este reprimat și își dorește plăcere, dar aproape toți suntem plini de o stare de rău profundă cu natura noastră animală. Dacă nu te confrunți cu acest disconfort, seducțiile tale, chiar dacă vor avea succes pe termen scurt, vor fi superficiale și temporare. În schimb, ca Natalie Barney, încearcă să prinzi sufletul obiectivului tău, să pui bazele unei seducții profunde și de durată. Atrage-ți victima în rețeaua ta cu spiritualitate, făcând plăcerea fizică să pară sublimă și transcendentă. Spiritualitatea îți va ascunde manipulările, îți va sugera că relația ta este eternă și va da naștere extazului în mintea victimei. Amintiți-vă că seducția este un proces mental și nimic nu intoxică mintea mai mult decât religia, spiritualitatea și oculta.

În Madame Bovary, romanul lui Gustave Fíaubert, Rodolphe Boulanger îl vizitează pe medicul rural Bovary și se interesează de frumoasa soție a medicului, Emma. Boulanger "a fost brutal și viclean. S-ar putea spune că era un cunoscător: au existat multe femei în viața lui." Simte că Emma se plictisește. Săptămâni mai târziu el reușește să o găsească într-un târg rural, unde reușește să fie singur cu ea. Boulanger adoptă un aer de tristețe și melancolie: "Am petrecut mult timp într-un cimitir în lumina lunii și m-am întrebat dacă nu ar fi mai bine să stau acolo cu restul. [...]". El menționează reputația lui proastă; el merită, spune el, dar este vina lui? "Chiar nu știți că există niște suflete care chinuie neîncetat?" El o ia de mână de mai multe ori, dar Emma o retrage politicos. Vorbește despre dragoste, forța magnetică care unește două persoane. Poate că asta are rădăcini într-o existență anterioară, oarecare încarnare anterioară a sufletelor lor. „Uită-te la noi, de exemplu.
De ce ar trebui să ne întâlnim? Cum s-a întâmplat? Poate doar că ceva din înclinațiile noastre particulare ne-a făcut să scurtăm din ce în ce mai mult distanța care ne-a despărțit, în felul a două râuri care aleargă împreună. "Ia-o din nou de mână și de data aceasta o permite. După corect, el îl evită timp de câteva săptămâni și apoi apare brusc, afirmând că a încercat să stea departe, dar că norocul, destinul, l-a determinat să se retragă. O duce pe Emma să călărească. Când în sfârșit cedează, în pădure, ea arată speriată și își respinge insinuările. „Trebuie să ai o idee greșită, protestă el.„ O port în inima mea ca o Fecioară pe un piedestal. [...] Te implor: fii prietena mea, sora mea, îngerul meu! "Sub vraja cuvintelor ei, ea îl lasă să o îmbrățișeze și să o introducă mai departe în pădure, unde cedează.
Strategia lui Rodolphe este de trei ori. Mai întâi vorbește despre tristețe, melancolie, nemulțumire, probleme care îl fac să pară mai nobil decât alți oameni, ca și cum activitățile materiale comune ale vieții nu l-ar putea satisface. Apoi vorbește despre destin, despre atracția magnetică a două suflete. Acest lucru face ca interesul său pentru Emma să pară nu atât un impuls momentan, cât ceva imperisibil, legat de mișcarea stelelor. În sfârșit, vorbește despre îngeri, înalt și sublim. Punând totul pe plan spiritual, o distrage pe Emma de la fizic, o uimește și trimite o seducție, care ar fi putut lua luni întregi, în câteva întâlniri. Referințele lui Rodolphe pot părea stereotipiate de standardele actuale, însă strategia în sine nu îmbătrânește niciodată. Pur și simplu adaptați-l la modele oculte ale momentului. Adoptă un aer spiritual, manifestă nemulțumirea față de banalitățile vieții. Nu banii, sexul sau succesul te mută; Impulsurile tale nu sunt niciodată atât de scăzute. Nu, ceva mult mai profund te motivează. Orice ar fi, păstrați-l vag, lăsând ținta să-și imagineze profunzimile ascunse. Stelele, astrologia, norocul sunt întotdeauna atractive; Creează sentimentul că destinul te-a unit cu ținta ta. Acest lucru va face ca seducția ta să pară mai naturală. Într-o lume în care sunt controlate și falsificate prea multe lucruri, sentimentul că norocul, nevoia sau puterea superioară îți ghidează relația este dublu seducător. Dacă doriți să țeseți motivele religioase în seducția voastră, este întotdeauna mai bine să alegeți o religie îndepărtată și exotică, cu un aer ușor păgân. Este ușor să treci de la spiritualitatea păgână la pământească păgână. Timpul contează: odată ce ați stârnit sufletul obiectivelor dvs., treceți rapid la fizic, făcând ca sexul să pară doar o extensie a vibrațiilor spirituale pe care le experimentați. Cu alte cuvinte, folosește strategia spirituală cât mai aproape de momentul actului tău îndrăzneț.
Spiritualul nu este exclusiv religios sau ascuns. Tot ceea ce adaugă o calitate sublimă, eternă, la seducția ta. În lumea modernă, cultura și arta au luat cumva locul religiei. Există două moduri de a folosi arta în seducția ta: mai întâi, creează-l tu însuți, în onoarea obiectivului. Natalie Bamey a scris poezii și și-a bombardat țintele cu ele. Jumătate din apelul lui Picasso la multe femei era speranța că le va imortaliza în tablourile sale, pentru că Ars tonga, vita brevis (Arta durează, viața este scurtă), așa cum au spus în Roma. Chiar dacă dragostea ta este un moft trecător, capturarea ei într-o operă de artă îți oferă o iluzie seducătoare a eternității. Al doilea mod de a folosi arta este să-ți înnobilăm aventura, conferind seducției tale un ton înalt. Natalie Barney și-a dus obiectivele la teatru, operă, muzee, locuri pline de istorie și atmosferă. În locuri ca acelea, sufletul tău și

cel al țintei tale pot vibra în același val spiritual. Desigur, ar trebui să evitați lucrările de artă pământești sau vulgare, care ar atrage atenția asupra intențiilor voastre. Piesa, filmul sau cartea pot fi contemporane și chiar puțin crude, atât timp cât conține un mesaj nobil și este legată de o cauză justă. Chiar și o mișcare politică poate fi edificatoare spiritual. Nu uitați să vă ajustați poftele spirituale la obiectiv. Dacă este casual și cinic, păgânismul sau arta va fi mai productivă decât ocultismul sau evlavia religioasă.

Misticul rus Rasputin era venerat pentru sfințenia și puterile sale de vindecare. El a fascinat în special femeile, care l-au vizitat în apartamentul său din Sankt Petersburg, în căutarea îndrumării spirituale. A vorbit cu ei despre simpla bunătate a țărănimii rusești, iertarea lui Dumnezeu și alte probleme importante. Însă minute mai târziu a lansat unul sau două comentarii cu o natură foarte diferită: ceva despre frumusețea femeii, buzele ei apetisante, dorințele care ar putea inspira un bărbat. El a vorbit despre diferite tipuri de iubire - dragostea de Dumnezeu, iubirea dintre prieteni, iubirea dintre un bărbat și o femeie - dar le-a combinat pe toate ca și cum ar fi una. Apoi, când a vorbit din nou despre chestiuni spirituale, a luat brusc mâna femeii sau a murmurat ceva la ureche. Toate acestea au avut un efect intoxicant: femeile au fost târâte într-un fel de maelstrom, atât înălțate spiritual, cât și excitate sexual. Sute de femei au cedat în timpul acestor vizite duhovnicești, deoarece călugărul le-a mai spus că nu se pot pocăi până nu au păcătuit și ce cale mai bună de a păcătui cu Rasputin. A înțeles relația intimă dintre sexualitate și spiritualitate. Spiritualitatea, iubirea lui Dumnezeu, este o versiune sublimată a iubirii sexuale. Limbajul misticii religioși din Evul Mediu este plin de imagini erotice: contemplarea lui Dumnezeu și sublimul pot oferi un fel de orgasm mental. Nu există o concoacție mai seducătoare decât combinația dintre spiritual și sexual, cu cei înalți și cu vicleanul.

Atunci când vorbești despre chestiuni spirituale, atunci lasă-ți privirile și prezența fizică să implice sexualitate în același timp. Faceți ca armonia universului și unirea cu Dumnezeu să pară confundată cu armonia fizică și unirea dintre două persoane. Dacă poți face ca sfârșitul seducției tale să semene cu o experiență spirituală, vei crește plăcerea fizică și vei crea o seducție cu un efect profund și de durată.

Simbol. Stelele pe cer. Obiect de cult timp de secole și simbol al sublimului și divinului. Când le contemplăm, ne distragem momentan de toate cele banale și muritoare. Simțim lejeritate. Ridicați mintea obiectivelor dvs. la stele și nu vor observa ce se întâmplă aici pe pământ.

Reversa

A face ca țintele tale să simtă că afecțiunea ta nu este nici temporară, nici superficială, îi va face adesea să cadă mai profund sub vraja ta. În unele, asta poate provoca anxietate: frica de compromis, de o relație claustrofobă fără ieșire. Nu lăsați niciodată poftele voastre spirituale să pară în această direcție. Direcția atenției către viitorul îndepărtat ar putea restricționa implicit libertatea obiectivelor dvs.; Trebuie să le seduceți, să nu le oferiți căsătorie. Ceea ce aveți nevoie este să vă pierdeți în moment, experimentând profunzimea eternă a sentimentelor voastre în timpul prezent. Extazul religios este asociat cu intensitatea, nu cu extensia temporală. Giovanni Giacomo Casanova a folosit multe decorații spirituale pentru a seduce: ocultul, tot ceea ce a inspirat sentimente onorabile. În timp ce relația ei cu o femeie a durat, a simțit că el a făcut totul pentru ea, că nu a folosit-o doar pentru a o părăsi la final. Dar știa, de asemenea, că atunci când era convenabil să închei aventura, el va plânge, îi va oferi un cadou magnific și va pleca în tăcere. Asta a fost doar ceea ce și-au dorit mulți tineri: o distragere temporară de la căsătorie sau de la familia lor opresivă. Uneori plăcerea este mai bună atunci când știm că este trecătoare.

18. Combina plăcerea și durerea.

Cea mai mare greșeală în seducție este faptul că este prea restrâns. Bunătatea voastră poate fi minunată la început, dar va deveni în curând monotonă; Vă faceți mari dureri pentru a vă face plăcere și vi se pare nesigur. În loc să vă copleșiți țintele cu decența, încercați să le provocați durere. Atrageți-i cu atenție concentrată, apoi schimbați direcția, părând brusc indiferentă. Fă-i să se simtă vinovați și nesiguri. Instigați chiar și o pauză, supunându-le unui vid și durere care vă oferă spațiu de manevră; după aceea, o împăcare, o scuză, el se va întoarce la bunătatea ta de mai înainte, îi va face să tremure picioarele. Cu cât ajungi mai jos,

cu atât vei urca mai sus. Pentru a crește povara erotică, creați emoția fricii.

Muntele rusesc emoțional

Într-o după-amiază călduroasă de vară din 1894, Don Mateo Díaz, un rezident din Sevilla, în vârstă de treizeci și opt de ani, a decis să viziteze o fabrică locală de tutun. Datorită relațiilor lor, Don Mateo a fost permis să viziteze site-ul, dar interesul său nu a fost în aspectul comercial. Lui Don Mateo îi plăceau femeile tinere, iar sute dintre ele lucrau în fabrică. Așa cum mă așteptam, în acea zi mulți erau într-o stare de semi-goliciune, din cauza căldurii: ce spectacol! S-a bucurat de priveliște o perioadă, dar zgomotul și temperatura l-au afectat în curând. Deodată, în timp ce se îndrepta spre ușă, un muncitor de cel mult șaisprezece ani îl striga: „Domnule, dacă îmi dați o monedă, vă voi cânta o melodie!”.

Numele fetei era Conchita Pérez, iar ea părea tânără și nevinovată, de fapt frumoasă, cu o scânteie în ochi care sugera un gust pentru aventură. Prada perfectă. Don Mateo și-a ascultat melodia (care părea vag sugestivă), a aruncat o monedă care se ridica la salariul unei luni, și-a ridicat pălăria și a plecat. Niciodată nu a fost bine să mergi prea repede. În timp ce mergeam pe stradă, complotam cum să o atrag pe fată într-o aventură. Deodată simți o mână pe braț și, când se întoarse, o văzu mergând lângă el. Era prea cald să muncească, ar fi el atât de amabil încât să o însoțească acasă? Desigur! „Ai un iubit?”, A întrebat Don Mateo. - Nu, a răspuns ea. „Sunt mocita”. Conchita locuia împreună cu mama ei într-o parte dărăpănată a orașului. Don Mateo a făcut schimb de amabilități, i-a strecurat niște bani mamei (știa din experiență cât de important este să ai mama fericită) și a plecat. El a considerat că așteaptă câteva zile, dar era nerăbdător și s-a întors a doua zi dimineață. Mama era afară.

El și Conchita și-au reluat glumele jucăușe cu o zi înainte și, spre surprinderea lui, s-a așezat brusc în genunchi, și-a aruncat brațele în jurul gâtului și l-a sărutat.

Strategia lui s-a întrerupt, el a îmbrățișat-o și a sărutat-o înapoi. A sărit în sus, cu ochii strălucind de mânie: „Te joci cu mine”, a spus el, „mă folosești pentru a-ți potoli dorințele”. Don Mateo a negat să aibă astfel de intenții și și-a cerut scuze că a ajuns până acum. Când a plecat, el s-a simțit confuz: ea începuse totul; De ce ar trebui să se simtă vinovat? Și totuși, a fost.

Femeile tinere pot fi prea imprevizibile; Este mai bine să le înmoați puțin câte puțin. În zilele următoare, Don Mateo a fost domnul perfect. El a făcut vizite zilnice, umplându-și mama și fiica cu cadouri și nu a făcut niciun indiciu, cel puțin nu la început. Fata blestemată a luat atâta încredere încât s-a îmbrăcat în fața lui sau l-a primit într-o cămașă de noapte. Acele străluciri ale trupului său l-au înnebunit, iar uneori a încercat să fure un sărut sau o mângâiere, doar pentru ca ea să-l respingă și să-l mustre. Săptămânile au trecut; demonstrase clar că a lui nu era un capriciu trecător. Obosit de curtea nesfârșită, într-o zi a luat-o pe mama lui Conchita deoparte și i-a propus să pună casa fiicei sale acasă. El ar trata-o ca pe regină; Ar avea tot ce și-a dorit. (La fel ca mama, desigur.) Fără îndoială, propunerea lui le-ar satisface pe amândouă. Dar a doua zi a sosit o notă de la Conchita, în care nu a exprimat recunoștință, ci recriminare:

Matthew intenționa să-și cumpere dragostea. „Nu mă vei mai vedea niciodată”, a concluzionat el. A fugit la el acasă, doar pentru a descoperi că femeile s-au mutat în aceeași dimineață, fără să spună unde mergeau.

Don Mateo s-a simțit îngrozitor. Da, se purtase ca un om nepoliticos. Data viitoare aș aștepta luni sau ani, dacă este necesar, înainte de a fi atât de aruncat. Cu toate acestea, în curând, o altă idee l-a agresat: nu o va mai vedea pe Conchita. Abia atunci și-a dat seama cât de mult o iubea.

Iarna a trecut, cea mai rea din viața lui Matthew. Într-o zi de primăvară, mergea pe stradă când auzi pe cineva care îl striga pe nume. Întors; Conchita stătea într-o fereastră deschisă, bătând de emoție. S-a aplecat spre el și i-a sărutat mâna, lângă el însuși de bucurie. De ce dispăruse atât de brusc? Totul se întâmplase atât de repede, a răspuns ea.

Îi fusese frică: de intențiile sale și de propriile sale sentimente. Dar văzându-l din nou, eram sigur că îl iubesc. Da, era dispusă să fie draga lui. Aș dovedi-o, mergi să o găsești. Separarea le schimbase pe amândouă, credea el.
Nopți mai târziu, după cum a promis, Conchita a apărut acasă. S-au sărutat și au început să se dezbrace. Voia să savureze în fiecare minut, să avanseze puțin câte puțin, dar se simțea ca un taur închis la cel eliberat în cele din urmă. El a urmat-o până la pat, cu mâinile pe ea. El a început să-și scoată lenjeria, dar a fost legat într-un mod foarte complicat. Până la urmă, a trebuit să stea și să arunce o privire: Conchita purta un gadget elaborat de pânză, de un fel pe care nu-l văzuse niciodată. Oricât a tras și a tras, nu a ieșit. El a simțit că o lovește, atât de consternat a simțit-o, dar în schimb a început să plângă. Ea a explicat: a vrut să facă totul cu el, dar să rămână „mocita". Aceasta a fost protecția lui. Exasperat, el a expediat-o acasă.
În săptămânile următoare, Don Mateo a început să-și reconsidere opinia despre Conchita. Am urmărit-o cum flirtează cu alți bărbați și dansam flamenco sugestiv într-un bar: nu era „mocită", a decis; Am jucat cu el pentru bani. Dar nu am putut să o părăsesc. Un alt bărbat avea să-i ia locul: o idee insuportabilă. Ea l-a invitat să-și petreacă noaptea în patul ei, făcând să promită că nu o va forța; și apoi, ca și cum să-l tortureze dincolo de rațiune, s-a dus la culcare goală (presupus din cauza căldurii). El a îndurat toate acestea susținând că niciun alt om nu se bucura de astfel de privilegii.
Dar într-o noapte, la limita frustrării, a explodat de furie și a pus un ultimatum: „Fie că îmi dai ce vreau, fie nu mă vei mai vedea". Deodată, Conchita izbucni în lacrimi. El nu o văzuse niciodată așa și l-a mișcat. Și ea era obosită de toate acestea, a spus ea, cu vocea tremurândă; dacă nu era prea târziu, era dispusă să accepte propunerea pe care o respinsese cândva. Că l-a pus acasă și va vedea cât de fervent va fi la fel de drag.
Don Mateo nu a pierdut timp. El i-a cumpărat o vilă și i-a dat o mulțime de bani pentru a o decora. Opt zile mai târziu, casa era gata. Ea avea să-l primească acolo la miezul nopții. Ce zicale îl așteptau!

Duritate și moale

În 1972, Henry Kissinger, apoi asistent pentru afacerile de securitate națională a președintelui american Richard Nixon, a primit o solicitare pentru un interviu din partea celebrului jurnalist italian Oriana Fallad. Kissinger rareori acorda interviuri; Nu a avut niciun control asupra rezultatului final și a fost un om care trebuia să controleze totul. Am citit interviul lui Fallaci cu un general nord-vietnamez, iar experiența a fost instructivă. Era foarte cunoscută despre războiul din Vietnam; poate că ar putea să obțină niște informații de la el, să obțină ceva de la el.
El a decis să solicite o ședință anterioară, o ședință preliminară. Aș pune la întrebarea lui Fallaci despre diverse subiecte; Dacă ar trece testul, i-ar acorda un interviu potrivit. S-au reunit, iar el a fost impresionat: era extrem de inteligent și tenace. Ar fi o provocare plăcută să arate că este mai deștept decât ea și să demonstreze că era mai tenace.
A fost de acord cu un scurt interviu zile mai târziu.
Spre enervarea lui Kissinger, Fallaci a început interviul întrebându-l dacă a fost dezamăgit de ritmul lent al negocierilor de pace cu Vietnamul de Nord. El nu va vorbi despre acele negocieri; Îl precizasem la ședința preliminară. Dar ea a continuat pe aceeași linie de interogare. S-a înfuriat puțin. - Suficient, a spus el. "Nu vreau să vorbesc mai mult despre Vietnam." Deși Fallaci nu a părăsit imediat subiectul, a pus întrebări mai amabile: ce a simțit personal pentru liderii din Vietnamul de Sud și de Nord? Chiar și așa, el a evitat subiectul: "Eu nu sunt tipul de persoană care este îndepărtat de emoțiile sale. Emoțiile sunt inutile". A continuat apoi la teme filozofice solemne: război, pace. L-a lăudat pentru rolul său în apropierea cu China. Fără să-și dea seama, Kissinger a început să se deschidă. El a vorbit despre suferința pe care o simțea în relația cu Vietnamul, despre plăcerile exercitării puterii. Apoi au revenit întrebările grele: era pur și simplu omul de picior al lui Nixon, așa cum mulți bănuiau? Ea a mers dintr-o parte în alta,

alternând hărțuire și laudă. Scopul lui Kissinger a fost să obțină informații de la el fără să dezvăluie nimic despre el însuși; în cele din urmă, Fallaci nu i-a oferit nimic, în timp ce el a lansat mai multe opinii jenante: punctul său de vedere asupra femeilor ca jucării, de exemplu, și credința lui că popularitatea sa se datora oamenilor care îl considerau un fel de ranger singur. , eroul care rezolvă lucrurile singur. Când a fost publicat interviul, Nvxorv, șeful lui Kissinger, a devenit furios.

În 1973, Șahul Iranului, Mohammed Reza Pahlevi, i-a acordat unui interviu lui Fallaci. Știa să facă față presei: fii evaziv, vorbea despre generalități, părea ferm, dar politicos. Această metodă a funcționat de mii de ori. Fallaci a început interviul la nivel personal, întrebând ce se simte a fi rege, a fi vizat și de ce sha-ul părea întotdeauna trist. A vorbit despre baloturile postului său, durerea și singurătatea pe care le-a simțit. Părea un fel de eliberare pentru a se putea referi la problemele lor profesionale. În timp ce răspundea, Fallaci a spus puțin și tăcerea lui l-a determinat să vorbească mai mult. Deodată a schimbat subiectul: a avut dificultăți cu cea de-a doua soție. L-a afectat asta? A fost o problemă sensibilă și Pahlevi s-a supărat. A încercat să schimbe subiectul, dar Fallaci s-a întors iar și iar la el. A spus el de ce pierde timpul vorbind despre soții și femei. A ajuns la punctul de a critica femeile în general: lipsa lor de creativitate, cruzimea lor. Fallaci a persistat: a avut tendințe dictatorii și țara sa nu avea libertăți elementare. Au spus că propriile sale cărți au fost listate negru de guvernul său. Auzind acest lucru, sha părea oarecum nedumerit: poate avea de-a face cu un scriitor subversiv. Dar apoi ea a înmuiat din nou tonul și a întrebat despre multe realizări ale ei. Modelul s-a repetat: imediat ce s-a relaxat, ea a atacat cu o întrebare ascuțită; când era, ea își coborî tonul. Ca și Kissinger, sha-ul s-a descoperit deschizându-se în ciuda sa și menționând lucruri pe care ulterior le va regreta, cum ar fi intenția sa de a crește prețul petrolului. El a căzut încet sub vraja lui Fallaci și chiar a început să flirteze cu ea. „Chiar dacă sunteți lista neagră de autoritățile mele", a spus el la finalul interviului, „îl voi pune pe lista albă a inimii mele".

Interpretare. Majoritatea interviurilor lui Fallaci au fost cu lideri puternici, bărbați și femei cu o necesitate copleșitoare de a controla situația, pentru a nu dezvălui nimic inconfortabil. Acest lucru a pus-o în conflict cu subiecții ei, pentru că a-i determina să își deschidă - să se entuziasmeze, să lase controlul - a fost exact ceea ce și-a dorit. Metoda clasică de seducție a farmecului și lingușirii nu ar fi dus-o nicăieri cu acei oameni; și-ar fi ghicit intențiile imediat. În schimb, Fallaci își pradă emoțiile, alternând duritatea și moliciunea. El a pus o întrebare crudă care a atins cele mai profunde nesiguranțe ale subiectului, care a devenit emoțională și defensivă; dar până la urmă a fost încurajat de altceva: dorința de a-i dovedi lui Fallaci că nu merită critica implicită. În mod inconștient, el a vrut să-i facă plăcere, să-i facă plăcere. Când și-a schimbat tonul, cu care l-a lăudat indirect, el a simțit că a cucerit-o, ceea ce l-a motivat să se deschidă. Fără să-și dea seama, a dat frâu liber emoțiilor sale.

În situații sociale, toți purtăm măști și ne menținem apărarea. La urma urmei, este incomod să dezvălui sentimente personale adevărate. Ca seducător, trebuie să găsiți o modalitate de a reduce aceste rezistențe. Metoda de flatare și atenție a fermecătorului poate fi eficientă în acest caz, în special cu cele nesigure, dar ar putea dura luni de zile pentru a lucra și, de asemenea, să fie contraproductivă. Pentru a obține efecte rapide și pentru a se adresa persoanelor inaccesibile, este de obicei mai bine să alternați duritatea și moale. Fiind greu, generezi tensiuni interne; Obiectivele tale ar putea să vă deranjeze, dar acestea pun și întrebări. Ce au făcut pentru a merita dezgustul tău? Când vă arătați mai moale mai târziu, se simt ușurați, dar, de asemenea, sunt îngrijorați să se enerveze din nou în orice moment. Folosește acest ghid pentru a-ți ține țintele în suspans: frică de duritatea ta și dornică să te mențină. Moale și duritatea ta trebuie să fie subtile; pullas-urile și complimentele indirecte sunt idealurile. Jucați psihanalistul: faceți comentarii disprețuitoare despre motivele voastre inconștiente (doar spuneți adevărul), apoi faceți-vă confortabil și ascultați. Tăcerea ta îi va induce să facă admiteri jenante. Luminați-vă judecățile cu laude ocazionale și vor avea grijă să vă mulțumească, precum câinii.

Dragostea este o floare scumpă, dar trebuie să ai dorința de a o sfâșia de pe marginea unui precipitat.

Stendhal.

Cheile seductiei

Aproape toți suntem mai mult sau mai puțin politicoși. Învățăm curând să nu le spunem oamenilor ce credem cu adevărat despre ei; Zâmbim la glumele lor, ne prefacem că suntem interesați de poveștile și problemele lor. Acesta este singurul mod de a trăi cu ea. În timp, acest lucru devine un obicei; Suntem amabili, chiar dacă nu este cu adevărat necesar.
Încercăm să mulțumim pe alții, să nu-i jignim, pentru a evita dezacordurile și conflictele.
Dar, deși inițial să fii amabil în seducție, poate apela la cineva (deoarece cordialitatea este liniștitoare și reconfortantă), aceasta își va pierde în curând efectul complet. Faptul că ești prea amabil poate îndepărta ținta departe de tine. Senzatia erotica depinde de crearea tensiunii. Fără tensiune, fără anxietate și suspans, nu poate exista eliberare, plăcere adevărată și satisfacție. Este datoria ta să creezi acea tensiune
în obiectiv, stimulați sentimentele de anxietate, luați-l dintr-un loc în altul, astfel încât apogeul seducției să aibă greutate și intensitate reală. Prin urmare, abandonează-ți obiceiul urât de a evita conflictul, care în orice caz este nefiresc. Prea adesea ești amabil nu pentru bunătatea interioară, ci de teama de a nu fi plăcut, de nesiguranță.
Depășește această frică și, dintr-o dată, vei avea opțiuni: libertatea de a provoca durere și apoi de a o dizolva magic. Puterile tale de seducție vor fi înmulțite cu zece.
Oamenii vor fi deranjați de faptele voastre dureroase mai puțin decât v-ați putea imagina. În lumea de azi, de obicei simțim dorință de experiență. Implantăm emoții, chiar dacă sunt negative. Durerea pe care o provoci obiectivelor tale este, în schimb, invigorantă: îi face să se simtă mai vii. Au ceva de care să se plângă, victimele pot fi făcute. În consecință, după ce ai transformat durerea în plăcere, ei te vor ierta.
Fă-i geloși, fă-i să se simtă nesiguri, iar ratificarea pe care o vei da mai târziu ego-ului tău preferându-i față de rivalii lor va fi dublu delicioasă. Amintiți-vă: trebuie să vă temeți mai mult de a vă plictisi țintele decât de a le agita. Rătăcirea oamenilor te unește mai mult decât bunătatea. Creați tensiune astfel încât să o puteți elibera. Dacă aveți nevoie de inspirație, căutați partea din țintă care vă irită cel mai mult și folosiți-o ca pluton pentru un conflict terapeutic. Cu cât este mai reală, cu atât va fi mai eficientă cruzimea voastră.
În 1818, scriitoarea franceză Stendhal, care locuia atunci la Milano, a cunoscut-o pe contesa Metilda Viscontini. Pentru el a fost dragoste la prima vedere. Era o femeie mândră și oarecum dificilă și a intimidat-o pe Stendhal, care se temea teribil să o supere cu un comentariu prost sau un act nedemn. Într-o zi nu a mai putut-o lua, a luat mâna și și-a mărturisit dragostea. Îngrozită, contesa a cerut să se retragă și să nu se mai întoarcă niciodată.
Stendhal a saturat-o pe Metilda cu scrisori, implorându-l să-l ierte. Până la urmă, s-a retras: o va primi din nou, dar cu o singură condiție: o putea vizita doar la fiecare două săptămâni, nu mai mult de o oră și în prezența altcuiva. Stendhal a acceptat; N-am avut de ales. A trăit atunci acele scurte vizite de două săptămâni, care erau o ocazie de anxietate și teamă intensă, pentru că nu putea ști dacă ea se va răzgândi și îl va alunga pentru totdeauna. Aceasta a continuat mai mult de doi ani, timp în care contesa nu a arătat niciodată nici cel mai mic semn de favoare. Stendhal nu a știut niciodată de ce a insistat asupra acestui acord; Poate că am vrut să mă joc cu el sau să-l țin la distanță. Tot ce știa era că dragostea lui pentru ea a crescut doar, a devenit insuportabil de intensă, până în cele din urmă a trebuit să părăsească Milano. Pentru a depăși această relație tristă, Stendhal a scris celebra sa carte De dragoste, în care a descris efectul fricii asupra dorinței. În primul rând, dacă te temi că ești iubit, nu poți niciodată să te apropii prea mult sau să te familiarizi cu el. Iubitul păstrează astfel un element de mister, care nu îți

intensifică decât iubirea. În al doilea rând, există ceva de tonifiere în teamă. Te face să vibrezi cu senzații, îți accentuează conștiința, este impetuos erotic. Potrivit lui Stendhal, cu cât ești mai aproape de a fi iubit pe marginea precipiciului, cu sentimentul că te poate părăsi, cu atât vei fi mai amețit și mai pierdut. A te îndrăgosti literalmente înseamnă a cădea: pierderea controlului, un amestec de teamă și emoție.
Aplicați acest principiu invers: nu lăsați niciodată albii să se simtă prea confortabil cu dvs. Ei trebuie să simtă frică și anxietate. Arată-i un pic de răceală, un focar de furie care nu era de așteptat. Fii irațional, dacă este necesar. Și în orice moment există scrisoarea principală: pauza. Fă-i să simtă că te-au pierdut pentru totdeauna, că se tem că au pierdut puterea de a te iubi. Lasă acele sentimente să se așeze în ele un timp, apoi scoate-le din faleză. Reconcilierea va fi intensă.
În 33 î.Hr., zvonul a ajuns la Marco Antonio potrivit căruia Cleopatra, iubitul său de câțiva ani, a decis să-l seducă pe rivalul său, Octavio și că plănuia să-l otrăvească. Cleopatra a otrăvit deja alte persoane; De fapt, am fost expert în această artă. Marco Antonio a devenit paranoic și, într-un final, s-a confruntat cu ea. Cleopatra nu a pretins nevinovăția. Da, era adevărat, ea putea să-l otrăvească în orice moment; nu putea fi luat nici o precauție. Doar dragostea pe care ea o simțea pentru el îl putea proteja. Pentru a-l demonstra, a luat niște flori și le-a aruncat în paharul cu vin al lui Marco Antonio. A ezitat, dar apoi a pus cupa pe buze; Cleopatra l-a luat de braț și l-a oprit. El a luat un prizonier să ia vinul, iar prizonierul a căzut mort. Întins la picioarele Cleopatrei, Marco Antonio a spus că o iubește mai mult ca oricând. Nu a vorbit în felul acesta din lașitate: nu era un om mai curajos decât el; și dacă Cleopatra ar fi putut să-l otrăvească, ar fi putut să o părăsească și să se întoarcă la Roma. Nu, ceea ce l-a prăbușit a fost sentimentul că ea deținea controlul asupra emoțiilor, asupra vieții și moartea El era sclavul lui. Demonstrația ei de putere asupra lui nu a fost numai eficientă, ci și erotică.
Ca și Marco Antonio, mulți dintre noi, fără să ne dăm seama, avem dorințe masochiste. Avem nevoie de cineva care să provoace puțin durere pentru acele dorințe profund reprimate. Învață să recunoști diferitele tipuri de masochiste ascunse care există, deoarece toată lumea se bucură de diferite tipuri de durere. De exemplu, există oameni care nu cred că merită nimic bun în viață și, incapabili să accepte succesul, sunt sabotați la nesfârșit. Fiți amabili cu ei, recunoașteți-i că îi admirați și se vor simți inconfortabili, pentru că ei nu cred că pot fi la curent cu figura ideală cu care îi asociați, evident. Acești auto-jefuitori se simt mai bine cu o mică pedeapsă; duș-le, anunță-i neajunsurile tale. Ei cred că merită acele critici; iar atunci când se manifestă, le oferă un sentiment de ușurare.
De asemenea, este ușor să îi faci pe acești oameni să se simtă vinovați, o experiență de care se bucură cu adevărat.
Pentru alți indivizi, responsabilitățile și îndatoririle vieții moderne sunt o povară grea și vor să renunțe la tot. Acești indivizi caută, de obicei, pe cineva sau ceva care să se închine: o cauză, o religie, un guru. Fă-i să te adore. Apoi sunt oameni cărora le place să devină martiri. Recunoaște-i pentru bucuria care le dă plângeri, simțindu-se drept și judecat greșit; Atunci le dă un motiv să se lamenteze. Amintiți-vă: aparițiile sunt înșelătoare. Adesea, oamenii care par mai puternici - Sărutătorii și Don Mateos - vor în secret să fie pedepsiți. În orice caz, urmați durerea cu plăcere și veți crea o stare de dependență care va dura mult timp.
Simbol. Prăpastia La marginea unei stânci, oamenii se simt adesea uimiți: temători și amețiți. Pentru o clipă poți
Imaginați-vă că se încadrează în față. În același timp, o parte din ea este tentată în acest sens. despre
pe cât posibil pentru a vă atinge obiectivele de pe margine, apoi eliminați-le. Nu există emoție fără teamă.

Reversa

Oamenii care au suferit o mulțime de dureri sau pierderi vor fugi de tine dacă încerci să le pui mai mult. Ai

destule. Mai bine înconjoară-i pe acești oameni cu plăcere: asta îi va pune sub vraja ta. Tehnica de provocare a durerii este indicată celor care trăiesc în liniște, au putere și puține probleme. Oamenii cu o viață confortabilă pot experimenta un sentiment coroziv de vinovăție, ca și cum ar fi scăpat de ceva. Este posibil să nu o cunoască în mod conștient, dar își doresc în secret unele pedepse, o bătaie mentală bună, ceva care îi va readuce pe pământ.

De asemenea, nu uitați să folosiți prea curând tactica de plăcere cu durere. Unii dintre cei mai mari seducători din istorie - Byron, Jiang Qing (Madame Mao), Picasso - au avut o venă sadică, capacitatea de a provoca tortură mentală. Dacă victimele lor ar fi știut în ce ajungeau, ar fi fugit. Într-adevăr, majoritatea acestor seducători și-au atras obiectivele în rețeaua lor, părând a fi lăsate cu dulceață și afecțiune. Chiar și Byron arăta la început ca un înger, așa că o femeie a fost tentată să se îndoiască de reputația ei diabolică; Îndoială seducătoare, pentru că i-a permis să se imagineze ca ea singura care a înțeles cu adevărat. Cruzimea lui a apărut mai târziu, dar până atunci era prea târziu. Emoțiile victimei au fost compromise, iar duritatea lui Byron nu a făcut decât să-i intensifice sentimentele.

La început, apoi, folosește masca mielului, făcând plăcere și atenție cârligul tău. Mai întâi excitați-vă victimele, apoi luați-le într-o călătorie sălbatică.

Intră să omori

În primul rând ai lucrat mințile victimelor tale: seducția mentală. Apoi i-ai confundat și i-ai stimulat: seducția emoțională. Acum a venit timpul pentru o luptă strânsă: seducția fizică. În acest moment, victimele tale sunt slabe și debordate de dorință; Dacă le arăți un pic de răceală sau indiferență, vei dezlănțui panica: te vor urmări cu nerăbdare și energie erotică. (21: Dați-le șansa de a cădea: persecutorul persecutat). Pentru a le face să fiarbă, îți amorteste mintea și îți încălzește simțurile. Cel mai bun lucru este că îi atrageți spre pofta emițând anumite semnale încărcate care le înalță și că răspândesc dorința sexuală ca o otravă. (22: Folosiți decoys-uri fizice). Timpul de a ataca și de a intra în ucidere vine când victima ta arde în dorințe, dar nu așteaptă în mod conștient să ajungă din punctul culminant. (23: Stăpânește arta acțiunii îndrăznețe). După terminarea seducției, există pericolul ca dezamăgirea să apară și să vă strice munca grea. (24: Aveți grijă de continuăți). Dacă sunteți în căutarea unei relații, trebuie să seduceți victima constant din nou, creând tensiune și eliberând-o. Dacă victima trebuie sacrificată, fă-o repede și de obicei, astfel încât să fii liber (fizic și psihologic) să treci la următoarea. Jocul va începe din nou atunci.

21.- Dă-le ocazia să cadă: Persecuții persecutați.

Dacă obiectivele tale obișnuiesc să fii agresorul, vor pune puțină energie din partea lor, iar tensiunea va scădea. Trebuie să le desfaceți, să inversați situația. Odată supus vrăjii tale, fă un pas înapoi și ei vor începe să te urmeze. Începeți cu o oprire de distanțare, o dispariție neașteptată, insinuarea că vă plictisiți. Cauză agitație care se preface că este interesată de altul. Nu fi explicit; simți-o, iar imaginația ta va face restul, creând îndoiala pe care o dorești. În curând vor dori să te posede fizic, iar compostura lor se va evapora. Scopul este ca acestea să vă cadă în brațe din proprie inițiativă. Creați iluzia că seducătorul este sedus.

Severitate seducătoare

La începutul anilor 1840, centrul atenției în lumea artei franceze era o tânără pe nume Apollonie Sabatier. Frumusețea ei a fost atât de naturală încât sculptorii și pictorii s-au întrecut să o imortalizeze în lucrările sale, deși era și fermecătoare, ușoară și auto-suficientă seducător: a atras bărbați. Apartamentul său din Paris a devenit un loc de întâlnire pentru scriitori și artiști, iar în curând Madame Sabatier - așa cum a fost cunoscută în cele din urmă, deși nu este căsătorită - a adăpostit una dintre cele mai importante săli literare din Franța. Scriitori ca Gustave Flaubert, Alexandre Dumas Sr. și Théophile Gautier s-au numărat printre invitații lor obișnuiți.

Spre sfârșitul anului 1852, când avea treizeci de ani, madam Sabatier a primit o scrisoare anonimă. Autorul a mărturisit că o iubește profund. Neliniștit la ideea că își considera sentimentele ridicole, nu și-a dezvăluit numele; dar ar trebui să o anunț că am adorat-o. Sa-batier era obișnuit cu asemenea atenții - un bărbat după altul se îndrăgostise de ea - dar această scrisoare era diferită: părea să-l fi inspirat pe acel bărbat cu o fervoare aproape religioasă. Scrisoarea, scrisă cu litere strălucitoare, conținea o poezie dedicată ei; intitulat „Celui care este prea vesel”, a început să-și

laude frumusețea, dar a încheiat cu aceste versete:
Așadar, mi-aș dori o noapte, Când ajunge ora plăcerii, Urcă fără zgomot, ca un laș, La comorile care te împodobesc. [...] Și, dulceață amețitoare! Prin buzele alea noi, Mai amețitoare și mai frumoase, Inoculează-ți otrava, sora mea!
La adorarea admiratorului său i s-a adăugat clar un fel de ciudă stricăciune, cu o atingere de cruzime. Poezia a intrigat-o și a deranjat-o și habar n-avea cine a scris-o.
Săptămâni mai târziu a sosit o altă scrisoare. Ca și la ocazia precedentă, autoarea a implicat-o pe Madame Sabatier într-o închinare demnă de închinare, amestecând fizicul și spiritualul. Și ca data trecută, a apărut o poezie, „Toată întreaga", în care a scris:
Deoarece totul este guvernat în el, este dificil de ales. [...]
Metamorfoză mistică
Fie ca simțurile mele să confunde suflarea Lui să devină muzică,
Vocea ta devine un parfum!
Era evident că autorul era obsedat de prezența Madamei și se gândea neîncetat la ea; dar apoi a început să se obsedeze de poet, să se gândească la el zi și noapte și să se întrebe cine va fi. Ulterior, cărțile au ascuțit doar vraja. Era măgulitor să știu că era fascinat de mai mult decât de frumusețea sa, dar și că nu era imun la farmecele sale fizice.
Într-o zi i s-a întâmplat doamnei Sabatier care ar putea fi autorul Charles Baudelaire, un tânăr poet care își frecventa salonul de câțiva ani. Părea timid, de fapt el abia îi vorbise, dar ea citise o parte din poezia lui; și deși poeziile scrisorilor erau mai șlefuite, stilul era similar. În apartamentul ei, Baudelaire stătea întotdeauna civil într-un colț - dar acum când Madame s-a gândit la asta, zâmbea ciudat, nervos. Era privirea unui tânăr îndrăgostit. Când s-a prezentat, l-a urmărit îndeaproape; și cu cât o făcea mai mult, cu atât era mai sigur că era autorul acelor scrisori, deși nu și-a confirmat niciodată intuiția, pentru că nu voia să o înfrunte: putea fi timid, dar era un bărbat și, la un moment dat, va trebui să i se adreseze. Era sigură că o va face. Apoi, dintr-o dată, scrisorile au încetat să mai vină și Madame Sabatier nu a putut înțelege de ce, din moment ce ultima fusese redată mai mult decât toate cele anterioare. Au trecut câțiva ani, în care Madame s-a gândit adesea la scrisorile fanului ei anonim, care nu au fost niciodată reînnoite. În 1857, însă, Baudelaire a publicat o carte de poezie, Florile răului, iar Madame Sabatier a recunoscut mai multe dintre versuri: ele au fost cele pe care le scrisese pentru ea. De data aceasta au fost expuse pentru toată lumea. Puțin mai târziu, poetul i-a trimis un cadou: o copie special legată a cărții sale și o scrisoare, de data aceasta fumată cu numele său. Da, a scris, a fost autorul anonim; L-ai ierta pentru că a fost atât de misterios în trecut? În plus, sentimentele lui pentru ea au fost mai intense ca niciodată: "Te-ai gândit pentru o clipă că ai fi putut uita de ea? [...] Ești pentru mine mai mult decât o imagine prețioasă evocată în vise, este o superstiție, [...] tovarășul meu constant, secretul meu! La revedere, draga doamnă. Îi sărut mâinile cu devotament profund ".
Această scrisoare a avut un efect mai mare asupra doamnei Sabatier decât a celorlalți. Poate că era sinceritatea lui copilărească și faptul că în cele din urmă scrisese direct; Poate că a iubit-o, dar nu a cerut nimic, spre deosebire de toți ceilalți bărbați pe care îi știa, care la un moment dat se dovediseră mereu să-și dorească ceva. Oricare ar fi fost, avea o dorință incontrolabilă de a o vedea. A doua zi l-a invitat singur în apartamentul său. Baudelaire a apărut la ora stabilită. S-a așezat nervos pe un scaun, privind-o pe Madame cu ochii mari, spunând puțin și ceea ce spunea era formal și amabil. Părea îndepărtat. Când a plecat, un fel de panică a prins-o pe Madame Sabatier, iar a doua zi a scris o primă scrisoare: "Astăzi sunt mai senin și pot experimenta mai clar impresia după-amiezii petrecute împreună marți. Vă pot spune, fără riscă să crezi că exagerez, că sunt cea mai fericită femeie de pe fața Pământului, că nu m-am simțit niciodată mai cu adevărat decât îl iubesc și că nu l-am văzut niciodată arătând mai frumos, mai adorabil, dragă prietenă! "
Madame Sabatier nu scrisese niciodată o asemenea scrisoare; Întotdeauna a fost cel persecutat. De data aceasta își pierduse controlul obișnuit asupra ei. Și lucrurile s-au agravat: Baudelaire nu a răspuns imediat. Când l-a văzut din nou, era mai rece decât înainte. Avea senzația că mai există una, că fosta ei iubită, Jeanne Duval, reapăruse brusc în viața ei și îl ținea departe de ea. Într-o noapte, Madame a luat inițiativa, l-a îmbrățișat, a încercat să-l sărute, dar nu a răspuns și a găsit instantaneu o scuză pentru a se retrage. De ce a fost brusc atât de inaccesibil? Ea a început să-l

înecă cu scrisori, implorându-l să o caute. Incapabil să doarmă, a așteptat toată noaptea să apară. Nu trăisem niciodată o asemenea disperare. A trebuit să-l seduc cumva, să-l dețin, să-l fac doar pentru ea. A încercat totul - scrisori, cochetărie, tot felul de promisiuni - până când în cele din urmă a scris că nu mai era îndrăgostit de ea și asta a fost tot.
Interpretare. Baudelaire a fost un seducător intelectual. Voia să o copleșească pe Madame Sabatier cu cuvinte, să-și stăpânească gândurile, să-l facă să se îndrăgostească de el. Din punct de vedere fizic, știa el, nu putea concura cu mulți alți fani ai săi: era timid, stângace, nu deosebit de chipeș. Așa că a apelat la singura sa forță, poezia. Urmărind-o cu scrisori anonime i-a dat un zguduit pervers. El trebuie să știe că, în sfârșit, și-ar da seama că el era corespondentul său - nimeni altcineva nu a scris ca el -, dar el a vrut să o afle de Besóla. A încetat să scrie, pentru că era interesat de altul, dar știa că se va gândi la el, își va pune întrebări, poate că îl va aștepta. Și când și-a publicat cartea, a decis să scrie din nou, de data aceasta direct, agitând vechea otravă care-l injectase. Când erau singuri, el putea să vadă că ea se aștepta ca el să facă ceva, să o țină, dar el nu era acela de seducător. De altfel, se bucura să se conțină, să-și simtă puterea asupra unei femei pe care mulți o doreau.
În momentul în care a intrat în contact fizic și a luat inițiativa, seducția a luat sfârșit pentru el. Se îndrăgostise; Asta a fost suficient. Efectul devastator al întinderii și dezlănțuirii lui Baudelaire asupra doamnei Sabatier ne oferă o lecție minunată despre seducție. În primul rând, este întotdeauna mai bine să păstrezi o anumită distanță de obiectivele tale. Nu este necesar să atingeți gradul de menținere a anonimatului, dar nu trebuie privit la fel de des și nici la fel de impertinent. Dacă sunteți întotdeauna înaintea lor, dacă sunteți întotdeauna cel care ia inițiativa, ei se vor obișnui să fie pasivi, iar tensiunea din seducția dvs. va fi redusă. Folosește scrisori pentru a te gândi la tine tot timpul, pentru a-ți hrăni imaginația. Cultiva misterul: impiedica-i sa te inteleaga. Scrisorile lui Baudelaire erau minune ambigue și au combinat fizicul cu spiritualul, așa că l-au înșelat pe Sabatier cu multiplicitatea sa de interpretări posibile.
Apoi, în momentul în care țintele tale se revarsă de dorință și interes, când s-ar putea aștepta să faci un pas - așa cum Madame Sabatier a așteptat în apartamentul ei în acea zi - revino. Fii neașteptat de îndepărtat, prietenos, dar acolo sus; cu siguranță nu sexual. Permiteți să se stabilească o zi sau două. Reticența ta va declanșa anxietate; și singura modalitate de a ușura acea anxietate va fi să te alunge și să te posede. Întoarce-te apoi și îți vei face ca obiectivele să-ți cadă în brațe ca fructul copt, orb de forța gravitației care te atrage. Cu cât participă mai mult, cu atât își vor compromite voința, cu atât va fi mai profund efectul erotic. I-ai provocat să-și folosească puterile seducătoare în tine; iar atunci când vor reacționa, situația se va inversa și te vor persecuta cu energie disperată.
Mă retrag și apoi o învăț să biruie în persecutarea mea. Fac un pas înapoi neîncetat și, cu această mișcare înapoi, îl învăț să cunoască prin mine toate puterile iubirii erotice, ideile lui tulburi, pasiunea lui, cât de mult este dor și speranță și așteptarea nerăbdătoare.
„Soren Kierkegaard”.

Cheile succesului

Deoarece suntem creaturi încăpățânate și încăpățânate, precum și predispuși să bănuim motivele celorlalți, în cursul seducției este destul de firesc ca obiectivul tău să te reziste într-un fel. Este rar ca seducția să fie ușoară sau fără întârzieri. Dar, odată ce victima ta depășește unele dintre îndoielile sale și începe să cadă sub vraja ta, va veni un moment în care va începe să plece. S-ar putea să simt că o porți, dar să te bucuri. Nimănui nu-i plac lucrurile complicate și dificile, iar obiectivul tău va aștepta să ajungă repede concluzia. Acesta este momentul în care trebuie să înveți să te conții. Oferă punctul culminant plăcut pe care îl așteaptă atât de lacom, cedează tendinței naturale de a încheia seducția în curând și veți pierde oportunitatea de a crește tensiunea, de a încălzi și mai mult aventura. Până la urmă, nu cauți o victimă mică și pasivă cu care să te joci; Vrei ca seducătorul să-și angajeze voința cu toată puterea, să devină un participant activ la seducție. Vrei să te urmăresc și, între timp, să cad

fără speranță prins în web. Singura modalitate de a realiza acest lucru este de a inversa și de a provoca anxietate.

Te-ai distanțat anterior din motive strategice (vezi Capitolul 12), dar acest lucru este diferit. Obiectivul s-a îndrăgostit deja de tine, iar retragerea ta va duce la idei pripite: pierzi interesul, într-un fel este vina ta, probabil datorită a ceea ce ai făcut. În loc să crezi că le respingi, obiectivele tale vor dori să facă această altă interpretare; Ei bine, dacă cauza problemei este ceva ce au făcut, ei își pot recupera dacă își schimbă comportamentul. Dacă le-ai respinge, dimpotrivă, nu ar avea niciun control. Oamenii vor întotdeauna să păstreze speranța. Apoi te va căuta, va lua inițiativa, crezând că va funcționa. Ea va ridica temperatura erotică. Înțelegeți: voința unei persoane este direct legată de libidoul său, dorința sa erotică. Când victimele vă așteaptă pasiv, nivelul lor erotic este scăzut. Când devin persecutori, implicându-se în proces, fierbând cu tensiune și anxietate, temperatura crește. Măriți-l atunci cât puteți.

Când te retragi, fă-o cu subtilitate; Intenția este să insufle îngrijorare. Răceala sau distanța ta va fi vizibilă obiectivelor tale [atunci când sunt singure, sub forma unei îndoieli otrăvitoare care îți vor trece în minte. Paranoia ta va deveni generatoare de sine. Recuperarea ta subtilă îi va face să-și dorească să te posede, așa că se vor arunca de bună voie în brațele tale fără presiuni. Aceasta este diferită de strategia capitolului 20, în care infligiți răni adânci, creând un model de durere și plăcere. În acest caz, scopul este să vă întoarceți la victimele voastre slabe și dependente; în acesta, activ și energic. Ce strategie veți prefera (este imposibil să le combinați) va depinde de ceea ce doriți și de proclivitățile victimei dvs.

În Jurnalul unui seducător, de S0ren Kierkegaard, Johannes intenționează să o seducă pe frumoasa tânără Cordelia. Începeți să fiți oarecum intelectual cu ea și să o intrigați puțin câte puțin. Apoi trimite scrisori romantice și seducătoare. Atunci fascinația ei devine dragoste.

Deși în persoană el rămâne oarecum îndepărtat, ea percepe adâncimi mari în el și este sigură că el o iubește. Într-o zi, în timp ce vorbesc, Cordelia are un sentiment ciudat: ceva despre el s-a schimbat. Johannes pare mai interesat de idei decât de ea. În zilele următoare, această îndoială este crescută: literele sunt ceva mai puțin romantice, taita ceva. Simțindu-se neliniștită, ea devine treptat energică, devine persecutor și nu mai este persecutată. Seducția este apoi mult mai interesantă, cel puțin pentru Johannes.

Recuperarea lui Johannes este subtilă; Doar îi dă lui Cordelia impresia că interesul ei este puțin mai puțin romantic decât cu o zi înainte. Fii din nou intelectual. Acest lucru determină ideea îngrijorătoare că farmecele și frumusețea naturală a Cordeliei nu mai au prea mult efect asupra lui. Trebuie să încerce mai mult, să-l provoace sexual, să arate că are ceva putere asupra lui. Arde apoi în dorințe erotice, aduse în acel punct prin retragerea subtilă a afecțiunii lui Johannes.

Fiecare gen are propriile sale atrăgătoare, care îi sunt firești. Faptul că cineva interesează, dar nu răspunde sexual, este foarte deranjant și prezintă o provocare: găsirea unei modalități de a te seduce. Pentru a produce acest efect, mai întâi dezvăluiți interesul pentru obiectivele dvs., prin scrisori subtile sau inuendo. Dar când ești în prezența lui, asumă-ți un fel de neutralitate asexuală. Fii prietenos, chiar cordial, dar nimic mai mult. Îi vei împinge să se înarmeze de farmecele naturale seducătoare ale sexului lor, exact ceea ce îți dorești.

În stadiile avansate de seducție, lăsați-vă obiectivele să simtă că sunteți interesat de o altă persoană, care este un alt mod de a inversa. Când Napoleon Bonaparte a cunoscut-o pe tânăra văduvă Josefina de Beauharnais în 1795, a fost încântată de frumusețea sa exotică și de privirile pe care i le oferea.

A început să participe la mașinile sale săptămânale și, spre încântarea ei, ia ignorat pe ceilalți bărbați și a stat lângă ea, ascultând cu atenție. S-a trezit îndrăgostit de Josefina și a avut toate motivele să creadă că ea a simțit la fel.

Apoi, într-o soire, a fost prietenoasă și atentă, ca de obicei, cu excepția faptului că era la fel de prietenoasă cu un alt bărbat, un aristocrat din altă perioadă - ca și Josefina însăși-, tipul de om cu care Napoleon nu a putut concura niciodată în maniere și ingeniozitate. Îndoielile și gelozia au început să fiarbă. Ca militar, Napoleon știa valoarea de a merge pe ofensivă; și după câteva săptămâni de campanie rapidă și agresivă, el a avut-o pentru el însuși, iar în cele din urmă s-a căsătorit cu ea. Desigur, Josefina, ca un seducător viclean, pregătise totul. Nu a spus că îl

interesează un alt bărbat, dar că simpla lui prezență în casa lui, o privire de-acolo și de acolo, gesturi subtile, au dat această impresie. Nu există un mod mai eficient de a presupune că dorința ta scade. Dar a face interesul dvs. prea important pentru o altă persoană ar putea fi contraproductiv. Această situație nu te împrumută să pari crud; Efectele pe care le urmărești sunt îndoiala și anxietatea. Posibilul tău interes pentru altul ar trebui să fie abia observabil la ochiul liber.

Odată ce cineva s-a îndrăgostit de tine, toată absența fizică va provoca neliniște. Deschideți literalmente spațiul. Seducătorul rus Lou Andreas-Salome a avut o prezență intensă; când un bărbat era cu ea, simțea că ochii lui îl străpungeau și adesea era extatic în ceea ce privește cochetele manierelor și spiritului său. Dar apoi, ceva aproape invariabil s-a întâmplat: a fost nevoită să părăsească orașul o vreme sau ar fi prea ocupată să o vadă. În timpul absenței, bărbații s-au îndrăgostit nebun de Lou și au jurat să fie mai energici data viitoare când va fi cu ei. Absențele tale în acest moment avansat de seducție ar trebui să pară cel puțin oarecum justificate. Nu implicați o distanțare liniștită, ci o ușoară îndoială: poate că ați fi găsit un motiv pentru a rămâne, poate pierdeți interesul, poate există altcineva. În lipsa ta, aprecierea victimei pentru tine va crește. El îți va uita defectele, îți va ierta greșelile. De îndată ce te întorci, va veni după tine, după cum vrei. Va fi ca și cum te-ai fi întors din morți. Potrivit psihologului Theodor Reik, învățăm să iubim doar prin respingere. Când suntem copii, mama noastră ne umple de dragoste; Nu știm altceva. Dar când creștem, începem să simțim că iubirea lor nu este necondiționată. Dacă nu ne comportăm, dacă nu ne mulțumim cu ea, ea o poate elimina. Ideea că își va retrage afecțiunea ne umple de anxietate și, la început, de furie; o să vedeți, vom alerga cu mult. Dar acest lucru nu funcționează niciodată și, încetul cu încetul, ne dăm seama că singura modalitate de a o împiedica să ne respingă din nou este să o imităm: să fie la fel de afectuoasă, bună și afectuoasă ca și ea. Acest lucru ne va uni foarte profund.

Acest ghid este tipărit pe noi pentru tot restul vieții; Experimentând respingerea sau răceala, învățăm să ne băgăm și să persecutăm, să iubim.

Recreați acest model primar în seducția dvs. Întâi umple-ți obiectivele cu afecțiune. Ei nu vor avea cauza foarte clară, dar vor experimenta o senzație divină și nu vor dori să o piardă. Când dispare, în retragerea ta strategică, vor avea momente de anxietate și furie, poate că vor avea un stric, și atunci va apărea aceeași reacție a copilului: singurul mod de a te recupera, de a te asigura, este de a inversa modelul, de a te imita, de a fi cei afectuți care ei dau. Teroarea respingerii este cea care inversează situația.

Adesea, acest model va fi repetat în mod natural într-o romantism sau relație. O persoană este rece, cealaltă o urmărește, apoi este la rândul ei rece, ceea ce îl face pe primul persecutor și așa mai departe. Ca seducător, nu lăsa acest lucru la voia întâmplării. Faceți să se întâmple.

Învățați cealaltă persoană să fie seducătoare, la fel cum mama și-a învățat fiul în felul său să corespundă iubirii sale prin retragere. De dragul tău, învață să te bucuri de această inversare a rolului. Nu te juca doar să fii persecutat; Bucurați-vă de ea, predați-vă. Plăcerea victimei tale care te urmărește poate depăși adesea fiorul vânătorii.

Simbol. Grenada Cultivate cu grijă și la care a participat, începe să se maturizeze. Nu o ridicați foarte curând și nu o detașați de tulpină; Va fi greu și amar. Lasă-mă să câștig în greutate și sucul și să mă întorc: va cădea de la sine. Pulpa sa este apoi mai delicioasă.

Reversa

Există momente în care deschiderea spațiului și crearea absenței vor exploda în fața ta. Absența într-un moment critic în seducție ar putea determina ținta să-și piardă interesul față de tine. Acest lucru lasă, de asemenea, prea întâmplător; În timp ce ești plecat, el ar putea găsi pe altcineva și să nu se mai gândească la tine. Cleopatra l-a sedus ușor pe Marco Antonio, dar după primele întâlniri s-a întors la Roma. Cleopatra era misterioasă și seducătoare; dar dacă lăsa să treacă mult timp, și-ar uita farmecele. Așa că și-a abandonat cochetă obișnuită și a plecat după el când a fost într-una din campaniile sale militare. Știa că, odată ce a văzut-o, va cădea înapoi sub vraja ei și o va alunga.

Folosiți absența doar atunci când sunteți sigur de afecțiunea țintei și niciodată nu o prelungiți prea mult. Este mai eficient într-un moment avansat de seducție. De asemenea, nu deschide niciodată prea mult spațiu: nu scrie prea rar, nu te comporta prea rece, nu arăta prea mult interes față de o altă persoană. Aceasta este strategia de combinare a plăcerii și a durerii, care a fost detaliată în capitolul 20 și va crea o victimă dependentă sau chiar o va face să renunțe complet. De asemenea, unii oameni sunt pasiv inveterat: se așteaptă ca tu să faci pasul îndrăzneț și, dacă nu, te cred slab. Plăcerea de a obține o astfel de victimă este mai mică decât ceea ce veți primi de la cineva mai activ. Dar dacă te raportezi la aceste tipuri de oameni, fă ce trebuie pentru a scăpa de ea și atunci romantismul se termină și se întâmplă cu altceva.

Folosiți decoruri fizice.

Obiectivele cu mentalitate activă sunt periculoase: dacă intervin în manipulările voastre, pot avea îndoieli subite. Pune-ți mintea să te odihnești puțin și trezește-ți simțurile adormite combinând o atitudine non-defensivă cu o prezență sexuală pasională. În timp ce aerul tău senin și îngrijit le reduce inhibițiile, privirile, vocea și manierele tale - revărsate de sex și dorință - îți vor pune nervii și îți vor crește temperatura. Nu forțați niciodată contactul fizic; În schimb, răspândește-ți albii în mod arzător, fă-i să simtă pofta carnală.

Conduceți-le la moment: un prezent intens în care morala, judecata și grija pentru viitor se vor topi în egală măsură și corpul va ceda la plăcere.

Creșterea temperaturii

În 1889, eminentul antreprenor de teatru din New York, Emest Jur-gens, a vizitat Franța într-una din numeroasele sale călătorii în căutarea talentelor. Jurgens era faimos pentru onestitatea lui, lucru ciudat în lumea întunecată a divertismentului și pentru capacitatea sa de a găsi spectacole neobișnuite. A trebuit să-și petreacă noaptea în Marsilia și, în timp ce turna pe docul vechiului port, a auzit fluiere încântate ieșind dintr-un cabaret cu o adâncime mică și a decis să intre. O dansatoare spaniolă în vârstă de douăzeci și unu de ani, pe nume Carolina Otero, făcea spectacol și, de îndată ce Jurgens și-a învârtit ochii, a fost alta. Aspectul Otero a fost orbitor: unul de șaptezeci și patru de ochi negri înflăcărați, părul negru până la talie, corpul încolăcit într-o figură perfectă de clepsidră. Dar felul lui de a dansa a făcut ca inima lui Jurgens să bată: Îi trăiesc întregul corp, vadându-se ca un animal în căldură, în timp ce execut un fandango. Dansul ei abia era profesionist, dar îi plăcea atât de mult și era atât de bine dezvoltat, încât nimic din asta nu conta. Jurgens nu a putut să nu remarce bărbații din cabaret, care au văzut-o fără grai.

După spectacol, Jurgens a mers la dressinguri pentru a se prezenta. Ochii Otero au prins viață în timp ce vorbea despre munca sa și New York. Simți o arsură, o înjunghiere în corpul lui, în timp ce ea îl privea în sus și în jos. Vocea îi era scăzută și aspră, limba continuă în joc în timp ce trăgea stâncile. După ce a închis ușa, Otero a ignorat loviturile și îndemnurile fanilor care mureau să vorbească cu ea. El a spus că felul său de a dansa este firesc: mama lui era țigancă. Apoi i-a cerut lui Jurgens să o însoțească în acea noapte, iar când el a ajutat-o să-și pună haina, ea s-a aplecat ușor spre el, de parcă și-ar pierde echilibrul. În timp ce mergeau prin oraș, cu brațul său, Otero murmura ocazional ceva la ureche. Jurgens a simțit rezerva obișnuită dispărută. El o apăsă mai mult de corpul lui. Era tată și nu se gândise niciodată să-l înșele pe soția sa, dar fără să se gândească că l-a dus pe Otero la hotelul unde era cazat. A început să-și scoată niște haine - haina, mănușile, pălăria - ceva perfect normal; dar modul în care a făcut-o l-a făcut să piardă toată calitatea. În mod normal timid, Jurgens s-a lansat în atac.

În dimineața următoare, Jurgens i-a oferit lui Otero un contract lucrativ - un mare risc, considerând că, în cel mai bun caz, era amator. El a dus-o la Paris și a repartizat unul dintre cei mai buni instructori de teatru. După ce s-a grăbit înapoi la New York, a informat ziarele despre acea misterioasă frumusețe spaniolă, chemată să cucerească orașul. La scurt timp, ziarele rivale au afirmat că este o contesă andaluză, o fugărită a unui harem, văduva unui șeic și lucruri de genul acesta. El a făcut frecvent călătorii la Paris pentru a fi cu ea, uitând de familia ei și oferindu-i bani și cadouri.

Debutul Otero la New York, în octombrie 1890, a fost un succes clamoros. "La Otero dansează cu dezlănțuirea", a citit un articol în The New York Times. „Agil și flexibil, corpul tău pare a fi un șarpe așa cum scrie în curbe rapide și grațioase. "În câteva săptămâni societatea din

New York a înveselit-o, iar ea a apărut la petreceri private noaptea târziu. Magnatul William Vanderbilt a curtat-o cu bijuterii. Scump și voalat pe iahtul tău.
Alți milionari și-au contestat atenția. Între timp, Jurgens a luat bani de la compania sa pentru a plăti cadourile cărora le-a fost destinat: va face orice pentru a-l păstra, sarcină în care s-a confruntat cu o concurență acerbă. După câteva luni, după ce administrarea sa greșită a devenit publică, era un om distrus. S-a omorât în cele din urmă. La Otero s-a întors în Franța, la Paris, iar în anii următori s-a ridicat pentru a deveni cea mai infamă curtezană a Belle Épo-que. Cuvântul s-a răspândit curând: într-o noapte cu La Bella Otero (cum se știa deja) a fost mai eficient decât toți afrodisiacii din lume. Avea caracter și era exigent, dar asta era de așteptat. Prințul Alberto de Monaco, plin de îndoieli despre bărbăția sa, a simțit un tigru insaciabil după o noapte cu Otero. A devenit draga ei. Au urmat alți membri ai familiilor regale: prințul Albert de Wales (mai târziu regele Eduard al VII-lea), Șahul Persiei, Marele Duce Nicolae al Rusiei. Bărbații mai puțin înstăriți și-au golit conturile bancare, iar Jurgens a fost doar primul dintre cei pe care Otero a dus-o la sinucidere.
În timpul Primului Război Mondial, soldatul american Fre-derick, în vârstă de douăzeci și nouă de ani, care era staționat în Franța, a câștigat treizeci și șapte de mii de dolari jucând crap timp de patru zile. La următoarea sa licență a plecat la Nisa și s-a înregistrat la cel mai bun hotel. În prima noapte la restaurantul hotelului, l-a recunoscut pe Otero stând singur la o masă. O văzuse performând la Paris cu zece ani înainte și devenise obsedată de ea. Otero era atunci puțin mai puțin de cincizeci, dar era mai tentantă ca niciodată. A strecurat facturile în anumite mâini și a reușit să stea la masa lui. Abia putea să vorbească: felul în care îi străpungeau ochii, o simplă reamenajare pe scaunul lui, corpul care se freca cu al lui în timp ce se ridica, felul său de a merge în fața lui și de a se arăta. Mai târziu, când traversau un bulevard, au trecut pe lângă un magazin de bijuterii. A intrat, iar câteva momente mai târziu a eliberat treizeci și unu de mii de dolari pentru un colier de diamante. Timp de trei nopți, La Bella Otero a fost a lui. Niciodată în viața sa nu se simțise atât de masculin și impetuos. Ani mai târziu, tot am crezut că prețul pe care îl plătisem bine a meritat.
Interpretare. Deși La Bella Otero era frumoasă, sute de femei erau mai mult decât ea, sau mai fermecătoare și talentate. Dar Otero era în continuu foc. Bărbații îl puteau vedea în ochii lui, felul în care mișca corpul, încă o duzină de semne. Vehemența pe care a radiat-o a venit din dorința sa interioară: a fost insaciabil sexual. Dar a fost, de asemenea, o expertă curtezană și calculatoare și știa să-și exercite sexualitatea. Pe scenă, el a făcut ca fiecare bărbat din public să reînvie, abandonându-se la dans. La persoană era mai rece, dacă este posibil. Un bărbat îi place să simtă că o femeie vine nu pentru că are un pofte insaciabil, ci din cauza lui; Astfel, Otero și-a personalizat sexualitatea, folosind înfățișări, o atingere pe pielea ei, un ton îngrozitor de voce, un comentariu picant, pentru a sugera că bărbatul a ars-o. În memoriile sale a dezvăluit că prințul Albert a fost un iubit
extrem de inepti. Dar el credea, ca mulți alții, că cu ea a fost chiar Hercules. Sexualitatea lui Otero își are originea în sine, dar ea a creat iluzia că omul este agresorul.
Cheia pentru atragerea țintei la actul final al seducției tale este să nu o faci într-un mod evident, să nu anunțe că ești gata (să sari peste prada ta sau că ea sare peste tine). Totul trebuie îndreptat către simțuri, nu către mintea conștientă. Trebuie să faceți semne de observare obiectivă în corpul dvs., nu în cuvintele sau acțiunile voastre. Fie ca corpul tău să ardă în dorințe: pentru scopul tău. Dorința ta trebuie văzută în ochii tăi, în tremurarea vocii, în reacția ta când corpul și al tău se apropie. Nu poți condiționa corpul tău să acționeze astfel; dar dacă alegi o victimă (vezi capitolul 1) care exercită acest efect asupra ta, totul va curge natural. În timpul seducției, va trebui să vă rețineți, să intrigați și să frustrați victima. Și tu vei fi frustrat de asta și nu vei mai suporta. După ce simți că ținta s-a îndrăgostit de tine și nu te poți retrage, lasă acele dorințe frustrate să-ți treacă prin sânge și să te facă să te încălzești. Nu este necesar să vă atingeți obiectivele sau să continuați la alte acte fizice. După cum știa La Bella Otero, dorința sexuală este contagioasă. Vehemența ta le va fi transmisă și le va arde pe rând. Lasă-i să facă primul pas. În felul acesta nu vei lăsa urmă. Al doilea și al treilea va fi al tău.
Scrie SEX cu majuscule când vorbești despre La Bella Otero. L-am exudat.
„Maurice Chevalie”.

Reducerea inhibițiilor

Într-o zi în 1931, într-un oraș din Noua Guinee, o tânără pe nume Tuperselai a primit o veste bună: tatăl ei, Allaman, care plecase cu câteva luni înainte să lucreze într-o plantație de tutun, se întorsese din vizită. Tuperselai a alergat să-l primească. Tatăl său era însoțit de un bărbat alb, o vedere neobișnuită în acele părți. Era un Tasmanian în vârstă de douăzeci și doi de ani din Australia și proprietarul plantației. Numele lui era Errol Flynn.

Flynn zâmbi cordial lui Tuperselai, aparent interesat în special de sânii ei goi. (Așa cum obișnuia atunci în Noua Guinee, purta doar o fustă de paie.) El i-a spus în engleză rudimentară că este foarte frumoasă și a continuat să-și repete numele, pe care l-a pronunțat excepțional de bine. El oricum nu a spus mai multe - nu a vorbit limba lui - așa că și-a luat la revedere și a plecat cu tatăl ei. Dar mai târziu, tânăra a descoperit, spre consternarea ei, că Mister Flynn a avut grijă de ea și a cumpărat-o de la tatăl ei pentru doi porci, niște monede englezești și câteva scoici folosite ca bani. Familia era săracă și tatălui îi plăcea prețul. Tuperselai a avut un iubit în oraș din care nu a vrut să plece, dar nu a îndrăznit să-l asculte pe tatăl său, și a plecat cu Mister Flynn la plantație de tutun Pe de altă parte, nu avea nicio intenție de a fi prietenos cu acest bărbat, de la care se aștepta la cele mai proaste relații.

În primele zile, Tuperselai a ratat mult orașul său și s-a simțit nervos și într-o dispoziție proastă. Dar domnul Flynn a fost politicos și a vorbit cu o voce liniștitoare. A început să se relaxeze; și, în timp ce el își ținea distanța, a decis că ea se poate apropia de el fără riscuri. Pielea albă a Mister Flynn a fost o încântare pentru țânțari, așa că a început să-l îmbăie în fiecare seară cu ierburi parfumate pentru a le ține departe. Atunci i-a venit o idee: domnul Flynn era singur și avea nevoie de companie. Pentru asta o cumpărase. Noaptea obișnuia să citească; în schimb, a început să-l distreze cântând și dansând. Uneori a încercat să comunice cu cuvinte și gesturi, luptând cu pidgin. Nu avea habar ce încerca să spună, dar o făcu să râdă. Și într-o zi a înțeles ceva: cuvântul „înota”. El a invitat-o să înoate cu el în râul Laloki. A fost de acord cu plăcere, dar râul era plin de crocodili, așa că și-a purtat sulița doar în caz. La vederea râului, domnul Flynn părea animat; Și-a dat repede hainele și s-a aruncat în apă.

Ea l-a urmat și a înotat după el. El a înconjurat-o cu brațele și a sărutat-o. Au fost duse pe râu, iar ea l-a apucat. Uitase de crocodili și, de asemenea, tatăl său, iubitul său, oamenii lui și orice altceva să uite. Pe o curbă în râu, el a dus-o în brațele sale și a dus-o într-o groapa retrasă lângă țărm. Totul s-a întâmplat destul de brusc, ceea ce a fost optim pentru Tuperselai. De acum încolo, acela a devenit un ritual zilnic - râul groapa -, până când a sosit momentul în care plantația de tutun nu mai mergea bine și Mister Flynn a părăsit Noua Guinee.

Într-o zi, zece ani mai târziu, Blanca Rosa Welter a participat la o petrecere la hotelul Ritz din Mexico City. În timp ce turna barul în căutarea prietenilor săi, un bărbat înalt, mai în vârstă, i-a blocat drumul și a spus, cu un accent fermecător: „Trebuie să fii Blanca Rosa”. Nu a trebuit să se prezinte: a fost celebrul actor de la Hollywood, Errol Flynn. Fața lui apărea pe afișe peste tot și era prieten cu organizatorii petrecerii, Davis, despre care auzise lăudând frumusețea Blanca Rosa, care a împlinit optsprezece ani a doua zi. El a dus-o la o masă într-un colț. Atitudinea ei era blândă și sigură și, auzindu-l vorbind, și-a uitat prietenii. El i-a povestit despre frumusețea ei, i-a repetat numele, a spus că ar putea să o facă vedetă. Înainte ca Blanca Rosa să realizeze ce se întâmplă, el o invitase deja să meargă la Acapulco, unde era în vacanță. Davis, prietenii ei reciproci, ar putea merge cu ea ca însoțitori. Asta ar fi minunat, a spus Blanca Rosa, dar mama ei nu ar accepta niciodată. " Nu vă faceți griji ", a răspuns Flynn, iar a doua zi s-a prezentat la casa sa cu un cadou magnific pentru Blanca, un inel cu piatra ei de naștere. S-a topit sub zâmbetul minunat al lui Flynn, mama Blanca a acceptat planul. Ore atunci Blanca era deja într-un avion spre Acapulco, totul era ca un vis.

Davis, la ordinul mamei Blanca, a încercat să nu o piardă din vedere, așa că Flynn a urcat-o pe o plută în care au fost târâte în ocean, departe de plajă. Cuvintele lui măgulitoare i-au umplut urechile Blanca Blanca, iar ea i-a permis să o ia de mână și să o sărute pe obraz. În acea noapte au dansat, iar după seară, a însoțit-o în camera ei și a cântat o melodie pentru ea, când s-au despărțit definitiv. A fost punctul culminant al unei zile perfecte. La miezul nopții, s-a trezit auzindu-l chemând-o pe nume, pe balconul camerei sale.

Cum ajunsese acolo? Camera lui era la etaj; Probabil că a sărit sau a decolat o manevră

periculoasă. S-a apropiat, deloc speriată, destul de curioasă. El o trase ușor în brațele lui și o sărută. Trupul lui Blanca convulsiv; copleșită de aceste noi senzații, total confuză, a început să plângă - de fericire, a spus ea. Hynn a mângâiat-o cu un sărut și s-a întors în camera ei, la fel de inexplicabil cum a ajuns. Până atunci, Blanca era deja îndrăgostită fără speranță de el și avea să facă ceea ce a cerut. Săptămâni mai târziu, de fapt, l-a urmat la Hollywood, unde a rămas până la a deveni o actriță de succes, sub numele de Linda Christian.

În 1942, Nora Eddington, în vârstă de optsprezece ani, a avut un loc de muncă temporară ca vânzătoare de țigări în curtea județului Los Angeles. Locul era atunci un azil nebun, plin de reporteri de publicații senzaționale: două fete îl acuzaseră pe Errol Flynn de viol. Desigur, Nora îl observase pe Flynn, un bărbat înalt și chipeș care își cumpăra ocazional țigările, dar inima îi aparținea iubitului ei, o tânără marină. Săptămâni mai târziu Flynn a fost achitat, procesul s-a încheiat și locul s-a calmat. Un bărbat pe care l-a cunoscut în timpul procesului a numit-o într-o zi: era brațul drept al lui Flynn, iar în numele lui a vrut să o invite la casa actorului, din Mulholland Drive. Nora nu avea niciun interes pentru Flynn și, de fapt, se temea de el, dar un prieten care murea să o întâlnească a convins-o să meargă să o ia. Ce am avut de pierdut? Nora a acceptat. În acea zi, prietenul lui Flynn a apărut și i-a dus într-o reședință splendidă din vârful unui deal. Când au sosit, Flynn stătea în picioare, fără cămașă, lângă piscina lui. S-a apropiat pentru a o saluta pe Nora și prietena ei, mișcându-se cu o asemenea eleganță - ca o pisică zveltă - și cu o atitudine atât de relaxată încât Nora a încetat să se simtă nervoasă. Le-a vizitat în jurul casei, pline de obiecte din diversele sale călătorii pe mare. A vorbit atât de minunat despre dragostea lui pentru aventura pe care și-a dorit-o

Având aventuri proprii. El a fost domnul perfect și chiar a lăsat-o să vorbească despre iubitul ei, fără nici cel mai mic semn de gelozie.

Nora avea să primească o vizită de la iubitul ei a doua zi. Din anumite motive, el nu mai părea atât de interesant; Au avut o luptă și s-au despărțit la fața locului. În acea noapte, Flynn a dus-o în oraș, la faimosul club de noapte Mocambo. El a băut și a glumit, iar ea s-a prins de dispoziția lui și i-a permis cu bucurie să o ia de mână. Deodată, a căzut în panică. "Sunt catolic și fecioară", a eliberat el, "și într-o zi voi ajunge la altar cu un văl; dacă credeți că veți dormi cu mine, vă înșelați." Fără a-și pierde cumpătul, Flynn i-a spus că nu are de ce să se teamă. Pur și simplu îi plăcea să fie cu ea. Nora s-a relaxat și l-a rugat politicos să o ia din nou de mână. În săptămânile următoare, s-au văzut aproape în fiecare zi. Ea a devenit secretarul lui. Apoi a sfârșit să petreacă nopți de weekend ca oaspete. El a luat-o la schi și a mers cu o barcă. Era încă domnul perfect; dar când el s-a uitat la ea sau i-a atins mâna, s-a simțit invadată de o senzație stimulantă, o furnicături în piele, comparativ cu a intra într-un duș cu gheață într-o zi foarte caldă. Apoi a plecat din ce în ce mai puțin la biserică, îndepărtându-se de viața pe care o cunoscuse. Deși la exterior nimic nu s-a schimbat între ele, în interior, toate aparențele de rezistență împotriva lui dispăruseră. Într-o noapte, după o petrecere, a cedat. Flynn și Nora s-au unit în cele din urmă într-o căsătorie furtunoasă, care a durat șapte ani.v

Cheile seductiei

Astăzi, mai mult ca oricând, mintea noastră se află într-o stare de distragere constantă, bombardată de informații interminabile, venite din toate direcțiile. Mulți dintre noi observăm problema: articolele sunt scrise, se fac studii, dar pur și simplu devin mai multe informații de asimilat. Este aproape imposibil să dezactivezi o minte febrilă; încercarea unică declanșează mai multe idei, o casă de oglinzi de neevitat. Poate că apelăm la alcool, droguri, activitate fizică, orice ne ajută să încetinim mintea, să fim mai prezenți în acest moment. Nemulțumirea noastră oferă posibilităților nesfârșite de seducător iscusit. Apele din jurul tău abundă în oameni care caută un fel de eliberare de supraestimulare mentală. Atracția plăcerii fizice fără sarcini îi va face să muște cârligul, dar atâta timp cât rătăciți apele, înțelegeți: singurul mod de a relaxa o minte distrasă este de a o face să se concentreze asupra unui lucru. Un hipnotist cere unui pacient să se concentreze

pe un ceas oscilant. Odată ce pacientul este concentrat, mintea se relaxează, simțurile se trezesc, corpul devine predispus la tot felul de senzații și sugestii inedite. Ca seducător, ești un hipnotist; și tu faci ca obiectivul să se concentreze asupra ta.
De-a lungul procesului de seducție ați umplut mintea cu obiectivul. Scrisorile, amintirile, experiențele împărtășite vă mențin constant prezenți, chiar dacă nu sunteți acolo. Pe măsură ce treceți acum la partea fizică a seducției, trebuie să vă vedeți mai des obiectivele. Atenția ta ar trebui să devină mai intensă. Errol Flynn a fost profesor în acest joc. Când a observat o victimă, a lăsat orice altceva. El a făcut-o pe femeie să simtă că totul va merge pe locul doi: cariera lui, prietenii lui, totul. Apoi a luat-o într-o mică călătorie, de preferat în mijlocul apei. Treptat, restul lumii s-a estompat până jos, iar Flynn a luat rolul central. Cu cât obiectivele tale se gândesc mai mult la tine, cu atât mai puțin vor fi distrase în ideile de muncă și datorie. Când mintea se concentrează pe un lucru, ea se relaxează; și în aceste condiții, toate micile idei paranoice la care suntem înclinați - „Chiar mă iubești?", „Sunt suficient de deștept sau de chipeș?", „Ce va ține viitorul meu pentru mine?" - dispar de la suprafață. Amintiți-vă: totul începe în tine. Nu vă distrageți, este prezent în momentul respectiv, iar obiectivul dvs. va urma. Privirea intensă a hipnotistului produce o reacție similară la pacient. Odată ce mintea febrilă a țintei începe să se calmeze, simțurile ei vor căpăta viață, iar vopselele tale fizice își vor dubla puterea. Acum, un aspect arzător îl va face să înroșească. Vei avea tendința să folosești decorate fizice care acționează în primul rând asupra ochilor, de care depindem cel mai mult cultura de astăzi. Aparițiile sunt critice, dar urmărești o agitație generală a simțurilor. Bella Otero s-a asigurat că bărbații i-au observat sânii, figura, parfumul, modul ei de mers nu au permis să predomine nicio parte. Simțurile sunt interrelaționate: un apel la miros va declanșa atingerea, un apel la atingere va detona vederea; contactul ocazional sau „accidental" - este mai bine o atingere a pielii decât ceva mai energic imediat - va cauza o smucitură și va activa ochii. Modulați subtil vocea, faceți-o mai lentă și mai serioasă. Vii, simțurile vor înlocui ideile raționale. În Los stravios del corazón y de ingenio, un roman libertin din secolul al 18-lea de Crébillon Jr., Madame de Lursay încearcă să seducă un băiat, Meilcour. Armele lor sunt diverse. Într-o noapte la o petrecere oferită de ea, își îmbrăcă o rochie revelatoare; părul îi este ușor zdrobit; aruncă băiatul aspectul fierbinte; Vocea lui tremură puțin. Când sunt singuri, ea îl face să se simtă mai aproape, și vorbește mai încet; Deodată începe să plângă. Meilcour are multe motive pentru a rezista: s-a îndrăgostit de o tânără de aceeași vârstă și a auzit zvonuri despre Madame de Lursay care ar trebui să-l facă să neîncredere
l. Dar hainele, privirile, parfumul, vocea, apropierea trupului său, lacrimile: totul începe să-l copleșească. „O agitație de nedescris mi-a stârnit simțurile". Meilcour cedează. Libertățile franceze ale secolului al XVIII-lea au numit acest lucru „momentul". Seducătorul duce victima într-un punct în care prezintă semne involuntare de excitare fizică care poate fi observată în diverse simptome. Odată depistate aceste semnale, seducătorul trebuie să funcționeze rapid, aplicând presiune asupra țintei, astfel încât să se piardă în momentul respectiv: trecutul, viitorul, toate scrupulele morale au dispărut în aer. De îndată ce victimele tale sunt pierdute în acest moment, totul a fost consumat: mintea lor, conștiința lor, nu le mai conțin. Corpul cedează plăcerii. Madame de Lursay atrage în acest moment Meilcour creând o tulburare generalizată a simțurilor, făcându-l să nu poată gândi clar.
Când vă duceți victimele în acest moment, amintiți-vă unele lucruri. În primul rând, un aspect dezordonat (părul încrețit, rochia încrețită a lui Madame de Lursay) are un efect mai mare asupra simțurilor decât un aspect îngrijit. Propuneți dormitorul. În al doilea rând, trebuie să fii atent la semnele excitării fizice. Înroșirea, tremurarea vocii, lacrimile, un râs neobișnuit de energic, mișcări de relaxare a corpului (orice tip de reflex involuntar, pentru că albul îți imită gesturile), un lapsus revelator Unguae: acestea sunt semne că victima alunecă spre moment și această presiune trebuie aplicată.
În 1934, fotbalistul chinez Li a cunoscut-o pe tânăra actriță Lan Ping la Shanghai. £ 1 a început să o vadă frecvent în jocurile lor, încurajându-l. Au fost la evenimente publice, iar el a descoperit-o privindu-l cu „ochii săi ciudați și avizi" și apoi întorcându-se. Într-o noapte, a găsit-o stând lângă el la o recepție. Piciorul ei a atins-o pe Li. Au vorbit, iar ea l-a invitat la filme. Odată ajuns acolo, ea își sprijini capul pe umărul lui; murmură ceva la ureche, despre film. Apoi

au mers pe străzi, iar ea și-a pus brațul în jurul taliei lui. L-a dus la un restaurant, unde au băut niște vin. Li a dus-o la hotelul în care stătea, iar acolo a fost copleșită de mângâieri și cuvinte dulci. Nu i-a oferit nicio șansă să facă pasul înapoi și nici timpul să se calmeze. Trei ani mai târziu, Lan Ping - care va adopta în curând numele Jiang Qing - a jucat un joc similar cu Mao Tse-Tung. Ar fi soția lui Mao, infamul Madame Mao, liderul trupei Four.

Seducția, ca și războiul, este de obicei un joc de distanță și aproximare. La început îți urmezi inamicul la o anumită distanță. Armele tale principale sunt ochii tăi și o atitudine misterioasă. Byron arăta faimoasa lui privire, Madame Mao, cu ochii săi avizi. Cheia este de a face aspectul scurt și la obiect, și apoi să-l deviați, ca o lunge la împărțirea cărnii. Faceți-vă ochii să dezvăluie dorința și păstrați restul feței fără expresie. (Un zâmbet ar strica efectul.) Odată încălzită victima, scurtează repede distanța, deplasându-se la o luptă strânsă, în care nu oferiți camerei inamice să se retragă și nici să nu gândiți sau să luați în considerare poziția în care Ai pus. Pentru a elimina elementul fricii aici, folosiți măgulirea, faceți ca obiectivul să se simtă mai masculin sau mai feminin, lăudați-i farmecele. Este vina lui că ai procedat la contactul fizic și ai luat inițiativa. Nu există o atracție fizică mai mare care să facă obiectivul să se simtă tentant. Amintiți-vă: corsetul Afroditei, sursa puterilor ei seducătoare nespuse, a inclus, printre altele, cea a lingușirii dulci.

Reversa

Unii oameni intră în panică atunci când simt că cad în momentul respectiv. Frecvent, utilizarea decoratelor spirituale va ajuta la acoperirea naturii din ce în ce mai fizice a seducției. Așa a operat seducătoarele lesbiene Natalie Barney. În cele mai bune zile ale sale, la începutul secolului XX, sexul lesbian a fost extrem de transgresiv, iar femeile pentru care a reprezentat ceva nou au avut un sentiment de rușine sau murdărie. Barney i-a dus la contactul fizic, dar atât de învăluit în poezie și misticism încât s-au relaxat și s-au simțit purificați de experiență. Astăzi puțini oameni simt dezgust pentru natura lor sexuală, dar mulți sunt dezgustați de corpul lor. O metodă pur fizică de seducție le va modifica și deranja. În schimb, face ca totul să pară ca o uniune spirituală, mistică și îți vor observa mai puțin manipulările fizice.

Stăpânește arta acțiunii îndrăznețe.

A sosit un moment special victima pe care ți-o dorești fără îndoială, dar nu este dispusă să o admită sincer, cu atât mai puțin să consimți. Este timpul să lăsăm deoparte cavalerismul, bunătatea și cochetăria și să ne dezvoltăm cu o acțiune îndrăzneață. Nu acorda timp victimei să se gândească la consecințe; Generează conflict, provoacă tensiune, astfel încât acțiunea îndrăzneață este o mare eliberare. Arată ezitări sau stânjeneală va indica faptul că te gândești la tine, nu că ești copleșit de farmecele victimei. Nu vă conțineți niciodată și nu părăsiți obiectivul la jumătatea drumului, cu convingerea că sunteți corect și atent; Este timpul să fii seducător, nu amabil. Cineva trebuie să treacă la ofensivă, și tu ești tu.

Punctul culminant perfect

Printr-o campanie de înșelăciune - aspectul calculat al unei convertiri la bunătate - grebla Valmont a asediat conducătorul virtuos al lui Tourvel până în ziua în care, deranjat de mărturisirea că el o iubea, a insistat să abandoneze castelul unde amândoi stăteau ca oaspeți. El s-a supus. Cu toate acestea, de la Paris a trimis o avalanșă de scrisori, în care el a descris dragostea lui pentru ea în termenii cei mai intensi; guvernatorul l-a rugat să se oprească, iar el s-a supus încă o dată. Săptămâni mai târziu, Valmont a venit prin surprindere la chat. În compania sa, Tourvel s-a înroșit și a devenit nervos și și-a ținut ochii la distanță, toate arătând efectul pe care l-a exercitat asupra ei. El a rugat-o din nou să plece. „De ce vă este frică?”, A întrebat el. „Am făcut tot ce mi-ai cerut, nu ți-am impus niciodată”.

el a ținut distanța și ea s-a relaxat încet. Nu se mai retrăgea dintr-o incintă când a intrat și putea să-l înfrunte. Când s-a oferit să o însoțească pentru o plimbare, ea nu a refuzat. Au fost prieteni, a spus ea. Ba chiar și-a sprijinit brațul în timp ce mergeau într-un gest de prietenie. O zi ploioasă pe care nu și-au putut plimba de obicei. Valmont a găsit-o pe hol când a intrat în camera ei; Pentru prima dată, l-a invitat înăuntru. Guvernatorul părea relaxat, iar Valmont se așeză lângă ea pe o canapea. A vorbit despre dragostea lui pentru ea. Ea s-a opus celor mai slabe dintre proteste. L-a luat de mână; a lăsat-o acolo și s-a rezemat de brațul lui. Vocea îi tremura. L-a privit și și-a simțit inima cum îi bate: era o privire tandră și plină de iubire. Tourvel începu să vorbească - „Ei bine, da,

eu ...” - dar deodată s-a prăbușit în brațele lui Valmont, plângând. A fost un moment de slăbiciune, dar a reținut. Plânsul a devenit convulsiv; ea l-a rugat să o ajute, să părăsească camera înainte să se întâmple ceva groaznic. El a făcut acest lucru. A doua zi dimineață, a aflat când s-a trezit la vestea uimitoare: la miezul nopții, pretinzând că se simte rău, Tourvel părăsise brusc castelul și se întorsese acasă.

Valmont nu a urmat-o la Paris. În schimb, el a dezvăluit și nu a folosit niciun machiaj pentru a ascunde aspectul palid pe care l-a dobândit în curând. Se ducea în fiecare zi la capelă și era târât în jos de casă. Știa că gazda lui va scrie guvernatorului, care va afla despre starea ei tristă. El a scris unui preot din Paris și i-a cerut să îi transmită un mesaj lui Tburvel: era dispus să-și schimbe viața pentru totdeauna. Își dorea o ultimă întâlnire, să-și ia la revedere și să returneze scrisorile pe care le scrisese în ultimele luni. Tatăl a aranjat un interviu și astfel, deja târziu într-o după-amiază la Paris, Valmont era din nou singur cu Tourvel, într-o cameră din casa ei.

Era notoriu că domnitorul era în suspans; Nu l-am putut privi în ochi. Au făcut schimb de amabilități, dar apoi Valmont a devenit severă: ea îl tratase cu cruzime, aparent hotărât să-l facă nefericit. Ei bine, acesta a fost sfârșitul, ei se vor separa pentru totdeauna, deoarece asta își dorea ea. Tourvel s-a apărat: era o femeie căsătorită, nu avea de ales. Valmont și-a înmuiat tonul și și-a cerut scuze: nu era obișnuit să aibă sentimente atât de puternice, spunea el și nu se putea controla. Chiar și așa, n-ar mai deranja-o niciodată. Apoi a pus cărțile pe care le-a întors la masă.

Tourvel s-a apropiat: vederea scrisorilor sale și amintirea agitației pe care o reprezentau au afectat-o puternic. Crezuse că decizia lui de a renunța la modul său de viață libertin a fost voluntară, a spus ea, cu o notă de amărăciune în voce, ca și cum ar fi resentit să fie abandonată. Nu, nu era voluntar, mi-a răspuns; se datora faptului că ea îl disprețuia. Apoi, se apropie brusc și o luă în brațe. Nu a rezistat. „Femeie adorabilă”, a exclamat el. "Nu aveți idee despre dragostea care inspiră! Nu veți ști niciodată cât de mult mi-am apreciat sentimentele mai mult decât viața! [...] Sper să vă bucurați de toată fericirea care mi-a luat!" El o lăsă să plece și se întoarse să plece. Tourvel explodă brusc. „Va trebui să mă asculți! Insist!” A spus el și l-a luat de braț. S-a întors și s-au îmbrățișat. De data aceasta Valmont nu a mai așteptat: el a purtat-o și a dus-o la un otoman, copleșind-o cu sărutări și cuvinte dulci ale fericirii pe care o simțea acum. Înainte de acel torent brusc de mângâieri, toate rezistențele Tourvel au cedat. „Din acest moment eu sunt al tău”, a spus el, „și nu va auzi negativ sau regretul de pe buzele mele”. Și-a ținut cuvântul și bănuielile lui Valmont erau adevărate: plăcerile pe care le-a obținut de la ea au fost mult mai mari decât cele pe care le-a primit de la orice altă femeie pe care a sedus-o.

Interpretare. Valmont - unul dintre protagoniștii Pericolelor prietenii, un roman din secolul al XVIII-lea, de Choderlos de Lacios - poate vedea la prima vedere mai multe lucruri din guvernatorul Tourvel. Este timidă și nervoasă. Este aproape sigur că soțul ei o tratează cu respect, poate prea mult. Sub interesul său pentru Dumnezeu, religie și virtute, există o femeie pasionantă, vulnerabilă la ademenirea unei romantisme și la atenția măgulitoare a unei părinți arzătoare. Nimeni, nici măcar soțul ei, nu a transmis acest sentiment, pentru că toată lumea a fost intimidată de aspectul ei gazmoño.

Valmont începe apoi seducția sa fiind indirectă. Știe că Tourvel este fascinat în secret de reputația sa proastă. Acționând ca și cum ar contempla schimbarea vieții, el o face să vrea să-l reformeze, o aspirație care este inconștient o dorință de a-l iubi. Odată ce s-a deschis la influența sa, chiar dacă este blândă, el îi atacă vanitatea: domnitorul nu s-a simțit niciodată dorit ca femeie, iar la un anumit nivel nu se poate bucura decât de dragostea pe care o profesează. Desigur că se luptă și rezistă, dar acesta este doar un semn că emoțiile ei sunt compromise. (Indiferența este cel mai eficient factor de descurajare pentru seducție.) Luându-și timpul, fără să facă pași îndrăzneți, chiar și să aibă ocazia să facă acest lucru, Valmont îi insufle un sentiment fals de securitate și își dovedește valoarea de a fi răbdător. În care se preface ca ultima vizită, el percepe că este pregătită: slabă, confuză, mai temătoare de a pierde sentimentul de dependență de a fi dorită decât de a suferi consecințele adulterului. El o excită în mod intenționat, îi prezintă scrisorile cu un gest dramatic, creează o anumită tensiune, practicând un joc de întindere și dezlegare; iar când îl ia de braț, știe că e timpul să atace. Se mișcă repede atunci, fără a-i oferi consilierului timp să gândească și să se îndoiască. Dar acest act pare produsul iubirii, nu al dorinței. După atâta rezistență și tensiune, ce plăcere să renunți în cele din urmă. Punctul culminant vine ca o mare lansare.

Nu subestimați niciodată rolul vanității în dragoste și seducție. Dacă vi se pare nerăbdător, că nu puteți suporta sex, veți indica că totul se reduce la libido, iar acest lucru nu are prea mult legătură cu farmecele țintei. De aceea, trebuie să amâna punctul culminant. Un cortegiu prelungit va alimenta vanitatea obiectivului și va face ca efectul actului tău îndrăzneț să fie mult mai puternic și de durată. Dar dacă aștepți prea mult - arătând dorință, dar atunci fiind prea timid ca să acționezi - vei ridica un alt tip de nesiguranță: „Mi s-a părut de dorit, dar nu acționezi în funcție de dorințele tale; este posibil să nu fii atât de interesat”. Astfel de îndoieli sunt un afront al vanității obiectivului tău („Dacă nu ești interesat, poate că nu sunt atât de interesant”) și sunt fatale în stadiile avansate ale seducției: stângaceala și neînțelegerile vor apărea peste tot. Odată ce în gesturile victimelor tale observați că sunt dispuse și deschise, trebuie să treci la ofensivă, să le faci să simtă că farmecele lor te-au supărat și te-au împins la actul îndrăzneț. Vor obține apoi plăcerea supremă: predarea fizică și un compliment psihologic al vanității lor.

Cu cât este mai mare timiditatea unui iubit, înainte de noi, cu atât suntem mândri să-l hărțuim; Cu cât are mai mult respect pentru rezistența noastră, cu atât vom cere mai mult respect din partea lui. Să spunem despre voia noastră liberă oamenilor: "Ah, din milă, nu ne credeți atât de virtuoși! Ei ne obligă să fim în exces.

—Ninon de l’Enclos.

Cheile seductiei

Concezi seducția ca o lume în care intri, o lume separată și diferită de cea reală. Regulile sunt diferite acolo; ceea ce funcționează în viața de zi cu zi ar putea avea efectul opus asupra seducției. Lumea reală oferă un impuls democratizant, egalizator, în care totul trebuie să pară cel puțin relativ egal. Un dezechilibru expres al puterii, o dorință sinceră de putere, va provoca invidie și resentimente; Învățăm să fim buni și politicoși, cel puțin la suprafață. Chiar și cei care au putere în general încearcă să acționeze cu smerenie și modestie; Nu vor să jignească. În seducție, pe de altă parte, poți face fără toate acestea, încântarea părții tale întunecate, infligarea unei mici dureri; Într-un anumit sens, fii mai mult tu însuți. Naturaletea ta în acest sens va fi seducătorul lui. Problema este că după ani de viață în lumea reală, pierdem capacitatea de a fi noi înșine. Devenim timizi, umili, excesiv de politicoși. Sarcina ta este să îți recuperezi o parte din calitățile copilăriei, să eradici toată acea falsă smerenie. Iar calitatea cea mai importantă de recuperat este audacitatea. Nimeni nu se naște timid; Timiditatea este o protecție pe care o dezvoltăm. Dacă nu ne asumăm niciodată riscuri, dacă nu încercăm niciodată, nu va trebui să suferim niciodată consecințele eșecului sau ale succesului. Dacă suntem buni și discreți, nimeni nu va fi jignit; De fapt, vom arăta sfânt și plăcut. Dar adevărul este că oamenii timizi sunt adesea absorbiți de sine, obsedați de felul în care oamenii îi văd, și deloc sfinți. În plus, smerenia poate avea întrebuințări sociale, dar este mortală în seducție. Uneori trebuie să fii capabil să treci prin sfânt și umil; Această mască va fi utilă. Dar în seducție, scoate-l. Boldness este revigorant, erotic și absolut necesar pentru a aduce seducția la concluziile sale. Bine făcut, acest lucru va indica obiectivelor tale că ei te-au obligat să-ți pierzi compresiunea naturală și îi vor autoriza și pe aceștia. Oamenii doresc să aibă posibilitatea de a-și exercita părțile reprimate ale personalității. În ultima etapă a seducției, îndrăzneala elimină orice îndoială sau stânjeneală. Când dansați, nu este posibil ca cele două persoane să poarte. Unul îl ia pe celălalt, conduce. Seducția nu este egalitară; Nu este o convergență armonică. Reținerea la sfârșit de teama de a jigni sau pentru a crede că ceea ce trebuie este să împărtășești puterea, va duce la dezastru. Acesta nu este un spațiu pentru politică, ci pentru plăcere. Indiferent dacă femeia sau bărbatul o execută, este necesar un act îndrăzneț. Dacă ești atât de îngrijorat de cealaltă persoană, mângâie-te cu ideea că plăcerea predării este de obicei mai mare decât cea a agresorului. Ca tânăr, actorul Errol Flynn era necontrolat de îndrăzneț. Acest lucru l-a adesea în probleme; Era prea agresiv cu femei dorite. Apoi, călătorind prin Orientul Îndepărtat, s-a interesat de practica asiatică a sexului tantric, potrivit căruia omul trebuie să fie instruit să nu ejaculeze, păstrându-și puterea și accentuând plăcerea amândurora. Ulterior, Flynn a aplicat și acest principiu asupra seducțiilor sale și a învățat să-i restricționeze îndrăzneala naturală și să întârzie pe cât posibil sfârșitul seducției. Astfel, deși îndrăzneala poate face minuni, îndrăzneala incontrolabilă nu este seducătoare, ci alarmantă; Trebuie să-l poți activa și dezactiva după bunul plac, să știi când să-l

folosești. Ca și în tantrism, puteți crea mai multă plăcere dacă amânați inevitabilul. În anii 1720, ducele de Richelieu a devenit infatuat de o anumită ducesă. Era excepțional de frumoasă și toată lumea o dorea, dar era prea virtuoasă pentru a accepta un iubit, deși putea fi foarte flirtantă. Richelieu a așteptat momentul potrivit. El a devenit prietenul său, fermecând-o cu ingeniozitatea care îl făcuse favorită pentru doamne. Într-o noapte, doar un grup dintre ei, printre care a fost numărată ducesa, a decis să cânte o glumă și să-l forțeze din camera sa din palatul de la Versailles. Gluma a funcționat perfect: toate doamnele l-au văzut în timp ce Dumnezeu l-a adus pe lume și au râs aproape în largul lor când l-au urmărit fugind. Richelieu s-ar fi putut ascunde în multe locuri; Locul ales de el a fost dormitorul ducesei. După câteva minute, a văzut-o venind și dezbrăcată; și odată ce lumânările au fost stinse, el s-a strecurat la pat cu ea. Ducesa a protestat, a încercat să urle. El i-a acoperit gura cu sărutări, iar ea a cedat în cele din urmă fericită. Richelieu a decis să-și execute actul îndrăzneț din acel moment din mai multe motive. În primul rând, el sfârșise să-i placă ducesei și chiar ea avea o dorință secretă pentru el. Nu ar încerca niciodată să o admită, dar era sigur că există. În al doilea rând, ducesa îl văzuse dezbrăcat și nu se putea abține să nu fie impresionat. În al treilea rând, a simțit un indiciu de milă pentru necazurile sale recente și pentru gluma care i-a fost jucată. Richelieu, seducător consumat, nu ar fi găsit un moment mai bun.
Actul îndrăzneț trebuie să vină ca o surpriză plăcută, deși nu tocmai neașteptat. Învață să interpretezi semnele că ținta este îndrăgostită de tine. Atitudinea lui cu tine s-ar fi schimbat - el va fi mai flexibil, va reflecta mai multe cuvinte și gesturi ale tale - dar va rămâne în continuare o urmă de nervozitate și incertitudine. În interior s-a dat pe tine însuți, dar nu se așteaptă la un act îndrăzneț. Acesta este momentul pentru a ataca. Dacă așteptați prea mult, până în punctul în care el dorește și se așteaptă în mod conștient să acționați, surpriza va pierde interesul. Trebuie să creezi un anumit grad de tensiune și ambivalență, astfel încât actul să reprezinte o eliberare magnifică. Predarea obiectivului tău va elibera tensiunea ca o furtună de vară mult așteptată. Nu vă planificați actul îndrăzneț; Acest lucru nu poate fi calculat. Așteptați momentul potrivit, așa cum a făcut Richelieu. Atenție la circumstanțe favorabile. Acest lucru vă va oferi spațiu pentru a improviza și a vă lăsa transportat de moment, ceea ce va intensifica impresia pe care doriți să o dați dacă ați fost brusc copleșit de dorință. Dacă în orice moment percepeți că victima așteaptă actul îndrăzneț, întoarce-te, atrage-o către un fals sentiment de securitate și apoi atacă.
În secolul al XV-lea, scrie scriitorul Bandello, o tânără văduvă venețiană a simțit o dorință bruscă de un nobil chipeș. El l-a invitat pe tatăl său la palatul său să vorbească despre afaceri, dar în timpul interviului, tatăl a trebuit să se retragă, iar ea s-a oferit să-i arate locul tânărului. Era curios de dormitorul văduvei, pe care ea îl descria cel mai splendid loc din palat, dar prin care trecea fără să îi permită să intre. El a rugat-o să-i arate camera și ea și-a îndeplinit dorința. Nobilul era fermecat: catifele, obiecte rare, tablouri sugestive, lumânări albe delicate. Un parfum captivant a umplut camera. Văduva a stins toate lumânările, cu excepția uneia și l-a dus pe bărbat la pat, care fusese încălzit cu un încălzitor. El a cedat rapid la atingerea lui. Urmați exemplul văduvei: actul vostru îndrăzneț trebuie să aibă o calitate teatrală. Acest lucru va face memorabil și va face ca agresivitatea ta să pară plăcută, parte a dramei. Teatralitatea poate veni de la scenă: un loc exotic sau senzual.
Poate să vină și din acțiunile tale. Văduva a trezit curiozitatea victimei sale creând suspans în jurul dormitorului ei. Un element de teamă - cineva ar putea să le găsească, de exemplu - va mări tensiunea. Amintiți-vă: creați un moment care trebuie diferențiat de monotonia vieții de zi cu zi. Păstrarea obiectivelor tale excitate le va slăbi și, în același timp, va accentua drama momentului. Cel mai bun mod de a menține un ton emoțional este de a-ți infecta țintele cu emoțiile tale. Când Valmont voia ca guvernatorul să se calmeze, să se enerveze sau să se ofere, el a arătat mai întâi acea emoție, iar ea a reflectat-o. Oamenii sunt foarte susceptibili la dispozițiile celor din jurul lor; Acest lucru este deosebit de acut în stadiile avansate de seducție, când rezistența este minimă și ținta a căzut sub vraja ta. În momentul actului îndrăzneț, învață să răspândești la obiectivul tău emoțiile de care ai nevoie, spre deosebire de a sugera acea dispoziție cu cuvinte. Trebuie să ai acces la inconștientul tău, care este cel mai bine obținut prin infectarea emoțiilor, ocolind capacitatea conștientă de rezistență.
S-ar putea să vă așteptați ca bărbații să execute actul îndrăzneț, dar povestea este plină de femei îndrăznețe. Există două forme principale de audacitate feminină. În primul și mai tradițional, flirtul

trezeşte dorința masculină, este complet la comandă, iar în ultima clipă, după ce își fierbe victima, se întoarce și îi permite să efectueze actul îndrăzneț. Femeia pregătește totul și apoi indică cu ochii, cu gesturile ei, că este pregătită pentru el. Curtoazii au folosit această metodă de-a lungul istoriei; Așa a lucrat Cleopatra cu Marco Antonio, cum Josefina l-a sedus pe Napoleon, cum La Bella Otero a adunat o avere în timpul La Belle Epoque. În acest fel, omul își menține iluziile masculine, deși femeia este cu adevărat cea care ia inițiativa.
A doua formă de audacitate feminină nu se deranjează cu astfel de iluzii: femeia își asumă pur și simplu comanda, inițiază primul sărut, se năpustește asupra victimei. Așa au funcționat Marguerite de Valois, Lou-Andreas Salomé și Madame Mao, iar mulți bărbați nu consideră că castrează deloc, dar foarte interesant. Totul depinde de insecuritățile și proclivitățile victimei. Acest tip de audacitate feminină are atracția sa, pentru că este mai rar decât primul, dar în realitate toată îndrăzneala este ciudată. Un act intrudent va ieși mereu în evidență în comparație cu tratamentul obișnuit acordat de soțul cald, iubitul timid, părăsitorul ezitant.
Mai bine pentru tine Dacă am fi cu toții îndrăzneți, îndrăzneala și-ar pierde în curând tot farmecul.
Simbol. Furtuna de vară Zilele toride se petrec, nesfârșite la vedere. Pământul este agostada și uscată. O liniște liniștită, densă și opresivă apare în aer: calmul înaintea furtunii. Deodată se produc rafale de vânt și fulgere, intense și alarmante. Fără a-și da timp să reacționeze sau să se refugieze, vine ploaia și aduce cu sine un sentiment de eliberare. În cele din urmă

Reversa

Dacă două persoane se reunesc de comun acord, aceasta nu este seducția. Aici nu există invers.
Aveți grijă de continuă.
Pericolul se numără printre repercusiunile unei seducții reușite. Odată ce ajung la o extremă, emoțiile oscilează, de regulă, în direcția opusă, spre lozitudine, neîncredere și dezamăgire. Aveți grijă de un rămas lung și fără sfârșit; Sigur, victima va ține și amândoi vor suferi. Dacă ai de gând să te rupi, fă-l să se sacrifică repede și brusc. Dacă este necesar, rupeți în mod deliberat farmecul pe care l-ați creat. Dacă aveți de gând să rămâneți într-o relație, aveți grijă de decăderea tragerii, familiaritatea înfiorătoare care va strica fantezia. Dacă jocul trebuie să continue, se impune o a doua seducție.
Nu lăsați niciodată cealaltă persoană să nu vă mai valoreze: folosiți absența, creați afecțiune și conflict, păstrați-i pe seducție în dezgust.

Deziluzie

Seducția este un fel de vrajă, un farmec. Când seduceți, nu sunteți obișnuit; prezența ta se intensifică, joci mai mult de un rol, te ascunzi prin strategie ticurile și nesiguranțele tale. Ai creat în mod deliberat mister și suspans pentru ca victima să experimenteze o adevărată dramă. Sub vraja ta, femeia sedusă se simte transportată departe de lumea muncii și a responsabilității.
Veți continua acest lucru în timp ce doriți sau puteți, creșterea tensiunii, trezirea emoțiilor, până când va veni momentul finalizării seducției. După aceea, dezamăgirea apare aproape inevitabilă. Eliberarea tensiunii este urmată de o scădere - a emoției, a energiei - care s-ar putea materializa chiar ca un fel de dezgust din partea victimei față de tine, chiar dacă ceea ce se întâmplă este de fapt un fapt emoțional natural. Este ca și cum efectul unui medicament trece, permițând obiectivului să te vadă așa cum ești și să fii deziluzionat de defectele care inevitabil sunt acolo. Din partea ta, este foarte probabil să ai și tu tendința de a-ți idealiza oarecum obiectivele; și odată ce dorința dvs. este satisfăcută, puteți să le considerați slabe. (La urma urmei, ei s-au dat pe ei înșiși.) S-ar putea să vă simțiți dezamăgiți. Chiar și în cele mai bune circumstanțe, în acest moment vă confruntați cu realitatea, nu cu fantezia, iar flăcările se vor stinge treptat, dacă nu veți face o a doua seducție.
Puteți crede că dacă victima va fi sacrificată, nimic nu contează. Dar uneori efortul tău de a rupe relația va repara din neatenție farmecul pentru cealaltă persoană, ceea ce mă va determina să mă agăț de tine cu tenacitate. Nu, în nicio direcție - sacrificiu sau integrare a celor doi într-un cuplu - trebuie să țineți cont de dezamăgire. Există, de asemenea, o artă pentru postductie.
Stăpânește următoarele tactici pentru a evita continuarea nedorită.
Combate inerția. Sentimentul că încercați mai puțin este de obicei suficient pentru a vă dezamăgi victimele.

Când reflectați la ceea ce ați făcut în timpul seducției, veți fi considerat manipulator: ați dorit ceva atunci și ați lucrat la el, dar acum îl luați de la capăt. După încheierea primei seducții, atunci indică faptul că nu s-a terminat cu adevărat; că doriți să demonstrați în continuare ceea ce sunteți capabil, concentrându-vă atenția asupra victimelor dvs., atrăgându-le. Acest lucru este adesea suficient pentru a-i păstra încântați. Combateți tendința de a permite lucrurilor să se stabilească în confort și rutină. Zdruncinați situația, chiar dacă aceasta înseamnă infligarea durerii și retragerea din nou. Niciodată să nu ai încredere în farmecele tale fizice; Chiar și frumusețea își pierde atracția
dacă este expusă în mod repetat. Doar strategia și efortul vor depăși inerția. Păstrați misterul. Familiaritatea este moartea seducției. Dacă obiectivul știe totul despre tine, relația capătă un anumit nivel de confort, dar pierde elementele de fantezie și anxietate. Fără anxietate și un indiciu de teamă, tensiunea erotică dispare. Amintiți-vă: realitatea nu este seducătoare. Păstrează-ți câteva colțuri întunecate în personajul tău, frustrează așteptările, folosește absențele pentru a distruge impulsul lipicios și posesiv care permite familiarizarea să se scurgă.
Păstrați ceva mister sau veți fi de acord. Nu vă puteți învinui decât pentru consecințe.
Monteaza lejeritatea. Seducția este un joc, nu o chestiune de viață sau de moarte. În faza „post”, oamenii tind să ia lucrurile mai în serios și într-un mod mai personal și să emită plângeri de comportament pe care le displace. Combateți acest lucru pe cât posibil, deoarece va crea doar efectul pe care nu îl doriți. Nu veți controla cealaltă persoană prin enervare și plângere; Aceasta o va pune pe defensivă și va agrava problema. Veți avea mai mult control dacă mențineți spiritul adecvat. Ghinionul tău, micile glume pe care le folosești pentru a-i mulțumi și a le încânta, toleranța ta pentru greșelile lor se va întoarce la victimele tale pline de compliment și ușor de gestionat. Nu încercați niciodată să le schimbați; în schimb, duceți-i să vă urmeze exemplul.
Evitați uzura lentă. Adesea, o persoană devine dezamăgită, dar nu are curajul să se rupă. În schimb, se retrage. Ca o absență, această retragere psihologică poate reiniște din greșeală dorința celeilalte persoane și poate iniția un ciclu frustrant de persecuție și retragere. Totul se destramă, încet. După ce devii dezamăgit și știi că totul s-a terminat, termină repede, fără scuze. Aceasta nu ar jigni decât cealaltă persoană. O separare rapidă este de obicei mai ușor de depășit; Este ca și cum ai avea probleme să fii credincios, în loc să simți că seducătorul a încetat să mai fie de dorit. Odată cu adevărat dezamăgit, nu se mai întoarce, deci nu vă agățați de evlavia falsă. Este mai plin de compasiune să rupeți curat. Dacă acest lucru pare inadecvat sau prea neplăcut, dezamăgește în mod deliberat victima cu un comportament anti-inductiv.

Exemple de sacrificiu și integrare.

1.- În anii 1770, frumosul cavaler Belleroche a început o aventură cu o femeie mai în vârstă, Marquise de Merteuil. El o vizita des, dar în curând a început să-l sperie. Încântat de dispoziția sa imprevizibilă, a încercat să-i facă plăcere, umplând-o de atenție și tandrețe. În cele din urmă, certurile s-au încheiat și, de-a lungul timpului, De Belleroche s-a simțit sigur că marcheatul îl iubește, până când într-o zi a venit să o viziteze și a descoperit că nu este acasă. Piciorul său l-a primit la ușă și a spus că îl va duce pe cavaler într-o casă secretă a Marquisei, chiar în afara Parisului. Acolo îl aștepta, cu un spirit reînnoit de cochetărie; El a acționat ca și cum ar fi fost prima sa întâlnire. Cavalerul nu o văzuse niciodată atât de fierbinte. S-a simțit mai îndrăgostit ca niciodată, dar zile mai târziu s-au luptat din nou. Marchizul părea rece mai târziu, iar el o văzu flirtând cu un alt bărbat la o petrecere. Simțea o gelozie teribilă; dar, ca și data anterioară, soluția lui era să fie mai atent și mai iubitor. Aceasta, credea el, era calea de a potoli o femeie dificilă.
Marquise a trebuit să stea câteva săptămâni în casa ei de țară, pentru a rezolva unele probleme. El a invitat-o pe De Belleroche să o însoțească pe o lungă ședere și el a acceptat cu bucurie, amintind noua viață pe care o ședere anterioară acolo o acordase romantismului său. L-a surprins din nou: afecțiunea și dorința lui de a-i face plăcere au întinerit. De data aceasta, nu trebuia să plece a doua zi dimineață. Zilele au trecut, iar ea a refuzat să primească oaspeți. Lumea nu le-ar deranja. Și cu această ocazie nu a fost nici răceală, nici lupte, numai voie bună și dragoste. Dar apoi de Belleroche a început să obosească puțin din marș. M-am gândit la Paris și la dansurile pierdute; o săptămână mai târziu și-a întrerupt șederea, cu pretextul unor afaceri și s-a grăbit înapoi în oraș. Într-un anumit motiv, marchiza încetase să pară fermecătoare.
Interpretare. Marquise de Merteuil, personaj din Prietenii periculoase, romanul lui Choderlos de Lazio, este un seducător experimentat care nu-i permite niciodată aventurilor sale să dureze prea mult. Belleroche este tânăr și frumos, dar asta este. Când interesul ei pentru el se diminuează, ea decide să-l ducă în casa secretă, pentru a încerca să injecteze o noutate în romantism. Acest lucru funcționează o perioadă, dar nu este

suficient. Cavalerul trebuie aruncat. Ea testează răceala, furia (sperând să provoace o luptă), chiar și un spectacol de interes pentru un alt bărbat. Dar toate acestea nu fac decât să intensifice atașamentul lui De Belleroche. Nu o poate lăsa fără mai mult; el ar putea incuba dorințele de răzbunare sau s-a străduit să-l recupereze. Soluția: marcheta rupe în mod deliberat farmecul, copleșindu-l cu atenție. După ce a abandonat tiparul alternativ de căldură și frig, acționează ca și cum ar fi fost îndrăgostită nebunește. Doar cu ea zi de zi, fără spațiu de fantezie, el nu mai consideră fermecător și pune capăt romantismului. Acesta a fost obiectivul mărcii de la început.

Dacă despărțirea de victimă este prea complicată sau dificilă (sau nu aveți curaj să faceți acest lucru), înclinați-vă către opțiunea optimă care urmează: rupeți în mod deliberat farmecul care vă leagă. Distanțarea sau mânia nu vor face decât să îngreuneze nesiguranța celeilalte persoane, ceea ce va produce o groază de înghesuire. În schimb, încercați să o sufocați cu dragoste și atenție: țineți-vă și fiți posesivi pe voi înșivă, fantasați despre fiecare faptă și trăsătură de caracter a iubitului, creați sentimentul că această afecțiune monotonă va dura pentru totdeauna. Nici mai mult mister, nici mai multă cochetărie, nici mai multă retragere: doar dragoste fără sfârșit. Puțini pot suporta această amenințare. Câteva săptămâni din asta și vor pleca.

2.- Regele Charles al II-lea al Angliei a fost o greblă ferventă. Am avut un post de îndrăgostiți: exista întotdeauna un favorit drag al aristocrației și nenumărate femei mai puțin importante. Mi-a plăcut soiul. Într-o noapte în 1668, a petrecut o seară la teatru, unde a conceput o dorință bruscă pentru tânăra actriță Nell Gwyn. Era drăguță și nevinovată (abia atunci avea optsprezece ani), cu o strălucire copilărească pe obraji, dar parlamentele le-a recitat în
Scenariile erau picante și insolente. Extrem de încântat, regele a decis că ar trebui să-l creeze.

După spectacol, el a dus-o într-o noapte de beție și distracție, apoi a condus-o în patul regal. Nell era fiica unui peșteșor și începuse să vândă portocale în teatru. A ajuns la statutul de actriță care dormea cu autori și alți bărbați de teatru. Asta nu l-a jenat. (Când un slujitor al său s-a luptat cu cineva care a spus că a lucrat pentru o curvă, Nell l-a separat spunând: „Sunt o curvă. Găsiți un motiv mai bun pentru a vă lupta.”) Umorul și prospețimea lui Nell l-au amuzat foarte mult pe rege, dar ea era scăzută. leagăn și actriță și cu greu putea să o facă favorita lui. Dupa cateva nopti cu "frumoasa si ingenioasa Nell", s-a intors cu iubita sa principala, Louise Kerouälle, o franceza cu un patut bun.

Kerouälle era un seducător viclean. A fost dificil și a lăsat să se înțeleagă că nu-și va preda fecioria regelui până nu i-a promis un titlu. Acesta a fost genul de vânătoare care i-a plăcut pe Carlos și a făcut-o ducesa de Portsmouth. Dar în curând lăcomia și capriciile lui au început să-și răsucească nervii. Pentru a se distrage, s-a întors cu Nell. De fiecare dată când a vizitat-o, a fost primită superb, cu mâncare, băutură și minunatul bun umor al lui Nell. Regele era plictisit sau melancolic? Ea l-a pus să bea sau să se joace sau l-a dus pe câmp, unde a învățat a pescui Întotdeauna a avut o surpriză plăcută sub mânecă. Ceea ce i-a plăcut cel mai mult a fost ingeniozitatea lui, felul în care a batjocorit pretențiosul Kerouälle. Ducesa se îmbrăca în doliu de fiecare dată când un nobil dintr-o altă țară a murit, ca și cum ar fi fost familia lui. Nell a apărut atunci în palat îmbrăcat, de asemenea, în negru și a spus, deznădăjduit, că a jelit „Cham de Tartaria” sau „Bug-ul Oroniiko”, rude importante ale sale. În al lui chipul propriu, numit ducesa „Squintabeíla” și „Salcie plângătoare”, din cauza prostiei și aerului ei melancolic. Curând regele a petrecut mai mult timp cu Nell decât cu ducesa. Când Kerouälle a căzut în favoarea lui, Nell a fost în esență favoritul regelui și a rămas așa până la moartea sa în 1685.

Interpretare. Nell Gwyn era ambițios. Își dorea putere și faimă, dar în secolul al XVII-lea singurul mod în care o femeie putea obține acele lucruri a fost printr-un bărbat, și cine mai bine decât regele? Totuși, interacțiunea cu Carlos a fost un joc periculos. Un bărbat ca el, care s-a plictisit cu ușurință și avea nevoie de soi, l-ar folosi o vreme și apoi să caute altul. Strategia lui Nell a fost simplă: l-a lăsat pe rege să aibă celelalte femei și nu s-a plâns niciodată. De fiecare dată când s-a prezentat, s-a asigurat să-l distreze și să-l distreze. Nell și-a umplut simțurile de plăcere, acționând ca și cum statutul său de monarh nu avea nicio legătură cu dragostea lui pentru el. Diversitatea femeilor îl putea exaspera și obosește un rege ocupat de-al lui. Au cerut multe lucruri. Dacă o femeie a putut să ofere aceeași varietate (și Nell, ca actriță, știa să joace roluri diferite), avea un mare avantaj. Nell nu a cerut niciodată bani, așa că Carlos a umplut-o cu bogăție. Nu a cerut niciodată să fie favoritul: cum ar putea fi? Era o obișnuită, dar el a ridicat-o într-o astfel de poziție. Multe dintre obiectivele tale vor fi ca regii și reginele, în special cele care se plictisesc ușor. Odată ce seducția s-a încheiat, nu vor avea doar probleme pentru a te idealiza, dar ar putea alege chiar un alt bărbat sau o femeie, a cărei noutate pare interesantă și poetică. Deoarece au nevoie de o altă persoană care să le distragă atenția, ei îndeplinesc de obicei această nevoie prin varietate. Nu vă jucați această regalitate

plictisitoare plângându-vă, milă de dvs. și cerând privilegii. Acest lucru ar crește dezamăgirea lor naturală numai după terminarea seducției. În schimb, fă-l să vadă că nu ești ceea ce și-a imaginat. Se întoarce un joc delicios pentru a juca noi roluri, a surprinde cealaltă persoană, a fi o sursă nesfârșită de divertisment. Este aproape imposibil să rezisti cuiva care oferă plăcere fără condiții. Când este cu tine, păstrează-ți un spirit ușor și răutăcios. Exagerați părțile personajului dvs. care par încântătoare, dar nu-l faceți niciodată să simtă că vă cunoaște bine. La final, vei controla dinamica, iar un rege sau o regină arogantă va deveni sclavul tău urât.

3.- Când marele compozitor de jazz Duke Ellington a ajuns într-un oraș, el și trupa sa au fost întotdeauna o mare atracție, mai ales pentru doamnele din zonă. Aveau să-și audă muzica, desigur; dar odată acolo, „ducele" i-a hipnotizat în persoană. Pe scenă, Ellington era relaxat și elegant și părea să se distreze foarte bine. Avea o față drăguță, iar ochii lui seducători erau trist celebri. (A dormit foarte puțin și a avut mereu genți sub ochi.) După spectacol, era inevitabil ca o femeie să-l invite la masa lui, alta să se strecoare în vestiarul său și alta să-l intercepteze la ieșire. Ducele se. A încercat să fie accesibil, iar când a sărutat mâna unei femei, ochii i-au întâlnit o clipă. Uneori, ea arăta interes pentru el, iar privirea lui Ellington îi răspundea că el era mai mult decât dispus. Uneori, ochii lui erau primii care vorbeau; puține femei puteau rezista acestui aspect, chiar și cele mai fericite căsătorite.

În timp ce muzica din acea noapte îi răsuna încă în urechi, femeia apăru la hotelul Ellington. Purta un costum elegant - îi plăcea hainele bune - și camera era plină de flori; Era un pian într-un colț. 1 £ a jucat ceva muzică. Execuția sa, și atitudinea lui arogantă, lipsită de griji, au fost pentru femeia de teatru pur, o continuare plăcută a funcției la care tocmai a fost martor. Și când totul s-a terminat și Ellington a trebuit să plece din oraș, i-a oferit un cadou special. Părea că singurul lucru care îl ținea de ea era turul lui. Săptămâni mai târziu, acea femeie a putut auzi o nouă melodie a lui Ellington la radio, ale cărei versuri au sugerat să o inspire. Dacă a trecut vreodată prin loc, a găsit o cale de a fi acolo și Ellington obișnuia să reînnoiască romantismul, chiar dacă numai pentru o noapte.

În anii 40, două fete din Alabama au mers la Chicago pentru a participa la o petrecere de cincisprezece ani. Vor face cina Ellington și trupa lui. El a fost muzicianul preferat al acestor fete, iar după interpretarea sa, i s-a cerut autograful. Era atât de fermecător încât unul dintre ei l-a văzut întrebând la ce hotel stătea. Îi spuse, cu un zâmbet imens. Fetele s-au schimbat la hotel, iar ore mai târziu l-au sunat pe Ellington și l-au invitat în camera lui la o băutură. A acceptat. Purtau haine frumoase neglijent pe care tocmai le cumpăraseră. Când Ellington a sosit, s-a dezvoltat natural, ca și cum întâmpinarea caldă pe care i-au oferit-o a fost ceva complet obișnuit. Cei trei au sfârșit în dormitor și apoi una dintre fete a avut o idee: mama ei o iubea pe Ellington. A trebuit să-l sun în acel moment și să-l trec pe Ellington la telefon. Ellington nu a fost deloc supărat de această sugestie. Câteva minute a vorbit la telefon cu mama, complimente fastuoase pentru fiica ei minunată și spunându-i să nu se îngrijoreze: avea să aibă grijă de ea. Fiica s-a întors la telefon și a spus: „Suntem bine, pentru că suntem cu domnul Ellington, iar el este un domn". De îndată ce s-a spânzurat, cei trei au reluat răutățile pe care le începuseră. Pentru cele două fete, asta părea o noapte de plăcere nevinovată, dar de neuitat. Uneori, mulți dintre acești mulți dragi au cântat la același concert. Ellington a mers și s-a sărutat fiecare de patru ori (obicei conceput de el doar pentru această dilemă). Și fiecare trebuia să fie singurul cu care aceste sărutări au contat cu adevărat.

Interpretare. Duke Ellington avea două pasiuni: muzica și femeile. Ambele au interrelaționat. Aventurile sale nesfârșite au fost o inspirație constantă pentru muzica sa, dar le-a manevrat și ca și cum ar fi teatru pur, o operă de artă în sine. Când a ajuns momentul despărțirii, el a rezolvat-o întotdeauna cu o atingere teatrală. Un comentariu iscusit și un cadou au dat impresia că, pentru el, romantismul nu s-a terminat cu greu. Versurile cântecelor la care se face referire noaptea trecută în comun păstrau atmosfera estetică cu mult timp după ce părăsise orașul. Nu este surprinzător, aceste femei nu au încetat să-l caute. Nu a fost o aventură sexuală, o întâlnire cu o tinselă de o noapte, ci un moment relevant în viața unei femei. Iar atitudinea întâmplătoare a lui Ellington a făcut imposibil să se simtă vinovat: gândirea la mamă sau soț nu a stricat iluzia. Ellington nu a devenit niciodată defensiv și nu și-a cerut scuze pentru apetitul pentru femei; eră
natura lui, nu învinovățește niciodată femeia care fusese infidelă. Și dacă nu-i putea evita dorințele, cum ar putea să-l răspundă pentru ceea ce s-a întâmplat? Era imposibil să ai o problemă cu acel om sau să te plângi de comportamentul său.

Ellington era un rake estetic, un tip a cărui obsesie pentru femei nu putea fi satisfăcută decât de varietatea interminabilă. Păcălitul unui bărbat normal îl va pune în cele din urmă în probleme, dar este rar ca rastetele estetice să trezească emoții negative. După seducerea unei femei, nu există integrare sau sacrificiu. El îi

ține în așteptare și așteaptă. Farmecul nu se rupe a doua zi, deoarece rastea estetică transformă separarea într-o experiență plăcută și chiar elegantă. Vraja pe care Ellington a exercitat-o asupra unei femei nu a dispărut niciodată.
Lecția este simplă: faceți ca momentele după seducție și separare să aibă același ton ca înainte: tare, estetic, GRATUIT. Dacă nu vă arătați vinovat pentru comportamentul dvs. nechibzuit, este dificil pentru cealaltă persoană să se enerveze sau să se resenteze. Seducția este a. Joc vesel, în care îți investești toată energia în acest moment. Separarea ar trebui să fie și veselă și elegantă; Este munca, o călătorie, o responsabilitate cumplită care te îndepărtează. Creați o experiență memorabilă și mergeți mai departe; Cel mai probabil, victima ta își va aminti minunarea de seducție, nu separarea. Nu vei fi făcut dușmani și vei avea un harem de îndrăgostiți pe viață, pe care îi poți întoarce oricând dorești.
4.- În 1899, baroana Frieda von Richthofen, în vârstă de douăzeci de ani, s-a căsătorit cu englezul Ernest Weekley, profesor la Universitatea din Nottingham și s-a instalat în curând în rolul de soție al profesorului. Weekley a tratat-o bine, dar s-a plictisit de viața ei liniștită și de căldura cu care a făcut dragoste. În excursii acasă în Germania, a avut câteva aventuri, dar asta nu și-a dorit, așa că a fost din nou credincioasă și a avut grijă de cei trei copii ai săi.
Într-o zi în 1912, un fost student Weekley, David Her-bert Lawrence, a vizitat casa cuplului. Scriitor amănunțit, Lawrence a dorit să cunoască sfaturile profesionale ale profesorului său. Nu venise încă, așa că Frieda l-a primit. Nu întâlnise niciodată un tânăr atât de intens. Lawrence a vorbit despre sărăcia tinereții sale, despre incapacitatea lui de a înțelege femeile. Și a ascultat cu atenție plângerile ei. Soțul ei a certat-o chiar și pentru ceaiul rău pe care l-a făcut; dintr-un motiv oarecare, chiar dacă era baronă, a stimulat-o. Lawrence a făcut vizite ulterioare, dar să-l vadă pe Frieda, nu pe Weekley. Într-o zi, a mărturisit că s-a îndrăgostit profund de ea. Baroneasa a recunoscut că a simțit la fel și a propus să caute un loc de întâlnire. Dar Lawrence a avut o altă propunere: „Lasă-l pe soțul tău mâine; lasă-l pentru mine". „Și copiii?", A întrebat Frieda. „Dacă copiii sunt mai importanți decât iubirea noastră", a răspuns el, „rămâneți cu ei. Dar dacă nu doriți să fugi cu mine peste câteva zile, nu mă veți mai vedea niciodată". Pentru Frieda, decizia a fost groaznică. Soțul ei nu a îngrijorat-o deloc, dar copiii ei au fost motivul pentru care există. Chiar și așa, zile mai târziu a cedat propunerii lui Lawrence. Cum ar putea rezista unui om care era dispus să ceară atât de mult, să riște atât de mult? Dacă ar refuza, l-ar lipsi pentru totdeauna, pentru că un astfel de bărbat apare doar o dată în viață. Cuplul a părăsit Anglia și s-a îndreptat spre Germania. Frieda a menționat uneori cât de mult îi lipsesc copiii, dar Lawrence nu a avut răbdare: „Ești liber să te întorci cu ei oricând vrei", a spus el; „Dar dacă rămâi, nu te uita înapoi". El a luat-o într-o excursie dificilă în Alpi.
Ca baronă, nu a avut niciodată atâtea greutăți, dar Lawrence era ferm: dacă două persoane se iubesc, ce contează mângâierile?
În 1914, Frieda și Lawrence s-au căsătorit, dar în anii următori s-a repetat același tipar. El a mustrat-o pentru lenea ei, dorul de copii, cât de rău era casa. El a luat-o în călătorii în toată lumea, cu bani foarte puțini, nu i-a permis niciodată să se stabilească, deși era cea mai mare dorință a ei. Au luptat la nesfârșit. Odată ajuns în New Mexico, în fața prietenilor, a strigat: "Scoate țigara din gură! Și adaugă burta!" „Mai bine nu vorbești așa, sau îți voi spune și tu lucrurile!", A răspuns ea, strigând la fel de bine. (Învățase să-i dea un gust din propria ciocolată.) Amândoi au ieșit. Prietenii au urmărit, îngrijorați că incidentul va duce la violență. Și-au pierdut vederea, doar pentru a reapărea momente mai târziu, ținându-și brațele, râzând și mângâindu-se reciproc. Aceasta a fost cea mai neconcertantă din Lawrence: în ciuda multor lor ani de căsătorie, ei s-au comportat adesea ca niște căsători nou obsesivi.
Interpretare. Când Lawrence a cunoscut-o pe Frieda, a simțit imediat care este slăbiciunea lui: s-a simțit prinsă, într-o relație înăbușitoare și o viață răsfățată. Soțul ei, la fel de mulți alții, a fost amabil, dar niciodată nu a acordat suficientă atenție. Îi dorea dramă și aventură, dar era prea leneșă pentru a le obține singură. Drama și aventura au fost doar ceea ce Lawrence a oferit. Cu el, în loc să se simtă prins, era liberă să plece în orice moment. În loc să o ignore, el a criticat-o la nesfârșit; Cel puțin am acordat atenție, nu am luat-o niciodată de la sine. În loc de confort și plictiseală, el a oferit aventură și romantism. Luptele pe care le-a provocat frecvent ritualul au garantat și o dramă neîncetată și marja necesară reconcilierii pasionale. El i-a inspirat o mică teamă, că nu a controlat-o, nu a fost niciodată destul de sigură de el. În consecință, relația nu a stagnat niciodată. A fost reînnoit constant.
Dacă sunteți în căutarea integrării, seducția nu ar trebui să se oprească niciodată. În caz contrar, plictiseala va fi filtrată. Iar cea mai bună metodă de a menține procesul este de obicei injecția de dramă intermitentă. Acest lucru poate fi dureros: deschiderea rănilor vechi, provocarea de gelozie, provocarea unor distanțări. (Nu confundați acest comportament cu oameni enervanți sau criticați-i continuu; această durere este

strategică, concepută pentru a rupe tiparele rigide.) Dar, pe de altă parte, poate fi și plăcut: gândiți-vă să vă demonstrați din nou valoarea, acordând atenție la Detalii frumoase, creați noi ispite. De fapt, ar trebui să amestecați ambele aspecte, deoarece prea multă durere sau plăcere nu vor fi seducătoare. Nu repetați prima seducție, deoarece obiectivul a renunțat deja. Pur și simplu aduci mici scuturi, mici apeluri de alertă care indică două lucruri: că nu ai încetat să experimentezi și că el nu te poate lua de la sine. Micul zguduit va agita vechea otravă, va înlătura brațele, vă va returna temporar la început, când relația voastră a avut o prospețime și o tensiune mai plăcute.

Nu uitați: confortul și siguranța sunt moartea seducției. O călătorie partajată și cu unele penalități va face mai mult pentru a crea o legătură fermă decât cadourile și luxul scump. Tinerii au dreptate să nu se îngrijoreze de confort în problemele iubirii; iar când recuperezi această senzație, o scânteie de tinerețe se aprinde din nou în tine.

5. În 1652, celebrul curtezan francez Ninon de l'Enclos s-a întâlnit și s-a îndrăgostit de marchizul de Villarceaux. Ninon era un greblat; Filosofia și plăcerea erau mai importante pentru ea decât iubirea. Dar marchizul l-a inspirat cu senzații noi: a fost atât de aruncat, atât de impetuos, încât, pentru o dată în viața sa, și-a permis să piardă un anumit control. Marchizul era posesiv, trăsătură pe care o ura în mod normal. Dar părea firesc, aproape fermecător: pur și simplu nu l-a putut ajuta. Astfel, Ninon a acceptat condițiile sale: nu va mai exista alți bărbați în viața lui. La rândul ei, ea i-a spus că nu va accepta bani sau cadouri de la el. Asta a fost dragoste și nimic mai mult.

Ea a închiriat o casă în fața sa din Paris și s-au văzut zilnic. Într-o după-amiază, marchizul a explodat brusc și a acuzat-o că are un alt iubit. Suspiciunile sale erau nefondate, acuzațiile sale absurde, iar ea i-a spus. Dar asta nu l-a satisfăcut și s-a retras furios. A doua zi, Ninon a primit vestea că s-a îmbolnăvit. El s-a îngrijorat mult. Ca resursă disperată, semn al dragostei și supunerii sale, a decis să-și taie părul frumos, pentru care era faimos, și să-l trimită. Gestul a făcut efect, marchizul și-a revenit și și-a reluat romantismul, chiar mai pasional. Prietenii și foștii iubiți s-au plâns de transformarea bruscă a lui Ninon într-o soție ferventă, dar nu-i păsa: era fericită.

Atunci Ninon a sugerat să trăiască împreună. Marchizul, un bărbat căsătorit, nu a putut să o ducă la chatul său, dar un prieten i-a oferit-o în mediul rural ca refugiu pentru îndrăgostiți. Săptămânile au devenit luni, iar scurta ședere a amândurora a devenit o lună de miere prelungită. Cu toate acestea, puțin câte puțin Ninon a avut senzația că ceva nu era în regulă: marchizul acționa deja aproape ca un soț. Deși era la fel de pasionat ca înainte, părea prea sigur de el însuși, de parcă ar avea drepturi și privilegii la care niciun alt om nu se putea aștepta. Posibilitatea care o încântase o dată a început să pară apăsătoare. Nu-i stimulase nici mintea. Ar putea obține alți bărbați, la fel de chipeși, care să-și satisfacă fizicul fără atâta gelozie.

Odată apărută această constatare, Ninon nu a pierdut timp. El i-a spus marchizului că se întoarce la Paris și că lucrul său s-a terminat pentru totdeauna. El a pledat și și-a apărat cazul cu multă emoție: Cum ar putea fi ea atât de crudă? Deși mutat, Ninon era ferm. Explicațiile ar înrăutăți doar lucrurile. S-a întors la Paris și și-a reluat viața de curtezan. Plecarea sa bruscă a zguduit aparent marchizul, dar s-ar spune că nu prea mult, pentru că luni mai târziu a aflat că se îndrăgostise deja de un altul.

Interpretare. O femeie petrece, de obicei, luni întregi cu o schimbare subtilă în comportamentul iubitului ei. Poți să te plângi sau să te enervezi și chiar să te învinovățești. Sub greutatea plângerilor sale, omul se poate schimba o perioadă, dar aceasta va fi urmată de o dinamică neplăcută și de neînțelegeri nesfârșite. Care este cazul cu toate acestea? Odată ce te dezamăgești, este foarte târziu. Ninon ar fi putut încerca să înțeleagă ce o descântase: o scuză care acum o plictisea, lipsa de stimulare mentală, sentimentul de a fi luat de la sine. Dar de ce să pierzi timpul deducându-l? Farmecul a fost rupt, așa că a continuat. Nu s-a deranjat să dea explicații, să se îngrijoreze de sentimentele lui Villarceaux, să facă totul lin și ușor pentru el. Tocmai a plecat. Cine pare atât de atent la celălalt, care încearcă să remedieze lucrurile sau să facă scuze, este cu adevărat doar timid. A fi amabil în aceste chestiuni este destul de crud. Marchizul ar putea învinovăți totul asupra cruzimii iubitei sale, a naturii sale incurcate. Intactează propria sa vanitate și mândrie, el putea trece cu ușurință la o altă aventură și l-a lăsat pe Ninon în urmă.

Moartea îndelungată și de durată a unei relații nu va provoca doar partenerului tău durere inutilă, dar va avea și consecințe pe termen lung pentru tine, deoarece te va face mult mai mult să râzi în viitor și te va copleși de vinovăție. Nu te simți niciodată vinovat, chiar dacă ai fost seducătorul și

dezamăgitul. Nu este vina ta. Nimic nu poate dura pentru totdeauna. Ai dat plăcere victimelor tale și
I-ai scos din rutina lor. Dacă te spargi curat și rapid, ei îți vor mulțumi pe termen lung. Cu cât îți ceri scuze, cu atât îți vei jigni mândria, producând sentimente negative care vor reverbera ani de zile. Salvați explicațiile nesimțite care complică doar lucrurile. Victima trebuie sacrificată, nu torturată.
6.- După cincisprezece ani sub regimul lui Napoleon Bonaparte, francezii au fost epuizați. Prea multe războaie, prea multă dramă. Când Napoleon a fost învins în 1814 și retras în insula Elba, francezii erau mai mult decât dispuși la pace și liniște. Bourbonii - familia regală depusă de revoluția din 1789 - au revenit la putere. Regele ar fi Ludovic al XVIII-lea: gras, plictisit și pompos, dar cel puțin ar exista pace.
Cu toate acestea, în februarie 1815, vestea a venit în Franța că Napoleon a scăpat dramatic din Elba, datorită șapte nave mici și o mie de bărbați. S-ar fi putut îndrepta spre America, a început din nou, dar a fost atât de nesăbuit încât a aterizat în Carmes. Ce credeam? O mie de bărbați împotriva tuturor armatelor Franței? A pornit la Grenoble cu armata sa diversă. Cel puțin unul a trebuit să-i admire curajul, dragostea sa insaciabilă de glorie și Franța.
Țăranii francezi adorau să-și vadă fostul împărat. Acest om, până la urmă, distribuise o cantitate mare de pământ în folosul său, pe care noul rege încerca să-l ia. Au fost încântați să vadă celebrele lor pancarte cu vulturi, renașterea simbolurilor revoluției. Și-au părăsit câmpurile și s-au alăturat marșului lor. În afara Grenoblei, prima companie trimisă de rege pentru a-l opri pe Napoleon a ajuns la el. El s-a demontat și s-a îndreptat spre ea. „Soldați ai Corpului al cincilea armat!", A exclamat el. "Nu mă cunoașteți? Dacă există unul dintre voi care vrea să-l omoare pe acest împărat, vino să o facă. Iată-mă!" Și-a deschis pelerina gri, invitând să ţintească. A urmat un moment de reculegere și apoi, de pretutindeni, strigăte din Vive l'Empereur! Într-o singură lovitură, armata lui Napoleon a dublat dimensiunile.
Marșul a continuat. Mai mulți soldați, aducându-și aminte de gloria pe care Napoleon le-a oferit-o, au schimbat laturile. Orașul Lyon a căzut fără o singură luptă. Generalii cu armate mai mari au fost trimiși să-l oprească, dar vederea lui Napoleon în fruntea trupelor sale a fost o experiență copleșitor de emoțională pentru ei și și-au schimbat apartenența. Regele Louis a fugit din Franța, abdicând între timp. La 20 martie, Napoleon s-a întors la Paris și s-a întors la palatul pe care îl părăsise în urmă cu doar treisprezece luni și fără să fi tras o singură lovitură.
Fermierii și soldații îl îmbrățișaseră pe Napoleon, dar parizienii erau mai puțin entuziaști, în special cei care au servit în guvernul său. Se temeau de furtunile pe care le putea dezlănțui. Napoleon a condus țara timp de o sută de zile, până când Aliații și dușmanii lor din interior l-au învins. De data aceasta a fost transferat în insula îndepărtată Santa Elena, unde va muri.
Interpretare. Napoleon s-a gândit întotdeauna la Franța și la armata sa, ca un obiectiv de a umbla și seduce. După cum scria generalul de Segur despre el: „În momentele unei puteri sublime, el nu mai stăpânește ca bărbat, ci seduce ca femeie". În cazul evadării lui Elba, el a planificat un gest îndrăzneț și surprinzător care a captivat o națiune plictisitoare. Și-a început întoarcerea în Franța printre oamenii cei mai receptivi la el: țăranii, care îl venerau. El a reînviat simbolurile - culorile revoluționare, pancartele cu vulturi - care ar aprinde sentimente vechi. S-a pus în fruntea armatei sale, provocându-i pe foștii săi soldați să-l împuște. Marșul de la Paris care a întors puterea a fost teatru pur, calculat pentru efectul său emoțional la fiecare pas. Ce contrast între acea armură străveche și idiotul rege care domnea atunci!
A doua seducție a Franței de către Napoleon nu a fost o seducție clasică, care a urmat pașii obișnuiți, ci o reseducție. S-a bazat pe emoții vechi și a reînviat o dragoste veche. Odată ce ați sedus o persoană (sau o națiune), există aproape întotdeauna o amorțeală, o ușoară descendență, care uneori duce la o separare; cu toate acestea, este surprinzător de ușor să seduci din nou același obiectiv. Vechile sentimente nu dispar niciodată, adorm și într-o clipă îți poți lua ținta prin surprindere.
Este o rară plăcere să poți retrăi trecutul și tinerețea: să simți emoțiile de altădată. La fel ca Napoleon, adaugă o notă dramatică reseducției tale: retrăiește imaginile vechi, simbolurile, expresiile care vor trezi amintirile. Ca și francezii, obiectivele tale vor tinde să uite de groaza despărțirii și vor aminti doar lucrurile bune. Această a doua seducție trebuie să fie îndrăzneață și

rapidă, fără a-ți oferi obiectivelor timp pentru a reflecta sau a pune întrebări. Ca și Napoleon, contrastul cu iubitul său explodează la rândul său, ceea ce face ca comportamentul său să pară timid și greu în comparație. Nu toată lumea va fi receptivă la o nouă seducție, iar unele momente vor fi inadecvate. Când Napoleon s-a întors din Elba, parizienii erau prea sofisticați pentru el și puteau ghici intențiile lui. Spre deosebire de țăranii din sud, îl știau deja perfect; iar întoarcerea lui s-a întâmplat atât de curând încât s-au săturat de el. Dacă doriți din nou să seduceți pe cineva, alegeți cine nu vă cunoaște foarte bine, aveți amintiri bune despre dvs., fiți puțin neîncrezători din fire și fiți nemulțumiți de circumstanțele actuale.
De asemenea, este posibil să vă petreceți ceva timp. Timpul îți va restabili luciul și defectele tale vor dispărea. Nu vedeți niciodată o separare sau sacrificiu ca fiind definitivă. Cu puțină dramă și planificare, o victimă se poate recupera în clipirea unui ochi. Simbol. Brașa, rămășițele focului a doua zi dimineață. Abandonați, brațele vor dispărea treptat. Nu dați ocazie focului sau elementelor. Pentru a-l opri, a-l îneca, a-l sufoca, nu-i da hrană. Pentru a-i da o viață nouă, înveseliți-o, hrăniți-o,până la reînnoirea flăcărilor. Doar atenția și vigilența dvs. constantă îl vor menține arzând.

Anexa 1

Atmosfera seducătoare și momentul seducător.

În seducție, victimele tale trebuie să simtă mici schimbări interne. Sub influența ta, își depun apărarea și se simt liberi să acționeze altfel, să fie diferiți. Anumite locuri, medii și experiențe vă vor fi de mare ajutor în dorința dvs. de a schimba și transforma sedusul ..
Spațiile cu o calitate teatrală accentuată - opulență, suprafețe strălucitoare, spirit jucăuș - generează o senzație optimistă, copilărească, care împiedică Victima gândește clar.
Crearea unei noțiuni modificate de timp are un efect similar; momente amețitoare, memorabile și de excepție, o petrecere și spirit de joc. Faceți-vă victimelor să simtă că a fi cu voi le oferă o experiență diferită de a fi în lumea reală.

Timpul și spațiul festivalului.

Cu secole în urmă, viața în majoritatea culturilor era plină de muncă și rutină. Dar în anumite perioade ale anului, acea viață a fost întreruptă cu petreceri. În timpul acestor festivități - dimineața în Roma antică, festivalurile de mai din Europa, marile potlatch-uri ale indienilor Chinook - lucrează pe câmpuri și piața a fost suspendată. Întregul trib sau oraș este
reunit într-un spațiu sacru, rezervat festivalului. Scutite temporar de îndatoririle și responsabilitățile, oamenii au primit permisiunea de a ieși din mână; ea purta măști sau costume, ceea ce îi dădea o altă identitate, uneori de figuri puternice care recreau marile mituri ale culturii sale. Festivalul a fost o eliberare cutremurătoare din povara vieții de zi cu zi. A modificat noțiunea timpului oamenilor, deoarece a oferit momente când a ieșit din sine. Timpul părea să se oprească. Ceva similar cu această experiență poate fi încă găsit în marile carnaval care supraviețuiesc în lume.
Festivalul a reprezentat o pauză în viața de zi cu zi a unei persoane, o experiență radical diferită de rutină. La un nivel mai intim, așa trebuie să-ți imaginezi seducțiile. Pe măsură ce acest proces progresează, obiectivele dvs. experimentează o diferență radicală față de viața de zi cu zi:
libertate de muncă și responsabilitate. Cufundați în plăcere și joc, pot acționa altfel, devin alții, ca și cum ar purta o mască. Timpul pe care îl petreci cu ei este dedicat lor și nimănui altcuiva. În loc de rotirea obișnuită a muncii și a odihnei, le oferiți momente minunate și dramatice, diferite. Îi duci în alte locuri decât cele pe care le văd în viața de zi cu zi: locuri teatrale, momente de atracție. Spațiul fizic influențează puternic starea de spirit a oamenilor: un loc dedicat plăcerii și joacă idei ideilor în acest sens. Când victimele tale se vor întoarce la îndatoririle și realitatea lor, vor simți un contrast imens și vor începe să tânjească acel alt loc în care le-ai atras. Ceea ce credeți în esență este timpul și spațiul

festivalului, momentele în care realitatea se oprește și fantezia preia. Cultura noastră nu mai oferă experiențe de acest fel și oamenilor își doresc mult timp.
De aceea, aproape toți oamenii se așteaptă să fie seducați și de aceea vă va cădea în brațe dacă faceți toate acestea bine.
Următoarele sunt componente cheie pentru a reproduce timpul și spațiul festivalului:
Creați efecte teatrale. Teatrul produce un sentiment al unei lumi diferite, magice. Machiajul actorilor, peisajul fals, dar tentant, costumele puțin ireale: aceste resurse vizuale sporite, alături de complotul piesei, generează iluzie. Pentru a produce acest efect în viața reală, trebuie să vă modelați hainele, machiajul și atitudinea, astfel încât acestea să aibă o margine jucăușă, artificială: un sentiment pe care l-ați reușit spre deliciul publicului. Acesta a fost efectul zeiței lui Marlene Dietrich sau efectul fascinant al unei dandy precum Beau Brummel. Întâlnirile cu obiectivele tale ar trebui să aibă și un sentiment de dramă, obținut prin scenariile pe care le alegeți și prin acțiunile voastre. Obiectivul nu trebuie să știe ce se va întâmpla în continuare. Acesta provoacă suspans prin răsuciri și viraje care duc la finalul fericit: oferiți o funcție. De fiecare dată când te întâlnește, obiectivul tău redobândește acel sentiment vag de a fi într-o piesă. Ambii experimentează zguduirea purtării măștilor, a jucării unui rol diferit decât le-a atribuit viața. Utilizați limbajul vizual al plăcerii. Anumite tipuri de stimuli vizuali indică faptul că nu sunteți în lumea reală. Evitați imaginile cu profunzime, care induc să gândească sau să simtă vinovăția; În schimb, lucrați în spații cu suprafață completă, pline de obiecte intermitente, oglinzi, piscine, un joc continuu de lumină. Supraîncărcarea senzorială a acestor spații creează un sentiment intoxicant, optimist. Cu cât este mai artificial, cu atât mai bine. Arată-ți obiectivelor o lume jucăușă, plină de priveliști și sunete care încântă bebelușul sau fata din interior. Luxul - sentimentul că banii au fost cheltuiți și chiar irosiți banii - intensifică ideea că lumea reală a datoriei și a moravurilor a dispărut. Numiți-l efectul de bordel.
Frecvente spații complete sau închise. Aglomerația de oameni ridică temperatura psihologică la nivelul băilor de aburi. Festivalurile și carnavalele depind de sentimentul contagios pe care îl creează mulțimea. Uneori duceți-vă obiectivul în astfel de spații, pentru a le reduce defensivitatea normală. În mod similar, orice ocazie care reunește oamenii într-un spațiu mic pentru o perioadă prelungită este extrem de favorabilă seducției. Peste mai mulți ani, Sigmund Freud a avut un grup mic și strâns de discipoli care au participat la conferințele sale private și care s-au implicat într-un număr incredibil de relații amoroase. Luați seduceți într-un spațiu aglomerat, cum ar fi festivalul, sau ținte de pescuit într-o lume închisă.
Inventați efecte mistice. Efectele spirituale sau mistice distrag mințile oamenilor de realitate, făcându-le să se simtă elevate și euforice. Prin urmare, există doar un mic pas către plăcerea fizică. Folosește recuzita pe care o ai la îndemână: cărți de astrologie, imagini îngerești, muzică cu rezonanțe mistice ale unei culturi îndepărtate. Franz Mesmer, marele șarlatan austriac al secolului 18, și-a umplut sălile cu muzică de harpă, parfum de tămâie exotică și o voce feminină care cânta într-o cameră îndepărtată. Pe pereți a pus vitralii și oglinzi. Victimele sale se simțeau relaxați, înălțate; și când s-au așezat în camera în care a folosit magneți pentru puterile sale de vindecare, au simțit un fel de furnicături spirituale mișcându-se de la un corp la altul. Orice lucru vag mistic ajută la acoperirea lumii reale și este ușor să treci de la spiritual la sexual.
Deformați noțiunea timpului: viteză și tinerețe. Timpul festivalului are un fel de viteză și frenezie care îi face pe oameni să se simtă mai vii. Seducția trebuie să facă inima să bată mai repede, astfel încât seductul să piardă urmele timpului. Du-l în locuri de activitate și mișcare constantă. Imbarcați-vă cu ea într-un fel de călătorie, pentru a-i distrage mintea cu peisaje noi. Tineretul poate scăpa și dispărea, dar seducția dă senzația de a fi tânăr, indiferent de vârsta celor implicați. Iar tinerețea este în mare parte energie. Ritmul de seducție trebuie să accelereze la un moment dat, pentru a crea un efect de vârtej în minte. Nu este surprinzător, Casanova și-a făcut o mare parte din seducțiile sale în dansuri sau că

valsul a fost instrumentul preferat al mai multor greble din secolul al XIX-lea.
Creați momente Viața de zi cu zi este o povară în care aceleași acțiuni se repetă la nesfârșit. Festivalul, pe de altă parte, este amintit ca un moment în care totul a fost transformat: când un pic de eternitate și mit a intrat în viața noastră. Seducția ta trebuie să atingă acele vârfuri, momente în ceva dramatic se întâmplă și timpul este experimentat în alt mod. Dă-ți obiectivele tale în acele momente, indiferent dacă stai seducția într-un singur loc- un carnaval, un teatru - în care apar în mod natural sau prin crearea lor singuri, cu acțiuni dramatice care trezesc emoții puternice. Aceste momente trebuie să fie de agrement și plăcere pură; nicio muncă sau idee morală nu ar trebui să interfereze.
Madame de Pompadour, amanta regelui Ludovic al XV-lea, a trebuit să-și seducă din nou iubitul, ușor de plictisit, la fiecare câteva luni; extrem de creativ, am conceput petreceri, dansuri, jocuri, un pic de teatru în Versailles. Sedusul se bucură de evenimente ca acestea, percepând efortul pe care l-ai depus pentru a-l distrage și a-l încânta.

Scene seducatoare de timp și spațiu.
1.- În jurul anului 1710, un tânăr al cărui tată era un negustor de vin prosper în Osaka, Japonia, s-a trezit visând cu o frecvență din ce în ce mai mare. Lucra zi și noapte pentru tatăl său, iar povara vieții de familie și a tuturor îndatoririlor lui erau asupritoare. Ca orice alt tânăr, știa despre cartierele de plăcere ale orașului, cartierele în care legile shogunate, în mod normal stricte, puteau fi încălcate. Acolo putea fi găsit ukiyo-ul, „lumea plutitoare" a plăcerilor tranzitorii, un loc unde au condus actori și curtezani. La asta visa tânărul. Așteptând momentul potrivit, într-o noapte a reușit să alunece fără să fie văzut. S-a dus direct în cartierele de plăcere. Era un ansamblu de clădiri - restaurante, cluburi exclusive, case de ceai - care se distingeau de restul orașului prin măreția și culoarea lor. De îndată ce tânărul a intrat, știa că se află într-o lume diferită. Actorii cutreierau străzile cu kimonoane vopsite în mod elaborat. Manierele și atitudinile lor i-au făcut să creadă că erau încă pe scenă. Străzile erau pline de energie; Ritmul a fost rapid. Lanterne strălucitoare au ieșit în evidență noaptea, la fel ca și afișele policromate ale teatrului Kabuki din apropiere. Femeile aveau un aer foarte particular. L-au privit rușinos, acționând cu libertatea unui bărbat. Tânărul s-a uitat în lateral la un onnagata, unul dintre bărbații care au jucat roluri feminine în teatru, încă un bărbat mai frumoasă decât majoritatea femeilor pe care le văzuse și cărora trecătorii le-a tratat ca și cum ar fi regalitate. Băiatul a văzut alți tineri ca el intrând într-o casă de ceai, așa că i-a urmat. Acolo, cea mai înaltă clasă de curtezani, marele tayus, își exercita comerțul. La câteva minute după ce s-a așezat, tânărul a auzit zgomot și zgomot, iar pe scări coborau niște tayus, urmați de muzicieni și glume. Femeile purtau sprâncene ras, înlocuite cu o linie groasă de vopsea neagră. Părul lui era într-o faldură perfectă și băiatul nu văzuse niciodată kimono-uri atât de frumoase. Tayus părea să plutească pe podea, cu pași de diferite tipuri (sugestive, târâtoare, precaute etc.), în funcție de cine au abordat și de ce au dorit să comunice. L-au ignorat pe tânăr; habar n-avea cum să-i invite să se apropie, dar a observat că unii dintre bătrâni glumeau cu ei într-un mod care era un limbaj în sine. Vinul a început să curgă, s-a cântat muzică și, în sfârșit, au ajuns niște curtenii de nivel inferior. Până atunci, tânărul îi căzuse limba. Acești curtenii erau mult mai prietenoși, iar el a început să-și piardă evidența timpului. Mai târziu a reușit să ajungă acasă, și abia a doua zi dimineață și-a dat seama câți bani a cheltuit. Dacă tatăl tău ar ști vreodată ...
Dar săptămâni mai târziu s-a întors. La fel ca sute de copii ca el în Japonia, ale căror povești au umplut literatura perioadei, el era pe cale să-și risipească averea tatălui său în „lumea plutitoare".
Seducția este o altă lume în care îți inițiezi victimele. Ca și ukiyo, depinde de o

separare strictă de lumea de zi cu zi. Când victimele dvs. sunt în prezența voastră, lumea exterioară - cu moravurile, codurile, responsabilitățile sale - dispare. Totul este permis, în special totul în mod normal reprimat. Conversația este ușoară și sugestivă. Îmbrăcămintea și locurile au o notă de teatralitate. Există autorizație de a acționa diferit, de a fi altul, fără greutate sau judecăți. Creezi pentru alții un fel de „lume plutitoare" concentrată care produce dependență. Când te părăsesc și se întorc la rutina lor, sunt de două ori conștienți de ceea ce le lipsește. Imediat ce tânjesc după atmosfera pe care ai creat-o, seducția este completă. Ca și în lumea plutitoare, trebuie să cheltuiți bani. Generozitatea și luxul merg mână în mână cu un spațiu seducător.
2.- Totul a început la începutul anilor '60: oamenii au mers la studioul lui Andy Warhol din New York, s-au îmbibat în atmosfera lui și au rămas o perioadă. Apoi, în 1963, artista s-a mutat într-un spațiu nou din Manhattan, iar un membru al anturajului său a acoperit niște pereți și coloane cu folie de aluminiu și a pictat un perete de cărămidă și alte lucruri de argint. O canapea roșu înmuiat spre centru, niște bare de bomboane de plastic de un metru și jumătate, o placă turnantă care strălucea cu oglinzi mici și baloane de heliu argintiu care pluteau în aer completau scena. Acest spațiu în formă de L a fost apoi numit Fabrica și a început să se dezvolte o atmosferă. Tot mai mulți oameni soseau: de ce să nu lase ușa deschisă, a argumentat Andy și a vedea ce se întâmplă. În timpul zilei, în timp ce lucra la picturile și filmele sale, s-au adunat oameni: actori, prostituate, traficanți de droguri, alți artiști. Și liftul nu a încetat să râșnească toată noaptea în timp ce oamenii frumoși au început să transforme acel loc în casa lor. Acolo a putut găsi Montgomery Clift pregătind o băutură; dincolo, o tânără și socialitul frumos a discutat cu o regină drag și un curator al muzeului. Nu au ajuns mulți oameni, toți tineri și îmbrăcați cu glamour. Era ca unul dintre acele emisiuni de televiziune pentru copii, Andy le-a spus odată unui prieten, că oaspeții vin în mod constant la petrecerea interminabilă și există mereu distracție nouă. Și asta părea, într-adevăr, fără să se întâmple ceva serios, doar o mulțime de conversații și flirturi și sclipiri intermitente și poze interminabile, ca și cum toată lumea ar fi într-un film. Curatorul muzeului a râs de adolescent, iar socialitul a venit și a mers peste tot ca un curvă.
La miezul nopții, nu mai era loc pentru un ac. Abia era posibil să se miște. Trupa a sosit, spectacolul de lumină a început și totul a luat dintr-o dată o nouă direcție, din ce în ce mai rampantă. Mulțimea s-a împrăștiat la un moment dat, iar după-amiaza totul a început din nou, când anturajul s-a reunit din nou puțin câte puțin. Aproape nimeni nu a mers la Fabrica o singură dată.
Este apăsător să trebuie să acționezi mereu în același mod, jucând același rol plictisitor pe care munca sau datoria vi-l impune. Oamenii își doresc un loc sau un moment în care își pot pune o mască, să acționeze diferit, să fie alta. De aceea, lăudăm actorii: aceștia au o libertate și îngrijire cu propriul ego pe care ne-ar plăcea să-l deținem. Orice spațiu care oferă oportunitatea de a juca un alt rol, de a fi actor, este extrem de atractivă. Poate fi un spațiu creat de tine, precum The Factory. Sau un loc în care îți iei obiectivul. În acele locuri, pur și simplu nu poți fi defensiv; atmosfera de răutate, sentimentul că totul este permis (cu excepția seriozității), disipează orice reactivitate. A fi într-un astfel de loc devine drog. Pentru a recrea acest efect, amintiți-vă metafora lui Warhol despre emisiunea de televiziune pentru copii. Faceți totul ușor și distractiv, plin de distrageri, zgomot, culoare și un pic de haos. Fără acuzații, responsabilități sau hotărâri. Un loc în care să te pierzi.
3.- În 1746, o fetiță de șaptesprezece ani pe nume Cristina a ajuns în orașul Veneția, Italia, în compania unchiului ei, un preot, în căutarea unui soț. Cristina era dintr-un oraș mic, dar avea o zestre substanțială de oferit. Dar venețienii dispuși să se căsătorească cu ea nu i-au plăcut. Așa că după două săptămâni de

căutare a unchiului ei și ea s-a pregătit să se întoarcă în satul lor. Stăteau într-o gondolă, pe punctul de a părăsi orașul, când Cristina a văzut că un tânăr îmbrăcat elegant mergea în direcția lui. „Ce bărbat frumos!", I-a spus unchiului său. "Mi-aș dori să fiu în această barcă cu noi." Domnul nu ar fi putut auzi asta, dar s-a apropiat, i-a dat gondolierului câteva monede și s-a așezat lângă Cristina, mult spre deliciul tinerei. S-a prezentat ca Jacques Casanova. Când preotul și-a lăudat manierele prietenoase, Casanova a răspuns: „Poate că nu aș fi fost atât de prietenos, Părinte Reverend, dacă nu aș fi fost atras de frumusețea nepoatei sale".
Cristina i-a spus de ce plecaseră la Veneția și de ce plecau. Casanova a râs și a cenzurat-o: un bărbat nu a putut decide să se căsătorească cu o femeie văzând-o doar câteva zile. El trebuie să știe mai multe despre personajul său; Aceasta ar dura cel puțin șase luni. El însuși a căutat o soție și a explicat de ce fusese dezamăgit de tinerele pe care le cunoscuse, precum bărbații ei. Casanova părea să nu aibă niciun destin: le-a însoțit pur și simplu, distrându-l pe Cristina pe drum cu ingenioasa ei conversație. Când gondola a ajuns pe malurile Veneției, Casanova a închiriat o trăsură pentru a-i duce în orașul Treviso din apropiere și i-a invitat să se alăture lui. De acolo puteau duce un buggy la oamenii lor. Unchiul a fost acceptat, iar în drum spre trăsură, Casanova i-a oferit brațul Cristinei. Ce-ar spune iubitul său dacă i-ar vedea! Exclamă ea. "Nu am niciun drag", a răspuns el, "și nu o voi mai avea niciodată, pentru că nu voi găsi niciodată o doamnă la fel de drăguță ca tine; nu, nu în Veneția." Aceste cuvinte au ajuns în capul fetei, completând-o cu tot felul de idei ciudate și a început să vorbească și să acționeze într-un mod nou în ea, aproape rușinoasă. Păcat că nu a putut sta la Veneția cele șase luni de care a avut nevoie pentru a întâlni o femeie! I-a spus lui Casanova. Fără a ezita, el s-a oferit să-și plătească cheltuielile la Veneția în perioada respectivă, în timp ce o curtea. În călătoria cu trăsura, și-a întors o astfel de ofertă în minte și, odată, în Treviso, a întâlnit unchiul ei și l-a rugat să se întoarcă în sat singur și să se întoarcă pentru ea în câteva zile. Se îndrăgostise de Casanova; Am vrut să-l cunosc mai bine; era un domn, care putea fi de încredere. Unchiul a fost de acord să facă ce că ea voia. A doua zi, Casanova nu s-a separat nici o clipă de partea sa. Nu a existat niciun indiciu de dezacord în natura sa. Și-au petrecut ziua rătăcind prin oraș, cumpărând și discutând. El a dus-o la teatru noaptea, iar mai târziu la cazinou, oferindu-i un domino și o mască. I-a dat bani pentru a juca și a câștigat. Când unchiul s-a întors la Treviso, aproape că și-a uitat planurile de căsătorie: nu se putea gândi decât la cele șase luni pe care le va petrece cu Casanova. Dar s-a întors în satul ei cu unchiul ei și a așteptat ca Casanova să o viziteze.
S-a arătat săptămâni mai târziu, luând cu el un tânăr frumos pe nume Charles. Singur cu Cristina, Casanova a explicat situația: Charles a fost cea mai bună petrecere din Veneția, un bărbat care ar fi un soț mult mai bun decât el. Cristina a recunoscut lui Casanova că a avut și ea îndoieli. Era prea interesant, îl făcuse să se gândească la alte lucruri decât la căsătorie, lucruri de care îi era rușine. Poate asta a fost cel mai bun. El i-a mulțumit că a avut probleme să-și găsească soțul. Zilele următoare, Charles a curtat-o și s-au căsătorit săptămâni mai târziu. Totuși, fantezia și apelul lui Casanova au rămas pentru totdeauna în mintea Cristinei.
Casanova nu se putea căsători: asta era contrar total naturii sale. Dar a fost impusă și unei femei tinere. Era mai bine să o lase cu o imagine de fantezie perfectă decât să-i strice viața. De altfel, i-a plăcut curajul și flirtul mai mult decât orice.
Casanova i-a oferit unei tinere fantezii supreme. În timp ce eram pe orbita acelei femei, m-am dedicat în fiecare moment. Nu a menționat niciodată munca, pentru a nu permite detaliilor plictisitoare și banale să întrerupă fantezia. Și a

adăugat o teatralitate maiestuoasă. Purta cele mai multe costume spectaculos, plin de bijuterii spumante. El a dus-o la cele mai minunate distracții: carnavaluri, dansuri de mască, cazinouri, excursii fără destinație fixă. El a fost marele maestru al creării unui spațiu și timp seducător. Casanova este modelul de rol. Fiind în prezența ta, țintele tale trebuie să simtă o schimbare. Timpul capătă un ritm diferit: abia observă trecerea lui. Ei au senzația că totul se oprește, la fel cum fiecare activitate normală se oprește la festival. Plăcerile frivole pe care le procuri sunt contagioase: una duce la altul și alta, până nu este prea târziu să te retragi.

Anexa a doua

Seducție moale: Cum să vinzi ceva maselor.

Cu cât se pare că vinzi ceva - inclusiv tu însuți - cu atât mai bine. Dacă ești prea evident în argumentele tale, vei trezi suspiciuni; de asemenea, îți vei plictisi audiența, un păcat de neiertat. Folosiți în schimb o metodă blândă, seducătoare și de impiedicare. Moale: fii indirect. Acesta provoacă știri și fapte pe care mass-media le colectează, astfel încât să vă răspândiți numele într-un mod care pare spontan, nu astept sau calculat. Seducător: pentru a distra. Numele și imaginea dvs. ar trebui acoperite de asociații pozitive; Vindeți plăcere și așteptare. Stalker: vizează inconștientul, folosind imagini care rămân în minte, introducând mesajul tău în media vizuală. Încadrați ceea ce vindeți ca parte a unei tendințe noi, iar acest lucru va deveni. Este aproape imposibil să rezistați la o seducție blândă.

Vânzarea moale.

Seducția este forma supremă a puterii. Cei care renunță la asta o fac cu voie și voie. Este rar să existe o ranchiună din partea lor; Te iertă pentru orice fel de manipulare, pentru că le-ai dat plăcere, lucru rar în lume. Dar cu acea putere în mâinile tale, de ce să te oprești la cucerirea unui bărbat sau a unei femei? O mulțime, un electorat, o națiune poate cădea sub vraja dvs. aplicând pur și simplu pe un plan masiv tactica care dă rezultate atât de bune într-un individ. Singura diferență este obiectivul - nu sexul, ci influența, un vot, atenția oamenilor - și gradul de tensiune. Atunci când urmărești sex, creezi în mod deliberat anxietate, o atingere de durere, răsucire și întoarcere. Seducția în planul masiv este mai moale și mai difuză. Producând o ispită constantă, fascinezi masele cu ceea ce oferi. Ei vă acordă atenție pentru că este frumos să faceți acest lucru.

Să presupunem că obiectivul tău este să te vinzi: ca personalitate, trendsetter, candidat pentru o funcție. Există două moduri de a proceda: vânzarea agresivă (metoda directă) și vânzarea soft (metoda indirectă). În cazul vânzării agresive, expuneți-vă cazul energic și direct, explicând de ce talentele, ideile sau mesajul dvs. politic sunt superioare celor ale oricărui altul. Îți exaltați realizările, citate statistice, menționați părerea experților și chiar ajungeți la punctul de a sugera o mică teamă în cazul în care publicul ignoră mesajul dvs. Această metodă este oarecum extremă și ar putea avea consecințe nedorite: unii oameni vor fi jigniți și vor rezista mesajului tău, chiar dacă ceea ce spui este adevărat. Alții vor simți că îi manipulezi: cine poate avea încredere în experți și în statistici și de ce muncești atât de mult? De asemenea, vei tensiona nervii oamenilor și va fi neplăcut să te aud. Într-o lume în care nu poți reuși fără a vinde unui număr mare de oameni, metoda directă nu te va duce foarte departe.

Vânzarea moale, în schimb, poate atrage milioane, pentru că este distractivă, dulce până la urechi și poate fi repetată fără a irita oamenii. Această tehnică a fost inventată de marii șarlatani din Europa secolului al XVII-lea. Pentru a-și vinde elixirurile și concoacțiile alchimice, au lansat mai întâi un spectacol - paysos, muzică, rutine de tip vo-diavol - care nu aveau nicio legătură cu ceea ce vindeau. S-a format o mulțime; iar în timp ce publicul râdea și se relaxa, șarlatanul a ieșit pe scenă și a explicat scurt și teatral efectele miraculoase ale elixirului. Șlefuind această tehnică, șarlatanii au descoperit că, în loc să vândă câteva zeci de sticle din medicamentul lor dubios, vindeau scoruri și chiar sute.

De atunci, publiciștii, agenții de publicitate, strategii politici și alții au dus această metodă la înălțimi noi, dar rudimentele vânzărilor soft rămân aceleași. În primul rând, da plăcere creând o atmosferă pozitivă în jurul numelui sau mesajului tău. Induce un sentiment de căldură și relaxare. Nu dați niciodată impresia că vindeți ceva: acest lucru va părea manipulant și suspect. În schimb, lăsați valoarea distracției și a sentimentelor bune să ia în centrul atenției, strecurând vânzarea prin ușa laterală. Și în vânzare, nu dați impresia că vindeți voi sau o idee sau un candidat anume: vindeți un stil de viață, o dispoziție bună, un sentiment de aventură, un sentiment de rafinament sau o rebeliune frumos prezentată.

Iată câteva dintre componentele cheie ale vânzării soft.
Pare a fi o veste, niciodată publicitate. Prima impresie este critică. Dacă publicul tău te vede mai întâi în contextul unei piese publicitare, vei adăuga instantaneu la masa reclame care atrag atenția și știm cu toții că reclamele sunt manipulări vicleane, un fel de înșelăciune. Astfel, pentru prima dvs. apariție în fața publicului, produceți un eveniment, o situație care atrage atenția, pe care mass-media o colectează „inadvertent”
ca noutăți Oamenii acordă mai multă atenție la ceea ce se transmite sub formă de știri: pare mai real. Te vei distinge brusc de orice altceva, chiar și pentru o clipă; Dar acel moment va avea mai multă credibilitate decât orele de publicitate. Cheia este să orchestrezi toate detaliile, creând o poveste cu impact și mișcare dramatică, tensiune și rezoluție. Mijloacele
Vor acoperi zile întregi. Ascundeți-vă cu adevărat scopul real: vindeți-vă. Treziți emoții elementare. Nu promovați niciodată mesajul dvs. cu un argument rațional și direct. Acest lucru va necesita efort din partea publicului tău și nu îi va atrage atenție. Acesta indică inima, nu capul. Ideiți-vă cuvintele și imaginile pentru a trezi emoții elementare: lascivitate, patriotism, valori familiale. Este mai ușor să obțineți și să păstrați atenția oamenilor după ce i-ați făcut să se gândească la familia lor, la copiii lor, la viitorul lor. Acest lucru o face să se simtă stimulată, crescută. Acum aveți atenția lor și marja necesară pentru a vă insinua adevăratul mesaj. Zile mai târziu, publicul își va aminti numele tău, iar acesta este jumătate din joc. În mod similar, găsește o modalitate de a te înconjura de magneți emoționali: eroi de război, copii, sfinți, animale mici, orice. Faceți ca apariția dvs. să aducă în mintea altora acele asociații pozitive emoțional, ceea ce vă va oferi o prezență suplimentară. Nu lăsați niciodată aceste asociații să fie definite sau create pentru dvs. și nu le lăsați niciodată la voia întâmplării.
Faceți mediumul mesajul. Acordați mai multă atenție formei mesajului dvs. decât a conținutului. Imaginile sunt mai seducătoare decât cuvintele, iar resursele vizuale - culori liniștitoare, un fundal adecvat,
sugestie de viteză sau mișcare - ele trebuie să fie cu adevărat mesajul tău real. Publicul se poate concentra superficial pe conținut sau moral pe care îl propovăduiești, dar va absorbi elementele vizuale, care se adâncesc și rămân mai lungi decât cuvintele sau pronunțările sermonizante. Resursele dvs. vizuale trebuie să aibă un efect hipnotic. Ei au
pentru a face oamenii să se simtă fericiți sau tristi, în funcție de ceea ce vrei să obții. Și cu cât este distrasă de indicii vizuale, cu atât va fi mai greu să gândești clar sau să percepi manipulările tale. Vorbeşte limba țintă: fii tovarăşul tău. Cu orice preț, evitați să arătați superiori publicului. Orice indiciu de petulanță, utilizarea unor cuvinte sau idei complicate, citând prea multe statistici: toate acestea sunt fatale. În schimb, pare să fie egal cu obiectivele tale și să fii în termeni intimi cu ei. Îi înțelegi, îi împărtășești spiritul, limbajul lor. Dacă oamenii sunt cinici cu privire la manipulările publiciștilor și politicienilor, exploatați-le cinismul în scopurile voastre. Portretizează-te ca unul dintre mulți, cu toate imperfecțiunile tale. Arătați-vă că împărtășiți scepticismul publicului dvs. dezvăluind trucurile comerțului. Faceți-vă publicitatea cât mai simplă și scurtă, astfel încât concurenții să pară sofisticați și snobi în comparație. Onestitatea ta selectivă și slăbiciunea strategică îi vor face pe oameni să creadă în tine. Ești prietenul publicului, unul intim. Intră în spiritul lui și te va relaxa și te va asculta. Începeți o reacție în lanț: toată lumea o face. Cei care par a fi doriți de alții sunt imediat mai seducători pentru obiectivele lor. Aplicați acest lucru pe o seducție blândă. Acționează ca și cum ai fi mutat deja o mulțime de oameni; Comportamentul tău va deveni o profeție care se împlinește singură. Pare a fi în fruntea unui trend sau a unui stil de viață, iar publicul vă va fi alături de teama de a nu fi lăsat în urmă. Răspândiți-vă imaginea, cu un logo, sloganuri, afișe, pentru a

apărea peste tot. Reclamați-vă mesajul ca pe o tendință, și așa va fi. Scopul este de a crea un fel de efect viral și ca tot mai mulți oameni să fie infectați cu dorința de a avea ceea ce oferiți.
Acest mod de vânzare este cel mai ușor și mai seducător.
Spune-le oamenilor despre ce este vorba. Este întotdeauna imprudent să implici un individ sau public într-un fel de discuții. Te va rezista. În loc să încercați să schimbați ideile oamenilor, încercați să le schimbați identitatea, percepția lor asupra realității, iar pe termen lung veți avea un control mult mai mare asupra acesteia. Spune-i ce este, creează-ți o imagine, o identitate pe care vrea să și-o asume. Faceți-o nemulțumită de ordinea stabilită. A o face nefericită cu ea însăși îți oferă spațiu pentru a sugera un nou stil de viață, o nouă identitate. Doar ascultându-vă puteți ști cine este. În același timp, trebuie să vă schimbați percepția despre lumea din afara ei, controlând ceea ce privește. Folosiți toate suporturile posibile pentru a crea un fel de mediu total pentru percepțiile dvs. Imaginea ta nu trebuie privită ca o reclamă, ci ca o parte a atmosferei.

Câteva seducții moi.

1.- Andrew Jackson a fost un adevărat erou american. În 1814, la bătălia de la New Orleans, a condus un grup eterogen de soldați americani împotriva unei armate superioare englezești și a câștigat. El i-a cucerit și pe indieni în Florida. Armata lui l-a adorat pentru grosimea manierelor sale: a mâncat ghinde când nu era nimic de mâncat, a dormit într-un pat dur și a băut cidru fermentat, la fel ca soldații săi. După ce a pierdut sau a fost smuls, alegerile prezidențiale din 1824 (a câștigat votul popular, dar printr-o marjă atât de restrânsă, încât alegerile au rămas în mâinile Camerei Reprezentanților, care l-a ales pe John Quincy Adams după multe negocieri), S-a retras la ferma sa din Tennessee, unde a trăit simplu, cultivând pământul, citind Biblia, stând departe de corupții din Washington. În timp ce Adams plecase la Harvard, el juca la piscină, a băut sodă și i-a plăcut finetul european, Jackson, ca mulți alți americani ai vremii, crescuse într-o cabină de bușteni. A fost un om fără educație, un om al pământului.
Acest lucru a fost, în orice caz, ceea ce au citit americanii în ziare în lunile de după controversata alegere din 1824. Încurajați de acele articole, oamenii din taverne și săli din întreaga țară au început să vorbească despre ceea ce s-a făcut nedreptatea cu eroul de război Andrew Jackson, care o elită aristocratică insidioasă a conspirat să preia țara. Așadar, când Jackson a declarat că va lupta cu Adams la alegerile prezidențiale din 1828 - deși de data aceasta ca lider al unei noi organizații, Partidul Democrat -, publicul a fost mișcat. Jackson a fost prima figură politică de importanță care a avut o poreclă, Oíd Hickory (Old Walnut), iar în curând cluburile Hickory au apărut în orașele și orașele din Statele Unite. Întâlnirile lor arătau ca sesiuni de renaștere spirituală. Au fost discutate aspecte fierbinți (tarife, abolirea sclaviei), iar membrii acesteia erau siguri că Jackson este de partea lor. Era greu de știut cu siguranță - era puțin indiferent în aceste chestiuni - dar o astfel de alegere se învârtea în jurul mai mult decât aceste probleme: restabilirea democrației și restituirea valorilor americane de bază la Casa Albă.
În curând, cluburile Hickory au sponsorizat acte precum grătare populare, plantarea nucilor, dansuri în jurul buștenilor de nuc. Au organizat sărbători luxuriante publice, care au inclus întotdeauna cantități mari de lichior. În orașe au fost parade și au fost întâlniri emoționale. Adesea aveau loc noaptea, pentru ca locuitorii orașului să asiste la o procesiune de susținători ai Jacskon care țineau torțe. Alții purtau pancarte colorate cu portrete de Jackson sau desene animate de Adams și sloganuri care le ridiculizau obiceiurile decadente. Și

peste tot erau nuci: ramuri, mături, cani, frunze în pălării. Bărbații călăreți călăreau prin mulțime, încurajând oamenii să arunce smirna la Jackson. Alții duceau mulțimea să cânte cântece despre Oíd Hickory. Democrații, pentru prima dată la alegeri, au organizat sondaje de opinie, pentru a investiga ce a gândit omul din stradă despre candidați. Aceste sondaje au fost publicate în ziare, iar concluzia copleșitoare a fost că Jackson a fost în frunte. Da, o nouă mișcare s-a răspândit în țară. Toate acestea au culminat când Jackson a apărut în New Orleans pentru a comemora bătălia cu care a luptat atât de curajos acolo cu paisprezece ani înainte. Acest lucru a fost fără precedent: niciun candidat la președinție nu a făcut vreodată campanie personală și, de fapt, o astfel de apariție ar fi fost considerată improprie. Dar Jacskon a fost din nou un om politic, un adevărat om al poporului. În plus, el a insistat că scopul vizitei a fost patriotic, nu politic. Spectacolul a fost de neuitat: Jackson a intrat în New Orleans pe o barcă cu aburi în timp ce ceața se ridica și tunurile de tun au răsunat peste tot; au avut loc discursuri grozave, petreceri interminabile și un fel de delir colectiv a acaparat orașul. Un om a spus că este „ca un vis. Lumea nu a fost niciodată martora la o sărbătoare glorioasă, splendidă; recunoștința și patriotismul nu s-au unit niciodată atât de fericit".
De data aceasta a predominat voința oamenilor. Jackson a fost ales președinte. Și nu a fost o regiune care i-a dat victoria. Noua Anglie, sudul, vestul, comercianții, fermierii și muncitorii erau la fel de infectați de febra Jackson.
Interpretare. După debacul din 1824, Jackson și susținătorii săi au decis să facă lucrurile diferit în 1828. Statele Unite erau o țară din ce în ce mai diversă, în care se dezvoltau populații de imigranți, din vest, muncitori urbani, etc. Pentru a câștiga, Jackson a trebuit să depășească noi diferențe regionale și de clasă. Unul dintre primii și cei mai importanți pași ai susținătorilor săi a fost să găsească ziare în toată țara.
Deși părea că s-ar fi retras din viața publică, acele ziare au promulgat o imagine despre sine ca erou de război înșelat, omul victimizat al orașului. Adevărul este că Jackson era bogat, la fel și principalii săi sponsori. El deținea una dintre cele mai mari plantații din Tennessee și avea mulți sclavi. A băut mai mult lichior fin decât cidrul și a dormit într-un pat moale, cu cearșafuri europene. Și, deși probabil că îi lipsea studiile, a fost extrem de astărit, forjat în anii de luptă în armată.
Imaginea omului de pe pământ a deghizat toate acestea și, odată stabilită, ar putea fi contrastată cu imaginea aristocratică a lui Adams. În acest fel, strategii lui Jackson și-au acoperit inexperiența politică și au făcut ca alegerile să se rotească în jurul întrebărilor de caracter și valori. În loc de probleme politice, au ridicat probleme banale, cum ar fi obiceiurile de consum ale băuturi alcoolice și prezență la biserică. Pentru a menține emoția, au prezentat spectacole care arătau ca sărbători spontane, dar au fost de fapt coregrafate cu atenție. Sprijinul pentru Jackson părea o mișcare, așa cum o demonstrează (și o promovează) sondajele publice.
Evenimentul din New Orleans - greu politic și Louisiana a fost un stat decisiv - l-a acoperit pe Jackson cu o aură de măreție patriotică, aproape religioasă. Societatea s-a fracturat în unități mai mici și mai mici. Comunitățile sunt acum mai puțin coezive; Chiar și indivizii experimentează un conflict intern mai mare. Pentru a câștiga o alegere sau a vinde orice în cantități mari, trebuie să ascundeți aceste diferențe într-un fel: trebuie să unificați masele. Singura modalitate de a realiza acest lucru este de a crea o imagine incluzivă care să atragă și să încânte oamenii la un nivel de bază, aproape inconștient. Nu vorbiți despre adevăr și nici despre realitate: forjați un mit. Miturile creează identificarea. Creează un mit despre tine și oamenii obișnuiți se vor identifica cu personajul tău, situația ta, aspirațiile tale, la fel cum te identifici cu ale lor.

Această imagine ar trebui să includă defectele tale, să evidențiezi faptul că nu ești cel mai bun vorbitor, cea mai educată persoană, cel mai senin politician. Privirea umană și pământească ascunde natura inventivă a imaginii tale. Pentru a vinde această imagine trebuie să aveți caracterul vag. Nu că nu ar trebui să vorbești despre probleme și detalii - asta te-ar face nesubstanțial - ci că tratamentul problemelor tale ar trebui încadrat în contextul moale al caracterului, valorilor și vederii. Dacă doriți să reduceți impozitele, spuneți-o, pentru că asta va ajuta familiile și sunteți o persoană de familie. Nu ar trebui să fii doar inspirator, ci și distractiv: asta îți va oferi o notă populară și prietenoasă. Această strategie va încuraja adversarii dvs., care vor încerca să vă demasca, să vă dezvăluie adevărul din spatele mitului; dar asta îi va face să arate petulant, prea serios, defensiv și snob. Aceasta va deveni apoi parte a imaginii dvs. și vă va ajuta să le scufundați.
2. Duminica Paştelui, 1929, 31 martie, enoriaşul din New York a început să se vărsă pe Fifth Avenue după ceremonia de dimineață, pentru parada anuală. Străzile erau închise traficului, așa cum se obișnuise de ani buni, iar oamenii purtau hainele lor cele mai bune, în special femeile, care se lăudau cu cele mai recente modă de primăvară. Dar în acel an, călătorii din Fifth Avenue au observat altceva. Două tinere au coborât scările bisericii din Santo Tomás. În partea de jos au deschis pungile, au scos țigări - Lucky Strike - și le-au aprins. Apoi au vizitat bulevardul cu tovarășii lor, râzând și fumând. Un murmur s-a răspândit prin mulțime. Doar anumite tipuri de femei au făcut asta. Cei doi, însă, erau eleganți și îmbrăcați la modă. Oamenii i-au urmărit îndeaproape și au fost și mai surprinși după ce au ajuns la biserica următoare de pe bulevard. Acolo, alte două tinere doamne - la fel de elegante și la modă - au părăsit biserica, s-au apropiat de cele două care țineau țigări și, ca brusc inspirate să li se alăture, și-au scos Lucky Lucri și au cerut foc. Apoi, cele patru femei au continuat să călătorească pe bulevard.
S-au alăturat sistematic mai mulți și în curând zece tineri au transportat țigări în public, ca și cum ar fi cel mai firesc. Au apărut fotografi, care au făcut poze cu acea emisiune inedită. În parada de Paște murmurau de obicei despre o nouă pălărie de stil sau despre noua culoare de primăvară. În acest an, toți au vorbit despre tinerii îndrăzneți fumători. A doua zi, în ziare au apărut fotografii și articole despre ele. Într-un birou de presă se citea: „La fel cum Míss Federica Freylínghusen, îmbrăcată elegant într-un costum de culoare gri închis, și-a făcut drum prin mulțimea din fața Sf. Patrick, domnișoara Bertha Hunt și șase dintre colegii săi au luat o altă lovitură în favoarea Libertatea femeilor
Au rătăcit pe Fifth Avenue fumând. Domnișoara Hunt a emis următoarea declarație de pe câmpul de luptă, plină de fum: „Sper că am început ceva și că aceste lanterne ale libertății, fără a favoriza vreo marcă anume, distrug tabu-ul discriminatoriu al țigărilor pentru femei și că sexul nostru continuă să demoleze toate discriminările. "„ Această știre a fost colectată de ziarele din toată țara și în curând femeile din alte orașe au început să fumeze pe străzi. O controversă agitată care a durat săptămâni; unele ziare au condamnat noul obicei, altele au ieșit în apărarea femeilor.La câteva luni, fumatul de țigări de către femei în public a devenit o practică acceptabilă din punct de vedere social. Puține persoane s-au deranjat să protesteze mai mult. Interpretare. În ianuarie 1929, mai mulți tineri din New York au primit o telegramă de la o domnișoară Bertha Hunt: „În interesul egalității de gen, alte [...] tinere și voi aprinde o lanternă de libertate distrugând țigările în timp ce mergem prin A cincea Avenue în duminica de Paște ". Tinerii care au participat s-au întâlnit dinainte la biroul unde Hunt lucra ca secretar. Au planificat în ce biserici vor apărea, cum se vor raporta între ele, toate detaliile. Hunt a livrat pachete pentru Lucky Strike. Totul a funcționat perfect în ziua stabilită.

Acești tineri nu și-au imaginat niciodată că toată această aventură a fost concepută de un bărbat: șeful lui Hunt, Edward Bernays, consultant în relații publice pentru American Tobacco Company, producătorul Lucky Strike. American Tobacco a promovat fumatul în rândul femeilor cu tot felul de reclame iscusite, dar consumul era limitat, deoarece fumatul pe stradă era considerat necorespunzător pentru o doamnă. Directorul American Tobacco i-a cerut ajutor lui Bernays, iar el a aplicat o tehnică care ar deveni amprenta sa distinctivă: atragerea atenției publicului prin crearea unui eveniment pe care mass-media îl va cuprinde ca noutăți. Orchestrează fiecare detaliu, dar fă-le să pară spontane. Cu cât mai mulți oameni află despre „eveniment”, cu atât este mai mare comportamentul imitativ; În acest caz, mai multe femei ar fuma pe stradă.

Bernays, nepotul lui Sigmund Freud și, probabil, geniul principal al relațiilor publice din secolul XX, au constituit o lege fundamentală aplicabilă tuturor tipurilor de vânzări. Imediat ce obiectivele știu ce cauți - un vot, o vânzare - rezistă. Dar deghizați-vă argumentul de vânzări la evenimentele de știri și nu numai că evitați această rezistență, ci creați și o tendință socială care va face vânzarea pentru dvs. Pentru a face acest lucru, evenimentul pe care îl pregătiți trebuie să fie deosebit de toate celelalte acoperite de mass-media, deși nu prea mult, sau va părea artificial. În ceea ce privește parada de Paște, Bernays a ales (prin Bertha Hunt) femei care ar arăta elegante și corecte chiar și cu o țigară în mâini. Dar, rupând un tabu social și făcând acest lucru în grup, aceste femei au creat o imagine atât de drastică și uimitoare, încât mass-media nu a putut să o ignore. Un eveniment colectat ca știre are imprimaturul realității.

Este important să oferim acest eveniment inventat asociații pozitive, așa cum a făcut Bernays atunci când a creat un sentiment de rebeliune a femeilor care s-au alăturat. Asociațiile patriotice, spun, sau subtil sexual, sau spiritual - orice lucru plăcut și seducător - prind viață de unul singur. Cine le poate rezista? Oamenii se conving să se alăture mulțimii fără să își dea seama chiar că a avut loc o vânzare. Sentimentul participării active este vital pentru seducție. Nimeni nu vrea să se simtă în afara unei mișcări în creștere.

2. În campania prezidențială din 1984, președintele american Ronald Reagan, care candida la reelecții, a spus: „Dawn se întoarce în Statele Unite”. Președinția sa, a spus el, a restabilit mândria țării. Jocurile Olimpice recente și de succes din Los Angeles au simbolizat recuperarea forței și a încrederii în națiune. Cine ar putea dori să întoarcă ceasul în 1980, pe care predecesorul lui Reagan, Jimmy Carter, îl descrisese ca un anotimp al neliniștilor? Provocatorul democratului Reagan, Walter Mondale, a crezut că americanii s-au săturat de atingerea moale a lui Reagan. Ei doreau onestitate, iar asta ar fi apelul lui Mondale. El a declarat la televiziunea națională: "Să spunem adevărul. Domnul Reagan va crește impozitele, la fel și eu. Nu vă va spune. Voi." El a repetat această metodă directă în numeroase ocazii. Până în octombrie, cifrele lor din sondaje au scăzut la nivel istoric. Reporterul CBS News, Lesley Stahl, a acoperit campania și, pe măsură ce s-a apropiat ziua alegerilor, a avut o senzație penibilă. Nu a fost atât de mult că Reagan s-a concentrat pe emoții și dispoziție, mai degrabă decât pe probleme specifice. Mai degrabă, mass-media i-a dat frâu liber; echipa lui electorală și el, credea ea, au păcălit presa. L-au făcut mereu fotografiat pe scena perfectă, arătând puternic și prezidențial.

Au transmis titluri vii presei împreună cu videoclipuri elogioase Reagan în acțiune. Au susținut un spectacol minunat.

Stahl a decis să facă un raport care arăta publicului că Reagan a folosit televiziunea pentru a acoperi efectele negative ale măsurilor sale. Raportul a început cu un montaj de imagini pe care echipa prezidențială le-a orchestrat de-a lungul timpului: Reagan relaxându-se la rangul său de blugi; paza monumentului invaziei Normandiei în Franța; aruncarea unui fotbal cu gărzile

sale de corp ale Serviciului Secret; stând într-o sală de clasă într-un cartier sărac ... Pe acele imagini, Stahl a întrebat: "Cum folosește Ronald Reagan televiziunea? Brilant. A fost criticat ca președinte al celor bogați, dar imaginile televizate spun că "Nu este așa. La șaptezeci și trei, domnul Reagan poate avea o problemă de vârstă. Dar imaginile televizate spun că nu este așa. Americanii vor să fie mândri de țara lor și de președintele lor din nou. Și Imaginile televizate spun că pot face asta. Orchestrarea acoperirii televizate absoarbe Casa Albă.
Scopul tău? Subliniați principalul avantaj al președintelui, care, potrivit colaboratorilor săi, este personalitatea sa. Acestea oferă imagini în care pare lider. Sigur, cu omul său Marlboro umblă ".
Pe imaginile lui Reagan care strâng mâna sportivilor cu dizabilități în scaunele cu rotile și tăind bara unui nou azil, Stah a continuat: „Ei încearcă să șteargă și aspectele negative. Mister Reagan încearcă să respingă memoria unei probleme nepopulare cu o perdea. fond atent ales, care de fapt contravine măsurilor sale. A se vedea Olimpiada pentru persoanele cu handicap sau ceremonia de deschidere a unei case de îngrijire medicală. Nu există niciun semn că ai încercat să reduci bugetul pentru persoanele cu handicap sau pentru subvențiile federale pentru locuințe în vârstă. " După aceea, raportul a arătat decalajul dintre imaginile plăcute exploatate pe ecran și realitatea acțiunilor lui Reagan. "Președintele este acuzat **, a concluzionat Stahl", că a condus o campanie care evidențiază imaginile și ascunde problemele. Dar nu există dovezi că aceste acuzații îl afectează; pentru că atunci când oamenii o privesc la televizor, o face să se simtă bine: cu Statele Unite, cu ea însăși și cu el. "
Stahl depindea de bunăvoința echipei Reagan pentru a acoperi sursa Casei Albe, dar raportul său a fost extrem de negativ, așa că a fost expus la probleme. Dar un înalt oficial al Casei Albe l-a sunat în acea noapte: „Raport foarte bun”, a spus el. „Cum?” A întrebat ea. - Raport foarte bun, repetă el. „Ai auzit ce am spus?” A întrebat Stahl. "Lesley, când prezinți patru minute și jumătate de imagini fabuloase cu Ronald Reagan, nimeni nu ascultă ce spui. Nu știi că imaginile îți anulează mesajul pentru că sunt în conflict cu el? Publicul vede acele imagini și îți blochează mesajul. Oamenii nici nu aud ce spuneți. Așadar, în opinia noastră, raportul dvs. a fost un anunț gratuit
patru minute și jumătate pentru campania Ronald Reagan pentru reelecție ".
Interpretare. Cei mai mulți colaboratori de comunicare Reagan au avut experiență în marketing. Știau importanța relatării unei povești cu vivacitate și claritate și cu resurse vizuale bune. În fiecare dimineață, au decis care va fi titlul zilei și cum ar putea să-l transforme într-o scurtă piesă vizuală, oferindu-i președintelui o ocazie video. Aceștia au acordat o atenție detaliată fondului după președintele din Oficiul Oval, modul în care camera l-a încadrat când era cu alți lideri mondiali și faptul că l-au filmat în mișcare, cu mersul în siguranță. Elementele vizuale transmit mesajul mai bine decât cuvintele. După cum spunea un oficial Reagan: „Ce vor crede ei cel mai mult: datele sau ochii lor?”
Eliberați-vă de nevoia de a comunica în modul direct direct și veți primi mai multe oportunități de vânzare soft. Faceți-vă cuvintele discrete, vagi, ispititoare. Și acordă mult mai multă atenție stilului tău, resurselor vizuale, poveștii pe care le spun. Transmite o senzație de agilitate și avansuri care vă arată în mișcare. Ea exprimă securitatea nu prin date și cifre, ci cu culori și imagini pozitive, atrăgând copilul în toate. Lăsați-vă mass-media să vă acopere fără îndrumări și veți fi la mila voastră. Așadar inversa dinamica: presa are nevoie de dramă și de resurse vizuale?
Furnizați-le. Este în regulă să vorbim despre probleme sau despre „adevărul”, atât timp cât le incluzi distractiv. Amintiți-vă: imaginile rămân în minte mult timp după ce cuvintele sunt uitate. Nu predicați: asta nu funcționează niciodată.

Învață să-ți exprimi mesajul cu resurse vizuale care sugerează emoții pozitive și senzații plăcute.
2. În 1919, agentul de film de presă Harry Rei-chenbach a fost solicitat să facă publicitatea filmului The Virgin of Stamboul. Acesta era obișnuitul churro romantic într-un loc exotic și, în mod normal, un publicist a montat o campanie cu afișe și reclame atractive. Dar Harry nu a operat niciodată în mod obișnuit. Își începuse cariera de țipător corect și acolo singurul mod de a atrage publicul era să se distingă de ceilalți. Așa că Harry a dezvăluit opt turci înfocați pe care i-a găsit locuind în Manhattan, a îmbrăcat costume (pantaloni verzi de mare, turbanele aurii în formă de semilună) furnizate de studiourile de film, i-a făcut să repete fiecare parlament și să facă un gest și le-a înregistrat într-un hotel scump. Curând, s-a răspândit în ziare (cu puțin ajutor din partea lui Harry) că o delegație de turci a ajuns la New York într-o misiune diplomatică secretă. Reporterii au convergent la hotel. Întrucât apariția sa la New York, evident, nu mai era un secret, șeful misiunii, „Șeicul Ali Ben Mohammed” i-a invitat la suita sa. Jurnaliștii au fost impresionați de costumele colorate, arcurile și ritualurile turcilor. Șeicul a explicat apoi de ce a plecat la New York. O tânără frumoasă pe nume Sari, cunoscută sub numele de Fecioara din Istanbul, se logodise cu fratele șeicului. Un soldat american care trecea pe lângă el s-a îndrăgostit de ea și a răpit-o și a dus-o în Statele Unite. Mama fetiței a murit de durere. Șeicul a descoperit că era în New York și că plecase să o ia. Hipnotizat de limbajul colorat al șeicului și de povestea romantică pe care a povestit-o, în zilele următoare reporterii au umplut ziarele de știri ale Fecioarei din Istanbul. Șeicul a fost filmat în Central Park și distrat de crema și crema societății din New York. „Sari” a fost găsit în sfârșit, iar presa a raportat întâlnirea dintre șeicul și fata isterică (o actriță cu aspect exotic). La scurt timp, The Virgin of Stamboul a avut premiera la New York. Complotul său era foarte asemănător cu evenimentele „reale” raportate de ziare. A fost o coincidență? O versiune rapidă de film a poveștii adevărate? Nimeni nu părea să știe, dar publicul era prea curios pentru a-i acorda importanță, iar Fecioara de la Stamboul a doborât înregistrările la casă. Un an mai târziu, lui Harry i s-a cerut să facă reclamă femeii interzise. A fost unul dintre cele mai proaste filme pe care le-a văzut vreodată. Proprietarii de cinema nu aveau niciun interes să-l proiecteze. Harry a ajuns să muncească.
Timp de optsprezece zile la rând, a publicat următorul anunț în principalele ziare din New York: UITĂȚI NOAPTEI DIN 21 FEBRUARIE!
DACA ESTE VERDE, MERGI LA CAPITOL-, DACA ESTE ROSU, MERCI LA RIVOLI; DACĂ ESTE NICIODATĂ, MERGIȚI-TE LA STRAND; DACĂ ESTE ALBASTRĂ, DĂ-TE ÎNAPOI. DACĂ ÎN 21 FEBRUARIE, MEA VOR VĂ VĂ VÂNDU UNDE S-A VĂZUT CELE MAI BUNE SEMNĂ! (Capitoliul, Rivoli, Strand și Rialto au fost cele patru cinematografe principale din Broadway.) Mulți oameni au văzut anunțul respectiv și s-au întrebat care va fi acel spectacol fabulos. Proprietarul Capitolului l-a întrebat pe Harry dacă știe ceva despre asta, iar Harry l-a făcut conștient: totul era o schemă de publicitate pentru un film disponibil. Proprietarul a cerut să o vadă pe Femeia Foibredă; În cea mai mare parte a filmului, Harry a exaltat campania publicitară, distragându-l pe om de plictiseala de pe ecran. Proprietarul a decis să prezinte filmul timp de o săptămână și astfel, în noaptea de 21 februarie, în timp ce o furtună de zăpadă puternică înălțea orașul și toți ochii se întorceau spre cer, raze de lumină gigantice ieșeau din cele mai înalte clădiri: un luminos spectacol verde. O mulțime imensă s-a adunat la cinematograful Capitol. Cei care nu au putut intra, s-au întors. Cu cinematograful plin și o mulțime emoționată, filmul nu părea atât de rău. În anul următor, Harry a fost solicitat să facă reclamă la filmul cu gangsteri în afara legii. Pe autostrăzile din întreaga

țară, a instalat reclame panoramice care spuneau, cu litere gigantice: DACĂ DANZIȚI DUMINICĂ, ESTE ÎN AFARA LEGII. În alte reclame, cuvântul „dans" a fost înlocuit cu „play golf sau„ play pool ", etc. În unul dintre colțurile superioare ale reclamelor exista un scut care conține inițialele„ PD ". Oamenii presupuneau că înseamnă„ Politică ". Departamentul "(de fapt, erau inițialele lui Priscilla Dean, vedeta filmului) și că poliția, susținută de organizații religioase, va pune în aplicare vechile legi conservatoare care interziceau activitățile„ păcătoase "duminică. Deodată, a apărut o controversă. Proprietarii de cinematografe, asociații de golf și organizații de dans au lansat o campanie contra împotriva legilor conservatoare, și-au publicat propriile reclame panoramice, în care au afirmat că, dacă aceste lucruri s-ar face duminică, nu este FĂRĂ LEGII și au apărat Dreptul americanilor de a se distra în viața lor Săptămâni întregi cuvintele „scoate în afara legii" erau văzute peste tot și erau pe buzele tuturor. Filmul a fost lansat - într-o duminică - în patru cinematografe din New York în același timp, ceva care nu a mai fost văzut niciodată. Și a fost proiectat luni întregi în toată țara, tot duminică. A fost unul dintre marile succese ale acelui an. Interpretare. Harry Reichenbach, poate cel mai mare agent de presă din istoria filmului, nu a uitat niciodată lecțiile pe care le-a învățat ca un țipător corect. Un târg este plin de lumini strălucitoare, culoare, zgomot și balansarea mulțimii. Este un mediu cu efecte profunde asupra oamenilor. O persoană lucidă ar putea spune că actele de magie sunt false, animalele aprige sunt antrenate, acrobații riscanți sunt relativ în siguranță. Dar oamenii vor să se distreze singuri; Aceasta este una dintre nevoile tale mari. Înconjurat de culoare și animație, suspenda-ți necredința pentru un timp și imaginează-ți că magia și pericolul sunt reale. Este fascinat de ceea ce pare a fi fals și real în același timp. Trucurile publicitare ale lui Harry nu făceau decât să recreeze târgul pe scară largă. El a atras oamenii cu poftă de costume colorate, o poveste magnifică, un spectacol irezistibil.
Și-a păstrat atenția cu mister, controverse, orice ar fi fost nevoie. Când au fost infectați cu un fel de febră, așa cum s-a făcut la târg, oamenii au venit, fără să se gândească la filmele pe care le-a făcut reclamă.
Granițele dintre ficțiune și realitate, știri și divertisment sunt chiar mai estompate astăzi decât în vremea lui Harry Reichenbach. Ce oportunități oferă asta pentru seducția moale! Disperarea mass-media de evenimente cu valoare de divertisment, cu dramă inerentă. Hrănește nevoia asta. Publicul are o slăbiciune pentru ceea ce pare atât realist, cât și ușor fantastic; pentru evenimente reale cu un avantaj cinematografic. Subliniază această slăbiciune. Muntele acționează, așa cum a făcut Bernays, ca mass-media să poată prelua drept știri. Dar în acest caz nu veți iniția o tendință socială, ci veți urmări ceva într-un termen mai scurt: atrageți atenția oamenilor, creați o agitație momentană, atrageți-o în magazinul dvs. Faceți-vă ochelarii și trucurile publicitare plauzibile și oarecum realiste, dar faceți-le culorile puțin mai strălucitoare decât de obicei, personajele cele mai debordante, drama cea mai intensă. Oferă o margine de sex și pericol. Creați o confluență dintre realitate și ficțiune: esența tuturor seducției.
Cu toate acestea, nu este suficient pentru a atrage atenția publicului: trebuie să-l păstrați suficient pentru a-l capta. Acest lucru se poate face prin stârnirea unor controverse, modul în care lui Harry îi plăcea să provoace dezbateri despre obiceiuri și obiceiuri.
În timp ce mass-media discută efectul pe care îl aveți asupra valorilor oamenilor, acestea vă vor răspândi numele peste tot și vă vor acorda, din neatenție, încurajarea care vă va face atractiv pentru public.

Sfarsit!